

Bất Tiểu Phù Đô

Contents

Bất Tiểu Phù Đô	3
1. Q.1 - Chương 1: Thế Giới Xa Lạ	3
2. Q.1 - Chương 2: Bệnh Tật	7
3. Q.1 - Chương 3: Lương Tịch	12
4. Q.1 - Chương 4: Trên Đường Gặp Nạn	15
5. Q.1 - Chương 5: Lo Lắng	19
6. Q.1 - Chương 6: Sơ Nhập Tiệm Hề	22
7. Q.1 - Chương 7: Tự Tiến Cử Thành Công	26
8. Q.1 - Chương 8: Nhập Phủ	30
9. Q.1 - Chương 9: Thư Các	33
10. Q.1 - Chương 10: Tài Sỹ Luận Hội (1)	37
11. Q.1 - Chương 11: Tài Sỹ Luận Hội (2)	41
12. Q.1 - Chương 12: Tài Sỹ Luận Hội (3)	45
13. Q.1 - Chương 13: Mưu Định	49
14. Q.1 - Chương 14: Chơi Cờ	53
15. Q.1 - Chương 15: Cưới Ngựa	57
16. Q.1 - Chương 16: Nổi Giận Chém	60
17. Q.1 - Chương 17: Phong Ba Nhập Phủ	64
18. Q.1 - Chương 18: Ba Lễ Vật Lớn (1)	68
19. Q.1 - Chương 19: Ba Lễ Vật Lớn (2)	71
20. Q.1 - Chương 20: Canh	75
21. Q.1 - Chương 21: Biện Luận Thương Nghiệp	79
22. Q.1 - Chương 22: Dưới Gốc Cây Ngô Đồng	83
23. Q.1 - Chương 23: Hiếu Khách	87
24. Q.1 - Chương 24: Ngư Gia	90
25. Q.1 - Chương 25: Một Minh Câu Cá	94
26. Q.1 - Chương 26: Cổ Nhân Đến	98
27. Q.1 - Chương 27: Phong Vân Biến Hóa	102
28. Q.1 - Chương 28: Ngoại Truyện: Công Chúa Tín Thiện	106
29. Q.1 - Chương 29: Bại Binh	109
30. Q.1 - Chương 30: Thu Nhân Tài Tạo Thế	112
31. Q.1 - Chương 31: Trên Đường	116
32. Q.1 - Chương 32: Hầm	120
33. Q.1 - Chương 33: Trong Cung	124
34. Q.1 - Chương 34: Đoạn Tụ	129
35. Q.1 - Chương 35: Lựa Chọn	133
36. Q.1 - Chương 36: Pha Trà Định Sách	137
37. Q.1 - Chương 37: Lương Thư*	141
38. Q.1 - Chương 38: Biện Học	145
39. Q.1 - Chương 39: Đánh Cờ	149
40. Q.1 - Chương 40: Bình Nguyên Tử Vong (một)	153
41. Q.1 - Chương 41: Bình Nguyên Tử Vong (hai)	157

42. Q.1 - Chương 42: Kiếm Và Lời Thề (một)	161
43. Q.1 - Chương 43: Kiếm Và Lời Thề (hai)	165
44. Q.2 - Chương 44: Bắt Đầu	169
45. Q.2 - Chương 45: Mai Phục	173
46. Q.2 - Chương 46: Đánh Lén	176
47. Q.2 - Chương 47: Gặp Mặt	179
48. Q.2 - Chương 48: “nam” Phần Nữ Trang	183
49. Q.2 - Chương 49: Phong Vân Trung Đô (một)	187
50. Q.2 - Chương 50: Phong Vân Trung Đô (hai)	191
51. Q.2 - Chương 51: Phong Vân Trung Đô (ba)	195
52. Q.2 - Chương 52: Phong Vân Trung Đô (bốn)	199
53. Q.2 - Chương 53: Phong Vân Trung Đô (năm)	203
54. Q.2 - Chương 54: Phong Vân Trung Đô (sáu)	207
55. Q.2 - Chương 55: Phong Vân Trung Đô (bảy)	211
56. Q.2 - Chương 56: Khóa Hồn Khẩu*	214
57. Q.2 - Chương 57: Ổn Định Trung Đô	218
58. Q.2 - Chương 58: Võ	222
59. Q.2 - Chương 59: Tai Họa	226
60. Q.2 - Chương 60: Tình Thế Nguy Hiểm	234
61. Q.2 - Chương 61: Hội Hợp	236
62. Q.2 - Chương 62: Sát Khí	239
63. Q.2 - Chương 63: Biện Pháp	244
64. Q.2 - Chương 64: Cướp	248
65. Q.2 - Chương 65: Chạy Trốn	252
66. Q.2 - Chương 66: Chiến Đấu Và Ép Buộc	255
67. Q.2 - Chương 67: Đến Bân Châu	259
68. Q.2 - Chương 68: Đé Phách Cao Chót Vót (một)	263
69. Q.2 - Chương 69: Đé Phách Cao Chót Vót (hai)	268
70. Q.2 - Chương 70: Đé Phách Cao Chót Vót (ba)	272
71. Q.2 - Chương 71: Đé Phách Cao Chót Vót (bốn)	276
72. Q.2 - Chương 72: Đé Phách Cao Chót Vót (năm)	281
73. Q.2 - Chương 73: Đé Phách Cao Chót Vót (sáu)	285
74. Q.2 - Chương 74: Đé Phách Cao Chót Vót (bảy)	289
75. Q.2 - Chương 75: Đé Phách Cao Chót Vót (tám)	293
76. Q.2 - Chương 76: Đé Phách Cao Chót Vót (chín)	299
77. Q.2 - Chương 77: Đé Phách Cao Chót Vót (mười)	304
78. Q.2 - Chương 78: Đé Phách Cao Chót Vót (mười Một)	309
79. Q.2 - Chương 79: Đé Phách Cao Chót Vót (mười Hai)	314
80. Q.3 - Chương 80: Mộc Thôn	320
81. Q.3 - Chương 81: Trên Đường Gặp	324
82. Q.3 - Chương 82: Dư Sợ	328
83. Q.3 - Chương 83: Khai Thiên Địa	331
84. Q.3 - Chương 84: Kế Đoạt Trấn Đông Cao (một)	337
85. Q.3 - Chương 85: Kế Đoạt Trấn Đông Cao (hai)	340
86. Q.3 - Chương 86: Kế Đoạt Trấn Đông Cao (ba)	344
87. Q.3 - Chương 87: Quy Hoạch	350
88. Q.3 - Chương 88: Tin Tức	354
89. Q.3 - Chương 89: Muối	358
90. Q.3 - Chương 90: Con Đường Lửa	361
91. Q.3 - Chương 91: Tìm Đến	367
92. Q.3 - Chương 92: Biến Cố Mới	372
93. Q.3 - Chương 93: Hợp Tác	376
94. Q.3 - Chương 94: Trùng Phùng	380
95. Q.3 - Chương 95: Tâm Ngọc	384

96. Q.3 - Chương 96: Lần Hứa Hẹn Thứ Hai	388
97. Q.3 - Chương 97: Tầm Chung	394
98. Q.3 - Chương 98: Ba Mươi Sáu Phật Đồ	398
99. Q.3 - Chương 99: Đây Mới Là Tầm Chung	402
100. Q.3 - Chương 100: Vén Màn Bí Mật (h)	407
101. Q.3 - Chương 101: Sự Vụ	411
102. Q.3 - Chương 102: Quyết Đoán	415
103. Q.3 - Chương 103: Tín Nhiệm (h)	420
104. Q.3 - Chương 104: Hoàng Hậu Không Ngai	423
105. Q.3 - Chương 105: Ngoại Truyện 1: Chiếc Chén Tích Nhân Sinh	427
106. Q.3 - Chương 106: Ngoại Truyện 2: “nén Bi Thương”	430
107. Q.3 - Chương 107: Ngoại Truyện 3: Rốt Cuộc Bệ Hạ Đã Đắc Tội Với Phù Đồ Thế Nào? . . .	432

Bất Tiểu Phù Đồ

Giới thiệu

Mặc Phi nghi ngờ nhìn bốn phía xung quanh, không đoán ra tại sao bỗng nhiên mình lại xuất hiện tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-tieu-phu-do>

1. Q.1 - Chương 1: Thế Giới Xa Lạ

Mặc Phi nghi ngờ nhìn bốn phía xung quanh, không đoán ra tại sao bỗng nhiên mình lại xuất hiện trong một rừng cây, không phải vừa rồi còn đang đi trước đội khảo cổ ư? Sao vừa mới chuyển ngã rẽ đã tiến vào một cánh rừng? Ngoảnh đầu nhìn lại một chút, ngã ba phía sau đâu rồi? Nơi này chỉ còn lại một vách đá màu xanh thẫm, bỏ đầy những bụi cây xanh biếc, mang theo cảm giác thán năm loang lổ.

Lẽ nào gặp phải quỷ dã tường* trong truyền thuyết?

* Quỷ dã tường: xem chú thích thêm cuối chương.

Đối với Mặc Phi, người thường xuyên làm công tác khảo cổ mà nói, bình thường sẽ gặp phải một số chuyện kỳ quái mà khoa học khó có thể giải thích được. Vì vậy nàng cũng được xem là một người theo thuyết hữu thần*, khi gặp những biến hóa bất ngờ cũng có thể giữ được bình tĩnh.

* Thuyết hữu thần: tin vào thần linh.

Cứ đợi ở chỗ này hiển nhiên không phải là ý kiến hay, Mặc Phi quyết định đi lên phía trước dò xét một chút. Xung quanh, cây cối vô cùng tươi tốt, thậm chí còn có rất nhiều loại cây cổ thụ quý hiếm hàng trăm năm tuổi, ở thế kỷ 21 hiện đại, những loại cây này chắc chắn không còn nhiều nữa rồi, ít nhất thì mười phút trước nàng vừa mới tới biên khu thành phố A, ở đó tuyệt đối không thể có một rừng cây nguyên thủy được bảo tồn như vậy.

Đi được khoảng hơn mười phút, Mặc Phi loáng thoáng nghe thấy phía trước hình như có tiếng người. Trong lòng cảm thấy rất vui vẻ, nàng bước đi nhanh hơn, khi Mặc Phi cẩn thận đẩy nhánh cây che khuất ra, thì nhìn thấy một đội ngũ kỳ quái xuất hiện trước mặt.

Tổng cộng có khoảng hơn một trăm người, nam nữ, già, trẻ đều có. Bọn họ mặc một thân y phục cổ trang rách rưới, buộc tóc chít khăn, khuôn mặt ai cũng tiêu tụy, mệt mỏi, có người vác bao y phục, có người đẩy xe ba gác, chậm rãi tiến đến từ một phía khác.

Suy nghĩ đầu tiên của Mặc Phi là: Đang quay phim? Nhưng mà một lúc sau nàng đã phát hiện không đúng. Nhìn từ ánh mắt chuyên nghiệp, từ quần áo hay là những đồ vật mang theo bên người bọn họ đều lộ ra phong cách cổ xưa nguyên thủy, quan trọng hơn chính là dáng vẻ uể oải, đau khổ và mờ mịt thực sự của bọn họ. Nàng vẫn còn chưa tìm ra đoàn làm phim nào có thể đóng chuyên nghiệp được như vậy.

Hít một hơi thật sâu, Mặc Phi thầm nghĩ, chẳng lẽ quanh năm đi làm khảo cổ, nay rốt cuộc đã thực sự đem mình đến cổ đại rồi? Lặng lẽ nhìn đội ngũ đi xa, nàng quyết định đi theo, trong lòng không có tính toán gì, chỉ muốn tự mình đi tìm đáp án cuối cùng.

Vừa đi được vài bước đã thấy một người đàn ông ngã xuống phía xa. Nàng bước nhanh tới gần, đưa tay nâng hân dậy mới phát hiện người này đã chết, sắc mặt hân xanh mét, môi khô nứt, một tay còn gắt gao ôm ngực trái, có lẽ là bị bệnh cấp tính.

Thở dài một tiếng, mặc dù Mặc Phi thường xuyên gặp tử thi, nhưng đó là những xác ướp cổ trên ngàn năm, thời đại xa xưa, cho nên cũng không bị chướng ngại tâm lý nhiều. Thế nhưng cái xác trước mắt nàng chỉ vừa mới chết không lâu, thân thể vẫn còn ấm áp, cảm thấy vô cùng khó chịu.

Mặc Phi đứng lên, thầm nói: “Xin hãy an nghỉ”, sau đó chuẩn bị tiếp tục lên đường. Rốt cuộc đi được mấy bước rồi vòng trở lại. Nàng gắng sức kéo người này vào trong rừng, cẩn thận cởi áo khoác của hân ra. Tình huống trước mắt còn chưa rõ ràng, vì vậy trước tiên hãy nhập vào đoàn người đã, ít nhất thì trang phục cũng không nên làm người khác chú ý.

Bộ trang phục nam bằng vải thô này mặc trên người nàng hơi quái dị, nguyên nhân không phải là do bộ ngực, mỗi lần đi khảo cổ, Mặc Phi đều mặc đồ buộc ngực, với bộ ngực bằng phẳng, nàng hoàn toàn không phải lo lắng làm ảnh hưởng tới công tác. Điều thực sự không phù hợp là mái tóc ngắn của nàng, còn có làn da của nàng, tuy rằng không trắng nõn như minh tinh điện ảnh, thế nhưng so với người ở đây thì sáng mịn, tinh tế hơn nhiều lắm. Cho dù có ăn mặc thô sơ thì vẫn không giống với người nghèo khổ chút nào.

Điều này thì Mặc Phi cũng hết cách, chỉ có thể xoa chút bùn đất lên mặt, vác bao vải bố trên lưng, vải lay tử thi vài cái rồi chạy đuổi theo đội ngũ kia.

Những người đi đường cũng không chú ý tới Mặc Phi nhiều, cùng lắm cũng chỉ liếc nhìn mái tóc ngắn của nàng vài lần.

Mặc Phi yên lòng, thế nhưng lại nhanh chóng trở nên phiền não, bởi vì nàng nghe không hiểu tiếng của những người này, chẳng biết có phải hay không, Mặc Phi chỉ có thể thỉnh thoảng nghe rõ một hai từ. Điều này cũng thực không tốt, học ngoại ngữ đâu thể chỉ cần ngày một ngày hai, như thế thì làm sao nàng biết rõ được tình cảnh trước mắt đây?

Đi đến lúc hoàng hôn, người dẫn đầu hét lên một tiếng, cả đội ngũ dừng lại, nghỉ ngơi, ăn cơm và nhóm lửa.

Mặc Phi nhìn một vòng xung quanh, nơi này chỉ là một sơn cốc hẻo lánh, phía trước không thôn làng, phía sau không quán xá, chỉ có một dòng suối nhỏ chảy róc rách. Nhìn động tác của mọi người, hiển nhiên sẽ phải qua đêm ở chỗ này rồi.

Việc này cũng không có vấn đề gì với Mặc Phi cả, dù sao trước kia khi đi khảo cổ cũng thường xuyên cắm trại dã ngoại, chỉ là ở đây không có lều bạt, cho nên cũng gặp phải không ít khó khăn.

Nhìn mọi người ăn lương khô, Mặc Phi cũng cảm thấy đói bụng. Nàng lấy từ trong ba lô ra một cái bánh với một chai nước khoáng, yên lặng ăn. Nàng thầm cảm thấy may mắn vì đã chuẩn bị rất nhiều đồ ăn cho lần khảo cổ này. Bởi vì hầu hết các khu vực khảo cổ đều hẻo lánh, không thuận tiện mua lương thực, cho nên nàng thường mang theo một ít.

Không biết được đội ngũ này phải đi bao lâu, Mặc Phi không dám ăn uống thoải mái, nếu như nàng tiết kiệm, đồ nàng mang theo có thể duy trì liên tục trong khoảng bảy ngày.

Ăn qua loa xong, Mặc Phi ngồi trong góc quan sát mọi người xung quanh. Hầu hết bọn họ đều mặc đồ có tay hẹp, áo ngắn, váy thô, số còn lại thì mặc váy dài, áo khoác, đội phước khăn hoặc trường quan, chất liệu vải vóc của trang phục cũng tốt hơn nhiều. Cái này cho thấy tầng lớp Sĩ* và dân thường khác nhau rõ ràng. Nhìn y phục thì rất giống đặc điểm trang phục thời Đại Hán, nhưng có một số chi tiết lại khác nhau, như là trang sức và đồ sơn mài thì lại có đặc điểm thời Đường Tống. Mặc Phi càng nhìn càng cảm thấy nghi hoặc, một mỗi ngũ thiếp đi trong bóng đêm yên tĩnh.

* Sĩ: tầng lớp tri thức.

Một đêm không mộng寐, ngày hôm sau, còn chưa tờ mờ sáng, mọi người đã bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị lên đường.

Bên dòng suối nhỏ, Mặc Phi rửa mặt mũi một chút, nhìn hai tay của mình, xoa đất bùn lên trên lần nữa rồi mới đuổi theo đoàn người tiếp tục di chuyển.

Trong thời gian này, nàng cố ý nghe người khác nói chuyện, học tập khẩu âm của bọn họ. Dọc theo đường đi gập ghềnh, không có việc gì xảy ra, ngay lúc nàng đang buồn chán thì nhặt được nửa cuốn thẻ tre bị tàn phá.

Thẻ tre? Từ sau khi Thái Luân cải tiến kỹ thuật chế tạo giấy, giấy đã bắt đầu trở nên thông dụng, vậy mà thời đại này vẫn còn sử dụng thẻ tre, có nghĩa bây giờ là trước thời Nam Bắc triều, còn về phần trước bao lâu thì phải xem xét lại đã.

Mở thẻ tre, trước mắt là một phiên chữ Lệ*, bút thể phi động. Trong lòng Mặc Phi vui vẻ, chữ viết này hoàn toàn giống với chữ Hán đại, nàng có thể xem hiểu toàn bộ. Nhưng ngay sau đó Mặc Phi lại thất vọng rồi, thẻ tre không giải thích nghi hoặc của nàng, trái lại càng khiến nàng hoang mang hơn.

* Lệ thư (hay chữ Lệ): là một dấu mốc quan trọng trong lịch sử phát triển chữ Hán. Nó đánh dấu việc chữ Hán hoàn toàn thoát khỏi hệ thống tượng hình, trở thành văn tự thực sự với sự ước lệ cao trong hình chữ.

Nguồn: Đây

Trên thẻ tre viết: Thượng Ninh năm thứ ba, thái úy Tân Xước thượng thư, phê bình Ngu Quốc sinh sống xa hoa lãng phí. Thế gia một ngày ba bữa, hao tổn hàng vạn của cải, lấy mạch đường thủy rửa nồi, lấy sáp ong làm sai, lấy thạch chi đồ tường, lấy hoa tiêu mặt vách tường... Quân thần lấy xa xỉ làm tôn sùng, Chủ công lấy phú quý làm vui... chi phí xa xỉ, thậm vu thiên tai.

Thượng Ninh? Đây là niên hiệu triều đại nào? Ngu Quốc là quốc gia thời kỳ nào?

Mặc Phi tỉ mỉ hồi tưởng lại lịch sử quen thuộc trong đầu, thế nhưng cuối cùng vẫn thấy thẻ tre kia vô cùng xa lạ.

“Quên đi, nghiên cứu sau vậy, ít nhất thì mình còn nhận biết được chữ viết nơi này, coi như vạn hạnh trong bất hạnh.” Mặc phi vừa cất cuốn thẻ tre vừa tự an ủi mình.

Đúng lúc này, phía trước bỗng xuất hiện một loạt xôn xao, sau đó đội ngũ dừng lại một hồi rồi mới đi tiếp.

Theo một nhóm người đi ra, Mặc Phi mới nhìn thấy có hai người ở giữa đường. Một nam nhân trung niên nằm giữa và một thiếu niên ngồi chồm hổm bên cạnh, lo lắng nói gì đó.

Mặc Phi bước nhanh lên phía trước, ngồi xổm xuống xem xét một chút. Người này hô hấp dồn dập, lại còn run nhẹ, thoát nhìn thì đó là biểu hiện của bệnh cảm nắng. Mặc Phi vội vã bảo người thiếu niên kia chuyển hẳn qua chỗ có bóng mát, sau đó cởi lỏng cổ áo của hắn ra, đút mấy ngụm nước trong rồi lấy từ trong ba lô ra một cái khăn mặt, đắp nước liên tục cho hắn hạ nhiệt độ.

May mắn là người này chỉ bị cảm nắng nhẹ, hôn mê không lâu đã tỉnh táo lại. Đó là một nam tử gần bốn mươi tuổi, mặt có râu dài, ánh mắt sâu xa, đầu buộc phước khăn, trường sam, thoát nhìn là một người có học thức cao.

Thiếu niên bên cạnh vừa khóc vừa cười, nói với hắn cái gì đó, sau đó người này liền ngồi dậy, chấp tay hướng về phía Mặc Phi, nói: “Đa tạ tiểu huynh đệ đã ra tay cứu giúp.”

Mặc dù nghe không hiểu lắm nhưng Mặc Phi cũng đoán ra đối phương nói lời cảm ơn, nàng chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Người trung niên thấy vậy cũng không để ý, tiếp tục nói: “Tại hạ Vệ Tuyên, tự là Văn Trọng, không biết tiểu huynh đệ xưng hô thế nào?”

“Xin lỗi, ta nghe không hiểu.” Mặc Phi chỉ có thể trả lời một câu như thế.

Vệ Tuyên hơi sững sờ, hoàn toàn không ngờ là do bất đồng ngôn ngữ. Người thiếu niên trước mắt này không chỉ có bộ tóc ngắn kỳ quái, khẩu âm cũng hết sức kỳ quái, thậm chí khí chất cũng kỳ quái như vậy. Tuy rằng mặt mũi “Hắn” nhem nhuốc, nhưng Vệ Tuyên cảm nhận tinh tế, vừa nhìn đã phát hiện tuy thiếu niên này mặc y phục thô, nhưng lưng thẳng, ánh mắt bình thản, chắc chắn không phải một người dân bình thường.

Ánh mắt vô ý thấy Ngọc Phù trên cổ người thiếu niên, mặt trên có khắc hai chữ triện: Phù Đồ.

“Phù Đồ? Tiểu huynh tên Phù Đồ?”

Mặc Phi nghe rõ ràng hai chữ “Phù Đồ”, nàng cúi đầu nhìn ngọc phù, thứ này nàng mua được ở khu phố Quỷ, nghe nói là do một tên trộm mộ lấy ra từ một ngôi mộ cổ vô danh, lúc ấy nàng vừa liếc mắt một cái đã thấy hứng thú, mua luôn mà không mặc cả gì.

Hiển nhiên người trung niên nghĩ đó chính là tên của nàng.

Mặc Phi suy nghĩ một chút, chỉ tay vào hắn nói: “Vệ Tuyên, Văn Trọng.” rồi lại đưa ngón tay về phía mình: “Phù Đồ.”

Vệ Tuyên lập tức gật đầu cười.

Mấy người nghỉ ngơi một lát rồi đứng dậy đi tiếp. Hiện giờ Mặc Phi có việc để làm, là theo nam nhân trung niên tên Vệ Tuyên học tập ngôn ngữ nơi này.

Ba người bước nhanh hơn đuổi kịp đội ngũ, sau đó dọc theo đường đi, suy nghĩ viết ra, khả năng nói của Mặc Phi đã tiến triển nhanh chóng.

Đi cùng Vệ Tuyên, nàng cũng hiểu đại khái một việc, như là đám người phía trước đều là dân chúng Ngu Quốc di cư sang Chiếu Quốc tị nạn, hiện nay Ngu Quốc đang chiến hỏa tán loạn, cường đạo hoành hành, dân chúng chịu đủ khổ cực, bất đắc dĩ chỉ có thể rời bỏ quê hương, đi tới Chiếu Quốc tương đối yên bình kia để bắt đầu lại một lần nữa.

Nghe nói quốc quân của Chiếu Quốc đã xuất ra toàn bộ Di quận dùng làm nơi an trí dân chúng chạy nạn từ các nước, thời đại này, năm quốc gia Cảnh, Ngu, Chiếu, U, Khánh chế ước lẫn nhau, khi có chiến tranh, đặc biệt là trong lúc chinh phạt, ba nước Ngu, U, Cảnh gần như đã đến độ không chết không thôi, khiến cho dân chúng lâm than, một số lượng lớn bình dân kéo nhau đi tị nạn.

Đến lúc này, cuối cùng Mặc Phi cũng xác nhận mình đã xuyên đến một thời đại xa lạ, ít nhất thì đều không phải những thời đại đã ghi trong lịch sử.

“À! Đến rồi, rốt cuộc đã đến Di quận rồi.” Người phía trước bỗng nhiên hưng phấn mà kêu lên, sau đó đoàn người lập tức xôn xao, vẻ mặt ai nấy đều vui mừng.

Tâm tình của Mặc Phi cũng vui vẻ, rốt cuộc thì đoạn lữ trình buồn tẻ này cũng đã kết thúc.

Một khi có nơi tạm thời an thân, nàng có thể bắt đầu chậm rãi nghiên cứu thời đại xa lạ này.

Rốt cuộc nơi này là nơi nào? Vì sao nàng lại xuyên không đến đây? Nàng có còn cơ hội quay trở lại thế giới cũ hay không?

Chú thích thêm:

*Quỷ đả tường: hay còn gọi là quỷ xây tường, quỷ chắn tường, được lưu truyền trong dân gian là một loại giải thích cho việc bị lạc đường một mình vào ban đêm hoặc ở vùng ngoại ô, bãi tha ma.

Dân gian thuật lại, vào nửa đêm hoặc ở cánh đồng bát ngát không người, bãi tha ma, thường có người chạy đi một mình, rõ ràng đang đi về một phương hướng, nhưng lúc lâu sau lại phát hiện mình quay trở về nơi xuất phát, cuối cùng thì đi vòng vèo ở cùng một con đường hoặc một địa phương cố định.

2. Q.1 - Chương 2: Bệnh Tật

Đây là một thôn xóm mới bị bỏ hoang. Đi theo đội ngũ đến nơi đây không bao lâu, Mặc Phi đã biết có một danh xưng “Chủ bạc”, chuyên tiến hành báo danh ọi người, còn phân phát chút ít lương thực. Nghe Vệ Tuyên nói, những thôn trang bỏ hoang xung quanh Chiêu Quốc, quốc chủ đều dùng để an trí cho những người dân di cư, không những phân chia phòng ốc mà sau một khoảng thời gian còn phân phát thức ăn và hạt giống.

Di quận là một quận nhỏ ở biên giới phía nam Chiêu Quốc, bởi vì chiến hỏa thường xuyên lan tới, cho nên hầu hết ruộng đất nơi này đều bị bỏ hoang, vốn dĩ thôn dân đều đã di chuyển tới nơi khác rồi, chỉ là gần đây ba nước Ngu, U, Cảnh đang hỗn chiến, cho nên biên giới phía nam Chiêu Quốc, trái lại trở thành nơi yên ổn hơn.

Nhưng mà nơi đây cũng không phải chỗ nên ở lâu dài. Mặc Phi vừa âm thầm suy xét vừa ghi danh cùng với nhóm lưu dân ở chỗ “Chủ bạc”, vẫn dùng hai chữ “Phù Đồ”. Bởi vì không thể lấy ra phù bài* chứng minh thân phận, cuối cùng Mặc Phi chỉ được phân đến một cái nhà gỗ không có ruộng vườn mà ở tạm. Cũng chẳng có vấn đề gì, dù sao thì, thứ nhất nàng không biết việc đồng áng, thứ hai nàng cũng không định sống lâu dài ở đây, mặc dù nàng vốn muốn mau chóng tìm một chốn an thân, nhưng nơi mà bất cứ lúc nào cũng có khả năng rơi vào chiến loạn này cũng không phải lựa chọn của nàng.

* Phù bài: một mặt gỗ ghi rõ thông tin của một người, giống như chứng minh thư nhân dân bây giờ.

“Phù Đồ, Phù Đồ.” Vừa đem chăn đệm trong phòng ra ngoài phơi nắng, Mặc Phi chợt nghe thấy một giọng thiếu niên gọi nàng, quay đầu lại, ra là thư đồng của Vệ Tuyên – Nhân Tử, đang thở hồng hộc chạy tới.

“Làm sao vậy?” Mặc Phi vỗ vỗ vào chăn màn phơi trên sào trúc, thuận miệng hỏi. Mấy ngày này, nàng một mực theo Vệ Tuyên học nói, bởi vì cùng loại với Trung văn, cho nên hầu hết đều có thể nghe hiểu, chỉ là nàng nói còn có chút không lưu loát.

Nhân Tử hồi sức lại, sốt ruột nói: “Phù Đồ mau đến chỗ tiên sinh của ta một chút đi! Từ hôm qua đến giờ, tiên sinh mãi không khỏe.”

“Đã mời đại phu đến khám chưa?”

“Ôi!” Nhân Tử khỏ sở nói, “Nơi này biết tìm đại phu ở đâu đây? Ngay cả Di thành cũng không có ấy chứ!”

Mặc Phi im lặng. Nơi này thực là một thời đại còn nhiều lạc hậu, thôn xóm quá hẻo lánh mà! Áp chế cảm xúc trong lòng, nàng đi theo Nhân Tử đến trước nhà tạm cư của Vệ Tuyên.

Vệ Tuyên được phân đến một gian phòng gỗ tương đối sạch sẽ thoáng mát, có lẽ vì hần là một gã văn sĩ, địa vị cao hơn bình dân rất nhiều.

Đi vào bên trong, vừa liếc mắt một cái Mặc Phi đã nhìn thấy Vệ Tuyên đang nằm ở trên giường, lúc này hần đang chau mày, sắc mặt ửng hồng, đáng vẻ khó chịu. Mặc Phi đưa tay sờ trán hần, quả nhiên bị sốt.

“Phù Đồ, đến đây.” Vệ Tuyên mở mắt ra, hơi cười khỏ với Mặc Phi, “Thân thể yếu ớt, để công tử chê cười rồi.”

Mặc Phi nghe giọng nói khàn khàn của hần, hỏi: “Thân thể không khỏe thế nào? Cổ họng đau, bị sốt, đi tả sao?”

Vệ Tuyên gật đầu: “Đúng vậy, bắt đầu từ hôm kia đã cảm thấy hơi sợ lạnh, sốt, đau đầu, đi tả nhiều lần, cổ họng thì không đau lắm.”

Mặc Phi suy tính một hồi, nhớ tới lúc mới gặp thì người này lên cơn sốt, bộ dạng hiện giờ có lẽ là bị nhiễm phong hàn, may mà tình huống còn chưa nghiêm trọng lắm.

Nàng quay đầu nói với Nhân Tử: “Trong nhà có hành lá, gừng, đường đỏ, muối gì đó không?”

“Hành lá, gừng và muối thì có, nhưng mà không có đường đỏ.”

Mặc Phi nghĩ cũng đúng, nhóm dân tị nạn hiện nay đều chỉ có những vật dụng cơ bản nhất, muối ăn cũng là do thân phận của Vệ Tuyên mới có thêm đi, còn về phần đường đỏ gì đó, đương nhiên là không có.

“Vậy thì, trước tiên ngươi dùng nước sôi nấu bát canh gừng cho Văn Trọng tiên sinh uống, sau đó lúc bình thường ăn nhiều cháo hành, nếu có thể thì làm canh cải trắng hay là cải củ đi.” Suy nghĩ một chút, Mặc Phi lại nói, “Phòng bệnh quá ẩm thấp, ngươi cố gắng mở cửa sổ ra, giữ cho phòng ở khô ráo, thoáng mát, vật dụng đựng đồ ăn hàng ngày nên luộc qua nước sôi một lần, y phục, chăn đệm cũng nên đem ra phơi nắng.”

Nàng nói như vậy là vì nghĩ đến ở cổ đại, vi khuẩn bệnh lây lan chủ yếu là do không chú trọng vệ sinh, có khi bệnh cảm mạo nho nhỏ cũng có thể hại chết không ít người. Huống chi nơi này thường xuyên bị lâm vào chiến loạn, khi có người chết, tử khí rất nặng. Mặc dù thân thể của nàng khỏe mạnh, nhưng cũng đâu thể hoàn toàn chắc chắn không bị lây nhiễm, phải biết rằng ở thời đại lạc hậu này, nhiễm phải bất kỳ loại bệnh nào cũng đều là chuyện rất nghiêm trọng.

Vì thế, nàng thực sự cần dự phòng trước một chút.

Nhân Tử chuyên chú ghi nhớ lời dặn dò của Mặc Phi, hẳn cảm thấy nam tử trước mắt này và tiên sinh của hắn đều là những người có bản lĩnh, không giống với người bình thường, cho nên hắn tin lời nói của “Hắn” không nghi ngờ.

“Phù Đồ, tại hạ lại làm phiền công tử rồi.” Vệ Tuyên mang vẻ cảm ơn.

“Nghỉ ngơi cho tốt đi.” Nói xong những lời này, Mặc Phi liền đứng dậy rời đi.

Vệ Tuyên nhìn bóng lưng của “Hắn”, trong lòng lại bắt đầu suy đoán thân phận của người này, nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy “Hắn” rửa mặt, ngũ quan đoan chính tinh tế cùng làn da trơn bóng lại một lần nữa khẳng định xuất thân của “Hắn” không tầm thường, đồng thời “Hắn” biết chữ, có lẽ còn biết y dược, nhưng khó hiểu là khẩu âm nói chuyện của “Hắn” không giống với bất kỳ quốc gia nào, “Hắn” giải thích là do ẩn cư cùng sư phụ ở nơi sơn dã không người, chẳng lẽ sư phụ “Hắn” là cao nhân không xuất thế?

Xoa nhẹ cái trán đang đau, Vệ Tuyên không nghĩ thêm nữa, trước tiên nên chăm sóc thân thể cho tốt, có nghi hoặc gì tương lai sẽ có cơ hội biết rõ ràng.

Mặc Phi đang quét dọn cũng biết rằng, thực ra trong nhóm lưu dân* này sớm đã xuất hiện người nhiễm phong hàn, lúc đầu không ai chú ý, nhưng sau khi số người mắc bệnh xuất hiện ngày càng nhiều, bệnh tình càng lúc càng nặng, mọi người mới bắt đầu hoảng loạn, thậm chí cho rằng đã xuất hiện ôn dịch.

* Lưu dân: dân di cư.

Chủ bạc cũng vô cùng khẩn trương, lập tức cách ly người bệnh, hi vọng bệnh tình không bị khuếch tán. Đáng tiếc là những người chăm sóc bệnh nhân hoàn toàn không có ý thức phòng hộ, vì vậy số người nhiễm bệnh vẫn tiếp tục gia tăng. Đến ngày thứ sáu đã có khoảng một phần ba số người nhiễm bệnh, thậm chí còn xuất hiện một người chết.

Cuối cùng, chủ bạc không thể không hạ lệnh phong tỏa tạm thời, trước khi hết bệnh dịch, không ai được rời khỏi nơi đây.

Mặc Phi biết được tin này từ chỗ Nhân Tử, nhúu nhúu mày. Nàng không phải loại thích xen vào việc của người khác, tuy đã sớm biết trong thôn có người mắc bệnh giống Vệ Tuyên, nhưng nàng cũng không muốn chủ động đi hỗ trợ. Dù sao thì nàng cũng không phải là bác sĩ, ai có thể khẳng định những người đó đều bị cảm mạo đây? Nếu như thực sự là cảm mạo, không quá hai ngày có thể tự khỏi, đâu cần phải nàng ra mặt. Chỉ là nàng đã đánh giá cao khả năng miễn dịch của thời đại này rồi, đói khát, mệt mỏi, nôn nóng, bệnh tình ngày càng trở nên nghiêm trọng.

“Phù Đồ, công tử có cách nào cứu những người bệnh này không?” Sau vài ngày tĩnh dưỡng, thân thể Vệ Tuyên đã tốt lên, hỏi nàng.

“Ta không phải đại phu.” Mặc Phi lạnh nhạt trước sau như một, ánh mắt nhìn về phía căn phòng bệnh nhân xa xa.

“Nhưng ít nhiều thì bệnh của tại hạ đều nhờ có Phù Đồ.” Vệ Tuyên cũng nhìn về phương hướng kia, ngừng một chút rồi nói, “Tại hạ đã sang bên đó xem rồi, bệnh trạng gần như giống hết của tại hạ.”

Mặc Phi trầm mặc một hồi, thân nhiên nói: “Vậy thì, phiền Văn Trọng tiên sinh cứ dựa theo cách thức ta đã nói lúc trước thử xem.”

“Phù Đồ, vì sao công tử không tự mình đi xem xét?” Như vậy việc này có thể giải quyết rồi, rất có lợi cho danh tiếng của công tử đấy. Ở thế giới này, danh tiếng có thể đại biểu cho địa vị của một người.

Mặc Phi suy nghĩ rồi nói: “Được rồi, chúng ta cùng đi xem xét.”

Vừa tiến vào phòng tập trung bệnh nhân, một mùi khó chịu đã ập đến, Nhân Tử lập tức dùng tay áo bịt kín mũi, Vệ Tuyên cũng nhíu mày, liếc sang nhìn thấy sắc mặt Mặc Phi không thay đổi, không thể không thán phục trong lòng.

Kỳ thật, Mặc Phi chính là mặt than* bẩm sinh, cho dù trong lòng có cảm thấy gì thì cũng không có cách nào biểu hiện ở trên mặt...

* Mặt than: không biểu hiện cảm xúc.

Trong đại viện nằm một loạt bệnh nhân, lại có thêm khoảng mười người tới, tiếng ho khan, tiếng khóc khê, tiếng rên rỉ hòa vào cùng một chỗ, nghe qua có phần hỗn tạp. Hành lang thỉnh thoảng có người đi lại, phụ trách đưa cơm nước cho bệnh nhân.

Chậm rãi đi một vòng quanh phòng, Mặc Phi đã có hiểu biết tương đối, ngoại trừ những chứng bệnh cá biệt, cái khác đều là nhiễm phong hàn, có mấy người tình trạng đặc biệt nghiêm trọng. Càng khiến cho người ta nhíu mày hơn là bình thường, những bệnh nhân này uống nước lạnh, lại còn dùng chung bát, đĩa, chén trà với người khác, chần, đệm, chiếu cũng bẩn vô cùng, sàn nhà không người quét, ở trong hoàn cảnh như vậy, bệnh nhẹ cũng sẽ trở thành nghiêm trọng.

“Phù Đồ, công tử thấy thế nào? Là ôn dịch sao?” Vệ Tuyên dò hỏi.

Mặc Phi lắc đầu: “Chắc là không phải.”

Vệ Tuyên vui vẻ, tiếp tục hỏi: “Thế có biện pháp chữa trị không?”

“Dựa theo những điều ta đã nói lúc trước là có thể. Bình thường uống nhiều trà gừng, cháo và nước ấm, vật dụng bệnh nhân đã dùng rồi thì đều phải tách riêng ra, nếu không phải luộc toàn bộ bằng nước sôi mới có thể dùng lại. Ngoài ra, tốt nhất nên giặt sạch sẽ chăn đệm, lau quét sạch bụi bẩn.”

Vệ Tuyên cẩn thận ghi nhớ lời nói của Mặc Phi, cuối cùng lại hỏi: “Làm như thế có thể khống chế bệnh tình sao?”

Mặc Phi trầm mặc một hồi mới mở miệng nói: “Đều nghe theo số trời vậy! Nơi này thiếu y thiếu dược, chỉ có thể xử lý đơn giản được như thế thôi. Trong đó, bệnh tình của một vài bệnh nhân đã cực kỳ nghiêm trọng, sợ là...”

Vệ Tuyên cũng trầm mặc, sau đó hắt thở dài một hơi, xoay người phân phó Nhân Tử đi tìm chủ bạc đại nhân.

Căn cứ vào đề nghị của Mặc Phi, hơn nữa Vệ Tuyên và chủ bạc cùng nhau điều hành, quả nhiên bệnh tình đã được khống chế một cách nhất định, một số bệnh trạng nghiêm trọng vài ngày sau đều tốt lên. Chỉ có điều, vì không có thuốc uống, lại không có đồ ăn đầy đủ, không lâu sau vẫn có khoảng ba, bốn người chết.

Những người dân xa xứ đã trải qua chiến tranh, cửa nát nhà tan, nay vừa có chỗ an thân tạm thời thì lại phải hứng lấy bệnh tật.

Lần đầu tiên Mặc Phi phát hiện ra bệnh cảm mạo nhỏ lại là một bệnh nghiêm trọng như thế. Trước kia khi nghiên cứu lịch sử cổ đại, tuy nàng cũng đã đọc về lịch sử phát triển của y học, biết được một số bệnh nhỏ cũng có thể đẩy con người ta vào chỗ chết, thậm chí mấy trăm năm trước, ở phương Tây còn lấy máu để chữa bệnh cảm sốt, hại chết không ít người. Tuy nhiên những điều ghi trên sách vở và đối mặt trực tiếp, cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Từ thế giới tương lai, vì sao nàng lại đến nơi này? Vì để chứng kiến dân chúng đói khổ và tử vong sao?

Khác với Mặc Phi, chủ bạc đại nhân lúc trước lo âu, tâm tình bây giờ lại rất tốt, khi biết bệnh tật không phải do ôn dịch, cho dù có vài người chết thì cũng không việc gì. Chủ bạc đại nhân hạ lệnh một tiếng, lệnh phong tỏa cũng được giải trừ.

Chỉ có điều, để phòng ngừa mấy tử thi còn có thể lây bệnh, cho nên không cho phép hạ táng, mà là trực tiếp hỏa táng.

Ngày hỏa táng, tất cả mọi người đều có mặt, cho dù nhiều người không quen biết nhau, nhưng họ gặp gỡ nhau, đồng cảnh ngộ với nhau, đều lộ ra vẻ bi ai khó có thể che giấu.

Nhìn ngọn lửa lớn trước mắt, nghe tiếng khóc nức nở xung quanh, Mặc Phi không nhịn được khép hai tay lại, nhắm mắt niệm tụng kinh.

Đây là kế thừa thói quen từ thầy dạy của nàng, mỗi lần, trước khi đào mộ cổ, thầy đều niệm tụng một đoạn Tâm kinh hoặc là kinh Kim Cương, là chuyên gia khảo cổ, thầy một mực cho rằng, dù là dùng bất kỳ phương pháp nào thì quấy rầy người chết cũng đều có lỗi, vì vậy thầy luôn xem cách đó như một loại an ủi, thanh thản tâm hồn.

Nhìn nhiều, có khi Mặc Phi cũng sẽ niệm tụng theo thầy, cũng không biết có phải do yếu tố tâm lý hay không, mỗi lần niệm xong, tâm tình đều có thể yên tĩnh không ít.

Thời đại này không có Phật giáo, mọi người cũng không biết Tâm kinh là gì, Mặc Phi dùng tiếng phổ thông niệm tụng, thậm chí bọn họ còn chẳng nghe hiểu “Hắc” đang niệm cái gì, nhưng nhìn vẻ mặt trang trọng của Mặc Phi, nghe thanh âm bình thản vô ba của “Hắc”, người xung quanh không thể không bị hấp dẫn, yên tĩnh không tiếng động, chỉ còn lại tiếng ngọn lửa thiêu đốt cùng với tiếng niệm tụng mang theo tiết tấu kia.

“Quan tự tại bồ tát, hành thâm bàn nhược ba la mật đa thì, chiếu kiến ngũ uẩn giai không độ nhất thiết khổ ách, xá lợi tử, sắc bất dị không, không bất dị sắc, không tức thị sắc, thụ tướng hành thức, diệt phục như thị, xá lợi tử, thị chư pháp không tương, bất sinh bất diệt, bất cấu bất tịnh, bất tăng bất giảm, thị cố không trung vô sắc, vô thụ tướng hành thức, vô nhân nhĩ tị thiệt thân ý, vô sắc thanh hương vị xúc pháp, vô nhân giới, nãi chí vô ý thức giới, vô vô minh, diệt vô vô minh tấn, nãi chí vô lão tử, diệt vô lão tử tấn*...”

* Đây là một phần bản Hán-Việt của Tâm kinh (Bát-nhã Tâm kinh).

Bản dịch phổ thơ lục bát toàn bộ:

Khi hành Bát Nhã Ba La

Ngài Quán Tự Tại soi ra tột cùng

Thấy ra năm uẩn đều Không

Bao nhiêu khổ ách khôn cùng độ qua

Này Xá Lợi Tử xét ra

Không là sắc đó, sắc là không đây

Sắc cùng không chẳng khác sai

Không cùng sắc vẫn sánh tài như nhau

Thọ, tướng, hành, thức uẩn nào,

Cũng như sắc uẩn, một màu không không

Này Xá Lợi Tử ghi lòng
Không không tướng ấy, đều không tướng hình
Không tăng giảm, không trước thanh
Cũng không diệt, cũng không sanh pháp đồng
Vậy nên trong cái chơn không
Vốn không năm uẩn, cũng không sáu trần
Mắt, tai, mũi, lưỡi, ý, thân
Vị, hương, xúc, pháp, cùng phần sắc, thanh
Từ không giới hạn mắt nhìn
Đến không ý thức, vô minh cũng đồng
Hết vô minh, cũng vẫn không
Hết già, hết chết, cũng không có gì
Không khổ, tập, diệt, đạo kia
Trí huệ chứng đắc cũng là không không
Sở thành, sở đắc bởi không
Các vì Bồ Tát nương từng huệ năng
Tâm không còn chút ngại ngần
Nên không còn chút băn khoăn sợ gì
Đạo diên mộng tưởng xa lìa
Niết Bàn mới đến bên kia bến bờ
Ba đời chư Phật sau, xưa
Đắc thành Chánh Giác cũng nhờ huệ năng
Trí huệ năng lực vô ngần
Đại Minh vô thượng, Đại Thần cao siêu
Trí huệ năng lực có nhiều
Thật là thần chú trừ tiêu não phiền
Trí huệ năng lực vô biên
Dẫn đường giải thoát qua bên giác ngàn
Liên theo lời chú thuyết rằng:
Độ tha giác ngộ khắp trần chúng sanh.
Yết đế, yết đế
Ba la yết đế
Ba la tăng yết đế
Bồ đề Tát bà ha.

3. Q.1 - Chương 3: Lương Tịch

Vượt qua mấy ngày gian nan nhất, tinh thần của nhóm lưu dân vốn uể oải cũng bắt đầu yên ổn trở lại, Mặc Phi cũng chuẩn bị rời khỏi cái thôn nhỏ này, nàng không biết việc đồng áng, lại chưa hiểu hết về thế giới ở đây, bất kể như thế nào nàng cũng nên rời đi xem xét một chút. Lúc Mặc Phi đang lên kế hoạch rời đi, Vệ Tuyên bất ngờ ghé qua mời nàng đi đến quốc đô của Chiếu Quốc với hắn. Điều này cũng hợp với ý nàng, vốn dĩ nàng còn lo lắng không quen hoàn cảnh mà đi lạc đường, hoặc là đi nhầm vào nơi chiến loạn, bây giờ có người dẫn đường thì sẽ thuận tiện hơn.

Vì thế, mấy người thu dọn hành lý, sau khi từ biệt chủ bạc thì cùng nhau rời khỏi nơi này. Lúc Vệ Tuyên còn trẻ thường xuyên đi chu du khắp các nước, hiểu rõ tình thế mỗi nơi như trong lòng bàn tay, dọc theo đường đi đã giới thiệu cho Mặc Phi không ít kỳ văn thú sự*. Mặc Phi lắng nghe cẩn thận, rất ít khi lên tiếng. Theo từng câu từng chữ Vệ Tuyên nói, nàng từ từ cân nhắc tình hình ở nơi đây, cũng nhờ nói chuyện phiếm mà chuyện đi vốn buồn tẻ cũng trở nên vui vẻ hơn nhiều.

* Kỳ văn thú sự: những việc kỳ lạ, thú vị.

Sáng ngày hôm sau, mấy người may mắn gặp được một thương đội khoảng chừng ba mươi người, khó khăn đi bộ lúc này cũng đã được giải quyết, là đi nhờ xe tới thành Viêm Trúc.

Ở thời đại này, văn sĩ, võ giả đều là những người được tôn trọng và quan tâm. Sau khi người dẫn đầu của thương đội kia nhìn thấy phù bài của Vệ Tuyên thì đã mời bọn họ gia nhập mà ngay cả lộ phí cũng chưa hỏi gì. Dẫn đầu thương đội là một người trung niên hơn năm mươi tuổi, họ Hứa, mọi người gọi là “Đội trưởng Hứa”, có một đôi mắt nhỏ mà tinh nhuệ, râu ngắn, luôn có dáng vẻ tươi cười hóm hờ.

Sau khi trao đổi phù bài với Vệ Tuyên, ánh mắt hắn không nhìn được mà nhìn về phía Mặc Phi nhiều lần. Thực sự là trong một đám nam nhân cao lớn thô kệch, dáng vẻ của Mặc Phi quá mức nổi bật, mái tóc ngắn lạnh lẽo dán vào khuôn mặt, ngũ quan tuấn tú, mày kiếm mắt phượng, làn da thanh khiết không tì vết, còn tinh tế hơn cả nữ tử, lại không ồn ào, đứng đơn độc một mình, cho dù có mặc y phục thô kém cũng không thể che giấu được phong thái của “Hắn”.

Cuộc sống của những con người thời loạn lạc, không ít thì nhiều cũng đều mang trên người không khí tối tăm, mà dân chúng ở tầng lớp dưới của xã hội thì sẽ thường xuyên biểu hiện ra cử chỉ hèn mọn và hoảng sợ, nhưng thiếu niên này lại khác, khí chất của “Hắn” vô cùng sạch sẽ, giống như giọt sương sớm trong suốt, chưa từng nhiễm cát bụi nhân gian, cho dù có bị lẫn vào trong đám người thì nhân vật làm cho người ta chú ý đến trước tiên vẫn chính là “Hắn”.

“Khụ, có thể gặp được Văn Trọng tiên sinh ở chỗ này thực sự là vinh hạnh của Hứa mỗ*.” Đội trưởng Hứa ôm quyền** về phía Vệ Tuyên, ánh mắt lại chuyển đến phía Mặc Phi, hỏi, “Không biết vị công tử đứng sau tiên sinh này là...”

* Mỗ: tôi, dùng để tự xưng mà không nói tên.

** Ôm quyền: chấp tay.

Vệ Tuyên nhìn ánh mắt người này, cười vẻ hiểu rõ, nói: “Vị này là tiểu hữu* của tại hạ, tên là Phù Đồ.”

* Tiểu hữu: anh bạn nhỏ.

Mặc Phi học dáng vẻ của Vệ Tuyên, chấp hai tay vào nhau làm lễ, lại không nói gì.

Đội trưởng Hứa thấy Vệ Tuyên giới thiệu đơn giản như thế, thiếu niên kia cũng chỉ đáp lễ sơ sơ, trong lòng liền đoán có lẽ xuất thân của “Hắn” không tầm thường, người bình thường sẽ không có ngạo khí, hắn áp chế tâm tư trong lòng mà tiếp đón cẩn thận.

“Đội trưởng Hứa, chúng ta nên xuất phát rồi chứ? Ta còn muốn mau chóng đến Minh lâu nghỉ ngơi một chút đây!” Giọng nói của một nam tử bỗng truyền đến, cắt ngang cuộc nói chuyện của mấy người.

Nhìn theo hướng tiếng nói, người tới khoảng chừng hai mươi tuổi, mặc trang phục màu xanh, dáng người to lớn, tóc dài búi nghiêng sang một bên, dung mạo tuấn đạt, bên môi nở nụ cười lưỡi nhấc, trên tay còn cầm

một thanh trường kiếm, đi lại không tiếng động mang theo khí thế, rõ ràng là người luyện công phu, có bản lĩnh cao cường.

Đội trưởng Hứa còn chưa đáp lại, ánh mắt nam tử kia đã bị Mặc Phi hấp dẫn, hắn không che giấu chút nào hứng thú với “Hắn”, đi vài bước đến gần nàng, có phần vô lễ mà đánh giá trên dưới, khi Vệ Tuyền không nhận được định mở miệng trách cứ thì hắn hỏi: “Đây là người hầu của ngài sao, tôn hạ*?”

* Tôn hạ: gọi thể hiện sự tôn trọng.

Vệ Tuyền không vui nói: “Đây là tiểu hữu của tại hạ, không phải tôi tớ.”

Nam tử cũng không thêm để ý đến thái độ của Vệ Tuyền, tiếp tục hỏi: “Là Bình tịch hay là Lương tịch?”

Mặc Phi cảm thấy hơi nghi hoặc, nhưng không tùy tiện mở miệng, Vệ Tuyền trầm mặc một hồi đáp: “Không phải Bình tịch.”

Nam tử thấy thế thì hơi thất vọng, thở dài một tiếng, có điều chỉ chốc lát lại tự giới thiệu, nói: “Ta là Trúc Cô Hạc, võ sĩ nhất đẳng của võ sĩ quán, không biết người xưng hô thế nào?”

“Phù Đồ.” Giọng nói của Mặc Phi trầm thấp mà mang theo vài phần cuốn hút, giống như bề ngoài của nàng, không ôn nhu như nữ tử, nhưng lại có thể làm cho người ta có cảm giác thoải mái như vậy.

Võ giả Cô Hạc cười tà tà, nói: “Xem ra các vị muốn đồng hành cùng với nhóm chúng ta, ta sẽ quan tâm đến các vị nhiều hơn vậy.”

Nói xong lại liếc mắt nhìn Mặc Phi một cái rồi xoay người rời đi.

Vệ Tuyền nhíu mày nói: “Hắn là người của võ sĩ quán à? Thảo nào vô lễ như thế.”

Đội trưởng Hứa áy náy nói: “Mặc dù vô lễ, nhưng quả thật có vài phần bản lĩnh, xin Văn Trọng tiên sinh và Phù Đồ công tử bỏ qua cho.”

“Quên đi, vẫn phải đa tạ đội trưởng Hứa đã đồng ý cho chúng ta đi nhờ một đoạn đường.”

“Đừng khách khí, đừng khách khí. Đoàn xe sắp xuất phát rồi, ủy khuất mọi người trèo lên xe chở hàng.” Nói rồi dẫn mấy người lên sau xe ngựa, hét to đội ngũ khởi hành.

Nhìn xung quanh không có người, Mặc Phi hỏi: “Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì thế?”

Vệ Tuyền nhìn nhìn “Hắn”, thở dài nói: “Bề ngoài của công tử quá mức xuất sắc.”

Mặc Phi nhíu mày, nàng thực sự không thể hiểu, mình ăn mặc bình thường thế này thì có gì xuất sắc, cùng lắm là làm cho người ta nhìn thấy vừa mắt mà thôi. Hơn nữa, hiện tại, trong mắt người khác thì nàng còn là một nam nhân nữa!

Vệ Tuyền nói tiếp: “Công tử nên biết, trong các kẻ sĩ quý tộc của quốc gia có thịnh hành nam sủng, những nam tử trẻ tuổi, có tướng mạo nhưng lại xuất thân bình thường đều sẽ rất dễ khiến người ta thêm muốn, hơn nữa, hiện giờ công tử trôi giạt bên ngoài, lại không có ai che chắn, không cẩn thận là sẽ bị người khác ức hiếp.”

Về mặt Mặc Phi lạnh nhạt không gợn sóng, làm cho Vệ Tuyền nghĩ rằng “Hắn” đã hiểu rõ, nào ngờ “Hắn” đang đổ mồ hôi lạnh, đồng thời cảm thấy may mắn vì mình đồng hành cùng Vệ Tuyền, bằng không, nói không chừng còn chưa tới được quận này đã gặp phải chuyện bi thảm.

Vệ Tuyền ngẩng đầu nhìn đội ngũ võ giả Cô Hạc phía trước, sau đó hỏi: “Phù Đồ, công tử thực sự không có phù bài sao?”

Mặc Phi lắc đầu.

“Thế thì khó rồi.” Vệ Tuyền vuốt râu nói, “Nếu không có một thân phận tốt, chỉ sợ sớm muộn gì công tử cũng sẽ gặp phiền phức, hơn nữa thân phận của công tử còn có thể không bằng cả bình dân. Phù bài có năm loại, Nô, Bình, Lương, Quý, Vương, hai loại đầu không có đặc quyền gì cả, sinh tử đều bị các quý tộc nắm giữ, mà văn sĩ, võ giả thì thuộc loại Lương tịch, có thể xuất tướng, nhập sĩ, hoặc trở thành khách khanh phụ tá của đại tộc thế gia, có địa vị và danh vọng nhất định, giống như vừa rồi, lúc đầu đội trưởng

Hứa và Cô Hạc đều có chút tâm tư với công tử, nhưng khi biết công tử không phải Bình tịch mới thu liễm một chút, nếu không đã trực tiếp cường bức rồi.”

Mặc Phi bỗng cảm thấy khủng hoảng, xem ra phải mau chóng giải quyết vấn đề thân phận. Nàng biết đại khái rằng phân biệt giai cấp thời xưa rất đáng sợ, luật pháp khắc nghiệt, không có nơi cho bình dân bách tính đến cáo trạng, chỉ có thể sống hèn mọn dưới cường quyền, cầu mong no ấm đã thỏa mãn. Nhưng mà nàng tuyệt đối không thể chịu được cảnh bị người tùy ý khi nhục*, thà rằng nàng gắng sức thích ứng với hoàn cảnh cũng không thể đồng ý hoàn toàn với quy tắc của thời đại này, nếu không muốn gặp phải bất hạnh thì chỉ có thể cố gắng tìm kiếm lực lượng tự bảo vệ mình.

* Khi nhục: bắt nạt, khinh rẻ và làm nhục.

“Công tử cũng đừng lo lắng quá.” Tiếng của Vệ Tuyên lại truyền đến, “Lần này, ta đến Tiệm Hề là vì muốn tiến vào phủ của Đại Vương Tử, một khi thành công, ta sẽ có cơ hội làm hộ tịch cho công tử, mặc dù Lương tịch có đôi chút khó khăn nhưng cũng không phải không có khả năng.”

“Vậy xin đa tạ.” Mặc Phi ôm quyền với hắn, trước đôi mắt thật tình của người này, nàng ngập tràn cảm kích.

Vệ Tuyên gật gù đầu: “Chỉ có điều, mấy ngày này công tử cần phải cẩn thận một chút, cho dù công tử có thực sự là Lương tịch, tên Cô Hạc kia cũng chưa chắc đã hết hi vọng với công tử đâu.”

Mặc Phi ngẩng đầu nhìn về phía trước, đúng lúc Cô Hạc bỗng xoay người, người nọ hơi sững sốt, sau đó liền cười tà tà với nàng, nàng cả kinh, lập tức chuyển tầm mắt đi nơi khác.

Tốc độ di chuyển của thương đội cũng không chậm, muốn tới thành Viêm Trúc còn hai ngày lộ trình nữa, đến khi mặt trời xuống núi, đội ngũ tìm một nơi thích hợp rồi dừng lại hạ trại.

Mặc Phi ngồi ở một bên xe ngựa cùng với Vệ Tuyên, trong ba lô của nàng còn mấy túi bánh cũ, có thể tạm đỡ đói. Vệ Tuyên thì mang theo lương khô do Nhân Tử làm, nhìn chẳng có cảm giác muốn ăn, nhưng cũng không thể không ăn.

Lúc trước, nàng và nhóm lưu dân có lĩnh một chút thô lương*. Cho dù Mặc Phi là người có thể chịu khổ cực, chất lượng của những thứ kia thực sự quá kém, dùng nấu cháo còn có thể miễn cưỡng ăn vào, liên tục hơn mười ngày đều ăn như vậy, nàng gần như đã quên mất hương vị của thịt rồi.

* Thô lương: như ngô, khoai, sắn, đậu.

Ngay lúc nàng muốn nướng bánh ăn, một cái chân gà nướng vàng rộm xuất hiện ở trước mắt, Mặc Phi mím môi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cái tên nam nhân “Cô Hạc” bày ra vẻ mặt tươi cười ngồi xổm bên cạnh nàng.

“Thiếu niên, cho người.” Quơ quơ chân gà trong tay, nhìn vô cùng nhiệt tình thành khẩn.

Mặc Phi nhìn hắn rồi lại nhìn chân gà, không chút thay đổi rũ mắt xuống, thản nhiên từ chối: “Ta có đồ ăn, đa tạ ý tốt.”

Cô Hạc nhú mày, không nhìn ra suy nghĩ gì từ trên vẻ mặt của “Hắn”, lúc này, phía xa xa truyền tới mấy tiếng cười lựa thưa, hắn liếc nhìn một chút, lơ đãng, rồi cầm chân gà nhét vào trong tay Mặc Phi, không cho cự tuyệt nói: “Chỉ là chút thức ăn, nếu người không ăn thì ném đi!”

Nói xong đứng dậy, không quay đầu lại mà đi tới phía vừa phát ra tiếng cười.

Mặc Phi nhìn chân gà trong tay, do dự có nên ăn hay không.

Vệ Tuyên bên cạnh nói: “Đồ ăn đều trân quý cả, đừng lãng phí, một cái chân gà mà thôi, không cần phải để ý.”

Nếu hắn cũng nói như vậy, Mặc Phi cũng không suy nghĩ nhiều nữa, chuyên tâm ăn chân gà, tuy rằng không có vị muối, nhưng mấy ngày không ăn thịt, nàng vẫn thỏa mãn một hồi. Chỉ là nàng không chú ý tới ở phía xa, sau khi Cô Hạc nhìn thấy nàng ăn đồ ăn mình đưa thì lộ ra vẻ mặt vô cùng sung sướng.

“Ta nói này Cô Hạc, người thực sự cảm thấy hứng thú với thiếu niên kia à?” Một nam tử đập bả vai Cô Hạc cười nói.

“Đương nhiên.” Cô Hạc lộ ra vẻ hiển nhiên là thế, “Người mà Cô Hạc ta để ý tới, làm sao có thể dễ dàng buông tha cho được.”

“Nhưng người ta là Lương tịch, lại là nam tử, không dễ dàng nắm được như vậy đâu.” Một người khác cũng nói.

“Điều này ta biết.” Cô Hạc nhìn về phía Mặc Phi, “Thiếu niên bất phàm, xem ra phải tốn chút chút tâm tư rồi.”

“Kì thật, ta chưa bao giờ thấy nam tử nào xuất chúng như thế, nhìn làn da của “Hắn” coi, tinh tế như tơ lụa, sờ lên chắc chắn còn thoải mái hơn cả nữ nhân nữa.”

“Ha ha, đúng vậy.”

Cô Hạc hừ một tiếng: “Này, đã là người của ta, sao có thể tùy tiện trêu đùa như vậy được.”

“Người nên nắm chặt trước đi rồi hãy nói! Nếu như người không được, thì sẽ đến lượt chúng ta.”

“Người có muốn đấu một trận không?” Cô Hạc giơ kiếm trong tay lên, khiêu khích nói.

Nam nhân kia lập tức yên tĩnh.

Không biết mình trở thành đối tượng trên đùa của người khác, sau khi ăn uống no đủ, Mặc Phi tìm một chỗ cách Vệ Tuyên không xa, trải chiếu, nằm ngửa nói chuyện phiếm với Vệ Tuyên, cho đến khi cơn buồn ngủ ập đến, thì từ từ đi vào giấc ngủ trong một bầu trời sao rộng lớn.

Sống hai mươi mấy năm, cho dù mười năm trước trở thành cô nhi, nàng cũng chưa từng sống cuộc sống gian khổ như những ngày vừa qua, có câu nói như thế nào nhỉ, khi trời cao giao cho sứ mạng trọng đại, nhất định trước hết phải làm cho ý chí được tôi rèn, làm cho gân cốt bị mệt nhọc, làm cho thân xác bị đói khát*....Ừm, thật sâu sắc. Chỉ mong đến sau cùng, nàng không cần hưởng thụ vinh hoa phú quý, chỉ cầu có được cuộc sống an nhàn.

* Nguyên văn là: Thiên tương hàng đại nhâm vụ tư nhân dã, tất tiên khổ kỳ tâm chí, lao kỳ cân cốt, nga kỳ phu. Câu trên trích trong sách Mạnh Tử, phần hạ của Cáo Tử.

4. Q.1 - Chương 4: Trên Đường Gặp Nạn

Ngày hôm sau, vừa tờ mờ sáng, mọi người đã lần lượt tỉnh lại.

Mặc Phi thuận tay sửa sang lại tóc, sau đó lấy khăn mặt từ trong ba lô ra bờ sông rửa mặt.

Lúc này, bên bờ sông đã có rất nhiều người, Mặc Phi cũng không để ý, dùng nước súc miệng, sau đó thấm ướt khăn bông, cẩn thận rửa mặt và cánh tay. Chuyên tâm làm việc của mình, Mặc Phi không chú ý tới có không ít người xung quanh đang vụng trộm nhìn nàng, cánh tay trắng nõn trơn bóng với đường cong tuyệt đẹp kia vô ý để lộ ra, ẩn hiện như ngọc trong nắng sớm chiều rọi, hết sức mê người.

Nhìn thấy quang cảnh như vậy, những nam nhân đã lâu không được ôm nữ nhân đều không nhịn được mà nuốt nước miếng, ngay cả người không có xu hướng nam phong* cũng có tâm tư xa gần, động tác vừa rồi còn “Phóng khoáng” cũng không khỏi “Nhả nhặn” lại.

* Nam phong: có khuynh hướng nam với nam.

Mọi người cũng không bởi vậy mà hoài nghi giới tính của nàng, thứ nhất là động tác của nàng quá tự nhiên, vẻ mặt quá bình tĩnh, thứ hai là cũng chẳng ai nghĩ có nữ tử nào lại lộ cánh tay của mình ra một cách hào phóng như vậy.

Lúc Mặc Phi rửa mặt xong chuẩn bị đứng dậy, một hòn đá nhỏ đột nhiên bị ném vào trong nước, làm bọt nước bắn lên tung tóe.

Mặc Phi quay đầu nhìn lại, Cô Hạc đang khoanh tay đứng ở phía sau nàng, vẻ mặt như cười như không nói: “Thiếu niên, người thực sự rất động lòng người, ta rất hâm mộ, người có bằng lòng cho ta theo đuổi không?”

Mặc Phi trầm nghĩ, đây là công khai biểu lộ tình yêu sao? Nàng rũ mắt xuống, đứng dậy thản nhiên nói: “Xin lỗi, ta không phải loại người này.”

Cô Hạc đi đến bên người nàng, ghé vào bên tai nàng, nhẹ giọng nói: “Đừng bó buộc vui thích của mình, chỉ cần người muốn thử là sẽ biết được tư vị trong đó.”

Dừng bước lại, Mặc Phi liếc hắt một cái, lạnh lùng nói: “Xin công tử đừng đùa giỡn ta nữa, cho dù ta có thiếu thốn cũng không cho người khác khi nhục ta.”

Cô Hạc nhếch mép cười tà tà, không cản “Hắn” rời đi, vừa rồi, hắn cảm thấy đôi mắt phượng kia, khi nhìn lại lộ ra một phong tình khác, còn về phần lời nói của “Hắn”, hắn tự động lướt qua. Lấy cá tính của hắn, làm sao có thể bỏ cuộc chỉ vì vài câu nói được?

“Cô Hạc, lại thất bại à?” Bên cạnh truyền đến âm thanh ồn ào.

Cô Hạc vẫn còn đắc ý, bắt bẻ nói: “Hoa trên núi cao sao có thể dễ dàng hái xuống như vậy được?”

“Ha ha, thế thì cũng đừng có bị té xuống đấy.”

Cô Hạc nhún vai, không để ý mọi người cười đùa mà trực tiếp bỏ đi.

“Thế nào? Cô Hạc tìm công tử à?” Vệ Tuyên nhìn xe ngựa cách đó không xa, hỏi.

Mặc Phi gật đầu, không nói gì.

“Vô giả đều là người kiêu ngạo mà tùy tiện, công tử phải trăm ngàn lần để mắt tới hắn, chỉ cần đến thành Viêm Trúc là có thể mỗi người đi một ngã rồi.”

“Ta biết.” Người của thời đại này không bị bó buộc câu thúc, chưa từng có nhiều quy tắc thế tục, lời nói lớn mật, cười đùa tùy tâm. Nàng không chán ghét người như vậy, chỉ là thấy ham mê nam nữ của bọn họ thật phức tạp.

Xem ra sau này càng phải làm việc cẩn thận, nàng không thể để cho thời đại này biết giới tính chân thực của nàng được, cho dù là dung mạo nam tử cũng vẫn sẽ đưa tới rắc rối.

Đoàn xe chạy chậm rãi, Mặc Phi tiếp tục theo Vệ Tuyên luyện tập nói chuyện, thuận tiện nghe hắn đàm luận thời sự.

Lộ trình buồn tẻ mà dài dòng, dưới ánh mặt trời chói chang, mọi người đều khẽ nhại mồ hôi, động tác chậm chạp, tinh thần cũng có vẻ uể oải.

Mặc Phi nhìn xung quanh, bên trái là vách núi đá cao, dây leo đan xen trên vách đá; bên phải là một mảnh rừng rậm rạp, xanh biếc.

Thật là một phong cảnh khó gặp trên đời, núi xanh nước biếc, vô cùng thích hợp đi dạo chơi. Đang nghĩ như vậy, ngực đột nhiên nóng lên, nàng lấy ngọc phù đang đeo trên cổ ra, nắm vào tay cảm thấy nóng, còn mơ hồ lóe ra ánh sáng nhạt.

Chuyện gì thế này? Sao Ngọc Phù lại nóng lên? Đây là tình huống chưa từng xảy ra trước đó.

Lúc nàng đang mờ mịt khó hiểu, ở cách đó không xa đột nhiên truyền đến một tiếng hét thảm.

“Có mai phục! Mọi người cẩn thận!” Vừa có tiếng cảnh báo, bên phải khu rừng lao ra một đám nam nhân hùng hổ, trên tay cầm đao, cầm búa kêu giết.

“Là sơn tặc.” Vệ Tuyên khê hô lên một tiếng, sắc mặt trắng bệch.

Nhàn Tử đứng một bên cũng ôm bọc y phục run rẩy.

Trong lòng Mặc Phi run lên, nhanh chóng lấy chuôi dao quân dụng của mình ra khỏi ba lô, nắm chặt trong tay, ánh mắt cảnh giác nhìn chăm chú tình thế giữa trận đấu.

Đội sơn tặc vây giết có khoảng hơn bảy mươi người, mà thương đội, ngoại trừ năm võ sĩ được thuê ra, những người có sức lực chiến đấu cùng lắm chỉ có mười người, còn lại đều chỉ là những người bình thường, những người này chỉ một hai chiêu đã không chịu nổi, bị sơn tặc giết chết hoặc là đánh cho trọng thương.

Chỉ mới mấy phút đồng hồ, thương đội đã người chết người bị thương, tiếng hét thảm bên tai không dứt. Năm võ giả kia tuy rằng thân thủ bất phạm, thế nhưng cũng không có cách nào chú ý được hết mọi người, chỉ có thể ưu tiên bảo vệ đội trưởng Hứa và một vài nhân vật quan trọng.

Lúc này, có một tên sơn tặc giơ dao vọt tới đâm người Mặc Phi, mấy người lập tức xuống xe tránh né.

Một dao chém thẳng xuống phía trước, Mặc Phi nghiêng người né tránh, mắt thấy thân dao xẹt qua trước mũi, nòng gươm chúi thủ lên chém vào cánh tay cầm dao của sơn tặc, khi hắn còn chưa kịp kêu đau, nòng lại duỗi chân đá vào phía bụng dưới của hắn. Mặc dù động tác cũng coi là nhanh nhẹn, đáng tiếc sức lực không đủ, chỉ có thể đá lui tên kia lại mấy bước mà thôi.

“NND* nhà ngươi!” Sơn tặc lau máu trên cánh tay, sắc mặt dữ tợn bỏ tới phía nàng.

* NND: câu chửi tiếng Trung.

Nguy rồi! Mặc Phi căng thẳng, lúc này tránh không thoát.

Mắt thấy ánh dao xuất hiện, nàng chỉ có thể nín thở, đứng thẳng không nhúc nhích, đang lúc nguy cơ, chỉ nghe thấy “Keng” một tiếng, bên cạnh nàng đột nhiên vọt ra một thanh kiếm, bổ về phía dao đang chém tới Mặc Phi.

“Này, thiếu niên, không sao chứ?” Cô Hạc giơ kiếm, cười sáng lạn với Mặc Phi.

Sắc mặt Mặc Phi không chút thay đổi, chỉ có ánh mắt mơ hồ lộ ra vẻ yên lòng.

Sơn tặc đương nhiên không phải đối thủ của Cô Hạc, vài hiệp đã bị chém giết, máu tươi đầy đất, Mặc Phi cảm thấy hơi buồn nôn.

“Thiếu niên, tốt lắm, lâm nguy không sợ hãi, rất có khí phách gan dạ.” Cô Hạc thu lại kiếm, nói.

Nàng đâu phải lâm nguy không sợ? Chẳng qua trời sinh mặt than mà thôi... Nàng vẫn sinh sống trong hoàn cảnh an nhàn, đâu đã gặp phải tràng diện giết chóc như vậy? Bàn tay dưới tay áo của nàng còn đang run nhè nhẹ.

“Cẩn thận một chút.” Sau khi dặn dò một tiếng, Cô Hạc lại lao về phía những sơn tặc khác.

Lúc này người trong thương đội đã chết hơn một nửa, mà sơn tặc thì vẫn còn hơn mười người, vài tên võ giả cũng bắt đầu mệt mỏi, không biết còn có thể kiên trì bao lâu.

Đang lúc tình thế nguy ngập, phía sau mơ hồ vang đến âm thanh ầm ầm.

Mặc Phi quay đầu nhìn lại, xa xa trên đường đột nhiên xuất hiện một đội kỵ binh, khí thế như hồng triều, rất nhanh chóng đã băng băng đến.

Hai phe đang đánh nhau kịch liệt không hẹn mà cùng dừng lại, nhìn thẳng vào đội kỵ binh đang tiếng đến ngày càng gần.

Đây là một đội kỵ binh toàn thân áo giáp đen, đội hình chỉnh tề, cả người tỏa ra sát khí, bọn họ giống như một trận gió lướt qua trước mặt Mặc Phi, làm cuộn lên một trận bụi mù.

Ngay sau đó, bên tai nàng liên tiếp truyền đến những tiếng kêu thảm thiết, đến khi cát bụi tản đi, Mặc Phi kinh ngạc phát hiện hơn mười tên sơn tặc lúc đầu đã bị chém giết toàn bộ, đứng phía trước chỉ có những người sống sót còn lại của thương đội cùng với đội kỵ binh uy phong kia.

Mặc Phi thấy tất cả mọi người trong thương đội đều tự hành lễ với đội kỵ binh, đội kỵ binh làm như không thấy bọn họ, ngựa cũng không xuống, chỉ có vài tên kỵ binh chạy đến giữa những thi thể, gặt được những sơn tặc chưa chết thì bổ một dao, cho đến khi xác định đã chết hết mới xoay người rời đi.

Giữa tràng hoàn toàn yên tĩnh.

Mặc Phi không khỏi cảm thấy lạnh run, đội ngũ này thật là tàn nhẫn!

Không chỉ có nàng, mấy tên võ giả kia cũng đều không dám thở mạnh, đội trưởng thương đội, ngay cả dũng khí tiến lên nói lời cảm tạ cũng không có, chỉ chấp tay thì lễ.

Mặc Phi đứng ở gần cuối, cũng không thành lễ theo, nàng ngẩng đầu thì thấy được nam nhân lãnh đạo nhóm kỵ binh, cũng mặc áo giáp đen, nhưng không giống với kỵ sỹ của hắn, trên áo giáp điêu khắc hoa văn trắng lệ màu vàng sậm, khoác áo choàng đỏ, tóc dài búi chặt phía sau đầu, khuôn mặt nhìn không rõ lắm, cả người lạnh lẽo nghiêm nghị, chỉ ngồi trên ngựa cũng khiến người ta có cảm giác bị áp bách.

Bỗng nhiên cảm thấy tầm mắt đối phương quét tới trên người nàng, khi nàng chợt rét run, nam nhân kia đã thu hồi ánh mắt, mang theo người ngựa rầm rầm chạy đi, chỉ để lại một mảnh bụi đất.

“Trời, làm ta sợ muốn chết!” Đột nhiên có người thở ra một hơi.

“Đúng vậy! Không ngờ lại gặp được hắc thiết kỵ Chiếu Quốc ở chỗ này, nhờ bọn họ đi ngang qua cứu chúng ta một mạng.”

“Vạn hạnh vạn hạnh! May mà đây là kỵ binh nước ta, nếu là địch nhân, ta đây thà bị sơn tặc giết chết còn hơn.”

“Nói gì mà xui xẻo thế! Còn chê số người thiệt mạng của đội chúng ta chưa đủ nhiều à.”

Quả nhiên nhìn lại, thương đội chỉ còn sống có mười bốn người, trong đó còn bao gồm ba người Mặc Phi.

“Phù Đồ, có bị thương không?” Vệ Tuyên không biết chạy tới từ nơi nào, quan tâm hỏi.

Mặc Phi lắc đầu: “Không sao.”

“Vậy là tốt rồi.” Vệ Tuyên yên tâm cười cười, sau lại thở dài, “Không thể ngờ, vừa vặn gặp được hắc thiết kỵ.”

“Kỵ binh này rất lợi hại.” Đội hình chỉnh tề, tràn ngập sát khí, mà kỹ thuật cưỡi ngựa lại cao, Mặc Phi chú ý tới tọa kỵ của bọn họ đều không có yên cương, có lẽ yên cương vẫn chưa được sử dụng rộng rãi ở thời đại này, nhưng mà dù không có yên, những kỵ binh đó vẫn có thể khống chế chiến mã linh hoạt tự nhiên, có thể nói người người đều thân thủ bất phàm.

“Đương nhiên là lợi hại!” Vệ Tuyên có phần tự hào nói, “Công tử biết vì sao Chiếu Quốc có thể an ổn trong khi các quốc gia đang hỗn chiến không? Đó là vì sự tồn tại của hắc thiết kỵ, bọn họ được xưng là đội kỵ binh mạnh nhất năm nước, hành động như gió, sát phạt quả quyết, không ai có thể xúc phạm.”

Mặc dù Mặc Phi tỏ ra hăng hái nghe, chỉ có điều trong bụng lại nói thầm, không phải Vệ Tuyên lưu vong từ Ngụ quốc đến Chiếu Quốc sao? Sao lại tôn sùng kỵ binh Chiếu Quốc như vậy?

Vệ Tuyên phấn chấn tiếp tục nói: “Hắc thiết kỵ là do lão tướng quân Hách Liên sáng lập ba mươi năm trước, nhưng uy thế biểu hiện chân chính hiện nay là nhờ đại tướng quân Vu Việt, người này năm nay hai mươi tám, hai mươi chín tuổi, thông hiểu binh pháp, trị quân nghiêm cẩn, lúc hơn mười tuổi đã dẫn dắt hắc thiết kỵ san bằng Du tộc phía tây, mở rộng quốc thổ Chiếu Quốc gấp hơn hai lần. Mấy năm nay, chống đỡ kẻ thù bên ngoài, chinh phạt nơi trọng yếu, không người dám làm, uy danh hiển hách khắp các nước, trở thành quý tướng bất bại.”

“Quý tướng?”

“Đúng vậy! Nói đến Vu Việt, người này trác tuyệt, nhưng thủ đoạn tàn nhẫn, rất hiếm khi lưu lại mạng sống cho địch nhân, cho nên cả hung danh lẫn oai danh đều vang dội. Công tử không thấy vừa rồi khi hắc thiết kỵ tiến tới, không ai dám nói một lời sao.”

Mặc Phi hiểu rõ gật gật đầu.

Lúc này, sau khi tìm được đường sống trong chỗ chết, đội trưởng Hứa khôi phục lại, hét to mọi người đi chôn cất thi thể, sau đó chỉnh đốn đội ngũ chuẩn bị rời đi.

Lúc này Mặc Phi mới chú ý tới cảnh tượng xác chết đầy rẫy trên mặt đất xung quanh, cổ áp chế cảm giác buồn nôn xuống.

“Ai, hiện nay chiến hỏa không ngừng, cường đạo hung hăng ngang ngược khắp nơi, dân chúng bình thường, thực sự ngày càng khó sinh tồn.” Vệ Tuyên thở dài, “Khi nào thì mới xuất hiện một vị thánh chủ có thể bình ổn họa loạn chiến tranh...”

Nói đến phần sau, âm thanh đã nhỏ không thể nghe thấy. Lúc này Mặc Phi cũng không chú ý, trong lòng nàng vừa vì có thể do thám diện mạo thời đại này mà vui sướng, lại vừa lo sợ cho con đường không thể đoán được trước mắt.

5. Q.1 - Chương 5: Lo Lắng

Trải qua cuộc giết chóc kia, tất cả những người may mắn còn sống sót của thương đội đều vẫn chưa thể thả lỏng tâm tình, dọc theo đường đi, không khí u ám, mãi miết lên đường, ngay cả Cô Hạc thường xuyên đến trêu đùa Mặc Phi đều trầm mặc. Cũng may lộ trình phía sau tương đối thuận lợi, không đến hai ngày, thương đội đã tới đích đến của lần này – thành Viêm Trúc.

So với thành nhỏ, trấn nhỏ, thành Viêm Trúc mới được coi là thành thị lớn, nơi đây chiếm cứ giao thông trọng yếu của nam bắc, bốn phía thông suốt, là địa phương thương nhân khắp nơi tập hợp.

Sau khi tiến vào thành Viêm Trúc, đội trưởng Hứa mời Vệ Tuyên và mấy người cùng hấn đến khách quán ở tạm, đợi hấn giao nhận hàng hóa xong sẽ cùng nhau đến Tiệm Hề. Thương đội của đội trưởng Hứa phụ thuộc vào Liên gia của Tiệm Hề, là đại gia tộc nổi tiếng Chiêu Quốc, hấn dùng lễ đối với mấy người Vệ Tuyên như vậy, đoán chừng cũng có ý tưởng mời chào nhân tài cho gia tộc, cho dù không mời chào được, xây dựng quan hệ tốt cũng rất quan trọng.

Vệ Tuyên nhớ tới hai ngày loạn chiến trước, trong lòng vẫn còn sợ hãi, hiểu được cùng hành động với thương đội thì sẽ tốt hơn, vì vậy đã đồng ý, quyết định ở lại Viêm Trúc mấy ngày.

Một mình ở trong căn phòng mà đội trưởng Hứa phân phó chuẩn bị cho nàng, Mặc Phi yên lặng suy tính cho con đường mai sau. Hiện tại nàng không có chứng từ thân phận, lại không có tiền bạc, tách xa Vệ Tuyên thì hầu như nửa bước cũng khó đi, nhưng mà nàng cũng không thể cứ dựa mãi vào hấn, mặc dù Vệ Tuyên có tài học, nhưng vẫn chỉ là một văn nhân bình thường, không có năng lực tự bảo vệ mình. Huống chi nàng cũng không muốn giao phó tương lai của mình cho người khác, cho nên phải có tính toán.

Tạm thời bây giờ không làm được phù bài, vậy thì ít nhất phải chuẩn bị ình chút ngân lượng.

Nàng mở ba lô, lấy hết mọi thứ bên trong ra. Một bộ bàn chải và kem đánh răng, một cái khăn mặt, một mặt gương trang điểm, hai bộ đồ lót, hai bộ áo khoác và quần, hai gói băng vệ sinh, một gói bông, hai lọ thuốc khử trùng cầm máu, hai cuộn băng gạc, một hộp dán vết thương, một cái đèn pin loại nhỏ, một cái bật lửa, một chuỗi dao quân dụng, một la bàn, một cái bút bi, một hộp ngòi, một quyển sổ, còn có chứng minh thư, ví tiền linh tinh, cơ bản là không dùng được, mà đồ ăn mang theo cũng đã hết rồi.

Kiểm kê lại mấy thứ này, khi cầm lấy gói băng vệ sinh, Mặc Phi hơi rầu rĩ, là phụ nữ, lúc này, chuyện mỗi tháng một lần thật là phiền toái, sau khi dùng hết hai gói kia, nàng còn phải nghĩ cách tự chế ra đồ sạch sẽ để dùng, nếu tay nghề không tốt thì thật mất mặt. Mất mặt là một chuyện, nếu như bị phát hiện là thân nữ nhi, nàng còn không bị người ăn sống nuốt tươi sao.

Phải biết rằng ở thời đại này không có khái niệm nam nữ bình đẳng, ngay cả nhân quyền tối thiểu cũng không có.

Lắc lắc đầu, tạm thời không nghĩ đến việc này nữa, điều cần thiết nhất bây giờ là tiền. Nhìn kỹ đồ vật của mình một lượt, Mặc Phi nhìn đến gương trang điểm. Đây là một mặt gương gấp hình tròn, bên ngoài khắc hoa văn tinh xảo, chính giữa được khảm thủ công một viên bảo thạch, màu sắc chói mắt. Mở nắp hộp ra, một bên là gương, bên kia là một chiếc lược nhỏ trong suốt. Ở hiện đại, thứ này cũng tốn hơn trăm đồng,

nhưng cổ đại, cho dù thợ làm có tay nghề khéo đến đâu cũng không thể tiếp cận chất liệu của mặt kính kia được, không nói đến giá trị cao, nhưng có lẽ cũng có thể đổi được không ít tiền.

Nàng rất thích mặt gương này, nhưng mà vì sinh tồn, không thể không bỏ đi những thứ yêu thích, một khi bán đi sẽ không trở lại.

Mặc Phi bỏ đồ vật vào trong ba lô, gương trang điểm thì để trong lòng. Nàng quyết định ngày mai phải đi tìm vị đội trưởng Hứa kia, lấy thân phận của hắn, hắn sẽ nhận biết được những đồ vật có giá trị, hơn nữa hiện nay hắn muốn qua lại thân thiết với Vệ Tuyên, có lẽ cũng không đến mức chỉ vì một mặt gương mà sinh ra ác ý.

Đang tự hỏi, bên tai nàng đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa, Mặc Phi mở cửa, thấy là Vệ Tuyên.

Nàng mời Vệ Tuyên vào nhà, thuận tiện rót trà cho hắn.

“Phù Đồ, hôm qua nghỉ ngơi tốt chứ?”

“Tốt lắm.” Mặc Phi nói, “Nhờ phúc của Văn Trọng tiên sinh, tất cả đều mạnh khỏe.”

Vệ Tuyên cười ha ha vài tiếng, nói: “Đội trưởng Hứa nói ba ngày sau sẽ xuất phát đến Tiệm Hề, lộ trình khoảng sáu, bảy ngày, xem ra còn phải vất vả một chút.”

“Vất vả cũng không sao, chỉ cần không gặp phải cướp đường thì tốt rồi.”

“Đúng vậy.” Vệ Tuyên cảm khái nói, “Chỉ mong mọi việc thuận lợi, nhìn mọi người chết đi, trong lòng tại hạ khó chịu, đồng thời cũng không thể không cảm thấy may mắn mình còn có thể sống sót.”

Mặc Phi im lặng.

“Đúng rồi.” Vệ Tuyên lại nói, “Tại hạ nhớ rõ lúc trước khi hỏa táng mấy người lưu dân, công tử từng đọc một đoạn văn tự, tại hạ vẫn tò mò, muốn biết đó là cái gì?”

Mặc Phi hơi sững sốt, trả lời: “Ta niệm tụng là kinh văn Phật giáo, một trong Bàn Nhược Ba La Mật Đa Tâm kinh.”

“Phật giáo? Tâm kinh?” Vệ Tuyên ngạc nhiên nói, “Tại hạ biết Luật giáo, Đức giáo, lại chưa bao giờ nghe nói đến Phật giáo, không biết Phật giáo là gì? Là do ai sáng tạo?”

Mặc Phi trầm nghĩ, giới thiệu chút Phật giáo chắc không có gì đáng ngại, dù sao ở thế giới này, có lẽ Phật giáo cũng không truyền được bao nhiêu, cho dù có, đợi đến thời điểm truyền vào thì nàng đã qua đời rồi.

Vì thế nàng nói: “Phật giáo do một vị trí giả tên là ‘Thích Ca Mâu Ni’ sáng tạo, truyền thuyết kể rằng, ở dưới gốc cây bồ đề, Thích Ca Mâu Ni đã thấu hiểu đạo lý căn bản của vũ trụ nhân sinh. Cho nên, Phật cũng chính là người giác ngộ, một người giác ngộ có đại trí tuệ, đại bi, đại năng. Biên soạn Phật giáo trải qua rất nhiều tầng nghĩa, Tâm kinh chính là một quyển trong đó, ta đọc để siêu độ cho người chết, ‘Chiếu đến ngũ uẩn giai không, độ hết thủy khổ ách’ ‘Tâm không lo lắng, không vấn vương, không có sợ hãi’, tức là nói, cần phải dùng tâm ‘Bát Nhã trí tuệ’ của bản thân, từ phiền não sinh tử bên này, độ đến yên vui giải thoát bên kia, trở về tâm thanh tịnh vốn có của mỗi người, tâm yên tĩnh, tâm ngay thẳng. Không cần quan tâm hành thức hư vô, được mất vinh nhục.

Nói tới đây, Mặc Phi đột nhiên nghĩ đến Ngọc Phù trên cổ mình có khắc hai chữ ‘Phù Đồ’, Phật lại bị dịch là “Phù Đồ”, “Phật Đà” “Phù Đồ”, cái này có liên quan gì đến Ngọc Phù của nàng hay không? Nhớ rõ lần trước khi tặc phi xuất hiện, nó nóng lên dị thường, chẳng lẽ là đang cảnh báo sao?

Vệ Tuyên nghe xong thì hơi trầm ngâm, một lát sau hắn mới nói: “Tại hạ rất có hứng thú với các loại giáo lý, nghe công tử nói vài câu đã cảm thấy rất có thâm ý, cũng không biết khi nào thì Phật giáo này có thể truyền lưu các nước đây?”

“Có lẽ... Không thể truyền bá rộng rãi.” Mặc Phi thản nhiên nói, “Ta cũng chỉ biết được một chút bên ngoài từ chỗ lão sư của ta, tạm thời chưa từng nghe nói có người lập giáo.”

Vệ Tuyên hơi kinh ngạc, trầm nghĩ, chẳng lẽ lão sư của Phù Đồ, hay là vị tiên bối đó chính là Thích Ca Mâu Ni, là người khai sáng Phật giáo? Cho nên đến nay giáo phái này vẫn không có người biết đến? Phù

Đồ luôn giữ kín như bưng việc của vị sư phụ này, ngay cả tên cũng không muốn lộ ra, nhưng vị trưởng giả thân bí này, tuyệt đối là một người có trí tuệ lớn, cứ nhìn một vài ngôn ngữ, cử chỉ bình thường của Phù Đồ thì biết. Chỉ là có lẽ người này ẩn cư đã lâu, nếu không Phù Đồ không có khả năng không hiểu rõ hết thời cuộc bây giờ được.

Nếu như Mặc Phi biết được Vệ Tuyên lại đoán nàng là đệ tử của Thích Ca Mâu Ni, chắc chắn sẽ dở khóc dở cười.

Vệ Tuyên cũng không tìm hiểu nhiều, chỉ nói: “Lần trước, ngôn ngữ công tử dùng khi niệm tụng, tại hạ nghe không hiểu, không biết Phù Đồ có thể chép ra một bản cho tại hạ xem thêm không?”

“Đương nhiên sẵn lòng.” Mặc Phi sẵn khoái đồng ý.

Sau khi tiễn bước Vệ Tuyên, nàng gọi người mang đến mấy cuốn thẻ tre cùng văn chương. Tâm kinh là thiên có số lượng từ ít nhất trong kinh Phật, sao một bản cũng không mất bao nhiêu thời gian, có điều, vì nàng viết bằng thể cổ của chữ Lệ, cho nên cái này cần tốn chút thời gian. Tuy rằng nàng chịu ảnh hưởng của thầy, thường xuyên luyện tập các loại chữ thư pháp, nhưng vẽ là một chuyện, tự mình viết lại là một chuyện khác, nàng còn phải chú ý không viết sai, cho nên không thể không viết chậm rãi từng từ. Nàng nghĩ, sau này luyện tập nhiều, chỉ cần quen thuộc toàn bộ chữ viết cổ, tốc độ sẽ tăng nhanh.

Lúc nàng đang một lòng chuyên chú viết Tâm kinh, không chú ý ngoài cửa xuất hiện bóng dáng một nam tử, chính là võ giả Cô Hạc.

Hắn yên lặng đứng ở cạnh cửa, nhìn chăm chú vào cái người đang đoan chính ngồi quỳ ở trước bàn viết, ánh mặt trời chiếu đối diện cửa sổ chiếu đến, trên người thiếu niên lộ ra một vòng sáng, yên tĩnh mà ôn nhu, làm người ta không nỡ dời ánh mắt.

Đột nhiên, Cô Hạc có cảm giác người trước mắt dường như không có thực, có lẽ hắn vẫn xem thường “Hắn”, thực sự mình có thể truy được “Hắn” sao?

“A, Cô Hạc công tử.” Mặc Phi vừa viết xong Tâm kinh, ngẩng đầu thì nhìn thấy cảnh Cô Hạc tựa vào cạnh cửa, nàng đứng dậy tiếp đón.

Cô Hạc khoác lên vẻ tươi cười, đi vài bước vào đánh giá bốn phía một chút, soi mói nói: “Nơi này thật đúng là đơn sơ.”

Mặc Phi vừa châm trà cho hắn vừa trả lời: “Trôi dạt bên ngoài, có thể có chỗ nương thân đã là vạn hạnh rồi.”

“Cho nên mới nói,” Cô Hạc xếp bằng, ngồi đỉnh đặc trên đệm, “Người vẫn nên đi theo ta, tốt xấu gì ta cũng là võ giả nhất đẳng, có nhà có ruộng, tuyệt đối có thể nuôi người thật tốt.”

Mặc Phi giương mi, không nói gì.

Cô Hạc cũng không thèm để ý, uống một ngụm trà, sau đó cầm lấy thứ Mặc Phi vừa viết lên nhìn, kỳ quái hỏi: “Đây là cái gì?”

“Một loại kinh văn mà thôi, không có tác dụng gì lớn.” Mặc Phi thuận miệng đáp, nàng tin Cô Hạc sẽ không thấy hứng thú với thứ này.

Quả nhiên Cô Hạc không hề hỏi nhiều, chỉ nói: “Hôm nay ta tới là muốn nói cho người, ta đã đồng ý lời mời của đội trưởng Hứa, sẽ hộ tống các người đến Tiệm Hề, mấy ngày sau, chúng ta vẫn còn có thời gian ở chung.” Nói xong, trên mặt còn tươi cười sung sướng.

Mặc Phi chỉ thản nhiên nhìn hắn một cái, nói: “Vậy thì xin chiếu cố nhiều hơn.”

Cô Hạc không thấy thú vị bữu môi, đột nhiên tiến đến bên tai nàng, nhẹ giọng nói: “Vẻ mặt ngươi luôn lạnh nhạt, đến khi nào mới có thể thấy người kinh hoàng hoặc là vui sướng đây. Chẳng lẽ...Ồ trên giường người cũng như thế sao?”

Mặc Phi nhướn mày muốn mở miệng trách cứ, nhưng Cô Hạc đứng dậy trước một bước, cười to nói: “Ta còn có việc khác, đi trước.”

Khi người này đang định mau chóng rời khỏi cửa phòng, Mặc Phi đột nhiên gọi hắn: “Đợi chút.”

Cô Hạc ngạc nhiên trở lại, nhìn Mặc Phi ở trong phòng, chỉ có điều lát sau nàng lại đi ra, đặt hai vật vào tay Cô Hạc, nói: “Lần trước công tử đã cứu ta, thực sự không biết cảm tạ như thế nào, chỉ có thể dùng thứ này làm tạ lễ.”

“Đây là vật gì?” Cô Hạc tò mò cầm lấy hai thứ Mặc Phi đưa tới, một cái chai bán trong suốt chưa nhìn thấy bao giờ và một gói băng gạc màu trắng.

Mặc Phi trả lời: “Cái chai này là dược cầm máu, có công hiệu với ngoại thương, cái kia là băng gạc băng bó vết thương. Ta nghĩ công tử là võ giả, thường có lúc bị thương, cái này chắc sẽ có ích với công tử.”

“A.” Cô Hạc có hứng thú nắm cái chai trong tay, nghĩ rằng cái chai này có giá trị xa xỉ.

“Làm ơn bảo quản cho tốt, cái này tuyệt đối có hiệu quả hơn hẳn các loại dược trị thương khác, nói không chừng còn có thể cứu công tử một mạng.”

“Ai.” Cô Hạc thu đồ vào trong lòng, cười hớ hớ nói, “Tuy rằng ta nghĩ người sẽ lấy thân báo đáp, nhưng vẫn không đành lòng trước ý tốt của người, nhận trước vậy.” Lúc này Cô Hạc còn chưa biết tầm quan trọng của chai thuốc, đối với thời đại y thuật lạc hậu này, không xử lý tốt ngoại thương có thể dẫn tới mất mạng, khử trùng cầm máu kịp thời là việc vô cùng tất yếu.

Đối với nam nhân thường ba hoa hầy, Mặc Phi chỉ có thể cố gắng không thèm nhìn, sau khi nàng đưa đồ xong thì làm ra tư thế tiễn khách, nói: “Vậy công tử đi đi, không tiễn.”

“Thực lạnh lùng.” Cô Hạc giống như bất mãn nói thầm, xoay người chuẩn bị rời đi, đi được vài bước, hắn lại dừng lại nhìn về phía Mặc Phi, bình tĩnh nói, “Phù Đồ, trong tương lai, nếu như có một ngày người xuất đầu, thanh danh hiển hách, có nguyện ý cho ta làm hộ vệ của người không?”

Mặc Phi sững sốt nhìn hắn, sau một lúc lâu mới nói: “Nếu như thực sự có một ngày như vậy, xin hãy tới tìm ta.”

Lúc này Cô Hạc mới cười lên, hát vang một khúc ca dao không biết tên rồi đi.

6. Q.1 - Chương 6: Sơ Nhập Tiệm Hề

Tiệm Hề*.

* Mới đến Tiệm Hề.

Ngày hôm sau, Mặc Phi giao Tâm kinh đã viết xong cho Vệ Tuyên, ở trong phòng phòng hắn vừa vặn gặp đội trưởng Hứa. Hai người bọn họ trò chuyện với nhau rất vui vẻ, Mặc Phi cũng không muốn xen ngang vào, chỉ để lại Tâm kinh rồi rời khỏi phòng, đi đến thạch đình* trong viện tử kiên nhẫn chờ đợi.

* Thạch đình: đình làm bằng đá.

Không phải đợi lâu, Nhân Tử tiễn đội trưởng Hứa ra cửa, Mặc Phi lập tức đứng lên.

“Đội trưởng Hứa, có thể dừng bước nói chuyện không?”

Bỗng nhiên bị gọi lại, lúc đầu đội trưởng Hứa hơi sững sốt một chút, khi quay lại thấy đó là Mặc Phi, vội vàng tươi cười nghênh đón.

“Không biết Phù Đồ công tử gọi tại hạ có chuyện gì?”

“Đội trưởng Hứa là đại ân nhân của tại hạ, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, tại hạ cũng sẽ không quấy rầy ngài.”

“Phù Đồ công tử quá khách khí rồi, có chuyện gì cứ nói, đừng ngại.” Đội trưởng Hứa có chút tò mò với thỉnh cầu của “Hắn”, trong quan sát của hắn, thiếu niên này trầm ổn mà ít lời, dường như không phải là một người dễ dàng cầu xin người khác.

Mặc Phi nói: “Tại hạ trôi dạt một thân một mình, liên tiếp vướng phải tai nạn rắc rối, để có thể tìm được một chốn yên ổn, không thể không xoay sở chút ngân lượng. Đội trưởng Hứa là một thương nhân lớn, kết giao rộng rãi, tại hạ muốn nhờ ngài giúp ta tìm người mua đồ.”

Đội trưởng Hứa sững sốt, thầm nghĩ chẳng lẽ thiếu niên này muốn bán thân? Như vậy, lấy dung mạo và khí chất của “Hắn”, tuyệt đối sẽ được giá cao. Nghĩ đến đây, trong lòng hắn hơi rục rịch.

Không đợi đội trưởng Hứa đáp lời, Mặc Phi lấy mặt gương trang điểm trong lòng ra, nhẹ nhàng đặt trên bàn đá, tiếp tục nói: “Xin đội trưởng Hứa nhìn vật này xem.”

Đội trưởng Hứa còn đang suy nghĩ vẩn vơ, ánh mắt thuận nhìn tới đồ vật trên bàn, chỉ liếc một cái đã bị hoa văn tinh mỹ trên hộp kia hấp dẫn. Hắn cầm lên, ngón tay vuốt ve bảo thạch ở chính giữa, vẻ mặt kinh ngạc. Đồ điêu khắc tinh mỹ không phải hắn chưa từng gặp, nhưng đồ vật tinh xảo như vậy thì rất hiếm thấy, hơn nữa viên bảo thạch được khảm lấp lánh lóa mắt này, thực làm cho người ta vừa thấy đã yêu thích.

Mặc Phi thấy hắn cầm gương, lật tới lật lui một lúc lâu vẫn chưa mở ra, đành phải mở miệng nói: “Đó là một mặt gương.”

“Gương?” Đội trưởng Hứa ngạc nhiên, cẩn thận nhìn, hoàn toàn không nghĩ tới đây là gương.

Mặc Phi lấy lại gương trang điểm, ấn xuống gờ nổi bên cạnh hộp gương, hộp gương lập tức mở ra, nàng lại đưa hộp gương đã mở tới trước mặt đội trưởng Hứa.

Đội trưởng Hứa nhìn mặt gương vô cùng rõ ràng này, nháy mắt bị chấn động. Bao nhiêu năm nay, hắn ra bắc vào nam, cho tới bây giờ, hắn chưa từng gặp được mặt gương nào như vậy cả. Sau đó hắn lại đưa tay lấy chiếc lược nhỏ bên trong ra, lung linh trong suốt, trước giờ chưa từng thấy.

Hắn thở dài trong lòng: Món đồ tinh xảo này, quả thực rất có giá trị!

“Phù Đồ công tử, công tử muốn bán vật này đi ư?”

Mặc Phi gật đầu: “Đúng vậy, xin đội trưởng Hứa hãy đưa ra một cái giá, sau đó giúp tại hạ tìm người mua.”

Đội trưởng Hứa trầm ngâm một hồi, lại hỏi: “Không biết vật này từ đâu mà có?”

“Thứ này là do gia sư làm ra lúc sinh tiền*, là bảo vật có một không hai trên thế gian. Nếu không phải lúc khốn cùng, tại hạ tuyệt đối sẽ không đem ra bán.”

* Lúc sinh tiền: lúc còn sống.

“Thì ra là thế.” Đội trưởng Hứa tiếp tục hỏi, “Chẳng hay công tử có biết công nghệ chế tác của vật ấy không?”

“Đội trưởng Hứa.” Mặc Phi thản nhiên nói, “Nếu như tại hạ biết công nghệ chế tác, thì đã không ở chỗ này rồi.”

Đội trưởng Hứa sững sốt, lập tức hiểu ra, cười nói: “Tại hạ lỗ mãng rồi. Phù Đồ công tử yên tâm, giá trị của vật này khó có thể đánh giá, nhưng chắc chắn không thấp hơn 300 lượng bạc.”

Mặc Phi suy nghĩ một chút, 1 lượng bạc khoảng 1200 đồng, 100 lượng bạc có thể mua một ngôi nhà nhỏ, người bình thường, một năm cũng không dùng hết 10 lượng bạc, 300 lượng bạc đã là rất nhiều rồi.

Mặc Phi cảm thán, kẻ có tiền thực là rộng rãi!

Đội trưởng Hứa do dự rồi nói: “Vật ấy quả là rất hiếm lạ! Tại hạ có yêu cầu quá đáng, công tử có thể nhượng bán lại mặt gương đó cho tại hạ không, công tử không cần phải đem bán ra cho người ngoài, đợi đến lúc tới Tiệm Hề, tại hạ nhất định sẽ cho công tử một cái giá vừa lòng.”

“Đội trưởng Hứa muốn mua vật ấy?”

“Đúng vậy.” Đội trưởng Hứa trả lời, “Sắp tới là sinh nhật chủ mẫu của Liên gia, tại hạ chưa biết nên tặng lễ vật gì, mặt gương kia lại rất thích hợp.”

Mặc Phi trầm mặc, ánh mắt dán vào mặt gương trang điểm.

Đội trưởng Hứa thấy sắc mặt Mặc Phi không chút thay đổi, lại nghĩ rằng “Hắn” ngại giá thấp, nói: “Xin công tử yên tâm, mặc dù tại hạ không phải người đại phú đại quý, nhưng cũng được coi là có chút của cải, tin tưởng vẫn có thể mua được vật này.”

Lúc này Mặc Phi mới gật đầu nói: “Tại hạ đương nhiên tin tưởng đội trưởng Hứa, mấy ngày nay đều nhờ ngài chiếu cố, tại hạ còn chưa biết nên cảm tạ thế nào đâu? Việc nhỏ như vậy, làm sao tại hạ có thể từ chối được?”

“Vậy thì đa tạ.” Đội trưởng Hứa lập tức chấp tay cười rạng rỡ, “Ngày mai tại hạ sẽ mang tới 50 lượng bạc tiền đặt cọc, đợi đến Tiệm Hề, tại hạ sẽ cùng công tử thương lượng giá cả thích hợp để mua mặt gương này.”

Mặc Phi đương nhiên không có ý kiến gì, kỳ thật, việc này càng ít người biết thì càng an toàn, giá cao cũng không phải điều quan trọng nhất.

Hai người bàn bạc xong, bái biệt nhau rời đi.

Sau đó còn lại mấy ngày, Mặc Phi đều ở trong khách quán không đi ra ngoài, không phải nàng không có hứng thú với phố xá thời đại này, mà là hiện nay nàng không có thân phận, không có địa vị gì, lại có chút dung mạo, cho dù có không mang ra so sánh nhiều, nàng cũng thấy đáng vẽ của mình ở thời đại này có phần đặc biệt, khi thấy nàng, mọi người đều sẽ ngoái nhìn lại vài lần, đương nhiên không phải do bộ dạng tuấn mỹ của nàng, mà là... ừm, một loại hơi thở khác biệt với thời đại này đi!

Mặc Phi nghĩ như vậy. Chính vì thế, nàng mới nhịn tò mò trong lòng, không tùy tiện ra ngoài dạo chơi. Người có chút dung mạo ở đây, nếu không có gia thế hùng hậu, hầu hết đều bị những người quyền quý nuôi dưỡng. Loại chuyện như thế quá bình thường, thậm chí một số bình dân còn chủ động đem con cái có chút tư sắc trong nhà mình ra hiến tặng cho đại gia tộc, để đổi lấy sự che chở và ngân lượng trợ cấp nhất định.

Ở thời đại này, kẻ quyền quý được hưởng mọi đặc quyền, ban thưởng vài mỹ nhân, giết chết vài bình dân là chuyện thường như cơm bữa. Tạm thời Mặc Phi còn chưa muốn khiêu chiến với phép tắc của thời đại này. Để có cuộc sống an ổn... không, là để có thể sinh tồn, ngoại trừ phải có chút tiền tài, quan trọng hơn cũng chỉ có quyền lực và địa vị.

Đột nhiên, nàng nhớ ra Vệ Tuyên đến Tiệm Hề là muốn tìm Đại vương tử làm nơi nương tựa, Mặc Phi cũng bắt đầu cân nhắc đến lựa chọn này...

Nghỉ ngơi hồi phục mấy ngày, việc bên đội trưởng Hứa đều đã làm xong, sau khi bổ sung thêm nhân số, một đoàn người ngựa lại lên đường.

Hành trình lần này trái lại rất thuận lợi, dọc theo đường đi đều không gặp phải khó khăn gì, thời tiết cũng rất tốt, có hơi nóng, nhưng còn xa mới bằng mấy ngày phơi nắng lúc trước, vì thế nên Mặc Phi thường xuyên ngồi bên ngoài xe ngựa thưởng thức phong cảnh ven đường. Ngoại trừ núi non ra, nàng chú ý nhất chính là đồng ruộng, hai ngày đầu còn gặp ruộng nương, càng tiến gần đến Tiệm Hề thì bắt đầu chậm rãi chuyển thành ruộng cạn, khắp nơi trồng trọt lúa mì và túc*. Xem tình huống cây nông nghiệp sinh trưởng, đương nhiên là Mặc Phi không thể đem ra so sánh với thế giới cũ của nàng, chỉ có thể lấy trình độ của thời đại này mà suy luận, xem ra cũng không tệ.

* Túc: thóc lúa.

Khi tá túc ở thôn trấn, Mặc Phi còn đặc biệt nghiên cứu nông cụ của thời đại này, ngoại trừ dao, cuốc, xẻng, liềm, cày, bừa và đục, còn phát hiện một số công cụ tưới tiêu đơn giản, hiển nhiên nơi đây đã bắt đầu sử dụng cây bừa, mặc dù các phương diện còn rất nguyên thủy, nhưng đây chính là thời kỳ nông nghiệp bắt đầu phát triển. Cây bừa vụ xuân, làm cỏ vụ hè, thu hoạch vụ thu, mùa đông lưu trữ, làm cỏ, cày bừa, bồi thêm đất, tưới tiêu, thoát nước, có thể biết được kiểu làm việc nguyên thủy của người nông dân nơi này phải hao phí biết bao thời gian và tinh lực.

Mặc Phi vừa quan sát vừa âm thầm phân tích, sau đó chậm rãi sửa sang lại ít tư liệu hữu dụng.

Cái khác có thể nàng không biết, nhưng từ sau khi cha mẹ qua đời và được thầy thu dưỡng, nàng đã mưa dầm thấm đất với khảo cổ, các phương diện phát triển kinh tế, văn hóa, chính trị, quân sự, nông nghiệp, nghệ thuật của các thời đại đều hiểu biết sâu sắc, có lẽ nó sẽ là cơ sở quan trọng để nàng dựa vào trong tương lai ở nơi đây.

Đi liền một mạch, sáu ngày sau, rốt cuộc mọi người đã tới Tiệm Hề – quốc đô của Chiếu Quốc.

Là quốc đô, hiển nhiên không thể so sánh Tiệm Hề với các thành trấn bình thường khác, cho dù thành Viêm Trúc là nơi thương nhân tập hợp cũng không thể đánh đồng được. Bất kể từ quy mô kiến trúc, dân cư, kinh tế cùng với địa vị chính trị, v.v... đều là đệ nhất trong Chiếu Quốc.

Theo lời kể của Vệ Tuyên, Tiệm Hề là tòa thành đứng đầu trong năm quốc gia, hội tụ từ các văn nhân trí thức, võ giả, hiệp sĩ và thương nhân, hậu duệ quý tộc của các nước.

Đương nhiên, đối với Mặc Phi đã nhìn quen đô thị hiện đại mà nói, loại trình độ phồn hoa này còn chưa đủ để nàng kinh ngạc, thực sự làm cho nàng rung động là khí thế cổ xưa hùng hậu này cùng với “Thanh Minh Thượng Hà Đồ*” đều là cảnh tượng vô cùng náo nhiệt. Từng viên gạch, mái ngói, viên đá, cột gỗ đều lộ ra vẻ cổ xưa, cầu đá, sông nhỏ, lầu đình san sát, cửa hàng ngay ngắn; dân chúng đi lại trên đường phố, tiểu thương, người bán rong hét to rao hàng; thỉnh thoảng có thể thấy những cỗ xe ngựa hoa lệ chạy qua, cũng có thể thấy được những người phú quý y phục sang trọng... Cho dù Mặc Phi đã được chiêm ngưỡng thành Viêm Trúc, lúc này cũng bị hấp dẫn.

* Thanh minh thượng hà đồ: xem chú thích thêm cuối chương.

Đi vào trong thành, Mặc Phi và đám người Vệ Tuyên cự tuyệt lời mời của Đội trưởng Hứa, ở tạm trong một khách quán. Đội trưởng Hứa cũng không ép buộc, sau khi biết nơi dừng chân của bọn họ thì rời đi phụng mệnh gia tộc. Mà đám người Cô Hạc thì sau khi nhiệm vụ hộ tống chấm dứt cũng không ở lại lâu, bọn họ còn bận việc khác, chào hỏi Mặc Phi xong đã rời đi.

Trước khi đi, Cô Hạc lưu lại nói: “Thiếu niên, về sau nhất định ta sẽ đến tìm ngươi, đừng có chấp nhận người ngoài sớm quá đây.”

Đối với việc này, Mặc Phi chỉ có thể im lặng không thêm để ý.

“Phù Đồ, công tử thực sự không đến phủ Đại vương tử sao?” Sau mấy ngày nghỉ ngơi phục hồi, Vệ Tuyên cảm thấy trạng thái tốt hơn nên chuẩn bị đi đến phủ Đại vương tử.

Mặc Phi lắc đầu: “Không đi, nếu tiên sinh rảnh rồi thì đến thăm ta nhé! Trên người ta còn chút bạc, cuộc sống sẽ không quá khó khăn.”

“Vậy được rồi.” Vệ Tuyên thở dài một tiếng nói, “Lần này, sau khi mọi việc thuận lợi, tại hạ nhất định sẽ nghĩ cách giúp công tử làm một phù bài tốt, để công tử có thể tự do hành động.”

“Đa tạ.” Mặc Phi hành lễ, thành khẩn nói lời cảm ơn. Vị tiên sinh này thực sự vô cùng chiếu cố nàng, nếu có cơ hội, nhất định tương lai nàng sẽ báo đáp.

“Được rồi, vậy tại hạ xin cáo từ.” Nói xong, Vệ Tuyên mang theo Nhân Tử rời đi.

Nhìn bóng dáng bọn họ, Mặc Phi yên lặng chúc phúc.

Thời đại này còn chưa có chế độ khoa cử, bình thường, chọn lựa nhân tài chỉ có ba cách, thứ nhất là do người quyền quý hoặc đức cao vọng trọng tiến cử, thứ hai là tự tiến cử, còn lại thứ ba là do các nhà quyền quý công khai treo giải thưởng chọn lựa. Lần này Vệ Tuyên đến phủ Đại vương tử là muốn tham dự loại thứ ba, bởi vì hai vị vương tử của Chiếu Quốc sẽ thường xuyên chọn lựa nhân tài công khai, thông qua cuộc thi, chẳng những có thể tiến vào phủ trở thành thực khách* hoặc là khách khanh**, còn có thể được thưởng ngân lượng.

* Thực khách: khách được mời đến ở tại nhà.

** Khách khanh: những người ở các nước chư hầu làm quan ở bản quốc.

Nơi này không có cái gì gọi là trở ngại vây cánh cả, nhân tài thực sự rất khan hiếm, ngay cả kỹ thuật làm giấy và in ấn cũng không có, thế mới biết tri thức truyền bá có biết bao khó khăn, hơn nữa người biết chữ

cũng không nhiều, càng khỏi nói đến vấn đề khác. Ngoài ra, theo nàng biết, nơi này không có nổi một ngôi trường quy mô, hình thức giáo dục thường là mời văn nhân đến dạy riêng, hay là báii nhập tiến sĩ hoặc người có danh học vấn.

Ở đây, cái gọi là tiến sĩ, là chỉ những người có học thức uyên bác hoặc có võ nghệ cao cường, nhưng lại không phải nhân tài trên quan trường, bọn họ giảng dạy truyền đạo nhiều năm, thanh danh lan xa, được triều đình phong là “Tiến sĩ”, không có thực quyền, nhưng lại được hưởng bổng lộc nhất định. Mà người có danh xưng “Tiến sĩ” có yêu cầu chọn lựa đệ tử rất cao, bởi vì một khi đệ tử này học hành thành đạt sẽ được nhóm tiến sĩ tiến cử trực tiếp, tiến vào quan trường. Có thể biết được địa vị tiến sĩ cao bao nhiêu, người dân bình thường, đừng mong được tiến vào môn đình tiến sĩ.

Ở các quốc gia, số lượng tiến sĩ vô cùng thưa thớt, cho nên một vài lương sĩ có học vấn và thanh danh cũng rất được tôn trọng. Nếu bọn họ không thể trở thành khách khanh hoặc thực khách của quý tộc quan lại thì sẽ lựa chọn thu đồ đệ dạy dỗ, chỉ cần có học thức thực sự, đều có thể dễ dàng nổi danh.

Mặc Phi cẩn thận cân nhắc một số tình huống của thời đại này, trong lòng cũng có tính toán sơ lược.

Chú thích thêm:

*Thanh minh thượng hà đồ: Nghĩa là “Tranh vẽ cảnh bên sông vào tiết Thanh minh”, hay có ý cho là “Tranh vẽ cảnh bên sông vào tiết trời trong sáng”. Là tên của một số tác phẩm hội họa khổ rộng của Trung Quốc, trong đó bản đầu tiên và nổi tiếng nhất là bức tranh của họa sĩ Trương Trạch Doan vẽ đời nhà Tống. Tác phẩm mô tả cảnh sống của người dân Trung Quốc đời Tống tại kinh đô Biện Kinh (tức Khai Phong ngày nay) với đầy đủ những sinh hoạt thường nhật, trang phục, ngành nghề, các chi tiết kiến trúc, đường xá cũng được mô tả kỹ lưỡng với nhiều màu sắc trên một diện tích rộng.

7. Q.1 - Chương 7: Tự Tiến Cử Thành Công

Chỉ mấy ngày sau, đội trưởng Hứa đã đến khách quán tìm Mặc Phi bàn về chuyện mua mặt gương trang điểm.

Lúc đội trưởng Hứa tiến vào phòng thì không khỏi nhìn Mặc Phi nhiều thêm vài lần. Khoảng thời gian trước, người thiếu niên này ăn mặc tầm thường nhưng không giấu được vẻ tao nhã, hôm nay gột rửa đi bụi bẩn và khí sắc mỗi một, thay vào trường bào lịch sự chỉnh tề, ngay lập tức giống như bông sen sau cơn mưa, trong vắt tú lệ.

Đội trưởng Hứa lại trầm nghĩ: Thật đáng tiếc! Giá như “Hắn” là Bình tịch thì mình đã có cách lấy tới tay rồi.

Điều chỉnh lại sắc mặt, đội trưởng Hứa hành lễ với Mặc Phi rồi nói: “Mấy ngày không gặp, nhìn khí sắc của công tử rất tốt nhỉ.”

“Cũng nhờ phúc của đội trưởng Hứa.” Mặc Phi nói như thế không phải muốn lấy lòng, nếu không có đội trưởng Hứa chủ động đưa tiền đặt cọc, sợ rằng hiện tại ngay cả một nơi để ở nàng cũng không có chứ đừng nói đến mua một số y phục hay bút sách gì.

“Ha ha.” Đội trưởng Hứa cười nói, “Nghe nói Văn Trọng tiên sinh đã chính thức đầu nhập vào phủ Đại vương tử, tại hạ vẫn còn chưa kịp chúc mừng đâu.”

Mặc Phi thần nhiên nói, “Tiên sinh học thức hơn người, tiền đồ không thể hạn lượng. Nếu như đội trưởng Hứa đến gặp tiên sinh, xin hãy thuận tiện thay tại hạ chúc mừng nhé.”

“Chỉ một cái nhắc tay thôi mà, tại hạ sẽ chuyển lời cho công tử.”

Đội trưởng Hứa lại khách sáo vài câu mới nói đến chủ đề chính: “Còn về mặt gương kia, tại hạ đồng ý mua với giá 800 lượng bạc, không biết ý công tử thế nào?”

“Đội trưởng Hứa có thể chi ra 800 lượng bạc đã là tốt lắm rồi.” Mặc Phi thần nhiên trả lời.

Bởi vì Mặc Phi hoàn toàn không biểu cảm, đội trưởng Hứa nghĩ không ra, rốt cuộc lời này của “Hắn” là xuất phát từ chân tâm, hay chỉ là để ứng phó. Bởi vậy hắn không thể không nói thêm: “Đương nhiên, nếu là quý nhân hay quan lại mua thì giá sẽ rất cao, chỉ có điều, lấy giá trị con người của tại hạ mà nói, 800 lượng đã là giá cao nhất mà tại hạ có thể chi ra rồi.”

Mặc Phi đương nhiên sẽ không tin đối phương nói thật, là thương nhân nhiều năm, khi mặc cả sẽ tuyệt đối không để lộ nội tình. Nàng dám nói nếu đem bán mặt gương này cho quý tộc khác, giá ít nhất sẽ là 2000 lượng bạc. Chẳng qua nàng không để ý, đối với nàng mà nói, 800 hay 2000 lượng cũng đều giống nhau mà thôi, nếu không có bối cảnh sau lưng, có nhiều tiền cũng chỉ mang đến tai họa.

Vì thế nàng gật đầu nói: “Đội trưởng Hứa đã giúp tại hạ rất nhiều, chỉ là một mặt gương thôi mà, 800 thì 800 vậy!”

Đội trưởng Hứa lập tức vui vẻ ra mặt, vội vàng nói lời cảm tạ.

Mặc Phi đứng dậy lấy mặt gương ra khỏi túi, vuốt nhẹ vài cái, sau đó mới đưa cho đội trưởng Hứa.

Đội trưởng Hứa đưa hai tay tiếp nhận, bảo bối này khiến cho hắn không thể ngừng quan sát, tuy rằng đã được xem một lần, nhưng khi nhìn thấy vẫn không nhận được mà kinh ngạc tán thán.

Mặc Phi suy nghĩ một hồi lại nói: “Vật này là cái duy nhất trên thế gian, xin hãy giữ gìn cẩn thận, nếu như mang tặng cho người khác cũng đừng nói ra tên của tại hạ, để tránh việc có người đến kiếm chuyện sinh sự.”

“Công tử nói đúng.” Đội trưởng Hứa thu liễm sắc mặt, lúc này hắn mới phát hiện, kỳ thực không phải người thiếu niên này không biết giá trị của mặt gương, chẳng qua là người ta không để tiền tài ở trong mắt mà thôi, nếu không cũng sẽ không thờ ơ với hơn một nghìn lượng bạc.

Người này thật không đơn giản. Đội trưởng Hứa vẫn chỉ chú ý đến bề ngoài của “Hắn” cũng bắt đầu tự xem xét lại bản thân mình.

Lần này đội trưởng Hứa hành động rất nhanh chóng, lập tức gọi người đưa bạc tới đây, khoảng chừng một rương. Sau khi xong chuyện cũng không ở lại, cáo từ một tiếng đã rời đi.

Mặc Phi tiễn bước đội trưởng Hứa, sau đó cũng không nhìn số bạc mà thu luôn vào trong ba lô, cái này cũng thật là nặng.

Hiểu được chuyện này, Mặc Phi ngồi vào bên thư án, mở thẻ tre trống đã chuẩn bị từ trước ra – mấy thứ này, kể cả y phục lẫn đồ dùng hàng ngày đều mua ở chỗ tiểu nhị, nàng vẫn không đi ra khỏi cửa, ở đây, tùy tiện bất cứ lúc nào đều có thể chạm mặt một vị quý nhân vương đô nào đó, vì vậy càng phải làm việc cẩn thận hơn. Chỉ đến khi có được phù bài chứng minh thân phận, nàng mới có thể yên tâm dạo quanh phố xá. Mà việc hiện tại nàng phải làm, chính là tìm một chốn bảo vệ cho bản thân mình.

Khi Vệ Tuyên quyết định tìm đến Đại vương tử nương tựa, nàng cũng có tính toán, nhưng mà nàng không có phù bài, nếu cùng đi với Vệ Tuyên cũng không được tham dự, chỉ có thể dùng thân phận gia phó đi vào, sẽ không khỏi bị người xem nhẹ. Cho nên, biện pháp tốt nhất là tự tiến cử, viết một bản văn thư kiến nghị khiến cho Đại vương tử coi trọng, đồng thời cố gắng đạt được một thân phận chính thức. Tin rằng qua những lời nàng nghe được về thái độ làm người của Đại vương tử, hẳn là Đại vương tử sẽ không keo kiệt giúp nàng chuyện nhỏ này.

Ánh mắt nhìn về phía thẻ tre, trong lòng Mặc Phi yên lặng nhớ lại một lần. Về thế cục quốc gia và chiến tranh thời đại này, nàng không được tận mắt chứng kiến, cho nên sẽ không bình luận, miễn cho người khác chê cười. Nhưng dù cho chiến hỏa có liên miên đến đâu, có một điều tuyệt đối quan trọng nhất – chính là lương thảo.

Binh mã chưa động, lương thảo đi đầu*. Ai cũng đều hiểu được đạo lý này, sự phát triển của nông nghiệp quyết định sự tiếp viện có hùng hậu hay không của hậu phương một quốc gia, sau đó sẽ quyết định chiều hướng cuối cùng của chiến tranh.

* Binh mã chưa động, lương thảo đi đầu: khi chưa có chiến tranh thì lương thảo là quan trọng nhất.

Nếu nàng đã bị động lựa chọn quốc gia này, như vậy, nàng hi vọng có thể chủ động đề cao quốc lực của nó, có thể gia tăng, củng cố lợi thế của nó trong chiến tranh. Đương nhiên nàng cũng biết sức lực của mình chưa đủ, nhưng vẫn còn tốt hơn là không làm gì.

“Quân chủ tài đức ở phía trên, quản lý quốc gia mà dân chúng không bị đói ăn đói mặc, không phải hẳn biết cày cấy cấp cho dân chúng ăn, dệt vải cấp cho dân chúng mặc, mà là hẳn có khả năng thay dân chúng nghĩ cách làm giàu. Khi con người đang rét lạnh, không phải cứ có y phục ấm áp mới mặc; khi con người đang đói bụng, không phải cứ có thức ăn ngon mới ăn. Đói rét tới thân, sẽ không để ý liêm sỉ. Một người bình thường, ngày không có hai bữa cơm ăn sẽ đói bụng, quanh năm suốt tháng không mặc thêm áo sẽ thấy lạnh. Đói bụng mà không có cơm ăn, bị lạnh mà không có áo mặc, ngay cả từ mẫu* cũng không thể bảo vệ hài tử của nàng, quân vương sao có thể an lòng dân chúng [1]?” Khúc đầu, Mặc Phi trích dẫn lời của chính trị gia Triều Thác thời Đại Hán.

* Từ mẫu: mẹ hiền.

[1] Toàn bộ đoạn trên là bản tự dịch ra từ bản dịch nghĩa. Nguyên văn được trích ra từ “Luận quý túc sơ” của Triều Thác (, 200 TCN-154 TCN).

“Muốn an ổn dân chúng, lấy phú quý mà răn dạy. Một ruộng không cày cấy, sẽ có người bị đói; một nữ không dệt vải, sẽ có người nhiễm lạnh.” Tiếp theo, bắt đầu từ trụ cột nông nghiệp của thời đại này, Mặc Phi viết ra một số phương thức trồng trọt tiên tiến, căn cứ vào sự bất đồng của đất đai và khí hậu bắc nam để tiến hành phân tích và trình bày, từ phương diện chọn giống, gây giống, kỹ thuật trồng trọt, bón phân, thủy lợi đều nói ra tỉ mỉ, “Hễ là nơi canh tác rộng lớn: đất rắn thì phải làm nó mềm, đất quá mềm thì phải làm nó rắn hơn. Đất đã được nghỉ ngơi thì sẽ tiếp tục trồng trọt, trồng trọt quá lâu thì cho đất nghỉ ngơi. Đất cần cỗi thì cải tạo àu mỡ, đất màu mỡ thì trồng trọt cho đến lúc bạc màu. Đất cứng thì làm nó tơi xốp, đất tơi xốp thì lại tiếp tục trồng trọt. Đất bị ngập úng thì phải làm nó khô ráo, đất hạn hán thì phải làm nó ẩm ướt [1].”

[1] Toàn bộ đoạn trên là bản tự dịch ra từ bản dịch nghĩa, không đảm bảo hoàn toàn. Nguyên văn được trích ra từ quyển “Lã thị Xuân Thu – Sĩ dung luận đệ lục nhâm địa” của Lã Bất Vi.

Cuối cùng, trọng yếu chính là giới thiệu nông cụ, “Muốn lao động được năng suất, trước tiên phải có công cụ sắc bén”, thời đại này đã bắt đầu sử dụng nông cụ sắt, nhưng mà phần lớn không có hiệu quả cao. Ở trong này, Mặc Phi nhấn mạnh hình vẽ lưỡi cày, vật dụng gieo hạt, lưỡi hái, liềm móc, liềm phạt lúa, còn viết chú giải bên cạnh. Suy nghĩ một lát, Mặc Phi lại bổ sung thêm một guồng nước bằng đồng, “Lớn khoảng nghìn khoảnh, cao khoảng trăm thước, dẫn thông nước, cung cấp cho đồng ruộng.” Cái này sẽ là công cụ tưới tiêu lớn nhất.

Viết đến đây, bên này coi như đã xong, ngoại trừ cải tiến đồng ruộng, về phần chăn nuôi, cây rừng, rau củ... Mặc Phi đều chỉ viết đơn giản, dù sao cũng không cần phải viết hết ra ngay lập tức, chỉ cần khi kết thúc để lại một lời dẫn là được.

Nhìn một lần lại một lần, đến khi chắc chắn không có từ viết sai linh tinh, lúc này Mặc Phi mới thở phào một tiếng, chuyện còn lại là quan trọng nhất, chuẩn bị tốt tinh thần đi đến nơi ở của Đại vương tử.

Ngày tiếp theo, tâm trạng Mặc Phi có chút không yên, trong phòng dùng cơm, tay của nàng thỉnh thoảng lại sờ vào cuốn thẻ tre trong túi, ánh mắt lại nhìn ra bên ngoài cửa sổ, trong đầu không ngừng diễn luyện biểu hiện của mình sau khi đến phủ Đại vương tử. Cái này cũng không phải diễn kịch, làm không tốt có thể làm lại, nàng chỉ có cơ hội một lần, phải thành công.

Lúc này, tiểu nhị gõ cửa mang trà tiến vào, Mặc Phi vẫn nhìn ngoài cửa sổ, đúng lúc, chỉ thấy một chiếc xe ngựa hoa lệ chậm chạp phi qua.

Tiểu nhị cười nói: “Đại vương tử lại đi du chơi rồi.”

“Đại vương tử?” Lúc này Mặc Phi mới hoàn hồn, hỏi chính xác, “Đại vương tử ở đâu?”

Tiểu nhị chỉ phương hướng xe ngựa, nói: “Đó là xe ngựa chuyên dụng của Đại vương tử, trên đỉnh xe khắc Kim Long, ta biết rõ mà.”

Mặc Phi đi tới nhìn quanh, quả nhiên trên đỉnh xe ngựa có hoa văn trang sức màu vàng lấp lánh.

“Ồ, xe dừng lại.” Tiểu nhị bỗng nhiên lại nói.

“Đại vương tử đến chỗ này làm gì?” Mặc Phi hỏi.

“Ừm, chắc là tới Chiêu Tùng viên uống trà chơi cờ.” Tiểu nhị trả lời, “Chiêu Tùng viên là viện do tiến sĩ Lư Khâu xây dựng, chỉ nhóm quan to, quý nhân mới có thể đi vào, thỉnh thoảng Đại vương tử cũng đến đó nghỉ ngơi. Nếu mà Đại vương tử đến, những người khác chỉ sợ là tạm thời không thể đi được.”

Ánh mắt Mặc Phi sáng ngời, cái này không phải là cơ hội trời ban sao?

Nàng đóng sách lại, cho tiểu nhị mấy văn tiền thưởng rồi vội vàng đi đến Chiêu Tùng viên.

Xác nhận xe ngựa, lại nhìn hai thị vệ đang đứng trang nghiêm trước cổng, Mặc Phi ổn định tâm tình, tiến lên hành lễ: “Thứ dân Phù Đồ mang giấy thư đến bái kiến, hi vọng Đại vương tử điện hạ ân chuẩn cho vào trong nói rõ ràng.”

Hai thị vệ liếc mắt nhìn nhau một cái, trong đó một người nói: “Đợi.” Sau đó đi vào thông báo.

Không bao lâu, thị vệ kia đi ra khoát tay với Mặc Phi: “Chủ nhân của ta đã đồng ý.”

Tốt lắm, bước đầu tiên thuận lợi.

Mặc Phi mang sắc mặt lạnh nhạt theo thị vệ đi vào bên trong, đi qua hành lang gấp khúc, nhìn thấy trong đình cách đó không xa có ngồi hai nam tử, một người hơn năm mươi tuổi, là trưởng lão râu dài, một người hai mươi mấy tuổi, là nam tử mặc cẩm y. Người trước có thể là chủ nhân nơi này, người sau hiển nhiên là nhân vật mục tiêu của nàng – Đại vương tử Lệ Thần.

Mặc Phi cũng không nhìn lâu, cúi đầu yên lặng đi tới bên ngoài lương đình, hai tay nâng thẻ tre lên, hơi khom người hành lễ với hai người trong đình: “Thứ dân Phù Đồ, bái kiến Đại vương tử điện hạ.”

Cúi đầu, Mặc Phi không phát hiện vẻ mặt của lão giả trong đình có chút như cười như không, nam tử thì lại không có phản ứng gì, chỉ là ánh mắt hai thị vệ đang đứng thẳng ngoài đình hơi lạnh. Theo lý mà nói, lấy thân phận Mặc Phi đi bái kiến hoàng tộc thì phải làm lễ quỳ lạy, nhưng mà thực sự là Mặc Phi quỳ không nổi, chỉ có thể biểu hiện như vậy. Nàng còn không biết rằng lúc này, chỉ cần vị chủ nhân kia hơi mất hứng một chút, đầu gối nàng sẽ bị một kiếm đánh gãy.

“Thứ dân Phù Đồ? Gặp bốn vương có chuyện gì?” Giọng nói nam tử truyền tới, lạnh lẽo mà trầm thấp.

Mặc Phi hơi kỳ quái, không phải nghe nói Đại vương tử là người tao nhã ư? Vì sao lại khiến cho người ta có cảm giác bị áp bách vậy? Chẳng lẽ là quý khí bức người...

Xua đuổi tâm tư khác đi, nàng trả lời: “Phù Đồ là một người tha hương, thân không chỗ dựa, đi lại nhiều nơi, có xếp hợp được một số nông pháp cơ sở, cho nên có ý đến bái kiến điện hạ. Nếu như điện hạ cảm thấy có thể dùng được, xin hãy ban thưởng cho Phù Đồ một thân Lương tịch, từ nay về sau, Phù Đồ sẽ một lòng mưu cầu vì điện hạ.”

Nam tử trầm mặc một lúc lâu, giống như đang đánh giá Mặc Phi. Một lúc sau mới nói: “Trình lên đây đi.”

Thị vệ lập tức lấy thẻ tre trong tay Mặc Phi dâng đến, nam tử chậm rãi lật xem.

Mặc Phi một mực yên lặng chờ đợi, tuy rằng sắc mặt của nàng bình thản trước sau như một, nhưng mà kỳ thực trong lòng rất bồn chồn, cảm giác thời gian trôi qua quá chậm.

Chỉ một lúc sau, nam tử cầm thẻ tre trong tay giao cho lão giả bên cạnh: “Lư lão cũng xem đi.”

Lão giả nhận lấy chuyên tâm xem xét, có chút động dung nhẹ giọng nói: “Quả thực là một nhân tài.”

Nam tử gật gù đầu, quay đầu nhìn về phía Mặc Phi, thản nhiên nói: “Giấy thư này hình như vẫn chưa viết hết, hi vọng sau này ngươi có thể sớm hoàn thành.”

Trong lòng Mặc Phi khẽ động, nói: “Ý của điện hạ là...”

“Hôm nay ngươi hãy quay về thu thập hành lý, ngày mai đến phủ xin phép.”

Mặc Phi còn chưa kịp tạ ơn, nam tử kia lại nói: “Nhưng mà không phải đến phủ Đại vương tử, mà là phủ Nhung Trần vương. Bổng vương là Nhung Trần vương Vu Việt.”

Mặc Phi nhất thời hóa đá, Nhung Trần vương Vu Việt? Vu Việt không phải đại tướng quân hắc thiết kỵ sao? Làm sao lại biến thành Nhung Trần vương thế này? Lại làm sao có thể ngồi trên xe ngựa của Đại vương tử?

Nàng ngẩng đầu lên, quả nhiên trong lương đình, nam tử mặc cẩm y đang ngồi nhìn hơi quen mắt, lần trước vội vàng nhìn thoáng qua, tuy rằng không thấy rõ khuôn mặt, nhưng khí thế này lại hoàn toàn tương tự.

Nàng... thực sự lầm đối tượng...

“Ha ha.” Lão giả kia cười ha hả, vẻ mặt vô cùng sung sướng, trêu chọc nói, “Không thể tưởng được, Vu Việt người mà cũng có người nhận sai!”

Vu Việt không để ý lắm, không hề nhìn về phía Mặc Phi, thản nhiên nói: “Người lui xuống đi, ngày mai tới phủ Nhung Trần vương.” Giọng điệu tuy nhẹ nhưng mang theo khẳng định đáng tin.

Đại nhân, nàng muốn bái kiến Đại vương tử cơ mà! Vị đại tôn này, tiểu nữ tử thật tình không thể kháng cự được sao!

Có thể không đi sao?

Hiển nhiên, không có khả năng. Mặc Phi có chút xúc động đi theo thị vệ ra cửa.

Ánh mắt nhìn về xe ngựa ở một bên, trong lòng khóc không ra nước mắt. Vì sao vị đại tướng quân này lại ngồi trên xe ngựa của Đại vương tử thế!

Sau này Mặc Phi mới biết được, thì ra ngày đó Vu Việt mới đi ra từ phủ Đại vương tử, Đại vương tử thấy hắn không mang xe ngựa, cho nên đưa xe ngựa của mình cho hắn mượn.

Sai sót ngẫu nhiên như thế, vốn dĩ muốn vào phủ Đại vương tử, Mặc Phi lại tiến nhập phủ Nhung Trần vương.

Ngày sau Đại vương tử mà biết việc này, cũng không biết sẽ hối hận vì đã đưa xe ngựa cho hắn mượn như thế nào nữa...

8. Q.1 - Chương 8: Nhập Phủ

Ngày hôm sau, Mặc Phi sắp xếp lại ba lô của mình, sau đó đi tới phủ Nhung Trần vương, dưới sự hướng dẫn của người hầu, nàng đi vào một tòa tiểu viện độc lập.

Trong tưởng tượng của Mặc Phi, người có thân phận như Vu Việt hẳn là phải có không ít khách khanh và thực khách trong phủ mới đúng chứ, nhưng mà nàng chỉ thấy một mảnh vắng vẻ, trên đường đi, phủ lớn như vậy, ngoại trừ thị vệ và người hầu ra thì chẳng thấy ai là văn nhân, văn sĩ cả.

Chẳng lẽ... hay là... mình là người đầu tiên?

Kỳ thực, suy đoán này của nàng cũng có chút căn cứ, lấy hung danh “Quý tướng bất bại” hiển hách của Vu Việt, sẽ có bao nhiêu người có tư duy bình thường đến đầu nhập đây?

Nàng khóc thầm trong lòng, nhưng mà việc đã đến nước này, Mặc Phi cũng không có đường rút lui, ít nhất thì Vu Việt rất cường đại, đây chính là điều nàng cần.

Đi vào tòa viện tử được bố trí, nàng nhìn thấy một gia nô đang quỳ lạy, người hầu dẫn đường giới thiệu nói: “Đây là gia nô phụ trách hầu hạ công tử, nếu công tử cần gì, cứ sai bảo hắn là được.”

Mặc Phi gật đầu, người hầu dẫn đường khom người rời đi.

“Người đứng lên đi.” Mặc Phi đi vào trong phòng nói.

Gia nô đang quỳ lên tiếng trả lời, sau đó đứng lên, lúc này Mặc Phi mới nhìn rõ dáng vẻ của hắn, cùng lắm là mười lăm, mười sáu tuổi, tướng mạo thanh tú, vẫn chỉ là một cậu bé mà thôi, cứ đứng lẳng lặng, cúi mặt không dám nhìn thẳng nàng.

Mặc Phi rời mắt về phía căn phòng, bên trong bài trí tương đối đơn giản, bên trái là án thư*, góc tường phía sau án thư dựng một cái lư hương; lệch về bên trái giữa phòng có một cửa sổ được mở ra, bên dưới cửa sổ bày một cái tháp** dài, trên tháp có một bàn trà nhỏ; lại hướng sang bên phải là hai bức bình phong, dùng để ngăn cách phòng. Chạm rãi đi vào, bên này bình phong là phòng ngủ, bên trong cũng có một chiếc giường gỗ điêu khắc, chấn đệm chỉnh tề; bên giường có một tủ thấp, sau đó, theo thứ tự là tủ y phục, bàn trang điểm và đồ trang trí.

* Án thư: bàn làm việc của người xưa, dựng sách vở, bút, mực...

** Tháp: giống như cái giường nhỏ, bên trên có bàn.

Trừ những thứ đó ra thì không còn đồ vật dư thừa nào khác, nhìn qua thì phòng được sửa sang cẩn thận và quét tước sạch sẽ. Đặt ba lô lên chiếc tủ thấp đầu giường, Mặc Phi phát hiện bên trái còn có một phòng nhỏ, đi tới mới thấy, bên trong có thùng gỗ và vách che, trên giá để khăn mặt và xà phòng. Góc tường còn có miệng thoát nước.

Ừm, đây là phòng tắm.

Tầm mắt tiếp tục nhìn đến phía trước, bên kia phòng tắm còn có một cánh cửa, Mặc Phi đoán là nhà xí, suy nghĩ một chút vẫn đi tới mở cửa, ngoài ý liệu của nàng, ngoài cửa là một hành lang, bên trái hành lang là một phòng nhỏ, đó mới là nhà xí, bên phải hành lang, tiến về phía trước thì nối liền với phòng bếp.

Mặc Phi tò mò hỏi: “Tự mình làm đồ ăn làm sao?”

Tiểu người hầu vẫn đi sau nàng trả lời: “Không phải, đồ ăn của công tử sẽ mang từ trong phủ đến, phòng bếp này là để phòng khi công tử đói bụng sẽ làm bữa ăn khuya.”

Mặc Phi giật mình gật gật đầu, nhìn phòng bếp này mặc dù đơn sơ, nhưng muối tương, dấm chua cái gì cũng đầy đủ hết, về sau có thể tự nấu nướng. Đến thời đại này lâu như vậy, nàng thực sự không thích nổi đồ ăn ở đây, có thể là do gia vị thô sơ, ví dụ như muối, bởi vì kỹ thuật tinh luyện lạc hậu, muối đều là một khối cứng màu vàng nhạt, mang theo vị đắng chát, dùng loại muối này làm đồ ăn thì hương vị có thể tưởng tượng được.

Xem ra sau này mình có lộc ăn rồi, phải nghĩ biện pháp tinh chế muối thô mới được, cái này thì lại không khó, dưới tình huống có điều kiện là có thể làm.

Đi tham quan hết nơi ở của mình, lúc này Mặc Phi mới hỏi tiểu người hầu: “Người tên gì?”

“Tiểu nô tên Mộc Hề.”

Mặc Phi nhìn cậu bé đang cung kính cúi đầu, nói: “Không cần phải câu nệ quá, ta cũng đâu có ăn người.”

Nàng vốn muốn biểu hiện chút thân thiện, nhưng kết hợp với vẻ mặt cứng nhắc và giọng điệu không nóng không lạnh của nàng, thực sự đã có hiệu quả ngược lại.

Mộc Hề vốn đứng không nhúc nhích, nghe được những lời này của nàng thì lui lại nửa bước không dấu vết.

Mặc Phi im lặng, qua một lúc lâu sau mới lại hỏi: “Mộc Hề, giới thiệu cho ta tình huống trong này đi! Ví dụ như quy củ và kiêng kỵ gì đó, v.v....”

“Dạ.” Mộc Hề vụng trộm liếc mắt nhìn “Hắn” một cái, nghiêm túc trả lời, “Công tử là khách khanh của vương phủ, địa vị cao thượng, bình thường ra vào tự do. Nếu như có chuyện quan trọng, có thể để tiểu nô đi thông báo trước, nhưng nếu không có việc quan trọng, không thể tùy ý đi dạo trong phủ.”

Trong lòng Mặc Phi khẽ động: “Trong phủ này có bao nhiêu khách khanh? Vì sao xung quanh sở viện của ta không thấy người lui tới?”

Mộc Hề nói: “Trước mắt thì trong phủ có tám vị thực khách, đều ở tại tiểu viện phía nam. Mà khách khanh, bao gồm cả công tử thì có tất cả ba người, cư ngụ ở cách đây hai viện.”

“Ít như vậy?” Nàng nghe Vệ Tuyên nói, thực khách trong phủ Đại vương tử còn có hơn trăm người.

Mộc Hề ngẩng đầu kỳ quái nhìn Mặc Phi, liếc mắt một cái, lại trả lời: “Xem ra công tử không phải người của bốn quốc rồi, chủ nhân là người duy nhất có được phong xưng Chư Hầu vương ở Chiếu Quốc, đất phong ở Vinh Trần. Thành phủ chân chính của chủ nhân không phải ở nơi này.”

Trong lòng Mặc Phi kinh ngạc. Chư Hầu vương duy nhất? Rốt cuộc Vu Việt này có thân phận gì? Vén vén chỉ là một vị tướng quân dũng mãnh thiện chiến, có thể có đất phong vương sao?

Xem ra cần phải tìm hiểu toàn bộ một chút, dù sao vị đại nhân này cũng là nguồn cung cấp áo cơm tương lai của nàng! Có điều không thích hợp hỏi thăm ở trong phủ, đợi sau này tìm một cơ hội gặp mặt Vệ Tuyên hãy nói.

Dùng xong cơm trưa, Mặc Phi nghĩ, giản thư dâng lên ngày hôm qua mới chỉ viết một nửa, thừa dịp có thời gian thì hoàn thành nó luôn, đỡ cho lần sau gặp mặt bị hỏi đến.

Nàng nghĩ rằng hôm nay vừa mới vào phủ, tạm thời Vu Việt sẽ không triệu kiến nàng.

Nhưng mà Mặc Phi không đoán ra, vừa dùng xong cơm chiều, Vu Việt đã phái người gọi nàng đến thư phòng nói chuyện.

“Phù Đồ công tử, mời vào.” Một người hầu dẫn Mặc Phi tiến vào thư phòng, sau đó ra ngoài đóng cửa lại.

Mấy chỗ trong phòng đều đốt đèn, nhưng ánh sáng mờ nhạt, nhìn thế nào cũng có vẻ mơ hồ.

Mặc Phi tiến lên vài bước thì nhìn thấy Vu Việt đang đứng trước án thư, lật xem cái gì đó. Đây là lần thứ ba gặp mặt, lần đầu tiên, tuy rằng vội vàng nhìn thoáng, nhưng thủ đoạn giết người ngoan tuyệt của hắn đã để lại cho nàng ấn tượng quá sâu; lần thứ hai là lần yết kiến ngày hôm qua, không cần nói thêm nữa, là một người rất kiệt suất; lần này chỉ cách nhau có mấy thước, Mặc Phi mới chính thức thấy rõ khuôn mặt của hắn, ngũ quan cương nghị, ánh mắt sắc bén, tuấn mỹ như điêu khắc, nhưng làm cho người ta cảm giác chỉ có hai chữ – tuấn lãnh. Lãnh kia là sát ý trên sa trường, tuấn kia là khí thế của người đứng bên trên người khác. Chỉ có thể nói, hắn là một người không nên thân cận.

“Phù Đồ tham kiến Nhung Trần vương điện hạ.” Nàng vẫn chỉ chấp tay cúi khom người, không có quỳ lạy.

Vu Việt nhẹ nhàng đặt thẻ tre xuống, nhìn “Hắn” một lúc lâu mới mở miệng nói: “Người... rất bất mãn vì bốn vương nhập người vào trong phủ sao?”

“Không dám, Phù Đồ cũng không bất mãn.” Một giọt mồ hôi lạnh, đây là muốn tính sổ nàng sao, thanh toán lỗi nhận sai người của nàng?

“Vậy thì, là khách khanh của bốn vương, người nên xưng hô với bốn vương như thế nào?”

Xưng hô? Gọi điện hạ có gì không đúng sao? Mặc Phi nghĩ hoặc trong lòng.

Vu Việt nheo mắt lại, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ án thư, tiếp tục nói: “Bốn vương biết người vốn dĩ muốn đến phủ Đại vương tử, nhưng bây giờ người đã đến đây, sẽ không được phép có hai lòng.”

Mặc Phi thản nhiên nói: “Điện hạ lo lắng nhiều rồi.”

“Phải không?” Vu Việt tinh tế đánh giá thiếu niên trước mắt này, tuổi hình như không lớn, khí độ cũng bất phàm, rất ít người khi đối mặt với hắn còn có thể thông dong bình tĩnh như thế. Mặt khác, thiếu niên này mang đến cho hắn một loại cảm giác rất đặc biệt.

“Một khi đã như vậy, bốn vương hi vọng từ nay về sau, người hãy xưng bốn vương là ‘Chủ công’.”

Thì ra là thế, Chủ công! Mặc Phi cung kính khom người: “Được, Chủ công.”

“Hôm nay bốn vương gọi người đến là vì giản thư người dâng lên, trong đó có đôi chỗ ta không rõ.”

“Chủ công cứ hỏi.”

Vu Việt gật gật đầu, chỉ vào một bên nói: “Ngồi xuống.”

Mặc Phi cũng không khách khí, tạ ơn xong thì đi tới đệm mềm bên cạnh ngồi quỳ xuống.

Ánh mắt Vu Việt lóe lên, cái loại cảm giác kỳ quái này lại bùng lên trong lòng hắn, có điều vẻ mặt hắn không dao động, bắt đầu hỏi một số nội dung trên giản thư.

Cái này vừa vặn là vấn đề Mặc Phi quen thuộc, cũng đối đáp trôi chảy, hỏi một đáp một, nàng chậm rãi buông bỏ khẩn trương của bản thân, phảng phất lại cảm thấy giống như mình đang cùng thầy thảo luận vấn đề, tự nhiên mà chuyên chú.

Bất tri bất giác* đêm đã khuya, sau khi nghe người bên ngoài cửa nhắc nhở, hai người mới chấm dứt trò chuyện.

* Bất tri bất giác: không nhận thấy, thấm thoát.

Phù Đồ đứng dậy cáo lui, trước khi đi còn mang phần đã viết xong buổi chiều ra dâng lên.

Vu Việt cũng không gây khó dễ nhiều, phái người đưa “Hắn” trở về viện tử.

Đợi cho cửa phòng khép lại, Vu Việt đột nhiên mở miệng nói: “Như thế nào?”

Tiếp theo, phía sau bình phong đi ra một vị nam tử trung niên, hắn hành lễ trước, sau đó mới trả lời: “Nói năng bất phàm, kiến giải* độc đáo.”

* Kiến giải: giải thích.

Vu Việt không nói gì, chỉ gật gật đầu. Vừa rồi, thiếu niên này có thể ở trước mặt hắn mà nói năng chậm rãi, điểm này đã đáng được khen ngợi.

Nam tử trung niên lại nói: “Có điều, Minh Hàn cảm thấy khó hiểu, lấy tướng mạo của vị công tử này, vì sao vẫn yên lặng vô danh như vậy?”

“Bổn vương từng thấy ‘Hắn’ xuất hiện ở thương đội Liên gia.”

“Ồ? Liên gia?” Ánh mắt nam tử trung niên hơi giãn ra, thấp giọng nói thầm cái gì đó.

Vu Việt liếc mắt nhìn hắn, vỗ vỗ giản thư trên tay nói: “Người phái người đưa cái này đến Vinh Trấn, trước tiên đánh tạo ra công cụ kiểu mới này, sau đó chọn vài địa phương tiến hành thử nghiệm. Nếu như thành công sẽ thi hành.”

Nói xong đứng lên, vừa đi ra ngoài vừa nói: “Chuyện của ‘Hắn’ giao cho người, nếu không có vấn đề lớn thì mang về Vinh Trấn đi.”

Sau khi Mặc Phi về viện tử, Mộc Hề ngay lập tức nấu nước ấm, tắm rửa xong nàng lập tức nhào tới giường. Vừa rồi khi mặt đối mặt còn không biết, sau khi xong mới có cảm giác mỗi mệt.

Không ngờ tùy tiện trò chuyện cũng tốn thời gian như vậy, ngoại trừ lúc đầu hơi lo lắng, trong quá trình nói chuyện, thế mà nàng lại không có chút khẩn trương nào? Xem ra muốn sống yên ổn trong phủ này cũng không khó khăn như trong tưởng tượng, vị đại nhân “Quý tướng” kia cũng không khó ở chung như vậy, tính cách có phần giống với thầy của nàng, bỏ qua khí thế cường đại, chỉ cần nói năng có căn cứ, rất nhiều chi tiết hắn đều chẳng để ý, ví dụ như cách hành lễ của nàng.

Chỉ có điều, con người Vu Việt như vậy mà lại thảo luận vấn đề nông nghiệp thủy lợi cùng nàng, thực sự là không hài hòa...

Miên man suy nghĩ, Mặc Phi chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

9. Q.1 - Chương 9: Thư Các

Thư các: phòng sách.

Mặc Phi vừa dùng bữa vừa hỏi Mộc Hề đang đứng bên cạnh: “Bình thường, thực khách và khách khanh trong phủ làm những gì?”

“Nếu như chủ tử không triệu kiến hoặc giao nhiệm vụ, các thực khách thường sẽ sao chép thư sách hoặc là tụ tập một chỗ chuyện trò, sau đó ghi lại lời nói rồi giao cho chủ quản. Về phần khách khanh thì càng tự do hơn thực khách, chỉ cần chủ nhân không có phân phó, khách khanh có thể làm bất cứ chuyện gì họ muốn làm.”

Mặc Phi gật gật đầu, điều này không khác nhiều với suy nghĩ của nàng, giống như thời Xuân thu Chiến quốc, rất nhiều con cháu danh môn quý tộc đều nuôi rất nhiều thực khách, một số thực khách, thậm chí đến tận lúc chết cũng chưa hiến lên một sách lược nào, bình thường hoàn toàn tồn tại như sâu gạo.

Đương nhiên, loại tình huống này sẽ không xuất hiện trong vương phủ Vinh Trăn, thứ nhất là số lượng khách khanh và thực khách trong phủ ít, thứ hai là lấy cá tính của Vu Việt, hẳn cũng sẽ không vì chút ham muốn hư danh mà nuôi người vô dụng. Chỉ là nàng vừa vào phủ làm khách khanh, chắc chắn sẽ không được tham dự nghị sự hay quyết sách trọng yếu, vậy thì lúc bình thường nàng nên làm cái gì đây?

Mặc Phi đang trầm tư, ngoài cửa bỗng vang lên tiếng gõ cửa. Mộc Hề tiến lên mở cửa, lập tức hành lễ.

Tiếp theo, Mặc Phi nhìn thấy một nam tử tuổi chừng ba mươi chậm rãi đi vào, tóc búi cao, đầu đội trường quan*, mặc áo dài màu xanh, tướng mạo trên trung bình, một đôi mắt dài nhỏ lợi hại luôn tươi cười, làm cho người ta vừa cảm thấy hiền lành lại vừa cảm thấy mâu thuẫn.

* Quan: cái mũ, mào.

“Phù Đồ công tử mạnh khỏe? Tại hạ là chủ quản phủ Vinh Trăn, Yên Kiêu, đặc biệt đến thăm các hạ*.” Nam tử mang vẻ hào sảng rồi hành lễ ngang hàng.

* Các hạ: ngài.

Mặc Phi đứng lên đáp lễ: “Yên chủ quản hữu lễ rồi.”

Yên Kiêu không chút dấu vết đánh giá Mặc Phi một hồi, sau đó mới nói: “Vốn hôm qua nên đến bái phỏng, nhưng bất đắc dĩ có chút chuyện quan trọng cần xử lý, cho nên mới đến trễ.”

“Yên chủ quản khách khí rồi.” Mặc Phi vừa mời đối phương ngồi vừa phân phó Mộc Hề dâng trà.

Yên Kiêu ngăn cản nói: “Công tử đừng vội, hôm nay tại hạ đến đây là có một việc nhỏ, làm xong sẽ rời đi.”

“Chuyện gì?”

“Có phải công tử từng xin Chủ công hỗ trợ làm hộ tịch không? Hôm nay tại hạ đến đây là vì chuyện này.” Nói xong, hắn lấy từ trong tay áo ra một khối bạc giản* đưa tới, “Còn cần công tử viết thông tin về ngày sinh, nguyên quán, tính danh, tên tự lên trên nữa.”

* Bạc giản: tấm giản màu bạc.

Trong lòng Mặc Phi vui vẻ, rốt cuộc cũng có phù bài xác minh. Vì thế nàng tiếp nhận bạc giản nói: “Làm phiền Yên chủ quản.”

Nàng cầm bạc giản ngồi vào bên án thư, nhắc bút lên rồi lại dừng lại. Mặc Phi giật mình, hiện tại là năm nào? Nhớ rõ lúc đi theo lưu dân, nàng từng nhặt được một cái thẻ tre trên đường, mặt trên ghi là năm “Thượng Ninh”, nhưng đó là năm của Ngu Quốc, Vệ Tuyên từng nói, năm của Chiếu Quốc là “Khải Tuất”, nhưng mà lại không có nói cách hiện tại bao nhiêu năm. Hiển nhiên vấn đề này không thể trực tiếp hỏi được, nếu không sẽ có người ngờ vực vô căn cứ.

Đúng rồi, nàng từng nhìn qua phù bài của Vệ Tuyên, mặt trên viết là Khải Tuất năm thứ chín, năm nay hẳn khoảng bốn mươi tuổi, như vậy bây giờ đại khái là Khải Tuất năm thứ bốn mươi chín, giảm đi hai mươi bốn, nàng hẳn có thể viết “Khải Tuất năm thứ hai mươi lăm.” Nói như vậy, kỳ thực Vệ Tuyên vốn phải là nhân tài Chiếu Quốc mới đúng chứ, sao lại chạy nạn từ Ngu quốc sang nhỉ?

Ý nghĩ này vừa lóe lên thì tự động bỏ qua một bên, Mặc Phi hạ bút viết tên mình “Phù Đồ”, tự... nàng không biết nên viết tên tự là gì? Nàng suy nghĩ rồi viết xuống hai chữ “Mặc Tử”, tiếp theo viết đến nguyên quán...

Mặc Phi nhú nhú mày, ngừng bút nói: “Yên chủ quán, tại hạ từ nhỏ đã không có nơi ở cố định, nguyên quán khó tìm, có thể không viết ở đây không?”

Yên Kiều nói: “Vậy thì công tử không cần viết! Nếu công tử thường xuyên đi lại, tại hạ sẽ giúp công tử sắp xếp một quê quán mới.”

“Đa tạ.” Mặc Phi đứng lên đưa bạc giản đã viết xong cho hắn.

Yên Kiều nhận lấy bạc giản rồi nhìn, cười nói: “Công tử năm nay hai mươi tuổi, quả nhiên là tuổi trẻ đầy hứa hẹn.”

Hai mươi? Trong lòng Mặc Phi hơi ngừng lại, nói cách khác, hiện nay là Khải Tuất năm thứ bốn mươi lăm, mà kỳ thực Vệ Tuyên mới chỉ có ba mươi sáu tuổi, thực sự là rất thành “Thực”...

Sau khi sự tình hoàn thành, Yên Kiều chuẩn bị cáo từ rời đi, Mặc Phi gọi hắn lại: “Yên chủ quán, xin chờ một chút.”

“Không biết công tử còn có phân phó gì?”

“Tại hạ muốn mượn ít sách, không biết trong phủ có thư các không?”

“Thì ra là thế.” Yên Kiều cười cười, nói, “Trong phủ quả thực có một thư các, nhưng mà phải có chìa khóa mới có thể đi vào. Cái chìa khóa kia ở trong tay thực khách Lô Ngôn, bình thường, các thực khách muốn mượn thư sách hay tài liệu đều đi tìm hắn. Ở đây công tử là khách khanh, hoàn toàn có tư cách tự do ra vào thư các, cho nên, cái chuỗi chìa khóa này sẽ giao cho công tử vậy.”

Yên Kiều lấy từ trong lòng ra một chuỗi chìa khóa, tháo ra một cái.

“Đa tạ.” Mặc dù vẻ mặt Mặc Phi bình tĩnh, nhưng trong lòng lại vui sướng. Nàng muốn tìm hiểu thời đại này, vậy thì nhất định phải tận sức mà tìm đọc các loại thư sách. Nhưng mà thư sách ở thời đại này vô cùng trân quý, có tiền cũng không thể mua. Nếu bây giờ đã vào vương phủ Nhung Trấn, sao nàng có thể không nắm chắc cơ hội cho được.

Tiến bước Yên Kiều, Mặc Phi lập tức gọi Mộc Hề dẫn nàng đến thư các.

Thư các lớn nằm ở bên kia hành lang gấp khúc, chuyển hai lối rẽ là đến nơi. Có điều, nếu không phải muốn đi thư các, cơ bản ở bên này sẽ không có người đi lại.

Dùng chìa mở khóa, đóng thư sách cao như núi bên trong làm Mặc Phi kinh sợ một phen.

Bước đầu phỏng chừng có tổng cộng hơn một ngàn sách. Nếu mà là sách giấy, số lượng này sẽ không đáng kể chút nào. Nhưng mà thẻ tre rất nặng, lại còn để cùng một chỗ với nhau, cho nên vô cùng đồ sộ.

Mặc Phi dạo một vòng quanh thư các, bắt đầu phiền não, muốn tìm được sách ở đây cũng thật khó khăn, nếu không mở sách ra sẽ chẳng biết bên trong có nội dung gì. Tùy tiện nhìn bên ngoài mấy cuốn thẻ tre, có sách sử, có truyện ký, lại còn thơ phú, có thể nói là phân loại hỗn độn, muốn tìm chút tư liệu cũng vô cùng hao tổn sức lực và thời gian.

Nhú nhú mày, xem ra trước khi nghiên cứu thẻ tre thì phải sắp xếp nó lại một lần mới được.

Mặc Phi suy nghĩ một hồi, sau đó mang Mộc Hề rời khỏi thư các.

“Ồ? Vị công tử kia chỉ đến thư các một chút đã rời đi sao?” Minh Hàn đang ở trong phòng đọc sách, nghe người đến báo cáo, thần nhiên nói một câu.

Yên Kiều ở một bên cười: “Hay là bị số lượng phong phú của tàng thư dọa cho sợ hãi rồi?”

“Người hãy nhìn lại đi.” Ánh mắt Minh Hàn chuyển qua bức thư trên tay.

“Ồ... Minh Hàn tiên sinh cảm thấy hứng thú với vị công tử kia sao?”

“Có chút.” Minh Hàn từ chối cho ý kiến.

“Ha ha.” Yên Kiều cầm lấy bản tư liệu viết đơn giản về Mặc Phi, thầm nói, “Một tài sĩ trẻ tuổi lại không biết bối cảnh thân phận...”

Minh Hàn liếc mắt nhìn hắn, lại tiếp tục đọc sách.

Trở lại nơi ở của mình, Mặc Phi lấy từ trên án thư một mảnh bạc giản sạch sẽ, nhìn qua lại, sau đó dùng dao cắt thành vài đoạn, gọi Mộc Hề đâm thủng bề mặt rồi dùng dây buộc vào, làm thành từng bảng tên nhỏ.

Nàng vừa lòng gật gật đầu, đem bảng tên tới trước mặt Mộc Hề nói: “Mộc Hề, người sai người làm giống như thế này được chứ?”

Mộc Hề sửng sốt, sau đó gật đầu trả lời: “Có thể, làm cái này không mất bao nhiêu thời gian, trong phủ không thiếu gia nô, đều có thể làm được.”

“Tốt lắm, người đi tìm người làm một ngàn cái đi.”

“Một ngàn?”

“Đúng vậy, chỉ có thể nhiều chứ không thể thiếu. Có thể làm được không?”

“Có thể ạ, không cần đến hai ngày là sẽ làm xong rồi.”

“Một khi đã như vậy, các người làm được bao nhiêu thì đều mang hết đến đây, sau đó người chuyển nó đến thư các.”

“Tuân mệnh.” Tuy rằng trong lòng Mộc Hề khó hiểu nhưng vẫn làm theo lời phân phó.

Đợi đến khi làm xong mấy trăm cái bảng tên, Mặc Phi lại đi vào thư các, bắt đầu tìm đọc từng thẻ tre, sau đó phân biệt thể loại, đánh số sách và tên sách, rồi bảo Mộc Hề xuyên từng bảng tên tương ứng vào đó.

Đúng vậy, hiện tại Mặc Phi đang tiến hành phân loại và hướng dẫn tra cứu đơn giản cho từng bộ sách. Viết bằng thẻ tre thực sự quá nguyên thủy, trong tương lai, nhất định nàng phải tạo ra thuật làm giấy. Là một trong tứ đại phát minh của Trung Quốc, nàng đã đi sâu vào nghiên cứu thuật làm giấy, cũng không phức tạp lắm. Nhưng trước mắt vẫn chưa phải thời điểm, hiện nay nàng vẫn chưa yên ổn cuộc sống, phát triển quá mức cũng không hay. Vương phủ này lại không phải nơi ở lâu dài của Vu Việt, nàng phải đợi, đến khi nam nhân kia quyết định đem nàng về đất phong của hắn. Trước khi chưa đến đất phong, nàng chỉ là một người có thể vứt bỏ được.

Liên tục ba ngày, ngoại trừ ăn cơm và ngủ, thời gian còn lại Mặc Phi đều ở trong thư các. Tuy rằng chỉ xem qua, nhưng vì có nhiều thẻ tre như thế nên cũng tiêu phí không ít thời gian và tinh lực. Cũng may trước kia nàng có thói quen công tác kiên nhẫn, phải biết rằng tùy lúc thầy của nàng tham dự công tác khảo cổ, có khi trở lại chỉ vì một món đồ, liên tục mười ngày nửa tháng lặp đi lặp lại một việc giống nhau. Bây giờ, thứ nàng không thiếu nhất chính là thời gian và kiên nhẫn.

Nhưng mà kỳ quái, nhiều ngày như thế mà lại không có người đến thư các mượn đọc sách, cũng không biết có ai phân phó gì không, mấy ngày nay, các thực khách này vừa vặn không cần sách mới. Dù sao thì không có người quấy rầy lại hợp với ý của nàng, vì vậy không cần truy cứu nguyên nhân nhiều làm gì.

“Minh Hàn, mấy ngày bốn vương không về, trong phủ có chuyện gì không?” Vu Việt mới từ doanh địa ngoài thành trở về, vừa cởi áo choàng đưa người hầu vừa thuận miệng hỏi.

“Mọi việc đều tốt đẹp.” Minh Hàn thần nhiên trả lời, “Nhưng mà...”

“Nhưng sao?” Vu Việt giang hai tay cho người hầu đến cởi bỏ khô giáp, ngẩng đầu nhìn hắn.

“Mấy ngày nay, trong thư các xảy ra một việc thú vị.”

“Thư các?” Vu Việt nghi hoặc, “Trong thư các thì xảy ra chuyện gì?”

“Chủ công hãy tự mình đi xem sẽ biết.” Minh Hàn không trực tiếp trả lời, nói, “Vị Phù Đồ công tử kia, quả là thú vị.”

Có liên quan gì đến thiếu niên đó? Trong đầu Vu Việt hiện ra dáng vẻ của người nọ, trong mắt hiện lên một tia hứng thú.

Thay xong thường phục, Vu Việt chưa tắm rửa đã quyết định đi đến thư các xem trước.

Đi vào thư các, cảm giác đầu tiên của Vu Việt đó là: dường như sạch sẽ hơn không ít? Tiếp theo hắn lại bị dãy bảng tên trên thư sách hấp dẫn, từng hàng từng nhóm, hiện ra rõ ràng. Đến gần, tùy tay lật xem một quyển, mặt trên viết “Sử, quyển số mười lăm, Giản Sử Thông Nghĩa.” Ngẩng đầu nhìn, bên cạnh một đồng thẻ tre trên giá gỗ có một bảng gỗ nhỏ, viết “Sử học”.

Lại đi thêm vài bước, trên giá gỗ, theo thứ tự là nông gia, chính trị, thời vụ, địa lý, truyện ký, bói toán, văn học, hỗn hợp, v.v..., mà từng sách được phân loại đều dùng bảng tên ghi kí hiệu tên sách, mã sách, muốn tra tìm cái gì đều thuận tiện hơn rất nhiều, ngay cả việc mượn hay đã bị mất cũng có thể vừa xem là hiểu.

Vu Việt nhìn sự thay đổi của thư các, trong con người thâm thúy lóe lên mấy tia tinh quang. Nhìn thì chỉ là thay đổi nhỏ, nhưng tâm tư tỉ mỉ, tác dụng phi phạm, ít nhất thì trước kia chưa từng có ai nghĩ đến việc sắp xếp lại tàng thư như thế cả.

“Cái này là do ‘Hắn’ làm?”

“Đúng vậy.” Minh Hàn gật đầu.

Vu Việt không nói gì nữa, liếc mắt nhìn lại thư các một lần rồi cất bước rời đi, đồng thời phái người gọi Yên Kiều đến thư phòng gặp hắn.

“Chủ công, ngài cho gọi Yên Kiều?” Yên Kiều đi vào thư phòng, bái kiến nói.

Vu Việt hỏi: “Phù bài của Phù Đồ thế nào rồi?”

“Yên Kiều vừa cho người sửa sang lại một phần hộ tịch chứng minh, vẫn chưa làm phù bài.”

Vu Việt không nói gì, lấy ra một mảnh vải trên án thư, đề bút viết vài từ, sau đó đóng dấu lên, đưa cho Yên Kiều.

Yên Kiều tiếp nhận tấm vải, mở ra thì thấy mặt trên chỉ có bốn chữ: thượng khanh Nhung Trần.

Trong lòng Yên Kiều chấn động, ngẩng đầu, liếc mắt lên nhìn Vu Việt một cái, thấy ngài đang cúi đầu không để ý tới hắn, hắn đành phải áp chế nghi hoặc và kinh ngạc trong lòng, cáo lui đi ra.

Thượng khanh Nhung Trần, chức vị này vô cùng vinh quang, cho dù là quý tộc bình thường cũng không thể dễ dàng mạo phạm hoặc xử phạt, mà nếu có được thân phận này, phù bài của Phù Đồ không cần thẩm tra cẩn thận, trực tiếp hoàn thành là xong, hơn nữa, điều đặc biệt là bốn chữ viết bên trên, cái này đại biểu cho thân phận và tài năng của “Hắn” đã được khẳng định. Có danh hiệu “Thượng khanh” cũng không vượt qua năm người, cho nên mới nói có ý nghĩa không nhỏ.

Ở phủ Nhung Trần vương, người có danh hiệu này, trước mắt chỉ có một mình Minh Hàn, xem ra bây giờ lại nhiều hơn một vị.

Trong lòng Yên Kiều không khỏi dâng lên một tia hâm mộ và ghen tị.

10. Q.1 - Chương 10: Tài Sỹ Luận Hội (1)

“Chủ công, lần này tiến cung đã xảy ra chuyện gì?” Minh Hàn thấy Vu Việt trở về thì trầm tư không nói đành dò hỏi.

Trong thư phòng ngồi năm người, Vu Việt ngồi ở vị trí đầu, Minh Hàn ngồi thứ hai, tiếp theo là Yên Kiều và hai vị nam tử mặc trang phục võ giả.

Vu Việt nói: “Vương thượng cố ý phái ta đi đóng quân ở thành Viễn An nơi biên giới.”

“Ồ? Thành Viên An?” Minh Hàn thấp giọng lẩm bẩm, ánh mắt hơi dần ra.

Đối với dáng vẻ ngây ngốc tự hỏi của Minh Hàn, mọi người sớm đã thấy nhưng cũng không thể trách được, Yên Kiều mở miệng nói: “Viễn An là nơi giao nhau giữa ba nước Ngu, Chiếu, Cảnh, nay Vương thượng phái Chủ công đến đó, là để phòng ngừa chiến tranh từ hai nước kia lan đến quốc gia chúng ta sao?”

Một vị võ giả tiếp lời: “Không có khả năng, nếu chỉ là phòng thủ thành, Chiếu Quốc có nhiều đại tướng như vậy, sao phải phái Chủ công đi?”

“Thế nhưng, nếu không phải vì phòng thủ thành, chẳng lẽ Vương thượng định làm ngư ông đắc lợi, thừa dịp các quốc gia hỗn loạn mà mức về một chén canh sao?” Một võ giả khác đoán.

Vu Việt không nói gì, chỉ nhìn về phía Minh Hàn.

Minh Hàn nói: “Gia nhập vòng chiến lúc này là không khôn ngoan, sợ rằng điều Vương thượng muốn chính là phân chia binh quyền của Chủ công.”

Vu Việt rũ mắt xuống, ánh mắt chuyển qua chén trà trong tay.

“Không phải chứ?” Yên Kiều cả kinh nói, “Thời điểm này mà còn muốn phân chia binh quyền của Chủ công? Đó không phải là tự chặt một cánh tay của mình sao?”

“Trong thời điểm đặc biệt mới có cơ hội thu hồi binh quyền.” Minh Hàn chậm chậm nói, “Vương thượng đại khái là muốn chuẩn bị lập người kế vị, trước lúc tân Vương đăng cơ, tất nhiên hẳn sẽ vì người đó mà giải quyết tai họa ngầm này.”

Yên Kiều nhú mày: “Tạm thời không đề cập tới việc lập người kế vị, tân Vương đăng cơ vẫn còn khoảng mấy năm cơ mà?”

Minh Hàn gật đầu: “Đúng vậy, nhưng mà bắt đầu kế hoạch lúc này thì sẽ thuận lợi hơn. Hiện nay ba nước Ngu, U, Cảnh đang tranh đấu kịch liệt, trong khoảng thời gian ngắn, Khánh Quốc khẳng định cũng chỉ có thái độ bàng quan, như vậy Vương thượng sẽ có thời gian mà chậm rãi phân nhỏ lực lượng của Chủ công.”

Những người còn lại đều lộ ra vẻ kinh ngạc, cẩn thận cân nhắc lại cũng hiểu được quả thực là như thế.

Minh Hàn nhìn về phía Vu Việt, tiếp tục nói: “Chỉ có điều, không biết Vương thượng sẽ xuất động hắc thiết kỵ trước, hay là binh lực bình thường trước.”

Vu Việt mở miệng: “Vương thượng muốn cho Ngự Gia tạm thời thống lĩnh hắc thiết kỵ, chỉ cho ta nắm giữ ba vạn quân.”

Minh Hàn cười lạnh: “Vương thượng thật cẩn thận, không tùy tiện xuất động hắc thiết kỵ. Ba vạn? Gần bằng một nửa binh lực của Chủ công.”

Một trong hai võ giả nói: “Lấy khả năng của Chủ công, ba vạn binh lực thừa đủ để thủ vững Viễn An, thậm chí còn có cơ hội đặt thêm nhiều chiến tích, như thế thì sao Vương thượng có thể làm suy yếu lực lượng của Chủ công được?”

“Sóc Vưu tướng quân, chỉ sợ là sự tình không đơn giản như thế thôi.” Một võ giả khác nói, “Cho dù là tiến đánh hay phòng thủ, đội quân đều không thể thiếu lương thảo, chỉ cần động tay động chân vào lương thảo, Chủ công sẽ lâm vào khốn cảnh.”

“Mặt khác,” Minh Hàn bổ sung, “Chủ công rời khỏi đất phong đã lâu cũng bất lợi cho sự phát triển của đất phong. Lúc này chính là thời cơ để tích tụ lực lượng, Chủ công tuyệt đối không thể đi biên thành.”

“Nhưng mà,” Yên Kiều nhú mày, “Một khi Vương thượng đã hạ chỉ, chẳng lẽ Chủ công còn có thể kháng mệnh không theo sao?”

Minh Hàn không trả lời vấn đề này mà chuyển hướng sang Vu Việt nói: “Ba ngày sau, Đại vương tử sẽ tổ chức Tài sĩ luận hội?”

Vu Việt gật đầu.

“Chủ công có tham gia không?”

Vu Việt nhìn Minh Hàn: “Mọi năm bốn vương đều ở đất phong, chưa bao giờ tham gia kiêu tụ hội này, không phải trước giờ việc này đều do người và Yên Kiều xử lý sao?”

Yên Kiều gật đầu: “Những lần Tài sĩ luận hội trước, phủ Nhung Trấn vương đều phái một, hai thực khách tham gia. Ở Tiệm Hề, tài sĩ trong nội phủ của chúng ta trước nay đều không màng hư danh.”

“Nơi này là dưới chân thiên tử, nội liêm là cần thiết.” Minh Hàn nói, “Nhưng mà lần này, tốt nhất Chủ công nên tham gia, hơn nữa còn phải khua chiêng gõ trống mà tham gia.”

“Vì sao?”

Minh Hàn cười nói: “Để có người chủ động thay Chủ công tiếp nhiệm vụ đi biên thành.”

Tất cả mọi người nhìn về phía hắn, nhưng không có ai vạch trần lời giải thích cho đáp án này.

Vu Việt sờ sờ miệng chén, thản nhiên nói: “Chỉ tham gia là được?”

“Đúng vậy.”

“Được, lần này bốn vương sẽ tự mình đi xem xem.”

Minh Hàn thi lễ: “Chủ công yên tâm, chỉ cần ngài tham gia tụ hội, nguy cơ lần này có khả năng sẽ được giải quyết dễ dàng.”

“Bốn vương tin người.”

Minh Hàn mỉm cười, những người còn lại hai mặt nhìn nhau, đáy lòng đều không khỏi oán thăm. Là đệ nhất mưu sĩ của Nhung Trấn, Minh Hàn làm việc quỷ bí dị thường, trong lúc người khác còn chưa kịp phản ứng thì đã tính toán xong xuôi mọi việc, thậm chí ngay cả Vu Việt cũng không biết hắn làm như thế nào.

Minh Hàn hay làm theo ý mình, mặc dù tài năng trác tuyệt, nhưng cách thức làm việc thiên mã hành không* như vậy thường sẽ khiến cho chủ tử không vui, vậy mà Vu Việt lại tín nhiệm hắn như thế, có lẽ cũng bởi vậy, Minh Hàn mới nguyện ý ở lại đây mưu sự vì hắn.

* Thiên mã hành không: ngựa thần lướt gió tung mây (hào phóng, không câu thúc).

Ở Nhung Trấn, nếu như nói Vu Việt là một người vô cùng tàn nhẫn, nghiêm khắc, vậy thì Minh Hàn chính là người đáng sợ nhất.

“Đúng rồi,” Yên Kiều bỗng nói, “Lần này Chủ công muốn dẫn theo vị tài sĩ nào tham gia tụ hội?”

Minh Hàn khôi phục lại vẻ lão tăng nhập định*, mà mặt khác, hai người kia là võ giả, cũng không cần suy tính gì. Về phần bản thân Yên Kiều chỉ am hiểu xử lý nội vụ, tài học có hơi khiếm khuyết, hướng chỉ hắn là chủ quản trong phủ, không có khả năng bỏ lại chính sự đi tham gia tụ hội gì đó.

* Lão tăng nhập định: nhà sư ngồi thiền, có nghĩa là không nói gì, không tham gia cái gì.

Trong phủ hiện tại chỉ có tám vị thực khách, tựa hồ không thể trấn trụ được trường diện. Đáng tiếc đây là Tiệm Hề, nếu ở Nhung Trấn, làm sao mà không tìm được nhân tài?

“Việc đó, chọn Phù Đồ đi.” Giọng nói trầm thấp của Vu Việt truyền đến.

Yên Kiều sửng sốt: “Phù Đồ? Chủ công, vị công tử kia mới nhập phủ được mấy ngày, tài học chưa hiển lộ bao nhiêu, tuổi lại không lớn, có hay không...”

Vu Việt nheo mắt nhìn hắn, những người còn lại đều rùng mình, vội vàng cúi đầu.

Vu Việt thu hồi ánh mắt, thản nhiên nói: “Một kẻ dám nhìn thẳng bốn vương, hơn nữa có thể ở trước mặt bốn vương mà chậm rãi trò chuyện, cho dù có tài năng hay không, chỉ dựa vào sự thông dong bình tĩnh này đã đủ để khen ngợi rồi.”

Yên Kiều cúi đầu nói: “Yên Kiều đã hiểu.”

“Ngày mai người đi thông báo cho ‘Hắn’, hơn nữa chọn thêm một người trong đám thực khách, ba ngày sau theo bốn vương tham gia Tài sĩ luận hội.”

Lúc này Mặc Phi đang nghiên cứu sách cổ ở thư các còn chưa biết bản thân sắp lấy thân phận tài sĩ “Phù Đồ”, chính thức tiến vào thượng tầng của Chiêu Quốc.

Ngày hôm sau, Yên Kiều mang phù bài tới giao cho Mặc Phi, người kia sau khi nhận phù bài màu xanh thì trong lòng vui sướng, cuối cùng không còn phải vướng bận chuyện hộ khẩu nữa rồi, rốt cuộc nàng có thể quang minh chính đại đi lại trên đường, không cần lo lắng bởi dung mạo mà bị người ham muốn.

Mặc Phi thì lễ: “Phù Đồ đa tạ Yên chủ quản.”

“Không cần, muốn tạ thì tạ Chủ công đi.” Trên khối phù bài này có nhiều hơn hai chữ “Thượng khanh”, đủ để cho tài sĩ, văn nhân mừng rỡ như điên, thế nhưng vẻ mặt của nam tử trước mắt này không biến đổi, khó trách ngay cả Chủ công cũng kính trọng “Hắn” vài phần, quả thực có vài phần khí độ.

Chỉ là Yên Kiều không ngờ, Mặc Phi căn bản không biết hai chữ thêm vào kia có ý nghĩ gì, đương nhiên, nàng trời sinh mặt than, cho dù có cao hứng tới đâu cũng sẽ không lộ rõ vui mừng trên mặt.

Mặt than, thực sự giúp cho người ta tùy thời tùy chỗ đều có thể bảo trì thâm trầm bình tĩnh như tuyết thế cao nhân cường đại, sắc bén...

“Mặt khác,” Yên Kiều lại nói, “Hai ngày sau Đại vương tử sẽ tổ chức Tài sĩ luận hội, Chủ công quyết định mang công tử và thực khách Lô Ngôn tham gia.”

“Tài sĩ luận hội?” Mặc Phi nói, “Vì sao Chủ công lại mang ta theo? Thời gian Phù Đồ nhập phủ còn ngắn, chỉ sợ...”

“Việc này là quyết định của Chủ công, công tử chuẩn bị cho tốt đi.”

Nói cách khác là không thể thay đổi. Mặc Phi lải nhải nói thầm, cái này là Tài sĩ luận hội gì? Là hội giao lưu trao đổi của tài sĩ thời đại này sao?

Mặc Phi đang muốn hỏi tình huống cụ thể của luận hội, không ngờ Yên Kiều đã cáo từ rồi đi trước một bước.

Nàng trầm mặc một lúc lâu, quay đầu hỏi Mộc Hề: “Mộc Hề, ngươi biết Tài sĩ luận hội không?”

Mộc Hề trả lời: “Đó là hội mà chỉ có quyền quý thị tộc và học sĩ tài năng mới có thể tham gia, tiểu nô chưa bao giờ chứng kiến. Nhưng mà...”

“Nhưng mà sao?”

“Cứ cách một đoạn thời gian, Đại vương tử và Nhị vương tử sẽ tổ chức luận hội như vậy một lần, tiểu nô từng nghe các thực khách đàm luận, mỗi lần luận hội đều sẽ chuẩn bị trước vài cái luận đề, sau đó mọi người xung quanh sẽ bắt đầu biện luận trực tiếp, hoặc là dùng bút viết văn, người xuất sắc có khả năng sẽ đạt được các phần thưởng bất đồng.”

“Thế ngươi có biết những lần trước đưa ra dạng luận đề gì không?”

Mộc Hề suy nghĩ, nói: “Tiểu nô nhớ rõ vài cái, có ‘Quân thần rút kinh nghiệm’, ‘Nghiên cứu hình pháp’, ‘Thu thuế’, ‘giải tự, v.v...’”

Mặc Phi lấy tay xoa xoa trán, nàng vừa mới tiếp xúc với tiêu chuẩn của thời đại này, đối với hệ thống tri thức và các loại sáng tác thì cơ bản đều không biết, cho dù có là viết văn theo chủ đề, hoàn toàn không trích dẫn câu chữ của thời đại này sẽ không tránh được bị coi là lập dị. Huống chi khi tiến hành biện luận cùng với người khác, ngay cả luận cứ đối phương đưa ra được trích từ đâu cũng không biết, nàng phản bác lại người ta kiểu gì đây?

Ôi, sao việc này lại chất lên đầu nàng thế này? Xem ra chỉ có thể hành sự theo hoàn cảnh, có thể không mở miệng thì tốt nhất là không mở miệng.

Sau hai ngày, Mặc Phi tiếp tục ngâm mình trong sách cổ ở thư các, bây giờ lo lắng cũng vô dụng, phải bảo trì bình tĩnh, gặp chiêu thì nghĩ chiêu đi.

Ngày luận hội đến rất nhanh.

Bên ngoài phủ Đại vương tử, xe ngựa xếp thành một hàng dài, đến từ các nhóm tài sĩ thị tộc lớn, hoặc là bạn bè bên ngoài của chủ tử đáp ứng lời mời mà đến.

Lần này, số người đáp ứng lời mời có khoảng hơn sáu mươi, chân chính tham dự Tài sĩ luận hội ước chừng có hơn ba mươi người.

Rất nhiều người đều không phải lần đầu tiên tham gia tụ hội, vì vậy, khi tiến vào trong đại sảnh thì đón tiếp, vẫn an lãn nhau, bình tĩnh mà tự nhiên. Khi tụ hội còn chưa bắt đầu, hội quan viên quý tộc sẽ nghỉ ngơi ở bên trong, nhóm tài sĩ cũng sẽ không tùy tiện ngồi xuống, trước hết đợi các chủ nhân an tọa xong xuôi rồi sau đó mỗi người mới có vị trí ngồi riêng của mình.

Không bao lâu, mấy người dẫn mười vị quý nhân đến chỗ ngồi, nhóm tài sĩ vừa rồi còn đang đàm tiếu lập tức đều quay trở lại bên cạnh Chủ công của mình, nếu vị Chủ công chưa tới hoặc những người dựa vào thanh danh của chính mình thì sẽ ngồi ở vị trí phía sau.

“Đại vương tử, Nhị vương tử đến.” Tiếng người cao giọng hô.

Tiếng hô vừa vang lên, trong sảnh nhất thời an tĩnh lại, mọi người đều chấp tay nghênh đón chủ tử.

Ngoài cửa từ từ đi vào mấy người, dẫn đầu là một người có thần thái tuấn lãng, cảm ỷ cao quý, mỉm cười ôn hòa, chậm rãi tiến lên trong cái nhìn chăm chú của mọi người.

Nam tử theo sát cũng mặc trang phục hoa lệ, chỉ kém hơn vài phần ôn hòa so với người đi trước, lại nhiều hơn vài phần tùy tiện, trên mặt lộ vẻ anh khí bức người, nở nụ cười trào phúng như có như không.

P phía sau cùng là vài vị văn sĩ, bọn họ đi theo hai vị vương tử, đều tự ngồi xuống.

Đại vương tử Lệ Thần nhìn xung quanh một vòng, mở miệng nói: “Chư vị, xin hãy ngồi xuống.”

Lúc này mọi người mới thẳng thân ngồi ngay ngắn.

“Hôm nay lại là một lần Tài sĩ luận hội mới, nhớ lần trước, các danh sĩ tranh luận phong thái hơn người, đưa ra cao luận khiến người ta tỉnh ngộ, bốn vương được lợi rất nhiều. Hi vọng luận hội lần này sẽ hơn lần trước, thể hiện hết tài hoa của chư vị.”

Mọi người đều khiêm tốn phụ họa.

Sau khi khách sáo lẫn nhau, Lệ Thần lại cười nói: “Lần này vẫn có bốn đề như cũ, đề thứ nhất là...”

Lời còn chưa dứt, một người hầu vội vàng tiến vào bẩm báo: “Điện, điện hạ, Nhung Trần vương đến.”

“Vu Việt đến đây?” Trong mắt Lệ Thần hiện lên vẻ kinh ngạc, người trong sảnh cũng nhỏ giọng nghị luận, ai cũng không ngờ quý tướng bất bại Vu Việt sẽ đến nơi này, phải biết rằng cho tới bây giờ, vị đại tôn này chưa từng tham gia loại đại hội như vậy!

Sau khi kinh ngạc, trong lòng Lệ Thần vui vẻ, lập tức cho người mời vào.

Mà Nhị vương tử Lệ Kiêu ở một bên thì sắc mặt hơi thay đổi, kinh nghi không chắc chắn dâng lên trong lòng.

11. Q.1 - Chương 11: Tài Sĩ Luận Hội (2)

Vu Việt mặc một thân trường bào xanh đậm thêu tỉ mỉ, đeo thắt lưng hoa văn vẩy cá đỏ thẫm viền vàng, uyên bác mà thoải mái, mặc dù mang trang phục văn nhân quý phái, nhưng long hành hổ bộ*, khí thế sát nhân, ánh mắt lạnh thấu xương như đao, cho dù không lộ ra vẻ hung hãn cũng làm cho người ta có động tác sợ hãi, chỉ mới tiến gần vào đại sảnh, mọi người đã nín thở theo bản năng.

* Long hành hổ bộ: ý chỉ tư thế oai hùng.

Mặc dù khiếp sợ uy thế của Vu Việt, nhưng thực kỳ dị, ánh mắt mọi người vẫn chú ý tới nam tử phía sau Vu Việt, thực sự là “Hắn” quá đặc biệt, một đầu tóc ngắn nhẹ nhàng, đôi mắt phượng thanh tú, tướng mạo

tuần tú, làn da giống như ngà voi, hiện ra sáng rọi, mặc y phục văn sĩ nhạt màu, cả người mang theo một loại khí chất trong vắt như gió xuân, cùng với sát khí dày đặc của Vu Việt mà hình thành một sự đối lập mãnh liệt, một người như hắc thạch, một người như thanh vân, hai người hoàn toàn bất đồng như vậy đi cùng một chỗ, lại hài hòa đến bất ngờ.

“Đại diện hạ, Nhị diện hạ mạnh khỏe.” Vu Việt đứng thẳng, hơi hơi hành lễ.

Đại vương tử Lệ Thần khoái trá cười nói: “Vu đệ có thể đến đây, quả thực đã khiến cho vi huynh kinh hỉ vạn phần, người đâu, bố trí bàn.”

Người một bên lập tức đặt thêm một bộ bàn sát cạnh Đại vương tử.

Vu Việt đang muốn ngồi xuống, ai ngờ một giọng nói bỗng vang lên: “Vu đệ, người đệ mang đến quả nhiên không tầm thường, ngay cả hành lễ cũng kỳ lạ như vậy.”

Người dám xoi mói chuyện lúc này, ngoại trừ Đại vương tử thì chỉ có Nhị vương tử Lệ Kiêu. “Vị công tử phía sau đệ trông rất lạ, lần đầu tiên bá kiến mà ngay cả quỳ lễ cũng không muốn phải không? Hay là do ‘Hắn’ không để vương huynh vào mắt?”

Vu Việt không quay lại, ngay cả vẻ mặt cũng chưa biến hóa, chỉ thản nhiên nói với Lệ Kiêu: “Không bằng Nhị diện hạ trực tiếp chất vấn ‘Hắn’ đi.” Nói xong cũng không quan tâm đến người phía sau, đi thẳng đến chỗ ngồi.

Tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy có chút lạnh buốt, thâm nghĩ khó trách nhân tài trong phủ Vu Việt thừa thớt, một chủ tử mặc kệ sống chết của thuộc hạ như vậy, ai muốn đi theo đây!

Mà Lệ Kiêu, rốt cuộc không dám thực sự khiêu khích Vu Việt, chẳng qua muốn tìm cái cớ khiến Lệ Thần và Vu Việt hiềm khích nhau mà thôi.

Hóa ra ở thời điểm chào hỏi, Mặc Phi chỉ hơi khom người chấp tay thi lễ như bình thường, thứ nhất là vì thực sự quỳ không nổi, thứ hai là bởi vì nàng biết rằng đi theo chủ tử quyền cao chức trọng giống như Vu Việt, khi cùng nhau bá kiến quý nhân, nàng có thể bỏ qua quỳ lễ, đây là một loại cho phép ăn ý giữa các quý tộc.

Cho nên nàng cúi đầu như vậy, vốn có thể thuận lợi mà qua, nhưng Lô Ngôn bên người nàng lại vô cùng thuần thực quỳ xuống, như vậy một người quỳ một người đứng, muốn không thấy cũng khó.

Đợi cho Vu Việt chuẩn bị dời bước ngồi xuống, Lô Ngôn đang quỳ trên mặt đất lập tức run rẩy đứng lên đi theo, chỉ chừa lại một người Mặc Phi.

Cái này cũng thật là xui xẻo!

Đại vương tử liếc mắt nhìn Lệ Kiêu một cái, sau đó cười nói với Mặc Phi: “Vị tiên sinh này, không biết xưng hô như thế nào?”

“Tại hạ Phù Đồ, là khách khanh của phủ Nhung Trấn.” Bị vây trước mắt bao người như vậy, trong lòng Mặc Phi có chút không yên, nhưng sắc mặt lại vẫn bình thường, nói chuyện cũng không nhanh không chậm.

“Ồ? Khách khanh?” Lệ Thần có hứng thú nói, “Trong phủ Vu đệ xưa nay chọn người nghiêm cẩn, Phù Đồ tiên sinh có thể lọt vào mắt hắn, hiển nhiên phải vô cùng xuất sắc, không biết tiên sinh có sở trường gì?”

“Phù Đồ hiểu biết ít ỏi, không dám khoe khoang trước mặt chư vị tiền bối.”

Lệ Kiêu cười lạnh: “Mặc dù các hạ còn trẻ tuổi, nhưng dường như lại rất có ngạo khí, dám gặp vương tộc mà không quỳ, hiển nhiên phải có điểm hơn người, sao các hạ không biểu diễn kĩ tài ngay tại đây nhỉ?”

Mặc Phi thản nhiên liếc mắt nhìn vị Nhị vương tử một cái, không đáp lời, chỉ nói với Lệ Thần: “Xin hỏi Đại diện hạ, mục đích ngài tổ chức Tài sĩ luận hội là gì?”

Lệ Thần hơi sững sốt một chút, trả lời: “Cầu nhân tài.”

“Một khi đã như vậy, xin cho phép Phù Đồ dùng một câu chuyện để đổi lấy việc không quỳ lễ.”

“Ồ?” Lời này vừa nói ra, không chỉ có Lệ Thần, tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy tò mò, trong lòng nhiều người còn thầm nghĩ can đảm của người này thật không nhỏ.

“Tiên sinh, mời nói, bổn vương sẽ chăm chú lắng nghe.”

Mặc Phi hành lễ trước, sau đó mới từ từ nói tới: “Có một người tên là Trương Mục Dương và một người tên là Lý Mục Dương, chiều tối một ngày, khi bọn họ lừa đàn dê về nhà thì ngạc nhiên phát hiện, số đầu dê của mỗi nhà đều nhiều hơn mười con, hóa ra có một số con dê núi đã đi theo đàn dê về nhà.”

“Người tên Trương Mục Dương nghĩ miếng thịt béo thì không thể quăng đi. Vì thế đóng hàng rào chắc chắn, vây dê rừng lại chặt chẽ.”

“Người tên Lý Mục Dương thì lại nghĩ rằng, đối đãi với mấy con dê tốt hơn một chút, có lẽ sẽ thu hút thêm nhiều dê đến hơn. Vì thế cung cấp cho dê núi rất nhiều cỏ khô ngon.”

“Ngày hôm sau, người tên Trương Mục Dương sợ dê núi chạy mất, cho nên chỉ thả dê nhà vào thảo nguyên. Mà người tên Lý Mục Dương thì thả cả dê nhà và dê núi vào thảo nguyên. Đến tối, người tên Lý Mục Dương lại mang về hơn mười đầu dê núi, mà người tên Trương Mục Dương thì một đầu dê cũng không có.”

“Nhân tài khó được dễ mất, người xưa nói rằng: ‘Đại nhân làm đúng theo chuẩn mực, tiểu nhân làm đúng theo chuẩn mực, đây là thượng đẳng [1] quân chủ. Đại nhân làm đúng theo chuẩn mực, tiểu nhân có chút không làm đúng theo chuẩn mực, đây là trung đẳng [2] quân chủ. Đại nhân không làm đúng theo chuẩn mực, cho dù tiểu nhân có làm đúng, ta cũng không cần phải xem lại nữa.*’ Người làm đại sự thì không câu nệ tiểu tiết, cũng không vì được nhỏ mà mất lớn, ‘Cuồng phu nói như vậy, thánh nhân lựa chọn thế nào’ cũng là một loại khí phách, chỉ có cho nhân tài đủ tôn trọng và tự do mới có thể nhận được hồi báo lớn hơn. Điện hạ, cầu tài giống như khát nước vậy, nhưng liệu ngài có thể làm đến ‘Vì người vì quý, bỏ qua hẹp hòi’ không?”

* Đoạn trên là bản tự dịch từ bản dịch nghĩa. Nguyên văn được trích ra từ “Vương Chế” () của Tuân Tử ().

[1] Thượng đẳng: đẳng cấp cao nhất, ở đây chỉ những vị quân chủ tốt.

[2] Trung đẳng: đẳng cấp ở giữa, ở đây chỉ những vị quân chủ bình thường.

“Vì người vì quý, bỏ qua hẹp hòi” Đây là loại quyết đoán như thế nào? Giữa tràng nhất thời rơi vào trầm mặc, mọi người đều kinh ngạc nhìn về phía nam tử độc lập đứng ở chính giữa kia, “Hắn” cũng dám không đổi sắc mặt mà hồi đáp Vương tử như vậy.

“Ha ha ha, câu chuyện của tiên sinh rất hay.” Sau một lúc lâu Lệ Thần mới cười to, “Bổn vương thụ giáo.”

“Như vậy,” Mặc Phi thản nhiên hỏi, “Câu chuyện này có thể đổi lấy một cái lễ không quỳ hay không?”

Lệ Thần ý cười dạt dào nhìn “Hắn”: “Đương nhiên, Phù Đồ công tử có tư cách không quỳ. Không chỉ thế, bổn vương quyết định sau này, không, là từ nay về sau, khi Tài sĩ luận hội bắt đầu, toàn bộ tài sĩ đều có thể tạm miễn quỳ lễ, chỉ cần đứng thẳng.”

Chúng tài sĩ nghe được thì vẻ mặt vô cùng mừng rỡ, đều tạ ơn. Đây là may mắn của tất cả tài sĩ, đại biểu cho địa vị của nhân tài lại cao thêm một tầng, mà thay đổi này lại là vì một câu chuyện của người nào đó.

“Đại vương tử tài đức sáng suốt.”

Cuối cùng cũng đối phó được. Mặc Phi bình yên ngồi xuống, vừa rồi vẫn còn căng thẳng, rốt cuộc cũng có thể thả lỏng được rồi. Vẫn dĩ còn muốn khiêm tốn, ai ngờ vừa ra trận đã bị trộm đồ, may mắn vị Đại vương tử này quả nhiên là hiền lành, tài đức sáng suốt như trong lời đồn. Coi như nàng phản ứng nhanh, hóa giải việc này bằng một câu chuyện, mà Lệ Thần lại có thể nhanh chóng lợi dụng, nhân cơ hội này chiếm được hảo cảm của những tài sĩ còn lại, đây là bản lĩnh của hắn.

Nghĩ như vậy, Mặc Phi không khỏi nhìn về phía Lệ Thần ngồi chính giữa, quả thực nam nhân này, khuôn mặt đẹp dễ quý phái, khí độ hơn người, càng khó hơn chính là ánh mắt nhìn người ôn hòa chân thành, làm cho họ có cảm thấy được coi trọng. Đó là người mà nàng vốn muốn đầu nhập vào, đáng tiếc là trời xui đất khiến, mất đi cơ hội.

Mặc Phi đang trầm ngâm một bên vẫn chưa chú ý tới trong mắt Vu Việt hiện lên vài tia thường thức và ý cười, vốn dĩ hẳn mặc kệ không can dự là bởi vì xung đột bất hòa giữa hai vị vương tử, loại tình huống như thế này vừa rồi, cho dù hẳn có nói thế nào cũng đều không thích hợp. Vì một thuộc hạ mà cầu tình vương tử không hợp tính cách của hẳn, cũng không hợp thân phận của hẳn, mà hẳn cũng không muốn chủ động cho Lệ Thần đưa hẳn nhân tình.

Đồng thời hẳn cũng có tâm xem ứng biến của Phù Đồ, cho dù ứng đối có không lễ nghi, Lệ Thần cũng sẽ nhìn mặt mũi hẳn mà không gây khó dễ nhiều, cùng lắm là để cho những tài sĩ khác nhìn mà chế giễu thôi, cũng không ảnh hưởng gì đến phủ Nhung Trăn ở Tiệm Hề. Nhưng mà không ngờ, chẳng những Phù Đồ tự mình hóa giải được phiền toái, lại còn ứng đối tự nhiên, không kiêu ngạo, không siểm nịnh, tạo ra náo động lớn, còn trả lại cho Lệ Thần một cơ hội chiêu mộ lòng người.

Nhưng tiếp theo, hẳn lơ đãng thấy Phù Đồ nhìn Lệ Thần đến xuất thần, nghĩ tới lúc đầu “Hắn” vốn muốn đầu nhập cho Lệ Thần, bây giờ lại thấy “Hắn” như vậy, trong lòng không khỏi có chút không vui, ánh mắt cũng chuyển lạnh, nếu đã vào phủ của hẳn rồi, sẽ không cho “Hắn” cơ hội rời đi nữa.

Sắc mặt Lệ Kiêu cũng không tốt, tuy không phản đối, nhưng ánh mắt âm ngoan lại nhìn thẳng về phía Phù Đồ, người kia sắc mặt bình thản, ngồi ngay ngắn như núi. Khí độ trầm tĩnh như vực sâu cùng dung mạo tuấn nhã làm cho tâm tình không ít người đều nhận nhận. Mặc dù trong lòng không thoải mái khi Lệ Kiêu nhìn “Hắn”, sau một lúc lâu, một bụng cơn tức của Vu Việt cũng không hiểu sao tiêu tán hơn phân nửa. Đột nhiên trong lòng hơi ngứa ngáy, sinh ra một loại ý niệm “Người này là của mình thì tốt rồi” trong đầu, ý niệm này vừa hiện lên, rốt cuộc không lái đi được...

Sau sự kiện gây chậm trễ vừa rồi, Tài sĩ luận hội lại tiếp tục, Lệ Thần tiết lộ đề thứ nhất của hôm nay: Dùng người.

Áp dụng hình thức biện luận tự do, bên góc còn có một nhóm người chuyên môn ghi chép lại lời biện.

Lệ Thần hỏi: “Vương giả chọn người, không thể lỗ mãng dùng ngay. Dùng người chính trực, là vì người hiền, cũng là vì khuyên giải; dùng lẫn người ác, sẽ có cướp đoạt tranh giành. Ở đây, người tài khó làm, người vừa có tài vừa có đức hạnh lại càng khó, làm thế nào để dùng được?”

Mọi người nhỏ giọng nghị luận, không bao lâu, một nam tử trung niên trong đám người đứng ra nói: “Quốc gia của chúng ta chọn lựa nhân tài, thường là do có người tiến cử, được phân đến châu quận, sau đó thì đem dùng, nguyên số vì quá đông, có thể so cao thấp lại khó có thể phân biệt. Tại hạ cho rằng, chân chính có tài năng đức hạnh, người này phải bao gồm cả nhân ái và trí tuệ chứ không phải có đức thì không tài hay có tài thì không đức. Ta lựa chọn thứ quan trọng nhất là đức hạnh...”

Theo người đầu tiên trình bày và phân tích xong, vài vị tài sĩ lớn mật lại liên tiếp đi ra lên tiếng.

Trong đó có một số lời nói có đạo lý, ví dụ như “Giám sát thực hư từng người, thì chọn tài năng, trong thực có giả, trong giả có thực...”

Còn có người nói đến “Dùng người thì không nghi ngờ người, nghi người thì không dùng người”; “Thân cận người hiền, tránh xa tiểu nhân”, v.v... Đều là lời hay.

Có lẽ những người khác cảm thấy được lợi không nhỏ, nhưng đối với Mặc Phi mà nói, đạo lý như này ở thời đại của nàng, ngay cả trẻ nhỏ cũng hiểu được, chỉ là nàng sẽ không nói điều đó với họ mà thôi. Nàng không có ý xem thường gì bọn họ cả, lấy học thức tự thân của những tài sĩ này có thể tổng kết ra như vậy, so với hậu nhân lấy kinh nghiệm từ những người đi trước thì trân quý hơn nhiều lắm. Chỉ là tri thức nơi đây còn lạc hậu và hạn chế, vẫn chưa thể nhảy ra khỏi vòng luẩn quẩn ngay được.

Thời đại này không có hệ thống cách thức tuyển chọn nhân tài, cũng không có bộ máy quan chế toàn diện, nói đến đề cử nhân tài, khó thể tránh khỏi thiếu thốn, chỉ dựa vào phẩm tính đạo đức của tài sĩ, sẽ không khỏi lãng phí nguồn tài nguyên bên ngoài, thế cho nên rất nhiều người mới bị mai một. Ngoài ra thì tri thức truyền bá khó khăn cũng là một nguyên nhân lớn tạo nên sự thiếu hụt nhân tài.

Dù hiểu được như vậy, Mặc Phi cũng không tính làm náo động lúc này. Khả năng của nàng, chỉ có thể dùng để trợ giúp Vu Việt trong tương lai. Ở thời đại quần hùng tranh giành nơi đây, đã không còn là vấn đề có nên tranh bá hay không nữa, mà là vấn đề làm thế nào để tranh bá thiên hạ. Quốc gia khác phát triển như

thế nào, nàng có thể mặc kệ, nhưng nếu có hành vi tiến đánh “Nhưng Trần” của nàng, chỉ có làm cho Vu Việt có đủ thực lực thì mới có thể bảo đảm an toàn cho bản thân.

Nếu Vu Việt chỉ là một quý tộc bình thường thì không nói làm gì, đằng này hắn cũng là một Chư Hầu vương, tương lai tất sẽ khó hòa hợp với thượng tầng của Chiêu Quốc. Mà hiện nay chỉ có hai biện pháp để giải quyết vấn đề, thứ nhất là Vu Việt nguyện ý buông tha cho đất phong và binh quyền của mình, làm một vị vương gia nhàn tản; mà làm như thế này vẫn không thể cam đoan có thể toàn thân trở ra. Thứ hai là có được thực lực khiến người khác sợ hãi, cát cứ* một phương.

* Cát cứ: cắt chiếm riêng một vùng.

Rất hiển nhiên, lấy tính cách của Vu Việt, muốn hắn tham sống sợ chết thì không bằng giết chết hắn đi. Lành của hắn có lẽ chỉ là mặt ngoài, nhưng ngạo thì đã xâm nhập vào cốt tủy.

Giống như lần tham gia này tụ hội này, Mặc Phi khẳng định chắc chắn trong đó có nguyên nhân, tuy rằng mới chỉ tiếp xúc không lâu, nhưng nam nhân này tuyệt đối không phải loại người sẽ làm những việc nhàm chán.

Nhóm tài sĩ còn đang tiến hành nghị luận, Mặc Phi chỉ chuyên chú lắng nghe. Nàng tưởng cứ như vậy là xong rồi, tin rằng mục đích tới đây của Vu Việt cũng đã đạt được, ít nhất thì cũng khiến cho thanh danh của Lệ Thần thêm vang xa, đè ép Lệ Kiều xuống dưới... Đợi chút, chẳng lẽ đây là mục đích của Vu Việt? Để cho người khác thấy hắn đang ủng hộ Lệ Thần?

Hắn muốn gia tăng mâu thuẫn giữa hai vị vương tử! Mặc Phi hơi cúi đầu thu liễm, quang mang trong mắt lưu chuyển không dấu vết.

Đúng lúc này, bỗng nghe thấy có người nói: “Không biết Phù Đồ tiên sinh thấy thế nào?”

12. Q.1 - Chương 12: Tài Sĩ Luận Hội (3)

“Không biết Phù Đồ tiên sinh thấy thế nào?”

Tiếng nói của một nam tử cắt ngang trầm tư của Mặc Phi, nàng khẽ ngẩng đầu, chỉ thấy mọi người đều nhìn lại phía nàng, mà cái nam tử thấp bé đứng ở giữa kia hiển nhiên chính là người vừa mới mở miệng.

Không xong, bọn họ nói đến đâu rồi? Vừa mới ngẩng ra một hồi, xem ra chủ đề thảo luận đã thay đổi.

Khẽ hít một hơi, vẻ mặt Mặc Phi bình tĩnh nói: “Phù Đồ học thức nông cạn, thấy chư vị tiên sinh kiến giải độc đáo, ta tự nhận không bằng.”

Nam tử thấp bé cười vài tiếng: “Phù Đồ tiên sinh quá khiêm tốn, mặc dù vừa rồi tiên sinh chưa nói lời nào nhưng tại hạ cũng không dám khinh thường. Tại hạ nông cạn, quốc gia lấy người dân làm gốc, người dân lại lấy nông nghiệp làm gốc, người xưa tôn sùng sức lực, dựa vào đó mà phát triển, khi lấy đồng áng làm vui thì áo cơm đủ đầy, nông hưng thì quốc phú mà dân an*. Trong khi đó thương nhân, lớn thì tích trữ tiền bạc, nhỏ thì tụ tập buôn bán, ngoài ra còn cấu kết với vương hầu quý tộc, thăm viếng quan lại thế gia, chia chác lợi nhuận, khiến nông phu đói khổ. Những thương nhân này vì vậy mà thôn tính nông phu, nông phu cũng vì thế mà chịu cảnh trôi giạt. Cho nên luật pháp bây giờ nên khinh rẻ thương nhân, tôn kính nông phu. Không biết Phù Đồ tiên sinh có tán thành hay không?”

* Nông hưng thì quốc phú mà dân an: nền nông nghiệp hưng thịnh thì dân giàu nước mạnh.

Hóa ra đã bắt đầu thảo luận đề tài “Nông thương” rồi. Nhưng mà quan niệm của người này là trọng nông khinh thương? Mặc dù không đồng ý nhưng Phù Đồ cũng không định phản bác, đang lúc nàng chuẩn bị nói qua loa vài câu, một nam tử khác đã tranh trước một bước, nói: “Hiền thánh răn dạy không chỉ nói một lời, quốc phú cũng không chỉ đi một đường. Không nên vì trước kia nông nghiệp là gốc rễ mà trọng nông khinh thương. Nhìn chung trong các nước, thương nhân xuất hiện khắp nơi, hầu hết những nơi giàu

có thịnh vượng thì đều có hợp chợ thông thương, thương nhân truy cầu lợi nhuận, có thể tích lũy vạn kim, làm giàu cho quốc gia. Vì vậy không thể thực hiện kim chế thương nghiệp được.”

“Các hạ là?” Nam tử thấp bé nhìn chăm chăm người kia hỏi.

“Tại hạ là An Từ của Liên gia Tiệm Hề, bá kiến Triệu Hàm huynh.”

Nam tử thấp bé được xưng là “Triệu Hàm” cười lạnh: “Hóa ra là người của Liên gia, khó trách lại tôn sùng thương nhân như vậy? Hưng thịnh của thương nghiệp, kỳ thực khởi nguồn từ sự ham muốn của người dân. Nếu như năm đó dân chúng quý trọng giản dị, an ổn ít cầu thời, những bản lĩnh của thương nhân căn bản không chỗ phát huy. Thế nhưng lòng người không chất phác, thương nhân cứ thế mà trục lợi, không tự nuôi trồng mà cuộc sống giàu sang, xa hoa lãng phí, mua rẻ bán đắt, phẩm hạnh thấp kém, chỉ biết tìm lợi cho bản thân. Nếu cứ như thế mãi, quốc gia tất giàu, thế nhưng chắc chắn sẽ làm tổn hại đến nền tảng lập quốc.”

Vị nam tử tên “An Từ” kia nhất thời nghẹn lời.

Mặc Phi cũng thừa nhận, thương nhân ở thời đại này có thế lực lớn, rất nhiều thế gia đều lấy thương mà lập nghiệp, bọn họ kết giao quyền quý, vợ vét của cải, phú khả địch quốc, thậm chí còn có thể ảnh hưởng đến triều chính, nơi này cũng không có quy định đã làm quan thì không thể buôn bán, rất nhiều nhà quyền quý đồng thời cũng là một thương nhân.

Người tên Triệu Hàm kia dám ở trong hoàn cảnh này đưa ra quan điểm “Trọng nông khinh thương”, không thể không thừa nhận là một người có dũng khí.

Lúc này, Lô Ngôn bên cạnh Mặc Phi mở miệng nói: “Triệu Hàm huynh nói như vậy không khỏi hơi bất công. Xem việc lo cho đế nghiệp, mở đầu châm ngôn, phú quan trong nước cũng như trong thiên hạ, không chỉ nhờ sự trợ giúp của nghề nông để phát triển mà còn hướng tới nơi khác buôn bán thông thương. Dùng đồ vật để trao đổi lương thực, làm nhà cửa, sống sung túc. Làm giàu là một kỹ thuật, không cần phải lao động vất vả, cứ thế mà được lợi.”

Ý của Lô Ngôn là, quốc gia giàu có, không ở ruộng điền mà là ở thông thương.

“Lo cho đế nghiệp?” Triệu Hàm cười to, “Nay Ngu Quốc có bộ dáng gì, không cần tại hạ phải giải thích nhiều lời cho chư vị. Phú quan bên trong Ngu Quốc cùng thương nhân tập hợp, có lẽ chính vì vậy mà quốc gia này xa xỉ thành phong trào, quý tộc suốt ngày hưởng lạc, binh không tinh luyện, có điều họ vẫn không hiểu, bây giờ mới biết được tai họa. Lô Ngôn huynh coi đây là lẽ thường, là muốn làm cho Chiếu Quốc nối tiếp giống như thế sao?”

Lô Ngôn biến sắc, ánh mắt nhìn thoáng nhanh qua Vu Việt.

“Ha ha ha.” Nhị vương tử Lệ Kiêu nói, “Vu đệ nên kiểm tra lại thực khách của quý phủ cho tốt đi, nếu cứ nuôi mấy tên đi gây rối, Vu đệ không thấy mệt sao!”

Vu Việt không nhìn Lô Ngôn bên cạnh đang lạnh run, chỉ thản nhiên nói một câu: “Đa tạ Nhị điện hạ khuyên bảo, ta sẽ tự có chừng mực.”

Lúc này sắc mặt Lô Ngôn lại trắng bệch nói: “Triệu Hàm huynh nghiêm trọng vấn đề lên rồi, Lô mỗ trung tâm như một với Chiếu Quốc, làm sao lại có tâm gây rối cho được?”

“Hừ hừ.” Triệu Hàm không bỏ qua tiếp tục nói, “Ngu Quốc buôn bán hưng thịnh, hiển nhiên không khí cạnh tranh mà bại hoại, nữ vô cùng nhỏ bé, bản lĩnh thủ công lại vô cùng thành thạo, chỉ vì điều khắc mà tìm vật hiếm lạ, chui vào núi đá mà tìm bạc vàng, xuống biển sâu mà tìm châu ngọc, giăng lưới để bắt chim, giao ra nghìn vạn của cải, hao phí công sức vào những đồ vật vô ích, thậm chí đưa tới họa diệt quốc. Nhìn thấy như vậy, chẳng lẽ Chiếu Quốc ta không nên nghĩ đến việc đề phòng sao?”

Không thể phủ nhận, Triệu Hàm này là một người rất biết ăn nói, miệng lưỡi lưu loát, khiến cho người ta không thốt nên lời.

Sau vài lần hấn tranh luận thành công đã làm cho Đại vương tử vốn còn có phần không cho là đúng bắt đầu chấp nhận quan điểm này. Chiếu Quốc thịnh võ trọng văn*, mặc dù thương nghiệp không phát triển bằng hai nước Ngu, Khán nhưng cuộc sống của thương nhân thị tộc cũng xa xỉ ngang nhau, phát sinh không

ít chuyện lấy cường quyền mà mưu cầu tư lợi. Lúc trước tất cả mọi người đều coi là đương nhiên, nhưng khi nghe Triệu Hàm nói như vậy, Lê Thần lập tức trở nên thận trọng, đồng thời cũng quyết định, nhất định phải chiêu nạp người này vào trong phủ của mình.

* Thịnh võ trọng văn: coi trọng võ thuật và chữ nghĩa.

Hoàn toàn bất đồng với suy nghĩ của mọi người, Mặc Phi ở một bên, trái lại lắng nghe một cách hứng thú. Đây chính là biện luận trực tiếp ở cổ đại. Tuy rằng cảm thấy Lô Ngôn hơi đáng thương, nhưng nàng cũng không vì thế mà ra mặt, dù sao thì làm náo động trong này cũng chẳng có ý nghĩa gì, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Tuy rằng Mặc Phi nghĩ như vậy, nhưng lại có người cố tình không muốn cho nàng sống yên ổn. Tất cả mọi người đều mang vẻ mặt trầm tư, chỉ có Mặc Phi bình tĩnh tự nhiên, muốn không bị chú ý cũng khó. Huống hồ bản thân Triệu Hàm cũng rất hứng thú với “Hắn”, cho nên khi thấy “Hắn” trong ngoài lạnh nhạt với biện luận của mình, Triệu Hàm lại hỏi “Hắn”: “Phù Đồ tiên sinh, tại hạ thấy hình như tiên sinh có suy nghĩ khác, không biết có thể chỉ giáo một phen không?”

Sắc mặt Mặc Phi không chút thay đổi nhìn hắn, nói: “Các hạ kiến thức sâu rộng, Phù Đồ không có gì để chỉ giáo.”

“Phù Đồ tiên sinh giấu tài quá mức.” Triệu Hàm cười nói, “Lô Ngôn của quý phủ cũng vừa phát biểu, Phù Đồ tiên sinh có tán thành hay không?”

Lời nói này chẳng phải là giảng bầy cho nàng chui đầu vào sao? Vừa rồi hắn không lấy Lô Ngôn ra để bắt đầu câu chuyện, chính là muốn chìm Lô Ngôn xuống mà nâng hắn lên cao. Nếu như lúc này nàng tán thành, chẳng phải là chờ bị chế nhạo ư? Mà nếu như nàng không tán thành, như vậy sẽ sinh ra mâu thuẫn với Lô Ngôn, ảnh hưởng tới hòa bình, lại còn tăng thêm khí thế cho hắn nữa, làm cho người của phủ Nhung Trần bị hạ bậc.

Tuy rằng nàng không muốn ra mặt, nhưng cũng không muốn để cho người ta lấn áp thể diện.

Vì thế nàng gật đầu: “Lời của Lô Ngôn tiên sinh cũng không sai hoàn toàn.”

Lời vừa nói ra, mọi người ồ lên.

Triệu Hàm lại mang ý cười trên mặt: “Phù Đồ tiên sinh lại tán thành với Lô Ngôn? Chẳng lẽ muốn học theo Ngu Quốc, phát triển buôn bán, cổ vũ xa hoa lãng phí?”

Mặc Phi nói: “Vì sao không thể vừa phát triển buôn bán ở quốc gia mình vừa không cổ vũ xa hoa lãng phí?”

Triệu Hàm sững sốt: “Giải thích thế nào?”

“Triệu Hàm tiên sinh có chú ý đến loại vật phẩm nào mà thương nhân Chiếu Quốc và Ngu Quốc giao dịch nhiều nhất không?”

Triệu Hàm tự hỏi một chút, trả lời: “Vật phẩm quá nhiều, khó có thể nói hết.”

“Là lương thực.” Điều này từng nghe Vệ Tuyên và đội trưởng Hứa có nói, hẳn là tình huống thực tế cũng không khác nhiều.

“Lương thực?”

Mặc Phi gật đầu: “Thương nhân Chiếu Quốc dùng số lượng lớn đồ vật xa hoa tinh xảo, đổi lấy lương thực, đồ dùng sinh hoạt và các công cụ, v.v... của Ngu Quốc. Thị tộc Ngu Quốc khoe khoang của cải thành phong trào, đua đòi hoa lệ, có gì không tốt với thương nhân Chiếu Quốc đâu, hơn nữa, kì thực điều này vừa cổ vũ phong trào sinh sống xa xỉ của Ngu Quốc lại vừa gia tăng thực lực của Chiếu Quốc, tích trữ dư thừa tài nguyên. Như vậy, họa loạn của Ngu Quốc, chẳng lẽ không có một phần công lao của thương nhân Chiếu Quốc sao?”

Mặc Phi còn chưa nói đến vấn đề trọng nông khinh thương, chỉ phản bác chuyện vừa rồi Triệu Hàm mượn quốc họa của Ngu Quốc mà đả kích kiến giải của Lô Ngôn, nhưng điểm này lại khiến cho Triệu Hàm á khẩu không trả lời được. Không phải bởi vì thương nghiệp Ngu Quốc phát triển mới xa xỉ sao? Đúng vậy, Ngu

Quốc sống xa xỉ, nhưng đó là do thương nhân Chiếu Quốc mang xa xỉ phẩm ra dụ dỗ, thương nhân Chiếu Quốc có coi trọng buôn bán không, có. Nhưng mà người sinh sống xa xỉ là địch quốc, ai dám nói điều này không phải sao? Ai dám nói là thương nhân vô dụng với quốc gia nữa?

Triệu Hàm hơi biến sắc mặt, suy nghĩ nhanh chóng, lại không tìm ra lý do gì để bác bỏ “Hắn”.

Một lát sau, hắn mới hừng hực ý chí chiến đấu hỏi: “Như vậy, Phù Đồ tiên sinh cho rằng Chiếu Quốc nên phát triển thương nghiệp mà không cần quan tâm đến việc sẽ tổn hại đến nền tảng quốc gia sao?” Hắn muốn khẩu chiến một trận với vị nam tử như ngọc này.

Vấn đề vừa xuất hiện, mọi người ở đây cũng đều tập trung tinh thần, chuẩn bị nghe tiếp cao kiến.

Ai ngờ Mặc Phi lại chỉ nói một câu: “Vấn đề này quá cao, Phù Đồ kiến thức nông cạn, sẽ không ấu tả nói ra lúc này.”

Khóe miệng Triệu Hàm hơi run run, vừa rồi “Hắn” nói nhiều như vậy đều là “Nói ấu nói tả” sao. Phù Đồ mà nông cạn, vậy thì chẳng phải hắn sẽ càng nông cạn hơn rồi?

Những người còn lại đang chờ nghe thêm nhiều ngôn luận đặc sắc cũng mang vẻ thất vọng, điều này không phải là vừa ăn xong, đi nhà xí thì bị táo bón sao...

“Như vậy, Triệu Hàm thụ giáo.” Hắn nói nghiêng răng nghiêng lợi, Triệu Hàm nặng nề mà đi về chỗ ngồi của mình. Tuy rằng hắn bị Mặc Phi đả kích một chút, nhưng vẫn duy trì được phong thái ban đầu, tài hùng biện của người này, quả thực không ai bì kịp. Mặc Phi cũng biết điểm đó, vì thế khi vừa chuyển biến tốt nàng đã không chế lại luôn, nếu mà nàng còn tiếp tục tranh luận với hắn, có khi bản thân còn lồi luôn cả những lý luận đời sau ra mất, đó chẳng phải là tự tìm phiền toái sao.

Ánh mắt Đại vương tử Lệ Thần sáng ngời nhìn Mặc Phi nói: “Vừa nghe mấy vị tài sĩ biện luận vô cùng đặc sắc, bổn vương được lợi rất nhiều, hi vọng lần sau còn có cơ hội được nghe cao kiến.”

Có dám người Triệu Hàm thể hiện phía trước, những người còn lại cũng không dám tiếp tục lên tiếng về đề tài này nữa, vì thế luận hội tiếp tục chuyển sang chủ đề tiếp theo: Lễ nhạc*.

* Lễ nhạc: âm nhạc.

Điều này lại chính là sở đoản của Mặc Phi, ngay cả nhạc cụ của thời đại này là gì nàng cũng không biết, tất nhiên càng không thể có “Kiến giải độc đáo” gì được.

May mắn là Triệu Hàm cũng không có hứng thú với chủ đề này, trong quá trình trình bày và phân tích, đều chỉ làm người nghe.

“Làm tốt lắm.” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Vu Việt bỗng vang lên.

Mặc Phi hơi sửng sốt, hoàn toàn không ngờ nam nhân này lại khen nàng, làm nàng nhất thời không biết trả lời thế nào, chỉ có thể im lặng mà chống đỡ.

Thực ra không phải nàng không có cảm giác gì khi được khen ngợi, nhưng mà so với ba hoa khoác lác, nàng lại thích vui đầu làm nghiên cứu hơn.

Ánh mắt lơ đãng nhìn đến Lô Ngôn bên cạnh, tâm tình người này không yên, dáng ngồi nhấp nhúm, đầu cúi xuống, không dám nhìn Vu Việt. Vu Việt đích thân tới luận hội, biểu hiện của hắn lại kém như thế, nghĩ tới tác phong làm việc của Vu Việt, hắn sợ mình sẽ bị đuổi khỏi phủ Nhung Trấn, lại càng sợ bị chém giết trực tiếp.

Mặc Phi đương nhiên không biết hắn đang sợ hãi Vu Việt, trong suy nghĩ của nàng, phong độ thĩnh thoảng thất thường là chuyện bình thường, cùng lắm là làm cho chủ tử không vui vài ngày. Nhưng mà lấy tính cách của Vu Việt, sẽ để ý đến những điều như vậy sao?

Cho nên, nàng cho rằng lá gan của Lô Ngôn hắn còn phải tập luyện thêm nhiều nữa.

Buổi Tài sĩ luận hội này vẫn diễn ra liên tục cho đến lúc chạng vạng mới chấm dứt, quá trình lên xuống pháp phong, đủ loại nhân tài xuất hiện, các biện hộ đặc sắc dường như vẫn còn chưa làm cho người ta thỏa mãn tâm nguyện.

Mặc Phi cũng không cảm thấy kiểu luận hội này khô khan, nếu như chỉ là đi nghe biện luận, thì cũng thực là thú vị không ngờ.

Lúc chuẩn bị rời đi, không ít tài sĩ chủ động đến chào hỏi nàng, lời nói đều là kính nể ngưỡng mộ.

Qua lần này, cái tên “Phù Đồ – khách khanh của phủ Nhung Trấn” đã nhanh chóng truyền đi khắp thượng tầng của Tiệm Hề. Tuy rằng chỉ phát biểu hai lần, nhưng lần đầu thì dùng một câu chuyện khiến cho Đại vương tử miễn trừ quỳ lễ trong Tài sĩ luận hội sau này; lần thứ hai thì chỉ bằng vài đoạn đối thoại ngắn ngủn đã khiến cho Triệu Hàm – người chuyên lấy tài hùng biện mà nổi tiếng phải á khẩu.

Phong thái như vậy, sao có thể không nổi tiếng đây?

Những người tham gia luận hội lần này đều nhớ kỹ vị có dung mạo tuấn nhã kia, khí chất trong vắt, ngôn từ, cử chỉ đều lộ ra phong thái hơn người.

Phù Đồ, tự là Mặc Tử, khách khanh trong phủ Nhung Trấn, tư dung mỹ mạo, am hiểu biện luận, trí tuệ, nội liêm.

13. Q.1 - Chương 13: Mưu Định

Trở lại phủ Nhung Trấn vương, sắc mặt Lô Ngôn vẫn còn trắng bệch, Mặc Phi nói chuyện với hắn, hắn cũng không yên lòng. Vu Việt thực sự làm cho hắn sợ hãi như vậy sao? Chỉ là phong độ thất thường thôi mà? Từ trước đến nay, phủ Nhung Trấn ở Tiệm Hề đâu có chú trọng sở trường văn ngôn, võ lực của Vu Việt Võ đủ sức để bù đắp tất cả. Vì thế biểu hiện trong Tài sĩ luận hội không nổi trội gì, trái lại còn tốt hơn ấy chứ, so sánh với lúc trước, Mặc Phi lại cảm thấy mình có phần phách lối. Trong đó, dĩ nhiên là nàng có ý niệm tự bảo vệ mình trong đầu, nhưng quan trọng hơn là đạt được sự công nhận của Vu Việt, đổi lấy sự tín nhiệm và coi trọng của hắn.

Nàng cho rằng việc có thể làm thì cứ mạnh dạn mà làm, điều này có lẽ là bởi nàng có chút bất đồng với nơi đây, những người quyền cao chức trọng cũng không thể khiến nàng mang tâm lý kính sợ, nhiều nhất thì sẽ không tự cho là đúng, đồng thời cũng thường xuyên nhắc nhở bản thân phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, nhưng mà trong nội tâm của nàng cũng có chút thanh cao của người trí thức, lại đã tiếp nhận sự khác biệt hoàn toàn trong giáo dục cùng với ảnh hưởng của tư tưởng bình đẳng ngang hàng, có một số việc, chỉ cần có thể thì nàng sẽ kiên trì đến cùng, ví dụ như quỳ lạy.

Lạy trời, lạy đất, lạy cha mẹ, tiền bối; chỉ duy có quỳ gối trước uy quyền thì nàng không làm được. Nàng cũng biết kiên trì như thế chẳng có ý nghĩa gì ở đây, nhưng ít ra hãy để nàng tạm thời giữ lại một điểm này.

Vu Việt đã sớm cưỡi ngựa về tới phủ trước một bước rồi, mà Mặc Phi, sau khi tạm biệt Lô Ngôn ở hành lang thì chuẩn bị đến thư các tìm mượn một bộ sách về đọc.

Những bộ sách gần đây nàng xem đều có liên quan đến lịch sử, để có thể sống tốt, bước đầu tiên là phải hiểu rõ bối cảnh của thời đại này, cũng là một trong các bước quan trọng nhất.

Ở đoạn rẽ hành lang, sau khi Mặc Phi đã chọn xong sách trở về, nàng gặp được Vu Việt đang chuẩn bị đến thư phòng.

Mặc Phi hành lễ chào hỏi, mang tư thế chờ hắn rời đi, ai ngờ cái người này lại cứ đứng ở trước mặt nàng yên lặng một lúc lâu.

Đại nhân, ngài có việc gì sao? Nếu không có việc gì thì xin ngài hãy đi nhanh đi, cứ đứng như vậy thì thực khó chịu đó! Mặc Phi không nhịn được, liếc mắt lên nhìn hắn.

“Biết đánh cờ không?” Rốt cuộc Vu Việt cũng mở miệng hỏi một câu như vậy.

“Biết sơ sơ.”

“Còn cưỡi ngựa?”

“Không giỏi.”

Lặng yên một hồi, Vu Việt nói: “Vậy ngày mai người tìm Yên Kiều, đến chuồng chọn một con đi, rảnh rồi thì luyện tập cho tốt, mấy ngày nữa, người sẽ cùng bốn vương quay về đất phong.”

“... Dạ.”

Vu Việt rời đi. Mặc Phi ngậy người một hồi, sau đó thì mừng rỡ, cuối cùng cũng đạt được kì vọng rồi, chỉ cần có thể đến Nhung Trấn thì mình có thể yên tâm mà phát huy sơ trường, tích góp lực lượng vì sinh tồn sau này.

Mang theo tâm tình vui vẻ, Mặc Phi trở lại nơi ở, mấy ngày sau nàng cũng không cần làm gì cả, chuyên tâm nghiên cứu tài liệu là được rồi.

Nhưng mà vì sao Vu Việt lại hỏi nàng có biết chơi cờ hay không? Chẳng lẽ đến đất phong còn phải biết chơi cờ...

“Không ngờ luận hội này lại thú vị như vậy.” Trong thư phòng, Minh Hàn vuốt râu cười không ngừng.

“Phù Đồ này, quả thực là nhanh trí.” Yên Kiều gật đầu, giọng điệu có phần khen ngợi.

“Điều này không chỉ đơn giản là nhanh trí.” Minh Hàn nói, “Nhìn bên ngoài thì ‘Hắn’ giống như tuổi trẻ sức lực dư thừa, tài trí càng cao thì càng mong thể hiện, làm việc lớn mật lại không suy nghĩ thấu đáo. Nhưng ta đã để ý người này mấy ngày nay, chưa từng phát hiện ‘Hắn’ cậy tài khinh người, tham cầu danh lợi. Ngoại trừ lúc đầu nhập phủ có làm một bản giản thư về nông nghiệp và luận hội này phải bắt đắc dĩ ra mặt, thời điểm còn lại, ‘Hắn’ nội liêm mà tự giữ mình, bình tĩnh mà thận trọng, làm việc thỏa đáng. Nếu như ‘Hắn’ là một người đứng tuổi, kinh nghiệm dày mình thì không có gì kì lạ, thế nhưng tuổi đời của kẻ này còn quá trẻ, thậm chí có thể gọi là thiếu niên, loại tâm tính này cũng đủ để khiến cho vô số tài sĩ phải cảm thấy xấu hổ.”

Vu Việt gật đầu. Những người còn lại đều bày tỏ sự thán phục, quả thực Phù Đồ đã khiến người ta phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

“Bốn vương đã quyết định đem ‘Hắn’ về đất phong.”

“Minh Hàn không phản đối.”

Yên Kiều lại nói: “Nhưng mà thân phận của Phù Đồ không rõ ràng...”

“Thân phận của ‘Hắn’ chắc cũng không có nhiều điểm đáng ngờ.” Minh Hàn nói, “‘Hắn’ từng nói ‘Hắn’ vẫn luôn ẩn cư cùng lão sư, sau đó mới ra ngoài đi du lịch, bốn biển là nhà, ta có thể tin những lời này của ‘Hắn’ được tám phần.”

“Vì sao?” Yên Kiều hỏi.

“Mọi người có để ý đến ngôn từ cử chỉ của ‘Hắn’ không? Có tài trí nhưng không hiểu sự đời, khiêm tốn nhưng không biết lễ nghi, làm việc vững vàng nhưng lại lạnh nhạt với quyền quý, cư xử thận trọng, biểu hiện đã được dạy dỗ rất tốt, thế nhưng áo cơm lại mộc mạc không giống với xuất thân thế gia. Ngoại trừ cao nhân ẩn sĩ, Minh Hàn thực sự không nghĩ ra còn ai có thể nuôi dưỡng được một người như vậy.”

Nếu Mặc Phi mà ở trong này, chắc chắn sẽ bị những lời nói ở đây làm cho kinh ngạc, người này có thể phân tích nàng một cách vô cùng thấu triệt, giống như đã quen biết lâu năm rồi vậy.

Yên Kiều cũng nghe đến ngây ngốc rồi lại tự than thở vì sao tài trí của mình lại chênh lệch với Minh Hàn nhiều như thế.

“Đúng rồi,” Lúc này võ tướng Sóc Vưu nói, “Ta nhớ Minh Hàn tiên sinh đã từng nói, chỉ cần Chủ công tham gia luận hội lần này, vấn đề bị phái đi biên thành sẽ được giải quyết dễ dàng, không biết tiên sinh có kế sách gì?”

Lời vừa hỏi ra, mọi người trong thư phòng đều nhìn về phía Minh Hàn. Hắn cười nói: “Kế sách đã bắt đầu có hiệu quả, các vị cứ kiên nhẫn chờ đợi là được.”

Sóc Vưu có chút khó chịu: “Lúc nào tiên sinh cũng thích thần bí.”

Minh Hàn cũng không để ý, chỉ thản nhiên uống trà.

“Nói đến việc này,” Yên Kiêu cũng nói, “Tiên sinh chỉ nói để Chủ công tham gia luận hội là được, nhưng không biết biểu hiện xuất sắc bất ngờ của Phù Đồ có ảnh hưởng đến bố cục của tiên sinh hay không?”

“Ha ha.” Minh Hàn sờ sờ miệng chén, thản nhiên nói, “Ta vừa nói rồi, Phù Đồ luôn làm việc thỏa đáng, biểu hiện lần này của ‘Hắn’ cũng như thế. Các vị cứ chờ đợi đi, không mấy ngày nữa sẽ có kết quả.”

...

Lúc này, trong phủ Nhị vương tử cũng đang có một cảnh tượng khác. Lệ Kiêu vừa về đến phủ đã ra lệnh triệu tập mưu sĩ của mình, kể lại chuyện xảy ra trong luận hội, đặc biệt nhắc tới sự xuất hiện vượt trội của Vu Việt và Phù Đồ, cuối cùng hắn vội vàng hỏi sách lược: “Các người nói xem, Vu Việt có định ủng hộ Lệ Thần hay không? Bằng không, lấy tính cách của hắn, sao lại tự mình xuất hiện trong luận hội của Lệ Thần.”

Các mưu sĩ nhỏ giọng nghị luận, trong đó một người nói: “Điện hạ đừng vội, thuộc hạ cho rằng sự việc nhất định có ẩn tình, cần phải kiên nhẫn điều tra.”

“Kiên nhẫn?” Tên còn lại lập tức nói, “Chúng ta có thể kiên nhẫn, nhưng lại không có thời gian rồi.”

Không ít người phụ họa: “Đúng vậy, mắt thấy Vương thượng sắp lập người kế vị, cho dù điện hạ không phải là con trưởng thì cũng vẫn là hi vọng của mọi người, chúng ta còn đang cạnh tranh với Đại vương tử. Nếu bây giờ hắn lại có thêm Nhung Trần vương ủng hộ, vậy thì...”

Lệ Kiêu dùng tay quét hết một loạt thư sách xuống khỏi mặt bàn, tức giận nói: “Điều này còn cần các người nói sao? Điều bốn vương muốn là biện pháp, biện pháp giải quyết cục diện này!”

Thư sách ngổn ngang trên mặt đất, chúng mưu sĩ nhất thời im lặng.

Lúc này chợt có một người mở miệng nói: “Điện hạ, thuộc hạ cảm thấy việc Đại vương tử được lập làm thái tử đã là chuyện trước mắt khó thể thay đổi, tất nhiên, chỉ cần Đại vương tử chưa đăng cơ, như vậy điện hạ vẫn còn có cơ hội.”

“Ồ?” Lệ Kiêu nhìn về phía người đang nói chuyện, dáng vẻ của kẻ kia thực sự quá bình thường, thế cho nên hắn nhất thời không nhớ ra tên của người nọ, “Người nói xem, bốn vương còn có cơ hội gì?”

“Luận về trưởng thứ, điện hạ không bì được; luận về danh vọng, điện hạ cũng không bằng. Nhưng mà thứ quyết định thắng lợi cuối cùng, cũng không phải là những điều trên, mà là... binh quyền!”

“Binh quyền?” Mắt Lệ Kiêu sáng lên.

Người nọ gật đầu tiếp tục nói: “Nếu như Nhung Trần vương mà không tham dự vào đây, điện hạ có thể khống chế cấm vệ quân xung quanh vương thành, thế lực gia tộc mẫu phi của điện hạ hoàn toàn có khả năng làm được chuyện đó. Thế nhưng hiện giờ đã xuất hiện biến số, tuy rằng binh lực chính của Nhung Trần vương không ở vương thành, thế nhưng lực ảnh hưởng của hắn ở đây cũng không thể khinh thường được, nếu hắn thực sự liên hợp cùng Đại vương tử, chắc chắn điện hạ sẽ không có phần thắng nào. So với việc ngồi không chờ đợi cục diện, không bằng điện hạ hãy bài trí trước một nước cờ.”

“Bài trí như thế nào?”

“Hiện nay ba nước Ngu, U, Cảnh đang giao chiến, Ngu Quốc áp dụng sách lược trung lập, vậy thì tại sao ta không ở giữa họ mà thủ lợi.”

“Thủ lợi như thế nào?”

“Chính là dẫn binh đến Viễn An. Đó là nơi giao nhau của cả ba nước, dễ thủ khó công, nếu như điện hạ chủ động xin đi giết giặc, đóng quân tại thành này. Như vậy, thứ nhất là sẽ có được thêm nhiều binh quyền hơn, thứ hai là đạt được chiến công, tăng cường uy vọng trong đội quân. Khi đó, cho dù Đại vương tử có được lập làm thái tử, tương lai cũng chưa chắc có thể ngồi trên vương tọa.”

“Thế còn Vu Việt thì sao? Nếu hắn ủng hộ Lệ Thần, cho dù bốn vương có binh quyền, chỉ sợ cũng khó có thể chống lại.”

“Điện hạ đã quên rồi sao? Nhưng Trần vương có đất phong của chính mình, không có khả năng đóng ở vương thành, Vương thượng cũng sẽ không cho hần mang binh lực hùng hậu tới đây, cái gọi là nước xa không cứu được lửa gần, một khi điện hạ đã không chế được đại cục, lại có binh lực trong tay, vậy thì còn e ngại điều gì nữa?”

Lệ Kiêu sờ sờ cằm, tinh quang trong mắt lóe lên.

“Các người cảm thấy đề xuất này thế nào?” Hần hỏi những người còn lại.

Những người còn lại hai mặt nhìn nhau, đại đa số đều tỏ vẻ đồng ý, dù sao, nếu có binh quyền thì Lệ Kiêu có thể đạt được lợi thế lớn nhất.

Thấy mọi người cũng không phản đối, Lệ Kiêu vỗ bàn, hét lớn: “Được, quyết định như vậy đi.”

Cuối cùng lại hỏi văn sĩ đưa ra mưu kế: “Người tên gì? Nhập phủ khi nào?”

“Thuộc hạ là Giang Nhiễm, nhập phủ vào ba năm trước đây.”

“Được, Giang Nhiễm, về sau người chính là đệ nhất mưu sĩ của bốn vương, hộ tống bốn vương đến Viễn An.”

“Dạ.”

Những người còn lại bắt đầu bàn luận nhiệt liệt về chuyện chiến sự, lại chưa từng chú ý đến trong mắt nam tử tên “Giang Nhiễm” kia hiện lên một tia mỉa mai không dễ phát hiện...

Ngày hôm sau, khi Mặc Phi đang chuẩn bị đi chọn ngựa, Mộc Hề lại dâng đến một phong thư viết bằng tơ lụa, mở ra nhìn, rõ ràng viết: Giờ Mùi ở Kỳ Tú lâu, Vệ Văn Trọng.

Là Vệ Tuyên hẹn gặp. Nói như vậy, từ sau ngày từ biệt ấy vẫn chưa gặp lại, Mặc Phi từng được người này chiếu cố không ít, quả thực nên cảm tạ một phen. Vì thế nàng bảo Mộc Hề tìm người chuyển thư, nói rõ sẽ đến đúng giờ hẹn.

Bởi vì có hẹn, Mặc Phi không đi chọn ngựa nữa, chỉ ở trong phòng nghiên cứu thư sách.

Đợi sau khi ăn xong cơm trưa, nàng mang Mộc Hề đi đến chỗ hẹn.

Vốn dĩ nàng muốn đi một mình, nhưng do không biết vị trí nên đành phải mang Mộc Hề đi cùng.

Có Mộc Hề dẫn đường, hai người đến Kỳ Tú lâu rất nhanh chóng. Đây là một tòa lâu các hai tầng, mang theo phong cách cổ xưa lịch sự tao nhã, Mặc Phi vừa đi vào bên trong đã có tiểu nhị nhiệt tình tới tiếp đón.

Hiển nhiên lúc trước Vệ Tuyên đã nói qua, vì vậy Mặc Phi bảo tiểu nhị mang nàng đi tới nhã gian lầu hai.

Đẩy cửa mà vào, đây là một gian phòng có phong cách cổ, án kỷ được trạm trổ, một đôi tịnh bình, lư hương bằng đồng, bình phong cát lợi... khắp nơi đều mang theo một chữ “N nhã”.

Vệ Tuyên ngồi ngay ngắn bên cửa sổ, thấy Mặc Phi tiến vào mới đứng dậy chào đón.

“Nhiều ngày không gặp, tinh thần của Phù Đồ có vẻ tốt nhỉ.”

“Phong thái của tiên sinh cũng ngày càng hơn xưa.” Mặc Phi để ý hần cũng không mang theo Nhân Tử, vì thế liền bảo Mộc Hề đi cửa sau mà ra.

Hai người ngồi vào chỗ của mình, pha trà ôn chuyện, nói về sự tình trước đó vài ngày, có cảm thán, có sợ hãi, cũng có xúc động.

Trà uống hết nửa ấm, Vệ Tuyên bỗng hỏi: “Phù Đồ, vì sao công tử lại lựa chọn phủ Nhung Trần vương?”

Lời vừa hỏi ra, không khí vốn hài hòa nhất thời có phần ngưng trệ.

Mặc Phi sớm biết Vệ Tuyên sẽ hỏi vấn đề này, chỉ là không ngờ lúc này mới hỏi. Nàng cân nhắc một chút, trả lời: “Đại khái là... một loại duyên phận đi.”

14. Q.1 - Chương 14: Chơi Cờ

“Duyên phận? Giải thích thế nào?” Vệ Tuyên nghi hoặc.

Đúng rồi, “Duyên” là ngôn ngữ Phật giáo, thời đại này còn chưa có cái gọi là nhân duyên.

Mặc Phi trả lời: “Tiên sinh còn nhớ ta từng sao chép Tâm kinh không? Nó được gọi là Phạn ngữ*, mà ‘Duyên’ chính là một từ trong Phạn ngữ. Phạn ngữ nói rằng: thế gian vạn vật là vì nhân duyên mà sinh, có duyên sẽ ở lại, không duyên sẽ rời đi. Phù Đồ có thể kết giao với tiên sinh là một loại duyên phận, sau này, tiên sinh đầu nhập vào phủ Đại vương tử, chịu ảnh hưởng tiên sinh, Phù Đồ cũng dự định noi theo, nhưng mà nhân duyên sắp đặt, trùng hợp khiến Phù Đồ gặp Nhung Trần vương trước.”

* Phạn ngữ: ngôn ngữ Phật giáo.

Vệ Tuyên ngăn người, vội hỏi: “Một khi đã như vậy, ban đầu Phù Đồ hẳn là có ý định chuyển đầu* sao!”

* Chuyển đầu: chuyển sang đầu nhập cho người khác.

Mặc Phi uống ngụm trà, thản nhiên nói: “Chuyển đầu? Vì sao phải chuyển đầu?”

“Duyên phận vừa nói tuy rằng xảo diệu, nhưng mà điều này liên quan đến lựa chọn tương lai của bản thân, làm sao Phù Đồ có thể để mặc cho trời định đoạt? Huống chi ban đầu công tử muốn vào phủ Đại vương tử, mặc dù ta không biết vì sao công tử lại gặp Nhung Trần vương trước, nhưng đó lại là điều công tử không mong muốn. Hơn nữa Nhung Trần vương quá lãnh ngạo tuyệt quyết*, tuy là mãnh tướng của quốc gia, nhưng không phải là một Chủ công tốt. Hắn nghiêm khắc với mọi người, sát phạt tùy tâm, Phù Đồ công tử vào phủ của hắn, cả ngày sẽ phải lo lắng đề phòng, sao có thể phát triển tài năng? Thậm chí, nếu như tương lai không cẩn thận xung đột với Nhung Trần vương, sẽ khó bảo toàn tính mạng.”

* Lãnh ngạo tuyệt quyết: lạnh lùng kiêu ngạo, đã quyết định thì không thay đổi.

“Bây giờ Phù Đồ rời khỏi phủ Nhung Trần mà đi mới khó giữ được tính mạng.” Mặc Phi cũng không tin Vu Việt có thể dễ dàng tha thứ ột chuyện như vậy, “Thay vì chuyển đổi liên tục, không bằng thích ứng trong mọi hoàn cảnh.”

“Nếu như Văn Trọng có thể cầu xin Đại vương tử...”

Mặc Phi ngắt lời: “Lão sư của Phù Đồ từng giảng cho ta một câu chuyện, tiên sinh có hứng thú nghe không?”

“... Xin hãy nói.”

“Có một gã thư sinh trẻ tuổi chuẩn bị rời xa quê hương, trước khi đi, hắn đến bái kiến tộc trưởng xin được chỉ dạy. Tộc trưởng viết cho hắn ba chữ: không phải sợ. Sau đó nói với hắn: ‘Bí quyết của đời người có sáu chữ, hôm nay nói trước cho ngươi ba chữ này, cũng đủ cho ngươi dùng trong nửa đời rồi.’ Ba mươi năm sau, người học trò năm nào đã quá tứ tuần*, đạt được một số thành tựu nhưng cũng có rất nhiều ưu phiền, hắn trở lại quê hương, đi bái phỏng vị tộc trưởng kia lần nữa. Đáng tiếc tộc trưởng đã qua đời, người nhà của vị tộc trưởng đưa ra một phong thư kín, nói cho hắn: ‘Đây là vật khi còn sống tiên sinh để lại cho ngươi, hắn biết ngươi nhất định sẽ trở về.’

* Quá tứ tuần: hơn bốn mươi tuổi.

“Người thư sinh lúc này mới nhớ, năm đó tộc trưởng chỉ đưa ra một nửa bí quyết, còn một nửa thì chưa nói. Vì thế hắn mở bức thư ra, mặt trên là ba chữ rõ ràng: không phải hối (hận).” Mặc Phi bình thản nhìn Vệ Tuyên, “Tiên sinh có hiểu ý của Phù Đồ không?”

“Không phải sợ, không phải hối...” Vệ Tuyên thì thào tự nói.

Phù Đồ không nói thêm, chỉ nhìn những đám mây trôi nổi trên bầu trời ngoài cửa sổ, diêm tĩnh mà lạnh nhạt.

“Thực sự có thể không sợ không hối sao?” Vệ Tuyên hỏi.

“Tiên sinh có thể hay không?” Mặc Phi hỏi lại.

Hai người đều yên lặng, bên trong chỉ còn lại hương trà quanh quẩn thản nhiên.

Trong vòng loạn thế nơi này, thế cục mỗi ngày đều biến đổi, không ai có thể đoán trước được tương lai của bản thân, có lẽ sẽ danh chấn bốn phương, có lẽ sẽ kết thúc thảm đạm. Ai có thể khẳng định cả đời mình chưa từng làm sai, sẽ không sợ hãi, sẽ không hối hận?

Vệ Tuyên nhìn về phía thiếu niên trước mắt, ngồi ngay ngắn như núi, phong thái như vực sâu, trong đầu bỗng hiện lên bốn chữ: danh sĩ chi phong*.

* Danh sĩ chi phong: danh sĩ gió (đạm bạc, không truy cầu danh lợi).

Hắn tiếc nuối: “Ngọc quý lại trao cho thợ hèn, sẽ không được coi trọng; có tài lớn lại ở nơi vô tri, muốn hành động cũng khó.”

Mặc Phi đáp: “Người nhân ái thì hướng tới nhân ái, người trí thức thì hướng tới trí tuệ.”

Vệ Tuyên cười cảm khái.

Vì thế, hai người không nói thêm về chuyện này nữa.

Nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, Mặc Phi đứng dậy hành lễ nói: “Lúc trước Văn Trọng chiếu cố Phù Đồ nhiều như vậy, bây giờ Phù Đồ xin cảm tạ.”

Vệ Tuyên vội đứng dậy đáp lễ: “Phù Đồ khách khí rồi, Văn Trọng còn chịu ơn cứu mạng của Phù Đồ đấy thôi.”

“Như thế, Phù Đồ xin cáo từ, sau này có cơ hội gặp lại sẽ pha trà tâm sự.”

Vệ Tuyên lắc đầu: “Hôm nay từ biệt, sợ rằng khó gặp lại, Phù Đồ bảo trọng.”

“Văn Trọng tiên sinh cũng vậy.”

Vừa đi tới cửa, tiếng của Vệ Tuyên lại truyền đến: “Sau này, dù cho các vị chủ tử có thế nào, mong rằng chúng ta sẽ không thay đổi, vẫn là bạn bè như trước.”

Mặc Phi hơi ngừng lại, gật gật đầu, rồi sau đó chậm rãi rời đi cùng Mộc Hề.

Ngay sau khi Mặc Phi rời đi không lâu, một vị nam tử đi ra từ phía sau bức bình phong, quý khí tuấn nhã, rõ ràng chính là Đại vương tử Lệ Thần.

“Điện hạ.” Vệ Tuyên hành lễ với hắn.

Lệ Thần nhìn ra cửa, vẻ mặt tiếc nuối: “Đáng tiếc.”

“Vừa rồi vì sao điện hạ không xuất hiện? Nếu như điện hạ tự mình chiêu mộ, có lẽ sẽ thuyết phục được Phù Đồ.”

Lệ Thần cười nói: “Văn Trọng không thấy ‘Hắn’ mang theo hạ nhân trong phủ Vu Việt đến sao? Chỉ một điểm này đã thấy được ý tứ của ‘Hắn’.”

Vệ Tuyên giật mình. Không thể không nói, có đôi khi, tâm tư người thông minh cũng thực là chênh lệch...

Lệ Thần lại nói: “Lần này đến, mặc dù không chiêu mộ được một nhân tài, nhưng cũng không phải là không có thu hoạch, câu chuyện kia cũng rất hay.”

“Điện hạ nói phải, Văn Trọng đã quen ‘Hắn’ khá lâu, thế mà ngày hôm qua mới biết được hắn có sở trường kể chuyện nói lý như vậy.”

“Xem ra lần này Vu đệ đã chiêu mộ ỉn được một nhân tài, chỉ mong hắn đối xử tử tế với ‘Hắn’, tương lai...”

Tương lai như thế nào, Lệ Thần cũng không nói thêm gì nữa, nhưng Vệ Tuyên có thể đoán ra đại khái, thiên hạ trong tương lai đều là của Đại vương tử, Phù Đồ cũng vậy.

Trở lại chỗ ở, Mặc Phi bỏ nhào lên giường, nói với Mộc Hề đang đứng trợn mắt há mồm: “Ta mệt mỏi, đến tối hãy đánh thức ta, bữa tối cũng ăn muện một chút.”

Mộc Hề gật đầu cáo lui.

Mặc Phi ngủ một giấc rất thoải mái, vậy mà không biết rằng mình đã ngủ một mạch đến tận ngày hôm sau mới tỉnh lại.

Nàng oán giận: “Mộc Hề, vì sao tối qua không đánh thức ta, cơm chiều còn chưa ăn, bây giờ ta đang đói bụng chết.”

Mộc Hề có phần u oán liếc nhìn nàng: “Tiểu nô có gọi, nhưng công tử ngủ quá say, tiểu nô gọi thế nào cũng không tỉnh.”

“Thế hả.” Mặc Phi hơi ngượng ngùng trong lòng, sao mình lại ngủ giống như heo thế chứ.

Ăn no đồ Mộc Hề chuẩn bị, Mặc Phi lại bắt Mộc Hề nấu một thùng nước nóng, tắm rửa thoải mái một cái, bù cho việc ngày hôm qua không làm.

Thay y phục xong, lúc này Mặc Phi mới bảo Mộc Hề mang nàng đi tìm Yên Kiều để lựa chọn một con ngựa.

Tuy số lần nàng cưỡi ngựa không nhiều lắm, nhưng cũng coi là từng được học trong một thời gian, thuật khống chế cơ càn cũng nắm được. Thế nhưng sau khi nàng chọn xong ngựa thì lại phát sinh chút chuyện rắc rối.

Sao nàng lại quên nhỉ, thời đại này không có yên ngựa!

Không có yên ngựa, bằng khả năng vụng về của nàng, có khi ngay cả lên ngựa cũng khó.

Sắc mặt Mặc Phi không chút thay đổi nhìn về phía Yên Kiều: “Yên chủ quản, tạm thời hôm nay ta sẽ không luyện tập, Phù Đồ còn muốn chuẩn bị một chút.”

Yên Kiều nghi hoặc: “Công tử muốn chuẩn bị gì? Cứ nói cho Yên mỗ là được.”

Mặc Phi suy nghĩ rồi nói: “Xin Yên chủ quản chờ một chút, để Phù Đồ trở về vẽ lại hình ra, sau đó sẽ xin Yên chủ quản tìm người chế tạo.”

Hắn cần chế tạo cái gì? Yên Kiều mang theo nghi vấn mà rời đi.

Mặc Phi lập tức trở lại phòng, mang ra một tấm vải trắng, bắt đầu vẽ tỉ mỉ.

Yên cương là chuẩn bị cho việc cưỡi ngựa, có nó thì có thể khống chế cân bằng, càng thêm thuận tiện cho hai tay sử dụng vũ khí. Có thể nói, yên ngựa chính là phát minh vĩ đại nhất của Hung Nô, mặc dù cấu tạo đơn giản nhưng có tác dụng rất lớn, ít nhất có thể đề cao chiến lực của kỵ binh lên ba phần.

Sau khi vẽ xong, Mặc Phi đưa nó cho Mộc Hề để hắn mang đến chỗ Yên Kiều. Mộc Hề khi nhìn không hiểu đây là cái gì, nhưng Yên Kiều thì không như vậy, chỉ nhìn thoáng qua, hắn đã lập tức hiểu được ý nghĩa của đồ vật này, vì thế hắn trình nó lên cho Vu Việt.

Vu Việt là tướng quân hắc thiết kỵ danh chấn thiên hạ, từ nhỏ đã ngồi trên lưng ngựa chinh phạt bốn phương, hiển nhiên biết được khi cưỡi ngựa sẽ gặp phải khó khăn và trở ngại gì, mà bản vẽ yên ngựa nho nhỏ trước mắt này lại làm cho hắn trước nay đều lạnh nhạt cũng không tránh khỏi hưng phấn.

Mặc dù người thiếu niên kia đã cho hắn không ít kinh hỉ, nhưng không thể không nói, xem ra trên người ‘Hắn’ còn cất giấu vô số điều ngạc nhiên, đợi sau này hắn sẽ từ từ mà khám phá.

“Đi, chế tạo nhiều thêm vài cái, lần này bốn vương mang đến trăm kỵ binh, như vậy... làm khoảng một trăm cái đi, để cho những kỵ binh này thử dùng trước một chút.”

“Dạ.”

Tuy Mặc Phi biết yên ngựa quan trọng, nhưng lại không nghĩ được đã mang đến cho Vu Việt kích động lớn như thế nào.

Sau khi giao bản vẽ xong thì nàng cũng không suy nghĩ thêm nữa, yên ngựa chưa làm xong, nàng cũng chưa thể luyện tập, chỉ có thể tiếp tục nghiên cứu thư sách, thỉnh thoảng cũng sẽ ra ngoài đi dạo, tìm hiểu cuộc sống và buôn bán ở thời đại này.

Vào giữa trưa hai ngày sau, Mặc Phi chưa đợi được yên ngựa của mình, ngược lại còn được Vu Việt cho gọi: mời nàng đến thư phòng chơi cờ...

Chơi cờ... Nhớ tới lần trước Vu Việt hỏi nàng có biết chơi cờ hay không, chẳng lẽ đi tới đất phong thực sự cần phải biết chơi cờ?

Vút ý nghĩ kỳ quái này qua một bên, Mặc Phi theo người dẫn đường, từ từ đi vào thư phòng.

Lúc này, Vu Việt đang ngồi ở một bên bàn phía trong.

Mặc Phi hành lễ chào hỏi.

Vu Việt bảo nàng ngồi, nàng cũng không chối từ, tự nhiên mà ngồi xuống đối diện hắn.

Vu Việt liếc mắt nhìn “Hắn” một cái, sau khi đếm số quân, ván cờ của hai người đã bắt đầu.

May mắn, quy tắc cờ vây ở thời đại này không khác nhiều với thế giới cũ của nàng, chỉ khác ở chỗ cách đi hơi cổ xưa.

Mặc dù Mặc Phi không giỏi chơi cờ, nhưng cũng may, trước kia thường xuyên xem thầy đấu với người khác, thầy của nàng là một cao thủ cờ vây, thường có nhiều nước đi hay, sau mỗi ván cờ còn giảng giải cho nàng hiểu, vì vậy ưu thế của nàng chính là kiếm đi nghiêng, đánh bắt ngờ.

Quân cờ trắng của Vu Việt hạ xuống.

Trong luật cờ vây của thời đại này, quân trắng sẽ đi trước.

Mặc Phi thấy hắn hạ một quân cờ xuống, phảng phất nhớ lại tình cảnh khi cùng thầy của nàng chơi cờ, một khi cầm quân cờ lên, trong lòng sẽ bình tĩnh mà chuyên chú.

Nàng hạ cờ, quân cờ vang lên một tiếng nhẹ nhàng thanh thúy.

Ánh mắt Vu Việt chợt lóe, Mặc Phi đánh cờ, tư thế tiêu chuẩn mà ưu nhã, quân cờ màu đen ở giữa ngón tay thon dài mà trắng nõn của “Hắn”, phảng phất như mang theo linh khí*.

* Linh khí: mang năng lực thần kì.

Lúc này cờ vây còn là trò giải trí của quý tộc, chưa được lưu truyền thịnh hành. Nhưng động tác của “Hắn” là loại thông dong tập mãi thành thói quen, nhìn hết sức vui mắt.

Bị điều này thu hút, Vu Việt vốn chuẩn bị lời muốn nói lại tạm thời không nói ra.

Từng quân cờ theo tay hai người hạ xuống, trong tĩnh mịch lại mang theo tiếng cờ. Ánh sáng rực rỡ ngoài cửa sổ chiếu lên trên hai người, tạo thêm một vầng sáng nhu hòa. Hai bóng dáng, một đậm một nhạt, một cương một nhu, nhìn như ảo ảnh, giống như một bức tranh đẹp đẽ.

Nhóm người hầu cách đó không xa đều không nhin được mà len lén nhìn. Người trước mắt này thực sự là chủ tử của bọn hắn, kẻ được xưng là quý tướng bất bại Vu Việt sao? Hơi thở giết chóc vốn có lúc này lại biến đi đâu không thấy, gương mặt tuấn mỹ kia bỏ đi vẻ nghiêm khắc, hấp dẫn khó có thể hình dung được.

Tuy Mặc Phi không chú ý, nhưng những người hạ nhân này lại đều ngây dại.

Vu Việt xoay xoay quân cờ nhìn về phía Mặc Phi, lại là loại cảm giác này. Ngày nhập phủ, khi gặp mặt “Hắn” trong thư phòng, hắn cũng có loại cảm giác này, rất đặc biệt, cũng rất thoải mái, giống như đón gió ngấm mây, làm cho người ta vui vẻ.

Trước đây khi chơi cờ với người khác, đối phương đều bị bó tay bó chân, tâm tình bất định. Ngoại trừ Minh Hàn ra, không còn ai có thể ở trước mặt hắn yên ổn tự nhiên, khi chơi cờ cùng Minh Hàn, so đấu trí và dũng khí, như lâm vào chiến trận, không chuẩn bị đầy đủ về thể xác và tinh thần sẽ bị thua cờ.

Nhưng mà Phù Đồ...

Nhẹ nhàng hạ cờ xuống, lần đầu tiên Vu Việt thực sự thưởng thức một người.

15. Q.1 - Chương 15: Cưỡi Ngựa

Hai người cứ chơi cờ như thế cả buổi chiều, cho tới khi người hầu đến thông báo bữa tối mới chấm dứt.

Mặc Phi cáo từ rời đi, mà Vu Việt thì vẫn ngồi ở bên bàn cờ, yên lặng nhìn ván cờ thắng một mục rưỡi, trong lòng như vẫn còn có chút chưa thỏa mãn. Hắn mà lại hưởng thụ cảm giác chơi cờ như thế, cho nên ngay cả vấn đề muốn hỏi đã chuẩn bị sẵn cũng chưa mở miệng nói ra?

Hôm qua Phù Đồ đến Kỳ Tú lâu gặp bằng hữu, mà Đại vương tử Lệ Thần cũng xuất hiện ở nơi đó, hắn vốn muốn mượn lần này để thử “Hắn” một chút, ai ngờ...

Cũng được! Vu Việt đặt quân cờ đang vuốt nhẹ trong tay xuống, đứng lên rời khỏi thư phòng. Giờ đây những điều này đã không còn quan trọng, Phù Đồ sẽ không có cơ hội rời khỏi hắn lần nữa, trừ khi hắn chết!

Thời điểm chơi cờ ngày hôm qua không nghĩ tới, sau khi rời đi, Mặc Phi mới bắt đầu nghi hoặc, chẳng lẽ Vu Việt tìm nàng, thực sự chỉ đơn thuần là chơi cờ?

Nàng vừa nhìn mã phu* lấp đặt yên ngựa vừa tiếp tục nghĩ đến chuyện ngày hôm qua. Nàng đoán Vu Việt tìm nàng đơn giản có hai việc, một là yên ngựa, một là kết giao. Lúc trước thì nói hay lắm, mà lúc sau, bằng hữu nàng gặp giờ đây lại là khách khanh của phủ Đại vương tử, thân phận như vậy, phỏng chừng cũng đủ để đưa tới sự chú ý của Vu Việt. Thế nhưng kỳ quái là cái người nam nhân kia lại không hề hỏi một câu nào. Chẳng lẽ muốn dùng cách này để thử nàng một chút sao?

* Mã phu: người trông ngựa.

Ừm, có phần không đúng...

“Đại nhân, đã lắp xong yên ngựa rồi, ngài thử xem thế nào?” Tiếng nói của mã phu cắt ngang phán đoán của Mặc Phi.

Nàng bình tĩnh lại, tạm thời vứt chuyện không nghĩ được ra sau đầu, bắt đầu đánh giá tọa kỵ* mà nàng chọn. Đây là một con tuấn mã màu xám tro nhạt, thân hình to lớn, ánh mắt có thần, chỉ là dưới mắt trái của nó có một đốm màu đen, giống như một tỳ vết nhỏ trên mỹ ngọc.

* Tọa kỵ: con vật để cưỡi.

Nàng vươn tay sờ sờ lông nó, hỏi: “Con ngựa này có tên không?”

“Không có.” Mã phu trả lời, “Ngựa trong phủ, ngoại trừ tọa kỵ Sát Nhận của chủ tử ra, những con khác đều không có tên.”

“Ta có thể đặt tên cho nó không?”

“Tất nhiên có thể, con ngựa này về sau sẽ là của đại nhân rồi.”

Ha ha, bây giờ nàng cũng tọa kỵ rồi! Nên lấy tên là gì nhỉ?

Tầm mắt lại chú ý tới cái đốm đen dưới mắt trái con ngựa, ánh mắt Mặc Phi sáng lên: “Được, từ nay về sau người sẽ tên là ‘Hà Ngọc*’.”

* Hà Ngọc: ngọc có tì vết.

Dắt ngựa đến khoảng đất trống, Mặc Phi cưỡi thử một chút, cảm giác coi như ổn định. Hiển nhiên Hà Ngọc là một con ngựa ngoan ngoãn, không chế rất dễ dàng.

Mặc Phi hỏi: “Gần đây có nơi nào có thể cưỡi ngựa không?”

Mã phu trả lời: “Gần phủ đệ đều là những nhà quyền quý, muốn cưỡi ngựa thì tốt nhất nên đi ra ngoài thành.”

Mặc Phi lập tức nhảy xuống, nói với Mộc Hề: “Mộc Hề, người dẫn đường cho ta đi.”

Mộc Hề có phần khó xử: “Công tử thân thể tôn quý, tiểu nô không dám tự mình mang ngài ra ngoài thành, hay là gọi vài thị vệ đi cùng nhé!”

“Như vậy...” Mặc Phi đang định đồng ý, một giọng nói trầm thấp bỗng truyền đến: “Phù Đồ muốn cưới ngựa, không bằng để bốn vương tiếp người?”

Nghe tiếng, Mặc Phi xoay người lại, đám người Vu Việt không biết đã xuất hiện ở đây từ khi nào. Nàng chậm chậm hành lễ, mà Mặc Hề và mã phu thì lập tức quỳ rạp xuống đất.

Vu Việt cũng không nhìn bọn hắn, chỉ nói với Mặc Phi: “Thế nào?”

Còn có thể như thế nào? Ngài mặc trang phục như vậy, ngựa cũng đã mang đến đây, nàng còn có thể cự tuyệt được sao? Khóe miệng Mặc Phi giật giật.

“Chủ công rảnh rồi, Phù Đồ đương nhiên vui lòng.”

Vu Việt nhận lấy ngựa của mình từ tay người hầu, đây là một con tuấn mã cao lớn khỏe mạnh màu ngăm đen, khí thế kiêu ngạo, kết hợp với chủ nhân lại càng tăng thêm sức mạnh.

“Chủ tử không mang theo vài thị vệ sao?” Khi Vu Việt đang chuẩn bị cưỡi ngựa đi, Yên Kiều đứng bên cạnh mở miệng hỏi.

“Nơi này còn có ai dám xung đột với bốn vương?” Vu Việt không quay đầu lại, nói.

Mặc Phi lập tức đuổi kịp, Yên Kiều tiến lên vài bước nói với nàng: “Cẩn thận chiếu cổ một chút.”

Hả, nếu như thực sự gặp phải nguy hiểm, người nên được chiếu cổ là nàng mới đúng chứ.

Tuy nghĩ như vậy nhưng Mặc vẫn gật đầu.

Chỉ có điều, tuy Vu Việt nói không cần mang thị vệ, nhưng có lẽ Yên Kiều vẫn sẽ bố trí người âm thầm bảo hộ.

Vốn là Vu Việt đang chuẩn bị xem thử hiệu quả của yên ngựa thì vừa vặn gặp được Mặc Phi, vì thế đã gọi tên “Hắn” không chút nghĩ ngợi gì.

Ra khỏi cửa thành, sau khi nói với Mặc Phi một tiếng, hắn đã phóng ngựa chạy băng băng lên phía trước, tốc độ lướt nhanh như gió.

Chân đạp yên cương, điều khiển ngựa quả nhiên vô cùng thoải mái, dùng một tay cũng có thể khống chế tự nhiên, thực sự là vui sướng không nói nên lời.

Chạy nhanh khoảng nửa nén hương, Vu Việt mới dừng ngựa, khó hiểu vì sao phía sau không có tiếng vó ngựa nào, quay đầu nhìn lại, con đường không một bóng người.

Hắn nhíu mày, suy nghĩ một chút rồi phá lệ chờ tại chỗ.

Phải qua một lúc lâu sau, cái bóng người quen thuộc kia mới khoan thai đi đến, chỉ lững thững chạy chậm, vô cùng nhàn tản thảnh thơi, thảo nào bị hắn bỏ xa như vậy.

Đợi ột người một ngựa tới gần, Vu Việt không vui nói: “Phù Đồ quả là nhân nhâ thông dong, bắt bốn vương đợi lâu như thế.”

Phù Đồ nói: “Để cho Chủ công đợi lâu quả thực là lỗi của Phù Đồ.” Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng Vu Việt lại không thấy trên mặt “Hắn” biểu lộ ra một chút có “Lỗi” nào.

Chỉ nghe Phù Đồ tiếp tục nói: “Phù Đồ văn nhược*, thuật cưỡi ngựa không giỏi, lần đầu cưỡi con ngựa này, vì vậy cần trao đổi chút cảm tình với nó trước đã.”

* Văn nhược: nho nhã yếu đuối.

“Ồ? Thế đã trao đổi đến đâu rồi?”

“Ừm, đã thành lập bước đầu hữu nghị.”

Nghe nói như thế, Vu Việt vốn còn có chút không vui bỗng nhiên có loại xúc động muốn cười to, nhưng do hình tượng lạnh lùng nhiều năm làm cho hắn cuối cùng chỉ có thể giật giật khóe miệng.

“Chủ công yên tâm, kế tiếp Phù Đồ có thể cưỡi ngựa bằng bằng rồi. Hà Ngọc vừa ngoan ngoãn lại thông minh, rất hợp với ý ta.”

“Hà Ngọc?”

“Là tên mà Phù Đồ đặt cho con ngựa này.”

“Vì sao gọi nó là ‘Hà Ngọc’?” Vu Việt hứng thú hỏi.

Mặc Phi trả lời: “Chủ công nhìn cái đốm của nó đi, chẳng phải giống như vết trên mỹ ngọc sao? Thà rằng có vết mà là ngọc, còn hơn tựa ngọc mà là đá. Phù Đồ thấy tên này và nó thực sự là tuyệt phối.”

“Thà rằng có vết mà là ngọc, còn hơn tựa ngọc mà là đá. Hà Ngọc, quả nhiên là tuyệt phối.” Vu Việt nhìn tọa kỵ của Mặc Phi một chút rồi nhìn về phía Mặc Phi, thầm nghĩ, nếu như con ngựa này là ngọc có khiếm khuyết, vậy thì “Hắn” sẽ là mỹ ngọc vô khuyết.

Mặc Phi lại nói: “Con ngựa của Chủ công gọi là ‘Sắt Nhận’ có ý nghĩa gì hay không?”

“Phù Đồ cho rằng thế nào?” Vu Việt nói, “Lấy tên này cũng chỉ do hứng khởi nhất thời, chẳng hay Phù Đồ có thể nghĩ ra cho nó một tầng ý nghĩa sâu xa hơn không.”

Mặc Phi suy nghĩ, nói: “Chủ công có thân phận tôn quý, trời sinh đứng trên vạn người, bách chiến bất đề nhận, song nhãn miệt quần dung*, nhất định bề ngễ thiên hạ.”

* Bách chiến bất đề nhận, song nhãn miệt quần dung: trăm trận không cần dùng đao, hai mắt miệt thị quần hùng. Khí khái vượt lên trên quần hùng (không cần phải chiến đấu cũng có thể khuất phục quần hùng).

“Ha ha ha.” Rốt cuộc Vu Việt vẫn phải cười ra tiếng, “Hay ột câu ‘Bách chiến bất đề nhận, song nhãn miệt quần dung’. Được, theo bốn vương cưỡi ngựa lên đỉnh núi, lần này thì đừng bị bỏ xa đấy.”

Dứt lời, hắn dẫn đầu cưỡi ngựa chạy đi.

Mặc Phi lập tức đuổi theo, miễn cưỡng chỉ bị bỏ lại phía sau một chút, nguyên nhân đại khái vẫn là do Vu Việt đã kìm lại tốc độ của mình rồi.

Một đường chạy như bay đến đỉnh núi.

Mặc Phi giữ chặt dây cương, ánh mắt nhìn về phía nam nhân đang cưỡi ngựa đứng trên đỉnh núi, tóc dài tung bay, tay áo đón gió, dưới ánh chiều tà, nhìn giống như một vị thần.

Nàng điều khiển ngựa tới gần, theo ánh mắt hắn nhìn về phương xa, toàn bộ Tiệm Hề đều ở dưới chân hắn, hùng vĩ, bao la.

Nhìn thấy cảnh này, Mặc Phi không cần hỏi cũng biết hiện giờ Vu Việt đang suy nghĩ cái gì.

Thiên hạ anh hùng xuất ngã bối, vương đồ phách nghiệp đàm tiểu trung*. Nam nhi thời loạn thế, ai không muốn làm người đứng đầu?

* Thiên hạ anh hùng xuất ngã bối, vương đồ phách nghiệp đàm tiểu trung: anh hùng trong thiên hạ để lại sau lưng ta, vương đồ bá nghiệp như chuyện phiếm.

Thời đại này nam nhân là vương giả, liệu nàng có thể vì mình mà xông pha một mảnh trời hay không?

“Phù Đồ, người cho rằng bốn vương...”

Vấn đề này nói được nửa câu thì đã lướt qua, Mặc Phi có thể đoán ra nửa câu sau của hắn, nhưng lại không đáp lời.

Hai người cứ yên lặng nhìn phía xa rất lâu.

Cho đến khi Vu Việt nói “Phi ngựa trở về đi thôi.” Hai người bèn thúc ngựa chạy nhanh xuống núi.

Lần đầu tiên Mặc Phi cưỡi ngựa phóng túng như thế, học cưỡi ngựa ở trường đua lúc trước sao có thể vui sướng được như hôm nay, bốn bề núi non, thảm cỏ xanh biếc, không khí tươi mát còn mang theo mùi hương hoa. Tiếng gió đùa bên tai, thổi qua mái tóc ngắn của nàng, có cảm giác như đang bay bổng.

Lúc này, nàng thực sự muốn cất tiếng cười to, nhưng mà nàng không làm được, mặt than trời sinh khiến cho cảm xúc của nàng khó có thể lộ ra ngoài, nhiều nhất chỉ có thể cười nhẹ.

Không biết cười bao lâu, rốt cuộc Mặc Phi đã thỏa thuê, đồng thời thể lực cũng có phần không chống đỡ nổi, leo xuống ngựa, hai chân nàng đều hơi bủn rủn.

Vu Việt yên lặng nhìn khuôn mặt vì vận động nhiều mà phỉm hồng kia, sau một lúc lâu mới thần nhiên nói: “Dù cho có là văn nhân, thể lực của ngươi cũng quá yếu, về sau có cơ hội thì luyện tập nhiều vào.”

“Vâng.” Ai da, đây là sự thực.

Thời điểm trở về, Vu Việt lại phá lệ xuống ngựa đi thông thả cùng với Mặc Phi.

Mặc Phi thực sự vừa mừng vừa sợ, nàng còn tưởng nam nhân này sẽ cưỡi ngựa trở về trước mình ấy chứ!

Dù rằng nghi hoặc, tự nhiên Mặc Phi sẽ thức thời mà không đi dò hỏi, có người chậm rãi tản bộ cùng mình cũng không tệ, lúc này không còn địa vị chủ tớ nữa, chỉ có hai vị khách đang hứng thú dạo chơi mà thôi.

Khi Mặc Phi đang hưởng thụ sự nhàn tản hiếm có, cổ của nàng bỗng bị vật gì đó quẹt qua, đưa tay ra sờ một cái, chạm phải một bông hoa tươi đang hé nở. Quay đầu nhìn lại, bất ngờ nhìn thấy một nhóm thiếu nữ bên dòng suối đang cười đùa, xô đẩy nhau hướng sang phía bên này.

Hiển nhiên hoa kia là do các nàng ném. Lần đầu tiên Mặc Phi nhìn thấy thiếu nữ của thời đại này, lúc trước trên đường, rất hiếm có nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp xuất hiện. Mặc dù mấy thiếu nữ trước mắt này không xinh xắn lắm, nhưng tuổi trẻ, tinh thần phấn chấn, khi cười hai mắt rủ xuống sinh động, hết sức đáng yêu.

Đang lúc nàng mê mẩn, bỗng nhiên cảm thấy hoa tươi trong tay bị một bàn tay rút ra, ném xuống đất, mấy thiếu nữ cách đó không xa lập tức phát ra những tiếng hô thất vọng.

“Loại nữ nhân tư sắc thể này cũng có thể lọt vào mắt ngươi à?” Giọng nói lạnh lùng của Vu Việt truyền tới.

Mặc Phi liếc nhìn hẩn một cái, trả lời: “Các nàng rất đáng yêu.”

Vu Việt mím môi, ánh mắt nhìn về phía trước, cười lạnh: “Nếu ngươi thích, bổn vương đưa ngươi vài người.”

Cái này... “Không, không cần, Phù Đồ tạm thời không cần cái này...”

“Hừ!” Vu Việt bỗng xoay người lên ngựa, “Bổn vương về phủ trước, ngươi tự đuổi cho kịp.” Nói xong, hẩn cứ như vậy mà rời đi.

Mặc Phi có phần không hiểu nhìn theo bóng dáng đang đi xa, trong lòng nghi hoặc, tâm tình của người này sao lại thay đổi thất thường giống như thời tiết vậy?

Lắc lắc đầu, Mặc Phi cũng leo lên lưng ngựa, lững thững chạy về.

Lúc này Mặc Phi còn không biết, vị trí của nàng trong lòng Vu Việt đã dần dần có sự khác biệt, không phải chỉ là tài sĩ, cũng không phải chỉ là thuộc hạ...

Không lâu sau, Vu Việt thực sự tặng cho Mặc Phi vài mỹ nữ, gần gũi các nàng thì không được, chỉ là những mỹ nữ này ở lại không được bao lâu đã chẳng hiểu sao mà biến mất. Đương nhiên, điều này để sau này nói.

16. Q.1 - Chương 16: Nổi Giận Chém

Lúc Mặc Phi trở lại phủ Nhung Trấn thì đã qua giờ cơm, kể từ sau khi nàng đi vào thời đại này, cho đến giờ cũng chưa từng thả lỏng vui sướng như hôm nay, sau khi Vu Việt về trước một mình, nàng đi đi dừng dừng, vừa thưởng thức phong cảnh, vừa ung dung dạo chơi, bất tri bất giác đã đi tới chạng vạng.

“Công tử, cuối cùng ngài cũng trở về rồi.” Vừa dắt ngựa vào chuồng, Mặc Phi đã nhìn thấy Mộc Hề đang vội vàng đi tới.

“Làm sao vậy?” Mặc Phi vuốt lông mao của “Hà Ngọc”, tùy ý hỏi.

Mộc Hề nhỏ giọng nói: “Vừa rồi chủ nhân đã phái người tới hỏi vài lần.”

Mặc Phi hỏi: “Có nói chuyện gì không?”

“Chuyện thì không có, chỉ hỏi ngài đã trở về chưa.”

“Có nói muốn ta đi gặp Chủ công không?”

“Không ạ.”

“Ừm.” Mặc Phi vỗ vỗ đầu “Hà Ngọc”, sau đó xoay người đi về chỗ ở của mình, “Nếu không nói gì thì mặc kệ. Ta rất đói bụng, Mộc Hề, người đi chuẩn bị đồ ăn cho ta.”

Mộc Hề “Dạ” một tiếng rồi chậm chạp rời đi.

Mặc Phi vừa đi vừa xoa bóp bắp vai hơi đau nhức của mình, tuy nói là cưỡi ngựa rất thoải mái, thể nhưng thân thể không được rèn luyện ắt sẽ phải chịu tội.

Nàng bước đi lơ đãng, đột nhiên hơi đụng phải một người ở ngã rẽ.

Mặc Phi lùi về phía sau vài bước, vừa đứng vững lại đã nói: “Xin lỗi.”

Đối phương nhìn như thân to sức lớn, thể nhưng cũng bị đụng lui lại vài bước.

“Người không có mắt à?” Giọng điệu của người nọ không có ý tốt nói, “Đi kiểu gì đấy?”

Mặc Phi hơi nhíu mày, trước mắt là một văn sĩ trung niên hơn bốn mươi tuổi, ngũ quan coi như đoan chính, thể nhưng ánh mắt lại đục ngầu, y phục xộc xệch, trên người còn tỏa ra mùi rượu nồng nặc.

Thì ra là một con sâu rượu. Mặc Phi không muốn so đo cùng hắn, nghiêng người định vòng qua hắn mà rời đi.

Ai ngờ người nọ lại đột ngột túm cánh tay của nàng, ác khẩu nói: “Người đụng phải bản đại nhân mà giám đi như thế hả?”

Mặc Phi giãy dụa tay muốn thoát ra, không ngờ tuy đối phương say xỉn như chết, thể nhưng sức lực thì lại lớn vô cùng, lôi kéo khiến nàng phát đau.

“Buông tay ra! Người quá vô lễ!” Mặc Phi lạnh giọng khiển trách.

“Ha ha, ta vô lễ?” Người nọ cười to, “Người có biết bản đại nhân là ai không? Bản đại nhân là nhất đẳng thực khách của Nhung Trần vương, người đắc tội được sao?”

Mặc Phi cười lạnh trong lòng, cũng chỉ là một thực khách mà khẩu khí lại lớn đến thế? Vậy mà Vu Việt vẫn còn giữ lại loại người như này sao?

“Ta lặp lại lần nữa, buông tay ra!”

Nam nhân chẳng những không buông, ngược lại còn nắm chặt tay Mặc Phi hơn, đồng thời còn nhìn nàng cằn rở mà đánh giá, sau đó lộ ra một nụ cười quái dị trên mặt: “Người là gia nô mới tới hả? Đáng đắp quả là không tệ, tối nay vào phòng của bản đại nhân, cố mà phục vụ bản đại nhân cho nhiệt tình.”

“Người!” Người này, nhìn thì như có phong phạm có quy củ, thể nhưng cũng chỉ là một kẻ lòng dạ bỉ ổi đê hèn. Tuy thời đại này có thịnh hành về nam phong nhưng vẫn bị nhiều văn nhân lên án và khinh bỉ, chỉ có võ giả mới có thể bất chấp điều cấm mà làm.

“Buông tay!” Mặc Phi nhẫn nhịn cơn tức giận, gắng sức muốn thoát khỏi gông cùm của đối phương.

Ai ngờ người này lại được đằng chân lân đằng đầu, kéo tay Mặc Phi để sát vào cái mũi của hắn, vẻ mặt cười hèn hạ: “Làn da đẹp quá.”

Lần đầu tiên Mặc Phi tức giận như vậy, tuy rằng vẻ mặt vẫn bình thản trước sau như một, thể nhưng trong mắt đã lóe lên lửa giận, ngừng động tác giãy dụa, nàng lạnh lùng nói: “Tốt nhất người nên buông tay ra, bằng không thì tự gánh lấy hậu quả.”

“Ha ha, ta rất muốn xem xem ngươi định khiến ta tự gánh lấy hậu quả như thế nào! Đi, bây giờ thì trở về cùng bản đại nhân!”

“Ngươi xác định?” Mặc Phi nhìn tên nam nhân vừa uống say đã lộ ra bộ mặt thực này, tức giận bắt đầu tự hỏi nên xử lý hắn ra sao. Phải biết rằng địa vị của thực khách thấp hơn khách khanh, lấy hạ phạm thượng, không thể thiếu được roi đòn, thậm chí nghiêm trọng hơn sẽ bị đuổi khỏi phủ ngay tức khắc...

Ngay khi Mặc Phi đang vướng mắc với người nọ thì Vu Việt mang theo Yên Kiều đi tới bên này, đang chuẩn bị rẽ vào thư phòng, đột nhiên nghe thấy giọng nói quen thuộc truyền tới từ bên kia: “Cho ngươi một cơ hội nữa, chỉ cần bây giờ ngươi buông tay, ta sẽ bỏ qua cho ngươi.”

Giọng của một nam nhân cười to: “Ngươi? Chỉ bằng một gia nô nhỏ bé như ngươi?”

“Ta là Phù Đồ, khách khanh của phủ Nhung Trấn.”

“Phù Đồ?” Người nọ hơi sửng sốt, như đang suy nghĩ xem “Phù Đồ” là người phương nào, có điều sau một hồi hắn lại cười nhạo mấy tiếng, “Chưa từng nghe thấy!”

Mặc Phi ngây ra, là do người này say xỉn hồ đồ, hay là mình thực sự không có một chút danh khí? Không thể nào, dù gì thì mấy ngày trước còn nổi bật một phen. Không phải là người nọ không quan tâm đến tin tức chứ?

“Tiểu nô, muốn trở nên nổi bật chỉ cần theo bản đại nhân là được rồi, bản đại nhân sẽ hết lòng yêu thương ngươi!”

“Đáng chết!” Giọng nói lạnh như băng bỗng truyền đến.

Sau đó chỉ nhìn thấy vài vệt trắng lóe lên, đao gươm lên chém xuống, cánh tay vốn đang túm vào Mặc Phi theo tiếng rời ra, máu tươi bắn ra trong nháy mắt.

Mọi việc xảy ra quá nhanh, Mặc Phi còn chưa kịp làm ra động tác gì đã thấy một cánh tay cụt dong đưa trên tay của mình, sau đó cánh tay nằng chột nhẹ đi, cánh tay cụt đó đã bị người khác lấy mất. Mà người văn sĩ trung niên kia cũng bắt đầu phản ứng kịp, vẻ mặt ngây ngốc nhìn cánh tay phải bị thiếu mất một nửa của chính mình, cho đến tận lúc có người vớt cánh tay bị chặt đứt lên người hắn, hắn mới bừng tỉnh lại, phát ra một tiếng hét thảm chí tai.

“Bắt hắn cho bốn vương, vớt ra khỏi phủ.” Vu Việt thu kiếm đứng thẳng, không buồn nhìn tên nam tử bị thị vệ lôi đi kia.

“Ngươi không sao chứ?”

“Không... không sao.” Mặc Phi trả lời, vẻ mặt thờ ơ.

“Vậy là tốt rồi.” Vu Việt nhìn vết máu nhiễm lên y phục trên người nàng, khẽ nhíu mày nói, “Trở về tắm sơ rồi vớt y phục đi, dơ bẩn.”

“... Vâng.”

“Xem ra cần phải điều chỉnh lại thực khách trong vương phủ một chút cho quy củ.” Trong mắt Vu Việt không ngừng lộ ra hàn ý, vừa rồi nhìn thấy Phù Đồ bị kẻ khác lôi kéo, hắn cảm thấy tức giận, tức giận vô cùng. Cái tên nam nhân kia mà cũng dám cợt nhả, cũng dám có ý nghĩ không an phận với Phù Đồ? Hắn xứng sao?

Kẻ điên cuồng như vậy, chết cũng không có gì đáng tiếc!

Mặc Phi nhìn Vu Việt, đôi môi hơi run run, vốn định nói chẳng qua tên kia chỉ là một kẻ say xỉn, cho dù muốn xử phạt cũng không cần phải tàn nhẫn như vậy. Thế nhưng lời vừa ra khỏi miệng nàng lại không nói ra, việc đã đến nước này, nàng nói còn có tác dụng gì nữa? Đây là thời đại của cường quyền, sinh tử chỉ trong một ý nghĩ của những người quyền thế.

Vu Việt không biết Mặc Phi đang suy nghĩ cái gì, chỉ dặn dò một câu: “Hắn là hôm nay Phù Đồ một mối rồi, nghĩ ngợi cho tốt đi!” Sau đó mang theo đám người Yên Kiều đang biểu lộ sự kinh ngạc rời đi.

Cho đến tận lúc bóng dáng của Vu Việt biến mất Mặc Phi mới hít một hơi nặng nề, tuy rằng trên mặt nàng không có biểu cảm gì, thế nhưng nắm tay trong tay áo lại đang run nhè nhẹ.

Đáng sợ quá!

Mặc Phi thần thờ trở lại nơi ở của mình, vốn dĩ rất đói bụng, thế nhưng nàng cũng chỉ gấp mấy miếng rồi không ăn nữa.

Gọi Mộc Hề mang nước ấm tới, nàng tắm rửa sạch sẽ toàn thân, bộ y phục cũng đưa cho Mộc Hề ném đi. Không phải do mệnh lệnh của Vu Việt, mà là khi nhìn đến nó Mặc Phi sẽ nghĩ đến cánh tay bị đứt.

Buổi tối trần trọc khó ngủ, mỗi khi nhắm mắt lại, bên tai nàng sẽ vang lên tiếng kêu thảm thiết của người nọ, còn cánh tay chảy máu đầm đìa kia thì cứ thỉnh thoảng lại hiện lên trong đầu nàng.

Có lẽ mấy ngày chung sống làm cho nàng có cảm thấy Vu Việt không tàn nhẫn như trong lời đồn, chỉ lúc đối địch thì mới bộc lộ ra sự tuyệt quyết. Nhưng mà hôm nay đã tận mắt nhìn thấy một màn máu tanh như vậy, nàng thực sự có phần lạnh run trong lòng.

Chỉ trong nháy mắt, tâm tình vui vẻ lúc ban ngày đã tan biến đi gần hết, biến chuyển nhanh chóng này thực sự làm cho người ta khó mà thích ứng.

Nàng thực sự có thể sống sót an ổn trong thế giới như thế sao?

Mặc Phi nhẹ vuốt cánh tay bị lôi kéo, chỗ đó phẳng phất như bị khí lạnh quần quanh, tê liệt cứng ngắc.

“Quan tự tại bồ tát, hành thâm bàn nhược ba la mật đa thì, chiếu kiến ngũ uẩn giai không độ nhất thiết khổ ách, xá lợi tử, sắc bất dị không, không bất dị sắc, không tức thị sắc, thụ tướng hành thức, diệc phục như thị, xá lợi tử, thị chư pháp không tương, bất sinh bất diệt, bất cấu bất tịnh, bất tăng bất giảm...” Theo bản năng, Mặc Phi lại đọc Tâm kinh, theo những lời niệm tụng, tâm tình cũng dần dần bình tĩnh trở lại.

Mặc Phi vẫn chưa phát hiện ra trong lúc nàng đọc kinh văn, miếng Ngọc Phù cổ quái trên cổ nàng phát ra ánh sáng nhàn nhạt, từng đốm, từng đốm sáng tiến vào trong thân thể của nàng. Mặc Phi cảm thấy toàn thân như thanh tĩnh trở lại, cuối cùng cũng chậm rãi ngủ thiếp đi...

Sau ngày bị kích thích ấy Mặc Phi hành sự càng thêm khiêm tốn, mấy lần Vu Việt gọi nàng chơi cờ nàng đều lấy cớ thân thể không khoẻ để từ chối, nếu không từ chối được, nàng cũng trò chuyện câu nệ với Vu Việt hơn trước rất nhiều.

Lấy sự sâu sắc của Vu Việt, đương nhiên phát hiện ra sự thay đổi của “Hắn”, chỉ là không nói ra. Nhưng trong lòng hắn lại ẩn tàng một ngọn lửa, cực kì không hài lòng đối với sự biến đổi của Phù Đồ, chỉ đợi thời cơ mà bộc phát.

Mà Vu Việt càng hiển lộ ra hơi thở lãnh sát lại càng làm cho trên dưới trong phủ Nhung Trần rung mình nín thính. Tin tức hắn nổi giận chém cánh tay thực khách vì thượng khanh Phù Đồ truyền đi rất nhanh chóng, cái tên Phù Đồ ngày càng nổi danh, chỉ là lần này còn mang theo một chút sắc thái ái muội.

Ngay trong không khí cổ quái này, cuối cùng sách lược của Minh Hàn cũng đã thành công, Nhị vương tử Lệ Kiêu chủ động xin đi giết giặc, thay thế Vu Việt tới thành Viễn An.

Cuối hè năm Khải Tuất thứ bốn mươi lăm, Nhị vương tử được phái đi phòng thủ Viễn An, nắm trong tay năm vạn binh mã.

Đồng thời Nhung Trần vương Vu Việt cũng dẫn hắc thiết kỵ trở về đất phong, không có mệnh lệnh không được tùy tiện tiến vào vương thành.

Giữa đường đi, Mặc Phi quay đầu nhìn về phía Tiệm Hề, lần này đi, không biết khi trở lại sẽ là quang cảnh ra sao, chỉ mong khi đó nàng vẫn còn sống.

Lần này Vu Việt chỉ mang theo Mặc Phi, còn Minh Hàn và Yên Kiêu, một người thì muốn tiếp tục quan sát tình thế vương thành để bày bố cục diện, một người thì là chủ quản của phủ Nhung Trần ở Tiệm Hề, phụ trách giao lưu đối ngoại, cũng không thể rời đi.

Cũng chính vì là người duy nhất cho nên sự tồn tại của Mặc Phi trở nên vô cùng nổi bật, đặc biệt là một thiếu niên văn sĩ mặc y phục nhạt màu như thế lại xuất hiện trong một đám kỵ binh giáp đen, muốn không bị người chú ý cũng khó.

Những hắc thiết kỵ khác cũng vô cùng hiếu kỳ về “Hắc”, chỉ là trong lúc di chuyển, Vu Việt tựa như vô tình hay cố ý mà biểu lộ ra sự coi trọng đối với “Hắc”, vì thế không ai dám bất kính với “Hắc”. Đối với những kỵ sĩ này mà nói, sự tồn tại của Vu Việt giống như một vị thần, người mà ngài coi trọng đương nhiên sẽ không phải kẻ tầm thường.

Chỉ là sự thân cận khác biệt của Mặc Phi có tướng mạo tuấn nhã và Vu Việt cũng khiến cho rất nhiều kỵ binh đoán già đoán non rằng...

Đoàn người không ngừng di chuyển trong bầu không khí trầm mặc, sau mấy ngày đêm thần tốc, cuối cùng đã tới đất phong của Vu Việt – Nhung Trấn.

Tương lai của Mặc Phi cũng bắt đầu khởi bước từ đây.

Là thành hay là bại, là sinh hay là tử... Đều khó có thể đoán trước.

17. Q.1 - Chương 17: Phong Ba Nhập Phủ

Nhung Trấn hơi khác so với tưởng tượng của Mặc Phi, không phồn hoa như Tiệm Hề, ngược lại có cảm giác an lành giản dị. Đất đai mênh mông, nhà cửa ngay ngắn, đủ loại cây nông nghiệp phát triển tươi tốt vô cùng. Nơi nào hắc thiết kỵ đi qua, thương nhân hay người đi đường đều dừng bước hành lễ. Có thể thấy dân chúng Nhung Trấn, ngoài sợ hãi Vu Việt thì còn tôn sùng và kính yêu hơn nữa.

Mặc Phi không ngờ danh tiếng của Vu Việt ở Nhung Trấn lại cao như thế, hoàn toàn khác biệt với khi ở Tiệm Hề. Càng tiến vào vương phủ ở đất phong thì loại tình huống này lại càng rõ ràng hơn, nơi này không giống vương phủ ở Tiệm Hề, hai, ba khách khanh, hơn chục thực khách. Tới đón tiếp Vu Việt, ngoại trừ người hầu ra thì văn sĩ, võ tướng tính qua cũng có bốn mươi, năm mươi người.

“Hoan nghênh Chủ công trở về thành.” Một vị văn sĩ khoảng bốn mươi tuổi dẫn đầu tiến lên hành lễ.

“Bách Lý tiên sinh.” Vu Việt vừa đi vào trong phủ vừa hỏi, “Đạo này trong phủ vẫn ổn định chứ?”

“Chủ công chớ lo lắng, mọi việc đều tốt đẹp.” Khi nói chuyện, Bách Lý Mặc nhìn về phía Mặc Phi đang đứng bên cạnh, trong mắt lóe lên mấy tia sáng, hỏi: “Chủ công, không biết vị này là...”

“Phù Đồ, thượng khanh của bốn vương.”

Bách Lý Mặc hơi giật mình, thượng khanh? Phải biết rằng ở trong phủ của Vu Việt, số danh sĩ được phong là thượng khanh không vượt quá năm người, trong đó còn bao gồm cả Minh Hàn ở vương phủ Tiệm Hề. Thiếu niên trước mắt này, thoạt nhìn cùng lắm là hai mươi tuổi, tướng mạo thực ra cũng khá, khí độ cũng có chút bất phàm, nhưng trẻ tuổi như thế mà lại có năng lực đạt được hư vinh này ư?

Mấy người xung quanh đều không khỏi liếc mắt đánh giá Mặc Phi.

Mặc Phi không đổi sắc mặt, vững vàng theo sau Vu Việt tiến vào vương phủ.

Tới đại sảnh, Vu Việt nói: “Thẩm Bạc, người thu xếp Kính viện cho Phù Đồ, phái thêm hai người đến hầu hạ ở đó đi.”

Người trung niên được gọi là “Thẩm Bạc” tiến lên đáp lời, trong ánh mắt mang theo chút kinh ngạc.

“Như vậy Phù Đồ,” Vu Việt nói với Mặc Phi, “Người theo Thẩm Bạc đi nghỉ ngơi đi, buổi tối lại gặp mặt, chính thức ra mắt các chư vị tài sĩ trong phủ của bốn vương.”

Phù Đồ cũng không nói nhiều, hơi hơi hành lễ rồi rời đi theo Thẩm Bạc.

Nàng hành lễ như vậy khiến cho người ta có một loại cảm giác như gió thoảng mây trôi, người ngoài nhìn thì lại thấy có phần kiêu ngạo.

“Chủ công, vị này...” Bách Lý Mặc định hỏi gì đó, kết quả là Vu Việt khoát tay chặn lại ngắt lời: “Những chuyện khác tạm thời gác lại, bốn vương đi tắm rửa trước đã, người bảo những người khác giải tán đi, buổi tối sẽ tụ tập uống rượu chuyện trò.”

Vương phủ ở đất phong lớn hơn rất nhiều so với vương phủ ở Tiệm Hề, bất kể từ bố cục cho đến trang trí đều hiện ra phong thái mang hơi thở cổ xưa. Khách khanh và thực khách nơi này đều ở tại phía tây, phía nam là sảnh đường lớn, phòng nghị sự, phòng tiếp khách, nội các, v.v... Ở phía bắc là nơi ở của Vu Việt, mà ở phía đông là nơi ở của thê thiếp và nữ quyến của hắn. Ngoại trừ những nơi này, trong phủ còn vô số thủy tạ lầu các* được phân ra đặt ở hoa viên, hồ nước. Càng đặc biệt hơn là phủ đệ này giống như một tòa kiến trúc trên đỉnh núi thấp có bậc thang đi lên, nối liền một dải với dãy núi, rất có khí thế.

* Thủy tạ lầu các: nhà xây trên mặt nước, để làm nơi giải trí.

Vu Việt sắp xếp cho Mặc Phi ở Kính viện, là một biệt viện rất gần với phòng ngủ của Vu Việt, trong phủ có rất nhiều môn khách, dựa vào nơi sắp xếp là có thể nhìn ra thân phận của mỗi người, càng gần với nơi ở của chủ nhân thì càng lộ vẻ tôn quý, mà một số môn khách, thậm chí còn bị sắp xếp ở biệt viện bên ngoài vương phủ. Cho nên khi đám người Thảm Bạc nghe thấy sự sắp xếp của Vu Việt mới có biểu hiện giật mình như vậy.

Sau khi sắp xếp nơi ở cho Mặc Phi, Thảm Bạc điều đến cho nàng một nam một nữ, hai người hầu, một người tên là “Duyệt Chi”, một người tên là “Tích Chi”, cũng không quá mười lăm, mười sáu tuổi, dáng dấp trắng trẻo đáng yêu, nhưng lại rất hiểu quy củ, thiếu đi sự hoạt bát sống động của trẻ nhỏ.

Có lẽ thời đại này đã bồi dưỡng ra những người như vậy. Mặc Phi cũng chẳng thể làm gì, chỉ có thể đợi chung sống lâu dài mà thay đổi dần dần, nàng không muốn để cho người ta phải khúm núm mà đối đãi mỗi ngày, cũng giống như nàng không muốn khúm núm với người khác vậy.

Đợi đến giờ Tuất*, Duyệt Chi nhắc nhở nàng tham gia tụ hội, lúc này, Mặc Phi đã nghỉ ngơi đầy đủ mới đến nơi tụ họp với tinh thần sung mãn.

* Giờ Tuất: từ 19h đến 21h.

Có lẽ Mặc Phi là người cuối cùng đến trình diện, khi nàng tiến vào, ngay cả Vu Việt cũng đã ngồi ở ghế thủ tọa được một lúc lâu. Đương nhiên bọn họ cũng không có ý đợi ai, chẳng qua đêm nay là lần đầu tiên Mặc Phi ra mặt, chậm chạp như thế không khỏi hơi ngạo mạn.

Thực ra Vu Việt không để ý gì đến chuyện này, hắn cũng giới thiệu vô cùng ngắn gọn: “Vị này là danh sĩ Phù Đồ đến từ Tiệm Hề, tự Mặc Tử, là thượng khanh của bốn vương.”

Tuy rằng vừa rồi có nghe Vu Việt nói qua nhưng đến bây giờ xác thực lại, trong lòng mọi người vừa nghi hoặc mà lại vừa bất mãn.

Một người mở miệng hỏi: “Danh sĩ Tiệm Hề? Thuộc hạ chưa bao giờ nghe nói đến.”

Vu Việt thần nhiên nâng ly rượu, không hề có ý định tham gia với mọi người “Giao lưu đi”.

“Tiên sinh là?”

Người nọ trả lời: “Tại hạ là khách khanh Mạnh Tuyên, ba năm trước đây mới đầu nhập làm môn hạ của Chủ công.”

Ồ, muốn so sánh tư cách đó sao?

Mặc Phi bình tĩnh nói: “Hóa ra là Mạnh Tuyên tiên sinh, kính trọng đã lâu.”

“Chẳng hay Phù Đồ công tử có sở trường gì? Tại hạ tinh thông về thuật số, mặc dù không dám tự xưng là bậc thầy nhưng cũng được coi là một nhân tài trong đó.”

“Tiên sinh tài giỏi.” Mặc Phi thần nhiên nói, “Tại hạ hiểu biết hạn hẹp, học ít tài hèn, không dám so sánh cùng với chư vị tiền bối, thực sự không có gì để khoe khoang cả.”

“Phù Đồ là thượng khanh mà Chủ công đã thừa nhận, đừng nên tự coi nhẹ mình như thế.”

Lại là thượng khanh? Mặc Phi dùng tay nắm chặt tấm phù bài đang đeo trên hông, không cần nghĩ lại cũng biết cái danh hiệu “Thượng khanh” có địa vị không tầm thường ở trong môn khách, vì sao lúc trước Vu Việt lại muốn trao cho nàng cái danh hiệu này?

Trong lòng nghĩ như thế, Mặc Phi cũng không định khoe khoang, chỉ nhẹ nhàng đáp lại một câu: “Phù Đồ đâu có tự coi nhẹ mình, quả thực không có tài cán gì, xin chừa vị tiên sinh thứ lỗi.”

Không phải nàng không muốn mau chóng đứng vững ở nơi này, chỉ là thứ nàng muốn làm nhất hiện giờ là thăm dò mức độ tha thứ của Vu Việt đối với nàng. Từ sau lần thấy hấn hành xử lãnh khốc Mặc Phi đã có ý nghĩ này, nàng không muốn lúc nào cũng phải sinh sống trong đề phòng, nàng muốn thăm dò giới hạn của nam nhân này. Còn về phần khác thì nàng đã sớm có kế hoạch.

Nghe thấy Mặc Phi đáp lại một câu không mặn không nhạt như thế, không chỉ có Mạnh Tuyền mà những người khác cũng đều lộ vẻ dị sắc, nhỏ giọng bàn tán.

Trong mắt Vu Việt cũng hiện lên chút nghi hoặc, nghiêng đầu liếc nhìn Mặc Phi. Sắc mặt của thiếu niên bình thản, hoàn toàn không nhìn ra suy nghĩ gì. Trong lòng Vu Việt khẽ dao động: Để xem người muốn làm cái gì?

Thế nhưng trong lúc mọi người thảo luận Mặc Phi cũng không tham dự chút nào, cứ như một người ngoài cuộc.

Mọi người thấy dung mạo của “Hấn” tú mỹ, lại còn được Vu Việt coi trọng nên trong lòng vốn đã có những suy đoán ái muội, có điều Vu Việt chưa bao giờ gần nam sắc, vậy thì chắc thiếu niên này phải có chút bản lĩnh chứ, ai ngờ “Hấn” chẳng nói được một lời, cũng chưa thể hiện được một chút tài trí với những người dò xét “Hấn”. Cứ như vậy, cái loại suy đoán mờ ám này lại hiện lên chút manh mối, chỉ là không có ai dám biểu lộ ra ở trước mặt Vu Việt mà thôi.

Vu Việt yên lặng cân nhắc: rốt cuộc thiếu niên này có ý định gì? Nhóm môn hạ tài sĩ của hấn đâu có gì khác với những người ở tiệm Hề, bọn họ đều có tài năng thực, học vấn thực, kính trọng người tài, khinh bỉ ngu dốt, nếu Phù Đồ cứ thể hiện như vậy thì chắc chắn sẽ bị những người còn lại xa lánh và khinh thường. Đây là kết quả mà “Hấn” muốn sao?

Vu Việt uống cạn ly rượu, người đã không nói lời nào, vậy thì tạm thời bỏn vưng cũng chẳng quan tâm.

Lần ra mắt đầu tiên của Mặc Phi đã để lại một ấn tượng không tốt ở trong chúng văn sĩ.

Mấy ngày sau, ban ngày thì Mặc Phi ra khỏi phủ dạo chơi, buổi tối sẽ tham dự tụ hội của chúng văn sĩ, chỉ có điều nàng vẫn không trả lời một vấn đề nào, trong nghị sự của Vu Việt cũng không phát biểu ý kiến gì. Vậy mà hết lần này tới lần khác, Vu Việt chẳng những không xa cách, trái lại còn luôn mời “Hấn” uống trà chơi cờ. Vì thế trong lòng các chư vị tài sĩ đều không khỏi nghi ngờ, càng thêm khinh thường Mặc Phi.

Người này vốn chẳng phải tài sĩ gì cả, chẳng qua chỉ là một kẻ lấy sắc mê hoặc quân vương. Trong thời đại sĩ tộc nắm quyền có thịnh hành một thời nuôi dưỡng nữ nô nam sủng, sưu tập, bình luận phẩm cấp cũng là một loại tiêu khiển, so bì thân phận, nhưng mà loại hành vi này bị nhiều văn nhân xem thường. So sánh với Vu Việt thì trái lại, tác phong của hấn được đánh giá rất cao, tuy rằng hấn ngoan tuyệt, thế nhưng dùng người quyết đoán, lối lệ phong hành*, sinh sống rèn luyện trong thượng tầng, không gần nữ sắc cũng không bị chìm đắm, đó chính là một chủ nhân vô cùng tiêu chuẩn trong lòng của mọi người.

* Lối lệ phong hành: mạnh mẽ vang dội.

Có điều bây giờ lại xuất hiện một tên Phù Đồ, người này mặc dù không ương ngạnh, thế nhưng sự tồn tại của “Hấn” sẽ mang đến ảnh hưởng không tốt cho danh tiếng của Vu Việt. Các quý tộc sợ hãi Vu Việt sẽ đều nghĩ rằng, nam nhân cường thế này, chẳng phải cũng thích chơi trò nam sủng giống như bọn họ sao? Chẳng qua là người ta chơi sang hơn một chút, là một danh sĩ “Thượng khanh”.

Vì thế Bách Lý Mặc vẫn thường đề cập xa gần đến vấn đề của Mặc Phi, cho dù chỉ là thu hồi lại danh hiệu thượng khanh của “Hấn” cũng tốt lắm rồi! Một nam sủng thượng khanh, đây là điều mà chúng văn sĩ không thể dễ dàng tha thứ.

Tuy nhiên, thực đáng tiếc là Vu Việt không có chút xú ý định xử lý nào, điều này khiến cho rất nhiều người đều có tâm tình bất mãn.

“Rốt cuộc thì người đang có tính toán gì?” Vu Việt vừa chơi cờ vừa thản nhiên hỏi.

Cuối cùng đã hỏi rồi sao? Mặc Phi nắm lấy quân cờ nhìn hẩn một cái, trả lời: “Chủ công có bất mãn với Phù Đồ không?”

“Nếu như bất mãn thì Phù Đồ đã sớm không còn ở đây rồi.”

“Phù Đồ... có vẻ đã khiến cho danh tiếng của Chủ công bị hao tổn.” Mặc Phi hạ xuống một quân cờ, “Như thế, Chủ công có trách tội Phù Đồ không?”

“Danh tiếng của bốn vương là từ giết chóc mà ra, bốn vương chưa từng để ý đến sự nghi ngờ của những người đó.” Chỉ là những người đó lại đoán Phù Đồ là nam sủng của hẩn. Nam sủng? Vu Việt nhìn vào người thiếu niên đang ngồi ở đối diện, vẫn yên lặng như nước, tinh khiết như ngọc, khi ở cạnh luôn luôn có cảm giác như trong gió xuân. Nếu có một nam sủng như vậy, có lẽ cũng không tệ...

Vu Việt nheo mắt, hơi kinh ngạc với ý nghĩ vừa mới xuất hiện của chính mình.

“Vậy thì, cho dù khi Phù Đồ còn sống không bao giờ hiến thêm một sách lược nào nữa, Chủ công cũng không trách tội?”

“Ừm, chỉ với nông thư mà Phù Đồ hiến lên cũng đã đáng để bốn vương nuôi người cả đời rồi.” Nuôi “Hẩn” cả đời? Cách nói này thực không tệ. Vu Việt cảm thấy mình có cái gì đó không đúng lắm.

Mặc Phi cup mắt, nàng an tâm rồi, chút bóng ma lúc trước đã tiêu tan không dấu vết. Nam nhân trước mắt này, mặc dù bề ngoài nhìn lạnh khốc nhưng lại coi trọng nhân tài, luyện tiếc nhân tài, đối đãi vô cùng nhẫn nại với nhân tài. Mặc dù danh tiếng bị tổn hại nhưng hẩn cũng có thể cười mà bỏ qua. Không vặn hỏi, không tức giận, cũng không tra hỏi nguyên nhân, thậm chí cũng không giải thích gì với nghi hoặc của người khác, qua một thời gian dài như vậy mới nhẹ hỏi một câu “Có tính toán gì”.

Được rồi, nàng sẽ không chần chờ thêm nữa, nam nhân này tin tưởng nàng, nàng cũng sẵn lòng dâng cho hẩn thành ý của mình.

Ngày hôm sau, sau khi mọi người thảo luận xong chính sự, Mặc Phi, người vẫn đóng vai pho tượng lại ra đứng lên ngoài ý liệu của mọi người, trong những ánh mắt nhìn chằm chằm, nàng xoay 90 độ hành đại lễ với Vu Việt, chậm rãi nói: “Chủ công, Phù Đồ có một chuyện muốn thỉnh cầu.”

“Nói đi.”

“Xin Chủ công cấp một tòa biệt viện không sử dụng bên ngoài phủ và hơn mười người hầu, để Phù Đồ có thể tùy ý sai phái.”

Mọi người ồ lên. Đây... đây là muốn một Kim ốc* độc lập sao? Không cần phải lộ liễu như vậy chứ! Lại còn nói thẳng ra trong phòng nghị sự nữa.

* Kim ốc: cái này có trong câu “Kim ốc tàng kiều”- nhà vàng cất giấu người đẹp – Là một giai thoại trong lịch sử Trung Quốc.

Trong mắt Vu Việt cũng hiện lên chút kinh ngạc, nhưng hẩn cũng không cự tuyệt: “Chuyện này không khó, nhưng mà Phù Đồ có giải thích gì không?”

“Chủ công tin tưởng Phù Đồ, Phù Đồ không thể hồi báo. Chỉ là, xin hãy cho phép Phù Đồ tạm thời giữ bí mật về tác dụng của tòa biệt viện này. Một tháng sau Phù Đồ sẽ dâng lên Chủ công ba lễ vật lớn.”

18. Q.1 - Chương 18: Ba Lễ Vật Lớn (1)

Giao ước một tháng làm cho chúng môn khách trong phủ của Vu Việt đều kinh ngạc không thôi, bọn họ tò mò Mặc Phi, người chẳng làm được việc gì thì có thể có lễ vật kinh người ra sao được. Sau khi Vu Việt giao cho “Hắn” một tòa biệt viện trống và mười mấy người hầu, rất nhiều môn khách đều muốn đi vào dò xét một phen, đáng tiếc đều bị chặn lại ở ngoài cửa, cho dù là Vu Việt, Mặc Phi cũng đã nói trước, trong vòng một tháng không thể đi vào.

Vì thế mọi người chỉ có thể nhìn thấy những người hầu ra ngoài mua về một số thứ đồ kỳ quái, nào là nhánh cây thanh đàn, cỏ khô, tro rơm rạ, vỏ cây dâu, v.v..., đều là những thứ tầm thường rẻ mạt. Khi có người hỏi dùng chúng để làm gì, những người hầu cũng không thể trả lời, thứ nhất là quả thực bọn họ không biết, thứ hai là đã bị nghiêm lệnh không được tiết lộ. Cho nên đến cuối cùng người bên ngoài cũng không biết được tin tức nào hữu dụng. Xem ra chỉ có thể đợi mấy ngày sau sẽ công bố đáp án, ai nấy đều muốn xem xem vị công tử thiếu niên này, thực ra là không hề hành động gì hay là đang giấu đồ trân quý trong đó.

Trong Đông viện, một ca cơ* có dung mạo diễm lệ đang mát xa cho Vu Việt nằm trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi, mà cách đó không xa còn một ca cơ khác đang tấu một khúc nhạc. Trong phòng ánh nến chập chờn, màn che nhẹ đung đưa, hoa mai lượn lờ, sắc thái kiêu diễm.

* Ca cơ: tên gọi những người phụ nữ được mang về hát hò giải trí thời chiến quốc.

So với quý tộc khác, phương diện hưởng lạc của Vu Việt đã rất điều độ rồi, không phóng túng, không trầm mê, nhưng là một nam nhân có sinh lực tràn đầy thì chuyện đó là tất yếu. Ngoại trừ ở trong quân, khi đó hẳn chính là người lãnh đạo và máu lạnh.

Vu Việt thu hơn mười sủng cơ, phần lớn trong đó là những ca cơ, vũ cơ mà người khác đưa đến, không có phẩm vị, nói cách khác là có thể tùy ý đưa tặng.

Nghe xong một khúc, Vu Việt khoát tay áo, ca cơ đàn khúc tự động lui ra.

“A!”

Vu Việt nghiêng người, đặt ca cơ bên cạnh xuống dưới thân, khiến cho đối phương hô khẽ lên một tiếng, nhưng ngay sau đó nàng đã nhanh chóng phối hợp với động tác đong đưa của Vu Việt.

“Điện hạ...” Ca cơ rên rỉ sung sướng, không nhận được kêu thành tiếng.

“Không đúng, gọi ‘Chủ công’” Giọng Vu Việt khàn khàn sửa lại.

Ca cơ hơi sửng sốt, sau đó nhanh chóng biết nghe lời đổi lại một tiếng: “Chủ công.”

“...” Lần này Vu Việt nói gì đó, ca cơ không nghe rõ, chỉ thấy cảm thấy va chạm càng thêm mãnh liệt làm nàng thở gấp liên tục...

Một lát sau, động tác của Vu Việt đột nhiên dừng lại, một tay hắn nắm lấy cằm của ca cơ, nhìn hai gò má kiêu diễm của nàng, hai mắt mơ màng, mê người không nói nên lời. Nhưng mà dục vọng vốn dĩ tràn ngập trong mắt của Vu Việt lại ánh lên một chút không hiểu.

Hắn rút ra khỏi thân thể của nữ nhân, nằm ngửa người sang một bên, không thèm liếc mắt nhìn tới ca cơ kia, thản nhiên nói: “Người lui ra đi!”

Ca cơ ngẩn người, tựa như còn chưa khôi phục lại trong kích tình, chỉ trong chớp lát nàng dán thân thể lại gần hắn, gọi nhẹ: “Chủ công...”

“Bịch” một tiếng, ca cơ bị Vu Việt đá xuống giường, chỉ nghe thấy giọng nói lạnh lùng của hắn: “‘Chủ công’ là để cho người gọi hả? Cút đi cho bốn vương.”

Ca cơ kia bị dọa choáng váng, thấy Vu Việt như vậy nàng bật vía kinh hồn, không dám nói một câu, lập tức nhặt y phục, mặc qua loa xong rồi vội vàng rút lui. Tuy rằng nàng không hiểu, rõ ràng vừa rồi ngài đã chủ động bảo nàng gọi “Chủ công”, vì sao lại cũng tức giận gì điều này? Nhưng hiển nhiên là nàng không dám lấy cái mạng nhỏ ra để suy đoán người nam nhân kia.

Vu Việt cũng không thèm quan tâm tới nữ nhân vừa hốt hoảng rời đi, chỉ rơi vào trầm tư, vừa rồi hẳn đã coi ca cơ trở thành Phù Đồ, điều này quả thực... Chẳng lẽ là bởi vì lâu lắm rồi không được gặp thiếu niên kia? Từ khi “Hắn” đưa ra giao ước một tháng, đã hai mươi ngày qua hẳn không thấy “Hắn” rồi, ngay cả khi hẳn triệu kiến cũng bị khước từ, cái tên kia dám khiêu chiến với khả năng dung thứ của hẳn sao, vậy mà hết lần này tới lần khác hẳn lại có thể dễ dàng tha thứ cho “Hắn” còn vượt hơn hẳn những người khác.

Thậm chí hôm nay hẳn còn biến cả người hầu thành “Hắn”, hóa ra... bản thân thực sự có loại dự vọng này với “Hắn” ư? Với một nam tử?

Vu Việt nhíu mày, cho tới nay hẳn chưa từng có ý nghĩ gì với nam nhân, nhưng mà cảm giác với Phù Đồ lại mãnh liệt như vậy, chỉ vì đó là Phù Đồ?

Cái này... điều này đúng là khó xử mà.

Không đề cập tới mâu thuẫn của Vu Việt nữa, một tháng thời gian nháy mắt đã trôi qua, hôm đó chúng môn khách đều nhận được tin tức, cuối cùng thì Phù Đồ đã “Xuất quan*”.

* Xuất quan: ra khỏi cửa, xuất hiện.

Vì thế, bầu không khí trong quá trình nghị sự hôm nay không giống với bình thường, vô cùng kì dị, mọi người đều có phần không tập trung, thậm chí còn thường xuyên nhìn ra phía cửa mấy lần. Bọn họ còn chưa phát hiện ra, rằng dường như bọn họ đã quan tâm đến cái vị công tử thiếu niên kia quá nhiều rồi.

Đợi đến khi nghị sự chấm dứt, rốt cuộc ngoài cửa cũng truyền đến thông báo được chờ đợi đã lâu: Phù Đồ công tử đến.

Mọi người đều nín thở tập trung, nhìn chăm chú người thiếu niên đang chậm rãi đi vào từ ngoài cửa, vẫn thanh nhã lạnh nhạt như thế, phía sau “Hắn” còn có ba người hầu đang cầm vật gì đó bị vải che kín không nhìn ra, hai cái đầu có thể tích nhỏ, được đặt trên khay, mà vật cuối cùng là một hộp gỗ dài cũng bị khóa kín.

“Phù Đồ bá kiến Chủ công.” Mặc Phi hành lễ.

“Không cần đa lễ.” Vu Việt nhìn “Hắn”, “Một tháng không gặp, bốn vương mong nhớ ngươi vô cùng.”

“Đa tạ Chủ công mong nhớ, Phù Đồ không dám nhận.” Mặc Phi thản nhiên nói: “May mắn không làm nhục mệnh, dâng ba lễ vật lên đúng hẹn.”

Lúc này ánh mắt của Vu Việt mới chuyển về phía sau “Hắn” nói: “Thế thì Phù Đồ hãy cho bốn vương được mở rộng tầm mắt đi.”

Mặc Phi gật đầu đồng ý, xoay người lấy từ trong tay người hầu đứng bên phải một chiếc khay, nói với Vu Việt: “Đây là lễ vật đầu tiên, hương thơm tựa hoa lan, bề mặt như tuyết trắng, có thể kế nghiệp trăm năm, để lại phúc cho hậu thế.”

Mọi người ồ lên, “Có thể kế nghiệp trăm năm, để lại phúc cho hậu thế”, lời này không bị thổi phồng lên chứ!

Vu Việt lập tức sai người trình khay lên, tấm vải vừa nhấc, một xấp những trang mỏng trắng như tuyết xuất hiện, nếu là người ở thế giới cũ của Mặc Phi thì sẽ lập tức nhận ra vật này – chính là giấy.

Vu Việt cầm lên, cẩn thận xem từng tờ, sau đó ánh sáng trong mắt chợt lóe, nhanh chóng cầm bút, chấm mực viết, một hàng chữ mạnh mẽ có lực hiện lên, vô cùng nổi bật trên phông nền màu trắng.

Mọi người hai bên đều ngẩn cổ chăm chú, khi nhìn thấy dòng chữ Vu Việt viết đều không khỏi hô lên thành tiếng.

Vu Việt vội hỏi: “Đây là vật gì?”

“Thứ này gọi là ‘Giấy’, dùng để viết lách, mỏng, nhẹ, mềm, dai, mịn, màu trắng, có tính thấm hút cao, không bị đổi hình, chống sâu mọt, bảo tồn lâu dài.”

Vu Việt thăm hít một hơi, lấy kiến thức của hẳn đã nhanh chóng đã nghĩ tới ý nghĩa xuất hiện của thứ này.

“Chủ công, có thể cho đám thuộc hạ nhìn một chút không?” Bách Lý Mặc không nhin được lên tiếng, những người còn lại cũng đều phụ họa.

Vu Việt bèn phát ối người xem một tờ.

Thảm Bạc sợ hãi nói: “Thứ này quả là đồ tốt.”

Mạnh Tuyền hỏi: “Giá thành của vật ấy thế nào? Có khó chế tạo không?”

Hiển nhiên đã hỏi vào trọng điểm của vấn đề, những người còn lại chăm chú lắng nghe.

Mặc Phi trả lời: “Giá thành thấp hơn tơ lụa bảy, tám phần, chế tạo với số lượng lớn cũng không khó.” Trên thực tế Mặc Phi còn tạo ra một loại giấy nhám, giá nguyên liệu lại càng rẻ, chất lượng không bằng giấy làm từ đàn hương, thích hợp dùng làm giấy vệ sinh, cái này nàng sẽ không lấy ra nữa.

Mặc Phi vừa nói xong, trong sảnh đã vang lên nhiều tiếng hít vào. Phải biết rằng nguyên nhân lớn vì sao tri thức thời đại này không truyền bá thuận lợi được là do thẻ tre cồng kềnh, có khi chỉ một công văn cũng phải dùng đến một xe thẻ tre, không những tốn diện tích còn dễ bị mốc meo, chỗ thiếu hụt hết sức rõ ràng.

Thế nhưng giấy này lại không giống vậy, tuy rằng chống được sâu mọt không thì không biết, nhưng tính chất nhẹ, mềm, mỏng, dễ dàng cho viết lách và mang theo, đây là chuyện rõ ràng. Sự xuất hiện của thứ này đại biểu ột thời đại mới của việc viết sách đã đến.

“Từ nay về sau, thẻ tre vô dụng rồi.” Bách Lý Mặc cảm thán.

“Giá thành thấp như thế, đây là một con đường phát tài.” Sắc mặt Mạnh Tuyền, người phụ trách tài vụ rất vui mừng.

Sau đó Bách Lý Mặc lặng lẽ đứng lên, hành lễ với Mặc Phi nói: “Vật này quả là ‘Để lại phúc cho hậu thế’, tại hạ rất hổ thẹn vì lúc đầu đã vô lễ với tiên sinh, xin tiên sinh thứ lỗi.”

Những người còn lại đều tỏ vẻ áy náy.

“Chư vị đừng như thế, Phù Đồ tự nhận học ít tài hèn, chẳng qua có vài tư tưởng kì quái thôi, không có gì đại tài cả.” Mặc Phi không vì thế mà xem trọng bản thân, nàng chỉ là một người biết được những tri thức và trí tuệ tích lũy của cổ nhân, vinh dự có được từ những thứ này, nàng không thể tự cho là của mình, có thể khiêm tốn thì nên gắng sức mà khiêm tốn.

Những người khác nghe lời này lại càng thêm hổ thẹn.

Lúc này Vu Việt nói: “Phù Đồ thực sự đã cho bốn vương một kinh hỉ lớn, chỉ với lễ vật này đã không uống bốn vương chờ đợi một tháng rồi. Không biết lễ vật thứ hai là gì?”

Nghe Vu Việt hỏi như vậy, mọi người đều rối rít ổn định, lễ vật đầu tiên đã kinh người như vậy, lễ thứ hai nhất định sẽ không đơn giản rồi!

Mặc Phi không nói nhiều, đón nhận chiếc khay thứ hai từ tay người hầu: “Đây là lễ vật thứ hai, là quyển sổ do Phù Đồ dùng giấy viết, An Bang Thất Sách*.”

* An Bang Thất Sách: bảy sách lược yên định.

An Bang Thất Sách? Mọi người sửng sốt, nếu như cái tên khí thế hơn một chút thì không nói làm gì, thế nhưng những người ngồi đây đều là nhân tài, lúc nghị sự đã đưa ra không ít sách lược, mà Phù Đồ thì cùng lắm cũng chỉ hai mươi, có thể có kiến giải xuất sắc gì đây? Nếu An Bang Thất Sách nói ra vào lúc bình thường thì mọi người còn không cảm thấy gì, nhưng mà giấy đã xuất hiện, cho nên họ rất trông đợi vào lễ vật tiếp theo, không ngờ chỉ là hiến kế, khó tránh có phần thất vọng.

Mặc Phi không để ý đến vẻ mặt của mọi người, giao chiếc khay cho Vu Việt, từ từ nói: “Sách lược đầu tiên của An Bang Thất Sách, xây dựng nội các lâm thời.”

Khi mới vào phủ, nhìn Mặc Phi như ăn không ngồi rồi, kỳ thực nàng đang quan sát hoàn cảnh và nghiên cứu cơ cấu nhân sự bên trong và bên ngoài vương phủ Nhung Trấn. Tuy rằng không hiểu nhiều về chính trị nhưng ít ra nàng biết, rằng chỉ có đoàn thể hoàn hảo mới có thể phát huy được hiệu suất tối đa. Phần lớn

môn khách trong phủ đều có tài thực học thực, ít nhất thì cũng tận tâm tận lực hơn nhân viên công vụ ở hiện đại nhiều.

Chỉ là cơ cấu môn khách của Vu Việt hơi rời rạc, chức vụ không đủ rõ ràng, rất nhiều công việc có tính trùng lặp, một số việc còn cần phải chuyển qua tay tám, chín lần, hiệu suất thấp. Cho nên Mặc Phi mới hiến sách lược đầu tiên, đó là xây dựng nội các lâm thời, phân chia lại chức vụ, sử dụng một số tri thức hiện đại để thay đổi cơ cấu quản lý.

Còn về việc vì sao gọi là “Nội các lâm thời” là vì lo rằng dù gì Nhung Trần cũng chỉ là đất phong, Vu Việt chỉ là Chư hầu vương, không thể xây dựng công khai một cơ cấu quan chức hoàn thiện được.

Mọi người nghe Mặc Phi tự thuật từng cái, về mặt từ xem thường dần dần chuyển thành thận trọng mà chống đỡ.

Bảy sách lược của Mặc Phi lần lượt là: xây dựng nội các lâm thời, phân chia lại chức vụ; cải cách chế độ ruộng điền, lấy việc trao ruộng và khen thưởng ra để thu hút đông đảo lưu dân đến khai hoang, phát triển nông nghiệp; xây kho lương dự trữ, không chỉ ở Nhung Trần mà còn thành lập kho lương bí mật ở khắp nơi trên Chiếu Quốc; chiêu nạp hiền sỹ; phát triển thương nghiệp; thành lập mạng lưới tình báo (Về phần này Mặc Phi không tự thuật nhiều, điểm quan trọng đều được viết trong sổ); thay đổi chế độ thuế.

Bảy sách lược này là do Mặc Phi kết hợp các loại tình hình ở Nhung Trần để chế định, đồng thời cũng lo đến việc đụng chạm đến lợi ích của các tầng lớp khác nhau. Sách lược không yêu cầu quá nhiều, quan trọng nhất là phải bám sát với thực tế. Mặc Phi cảm thấy may mắn vì Vu Việt có uy tín rất cao ở Nhung Trần, cho dù là các quý tộc, phú thương cũng không dám chĩa mũi nhọn, cho nên chỉ cần không làm ảnh hưởng lớn đến bọn họ, phần lớn những người này sẽ không phản đối.

Bảy sách lược vừa đưa ra, những người tham dự hội nghị đều bắt đầu nghị luận sôi nổi, không ít người đưa ra nghi vấn với Mặc Phi, mà Mặc Phi cũng trả lời lần lượt từng câu một. Đến lúc này, cuối cùng các vị tài sĩ Nhung Trần cũng được chứng kiến khả năng biện luận của Mặc Phi, cho dù là thỉnh giáo thiện ý hay ác ý cũng không thể làm khó dễ, “Hắn” đều có thể đối đáp tự nhiên.

Giờ phút này, thiếu niên tuấn nhã đứng một mình ở vị trí trung tâm kia, thực sự là khẩu chiến quần hùng, phong thái chói mắt.

Vu Việt cứ lẳng lặng nhìn, rồi lại nhìn như vậy...

Buổi thảo luận này kéo dài đến tận hoàng hôn, cho đến khi Vu Việt mở miệng ngăn cản, mọi người mới nhận ra thời gian đã qua lâu như vậy rồi, thế nhưng vẫn chưa thỏa mãn.

Bọn họ nhìn vị thiếu niên đứng chính giữa, đến giờ phút này, không ai có thể khinh thường “Hắn” nữa, ngược lại, hầu hết mọi người đều khâm phục thật lòng, từ đó về sau không còn ai dám gièm pha về “Hắn”, vị này, quả thực rất xứng với hai chữ “Thượng khanh”.

“Vừa rồi thảo luận quá mức vui sướng cùng các vị, không biết thời gian trôi qua. Vậy thì bây giờ để Phù Đồ dâng lên lễ vật cuối cùng này đi!”

19. Q.1 - Chương 19: Ba Lễ Vật Lớn (2)

“Vừa rồi thảo luận quá mức vui sướng cùng các vị, không biết thời gian trôi qua. Vậy thì bây giờ để Phù Đồ dâng lên lễ vật cuối cùng này đi!”

Mặc Phi nâng hộp gỗ dài cuối cùng, lần này nàng không nói gì, chỉ làm ra động tác dâng lên.

Người hầu đứng gần tiến lên tiếp nhận, ai dè hai tay bị trùng xuống, không ngờ cái hộp này lại nặng như thế, sau khi cầm chắc hắn mới dâng tới bàn của Vu Việt.

Vu Việt tò mò nhìn hộp gỗ bình thường trước mắt, sau đó đưa tay định mở ra, ai ngờ hộp đã bị khóa.

“Phù Đồ, chìa khóa của hộp đâu?”

Mặc Phi trả lời: “Phù Đồ còn chưa chế tạo.”

Vu Việt và tất cả mọi người hơi sửng sốt, người lúc trước lại hỏi: “Vì sao?”

“Bởi vì còn chưa đến thời cơ mở cái hộp này.” Mặc Phi thản nhiên nói, “Lễ vật thứ ba này của Phù Đồ, phải xem trong tương lai Chủ công có muốn mở nó hay không đã, mở bây giờ cũng vô dụng, vì vậy xin Chủ công hãy cất giữ tạm thời, chờ thời cơ đến, Phù Đồ ắt sẽ giúp Chủ công mở nó ra.”

Vu Việt nhìn “Hắn” một lúc lâu, như cười như không nói: “Một khi đã như vậy, vì sao Phù Đồ không đợi sau này hãy dâng cho bốn vương? Thực sự không lo bốn vương lên mở sao? Bốn vương vô cùng hiếu kì với vật này.”

Mặc Phi trả lời: “Sở dĩ Phù Đồ dâng lễ vật lên lúc này là bởi vì Chủ công đã có đủ tư cách giữ nó, chỉ là có sử dụng nó hay không thì còn phải xem tương lai nữa. Ngoài ra, Phù Đồ cũng muốn xem xem Chủ công có thể tuân thủ lời hứa không mở hộp đến cùng hay không.”

Mọi người đều hít một hơi, ai mà dám nói chuyện với Vu Việt như vậy chứ!

Thế nhưng ngoài suy đoán của mọi người, chẳng những Vu Việt không tức giận, hơn nữa còn vui vẻ đồng ý. “Được, bốn vương sẽ tuân thủ lời hứa này, không đến thời cơ tuyệt đối không mở hộp.”

Mặc Phi hành lễ: “Chuyện cần làm Phù Đồ đều đã làm xong rồi.”

Đến cuối cùng, lễ vật thứ ba mà mọi người chờ mong vẫn còn là một bí mật, trong lòng bọn họ đều phỏng đoán, rốt cuộc trong cái hộp gỗ này là vật gì, đáng tiếc không có đầu mối, chỉ có thể chờ đợi ngày nào đó mở ra mà thôi. Khác với lúc bắt đầu, bây giờ không còn ai xem thường Mặc Phi nữa, quả thực “Hắn” rất xứng đáng với cái danh “Thượng khanh”.

Trong nhóm môn hạ đông đúc của Vu Việt, cái danh “Thượng khanh” không có quá năm người, nhưng thân phận của năm người này đều cực kì bí ẩn, những người khác chỉ biết có Thiên tài Minh Hàn đang ở Tiệm Hề và Trí tướng Ngư Gia luyện binh bên ngoài thành Nhung Trấn, mà Mặc Phi đã trở thành người thứ sáu. Người này có tự là “Mặc Tử”, cho nên hiện tại có người lên gọi là “Mặc Quân”.

Mấy ngày sau đó, Vu Việt lại triệu tập chúng tài sĩ đến nghị sự nhiều lần, tiến hành hoàn thiện và thực thi “An Bang Thất Sách” mà Mặc Phi đã hiến, cuối cùng nó trở thành quốc sách thời chiến của Nhung Trấn, cũng nhờ có quốc sách này mà Nhung Trấn bắt đầu ổn định và phát triển nhanh chóng.

Cùng lúc đó, khu doanh trại chế tạo giấy cũng bắt đầu chính thức được khởi công, toàn bộ quá trình, bắt kể từ việc chọn lựa, vận chuyển nguyên vật liệu đến việc xây dựng lò sấy, v.v... Vu Việt đều phái thị vệ giám sát chặt chẽ, những người không có phận sự miễn tới gần, bằng không sẽ bị giết chết tại chỗ. Thuật tạo giấy là kỹ thuật ban ân cho thiên hạ, một ngày nào đó sẽ được truyền bá rộng rãi, nhưng mà tuyệt đối không phải là bây giờ, Nhung Trấn cần dựa vào nó để tích lũy tài phú và danh tiếng, vì thế mọi người đều xem trọng việc cần phải giữ bí mật này trong một khoảng thời gian.

Trong khi Nhung Trấn đang từng bước hưng thịnh là lúc chiến tranh ba nước U, Ngưu, Cảnh vẫn đang hừng hực khí thế, có điều phần lớn những người có kiến thức đều phán rằng ngày Ngưu Quốc diệt vong đã không còn xa. Một khi Ngưu Quốc bị diệt, nghênh đón sau đó sẽ là đủ loại tình huống biến động phát sinh, trước tiên sẽ là cuộc chiến tranh giành quyền lợi ở Nhung Trấn.

Tạm thời không đề cập tới những điều này, nói đến việc thanh danh của Mặc Phi trở nên vang dội sau khi dâng hiến lễ vật, thái độ của nhóm tài sĩ trong phủ đã biến đổi hoàn toàn, khi gặp mặt thì tiếp đón thân mật, khi tụ hội cũng sẽ tích cực mời tham gia, tuy rằng số lần Mặc Phi phát biểu ngôn luận vẫn không nhiều, thế nhưng không còn ai dám khinh thường nài nỉ nữa.

Đủ loại xã giao, tuy nhiều mà hỗn tạp, nhưng vẫn còn trong phạm vi có thể khống chế, điều thực sự khiến cho Mặc Phi đau đầu là một việc khác.

“Đại nhân, ngoài cửa có một vị Khâu tiên sinh xin tiếp kiến.” Tiểu người hầu tên Duyệt Chi thông báo.

“Khâu tiên sinh?” Mặc Phi nghi hoặc hỏi, “Duyệt Chi có biết thân phận của người này không?”

Duyệt Chi trả lời: “Người này là Phù Giản, phú tộc Vương gia* của Nhung Trấn.”

* Vương gia: gia tộc họ Vương, khác với vương gia trong hoàng tộc nhé.

Phú tộc Vương gia của Nhung Trấn? Nàng có quen sao?

“Thế thì mời hần vào đi.” Mặc Phi buông bút, trong lòng cân nhắc tới thân phận và mục đích của người này.

Không bao lâu, một vị văn sĩ trung niên hơi mập tiến vào, mặc dù bộ mặt không tính là đáng ghét nhưng nói chung vẫn làm cho người ta có cảm giác không thoải mái.

Người nọ hành đại lễ, nói: “Kẻ hèn Khuê Hồng bái kiến Phù Đồ đại nhân. Quả nhiên Phù Đồ đại nhân giống hệt với lời đồn, thần thái tuấn tú, dáng vẻ bất phàm, vừa nhìn đã biết là một vị hiền sĩ không xuất thế, Khâu mỗ kính phục.”

Mặc Phi hồ hững, khoe miệng hơi run run, hỏi: “Không biết Khâu tiên sinh tìm Phù Đồ có việc gì không?”

Vẻ mặt tươi cười, Khuê Hồng nói: “Lần này Khâu mỗ đến đây là vì một chuyện đại hỉ, gia chủ Vương lão gia có một vị thiên kim, mỹ mạo hiền lương, là danh nữ của Nhung Trấn, sánh với Phù Đồ đại nhân thì có thể gọi là trai tài gái sắc, trời sinh một cặp, vì thế Khâu mỗ nhận ủy thác của gia chủ đến bái phỏng, muốn kết nên một đoạn lương duyên này.”

Lại là tới làm mối! Mặc Phi nhất thời im lặng, nàng hoàn toàn không ngờ là lại có người vội vàng tới làm mối cho nàng. Cũng đúng, đối với người ngoài thì nàng đã hai mươi, người khác ở tuổi này đã sớm sinh con đẻ cái, mà nàng lại vẫn còn độc thân. Huống chi bây giờ nàng cũng có chút tiếng tăm là thanh niên tài tuấn, một nam nhân độc thân quý báu như vậy, muốn không bị chú ý cũng khó. Chỉ là... cảm giác này sao lại vi diệu đến thế...

Mặc Phi ho nhẹ một tiếng: “Đa tạ ý tốt của Vương gia đại nhân, tạm thời Phù Đồ không có ý định thành hôn, thực sự xin lỗi.”

“Phù Đồ đại nhân, xin đừng cự tuyệt vội vã như thế.” Khuê Hồng vẫn không buông tha nói, “Không bằng đại nhân cứ cân nhắc mấy ngày đã, tiểu thư của Vương gia nổi tiếng xinh đẹp, đại nhân có thể tìm người hỏi thăm, Khâu mỗ còn có thể sắp xếp để đại nhân gặp mặt tiểu thư nữa.”

“Không cần đâu, quả thực trước mắt Phù Đồ không tính đến chuyện này, xin tiên sinh hãy trở về đi!”

Khuê Hồng còn định nói thêm, Duyệt Chi bên cạnh đã làm ra tư thế tiễn khách.

Khuê Hồng không còn cách nào đành phải rời đi, trước khi đi còn nói thêm một câu: “Xin đại nhân hãy cân nhắc, ba ngày sau Khâu mỗ sẽ lại đến bái phỏng.”

Mặc Phi thở ra một hơi, không nói nàng là nữ, cho dù thực sự là một nam nhân thì nàng cũng sẽ không cân nhắc hôn sự này, chỉ nhìn cái cách làm mối đơn thuần không hề có kỹ xảo kia cũng đã khiến cho người ta không gọi nổi hứng thú rồi.

Duyệt Chi vụng trộm nhìn Mặc Phi, nhỏ giọng nói: “Tuy Vương gia này là nhà phú tộc, nhưng mà muốn kết thân với đại nhân, thực quá vọng tưởng.”

“Ừm, ta cự tuyệt không phải bởi địa vị của người ta không cao, mà là vì ta không có ý định lập gia thất.” Ít nhất, trước khi nàng khôi phục lại thân phận nữ thì nàng sẽ không suy nghĩ đến điều này.

Duyệt Chi khó hiểu: “Đại nhân đang ở độ tuổi thích hợp, chẳng lẽ không muốn kết bạn với một lương nữ sao?”

Từ nhỏ hần đã là người hầu, quen nhìn danh sĩ phong lưu, nam tử hai mươi tuổi chưa thành hôn, không phải không có, nhưng ngay cả một sủng cơ cũng không thì thực sự giống như lông phượng và sừng lân vậy.

Mặc Phi lắc đầu, không nói gì, khi đang cầm bút lông định viết thì đột nhiên ngẩng đầu hỏi: “Đúng rồi, đến bây giờ ta vẫn chưa biết phu nhân của Chủ công là ai, Duyệt Chi nói cho ta nghe một chút đi.”

Duyệt Chi biến sắc, âm ừ không trả lời một câu.

Mặc Phi nhìn hẩn một cái, sau đó không để ý nói: “Nếu không tiện nói ra thì thôi vậy, ta cũng không phải là người không biết thì không được.”

“Cũng... không phải không thể nói à.” Duyệt Chi nhẹ giọng, “Chủ công vốn có một phu nhân người Uyển thị, còn có hai con trai và một con gái. Năm năm trước, một đám người không rõ thừa dịp Chủ công chinh chiến bên ngoài, phái thích khách ám sát Uyển phu nhân, một con trai và một con gái của Chủ công cũng bị giết. Chủ công uy danh hiển hách, người chết dưới đao của ngài không đếm xuể. Những người đó sợ Chủ công, thế nhưng cũng không cam lòng cho đồng bạn bị giết, cho nên mới xuất ra chiêu độc ác này.”

“Vậy sau đó Chủ công...”

“Sau đó?” Duyệt Chi cười nói, “Chủ công giết chết toàn bộ thích khách và người trong tộc của bọn chúng, bắt kể người già trẻ con.”

Mặc Phi chợt cảm thấy sống lưng lạnh toát, không nói thêm gì nữa.

Ngược lại, Duyệt Chi lại mở miệng nói: “Sau đó thì không ai dám đến ám sát thê thiếp và con cái của Chủ công nữa, nhưng để phòng vạn nhất, Chủ công đưa tiểu công tử còn sống sót duy nhất tới nơi khác nuôi dưỡng, không người nào trong phủ biết tiểu công tử ở đâu. Tính đến nay tiểu công tử cũng được khoảng 10 tuổi rồi.”

Hóa ra còn có chuyện như vậy, có thể tưởng tượng được lúc đó Vu Việt đã nổi giận như thế nào.

“Nói như thế, từ đó Chủ công không lấy chính thê nữa?”

Duyệt Chi gật đầu.

“Hẳn là tình cảm của Chủ công đối với phu nhân của ngài rất sâu đậm.” Mặc Phi cảm thán, một nam nhân như vậy sẽ có dáng vẻ gì khi động chân tình? Xin thứ cho nàng không có khả năng tưởng tượng được.

Mặc Phi vẫn còn đang suy nghĩ nên không phát hiện ánh mắt Duyệt Chi không cho là đúng...

Cái gọi là không thể khinh thường những lời đồn đại. Còn chưa yên tĩnh được mấy ngày, kể sau Khưu Hồng lại có mấy người lục tục đến đây làm mối, thân phận thì càng lúc càng cao. Ban đầu Mặc Phi còn miễn cưỡng ứng đối, sau đó thì chỉ e trốn tránh không kịp, mặc dù nàng đã sớm nói rõ mình sẽ không lập gia thất nhưng vẫn không thể ngăn cản được nhiệt tình của những người này. Thậm chí còn có một số người không bàn kết thân mà đưa mỹ nữ đến trực tiếp. Điều này cũng chẳng hơn gì kết thân, chỉ là lấy cớ mà bám víu, xây dựng quan hệ thôi!

Bất đắc dĩ, cuối cùng Mặc Phi đành phải sử dụng đòn sát thủ, không có việc gì thì trốn vào phòng nghị sự của Vu Việt, tích cực sửa sang lại văn thư, tấu chương hoặc là sao chép một vài điển tịch, v.v... Vu Việt bị liên lụy thì không những phối hợp với nàng kéo dài thời gian nghị sự mà còn đề nghị với nhóm quan lại kết thúc nhanh tiến trình, sau đó người người nhanh chóng rời đi với vẻ mặt quý dị, chỉ để hai vị này lại một mình.

“Nghe nói gần đây Phù Đồ có không ít điềm phúc nhỉ.” Vu Việt buông thẻ tre trong tay, thần nhiên hỏi.

“Chủ công đừng giễu cợt Phù Đồ.” Mặc Phi bất đắc dĩ, “Danh sĩ trong phủ của Chủ công đông đảo như thế, cũng chẳng thiếu người chưa thành hôn, cớ sao Phù Đồ lại phải hưởng thụ loại đãi ngộ này?”

Trong mắt Vu Việt hiện lên ý cười: “Dân chúng Nhung Trăn cõi mở, thích đẹp quý tài, tài mạo của người rất phù hợp với sở thích của mọi người.”

Quả là bi kịch! Mặc Phi không cho rằng bản thân là một mỹ nhân, bằng không đến bây giờ cũng không thể không có ai đoán ra giới tính của nàng, tuy rằng nàng chỉ cao khoảng một mét bảy, thế nhưng so với văn nhân còn thấy gây chú ý hơn hẳn. Cũng may là giọng nói và tướng mạo của nàng đều rất trung tính, hành vi cử chỉ cũng không biểu lộ phong thái nữ tử, hơn nữa nàng mặt than, cảm xúc trong ngoài khác biệt, nhìn cũng có vài phần phong nhã.

Nhưng những điểm này đã nào đến mức thoát khỏi vạn người mê! Phải biết rằng lúc nàng bị đồn là “Nam sủng” thì hoàn toàn chẳng có ai hỏi han, xem ra có danh tiếng quả là một mối. Cuối cùng nàng cũng biết vì sao sáu vị thượng khanh đều muốn ẩn giấu thân phận, thực sự là bọn họ đã dự đoán trước rồi.

“Có lẽ Phù Đồ nên thu vài súng cơ.” Không phải những người đó coi nàng là người độc thân sao? Nếu nàng có súng cơ rồi, ít nhất những người cứ thích đến hiến mỹ nữ sẽ yên tĩnh trong một thời gian.

Ý cười trong mắt Vu Việt biến mất, hỏi: “Phù Đồ thích cái dạng mỹ nữ gì?”

“Ừm... dịu dàng đáng yêu, hiền lành hiểu ý!” Mặc Phi thuận miệng trả lời.

Vu Việt nắm chặt thẻ tre, trong lòng khó chịu, khó chịu vô cùng. Hắn có dự vọng với Phù Đồ, điều này đã là một chuyện không thể chối cãi, nhưng hắn cũng không muốn buông thả bản thân, bởi vì hắn quý trọng thiếu niên tài hoa này, không muốn phá hủy “Hắn”. Mà nếu thành toàn cho “Hắn” thì hắn lại không chịu được cảnh “Hắn” vui vẻ với nữ nhân.

Thay vì vậy, không bằng sớm chặt đứt phần tâm tư này.

“Lần trước Phù Đồ dâng lễ vật, bốn vương còn chưa ban cho người thứ gì, vậy thì không bằng để bốn vương tặng cho người mấy súng cơ đi!”

Mặc Phi sững sờ, trên thực tế không phải Vu Việt không ban cho nàng thứ gì, ngược lại hắn thưởng cho nàng rất nhiều đồ quý giá. Bây giờ nàng lại muốn thưởng mỹ nữ, sẽ không phải là người trong Đông viện của hắn đấy chứ? Nàng thực tình không muốn đâu!

Vu Việt không quản Mặc Phi đang rầu rĩ cái gì, tiếp tục nói: “Là thượng khanh của bốn vương, quả thực không thể ngay một nữ nhân hầu hạ cũng không có được. Vừa vặn thời gian trước có người tặng bốn vương mấy người đẹp phía nam, ai ai cũng quyến rũ động lòng người, không cởi mở như nữ tử Nhung Trăn, lại ôn nhu hơn, rất phù hợp với yêu cầu của Phù Đồ.”

“Trời...” Mặc Phi rất muốn cự tuyệt, nhưng mà vừa rồi chính nàng đã nói muốn thu súng cơ, bây giờ Vu Việt mở miệng tặng, nàng không nhận thì có vẻ không ổn.

Vì thế nàng đành phải hành lễ tạ ơn.

Tin tức Phù Đồ được Vu Việt ban ấy mỹ nữ truyền đi rất nhanh, khiến ột số người phải tức hận đến nắm chặt tay lại. Phải biết rằng, nữ nhân mà Vu Việt đã ban thưởng thì chắc chắn sẽ có phẩm cấp cực cao, dòng chi tục phẩn* bình thường làm sao so sánh được? Vì nguyên nhân này, cuối cùng số người đến hiến mỹ nữ đã giảm đi rất nhiều, trào lưu làm mối cũng dần dần thoái lui, cuối cùng thì Phù Đồ có thể được an nhàn.

* Dòng chi tục phẩn: tầm thường, xoàng xĩnh.

Thu những súng cơ này quả là đáng giá!

20. Q.1 - Chương 20: Canh

Một chiếc lá rụng từ ngoài cửa sổ bay vào, rơi xuống mặt bàn của Mặc Phi.

Hóa ra bất giác đã là cuối thu rồi, không biết thầy của nàng có khỏe không? Nàng đột nhiên mất tích như vậy, chắc chắn sẽ khiến cho thầy lo lắng. Nhưng mà nàng không tìm thấy đường về nhà, có lẽ cả đời cũng chỉ có thể sống ở thời đại xa lạ này.

Mặc Phi bàng hoàng nhìn về phía màn đêm tối đen ngoài cửa sổ, cảm giác chua xót dâng lên trong lòng.

“Đại nhân, Vân cơ và Ly cơ cầu kiến.” Bên ngoài cửa truyền đến tiếng thông báo của Tích Chi.

Mặc Phi khôi phục lại nói: “Vào đi.”

Chẳng mấy chốc, hai nữ tử có dung mạo tú lệ thành thực đi vào, quỳ một lễ với Mặc Phi.

“Hai vị mỹ cơ tìm ta có chuyện gì?”

Vân cơ trả lời: “Trời đã gần chuyển lạnh rồi, thiếp và Ly cơ khâu riêng mấy bộ y phục mùa đông cho ngài.”

Lúc này Mặc Phi mới chú ý tới trong tay hai nàng đang cầm y phục, nàng nghĩ quả là đã lâu không mua thêm bộ đồ mới, vải vóc, tơ tằm Vu Việt ban cho lần trước nàng đã thưởng một nửa cho những mỹ nữ thu vào, Vân cơ và Ly cơ trước mắt này là hai người trong đó.

Xem ra các nàng đã dùng vải này làm y phục cho nàng, muốn làm nàng vui lòng, đáng tiếc, giả nam nhân như nàng sao có thể vui vẻ với nữ nhân, nhiều nhất chỉ có thể khiến các nàng sống thoải mái một chút, đợi về sau có cơ hội sẽ kết duyên các nàng cho những người thích hợp.

Nhưng các nàng đã đưa y phục đến rồi, Mặc Phi cũng không muốn cự tuyệt.

“Lấy lại đây ta thử xem.” Mặc Phi vừa nói vừa đứng dậy.

Trong mắt hai mỹ cơ hiện lên vẻ vui mừng, vội vàng đứng dậy đi tới.

Ly cơ cởi áo cho nàng, Vân cơ lần lượt gỡ ra từng bộ y phục một.

Cũng may y phục hiện tại tương đối dày, chỉ phải cởi hai lớp, Mặc Phi không lo lắng bị phát hiện ra cái gì.

“Thời tiết lạnh, sẽ không cởi áo trong.” Mặc Phi ngăn cản động tác của Ly cơ.

Vì thế hai nàng cầm lấy bộ đồ mới, mỗi người đứng một bên Mặc Phi, giúp nàng mặc y phục.

Mặc Phi đang hai tay ra, thăm nghĩ khó trách các nam nhân đều thích trái ôm phải ấp, cảm giác có mỹ nữ hầu hạ như thế quả là khác biệt, ngay cả nàng giả nam cũng cảm thấy mình hơi rung động.

Y phục mùa đông của thời đại này gồm ba lớp hoặc nhiều hơn, áo trong bằng tơ lụa, ở giữa là gấm vóc, áo khoác là cẩm y. Y phục mùa đông của nhóm quý tộc giàu có rất tinh tế, chất liệu may mặc rất được xem trọng, trường bào rộng, tay áo dài, mang theo vẻ phú quý, mặc dù kỹ thuật thêu còn chưa phát triển, nhưng kỹ xảo sử dụng trên y phục vô cùng tuyệt vời, tầng tầng lớp lớp hiển lộ sự đẹp đẽ quý giá.

Ly cơ đang thắt đai lưng cho Mặc Phi, giọng nói của Tích Chi bên ngoài cửa vội vàng truyền đến: “Đại nhân, điện hạ giá lâm...”

Mặc Phi sửng sốt, còn chưa kịp cho hai nàng thối lui sang một bên đã thấy Vu Việt mặc một thân hoa phục cất bước vào.

Khi hần nhìn thấy tình huống trong phòng, bước chân thoáng dừng lại, sau đó mới tiến vào.

Hai nàng cuống quýt quỳ gối, vừa rồi các nàng đều cảm giác được một luồng sát khí, như thể các nàng sẽ bị xử tử hình ngay lúc này vậy.

Mặc Phi cảm lấy đại lưng mà Ly cơ vừa đặt xuống, chậm rãi hành lễ với Vu Việt.

“Không biết Chủ công đến, Phù Đồ thất lễ.”

Vu Việt nhìn hai nàng đang quỳ trên mặt đất, thần nhiên nói: “Xem ra những mỹ cơ mà bốn vương thưởng này rất hợp ý của Phù Đồ.”

Mặc Phi gật đầu: “Các nàng thông minh khéo tay, hiền lành hiếu ý, quả thực rất tốt, Phù Đồ phải đa tạ Chủ công ban cho.”

Vu Việt mím chặt môi, trong lòng xuất hiện cảm giác tự làm tự chịu?

“Chủ công, xin mời ngồi.” Mặc Phi vừa tiếp đón Vu Việt, vừa quay đầu nói với hai nàng, “Hai người lui xuống trước đi, gọi Tích Chi dâng trà.”

Hai nàng như được đại xá, lên tiếng đáp lời rồi thối lui.

Vu Việt ngồi vào chỗ của mình, ánh mắt lại vẫn nhìn Mặc Phi, sau một lúc lâu mới nói: “Người mặc y phục này rất đẹp.” Từ trước tới giờ hần đều thấy Mặc Phi ăn mặc mộc mạc, đột nhiên hôm nay thay vào cẩm bào lộng lẫy này, lịch sự, tao nhã, sáng sủa, càng lộ vẻ khôi ngô.

“Đa tạ Chủ công đã khen.” Mặc Phi nhìn đại lưng trong tay, có chút ngượng ngùng nói, “Y phục của Phù Đồ không chỉnh tề, xin cho phép Phù Đồ vào trong mặc lại.”

Vu Việt khẽ gật đầu.

Vì vậy Mặc Phi đi tới phía sau bình phong chỉnh lại đai lưng.

Bình phong bán trong suốt, mơ hồ có thể nhìn thấy bóng người chớp hiện ở bên kia, bên tai nghe được âm thanh ma sát của vải, ánh mắt lại dời về phía đồng y phục tán loạn mà Mặc Phi vừa thay, điều này làm cho Vu Việt có một loại ảo giác, rằng kì thực người nọ đang cởi y phục, đai lưng vì hấn. Loại ý tưởng này vừa xuất hiện, trong lòng hấn như có một con dã thú muốn thoát ra ngoài.

Không bao lâu Mặc Phi đi ra, vừa vặn gặp Tích Chi bưng trà vào.

“Tích Chi, thu dọn y phục trên bàn đi.” Phân phó xong Mặc Phi lại nói với Vu Việt, “Bữa bãi như thế, thực sự thất lễ.”

“Không sao, lại đây ngồi đi.” Vu Việt cup mắt xuống, giấu đi tâm tư không thể nói ra.

Sau khi ngồi xuống, Mặc Phi hỏi: “Không biết đêm khuya Chủ công đến thăm có gì chuyện quan trọng không?”

Đây là lần đầu tiên Vu Việt tiến vào viện của nàng, mặc dù nơi ở của nàng cách phòng ngủ của hấn không xa, nhưng cho tới giờ Vu Việt cũng chưa từng tới.

“Cũng không có việc gì, chỉ là đêm khuya yên tĩnh khó ngủ, đột nhiên muốn tìm Phù Đồ uống rượu một lát.” Vu Việt uống ngụm trà, thản nhiên trả lời.

Uống rượu? Kỳ thực, tửu lượng của Mặc Phi không tệ lắm, nhưng nàng chưa bao giờ uống rượu tùy tiện trước mặt người khác, đây là một loại bảo vệ bản thân, cũng là một loại cẩn thận.

Nàng suy nghĩ nói: “Uống rượu sẽ tổn hại đến sức khỏe, nếu như Chủ công không ngại thì ăn chút canh với Phù Đồ được không?”

“Ăn canh?”

Mặc Phi gật đầu: “Phù Đồ thích nấu canh, đặc biệt là khi thời tiết từ từ rét lạnh, ăn canh có thể ấm bụng, vì thế mỗi đêm Phù Đồ đều đến phòng bếp nấu một chén canh.”

“Phù Đồ tự mình nấu canh?” Vu Việt rất có hứng thú, ở thời đại này, tuy rằng không có kiểu quân tử xa nhà bếp, nhưng nam tử bình thường sẽ khinh thường những việc như thế, đương nhiên, phần lớn dân chúng nghèo khó sẽ không nói như vậy.

“Đúng vậy.” Mặc Phi hỏi, “Thế nào? Chủ công có vui lòng ném thử không?”

“Đương nhiên.”

Lúc này Mặc Phi mới phân phó Tích Chi dâng canh lên.

Đêm nay làm canh hạt sen xương sườn, nấu đơn giản nhưng mùi vị rất ngon. Thời gian trước, nàng đặc biệt tìm người chế tác công cụ tinh luyện muối tinh, tuy rằng không thể tinh luyện ra số lượng lớn, nhưng chỉ chế ra phần bản thân muốn dùng là đủ rồi. Cho nên dù Mặc Phi không có tay nghề cao nhưng canh dùng muối tinh làm ra vẫn có mùi vị vẫn ngon lành.

Một ngụm canh xuống bụng, cả người lập tức có cảm giác ấm áp, Vu Việt có chút bất ngờ với hương vị này, tâm tình vốn hơi xao động của hấn, nhờ một chén canh đã chậm rãi bình thản trở lại.

“Không thể tin được tài nấu nướng của Phù Đồ lại cao đến thế.” Vu Việt khen ngợi nói. Hấn đã từng ăn bao nhiêu món ngon, bao nhiêu mỹ vị nhưng chưa bao giờ cảm thấy sung sướng giống như hôm nay.

“Chủ công quá khen. Phù Đồ cũng chỉ vì thỏa mãn sở thích ăn uống mà thôi, ngoại trừ nấu canh, những món còn lại đều không am hiểu.”

Vu Việt nói: “Vừa rồi Phù Đồ nói mỗi đêm đều nấu canh?”

“Vâng.”

“Vậy Phù Đồ có để ý nhiều hơn một người hay không?”

“Ý của Chủ công là...” Không phải đâu? Không phải đâu? Ngài muốn đến đây mỗi ngày sao?

“Phù Đồ nấu canh rất hợp với khẩu vị của bốn vương, mỗi đêm, sau khi bốn vương xử lý xong công sự sẽ thường có cảm giác đói bụng, mà những món trong phòng bếp thì bốn vương đều đã ăn ngấy rồi.”

“Vậy... Phù Đồ có thể giao cách nấu cho đầu bếp của Chủ công.” Trọng điểm cũng chỉ là do muối thôi...

Vu Việt lẩm liệt nói: “Phù Đồ đang từ chối sao?”

Mặc Phi yên lặng một lúc mới nói: “Nếu Chủ công không chê, Phù Đồ tất sẽ chuẩn bị.” Nét mặt thì bình tĩnh không gợn sóng, đáy lòng thì lại đầm ngực giậm chân, vừa rồi uống rượu với hần không phải là được rồi sao, ăn canh cái gì chứ!

“Vậy thì tốt lắm.” Lúc này Vu Việt mới vừa lòng gật đầu.

Ngày hôm sau, Vu Việt sai tặng không ít nguyên liệu nấu ăn, còn cho người tới thông báo, nếu thiếu cái gì thì mang đến trực tiếp là được. Đồng thời hần còn tìm thợ may tốt nhất Nhung Trần làm y phục cho Mặc Phi, chọn vải dệt tốt nhất, dùng hương liệu quý nhất. Tuy không gọi là xa hoa nhưng tuyệt đối là đãi ngộ đặc thù mà người khác không có.

Thượng khanh Phù Đồ này được sủng ái, phải gọi là độc nhất vô nhị.

Nếu như Mặc Phi biết một chén canh sẽ dẫn đến hậu quả như vậy, thế thì đánh chết nàng cũng sẽ không khuyến khích Vu Việt ăn canh một lần nữa! Sau này Vu Việt cho nàng uống rượu, nàng sẽ tuyệt đối không ăn canh!

Hiện tại, mỗi đêm Vu Việt đến đều hỏi một câu giống nhau: “Đêm nay ăn canh gì?”

Mặc Phi biết làm mấy chục loại canh, bình thường sẽ chuyển đổi đa dạng, cho nên Vu Việt cũng trở nên kén chọn.

Đương nhiên, ngoại trừ ăn canh, Vu Việt còn có thể tìm Mặc Phi chơi cờ phẩm trà, hoặc là nghiên cứu thư pháp, hoặc là thảo luận thời cuộc. Cuộc “Sống về đêm” của hai người cứ triển khai hài hòa như thế, Vu Việt vô cùng hưởng thụ loại thoải mái này, mỗi lần trở về từ nơi này của Mặc Phi, hần đều có thể bình yên đi vào giấc ngủ. Mà Mặc Phi lúc đầu thì miễn cưỡng, sau đó lại là thản nhiên.

Trên thực tế, ở chung với Vu Việt cũng không khó khăn giống như trong tưởng tượng, sau khi từ từ hiểu biết nhau, thậm chí có khi ngay lễ tiết Mặc Phi cũng bỏ qua, thường xuyên coi nam nhân nắm quyền lớn này như người thường.

Mặc kệ những người khác nhìn có thấy kinh thế hãi tục hay không, nhưng ít nhất Vu Việt rất vừa lòng gần gũi với Mặc Phi. Hai người cũng chưa phát hiện trạng thái này đã sớm vượt qua khoảng cách quân thần bình thường, Vu Việt thì không thèm để ý, Mặc Phi thì đã tập mãi thành thói quen, kết quả là xem nhẹ.

Người hiểu biết tình huống chung của Vu Việt và Mặc Phi nhất chính là hai nô bộc bên người, bọn họ vô cùng nhạy cảm với phương diện này, hai người kia càng lúc càng ái muội, thực sự quá rõ ràng. Ánh mắt nóng cháy của Vu Việt khi không có ai thì không thèm che giấu nữa, mà Mặc Phi thì lại vẫn không hề hay biết gì, bất kể lúc trước hay là bây giờ, nàng đều không có kinh nghiệm về điều này. Nàng lớn lên trong sự giáo dục nghiêm khắc của thầy nàng, ngoại trừ học tập cũng chỉ có học tập, bình thường hầu như không có thừa thời gian để mà nói chuyện yêu đương.

Tích Chi và Duyệt Chi đã nhìn ra, thỉnh thoảng bọn họ lại dùng ánh mắt không hiểu nhìn nàng, nhưng lại không có ai bóc trần.

“Mùa đông sắp tới các quốc gia sẽ bắt đầu hưu binh, Nhung Trần cũng tiến vào thời kỳ khôi phục, Phù Đồ cho rằng trước mắt có thể phát triển cái gì?” Vu Việt vừa phẩm trà vừa hỏi.

Mặc Phi dùng tay áo che ngáp ngủ, trả lời: “Chủ công, không bằng xây dựng thư xá đi.”

“Xây dựng thư xá?”

“Trong các môn hạ tài sĩ đông đảo của Chủ công, phần lớn đều không có việc gì làm, không bằng xây dựng một khu dạy học công, thu hút đông đảo trẻ em đến học, lấy tài sĩ làm thầy, truyền đạo thụ nghiệp. Hiện giờ tạo giấy đã có quy mô nhất định, biên soạn tài liệu giáo trình sẽ càng đơn giản thuận tiện hơn. Bồi dưỡng nhân tài là trọng điểm trong tương lai, thế thì sao Chủ công không đi trước một bước?”

“Ý kiến hay.” Vu Việt vỗ nhẹ mặt bàn, lại hỏi, “Phù Đồ đã có kế hoạch cụ thể chưa?”

“Ừm... tuyển sinh trường học, chọn lựa thầy giáo, chiêu mộ đệ tử, điều kiện chiêu mộ, biên soạn giáo trình, cách thức thi cử...” Mặc Phi ngồi quỳ ở trên gối nệm, thân mình dựa vào bệ cửa sổ, một tay đặt trên cạnh cửa, dáng vẻ buồn ngủ, giọng nói cũng ngày càng nhỏ.

“Phù Đồ?” Vu Việt nhẹ giọng gọi một tiếng.

Mặc Phi nỉ non vài tiếng, nhắm hai mắt lại, dường như đã không ngăn được cơn buồn ngủ.

Thời gian gần đây Vu Việt rời đi ngày càng trễ, vì vậy khiến cho nàng thường xuyên không ngủ đủ giấc, sau này lại không phòng bị nữa, cho nên nàng cũng không chống cự cơn buồn ngủ.

Trong lúc mơ mơ màng màng, nàng cảm thấy mình được ôm, sau đó mang tới trên chiếc giường quen thuộc.

Mặc Phi ôm lấy chăn nệm theo bản năng, khoe miệng hơi cong lên.

Loại biểu cảm thỏa mãn này rất khó gặp, bởi vì mặt than, trên mặt Mặc Phi chưa bao giờ xuất hiện biểu cảm khoa trương quá mức thế này, ngay cả mỉm cười cũng rất hiếm có. Nhưng mà lúc này nụ cười lại xuất hiện, mang theo một cảm giác không nói nên lời, làm cho tâm tình người ta cũng nhu hòa trở lại.

Vu Việt nhìn mê mẩn, mi kia, mắt kia, môi kia, hần đều bị hấp dẫn.

Hắn cúi người tới gần, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi khát vọng đã lâu, tinh tế thưởng thức, răng lưỡi chạm nhẹ.

Theo sự xâm nhập từ từ, hơi thở của Vu Việt càng thêm nặng nề. Môi hắn dọc theo hai má, chậm rãi hướng ra phía cổ, một bàn tay to cũng xoa cánh tay, khữu tay trong tay áo “Hắn”...

“Ừm...” Đột nhiên Mặc Phi rên rỉ một tiếng, vô thức kéo chăn nệm, chùi đầu vào trong đó, thành công ngăn trở công kích của Vu Việt.

Động tác của Vu Việt dừng lại, thân thể của thiếu niên này giống như cây thuốc phiện, khiến cho dục vọng trong lòng hắn trở nên điên cuồng. Nhưng khi nhìn đến trang phục nam tử trên người “Hắn”, trong mắt hắn hiện lên sự đấu tranh. Lấy thân phận, địa vị của hắn, không ai có thể cự tuyệt sự sùng ái của hắn, nhưng nếu như hắn cứ cương quyết giữ lấy thiếu niên tài hoa xuất chúng này, rất có khả năng sẽ phá hủy “Hắn” mất. Tài năng của “Hắn”, hắn muốn, con người của “Hắn”, hắn cũng muốn. Thực sự khó mà có được cả hai.

“Phù Đồ, bổn vương nên làm sao với người đây?” Vu Việt nằm nghiêng bên người Mặc Phi, nhẹ nhàng tự nói.

Lần này hắn dừng lại, nhưng hắn còn có thể nhẫn nại được bao lâu nữa? Lần đầu tiên hắn sinh ra hoài nghi với khả năng kiềm chế của chính mình.

Phù Đồ, đừng phản bội hắn, cũng đừng rời khỏi hắn, nếu không...

21. Q.1 - Chương 21: Biện Luận Thương Nghiệp

Ngày hôm sau tỉnh lại, Mặc Phi cảm thấy thất lưng hơi đau, duỗi người một cái, phát hiện mình mặc y phục ngày hôm qua ngủ một đêm. Hơi nhíu mày, nàng nghĩ lại hôm qua mình ngủ như thế nào? Vốn dĩ đang trò chuyện với Vu Việt, hình như nói đến xây dựng thư xá gì đó, sau đó...

Sau đó nàng ngủ? Ngủ ở ngay trước mặt của Vu Việt?

Mặc Phi im lặng.

“Đại nhân, ngài tỉnh rồi.” Tích Chi bưng một chậu nước vào, hầu hạ Mặc Phi rửa mặt chải đầu như thường lệ. Nàng vụng trộm đánh giá chủ tử của mình, Mặc Phi làm việc và nghỉ ngơi rất có quy luật, cho dù ngủ

trể cũng có thể tỉnh lại đúng giờ, chỉ là không ngờ ngày hôm qua tiếp điện hạ một đêm, vậy mà “Hắn” vẫn thức dậy được...

Mặc Phi rửa mặt xong, ngồi cạnh bàn gương, Tích Chi lấy lược chải tóc cho nàng một cách tự nhiên.

“Tóc của đại nhân vừa mềm lại mượt, nếu để dài chắc chắn sẽ rất đẹp.” Tích Chi hâm mộ nói, “Chỉ có điều, hình như tóc của đại nhân mọc rất chậm nhỉ?”

Trong lòng Mặc Phi hơi run lên, trước kia nàng cũng chú ý tới vấn đề này, chỉ là không chú ý lắm, thế nhưng theo thời gian trôi qua, không chỉ tóc nàng không hề sinh trưởng, ngay cả chuyện mỗi tháng một lần cũng dần dần dừng lại. Tuy rằng không cần phải phiền lòng vì băng vệ sinh, nhưng mà nếu không có cái này, nàng vẫn là một người bình thường sao? Sẽ không phải ngày nào đó tỉnh lại, nàng đã biến thành một nam nhân chân chính chứ!

Nếu là thế cũng tốt, ít nhất nàng không cần lo lắng bị lộ giới tính. Nhưng mà nếu không thể tìm ra nguyên nhân biến hóa trên người nàng, nàng sẽ không thể yên tâm được.

Vấn đề không có đầu mối cứ tạm gác ra phía sau, chuyện nàng xuyên không vốn đã rất ly kỳ rồi, nhiều thêm một chuyện nữa cũng chẳng nhằm nhò gì.

“Tích Chi, tối hôm qua có thể ta hơi thất lễ, Chủ công có tức giận không?”

“Tức giận?” Tích Chi kỳ quái nói, “Sao điện hạ lại tức giận được ạ? Khi rời đi lúc sáng sớm, tâm tình của điện hạ rất tốt.”

“Rời đi lúc sáng sớm?” Mặc Phi ngừng lại, chần chờ hỏi, “Tối hôm qua Chủ công qua đêm ở đây sao?”

“Đúng vậy, chính điện hạ đã ôm ngài trở về phòng đó.” Tích Chi dùng ánh mắt ái muội nhìn Mặc Phi, trong lòng tuyệt đối không tin tối hôm qua điện hạ không làm cái gì.

“Chuyện đó... chuyện đó...” Mặc Phi không biết nên hỏi cái gì. Sáng nay nàng tỉnh dậy thì toàn thân nguyên vẹn, hiển nhiên không bị làm sao, nhưng việc chung giường chung gối với Vu Việt cả đêm sẽ có chút quái dị, “Vậy... còn có ai biết Chủ công qua đêm ở đây không?”

Trong khi đó nàng và Vu Việt vốn đã có mấy lời đồn đại không hay rồi, nếu có ai mà biết được hai người còn ở chung một đêm, vậy thì không biết sẽ bị truyền ra thành cái dạng gì nữa.

Tích Chi trả lời: “Chắc là chỉ có người hầu của điện hạ biết thôi ạ.” Nhưng mà trong lòng có quan tâm tay không thì chẳng ai biết được.

Hiển nhiên Mặc Phi cũng nghĩ tới điều này, có điều bây giờ đã thành sự thực, nàng cũng không muốn lãng phí thời gian để buồn rầu, chỉ cần sau này chú ý một chút là được. Vu Việt là một nam nhân rất có năng lực, trò chuyện với hắn thường sẽ dẫn dắt đến không ít vấn đề, một khi thảo luận sẽ quên luôn cả cấp bậc cao thấp.

Lúc này Duyệt Chi tiến tới thông báo: “Đại nhân, điện hạ mời ngài đến phòng nghị sự.”

Mặc Phi lại thay đổi một chiếc áo khoác khác, sửa sang xong rồi đi tới phòng nghị sự. Chỉ là trong lòng nàng khó hiểu, nghị sự trước đây không có ai đến thúc giục nàng, bởi vì thời gian đều cố định. Chẳng lẽ hôm nay có chuyện gì đặc biệt sao?

“Đám thương nhân chết tiệt này, bọn họ nghĩ bốn vương không có cách gì đối phó với bọn họ à?”

Còn chưa vào phòng nghị sự, giọng nói cuồng nộ của Vu Việt đã truyền đến, Mặc Phi hơi dừng lại, sau đó chậm rãi bước vào.

Lúc này trong đại sảnh chỉ có khoảng mười người, ai nấy đều ngồi nghiêm chỉnh, thân thể căng thẳng, bầu không khí vô cùng quỷ dị. Mà Vu Việt thì đứng ở trước bàn, quay lưng về phía cửa lớn, trên mặt đất thể tre rơi tán loạn.

Mặc Phi nhặt thể tre lên nhìn, hóa ra là mấy thương nhân lớn hợp lại với nhau, ký chung một bức thư muốn nói lòng việc buồn muối, lương thảo, da lông, v.v... ấy sản nghiệp kinh doanh lớn.

“Các người nói đi!” Vu Việt bỗng quay người lại, đúng lúc nhìn thấy Mặc Phi.

Mặc Phi hơi hành lễ: “Chủ công bớt giận, hà tất phải để ý đến những yêu cầu vô lễ này.”

Vu Việt hơi ngừng lại, sắc mặt dần dần bình tĩnh, lạnh nhạt nói: “Nếu như chỉ là thế thì không nói làm gì, nhưng mà bọn chúng lại dám bán lương thực của Nhung Trần với giá cao cho thương nhân nước khác, điều này không phải lại dấn vào vết xe đổ của Ngu Quốc sao?”

Lúc đầu nhờ có nông sách Mặc Phi dâng lên, Vu Việt phân tóe nhiều mảnh ruộng lớn để thí nghiệm, kết quả là bội thu, những nông cụ cải tiến cũng khiến cho hiệu suất trồng trọt, gặt hái tăng mạnh. Ai dè những thương nhân chỉ biết duy lợi, ánh mắt thiên cận này lại mượn nó để vơ vét của cải, không để những cảnh cáo trước đó của Vu Việt vào mắt.

Thấy Vu Việt dụ đi, Thẩm Bạc mở miệng nói: “Những thương nhân này đúng là ngày càng càn rỡ, Chủ công cần phải sửa trị bọn họ một phen.”

“Không thể.” Mạnh Tuyền vội nói, “Thương nhân của Nhung Trần nhiều vô số, nếu như không xử lý thỏa đáng sẽ khiến cho bọn họ phản cảm, thậm chí kéo nhau rời đi nơi khác, điều này vô cùng bất lợi đối với sự phát triển của chúng ta.”

Bách Lý Mặc nhíu mày: “Như vậy, quả thực thế lực của thương nhân quá lớn, nếu không khống chế kịp thời, chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới ổn định của Nhung Trần trong tương lai.”

Từ những điều mọi người thảo luận, Mặc Phi đã hiểu rõ ngọn nguồn cơ bản của sự việc. Ở thời đại này, mặc dù địa vị của thương nhân không cao nhưng quyền lợi cũng không nhỏ, rất nhiều người chức vị cao đồng thời cũng là thương nhân lớn, cũng khó trách trong Tài sĩ luận hội ở Tiệm Hề lần trước, cái vị văn sĩ tên “Triệu Hàm” lại đưa ra tư tưởng trọng nông khinh thương như vậy. Thời kỳ này giống với thời Tần Hán, không phân chia rõ ràng giữa chính trị và thương nghiệp, những chuyện như cho thương nhân tham gia chính trị hay lấy chính trị để thúc đẩy buôn bán nhiều không đếm hết, trong lịch sử Trung Quốc đã có một người nổi tiếng tên Lã Bất Vi, lúc đầu chỉ là một thương nhân, dùng “Đầu cơ kiếm lợi” để đổi lấy vị trí tướng quốc đứng trên vạn người, sức ảnh hưởng như thế có thể thấy được rõ ràng.

Nhưng kìm chế thương nghiệp lại không phải một cách giải quyết vẹn toàn. Người đời sau đều biết, rằng phát triển thương nghiệp có thể tăng trưởng kinh tế và quốc lực của một quốc gia rất nhanh, nông như núi non, thương như nước chảy, thiếu một trong hai thứ đều không được.

“Đúng vậy.” Thẩm Bạc lại nói, “Nếu như Chủ công không xử lý, bọn họ sẽ tiếp tục bán lương thực ra bên ngoài, hiện giờ chiến sự liên tiếp, giá cả lương thực đã tăng cao gấp mấy lần năm trước.”

“Nếu xử lý không đúng phương pháp, áp chế được kiều ngạo của bọn họ thì lại khiến cho bọn họ oán hận.” Bách Lý Mặc cân nhắc nói, “Chắc chắn không chỉ dựa vào nghiêm trị là giải quyết được.”

Vu Việt ngồi lại vị trí của mình, nhìn Mặc Phi như đang có suy nghĩ, hỏi: “Phù Đồ, trong An Bang Thất Sách của người có viết về phát triển buôn bán, phải chăng người đã nghĩ đến kết quả thương nhân phát triển lớn mạnh? Chính sách này còn có thể thi hành tiếp không?”

Mặc Phi trả lời: “Vì sao không thể thi hành? Thương nhân coi trọng tiền tài, chỉ cần chúng ta cho bọn họ đủ lợi ích, bọn họ sẽ cam tâm tình nguyện mà ủng hộ Chủ công.”

“Ý của người là tiếp tục nới lỏng chính sách thương nghiệp ư?” Vu Việt nhíu mày.

Bách Lý Mặc là người đầu tiên phản đối: “Điều này khẳng định không được, nới lỏng quá sẽ dẫn đến rối loạn.”

“Nới lỏng hoàn toàn đương nhiên không thể được, Chủ công nên làm đồng thời, vừa cấp cho bọn họ lợi ích, vừa ban hành thương pháp*, tác dụng của việc sáng lập thương bộ mà Phù Đồ đề xuất là ở chỗ này.”

* Thương pháp: luật thương nghiệp.

“Thương pháp?”

“Thương nhân muốn trục lợi, chúng ta cung cấp cho bọn họ con đường kiếm tiền, ngoại trừ quyền kinh doanh muối, vũ khí, vật tư trọng yếu, v.v... Chủ công phải nắm chắc ở trong tay, những thứ còn lại đều có thể tùy cơ ứng biến, ví dụ như giấy, kỹ thuật ở trong tay Chủ công, lại có thể cấp quyền kinh doanh cho thương

nhân. Chỉ là, nếu bọn họ muốn kiếm được tiền ở hạng mục này thì nhất định phải làm theo khuôn khổ của thương pháp, phát động mua bán, xuất nhập ít hay nhiều, giá cả thấp hay cao, thu thuế thu nhập, hàng tháng có kiểm kê, hàng năm có khảo sát. Nếu lo lắng không chuyên nghiệp, thành lập thương học để dạy dỗ; nếu sợ không hăng hái, lấy kim bài* ra để cổ vũ phát triển; thiếu thốn thương nhân, thành lập công quỹ trung gian để dẫn dắt; thiếu vốn hay bị lừa gạt, thu thuế bảo vệ, lập quy định buôn bán, bảo vệ người thiện, trừng trị kẻ ác, như thế thì lo gì thương nghiệp không phát triển, không không chế được thương nhân?”

* Kim bài: giống như chứng nhận chất lượng trao cho thương nhân, họ cũng nhờ điều này mà nổi tiếng hơn, làm ăn phát đạt hơn.

Lời vừa nói ra, lập tức khiến cho những người ở đây chấn động, bọn họ đều là những người có tri thức, chỉ hơi nói tới đã linh hoạt hiểu ra, gật đầu tán thành với nhau.

Chậm rãi hồi phục, Mặc Phi lại tiếp tục nói: “Muốn thiết lập thương pháp hoàn chỉnh, cần thiết phải hiểu biết buôn bán, nắm chắc tình hình thị trường, nếu không tất cả đều chỉ vô ích.”

“Nói có lý, nói có lý.” Mạnh Tuyền gật gật đầu, vô cùng đồng ý.

Mặc Phi còn muốn nói điều gì đó, nhưng lại chỉ mấp máy môi không nói ra.

Hiển nhiên Vu Việt nhìn ra do dự của nàng, nói: “Có vẻ như Phù Đồ vẫn còn điều chưa nói hết, cứ nói đừng ngại.”

“Vâng.” Mặc Phi nhìn một vòng xung quanh, nói thẳng, “Phù Đồ đề nghị, sau này không thăng chức vị cao cho toàn bộ thương nhân.”

Lời vừa nói ra, những người ở đây lại ồ lên một trận, tuy rằng chỉ có hơn mười người, nhưng một nửa trong đó đều có tài sản riêng.

“Vì sao?” Mạnh Tuyền hỏi.

“Đúng vậy! Phù Đồ tiên sinh, đề nghị này quá vô lý! Chẳng lẽ thương nhân thì không thể yên lòng dân chúng, có tài trị quốc sao?” Mấy khách khanh có tài sản riêng phản đối.

“Cũng không phải.” Sắc mặt Mặc Phi bình tĩnh, nói, “Quan liêu cấu kết, quyền lớn chức cao, có thể sẽ chuyên quyền, khó tránh khỏi lấy việc công làm việc tư, chức vị ở đây, có mấy người dám nói bản thân chưa từng lợi dụng quyền thế để kiếm chác lợi nhuận?”

Mọi người im lặng.

“Lại có ai dám nói bản thân chưa từng lấy thế áp người, bóc lột kẻ dưới, chèn ép lợi ích của người khác?”

Ánh mắt của Mặc Phi lướt qua tất cả mọi người, mọi người đều cúi đầu né tránh.

“Mặc dù Phù Đồ chưa bao giờ đi buôn bán, nhưng mà cũng biết thương trường phải có hai chữ ‘Công bằng’, nếu như những kẻ có chức vị cao không thể làm gương tốt, vậy thương pháp kia lấy gì để răn đe người? Chức vị đã có được tấm lòng của dân chúng, vì sao khi đang hưởng thụ sự tôn sùng này lại còn muốn tranh lợi cùng với người dân?”

Lời nói của nàng khiến cho những người còn lại á khẩu không trả lời được.

Lúc này Mặc Phi đột nhiên đứng dậy, thi lễ với những người ở đây: “Phù Đồ không cáo trạng, nếu lời nói có ngông cuồng, xin hãy thứ lỗi. Cuối cùng Phù Đồ có một lời, nhà cao cửa rộng ba ngàn, không bằng lưu danh thiên cổ.”

“Hay.” Vu Việt lớn tiếng nói, “Lời nói của Phù Đồ, các khanh có dị nghị gì không?”

Chư vị hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt hơi phức tạp, nhưng không có ai lên tiếng phản đối nữa.

“Vậy thì, bốn vương quyết định bắt đầu biên soạn và hiệu đính* thương pháp ngay hôm nay.” Vu Việt nhìn về phía Mặc Phi nói, “Việc này là do người đề xuất, không bằng người làm chủ, được không?”

* Hiệu đính: sửa chữa chỗ sai.

“Phù Đồ linh mệnh. Có điều việc này không thể qua loa, Phù Đồ phải tốn rất nhiều thời gian để tìm hiểu tình hình buôn bán ở Nhung Trấn, lại căn cứ vào tình huống thực tế để chế định sách lược, một người khó tránh khỏi sai sót, xin Chủ công phái mấy người quen thuộc thương vụ cùng làm việc với Phù Đồ.”

“Chuẩn.”

Vu Việt nghiêm cấm tiết lộ nội dung của buổi nghị sự lần này ra ngoài, trước khi thương pháp chưa hoàn thành, tất cả bảo tồn yên ổn.

Mà Mặc Phi đã bắt đầu chạy đua khắp phố chợ, đi lại nơi thương nhân tụ tập, lui tới khắp nơi ở Nhung Trấn, tìm hiểu dân tình, thu thập tình hình thị trường. Từ những hộ thương nhân có quy mô lớn cho tới những người tiểu thương bán hàng rong, không bỏ sót.

Bận rộn gần hai tháng như thế, dưới sự giúp đỡ của các nhân tài thương nghiệp, cuối cùng Mặc Phi cũng có đủ hiểu biết về tình huống buôn bán phát triển của Nhung Trấn. Đây là một thị trường sôi động, thế nhưng do không có phương hướng phát triển hợp lý nên trở thành bất thường, một khi đem vào khuôn khổ, chắc chắn có thể khiến cho Nhung Trấn phát triển vượt qua những thành thị khác, nhà nhà sung túc.

Đông Chí năm Khải Tuất thứ bốn mươi lăm, bộ thương pháp đầu tiên của Nhung Trấn đã được biên soạn và hiệu đính xong, bộ thương pháp này được hậu thế tôn sùng là kiệt tác, các thương pháp sau này đều coi nó làm mẫu để biên soạn.

22. Q.1 - Chương 22: Dưới Gốc Cây Ngô Đồng

Trước và sau Đông Chí rất thích hợp cho việc tĩnh dưỡng thân thể, bách quan không có việc gì. Sau khi biên soạn và hiệu đính thương pháp xong, Mặc Phi và nhóm môn khách đều được nghỉ ngơi mấy ngày.

Thoát ra khỏi ổ chăn ấm áp, thân thể lập tức rùng mình. Rửa mặt chải đầu xong, Mặc Phi đi ra khỏi phòng mới phát hiện tuyết đã bao phủ khắp nơi bên ngoài.

Trong viện tử, hoa mai đều đã nở rộ, càng trở nên diễm lệ hơn trong đất trời tuyết trắng, lầu đình tầng tầng lớp lớp phía xa trông như một bức tranh thủy mặc thanh nhã u tĩnh.

Mặc Phi thở một hơi dài, mang theo từng đợt rét lạnh, tinh thần lại vô cùng khoan khoái dễ chịu.

“Đại nhân.” Một giọng nói cắt đứt suy nghĩ của Mặc Phi.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Duyệt Chi đang cầm chổi muốn hành lễ. Mặc Phi xua tay nói: “Không cần hành lễ, người cứ làm việc của mình đi.”

“Dạ.” Duyệt Chi xoay người tiến vào viện tử dọn dẹp tuyết đọng.

Mặc Phi cảm thấy hứng khởi trong lòng, lại mở miệng nói: “Trong đình viện thường có ít người đi lại, tạm thời cứ để như vậy đi.”

Nói xong Mặc Phi nâng bước vào viện tử, trên nền tuyết trắng tinh khiết dần dần hiện lên một hàng dấu chân, hoặc gấp khúc, hoặc quay lại, cho đến khi toàn bộ tuyết đọng trong viện đều bị dấu chân chiếm lĩnh nàng mới dừng lại, đứng dưới tàng cây hoa mai nhìn kiệt tác của chính mình, tâm tình Mặc Phi đặc biệt vui vẻ.

Trên hành lang gấp khúc, Duyệt Chi ngơ ngác nhìn chăm chú vào hành động của nàng, vẻ mặt cổ quái. Con người lúc bình thường luôn ổn trọng tao nhã này lại có thể làm ra những hành động nhảm chán đến như vậy.

Ừm, không bằng hôm nay xuất phủ cưỡi ngựa đạp tuyết đi. Trong lòng Mặc Phi đột nhiên xuất hiện một ý tưởng như vậy.

“Duyệt Chi, ta ra ngoài cưỡi ngựa đây.” Mặc Phi đi vào phòng, cầm roi da rồi ra ngoài.

Duyệt Chi sững sốt: “Đại nhân, trời đông giá rét, ngài... muốn đi cưỡi ngựa sao?”

Mặc Phi khoát tay, đi đến chuồng ngựa tìm “Hà Ngọc” của nàng.

Duyệt Chi không biết làm sao, lập tức thông báo việc này cho thị vệ đi tuần bên ngoài viện, Vu Việt đã có lệnh từ trước, chỉ cần Mặc Phi xuất phủ, nhất định phải có người âm thầm bảo vệ.

Mặc Phi dắt Hà Ngọc đi trên ngã tư đường, tuy rằng vẫn còn sớm nhưng trong chợ đã xuất hiện không ít người bận rộn.

Trên đường đi, rất nhiều người chủ động hành lễ chào hỏi nàng. Mấy ngày trước, vì biên soạn thương pháp mà nàng phải bốn ba khắp nơi, vì thế có không ít thương nhân thị tộc và dân chúng quen biết nàng. Bấy giờ danh tiếng của nàng ở Nhung Trấn đang giống như mặt trời lúc ban trưa, mơ hồ còn có người gọi là đệ nhất khách khanh, chỉ ngại nàng còn quá trẻ, còn thiếu một chút sự từng trải để chấn phục chúng văn sĩ.

Đi không bao lâu đã tới cửa thành phía tây. Nhung Trấn nhiều bình nguyên mà ít núi, không xa phía cửa thành tây còn có một vùng trống trải rộng lớn đủ cho nàng cưỡi ngựa rong ruổi. Giờ phút này, nơi đó chắc là không có ai lui tới, chỉ có một màu trắng phau phau của tuyết, quang cảnh vô cùng đồ sộ.

Tâm tình Mặc Phi vui vẻ nghĩ, ánh mắt lơ đãng nhìn thấy một loạt lều bạt đơn sơ nơi góc kia cửa thành, nhất thời sững sốt, bước chân cũng ngừng lại.

Một loạt những lều bạt kia đều chỉ dùng có mấy cọc gỗ để chống chọi, trên đỉnh lều chắp vá bảy, tám mảnh vải rách tạo thành nơi ở. Xung quanh lều bạt có rất nhiều người mặc y phục tả tơi đi ra đi vào, có người đang dùng bát tô nấu thứ gì đó, có người đang cần lương khô, còn có mấy người đang lạnh run trong góc.

Trong mùa đông rét lạnh này, tình cảnh như thế quả là sự khổ cực khó hình dung được.

Mặc Phi suy đoán, có lẽ những người này là nhóm lưu dân chạy nạn cuối cùng của năm nay, những nhóm trước đều đã được sắp xếp đầu vào đấy, tuy rằng cuộc sống gian khổ, nhưng ít ra còn có nơi để mà che gió che mưa. Nhưng nhóm dân chạy nạn này tới quá muộn, chỉ sợ phải đợi đến đầu xuân sang năm mới có thể sắp xếp xong xuôi.

Đây còn là vương thành Nhung Trấn đấy! Ở vương thành mà vẫn còn nhiều người dân chạy nạn như thế, vậy thì ở các thành trấn khác sẽ như thế nào?

“Ca ca, cái này cứng quá, Nha Nha không cắn được.”

Vừa đi tới gần nơi cư trú của dân chạy nạn, bên tai Mặc Phi đã nghe thấy giọng nói tội nghiệp của một cô bé, nhìn theo giọng nói, chỉ thấy hai đứa bé một nam một nữ đang ngồi trong góc, đều không quá mười một, mười hai tuổi.

Đứa bé nam lấy một miếng màu đen gì đó trong tay đứa bé gái rồi cẩn thận để nó vào trong lòng, nói: “Cứng cũng không sao, ca ca để nó vào trong ngực ấm áp sẽ không cứng nữa.”

“Ừm.” Đứa bé gái ngoan ngoãn gật đầu, vừa nhìn chằm chằm đồ ăn trong lòng bé trai, vừa dùng tay vo tròn một vốc tuyết cho vào miệng, rõ ràng đã đói lắm rồi.

Hai đứa bé ngồi sát chặt cạnh nhau, thân thể hơi run run, bàn tay nhỏ bé đã đông lạnh đến đỏ bừng.

Trong lòng Mặc Phi rất đau xót, suy nghĩ rồi xoay người đến quán ăn phía xa xa mua mấy cái bánh ngô nóng.

“Cho này, ăn đi.” Mặc Phi ngồi xuống bên cạnh hai đứa bé, đưa bánh ngô đến.

Đứa bé gái nhìn bánh ngô nóng hằm hạp, ánh mắt tỏa sáng, muốn giơ tay nhận nhưng lại hơi sợ hãi. Mà đứa bé trai thì giữ chặt tay của em mình, nhìn Mặc Phi không nói lời nào.

Mặc Phi thấy thế, chủ động đặt bánh ngô vào trong tay hai đứa bé.

Đứa bé gái vội vã ăn lấy ăn để, đứa bé trai hơi do dự rồi cũng há miệng cắn một miếng, đồng thời hỏi: “Vị đại nhân này, vì sao lại cho chúng cháu ăn?” Tuy rằng cậu còn nhỏ, nhưng đã phân biệt rõ được tốt xấu, chưa từng có vị đại nhân nào cho hai đứa đồ ăn như vậy.

Mặc Phi sờ sờ đầu bé trai, nói: “Ta muốn tìm người trò chuyện cho nên thuận tiện cho các cháu ăn một chút. Cậu bé, cha mẹ của hai đứa đâu?”

Đứa bé nam trả lời: “Phụ thân đi đánh giặc, mẫu thân đang ngủ dưới cây ngô đồng.”

Đang ngủ...

Mặc Phi hơi ngừng lại, hỏi: “Quê của các cháu ở đâu? Còn có người thân nào không?”

Đứa bé nam lắc đầu: “Bọn cháu không có người thân, cũng không biết tên quê hương là gì, nhưng mà, một ngày nào đó bọn cháu sẽ trở về.”

“Không biết tên quê hương, tương lai làm sao trở về được?”

Đứa bé gái nuốt đồ ăn trong miệng, giành trả lời trước: “Mẫu thân cháu kể, quê hương của chúng cháu có rất nhiều cây ngô đồng, chỉ cần đi theo đường có ngô đồng là có thể tìm được nhà của chúng cháu, mà mẫu thân sẽ ở dưới cây ngô đồng thứ năm mươi tư chờ chúng cháu.”

Đứa bé trai im lặng.

Mặc Phi cũng im lặng, trái tim như bị ai đó tóm chặt lấy, chua xót khó chịu, hứng thú đi chơi đã biến mất không còn thấy bóng dáng.

Nàng từ từ đứng lên nhìn tất cả mọi việc trước mắt. Thời đại này, đói khát, tử vong, bệnh tật, không nơi nào không có, nàng không phải thánh nhân, không có lý tưởng vĩ đại đi xóa bỏ khổ cực nhân thế, nàng chỉ một người bình thường cầu sinh trong thời loạn. Nhưng mà nếu nằm trong phạm vi năng lực của nàng, nàng cũng có thể làm được chút gì đó.

Kẻ nghèo chỉ lo cho thân mình, quý nhân thêm thêm cả thiên hạ.

Trong mắt Mặc Phi hiện lên sự kiên định. Trong khoảng thời gian này, nàng đã tích góp được một ít tiền bạc, ngoài lần trước bán gương, Vu Việt còn cấp tiền tiêu hàng tháng cho khách khanh, chi phí cuộc sống cơ bản không cần tiêu tiền cho nên nàng cũng coi như có được chút ít, chi ra hơn một nửa giúp đỡ những người dân tị nạn này vượt qua mùa đông thì có thể làm được.

Chỉ là nàng không thể giúp hết được những người dân chạy nạn ở nơi khác, nhưng cũng không phải là không có cách.

Mùa đông nơi này lạnh mà dài, nếu như bỏ mặc, không biết sẽ có bao nhiêu người chết. Thế thì có thể cứu bao nhiêu thì cứu bấy nhiêu vậy!

Nghĩ đến đây, Mặc Phi dắt ngựa lên đường trở về phủ.

“Chủ công, thuộc hạ có việc bẩm báo.” Thẩm Bạc hành lễ nói.

“Chuyện gì?” Vu Việt không ngừng đầu lên, tiếp tục tìm đọc tấu chương.

“Là về Phù Đồ đại nhân.”

Vu Việt hơi ngừng động tác, ngừng đầu hỏi: “‘Hắn’ làm sao?” Mấy ngày nay vừa công bố một số điều lệ thương pháp, thương nhân khắp nơi đều dâng thư biểu quyết, hắn còn bận phê duyệt, còn không có thời gian đi tìm “Hắn”.

“Ngày hôm qua Phù Đồ đại nhân mang theo mấy người hầu đi mua y phục và lương thực với số lượng lớn.”

“Mua lương thực và y phục? Để dùng?”

“Để tiếp tế người dân chạy nạn.”

Vu Việt nhíu mày: “Không phải những người dân chạy nạn đó đều đã sắp xếp rồi sao?”

“Bắt đầu mùa đông thì dân chúng chạy nạn chưa được sắp xếp, bởi vì sương giá cho nên nơi ở thiếu thốn, phòng ốc cũng cần phải sửa chữa lại.”

Vu Việt gật đầu, không để ý nói: “Nếu đã như thế, vậy thì tùy ‘Hắn’ thôi, xem ‘Hắn’ lấy từ kho phòng bao nhiêu, cứ ghi lại là được.”

Thẩm Bạc hơi do dự, nhỏ giọng nói: “Phù Đồ đại nhân chưa lấy một văn tiền nào của khổ phòng, tiền dùng mua lương thực đều là của ‘Hắn’.”

“Cái gì?” “Hắn” thì có được bao nhiêu? Một chút tiền của hắn có thể cứu được bao nhiêu người? Vì sao “Hắn” không tìm mình xin hỗ trợ?

Đủ loại nghi vấn xuất hiện, Vu Việt không rõ trong lòng là loại cảm giác gì. Lúc nào người kia cũng sinh sống tiết kiệm, lần đầu tiên tiêu nhiều tiền lại là vì người khác, những bình dân này đáng giá để “Hắn” làm như thế sao?

“‘Hắn’ mua bao nhiêu lương thực? Mua bao nhiêu y phục?”

“Lương thực ước chừng 70 thạch*, y phục... có khoảng mấy xe.”

* 1 thạch= 120 cân TQ (=60kg)

Vu Việt trầm mặc, lấy giá lương thực hiện tại, 70 thạch cần khoảng 100 lượng, hơn nữa lại còn mấy xe y phục, không phải “Hắn” dùng tất cả tiền tích góp của bản thân để đi mua đấy chứ?

Vu Việt cũng không biết Mặc Phi có tiền từ lần bán gương.

“Mặt khác,” Thẩm Bạc lại nói, “Phù Đồ đại nhân còn lấy danh nghĩa của Chủ công để đi tiếp tế dân chúng chạy nạn.”

“...”

Bên phía thành tây xuất hiện một cái bàn cứu tế, mỗi ngày, nhóm dân chạy nạn ở đây đều có thể đến lĩnh hai phần ăn miễn phí nóng hổi, đồng thời mỗi người còn được cấp ột bộ y phục mùa đông và chăn nệm, điều này khiến cho không khí vốn trầm lắng ở đây xuất hiện thêm mấy phần sức sống.

Có người hỏi: người lương thiện cấp cháo tặng y phục là ai?

Đáp rằng: Nhung Trần vương.

Vì thế Nhung Trần vương Vu Việt, ngoài uy danh “Quỷ tướng bất bại” ra lại có nhiều thêm một cái thiện danh là cứu tế dân gặp nạn.

So với việc phân chia phòng ốc và đất đai cho dân chạy nạn, những người được cứu vớt trở về từ cõi chết đều có tấm lòng cảm tạ sâu sắc. Từ nay về sau, những danh sĩ vốn không hiện thân ở Nhung Trần đều bắt đầu trở hết tài năng, các học sĩ và những người không nhà cửa từ khắp nơi đều tụ tập về nơi này...

“Vì sao phải lấy danh nghĩa của bốn vương?” Vu Việt không có hứng thú đối với việc chiếm danh tiếng người khác.

“Lấy danh nghĩa của Chủ công thích hợp hơn nhiều so với lấy danh nghĩa của Phù Đồ.”

“Vậy vì sao phải dùng tiền của bản thân? Nếu người thương nghị việc này với bốn vương, bốn vương sẽ không đồng ý hả?” Kỳ thực Vu Việt không phải là một chủ tử vô cùng yêu quý dân chúng, hắn chỉ không hi vọng Phù Đồ bị khuynh gia bại sản vì những người không quen biết này thôi.

Mặc Phi trầm mặc một hồi, nói: “Tiền của Chủ công còn dùng cho việc khác, không thể dễ dàng động tới. Mà tiền của Phù Đồ thì có giữ cũng vô dụng, là môn hạ của Chủ công, Phù Đồ cũng đâu phải buồn phiền vì vấn đề ăn mặc, vì vậy, không bằng đem đi cứu tế cho những người dân chạy nạn này.”

Vu Việt bởi vì câu nói “Làm môn hạ của Chủ công, Phù Đồ cũng không đâu phải buồn phiền vì vấn đề ăn mặc” mà tâm tình tốt lên.

“Hơn nữa,” Mặc Phi lại nói, “Phù Đồ cũng không định gánh nhiệm vụ cứu tế dân chúng một mình. Phù Đồ còn không thể để ý đến tất cả những người chạy nạn ở trong thành, huống chi là toàn bộ dân chúng chạy nạn ở Nhung Trần?”

“Ồ? Việc này Phù Đồ còn có thâm ý gì sao?”

“Thâm ý hay không còn chưa biết, phải đợi mấy ngày nữa mới thấy được kết quả. Nhưng mà, có một chuyện phải được sự cho phép của Chủ công.”

“Chuyện gì?”

“Thành lập thư xá.”

Vu Việt giật mình, lần trước khi Phù Đồ ngủ mơ màng đã từng nhắc tới, hẳn vô cùng đồng ý: “Việc này là việc đại thiện, bốn vương toàn lực ủng hộ.”

Mặc Phi lại nói: “Cũng không đơn giản như thế, Phù Đồ hi vọng Chủ công đồng ý thu nhận những cô nhi chừng mười hai tuổi trở xuống vào thư xá của Nhung Trần.”

23. Q.1 - Chương 23: Hiếu Khách

“Đề xuất này, ta không tán thành.”

Trong thư phòng, Bách Lý Mặc đáp lại như vậy. Vừa rồi Vu Việt nói ra đề xuất của Mặc Phi, mọi người đều nghị luận âm ỉ, người phản đối đầu tiên chính là Bách Lý Mặc.

Hắn nói: “Phù Đồ tiên sinh có tấm lòng nhân từ, Bách Lý bội phục. Nhưng mà việc này không thể được, xây dựng thư xá là cách hay để bồi dưỡng nhân tài, nhưng nếu thu nhận tất cả cô nhi vào đó, bút chi tiêu này chính là động không đáy. Huống chi Nhung Trần đang trong thời kì phát triển, ngân lượng bên trong eo hẹp, sao chúng ta có thể nào tiêu tiền vào những chỗ như thế?”

“Bách Lý tiên sinh nói có lý.” Mạnh Tuyền gật đầu, “Xây dựng thư xá là việc vô cùng cần thiết, Nhung Trần ít người dạy học, rất nhiều đệ tử thế gia đều mời những vị tài sĩ nhân rồi tới nhà làm thầy, nhưng mà trình độ của những người đó lại cao thấp không đồng đều, thậm chí còn có không ít đệ tử nhận lầm người dạy. Nếu như Chủ công xây dựng một khu thư xá nhằm tập trung tuyển nhận học sinh như thế, sư trưởng tài đức vẹn toàn, đệ tử cũng nhờ đó mà phát triển, điều này chắc chắn sẽ được mọi người ủng hộ. Song thân phận của đệ tử không phú thì cũng phải là quý, dân thường làm sao có thể lẫn lộn vào, thậm chí lại còn phải do công phủ dạy dỗ nữa?”

Những người còn lại cũng đều phụ họa theo, trong quan niệm của bọn họ, địa vị phải có phân biệt cấp bậc rõ ràng, tuyệt đối không thể đánh đồng như nhau. Cho dù là nhóm tài sĩ cũng được phân rõ cao thấp, cũng giống như Mặc Phi, mặc dù là thượng khanh, thế nhưng xuất thân lại không rõ ràng, ở trong mắt quý tộc cũng chỉ là một gã học trò nghèo. Môn hạ khách khanh của Vu Việt hoặc phú hoặc quý, những người xuất thân nghèo khổ chỉ dựa vào tài học rất hiếm gặp. Nguyên nhân là do phần lớn những người dân thường không được đọc sách, không mời được thầy giỏi, vì thế đã tạo nên cục diện “Đại tài giai quý sĩ, hàn môn vô thượng phẩm*”.

* Đại tài giai quý sĩ, hàn môn vô thượng phẩm: các văn sĩ tài năng đều xuất thân phú quý, mà những người nghèo hèn thì không ngoi lên được.

Mặc Phi đã nhận thức được điều này, cho nên cũng không định nói đến tư tưởng “Người người bình đẳng” gì cả. Nàng cúi đầu nhìn ngón tay của mình, đột nhiên mở miệng nói: “Chủ công, thương pháp mới đã công bố được mấy ngày rồi phải không?”

Mọi người sửng sốt, không ngờ nàng bỗng chuyển đề tài.

Vu Việt gật đầu: “Đã được sáu, bảy ngày.”

“Những thương nhân có phản ứng gì?”

“Phần lớn là đồng ý.”

“Phù Đồ đoán, bọn họ chú ý nhiều tới quyền kinh doanh của mấy hạng mục hàng hóa phải không?”

“Hừ.” Vu Việt cười lạnh một tiếng.

Để thương pháp có thể thi hành thuận lợi, Mặc Phi và các tài sĩ đã gộp lại, tra xét một sổ mặt hàng chuyên doanh vốn nằm trong tay quan viên, chọn lựa từ đó ra mấy hạng mục để tiến hành đấu giá, người trả giá cao sẽ đạt được quyền kinh doanh trong mấy năm. Cái này chẳng khác gì độc quyền, lợi nhuận trong đó thì không cần phải nói. Trong đó quyền kinh doanh giấy là được chú ý nhất.

Vì vậy khi thương pháp vừa ban ra, không chỉ thương nhân ở Nhung Trấn lao nhao mà những thương nhân bên ngoài cũng bắt đầu rục rịch, tất nhiên bọn họ không có tư cách tham dự đấu giá, chỉ có điều bọn họ vẫn còn cơ hội hợp tác với những người trúng thầu.

“Phù Đồ hỏi những lời này là có ý gì? Cứ nói thẳng đừng ngại.” Bách Lý Mặc nhú mày nói.

Mặc Phi nhìn một vòng xung quanh, thản nhiên nói: “Để đạt được quyền kinh doanh, chắc chắn nhóm thương nhân sẽ có hành động. Không biết mấy ngày gần đây, có vị đại nhân nào mà khách khứa đến thăm hỏi nhà các vị tăng lên đáng kể không?”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt của ít nhất gần một nửa số người trong thư phòng trở nên cứng đờ, trong đó thậm chí còn bao gồm cả Mạnh Tuyền đại nhân chuyên trách tài vụ.

Ánh nhìn sắc bén trong mắt Vu Việt lóe hiện, lẳng lặng nhìn mọi người trong phòng.

“Chư vị đại nhân đừng hiểu lầm, không phải Phù Đồ có ý đó.” Sắc mặt Mặc Phi không chút thay đổi.

Những người còn lại liếc qua khóe mắt, cảm giác không được tự nhiên chất chồng trong lòng, cái này còn gọi là “Không có ý đó” sao? Chắc chắn là có ý!

Mặc Phi lại nói: “Ừm, kỳ thực gần đây Phù Đồ có phần rảnh rỗi, thế mà hết lần này đến lần khác lại chẳng có ai đến thăm, nếu khách của chư vị lại đến nữa, không bằng mời tất cả bọn họ đến chỗ của Phù Đồ đi, cũng để cho nơi ở của Phù Đồ có thêm chút nhân khí*.”

* Nhân khí: dấu vết từng có người đến.

Về mặt mọi người lập tức ngẩn ra, ngay cả dáng vẻ của Vu Việt dường như cũng hơi gật gật.

“Lời ấy của Phù Đồ không phải là nói chơi, thực ra Phù Đồ vô cùng hiếu khách.” Mặc Phi còn thành thật nói, “Đương nhiên, chư vị đại nhân cũng không cần để ý tới đề xuất của Phù Đồ, Phù Đồ không ngại, thực sự không ngại.”

Có thể dùng vẻ mặt lạnh lùng mà nói “Không ngại” không?

“Có điều, nếu như Phù Đồ không có khách để tiếp đãi, vậy chỉ có thể thường xuyên ghé tới viện tử của chư vị làm phiền, khách khứa tới nhà chư vị, Phù Đồ sẽ ghi chép lại từng người, để ngày sau sẽ mời đến nơi ở của Phù Đồ.”

Đây là uy hiếp trắng trợn!

“Khụ, Phù Đồ nhiệt tình như vậy, tin chắc rằng ‘Khách khứa’ của chúng ta đều vui lòng đến nơi ở của ngài trước.” Mạnh Tuyền mất tự nhiên nói.

“Đúng vậy đúng vậy, Phù Đồ nổi tiếng Nhung Trấn, có ai mà không ngưỡng mộ đâu?” Những người còn lại đều gật đầu.

“Quá khen.” Mặc Phi lạnh nhạt nói, “Vậy thì mấy ngày này, Phù Đồ xin đợi để tiếp khách quý. Xin chư vị đại nhân hãy nghe cẩn thận, Mấy ngày này, Phù Đồ chỉ tiếp đãi khách ‘Quý’.”

“Được được, chúng ta hiểu mà, hiểu mà.” Sắc mặt mọi người vô cùng kì dị, thậm chí khóe miệng của mấy người cũng không ngừng run run, không biết đang suy nghĩ cái gì trong lòng.

Bách Lý Mặc nhú mày, không nhịn được nói ra: “Chẳng phải vừa rồi đang thảo luận vấn đề thư xá sao? Phù Đồ có còn kiên trì muốn thu nhận những cô nhi đó nữa không?”

Mọi người thấy cuối cùng cũng có người chuyển đề tài trở lại, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Ừm, đúng vậy, đây chính là một câu hỏi, rốt cuộc là thu nhận hay không thu nhận đây?” Mặc Phi gõ gõ bàn, tựa như đang suy nghĩ sâu xa.

Lúc này, ngay Bách Lý Mặc vốn đã khôi phục lại cũng có xúc động muốn nổ tung. Hôm nay thiếu niên này đặc biệt muốn trêu đùa người ta à?

“Không bằng để một thời gian rồi thảo luận lại đi.” Mặc Phi nói, “Chư vị đại nhân có đồng ý hay không? Phù Đồ đột nhiên muốn xem xét lại một chút, nếu có thể nghĩ ra biện pháp dẹp cả đôi đường, lúc đó nói lại cũng không muộn!”

Thấy cuối cùng Mặc Phi cũng chịu lui một bước, cuối cùng trong lòng mọi người cũng cân bằng đôi chút, Chỉ là Bách Lý Mặc nghĩ sao cũng thấy không thích hợp lắm. Vừa rồi tuyệt đối không phải “Hắn” vô duyên vô cớ nói những lời này, rốt cuộc “Hắn” muốn làm gì?

Đúng vậy! Rốt cuộc Mặc Phi muốn làm gì? Đây cũng là nghi vấn trong lòng Vu Việt. Vừa rồi hắn còn tưởng “Hắn” muốn dùng chuyện thăm viếng ra để uy hiếp khiến bọn họ thỏa hiệp, nhưng sau đó “Hắn” lại chủ động yêu cầu những thương nhân này đến thăm hỏi, Vu Việt tuyệt đối không tin là “Hắn” muốn kiếm chác lễ vật.

Vậy thì...

“Rốt cuộc Phù Đồ có tính toán gì không?” Buổi tối, lúc Vu Việt tìm Mặc Phi đã hỏi như thế.

“Đường thẳng không đi được, chỉ có thể đi đường vòng.” Mặc Phi trả lời như vậy.

Ngày hôm sau, sau khi nghị sự chấm dứt, quả nhiên trong viện của Mặc Phi đã nghênh đón vị thương nhân lớn đầu tiên.

Người này họ Triệu, tài phú của người này ở Nhung Trăn có thể xếp trước hạng năm. Lần này hắn đến đây dâng tặng rất nhiều dược liệu và châu báu quý giá, đáng vẻ cũng biểu hiện rất khiêm tốn.

“Nghe nói Phù Đồ đại nhân vô cùng hiếu khách, vì vậy Triệu mạo muội đến đây quấy rầy, chỉ có chút lòng thành, không tỏ hết được sự ngưỡng mộ.”

Mặc Phi nhìn vẻ mặt của hắn bình thường, hiển nhiên là chưa nghe được gì từ những người khác, nhìn những lễ vật đặt trước mặt, “Hắn” thần nhiên nói: “Nghe nói mấy ngày trước người có đi bái phỏng Kiềm đại nhân, cũng tặng những thứ này hả?”

“Việc này,” Khuôn mặt Triệu bỗng lóe lên vẻ xấu hổ rồi biến mất, cười nói, “Đại nhân cứ nói đùa, Kiềm đại nhân sao có thể so sánh với đại nhân được.”

“Kỳ thực người tặng người khác cái gì ta không có hứng biết, chỉ là người phải hiểu, rằng người cần phải trở hết tài năng trong lần đầu giá này, quyết định của Dư đại nhân cũng không thể tin chắc được, bởi vì người định đoạt cuối cùng là ta... và Nhung Trăn vương.”

Triệu bỗng sợ hãi than: “Hóa ra chính là đại nhân, tiểu nhân quả là thất lễ.”

Sắc mặt Mặc Phi không chút thay đổi nhìn hắn.

“Trời ạ.” Triệu bỗng lập tức run sợ nói, “Tiểu nhân hồ đồ, đại nhân được yêu mến như vậy, hiển nhiên là không tầm thường rồi, lễ mọn này của tiểu nhân thực sự không nên mang đến bêu xấu.”

“Vậy thì không nhận nữa.”

Triệu bỗng cả kinh, đang định bụng nói gì đó.

Mặc Phi lại nói: “Ta chỉ hỏi người, có muốn đấu giá thắng không?”

Triệu bỗng khẽ cắn môi, gật đầu: “Muốn.”

“Tốt lắm.” Mặc Phi nói, “Ta chỉ cho người một con đường sáng, lần đấu giá này không phải chỉ nhìn xem ai đưa ra giá cao, mà hơn thế nữa là còn muốn khảo sát thanh danh của người đấu giá.”

“Thanh danh?”

“Đúng vậy, nếu như bàn về thanh danh, quý phủ có tự tin mình hơn được những người khác không?”

“Điều này...” Triệu mỗ buồn rầu một lúc, sau đó nhìn nét mặt bình tĩnh của Mặc Phi, lập tức xin thỉnh giáo nói, “Không biết đại nhân có gì chỉ dạy?”

“Trong khoảng thời gian này có một số lượng lớn dân chúng chạy nạn về đây, bởi vì mùa đông tới, cho nên phần lớn không có chỗ ăn chỗ ở, Triệu huynh là người lương thiện, chắc chắn sẽ không đành lòng nhìn những người dân đó chịu đủ đói rét khổ cực...”

Triệu mỗ hơi sững sốt, sau đó giật mình: “Ồ... đại nhân nói rất phải, Mặc dù Triệu mỗ không có đại tài gì, nhưng mà cũng có được tấm lòng thương xót người cơ khổ, bắt đầu từ ngày mai, Triệu mỗ sẽ phái người đi hành thiện phát cháo.”

“Triệu huynh quả là người lương thiện.”

“Triệu mỗ tạ ơn đại nhân đã chỉ điểm, lễ vật nhỏ này có phần đơn giản, ngày mai sẽ dâng hậu lễ đến sau.”

Mặc Phi lắc đầu: “Không cần, chỉ cần thế này thôi, người làm quan, cần phải liêm khiết làm theo việc công.”

Liêm khiết, ngài quá liêm khiết!

Triệu mỗ rời đi với vẻ mặt quý dị.

“Duyệt Chi, đem cái này dán lên trên lễ phẩm.” Mặc Phi dùng bút viết tên người tặng lên, sau đó đưa cho Duyệt Chi đứng bên cạnh.

Mấy ngày sau, lại có mấy vị thương nhân lớn lục tục đến đây, Mặc Phi đều nói thể với từng người, chỉ là các đề xuất không giống nhau, hoặc nói muốn cứu tế dân chạy nạn, hoặc nói muốn giúp đỡ quản lý thư xá, hoặc lại xây nhà sửa cầu... Tóm lại là liệt kê một loạt các việc thiện. Đương nhiên nàng cũng chọn người mà nói, nàng đã sớm hiểu rõ về tình hình các thương nhân lớn ở Nhung Trấn, ai giàu có mà không nhân đức, ai lừa dối ức hiếp người, ai tính cách thấp hèn, trong lòng nàng đều biết. Những người như vậy nàng sẽ qua loa mấy câu rồi đuổi đi, cũng không nhận lễ vật.

Nhưng những người tặng lễ còn lại thì nàng lại nhận lấy không sót một thứ gì, không có cả một lời từ chối, bởi vậy không thể tránh việc đã để lại ấn tượng “Tham tài” trong mắt của phần lớn thương nhân. Nhưng mà rất nhanh chóng, bọn họ đã nhận ra mình sai lầm hoàn toàn rồi.

Những ngày gần đây, Nhung Trấn đột nhiên xuất hiện rất nhiều người lương thiện, bọn họ làm đường sửa cầu, phát cháo miễn phí, quyên tiền xây dựng thư xá... Đủ mọi việc làm được dân chúng khen ngợi vô cùng, đồng thời cũng kéo theo một lượng lớn những người chủ động quyên tặng, trong chốc lát, không khí ở Nhung Trấn trở nên đại thiện*, mặc dù đang trong mùa đông lạnh lẽo nhưng vẫn lộ ra một ngọn lửa sưởi ấm lòng người.

* Đại thiện đâu đâu cũng có người làm việc thiện.

Những người thương nhân kia vốn còn có cảm giác không cam lòng vì bị lừa dối, nhưng khi bọn họ nghe thấy tên của chính mình được mọi người khen tặng, lúc đó mới mơ hồ phát hiện ra thâm ý này.

Cùng lúc đó, Mặc Phi đem toàn bộ quà tặng đã nhận đổi thành tiền bạc và y phục, lấy tên người tặng lễ để quyên tặng cho dân chúng chạy nạn hoặc là người già, mẹ goá con cô, kể từ đó, nhóm thương nhân nhận được ích lợi đều sinh lòng hổ thẹn và bội phục.

Trải qua lần này, cái tên Phù Đồ đã chân chính nổi danh khắp nơi!

24. Q.1 - Chương 24: Ngư Gia

“Cái tên Phù Đồ kia quả là lợi hại, loại biện pháp này mà cũng có thể nghĩ ra được.” Một khách khanh trong viện nói như thế.

“Đúng vậy, hiện giờ điều lệ cụ thể của thư xá còn chưa đưa ra, vậy mà ngân lượng đã được gom góp đầy đủ, ngay một văn tiền của công khổ cũng chưa dùng tới.” Người còn lại cũng nói.

“Xem ra việc tuyển nhận cô nhi lần này, mấy người Bách Lý tiên sinh có muốn không đồng ý cũng không được.”

“Chưa chắc đâu, dù sao thì phú quý nghèo hèn khác biệt, muốn những đệ tử quý tộc học chung với dân nghèo, chỉ sợ sẽ có lời ra tiếng vào.”

“Ừ chà, nhìn cách làm việc của Phù Đồ, có lẽ đã sớm có dự tính rồi!”

“Vội lại, cứ để xem thư xá này xây dựng ra sao đã...”

“Ha.” Vu Việt đột nhiên cười lên một tiếng, nghĩ đến vẻ mặt ngày ấy của mọi người, hẳn lại buồn cười.

Tiếng cười không liên quan gì của hắn khiến cho nô bộc đang hầu hạ bên cạnh lộ ra vẻ mặt hoảng sợ. Từ trước đến giờ chủ nhân luôn có tiếng lạnh lùng hà khắc, ở phủ đệ, những lúc thường cũng rất hiếm khi thấy ngài vui vẻ, bây giờ chẳng hiểu sao lại cười lên một tiếng, không phải mắc bệnh rồi chứ...

Hình như Vu Việt cũng phát hiện ra có phần không ổn, chuyển lại thành nét mặt nghiêm nghị, tiếp tục xem văn thư trong tay.

Đây là kế hoạch công việc có liên quan tới học xá mà Mặc Phi trình lên.

Nàng chia học xá thành Tả bộ và Hữu bộ, Tả bộ có nhiệm vụ tuyển nhận, thu học phí và quản lý những đệ tử quý phú, một vài bình dân có chút tài sản cũng có thể xếp vào trong đó; Hữu bộ thì lại chuyên thu nhận những cô nhi không cha không mẹ, bồi dưỡng miễn phí. Đây là biện pháp bất đắc dĩ nhằm xoa dịu mâu thuẫn giữa phú quý và bần hàn. Quan niệm của mọi người không thể hóa giải trong một sớm một chiều, chỉ có mở mang trí óc cho nhiều người nông ngu hơn thì mới có thể dần dần thay đổi.

Ngoại trừ việc phân ra để dạy, chương trình học cơ bản của hai bộ học sinh đều giống nhau, quốc giáo, lịch sử, địa lý, toán học, đánh cờ, thi họa, lễ nhạc, cưỡi ngựa bắn cung, v.v... cũng căn cứ vào trình độ của người thầy để phân chia giảng dạy, lại phân ra tiểu học, trung học và đại học. Nếu muốn học lên thì phải tham gia các bài kiểm tra sát hạch, người có thành tích xuất sắc sẽ được nhận phần thưởng. Ngoài ra còn thiết kế thêm các môn học tự chọn như nông nghiệp thủy lợi, dệt nhuộm, rèn sắt, xây dựng, v.v... Kỳ thực những môn này là do Mặc Phi dự trù riêng cho nhóm cô nhi, những đứa trẻ này không phải ai cũng là người có tài, nếu biết thêm một loại nghề, tương lai có thể tự nuôi sống bản thân được.

Đồng thời Mặc Phi còn quy định, những học sinh ngoài mười hai tuổi của Hữu bộ, bất kể nam nữ, đều phải tham gia vừa học vừa làm. Công phủ không thể nuôi không một nhóm người như vậy mãi được, tương lai của chúng phải dựa hoàn toàn vào chính bản thân chúng, để có thể bảo đảm cho Hữu bộ duy trì lâu dài, những đứa trẻ này sẽ phải cố gắng gấp nhiều lần người khác.

Ngoại trừ những điều này, học xá còn có một viện đặc biệt – viện Vận Tú, những người có thành tích xuất sắc hoặc thông minh, có năng khiếu đều được đưa vào viện này, học sinh trong viện sẽ có cơ hội được nhóm thầy tài giảng dạy, nâng cao thêm kiến thức. Có điều viện này cũng là nơi cạnh tranh kịch liệt nhất, kiểm tra đánh giá mỗi tháng một lần, ai có ba lần không qua hoặc thành tích cực kém sẽ bị trả về học bộ bình thường, chỉ có những người cố gắng, có chí tiến thủ mới có thể vào, những người khác sẽ không có cửa.

Sau khi chương trình này xuất hiện đã tạo nên xôn xao lớn trong chúng tài sĩ, cách phân khoa này quả là tinh tế, là một học viện tổng hợp vô số điều chưa từng có bao giờ, thế nhưng rất nhiều người không thể không thừa nhận, đó là biện pháp tốt để đào tạo đồng đẳng nhân tài, nếu có thể làm tốt, lưu danh sử sách cũng không phải không có khả năng. Kể từ đó, trong lòng của những tài sĩ vốn không hứng thú lắm với việc dạy đều có tâm tư này.

Nhưng khiến cho bọn họ kinh ngạc là những người tình nguyện đến giảng dạy còn phải vượt qua được bài kiểm tra đánh giá. Đề xuất của Mặc Phi là căn cứ vào ưu điểm của từng người, căn cứ vào danh sách tuyển chọn của các khoa ban để thu nhận hoặc biên soạn giáo trình, biên soạn tốt giáo trình mới có cơ hội trở thành thầy dạy chính thức.

“Tuy công danh không thể vinh hiển hậu thế, nhưng đào lý mãn thiên hạ* cũng là một sự nghiệp vĩ đại vang danh.” Mặc Phi nói như thế.

* Đào lý mãn thiên hạ: đào lê khắp thiên hạ (Nhân tài hậu bối rất nhiều, đâu đâu cũng có thể gặp được). Dùng chỉ các giáo viên giỏi, có nhiều học sinh thành đạt ở khắp nơi.

Vì thế, một số người không có mấy danh tiếng trong phủ nhưng lại tự nhận tài năng bất phàm bắt đầu ghen một luồng tinh thần hăng hái, liều mạng sưu tập tài liệu, biên soạn tỉ mỉ, trong chốc lát, số người ra vào thư các của vương phủ tăng lên mãnh liệt.

Cứ bận rộn như thế, mùa đông đã qua được hơn một nửa, tuyết không còn rơi liên miên, toàn bộ Nhung Trấn vẫn được bao trùm trong một khung nền màu trắng, mặc dù lạnh, thế nhưng ai ai cũng đều có thể cảm thấy rõ ràng năm nay là một năm khác biệt, có nhiều nhân khí hơn, có sức sống hơn, náo nhiệt hơn. Ở bên ngoài vẫn là thế cục chiến hỏa mịt mù, nhưng ở Nhung Trấn lại ngập tràn sức sống giống như một kì tích.

Mặc Phi khoác áo choàng, đứng trước một tòa nhà lớn, lẳng lặng nhìn đông đảo dân chúng đang khuân vác gỗ, cát đá, vật liệu, v.v...vào bên trong.

Tòa nhà này sắp trở thành học viện tổng hợp đầu tiên, là khu trung tâm của thành chính, diện tích rất lớn, môi trường yên tĩnh và tươi đẹp, nó vốn là tư trạch* của một vị thương nhân lớn, nhưng vì muốn có được danh tiếng tốt nên đã bán cho quan phủ với giá cực kỳ thấp. Nếu chỉ sử dụng tòa nhà này để ở thì sửa sang lại vài nơi là được, nhưng nếu đã dùng nó làm học viện, nhất định phải bố trí lại một lần nữa.

* Tư trạch: khu nhà riêng.

Bởi vì lần này có phong trào làm việc thiện, vì vậy rất nhiều dân chúng đều kéo đến hỗ trợ. Những người dân giản dị này không hề nhận ra rằng họ đã có một loại tôn sùng vô tri vô giác với nhóm tài sĩ, họ đều hi vọng một ngày kia, con cái của chính mình có thể trở thành người đọc sách. Mặc dù bây giờ chỉ thu nhận những con cháu nhà quyền quý và cô nhi, nhưng nếu ngay cả cô nhi cũng thu nhận, vậy thì không chừng những con cái nghèo khó cũng sẽ được học tập. Nhóm dân chúng đều chờ mong như thế.

Quả thực Mặc Phi cũng có ý định đó, đợi thời cơ thích hợp, nàng sẽ mở rộng loại cách thức quản lý trường học này. Có lẽ không cần nàng mở rộng, có mở đầu như thế, trong tương lai không xa, nhất định sẽ có rất nhiều trường tư thực, công học xuất hiện!

“Phù Đồ.” Phía sau bỗng truyền đến giọng nói quen thuộc.

Mặc Phi nhìn lại, chỉ thấy Vu Việt mặc một bộ y phục cẩm bào màu lam đậm, cưỡi ngựa đến, nam nhân u lãnh ngồi trên tuấn mã ngăm đen, bên trong muôn ngàn hoa tuyết, giống như một bức tranh thủy mặc lẫm liệt hào hùng.

Phía sau Vu Việt còn có hai võ sĩ cưỡi ngựa đi theo, là tướng quân Sóc Vưu và Bộ Hằng.

Mặc Phi hành lễ, nói: “Chủ công, ngài đi dạo chơi đó sao?”

“Không.” Vu Việt lẳng lặng nhìn chăm chú vào nàng, “Bổn vương muốn đi gặp một vị bằng hữu thân thiết, Phù Đồ có đi cùng không?”

Mặc Phi trả lời: “Đa tạ ý tốt của Chủ công, Phù Đồ chưa từng cưỡi ngựa đi xa, chỉ sợ làm chậm trễ thời gian của Chủ công.”

Vu Việt không nói gì, điều khiển ngựa tiến lên vài bước, duỗi tay ra rồi kéo Mặc Phi lên ngựa.

Mặc Phi cứng mặt, nhưng mà lúc đó nàng cũng không nhịn được mà hơi lộ ra vẻ ngạc nhiên, ngồi chen ở phía trước Vu Việt, cơ thể nàng cứng ngắc, ở trong lòng nam tử này, thân thể vốn mảnh khảnh của nàng càng trở nên nhỏ nhắn hơn.

Hai người phía sau Vu Việt cũng vô cùng kinh ngạc, chỉ có điều bọn họ cũng hiểu được mức độ được yêu quý của Mặc Phi, cho nên đã nhanh chóng bình tĩnh trở lại, Sóc Vưu là buồn cười nhất, dáng vẻ há hốc mồm không thể tin nổi, sau khi lấy tay véo lên mặt mấy cái mới tức khắc nghiêm trang trở lại.

Vu Việt không để Mặc Phi lên tiếng cự tuyệt đã khê quát một tiếng, giục ngựa chạy nhanh, khiến cho Mặc Phi vừa mới mở miệng đã hít phải một ngụm khí lạnh, trong chốc lát không nói nên lời.

Một tay Vu Việt nắm lấy dây cương, tay kia ôm chặt thắt lưng của Mặc Phi, bên khoe miệng lơ đãng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Tốc độ cưỡi ngựa quá nhanh, người ven đường cũng không chú ý nhiều đến cảnh tượng hai người cưỡi chung một ngựa. Đương nhiên, cho dù có chú ý, bọn họ cũng chẳng ngạc nhiên bao nhiêu, bởi vì bọn họ cũng đã từng thấy không ít quý nhân và nam sủng cùng đi du chơi, chẳng có gì lạ...

“Hả? Đó là Nhung Trần vương và... Phù Đồ?” Một nam tử đứng bên cửa sổ lầu các, nhìn về hướng ngựa vừa chạy qua nói lầm rầm một câu. Lấy tốc độ của ngựa, người bình thường cũng lắm chỉ nhìn được bóng dáng, ấy thế mà nam tử này lại có thể nhận ra cả Phù Đồ ngồi ở phía trước Vu Việt, thị lực như báo.

Ồ, không hay rồi! Nam tử mê mê cầm, chẳng lẽ hắn đã tới chậm?

Không biết đã chạy bao lâu, tốc độ của ngựa từ từ chậm lại, Mặc Phi nheo mắt nhìn khung cảnh phía trước, chỉ thấy một doanh địa hiện ra trên nền đất trắng xoá rộng lớn.

Doanh địa? Sao lại đến doanh địa? Mặc Phi dám khẳng định, vào một tháng trước, nơi này không hề có sự tồn tại của doanh địa nào.

Đám người Vu Việt còn chưa chạy tới gần, một võ tướng cưỡi ngựa xích thố đã chạy ra từ trong đó.

“Ha ha, Chủ công.” Võ tướng cưỡi ngựa xích thố chạy vội tới trước mặt, lưu loát nhảy xuống lưng ngựa, quỳ một gối xuống.

“Ngư Gia không cần đa lễ.” Vu Việt cũng xuống ngựa, nâng võ tướng đứng dậy.

Ngư Gia? Hóa ra vị này chính là “Trí tướng” Ngư Gia, một trong sáu thượng khanh trong phủ của Vu Việt. Mặc Phi vội vàng xuống ngựa, chỉ thấy người này cũng lắm là hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, mặt trắng không râu, toàn thân mặc áo giáp, thắt lưng đeo trường đao, ánh mắt tỏa sáng mang theo mấy phần cơ trí, khi hắn đứng bên cạnh Vu Việt, khí thế không hề kém cỏi. Càng đặc biệt hơn là đuôi mày trái của hắn có một cái bớt hình tử đằng, khiến cho khuôn mặt vốn khôi ngô hiện thêm mấy phần yêu dã.

Hiển nhiên Ngư Gia cũng chú ý tới Mặc Phi đang đứng bên cạnh, trong lòng hắn kinh ngạc, Vu Việt cưỡi chung ngựa với người này sao? Đợi đến khi thấy rõ Mặc Phi, trong lòng hắn có phần hiểu rõ, đây quả là một người khiến cho người ta vừa thấy đã khó quên. Mái tóc ngắn hỗn loạn trong gió lạnh, đôi mắt phượng phẳng phất như có thể thấu rõ lòng người, khí chất sạch sẽ như hoa sen... Nam tử trong veo như nước, ấm áp như gió như vậy, thực sự có sức hút rất lớn đối với những chiến sĩ tắm máu quanh năm.

“Ngư Gia, đây là Phù Đồ, thượng khanh trong phủ của bốn vương.” Vu Việt giới thiệu với Ngư Gia.

“Thượng khanh?” Ngư Gia hơi giật mình, nhưng một lát sau lại lộ ra một nụ cười nói, “Xin chào Phù Đồ tiên sinh.”

Mặc Phi đáp lễ nói, “Vẫn thường nghe nói đến đại danh tướng quân của Ngư Gia, không ngờ hôm nay có thể may mắn được gặp. Lần này tới hơi vội, nếu như Phù Đồ có thất kính xin tiên sinh hãy rộng lượng.”

“Phù Đồ tiên sinh khách khí rồi.” Ngư Gia như có chút suy nghĩ, liếc mắt nhìn “Hắn” một cái, sau đó dẫn nhóm người Vu Việt đi vào doanh địa.

Dọc theo đường đi, bất kể tướng lãnh, binh lính đều hành lễ, động tác lưu loát, trật tự.

Đi vào lều lớn, đợi Vu Việt ngồi vào chỗ của mình, Ngư Gia mới nói: “Qua mấy ngày nữa là Ngư Gia sẽ hồi phủ bá kiến Chủ công, sao Chủ công phải tự mình đến một chuyến thế?”

“Bốn vương đợi ở trong phủ lâu quá rồi, thực sự rất nhớ cuộc sống trong quân, nghe nói người trở về thành, nên ta không nhịn được mới tới.”

“Ha ha.” Ngư Gia nói, “Chủ công cả đời trên lưng ngựa, mặc dù thân phận tôn quý, nhưng nói đến cùng vẫn không rời được chiến trường đây mà!”

Lúc này có thị vệ dâng rượu. Vu Việt nâng chén gửi, nói: “Người uống rượu mạnh như thế ở trong quân hả?”

Ngư Gia không thèm để ý nói: “Bây giờ trời đông giá rét, không uống rượu mạnh mọi người sẽ đông cứng mất.”

“Thế còn những binh lính kia?”

“Thần là người đứng đầu, bọn họ dám không uống sao?” Ngư Gia cười nói, “Chủ công yên tâm, nam tử Nhung Trần đều có tử lượng tốt, sẽ không làm hỏng việc, huống hồ trong quân cũng không có nhiều rượu, thỉnh thoảng được uống vài ngụm là tốt lắm rồi.”

Vu Việt gật đầu, không nói thêm gì nữa, hần vô cùng yên tâm với Ngư Gia.

Sau đó hần lại hỏi đến tình hình đóng quân, hai người nói đến chính sự, thỉnh thoảng Sóc Vưu và Bộ Hằng cũng sẽ nói chen mấy câu, còn Mặc Phi chỉ có thể làm khách ngồi nghe.

Nàng thực sự không có hiểu biết nhiều về phương diện hành quan đánh giặc, mặc dù từng đọc mấy bản binh pháp, nhưng đó cũng chỉ là lý luận suông, không có tác dụng lớn, ở đây đều là những vị tướng quân đã trải qua hàng trăm trận chiến, nàng cũng không định mạo xưng là một trang hảo hán.

Nghe bọn họ nói trò chuyện, nàng có thể hiểu biết hơn về thế cục hiện nay, Ngu Quốc sắp diệt vong, hai nước U, Cảnh bắt đầu tranh đoạt lẫn nhau; Khán quốc vẫn không có động tĩnh, thế nhưng lại luyện binh không nghỉ; Nhị vương tử Chiếu Quốc cũng đang rục rịch ở Viễn An... Đến lúc này, người không có kiến thức rộng cũng có thể nhận ra, sang năm sẽ chính là năm biến động lớn.

Cùng lúc đó, Mặc Phi cũng phát hiện quan hệ của tướng quân Ngư Gia này và Vu Việt không tầm thường, ít nhất ở trong phủ, nàng chưa từng thấy ai có thể ở chung tự nhiên với Vu Việt như thế. Mặc dù cử chỉ vẫn biểu hiện sự cung kính, nhưng chắc chắn không có biểu hiện thấp hèn.

Bên ngoài tuyết lạnh tung bay, trong lều hai người ngồi uống rượu mạnh, nói chuyện đại sự thiên hạ. Mặc Phi bỗng hơi ngẩn ra, hình như đã từng nhìn thấy cảnh tượng này ở đâu đó, là... uống rượu luận anh hùng trong truyền thuyết... Phù! Áo giặc.

Chú thích thêm:

* Uống rượu luận anh hùng: Lưu Bị ở Hứa Xương bị Tào Tháo giám sát. Ông ngầm liên kết với Đồng Thừa diệt Tào. Lưu Bị vẫn đề phòng việc Tháo có thể mưu hại, nên thường ra vườn sau trồng rau, tỏ ra không có tham vọng.

Một hôm Tào Tháo mời ông vào phủ uống rượu. Khi bàn luận ai đương thời xứng đáng là anh hùng, Lưu Bị kể ra những Viên Thiệu, Viên Thuật, Tôn Sách, Lưu Biểu... song Tào Tháo đều chê bai những người đó, bảo anh hùng “Phải là người nuôi chí lớn trong tim óc, lại phải có mưu cao kế giỏi, có tài bao tàng cả máy vũ trụ trong lòng, có chí nuốt trời mưa đất” và nói: “Anh hùng trong thiên hạ ngày nay, chỉ có Sứ quân với Tháo này thôi!”

Lưu Bị giật nảy mình, đôi đũa cầm trên tay rơi xuống đất. Vừa vặn có tiếng sấm nổ ran. Ông từ từ cúi xuống, vừa lượm đôi đũa và nói lý do mình làm rơi đũa vì sấm, khiến Tào Tháo khỏi nghi ngờ chí lớn của ông.

25. Q.1 - Chương 25: Một Mình Câu Cá

Mọi người nói chuyện vô cùng vui vẻ, Ngư Gia bỗng nói: “Nơi này thường xuất hiện thú hoang, Chủ công có hứng thú đi săn đông* một lúc hay không?”

* Săn đông: đi săn vào mùa đông.

Ánh mắt Vu Việt sáng lên, đứng bật dậy nói: “Thế thì còn chần chờ gì nữa?”

Ngư Gia và những người còn lại cũng lập tức đứng lên, sai thị vệ mang mấy bộ cung tên tới, khi nhìn sang Mặc Phi, Ngư Gia hỏi: “Phù Đồ tiên sinh có tham gia cùng không?”

Vu Việt đang thử cung, nghe lời ấy lập tức nhìn về phía Mặc Phi.

Mặc Phi xua tay nói: “Không đâu, Phù Đồ không giỏi cưỡi ngựa bắn cung, chỉ sợ làm mất hứng trí của mấy vị.”

Ngư Gia nhìn về phía Vu Việt, ánh mắt người kia lại một mực chú ý tới cung tiễn trong tay, miệng thần nhiên nói: “VẬY Phù Đồ chờ ở đây đi, tối nay sẽ cho người thưởng thức món thịt nướng mà bốn vương đích thân làm.”

Món thịt nướng ngài đích thân làm, ai dám ăn? Về mặt của những người còn lại có phần quái dị, trong lòng Mặc Phi cũng khẽ run lên, không biết phải tỏ vẻ thế nào.

Đưa mắt nhìn mọi người trang bị đầy đủ cưỡi ngựa đi, kỳ thực nàng rất tò mò muốn quan sát quá trình săn bắn xem sao, nhưng nàng tự biết bản thân không theo kịp tốc độ của bọn họ, nếu trên đường mà bị lạc, sau đó gặp phải thú hoang nào đó, chẳng phải nàng sẽ thảm hại lắm sao. Thay vì bị bê mặt như vậy thì không bằng cứ ngoan ngoãn chờ đợi ở doanh địa.

Mặc Phi trở lại chỗ cũ, người hầu rót cho nàng một chén trà.

Nàng thuận miệng hỏi: “Bình thường mọi người huấn luyện như thế nào?”

Người hầu không ngờ Mặc Phi lại đột nhiên nói chuyện với mình, hần hơi sững sốt rồi trả lời: “Dạ, bình thường sẽ tập luyện vào tảng sáng, sau đó luyện tập sức lực, tốc độ, võ nghệ và đội ngũ, còn nếu kỵ binh thì phải huấn luyện cả cưỡi ngựa bắn cung nữa.”

“Kỵ binh? Là hắc thiết kỵ hả?”

“Không phải ạ, phần lớn hắc thiết kỵ đang đóng ở biên thành Nhung Trăn, lần này chỉ có hai doanh bộ binh trở về.” Người hầu trả lời, “Hàng năm, khi mùa đông bắt đầu, binh lính đều được thay phiên trở về thăm người nhà, mà dù có không về nhà thì những người đó vẫn được nghỉ ngơi mấy ngày.”

“Ra là thế.” Mặc Phi uống ngụm trà, ánh mắt lơ đãng chuyển sang một cái cần câu dựa vào góc lều, nhạc nghiên nói, “Ngư Gia tướng quân thích câu cá à?”

Người hầu cười nói: “Không chỉ Ngư Gia tướng quân thích câu cá mà rất nhiều binh lính trong doanh địa cũng thích câu. Bây giờ lại đúng vào mùa rảnh rỗi, thời gian huấn luyện cũng giảm hơn phân nửa, trước khi chưa đến phiên nghỉ phép của mình, cứ có thời gian là bọn thuộc hạ sẽ tới hồ nước cách đây không xa để câu cá.”

Mặc Phi gật gật đầu, mặc dù chưa từng chứng kiến cuộc sống trong quân lữ nhưng nàng có thể tưởng tượng nó gian khổ ra sao, nếu không có mùa rảnh rỗi, chỉ sợ cũng chẳng có thời gian mà làm việc khác.

“Đúng rồi.” Người hầu đột nhiên đề xuất nói, “Đại nhân có muốn đi câu cá ở hồ băng không?”

“Câu cá ở hồ băng?” Trong lòng Mặc Phi hơi hứng thú.

“Đúng vậy, hồ đó cách đây không xa, là một hồ nước rất sâu, chúng thuộc hạ đã xem xét phía tây rồi, chắc chắn có nhiều cá, hơn nữa bây giờ binh lính còn đang huấn luyện, sẽ không có ai đến quấy rầy đại nhân đâu.”

Mặc Phi nhìn ra bên ngoài, chỉ có lác đác mấy bông tuyết, cũng không có gió, vậy thì thử trải nghiệm câu cá hồ băng cũng không tệ.

Thế là người hầu này nhiệt tình chuẩn bị đồ câu cá và mời câu cho nàng, sau đó còn ôm theo một cái chiếu rồi dẫn nàng đi tới hồ nước kia.

Cái hồ này quả là rất lớn, gần như không thấy được điểm cuối, dãy núi trùng điệp xa xa thấp thoáng như ẩn như hiện, bầu trời trong sáng như được gột rửa, mặt hồ xanh thẳm liền một dải với đất trời trắng xóa, con người đứng ở giữa nơi đây, phẳng phất càng thêm nhỏ bé vô cùng.

Mặc Phi cảm thấy linh hồn mình như được gột rửa, đẹp quá!

“Đại nhân, đồ đã chuẩn bị xong, ngài có thể bắt đầu thả câu bất cứ lúc nào rồi ạ.” Giọng nói của thị vệ mang suy nghĩ của nàng quay trở về.

Mặc Phi ngồi xếp bằng trên chiếu, nhận lấy cần câu đã chuẩn bị sẵn từ tay người hầu, nhẹ nhàng quăng xuống mặt nước.

Người hầu thấy vẻ mặt nàng chuyên chú, liền yên lặng lui xuống.

Đây chính là lần đầu tiên Mặc Phi thả câu như vậy, đón cơn gió lạnh hiu hiu thổi, ngồi ở giữa đất trời trắng xóa, nhìn mặt hồ trong vắt, gợn sóng lăn tăn, bông tuyết vờn theo chiều gió, bốn bề yên tĩnh không tiếng động, dường như bầu trời và mặt đất chỉ có một người là nàng.

Loại cảm giác này vô cùng kỳ diệu, phẳng phất giống như đang ngồi thiền, ngay cả sự lạnh lẽo trên người vừa rồi cũng đã tiêu tan đi mất, yên tĩnh, xanh thẳm, rộng lớn...

Mặc Phi cứ ngồi bên hồ như thế, không cảm nhận được sự trôi qua của thời gian, tựa như kết hợp lại thành một với đất trời.

Khi mấy người đi săn bắn trở về đã nhìn thấy một bức tranh như vậy: trong trời đất bao la, tuyết trắng miên man, người thiếu niên áo xanh ngồi câu cá một mình bên hồ băng, phẳng phất như sắp siêu thoát khỏi thế tục, như gột rửa lòng người, khiến cho tâm tình người ta phẳng lặng như mặt nước, khó mà quên được.

“Lộp cộp” mấy tiếng, mặc dù bước chân đã chậm lại nhưng âm thanh của vó ngựa đạp tuyết vẫn phá vỡ sự yên tĩnh này.

Mặc Phi hơi giật mình, thoát ra khỏi ý cảnh xa xôi. Nàng ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt như vẫn hơi mơ màng, trong thoáng chốc lại cảm thấy phong tình, tựa như ném một viên đá vào trong lòng những người còn lại, lăn tăn gợn sóng.

Mặc Phi thấy người tới là mấy người Vu Việt, bèn buông cần câu đứng lên.

“Chủ công, mọi người đã trở lại rồi sao?”

“‘Đã’ đã trở lại?” Ngư Gia cười nói, “Chúng ta đi ra ngoài ít nhất cũng phải một, hai canh giờ rồi.”

“Đúng vậy.” Sóc Vưu phụ họa, “Mặt trời đã xuống núi rồi.”

Mặc Phi nhìn ra phía xa xa, quả nhiên chân trời đã dần mờ ảo. Nàng hơi kinh ngạc, sao đã ngồi lâu như thế rồi?

“Để ta xem, ngài thu hoạch thế nào?” Sóc Vưu đỉnh đạc đi tới, nhìn xuống thùng gỗ, bên trong là nước trong vắt, nhưng mà không hề có một con cá nào.

“Không phải chứ? Phù Đồ đại nhân, cả một buổi chiều mà ngài không câu được con nào à?”

Mặc Phi lạnh nhạt nói: “Cái mà tại hạ hưởng thụ là quá trình câu cá.” Kỳ thực trong lòng nàng lại rất buồn phiền, còn chưa kể đến chuyện nàng ngồi lâu như vậy, dù sao thì thắt lưng không mỏi mà chân cũng không đau, thế nhưng nàng lại không hề phát hiện ra mình đã ngồi yên lâu đến thế. Linh hồn nàng du ngoạn trên bầu trời rồi sao?

Vu Việt nhìn nàng chăm chú, không nói gì. Vừa rồi hẳn có một cảm giác trống vắng khó mà hình dung được, như thể “Hắn” và hắn cách xa nhau vạn dặm, không thể nào với tới.

“Được rồi, chúng ta đi về thôi!” Ngư Gia lại lên tiếng, “Thu hoạch hôm nay của chúng ta không tệ, Phù Đồ tiên sinh có lộc để ăn rồi.”

Lúc này Mặc Phi mới chú ý tới trên lưng ngựa của mọi người đều treo con mồi, ngoại trừ mấy con thỏ hoang thì còn một hươu và một cáo.

Nàng xoay người lại định thu dọn đồ câu cá, ai ngờ không biết cái người hầu kia đã chạy tới từ lúc nào, chủ động nhận lấy công việc.

Vì vậy mấy người cùng đi về doanh địa.

Lửa trại bùng lên, mấy người Vu Việt ngồi xung quanh, cách hơi xa những binh lính khác, thịt thú rừng đều được những người hầu xử lý xong, lúc này đang nướng trên đồng lửa, thỉnh thoảng Sóc Vưu và Bộ Hề bên cạnh lại lật thịt nướng, còn có thể nghe được những âm thanh lèo xèo.

Mặc Phi quả thực rất đói bụng, giống như một con sâu to tham ăn, ánh mắt nhìn chăm chăm vào món ngon trên kệ.

Vu Việt nhìn vẻ mặt thành thực của “Hắn”, đáy lòng dâng lên ý cười, bình thường “Hắn” xử sự nghiêm túc, lúc này nhìn đồ ăn lại cũng rất nghiêm túc, thú vị. Hắn vừa uống rượu vừa quan sát “Hắn” không chớp mắt, ánh mắt kia gần như không hề che giấu.

Ngư Gia lại liếc qua mấy lần, khóe miệng hơi nhếch lên, có vẻ như Chủ công thực sự... đối với thiếu niên này... Thế thì không hay lắm đâu!

“Phù Đồ tiên sinh.” Ngư Gia bỗng mở miệng gọi.

Mặc Phi ngược lên nhìn hắn, hỏi: “Ngư Gia tướng quân có gì chỉ giáo?”

“Chỉ giáo thì không dám.” Ngư Gia cười nói, “Nghe nói Phù Đồ tiên sinh tài năng trác tuyệt, cái khác tạm thời chưa nói, có phải thời gian trước tiên sinh đã phát minh ra yên ngựa không?”

“Phù Đồ không giỏi cưỡi ngựa, chỉ đành tạo ra mấy thứ để bù vào chỗ khiếm khuyết.”

“Ha ha, cái thứ bù chỗ khiếm khuyết này của Phù Đồ đã mang lại lợi ích không nhỏ cho kỵ binh của chúng ta. Hắc thiết kỵ được xưng là mạnh nhất trong năm nước, nhưng có ai biết, để huấn luyện ra những tinh binh này phải hao phí bao nhiêu tinh lực*?Bây giờ chỉ nhờ vào một cái yên ngựa nho nhỏ đã có thể tiết kiệm được hơn phân nửa thời gian huấn luyện, đã thế còn đề cao chiến lực lên mấy lần, đây chính là một sáng kiến cực kì vĩ đại.”

* Tinh lực: tinh thần và sức lực.

“Tướng quân quá khen.” Về mặt Mặc Phi lạnh nhạt.

Trong mắt Ngư Gia hiện lên sự khen ngợi. Người này tuổi còn trẻ, vậy mà lại biết thận trọng tự giữ mình, cộng thêm tài học xuất chúng, khó trách Chủ công có mấy phần kính trọng với “Hắn”. Ừm... không phải chỉ là mấy phần kính trọng, Chủ công chưa bao giờ thích thú nam sắc, vậy mà lúc này lại như chỉ sợ không nắm giữ được “Hắn”. Có điều, có vẻ người này còn chưa phát hiện ra, nếu mà biết được, “Hắn” sẽ nương thân nơi Vu Vệt sao? Sẽ không. Mặc dù vẫn chưa thăm dò từ chỗ Sóc Vưu và Bộ Hề, Ngư Gia cũng có thể đoán ra được tính tình của “Hắn”, trong mềm có cứng, tâm tư trong sạch không sợ quyền uy. Cứ nhìn thái độ đối đãi của “Hắn” với Chủ công cũng biết, nhìn như cung kính, nhưng kì thực lại là lạnh nhạt.

Hai người này...

“Nướng gần chín rồi.” Tiếng của Sóc Vưu truyền đến, hắn đưa một con thỏ tới trước mặt Vu Việt, sau đó đưa một con khác cho Mặc Phi.

“Cảm ơn.” Mặc Phi có lẽ cảm lấy, chìa một ngón tay ra thử nhiệt độ, nóng.

“Khà khà, chỉ một con thỏ nhép thì làm sao no được, đợi thịt hươu chín đã, không vội.” Sóc Vưu da dày thịt thô, hiển nhiên sẽ không sợ nóng, cứ như thế mà ăn.

Hiển nhiên là khi hành quân mọi người cũng thường xuyên ăn uống như vậy, cho dù là Vu Việt cũng không thêm để ý.

Thực ra hương vị của con thỏ nướng này không ngon lắm, không có nhiều gia vị, chỉ có thể thưởng thức cái vị của chính con thỏ. Nhưng mà Mặc Phi thực sự rất đói bụng, ăn lại thấy ngon miệng.

“Uống một ngụm rượu đi.” Một bầu rượu đưa tới trước mặt Mặc Phi.

Mặc Phi quay đầu nhìn Vu Việt, hơi do dự cầm lấy bầu rượu. Cái này... không phải bầu rượu hắn vừa mới uống à? Muốn nàng uống nó sao? Giương mắt liếc nhìn hắn, người kia nhìn nàng chăm chăm, ý rõ ràng là “Người thử dám không uống xem”.

Quên đi, không phải chỉ là uống chung một bầu rượu sao? Dáng vẻ của hắn cũng không giống kẻ bị bệnh truyền nhiễm. Mặc Phi bình tĩnh uống một ngụm, vị rượu mang theo thịt thỏ cùng nhau xuống bụng, một luồng nhiệt bốc lên xua tan không ít khí lạnh.

Mặc Phi vừa buông bầu rượu đã thấy vẻ mặt ngây ngốc của Sóc Vưu và Bộ Hằng ngồi đối diện đang nhìn nàng. Trong lòng nàng hơi run lên, lại thấy vẻ mặt như cười như không của Ngư Gia, lông mày hơi xếch, vết bớt cây tử đằng ở đuôi mày trái càng trở nên yêu mị hơn trong ánh lửa bập bùng.

Không đúng lắm! Mặc Phi quay đầu lại nhìn Vu Việt, trái tim cứng lại, ánh mắt kỳ dị gì thế kia! Có thể dời mắt đi chút không? Cứ nhìn nàng như thế, quả là có chút...

Trong lòng Mặc Phi run lên, nhanh chóng thu lại tầm mắt, cũng không biết có phải do uống rượu hay không mà thân thể lại hơi nóng.

“Đa tạ Chủ công.” Mặc Phi tự trấn định, trả lại bầu rượu.

Vu Việt chậm rãi nâng tay, ngón tay kẹp lấy bầu rượu lấy đi, ánh mắt như vẫn đang lưu luyến ở trên người nàng.

Xung quanh yên tĩnh triệt để, chỉ nghe thấy âm thanh “Lách tách” của củi lửa và tiếng cười đùa mơ hồ của binh lính phía xa xa truyền đến.

Sau một lúc lâu trầm mặc, cuối cùng Mặc Phi vẫn không nhịn được, mở miệng hỏi: “Chủ công, vừa rồi Phù Đồ đã làm hành động gì không đúng à?”

Vu Việt uống rượu, thản nhiên nói: “Cũng không phải.”

“Vậy là tốt rồi.” Mặc Phi khôi phục lại bình tĩnh, yên lặng ăn thịt thỏ trong tay, đến khi ăn được hơn một nửa, nàng đột nhiên nói với Ngư Gia, “Tướng quân, Phù Đồ hơi khát nước, có thể mượn uống một ngụm rượu không?”

Mặt Ngư Gia xanh lét, động tác của Bộ Hằng cứng đờ, Sóc Vưu vừa cho thịt nướng vào miệng đã lại rớt mất.

“Ha ha, xin lỗi, rượu của tại hạ uống hết mất rồi.” Ngư Gia trả lời, khóe miệng hơi run run, ánh mắt còn thường liếc về phía bên kia, lưng chảy mồ hôi lạnh.

Lừa quỷ à! Vừa rồi ngài mới uống được có mấy ngụm! Mặc Phi híp mắt nhìn hắn, cho đến tận khi một bầu rượu chặn trước tầm mắt của nàng.

Nàng quay đầu, chỉ nghe Vu Việt nói gần từng chữ: “Đã uống rượu của bốn vương rồi, không được phép uống rượu của người khác”.

26. Q.1 - Chương 26: Cố Nhân Đến

“Nói đi, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy?” Ăn xong bữa đại tiệc thịt nướng, Mặc Phi đi vòng vo bên ngoài một hồi mới tiến vào lều trưởng của Sóc Vưu. Mặc Phi đã quen biết Sóc Vưu ở Tiệm Hề, sau đó lại cùng nhau trở lại Nhung Trăn, coi như cũng tương đối hiểu biết lẫn nhau.

“Đã xảy ra chuyện, chuyện gì cơ?” Sóc Vưu cứ ậm ừ, di chuyển cách Mặc Phi một khoảng khá xa, vẻ mặt như chẳng biết gì.

“Sóc Vưu tướng quân.” Mặc Phi không chút thay đổi nói, “Đừng giả bộ, tại hạ biết là ngài biết tại hạ muốn hỏi chuyện gì, vẻ mặt vừa rồi của ngài là rõ rệt nhất.”

“Khụ, ta cũng chỉ hơi giật mình chút xíu thôi.”

“Vì sao lại giật mình?”

Sóc Vưu kỳ quái nhìn Mặc Phi, liếc mắt một cái, hỏi lại: “Hóa ra Phù Đồ đại nhân không là phải người Chiếu Quốc.”

Mặc Phi gật đầu: “Từ nhỏ tại hạ đã ẩn cư cùng sư phụ, không biết nguyên quán ở nơi nào.”

“Thế thì khó trách.” Sóc Vưu giật mình, sau đó lại dùng một loại ánh mắt kỳ dị khó hiểu nhìn Mặc Phi nói, “Ngài không biết, nhưng mà Chủ công biết.”

“Biết cái gì?”

“Khụ, kỳ thực cũng không có gì đâu.”

“Hử, nói xem nào, Phù Đồ sẽ chăm chú lắng nghe.” Mặc Phi ung dung ngồi trên ghế chờ câu trả lời.

Sóc Vưu xoa xoa mặt, giải thích nói: “Nam nhi Chiếu Quốc chúng ta sẽ không tùy tiện uống chung bầu rượu hoặc chung chén rượu với người khác, nếu là bạn bè thân thiết, vậy thì khi uống bầu rượu của đối phương, môi sẽ không chạm vào miệng bầu rượu.”

“Nếu chạm vào thì sao?”

“Điều đó nói lên...” Tiếng của Sóc Vưu bỗng nhiên nhỏ lại, nói, “Nói lên người này có tình ý với người kia.”

“...”

Trong lều trưởng im lặng như tờ, Sóc Vưu bỗng cười ha hả: “Ha ha ha, lừa ngài thôi.”

“...” Mặc Phi neoh mắt. Một con người trước giờ chỉ biết thô tục đơn giản này lại biết giả vờ sao!

“Ha ha ha, Phù Đồ đại nhân đừng để ý quá, điều đó chẳng qua là tỏ vẻ thân thiết thôi, lấy quan hệ của ngài và Chủ công, thân thiết là chuyện bình thường mà.”

“Phải không?” Vẻ mặt Mặc Phi bình tĩnh nói, “Vậy thì khi đang nói những lời này, phiền ngài đừng lộ ra vẻ mặt vui sướng khi thấy người gặp họa được chứ?”

Sóc Vưu cứng đờ, cười ha ha nói: “Đâu có đâu có, bản tướng quân đâu có vui sướng khi thấy người gặp họa.”

“Chuyện cười này chẳng buồn cười chút nào.”

“...”

“Tiếp tục đề tài vừa rồi.” Mặc Phi nói, “Chủ công nói ta không thể uống rượu của người khác là có ý gì? Là vì ta đã uống chung bầu rượu với Chủ công sao?”

Vậy là đủ lẩm rồi đấy! Sóc Vưu đi tới ngồi cạnh nàng, chần chờ rồi mới nói: “Kỳ thực Phù Đồ đại nhân đừng phiền não, Chủ công yêu mến ngài như vậy, sẽ không đối xử tệ bạc với ngài đâu.”

“Tại hạ biết, nhưng thân là thần tử, được yêu mến quá cũng không phải chuyện may mắn gì.”

Sóc Vưu nhìn lên đỉnh lều nói: “Không đâu, Phù Đồ đại nhân không giống với người khác, Chủ công chưa bao giờ đưa bầu rượu của mình cho kẻ thứ hai uống cả, ngài là người đầu tiên. Mà Phù Đồ đại nhân cũng đã nhận lấy rồi, lại còn chạm môi vào miệng bầu rượu của Chủ công nữa.”

“Điều này thể hiện cái gì?”

“... Thể hiện... thể hiện Chủ công coi ngài như tâm...phúc*, ngài uống rượu, chính là tỏ vẻ ngài nguyện ý cả đời một lòng đi theo, không bao giờ phản bội.”

* Tâm phúc: người có thể tin cậy được.

“Cho nên Chủ công mới nói không được phép uống rượu của người khác? Đồng bạn cũng không được?”

“Đúng vậy đúng vậy.” Sóc Vưu gật đầu không ngừng, “Vì suy nghĩ cho tính mạng của người khác, sau này ngài đừng bao giờ uống chung rượu với ai ngoài Chủ công.”

Mặc Phi nhìn chăm chăm Sóc Vưu, một lúc lâu sau mới nói: “Được rồi, tại hạ sẽ tạm tin vậy, đa tạ tướng quân đã giải thích nghi hoặc của Phù Đồ.”

Nói xong cáo từ rồi đi.

Thấy rút cuộc người cũng đi rồi, Sóc Vưu mới thở phào một hơi.

“Mẫu thân à, xin hãy tha thứ con, vừa rồi, con đã nói dối.” Sóc Vưu nhỏ giọng sám hối, nhưng hai mắt lại giống như kẻ trộm làm chuyện xấu.

Trên thực tế, vừa rồi Sóc Vưu đã nói đúng trên cơ bản, chỉ là còn chưa nói hết. Nếu hai người cùng một cấp bậc thì vấn đề không lớn. Nhưng nếu người ở địa vị cao đưa bầu rượu mình đã uống cho người ở địa vị hơi thấp hơn, đây là một loại ám chỉ cầu ái*, đồng chén đồng ẩm, đồng tâm đồng ý**. Bởi vì tương đối không rõ ràng, cho nên hay được dùng để dò xét giữa hai nam nhân. Nếu môi của đối phương chạm vào đồ uống rượu, vậy biểu thị sự đồng ý; nếu không chạm vào hoặc không nhận lấy, vậy có nghĩa là từ chối.

* Cầu ái: theo đuổi tình yêu.

** Đồng chén đồng ẩm, đồng tâm đồng ý: chung chén chung lòng.

Mà Mặc Phi thì chẳng những nhận lấy lại còn trực tiếp uống hết. Mặc kệ trước đó nàng có biết hay không, chỉ sợ lúc này Vu Việt đã coi nàng là người của mình rồi.

Điều này... thực đúng là khó nói...

Mặc Phi trở lại lều trưởng của mình, trong lòng có phần nghi ngờ, chắc chắn Sóc Vưu vẫn còn điều gì đó chưa nói ra, nếu chỉ là một hành động thể hiện sự yêu mến, thế chẳng phải về mặt của bọn họ có phần hơi quá rồi sao? Mà ánh mắt của Vu Việt cũng không đúng, đó đâu phải là ánh mắt nhìn thuộc hạ? Chẳng lẽ... thực sự là nàng đã nghĩ nhiều?

Nhìn trang phục nam tử trên người mình, mặc dù nam phong ở thời đại này khá thịnh hành, nhưng mà Vu Việt... không giống đâu. Mà nếu nói hần phát hiện mình là nữ tử thì lại càng không thể nào, lấy tính cách của Vu Việt, một khi phát hiện ra việc này, bây giờ sẽ tuyệt đối không còn sóng yên biển lặng như thế.

Nói như vậy, lẽ nào hần còn thích cả nam nhân? Thích cả hai loại? Điều này không phải là một dấu hiệu tốt, bây giờ nàng biểu hiện ra bên ngoài như thế, nhưng mà một khi bị phát hiện, hậu quả sẽ khó lường. Khi còn chưa nắm chắc bản thân có thể an toàn thoát thân, nàng tuyệt đối không thể buông bỏ thân phận này.

Xem ra cần phải nghĩ đối sách, cho dù lần này nàng thực sự hiểu lầm cũng không thể đảm bảo tương lai sẽ không xuất hiện loại tình huống như vậy, nàng sẽ không đánh cược.

Ngày hôm sau, mấy người Vu Việt rời khỏi doanh địa, Ngư Gia cũng đi theo. Lần này Mặc Phi đã mượn quân doanh một con ngựa từ trước, tránh phải phiền toái cưỡi chung một con ngựa với Vu Việt. Vu Việt không nói gì, chỉ nhìn nàng một cách thâm ý.

Dọc đường về Mặc Phi còn có thể suy nghĩ đối sách cho vấn đề Vu Việt, nhưng khi về đến phủ lại không thể không bận bịu bù đầu. Phần giáo trình đã biên soạn xong được mang đến, Mặc Phi và những người còn lại phải bắt đầu phụ trách xét duyệt, sàng lọc, chỉnh lý, đó là một công việc vô cùng buồn tẻ và hao phí tinh lực, một khi đã hoàn toàn chú tâm vào sẽ không còn thời gian mà suy nghĩ đến chuyện khác.

Từ trước đến giờ nàng luôn nghiêm túc và chú tâm vào công việc, đồng thời cũng lấy đó làm cớ để giảm bớt thời gian ở chung một mình với Vu Việt.

Khi những người khác đều đang nghỉ ngơi, nàng còn mang sách về viện tử của mình để tiếp tục xem xét tường tận. Nàng có hiểu biết rất ít về kết cấu văn học, điển tịch và tri thức của thời đại này, bây giờ có cơ hội học tập nghiên cứu tốt như thế, làm sao nàng có thể bỏ qua cho được?

Liên tục xem nhiều sách cổ, trong lòng Mặc Phi lại nảy ra một ý tưởng rất hay, đợi qua thời gian bận bịu này, có lẽ có thể đưa lên kế hoạch thực hiện.

“Điện...” Tích Chi đang định rót trà chợt nhìn thấy một bóng dáng đứng lặng bên cửa sổ, thiếu chút nữa đã sợ hãi kêu thành tiếng, đến khi thấy rõ là Vu Việt thì quỳ xuống hành lễ.

Vu Việt khoát tay ngăn lại, lạnh nhạt nói: “Đứng lên tiếng.”

Tích Chi lập tức quỳ lui sang một bên, ánh mắt thận trọng nhìn về phía Vu Việt, trong lòng rất kì lạ vì sao chủ nhân không đi vào, bình thường, chẳng phải buổi tối nào cũng tới viện này uống trà, ăn canh sao?

Vu Việt lẳng lặng nhìn người trong phòng, ánh nến mờ nhạt, vẻ mặt của người đó chuyên chú mà nghiêm túc, tóc ngắn nhẹ buông, một tay chống má, một tay lật đọc sách, thảnh thơi còn chà xát ngón tay do rét lạnh. Phảng phất như ánh sáng kia đã hình thành nên một thế giới riêng biệt, khiến cho người ta không đành lòng quấy rầy.

Cho nên, Vu Việt đứng ở nơi này.

Người này chắc chắn phải là của hắn, điểm này hắn vô cùng chắc chắn. Đặc biệt “Hắn” còn nhận lấy bầu rượu của chính mình, từ nay về sau, hắn không cần phải áp chế dục vọng của bản thân nữa, có thể có được toàn bộ “Hắn”. Thế nhưng khi nhìn thấy “Hắn” như vậy thì hắn lại do dự, có lẽ so với thỏa mãn dục vọng của thân thể, hắn lại càng hi vọng có thể giữ gìn “Hắn” hoàn mỹ. Cho dù chỉ là lặng yên nhìn ngắm, hắn cũng có thể có một loại cảm giác yên lòng.

Chi bằng tạm thời cứ như vậy đi. Hắn không muốn chạm vào “Hắn” một cách tùy tiện, lấy danh tiếng của “Hắn” hiện nay, nếu như tiến vào màn che của hắn, chỉ sợ...

Khẽ thở dài một cái, Vu Việt nói với Tích Chi đang quỳ một bên: “Đừng nói cho Phù Đồ bổn vương đã tới, lộ ra một chữ, giết.”

“Dạ.” Tích Chi vâng lời.

Liên tục mấy ngày Vu Việt cũng chưa đi tìm Mặc Phi, điều này khiến cho nàng cảm thấy hơi kì lạ, đồng thời cũng hoàn toàn yên lòng, xem ra hành động ngày đó chỉ là hiểu lầm mà thôi, lấy thân phận và địa vị của Vu Việt, làm sao có thể xuống tay với chính thân tử đắc lực của mình? Điều này không phải tự khiến cho người ta chê cười sao?

Mặc Phi gấp sách, đưa tay duỗi thắt lưng. Việc sàng lọc giáo trình đã tới kết thúc, chỉ đợi thư viện bên kia tu chỉnh xong là có thể chính thức nhập học. Trước đó, học sinh báo danh đã có gần trăm người, khó tránh khỏi hỗn loạn, nhóm học sinh đầu tiên của Tả bộ có một trăm hai mươi người, mà Hữu bộ thì không hạn chế. Nàng đã quan sát tỉ mỉ, trước mắt, số cô nhi từ mười hai tuổi trở xuống của Nhung Trần không vượt quá ba trăm người, học viện tuyệt đối có khả năng thu nhận.

Bây giờ mọi việc đều đã chuẩn bị xong, chỉ còn thiếu một cái biển tên vang dội, nhiệm vụ này có lẽ chỉ có thể giao cho Nhung Trần vương Vu Việt.

“Đại nhân, ngoài cửa có một võ giả cầu kiến.” Duyệt Chi bẩm báo nói.

“Võ giả? Là ai?”

“Người tới không báo tính danh, chỉ nói là bạn cũ của đại nhân.”

Bạn cũ? Trong lòng Mặc Phi rung động, bảo Duyệt Chi mời người vào.

Không bao lâu, một bóng dáng quen thuộc xoải bước đi vào.

Quả nhiên là hắn. Lúc trước từ biệt có nói lúc thành danh sẽ gặp lại, bây giờ hắn đã thực sự đồng ý đến đây.

“Trúc Cô Hạc đặc biệt đến bái kiến.” Cô Hạc vẫn mang dáng vẻ hào sảng như xưa, mặc trang phục võ sĩ, khoác hành lý, thắt lưng đeo trường đao, đi đứng tùy tiện, mặc dù là hành lễ nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười.

Mặc Phi đứng dậy đón chào: “Mấy tháng không gặp, Cô Hạc công tử vẫn khỏe chứ.”

“Nhờ phúc của Phù Đồ, hết thấy đều mạnh khỏe.”

Mặc Phi mời hắn ngồi, cũng phân phó Duyệt Chi dâng trà.

Sau khi Cô Hạc ngồi xuống, đánh giá xung quanh một phen, cười nói: “Danh tiếng bên ngoài hiện nay của Phù Đồ như thế, sao lại ở đơn sơ vậy?”

“Đơn sơ?” Mặc Phi sững sốt nói, “Nơi này là Vương phủ, sao lại đơn sơ được?”

Cô Hạc không cho là đúng nói: “Trong phòng ngay một vật trang trí cũng không có, còn không đơn sơ sao? Nhung Trần vương đối đãi với Phù Đồ quá tệ bạc rồi!”

“Cô Hạc chớ nói linh tinh.” Mặc Phi nói, “Từ trước đến nay Phù Đồ không thích xa hoa, nơi này yên tĩnh, Phù Đồ rất hài lòng.”

“Thế Phù Đồ không ngại nuôi nhiều hơn một người chứ?”

“Sao lại để ý, cầu còn không được mà.” Có một hộ vệ mạnh mẽ như vậy, nàng có lý do gì mà cự tuyệt đâu? Tuy rằng người này có mấy phần tâm tư không đứng đắn đối với nàng, nhưng vẫn có thể xem là một người ngay thẳng, chắc chắn sẽ không làm ra những hành động ép buộc xấu xa.

Cô Hạc lộ ra nụ cười khoái trá. Sau đó hẩn bỗng lấy từ trong bao ra một món đồ, rõ ràng chính là chai thuốc mà lúc trước Mặc Phi đưa cho hẩn, chỉ có điều trong lọ đã không còn gì.

“Cái này không phải...”

“Đúng, chính là thuốc trị thương mà Phù Đồ tặng ta, ngay mấy tháng trước đã cứu ta một mạng.”

“Đã xảy ra chuyện gì thế?”

Cô Hạc từ từ nói: “Hai tháng trước, ta nhận được nhiệm vụ áp tải một xe hàng đến Hạ Khải, kết quả nửa đường gặp cướp, thương đội chết thảm trọng, võ giả đồng hành với ra bị giết gần như toàn bộ, ta cũng trúng một đao, thiếu chút nữa đã không giữ được tính mạng. May mà đúng lúc có chai thuốc cầm máu này nên mới có thể sống sót. Vì thế sau khi dưỡng thương ta liền tới tìm Phù Đồ.”

“Thối đời nham hiểm, Cô Hạc giữ được tính mạng đã là may mắn lắm rồi.”

“Bây giờ Cô Hạc cảm tạ Phù Đồ đã tặng thuốc cho ta, thuốc này quả là kì diệu, chắc chắn trân quý vô cùng, Cô Hạc vô cùng cảm kích.” Thật hiếm khi Cô Hạc bỏ đi vẻ mặt bất cần đời, cẩn thận thi lễ với Mặc Phi.

Mặc Phi ngăn lại nói: “Ngày đó Cô Hạc đã từng đã cứu tính mạng của Phù Đồ, cho nên đừng đa lễ.”

“Là võ giả, có ân tất báo. Ở đây Cô Hạc xin thề, trừ khi chính mồm Phù Đồ đuổi đi, nếu không Cô Hạc sẽ làm hộ vệ cho Phù Đồ cả đời, không rời không bỏ.”

27. Q.1 - Chương 27: Phong Vân Biến Hóa

“A! Người là ai?” Một tiếng nữ tử thét chói tai từ nhà kế bên truyền đến, sau đó là một trận tiếng ồn hỗn loạn.

Mặc Phi đứng dậy tiến đến xem xét, vừa mới đi ra khỏi cửa phòng thì thấy Ly Cơ chạy tới, đằng sau còn có vài người đi theo.

“Sao lại thế này?” Mặc Phi kỳ quái hỏi.

Đầu tiên Ly Cơ hành lễ, sau đó vỗ vỗ ngực nói: “Bên ngoài nhà kế bên xuất hiện một gã nam tử xa lạ, hành động vô cùng khả nghi, nhóm bọn thiếp đều bị dọa sợ hãi.”

Mặc Phi im lặng, người các nàng nói sẽ không phải là...

“Đã nói rồi, ta không phải là người khả nghi gì cả. Về mặt vô tội của Cô Hạc lắc lư lại đây.

Mặc Phi nhin xúc động xuống, mắt trợn trắng, giới thiệu với mấy người Cơ thiếp, nói: “Vị này là võ giả Cô Hạc, từ nay về sau, đó là hộ vệ của nơi này.”

Lúc này chúng nữ mới bình tĩnh trở lại, đều tò mò đánh giá hẩn.

“Một, hai, ba... năm, Phù Đồ, đừng nói cho ta, đó đều là nữ nhân của người đấy.” Cô Hạc dùng ánh mắt soi mói từng người một, giọng điệu có chút không thể tin nổi.

“Khụ.” Mặc Phi bình thần nói, “Đều là những mỹ nhân đẹp phía nam Chủ công ban cho.”

“Quả thật là ‘Phía nam.’” Cô Hạc cười nhạo nói, “Một đám yếu đuối không chịu nổi gió, lại còn nhát như chuột nữa.”

Chúng nữ vốn dĩ còn có chút hứng thú với võ giả này, không nghĩ lại nghe được người ta đánh giá như vậy, đều trợn mắt nhìn thẳng, chỉ vì e ngại địa vị chênh lệch mà không dám nổi giận.

Mặc Phi nói: “Các nàng tốt lắm, Cô Hạc người đừng xem thường, chế giễu bọn họ.”

Cô Hạc nhún vai, không cần phải nhiều lời nữa.

Đợi chúng nữ rời đi, hắc mới lại nói: “Không nghĩ tới ngay cả Cơ thiếp của người cũng ở lại trong vương phủ, người không nghĩ đến việc mua tư trạch sao?”

Nghe Cô Hạc nói như vậy nàng mới tỉnh ra, Mặc Phi đột nhiên phát hiện mình vẫn xem nhẹ chuyện này, tốt xấu gì cũng là thượng khanh của Nhung Trấn, thế mà bây giờ ngay cả một ngôi nhà cũng không có, môn khách trong phủ còn có người mặc mạc hơn so với nàng sao?

“Cái này... Ta còn chưa đặt mua tư trạch.” Mặc Phi nói.

Cô Hạc vừa nghe, quả nhiên lộ ra vẻ mặt kinh dị, sau một lúc lâu mới nói: “Thì ra Nhung Trấn Vương lại khắt khe với thần tử như vậy?”

“Cũng không phải, bình thường Chủ công ban cho rất nhiều, chỉ là ta thường bận rộn nên quên mất điều này.”

“Phải không?” Cô Hạc nghi hoặc nói, “Ta nghe nói Nhung Trấn Vương vô cùng rộng rãi với thần tử, người có công tất sẽ được thưởng. Phù Đồ là thượng khanh, thế mà ngay cả ban thưởng một tòa tư trạch cũng không có, cái này có thể gọi là mặt dày không?” Hơn nữa, Vu Việt lại còn ban thưởng mỹ nữ cho “Hắc” nữa! Cái nam nhân kia đang suy nghĩ điều gì vậy?

“Điều này cũng không sao cả, ta có thể tự mình mua.” Mặc Phi không để ý lắm nói, “Về sau Cơ thiếp tăng lên, tất cả mọi người ở lại trong vương phủ, quả thật là không ổn.” Lần trước cứu tế cho dân chúng chạy nạn đã mất hơn một nửa tài sản, số tiền còn lại dùng để mua một ngôi nhà chắc cũng không có vấn đề gì.

“Tốt lắm, việc này cứ giao cho ta đi!” Cô Hạc chủ động nói, “Hai ngày này, ta lập tức đi ra ngoài tìm nhà, chọn vài tòa nhà thích hợp cho người quyết định.”

“Như thế thì làm phiền người vậy.” Mặc Phi bổ sung nói, “Nhà ở không cần quá lớn, xung quanh thì yên tĩnh một chút là được.”

Cô Hạc gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó lại hỏi vài câu sau rồi xoay người rời đi.

“Người muốn mua nhà?” Sau khi nghị sự, Vu Việt giữ lại một mình Mặc Phi, hỏi.

“Đúng vậy.” Mặc Phi trả lời.

“Không thích nơi ở hiện tại sao?”

“Không phải, là vì người trong nhà Phù Đồ càng ngày càng nhiều, cũng đến thời điểm đặt mua một ngôi nhà rồi.”

Vu Việt trầm ngâm sau một lúc lâu, nói: “Viện tử kia của người đúng là có hơi nhỏ thật.”

“Phù Đồ ở một mình thì không quan tâm lớn nhỏ, chỉ có điều bây giờ đã có Cơ thiếp, gần đây lại có bạn cũ đến thăm, lúc này mới phát hiện ra không được thuận tiện lắm.”

“Bạn cũ? Là người phương nào?”

“Là một võ giả Phù Đồ quen biết trước đây, tên là Cô Hạc.”

Vu Việt gật gù đầu, không hỏi nhiều nữa, chỉ âm thầm nhớ kỹ người này.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, rảnh rỗi bước tới hoa viên.

Vu Việt nhìn nhìn mái ngói lầu các cong cong phía xa, thản nhiên nói: “Người không cần phải mua nhà nào nữa, ngày mai bốn vương sẽ ban thưởng cho người một tòa.”

“Vô có được thưởng, Phù Đồ không dám nhận.”

“Bốn vương ban cho, có gì mà Phù Đồ không dám nhận?” Vu Việt dừng bước, yên lặng nhìn “Hắn”.

“Cái gọi là không có công thì không nhận thưởng, Phù Đồ tự biết Chủ công thiên vị ta, bình thường cũng liên tiếp ban cho nhiều thứ, trong lòng đã có bất an, nay lại càng không dám lại nhận tòa nhà Chủ công ban cho nữa.”

Vu Việt nói: “Bốn vương đương nhiên phải thiên vị người, người cần gì phải bất an?”

“Đương Nhiên?” Mặc Phi bình tĩnh nói, “Xin thứ cho Phù Đồ nói thẳng, làm quân vương, lúc này phải lấy việc thiên hạ làm việc công, vô tư không cầu lợi, nếu như bởi vì thiên vị mà mất đi sự công bằng, nhất định sẽ bị chê trách, Phù Đồ cũng khó thoát khỏi tội này.”

Vu Việt không hờn giận nói: “Nói như thế, ngay cả muốn sủng ái một người, bốn vương cũng không thể sao?”

“Thân thiết với hiền thần, sẽ nhận được nhiều điều khuyên giải, đương nhiên có thể, nhưng mà thưởng phạt phải rõ ràng, không thể dựa vào yêu thích cá nhân mà tùy tiện, nếu không, làm sao Chủ công có thể có uy nghiêm với người khác?”

“Phù Đồ, người!”

Mặc Phi không nhìn tức giận của Vu Việt, tiếp tục nói: “Thân là thần tử của Chủ công, Phù Đồ phải nghiêm khắc với chính mình, nếu như hôm nay tiếp nhận tòa nhà của Chủ công, ngày khác lại nhận vàng bạc của Chủ công, không có công mà nhận thưởng, tự nhiên mà được lợi, cứ thế mãi, cho dù Chủ công không sợ người khác chê trách, chẳng lẽ không sợ Phù Đồ được sủng ái mà kiêu ngạo sao?”

“Tính cách của Phù Đồ, bốn vương vô cùng rõ ràng.”

“Ở lâu mới biết được tâm tư của một người, Chủ công.”

Vu Việt chán nản: “Sao người lại tự hạ thấp giá trị của mình như vậy? Những việc người đã làm cho bốn vương, chẳng lẽ còn không đủ để nhận một tòa nhà hay sao?” Hắn nói có chút nghiêng răng nghiêng lợi, thậm chí đưa tặng đồ vật thôi mà sao lại gian nan như vậy?

“Chủ công, ngài đã ban cho rồi.” Mặc Phi thản nhiên nói, “Khi Phù Đồ dâng lên ba lễ vật, Chủ công đã ban thưởng tiền bạc và ruộng đất, sau đó mỗi tháng lại lần lượt ban cho các loại tài vật, so với người khác, Phù Đồ đã được sủng ái quá mức rồi.”

“Nhưng mà, ruộng đất thì người cho dân nghèo thuê với giá thấp, tài vật thì người đổi thành lương thực và y phục cứu tế dân chạy nạn, người có thể còn lại được bao nhiêu?”

“Đối với Phù Đồ mà nói, đã nhận ân của Chủ công rồi, về phần tài vật này, sao có thể sử dụng, chuyện cá nhân của Phù Đồ, cho dù Phù Đồ có tiêu hết tài sản tích góp, cũng không nên để Chủ công lo lắng thay.”

“Người! Người thật sự là không biết tốt xấu!” Lần đầu Vu Việt sinh ra một loại cảm giác có sức lực nhưng không có chỗ sử dụng.

“Chủ công khen nhầm rồi.”

“...” Vu Việt rồi rảo nhìn “Hắn”.

Mặc Phi vẫn mặt than như trước.

Kể từ đó trở đi, Vu Việt cũng thôi không có ý định tặng nhà nữa, chỉ có điều cuối cùng lại nói: “Bốn vương biết từ trước tới nay người luôn tiết kiệm, sau khi mua nhà, phỏng chừng cũng không nuôi nổi nhiều người như vậy. Như thế, bốn vương sẽ thu hồi mấy người mỹ Cơ kia, không có ý kiến gì chứ?”

“... Không có.”

Vì vậy, vấn đề nơi ở được bỏ qua.

Cô Hạc làm việc rất nhanh chóng, chỉ dùng có hai ngày đã tìm được vài tòa nhà khá tốt ở phủ thành Nhung Trần, sau khi Mặc Phi tự mình đi xem, lựa chọn một trang viên yên tĩnh nhất ở phía nam thành, nơi này cách xa thành trung tâm một chút, nhưng chỉ cách Vương phủ Nhung Trần không đến mười phút lộ trình, qua lại rất thuận tiện. Quan trọng hơn là cảnh vật xung quanh trang viên này thanh tịnh và đẹp đẽ, bố cục lịch sự tao nhã, lại thêm độ lớn vừa phải, giá cả trong dự tính, cho nên Mặc Phi không chút do dự đã mua luôn.

Sau đó, Cô Hạc lại tạo một tấm biển cho trang viên, gọi là “Mặc Quân phủ”. Từ nay về sau, nàng coi như đã có một ngôi nhà rồi.

Chỉ có điều nhà này, có lẽ nàng sẽ không thường ở, làm môn khách của Vu Việt, trước khi chưa đạt được sắc phong chính thức của triều đình, nàng chỉ có thể được coi là tư thần*, có thể có nhà ốc, cũng không thể tự lập môn đình**.

* Tư thần(): Tư (tư nhân), thần (thần tử). Có nghĩa Mặc Phi là thần tử của riêng Nhung Trần Vương (gia thần), chưa phải của triều đình.

** Môn đình: Cổng và sân (dòng họ).

Cùng lúc đó, thư viện tổng hợp đầu tiên của Nhung Trần cũng đã sửa chữa xong, Vu Việt viết bốn chữ to: “Thư viện Nhung Trần” làm tấm biển của thư viện.

Nhóm học sinh đầu tiên học viện sẽ chính thức nhập học vào đầu xuân năm sau, lão sư giảng bài có bốn mươi hai người, bao gồm những người am hiểu sâu sắc về những lĩnh vực quốc học, thuật số, lễ nhạc, sử học, v.v...Quy mô này có thể nói là trước đây chưa từng có.

Đầu xuân năm Khải Tuất thứ bốn mươi bảy, đội quân của Cảnh Quốc tấn công vào Ngu Quốc đều thắng lợi, chém giết Ngu Vương, bắt giữ mười mấy Vương nữ, Vương tử. Phần lớn thành trì của Ngu Quốc cũng bị chiếm đánh, Cảnh Quốc chiếm lĩnh hai quốc gia, từ đó, Ngu Quốc diệt vong.

Thừa dịp này, Nhị Vương Tử Lệ Kiêu của Chiếu Quốc đóng ở thành Viễn An dùng vũ lực uy hiếp, làm cho quân đội U Quốc vốn đã bị thương tổn nặng nề mệt mỏi ứ đọng, không thể không khiến cho nền tảng lập quốc bị dao động, Quân chủ U Quốc bắt buộc phải nhượng bộ, dùng ba thành trì cùng với hai Vương nữ, Vương tử bắt được của Ngu Quốc để đổi lấy hiệp ước hòa bình. Nhưng mà, trong lòng U vương đã sinh ra oán hận với Chiếu Quốc, mầm mống cừu hận cứ tiềm ẩn như vậy.

Danh tiếng Nhị Vương Tử Lệ Kiêu ngư ông đắc lợi* lan ra khắp nơi, uy thế này ở Viễn An không ai không biết.

* Ngư ông đắc lợi (Ngao cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi): Con cò và con trai nắm giữ nhau thì chỉ lợi cho ông lão đánh cá.(Nghĩa bóng: Hai người tranh giành nhau thì chỉ có lợi cho người thứ ba đứng ngoài cuộc).

Tháng ba cùng năm, Đại Vương Tử Lệ Thần của Chiếu Quốc được lập làm thái tử, chính thức làm chủ Đông cung. Để củng cố địa vị, thái tử bao trùm các quý tộc, tặng lễ văn sĩ, mua chuộc lòng người khắp nơi, đồng thời âm thầm chèn ép thế lực của Nhị Vương Tử ở bên ngoài Vương đô, trong chốn lát, sóng ngầm ở Vương đô nổi lên.

Nhưng mà Nhị Vương Tử ở xa tận biên thành, bên ngoài tầm với, nếu như không có tính toán, Vương đô Tiệm Hê sẽ hoàn toàn bị thái tử khống chế, một khi địa vị được củng cố, sẽ lại xoay trời chuyển đất hơn nữa.

Trong lúc này, thượng khanh Minh Hàn ẩn trong Vương phủ Nhung Trần ở Tiệm Hê, khéo léo dùng kế ly gián, phát tán lời đồn đến Viễn An, nói thái tử lập mưu hại Chiếu Vương, để sớm kịp đăng cơ mà giả mạo thánh chỉ, bí mật triệu Nhị Vương Tử quay về Vương Đô hộ giá. Mà kỳ thật, Chiếu Vương đang bệnh nặng trên giường, không có sức mà nhìn hân, nhờ kế ly gián của Minh Hàn mới có nghị lực mà sống tiếp.

Về phần bệnh tình của Chiếu Vương là từ đâu mà đến, thì không biết được...

Thành Viễn An ——

“Hừ! Hay cho tên Lê Thần!” Lê Kiêu cầm mật lệnh trong tay ném xuống đất, hung ác nói, “Mặt ngoài thì là một quân tử, kì thực bên trong xấu xa, cũng dám mưu hại phụ vương sao!”

Giang Nhiễm đứng một bên nói: “Đại Vương Tử đừng vội vàng kích động quá mức, ngược lại sẽ làm hỏng chuyện.”

“Hừ hừ!” Lê Kiêu cười to, “Bổn vương đang lo không có lý do trở về Vương đô, hần lại giúp ta một cái đại ân.”

“Điều này chỉ sợ là do danh tiếng của điện hạ ở Viễn An to lớn, làm cho Đại Vương Tử cảm thấy bất an, mới có thể tính toán dùng chiêu hiểm. Chỉ có điều, hần làm việc không đủ kín kẽ, làm cho Vương phát hiện ra manh mối.”

Lê Kiêu trào phúng nói: “Hần lại muốn tự chui đầu vào rọ, bổn vương sao có thể không thành toàn hần được? Truyền lệnh của bổn vương, tập hợp người ngựa, hai ngày sau quay về Tiệm Hề.”

Tiệm Hề ——

“Cái gì?” Lê Thần cả kinh nói, “Người xác định?”

“Đúng vậy.” Một gã võ tướng nói, “Thám tử của thuộc hạ đã nghe được có người ở xung quanh phát ra lời đồn đãi ảnh hưởng tới điện hạ, nói điện hạ lập mưu hại bệ hạ, việc này đã nhanh chóng truyền lưu trên phố chợ, ảnh hưởng rất lớn đến danh dự của điện hạ.”

Về mặt Lê Thần giận dữ, đi qua lại đi lại trong sảnh, sau đó nói: “Người mau chóng phái người tìm kiếm kẻ tung tin đồn, lại nghĩ biện pháp khống chế lời đồn khuếch tán, tam nhân thành hổ*, nếu như việc này rơi vào tai phụ vương, mặc dù không phải sự thật cũng có khả năng trở thành sự thật.”

*Tam nhân thành hổ: ba người thì làm thành một con hổ (Có nhiều lời đồn đại thì sẽ được coi thành sự thật).

“Dạ.” Võ tướng đang chuẩn bị lui ra, Lê Thần gọi hần lại nói: “Đợi chút, phái người lưu ý động tĩnh của Lê Kiêu, việc này kỳ quái, ngoại trừ hần, bổn vương không nghĩ ra còn có ai đưa ra kế này. Mặt khác, phái người đi Nhung Trấn, nhờ Vu Việt giúp sức binh lực, chuẩn bị tùy thời viện trợ cho bổn vương.”

“Dạ.”

Ngu Quốc diệt vong, bốn nước U, Cảnh, Chiếu, Khánh mỗi bên chiếm cứ một phương, ngọn lửa chiến tranh bắt đầu nhen nhóm.

Mà bên trong Chiếu Quốc, lại bắt đầu thay đổi bất ngờ...

28. Q.1 - Chương 28: Ngoại Truyện: Công Chúa Tín Thiện

Công chúa Tín Thiện, tên gọi “Thẩm Dao”, là muội muội của Chiếu Vương, từ nhỏ thông minh mỹ mạo, có tình cảm một lòng một dạ với Chiếu Vương.

Khi Chiếu Vương còn chưa kế vị, mấy huynh đệ vì vương vị mà tranh đấu gay gắt, liên tiếp sử dụng các loại âm mưu quỷ kế, lúc ấy, Chiếu Vương tương đối yếu thế, tình huống hung hiểm vạn phần.

Năm Thẩm Dao mười lăm tuổi, Chiếu Vương bị thích khách tập kích, vì bảo hộ người huynh này, Thẩm Dao lấy thân chấn đao, suýt nữa thì không giữ được mạng sống. Chiếu Vương một bên tức giận chuyện vương muội bị thương, một bên lại mượn cơ hội này chèn ép Vương Tử còn lại, lần lượt lấy được sự ủng hộ của Thái Hậu, trọng thần văn võ, cuối cùng đã ngồi lên ngai vàng như ý nguyện.

Mới đăng cơ chỉ một năm, Quốc Vương Chiếu Quốc đã bỏ tù, giết hại lần lượt từng huynh đệ một, kể cả những nữ tử thân quyến cũng không buông tha, duy chỉ có Thẩm Dao vẫn hưởng tôn vị như cũ. Hành động liêu minh bảo vệ lúc đó, đã đổi lấy sự bình an sau này.

Thẩm Dao dường như thương nửa năm là khỏi hẳn.

Chiếu Vương đẩy lên một đoạn tình phong huyết vũ*, tuy rằng đã giải quyết những người tranh đoạt vương vị còn lại, nhưng cũng chôn xuống mầm mống tai họa cho cục diện chính trị vững chắc, trong chốc lát, trên dưới trong triều thần hồn nát thần tính**, mỗi người đều cảm thấy bất an, lại thêm việc Du tộc bên ngoài không ngừng quấy rối, khiến cho tiếng oán giận của dân chúng khắp nơi, thế cục hỗn loạn.

* Tình phong huyết vũ: Gió tanh mưa máu.

* Thần hồn nát thần tính: Sợ bóng sợ gió.

Đúng lúc này, có một võ giả cường thế quật khởi, tập hợp những người dũng cảm ở quê hương chống lại kẻ thù bên ngoài, chiến đấu gian khổ, đã giành được thắng lợi hoàn toàn, uy danh còn vang dội hơn cả đội quân chính quy.

Chiếu Vương nghe thấy, lập tức phái người tiến hành phong thưởng, cũng muốn chiêu mộ vị tướng này cho quốc gia.

Không ngờ người này thật là kiêu ngạo điên cuồng, nói trừ khi Quốc Vương Chiếu Quốc tự mình đến mời, nếu không sẽ không chịu nhận mệnh.

Chiếu Vương giận dữ, bất đắc dĩ lúc này lại muốn dùng người, đây là nhân tài quân sự khó có được, hẳn thật sự không muốn buông tha, chỉ có điều ngại thể diện, nhất thời tình thế khó xử.

Thẩm Dao biết được việc này, chủ động xin đi trước thuyết phục.

Chiếu Vương mừng rỡ, muốn phái một đội người ngựa đi hộ tống nhưng Thẩm Dao khéo léo từ chối, chỉ dẫn theo vài người hầu thân cận đã nhẹ nhàng đi trước.

Tên võ giả kia vốn còn cảm thấy không phục với vị Chiếu Vương này, tuy nhiên, sau khi tiếp xúc với Thẩm Dao, cuối cùng hắn cũng bị rung động, cam tâm tình nguyện tiếp nhận phong thưởng của triều đình. Nhưng hắn đưa ra một yêu cầu, là muốn thú Thẩm Dao làm thê tử.

Nếu yêu cầu này bị Chiếu Vương biết trước, chắc chắn sẽ quả quyết cự tuyệt. Người võ giả này tuy là Lương tịch, lại có gia tài lớn, nhưng địa vị cách xa công chúa, lại đã gần bốn mươi tuổi, mà Thẩm Dao lại đang tuổi trẻ, cho dù như thế nào, tên võ phu này cũng không thể xứng được.

Nhưng mà Thẩm Dao chỉ suy nghĩ một ngày, đã chính mồm đáp ứng yêu cầu của hắn.

Lúc này Chiếu Quốc không có người tài lớn để dùng, loạn trong giặc ngoài, nếu không thể ổn định thế cục đúng lúc, bất cứ khi nào cũng sẽ bị nước khác lợi dụng mà đánh chiếm vào. Vì thế Thẩm Dao dứt khoát lựa chọn như vậy, trong lòng nằng, trước có quốc gia và huynh trưởng, cuối cùng mới là bản thân mình.

Võ giả Vu Chử được phong làm thượng tướng của Chiếu Quốc, thú Thẩm Dao, muội muội của chiếu Vương làm thê tử, có đủ cả quyền quý cùng mỹ nhân, làm cho người đời thêm muốn ngưỡng mộ.

Đương nhiên Vu Chử cũng không cậy mình được vinh sủng*, hẳn thiện chiến, dũng mãnh, mang binh quét ngang khắp nơi, đem từng tên Du tộc ngang ngược đuổi ra khỏi lãnh thổ của Chiếu Quốc, nhanh chóng dẹp yên họa loạn, đồng thời hắn còn đề bạt nhiều tướng lĩnh vĩ đại cho Chiếu Quốc, khiến cho chính thể thực lực quân sự của Chiếu Quốc tăng lên nhanh chóng.

* Vinh sủng: vinh quang và sủng ái.

Tại năm thứ hai sau khi thế cục ổn định, Thẩm Dao sinh cho Vu Chử một người con trai, gọi là “Vu Việt”.

Hai người nam nữ tuổi tác chênh lệch, nhờ có hài tử sinh ra mà tình cảm càng trở nên nồng nàn.

Nhưng mà Vu Chử trời sinh kiêu ngạo không khuất phục, hành sự huênh hoang, lại nhờ chiến công hiển hách, thế lực ở trong triều ngày càng trở nên khổng lồ, có khi ngay cả mệnh lệnh của Chiếu Vương cũng âm phụng dương vi*. Đây là tội kỵ của thân tử, quá sắc bén sẽ bị ghen ghét đố kỵ.

* Âm phụng dương vi: Bằng mặt không bằng lòng.

Thẩm Dao đã tìm mọi cách khuyên nhủ nhưng không có kết quả. Nàng lại trấn an huynh trưởng của mình vài lần, hi vọng có thể giảm bớt quan hệ giữa hai quân thần. Tuy nhiên, Chiêu Vương không phải là người có thể độ lượng, dễ dàng tha thứ, mà thế lực của Vu Chử cũng đã uy hiếp đến quyền uy hấn rồi.

Khi Vu Việt chín tuổi, rốt cuộc Chiêu Vương cũng hạ quyết định, quyết tâm diệt trừ Vu Chử. Nhưng Vu Chử vũ lực hơn người, nếu như xung đột trực tiếp, chẳng những sẽ đưa tới chỉ trích của những người trong triều, hơn nữa chắc chắn sẽ tổn thất thảm trọng. Vì thế hấn âm thầm hạ mệnh lệnh kế tiếp cho Thẩm Dao, muốn nàng tìm cơ hội ám sát Vu Chử.

Thẩm Dao hoảng sợ, người huynh trưởng mà nàng kính yêu lại muốn nàng tự tay giết chết phu quân của chính mình?

Thái độ của Chiêu Vương kịch liệt, nói rằng nếu như Thẩm Dao đồng ý, ít nhất hài tử của nàng còn có thể được bảo toàn; còn nếu như nàng không đồng ý, như vậy, cả nhà và vây cánh của bọn họ sẽ bị gán cho tội phản nghịch, cuối cùng, tất cả chỉ có đường chết.

Thẩm Dao nhận lấy lựa chọn khó khăn nhất trong cuộc đời của nàng, một bên là huynh trưởng nàng kính yêu, một bên là trượng phu và hài tử của nàng. Cho dù nàng có lựa chọn như thế nào, nàng đều sẽ trở thành tội nhân.

Sau khi thống khổ dằn vò một tháng, nàng lựa chọn chĩa đao về phía phu quân của mình. Nàng rất rõ ràng quyết tâm và tàn nhẫn của vương huynh, cho dù nàng và phu quân có tiến thoái như thế nào, cuối cùng cũng chỉ có thể ôm nỗi hận mà chết, nếu như không lo lắng cho hài tử, có lẽ nàng sẽ vui vẻ mà nhận kết quả này. Nhưng mà, nàng không thể không suy nghĩ cho hài tử.

Những thứ xinh đẹp thường thường sẽ mang theo nguy hiểm, Thẩm Dao hạ mê dược phu quân, Vu Chử không hề phòng bị, cho tới bây giờ, hấn chưa từng nghĩ tới, con người vô dũng vô địch như hấn, lại có một ngày chết mà không biết trong khi ngủ mê, chết ở chính trong tay thê tử âu yếm của mình.

Khi đao đâm vào ngực Vu Chử, Thẩm Dao chảy lệ, trong lòng lại biến thành nước lạnh.

Thượng tướng Vu Chử, đầu tiên bị thích khách hạ mê dược, sau đó bị đâm vào ngực mà chết.

Thẩm Dao dùng cái giá quá lớn để đổi lấy tương lai của hài tử. Nàng hi vọng trong tương lai, hài tử của nàng có thể làm Chư Hầu Vương an phận ở một góc, đạt được một mảnh đất phong cách xa Vương đô, cho dù có xa xôi cũng không sao cả, khi sinh thời, Chiêu Vương sẽ không được trừ bỏ tước vị của hấn.

Chiêu Vương đã đáp ứng hiệp nghị, đồng thời yêu cầu Thẩm Dao phải mang theo bí mật này xuống mồ, vĩnh không được tiết lộ ra ngoài.

Từ nay về sau, Thẩm Dao ở trong phủ đệ, không hỏi thế sự.

Mà Vu Việt từ nhỏ đã thông minh sáng lạn, tính cách lại cứng cỏi, lần lượt báii hai vị vi sư vô cùng tài giỏi đương thời, luyện võ học văn, khắc khổ không nghỉ. Sau đó lại gia nhập hắc thiết kỵ, hộ tống lão tướng quân tiến hành thực diễn luyện chiến, khi tuổi còn nhỏ đã lãnh đạo tam quân.

Khi Vu Việt mười sáu tuổi, Chiêu Vương không để ý đến phản đối của chúng thần, phong hấn làm Chư Hầu Vương, ban thưởng cho đất phong “Nhưng Trăn”. Từ đó, Vu Việt trở thành người duy nhất có được đất phong Chư Hầu Vương ở Chiêu Quốc.

Sau khi Vu Việt được phong hào ba ngày, lần đầu tiên Thẩm Dao đi ra khỏi phủ, nàng đi bộ hơn mười dặm đến trước mộ của phu quân Vu Chử, tự sát thân vong.

Chiêu Vương truy phong thụy hào* —— “Tín Thiện”.

* Thụy hào: danh hiệu sau khi chết của vua, quan.

29. Q.1 - Chương 29: Bại Binh

Trong thạch đình, Vu Việt và Ngự gia ngồi đối diện trò chuyện.

“Chuyện chiêu binh tiến triển thế nào rồi?” Vu Việt hỏi.

“Phi thường thuận lợi.” Ngự gia trả lời.

“Ồ?”

“Thuộc hạ cũng cảm thấy rất kỳ quái, năm vừa rồi khi chiêu mộ binh sĩ, những người ứng tuyển cũng đều hiểu rõ, nhưng mà lần này lại không giống như vậy, bọn họ hưởng ứng lệnh triệu tập rất hăng hái, chỉ mới có mấy ngày đã chiêu đủ số người.”

Vu Việt uống ngụm trà, thản nhiên nói: “Cái này ước chừng chính là theo như Phù Đồ nói: Nhân tâm sở hướng*.”

* Nhân tâm sở hướng: Hướng tới lòng người.

“Nhân tâm sở hướng?” Lúc đầu, Ngự gia sửng sốt một chút, sau đó cười thừa nhận, “Đúng vậy, quả thật là nhân tâm sở hướng.”

Vu Việt còn có câu chưa nói, là ” Đắc nhân tâm giả đắc thiên hạ*“. Khi Phù Đồ trò chuyện với hắn từng nói ra trong lúc vô ý, hắn nhớ kỹ. Trước khi hắn còn chưa hành động gì, không ngờ Phù Đồ đã thay hắn làm rất nhiều việc.

* Đắc nhân tâm giả đắc thiên hạ: Kẻ chiếm được lòng người sẽ có được thiên hạ.

Đúng lúc này, một bóng dáng quen thuộc xuất hiện ở khúc rẽ hành lang, rõ ràng chính là người vừa mới nhớ nhưng đến, phía sau “Hắn” còn có một gã võ giả đi theo.

Mặc Phi vẫn chưa chú ý tới hai người trong thạch đình, đi thẳng ra xa, mà ánh mắt Vu Việt vẫn bám theo nàng.

Ngự gia cũng thấy Phù Đồ, hắn mang theo tươi cười, mở miệng nói: “Phù Đồ quả thật là một đại tài, nếu như không tận mắt nhìn thấy, ta thật sự khó mà tin được, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn Nhung Trần lại có thay đổi to lớn như thế, mà những thay đổi này, không ít thì nhiều cũng có liên quan đến ‘Hắn’.”

Vu Việt gật đầu, thu lại ánh mắt, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mép chén trà.

“Tài sĩ như thế, Chủ công cần phải đối đãi cho thật tốt.” Ngự gia giống như tùy ý nói.

Vu Việt liếc mắt nhìn hắn, nói: “Điều này là đương nhiên, bổn vương là sẽ không bạc đãi ‘Hắn’.” Nói đến chỗ này, hắn lại nghĩ tới tình cảnh Phù Đồ từ chối nhận đồ hắn ban tặng, đột nhiên cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Rốt cuộc hắn nên làm sao để thân thiết với “Hắn” đây? Lúc trước, bởi vì yêu mến tài năng mà áp chế dự vọng, bây giờ thì lại bởi vì cảm giác không hiểu mà lùi bước. Loại dễ dàng tha thứ và do dự này, hắn chưa bao giờ có.

Ngự gia cầm lấy chén trà, che khuất ý cười trên miệng. Có lẽ chính Chủ công cũng chưa nhận ra, chỉ cần người nọ vừa xuất hiện, lãnh ý trên người hắn sẽ chậm rãi mà tiêu tán, loại thay đổi này vô cùng vi diệu, trong lòng Chủ công, vị trí của người nọ là không thể xâm phạm được. Nếu không, lấy tính cách của Chủ công, sẽ không có chuyện đến nay vẫn chưa ra tay với “Hắn”. Mà Phù Đồ hiển nhiên cũng còn chưa chú trọng đến sự đối xử đặc biệt của Chủ công với “Hắn”. Bọn họ, một người là vương giả cường thế uy mãnh, kiêu ngạo không khuất phục, một người là thượng khanh kinh tài tuyệt đỉnh, phẩm tính cao thượng, một khi hai người này mà đến với nhau, ồ, những văn sĩ lễ giáo đầy miệng không biết sẽ có loại phản ứng như thế nào đây?

Mặc Phi và Cô Hạc cười ngửa đi vào một thôn trang bên cạnh Nhung Trần, chủ yếu là để khảo sát một số tình huống tiến hành cách trồng trọt mới. Năm trước, Vu Việt đã làm thí nghiệm ở một số nơi, năm nay bắt đầu mở rộng, rất nhiều kiểu nông cụ mới đã bắt đầu lưu hành, chỉ có điều một số dụng cụ tưới tiêu lớn cần phải căn cứ vào tình huống thực tế mà tiến hành mắc nối.

“Không thể không nói, tuy rằng Nhung Trần không giàu có lắm, nhưng tuyệt đối là địa phương có sức sống nhất.” Cô Hạc nhìn từng mẫu* ruộng đất trước mắt được quy hoạch ngay ngắn, trong lòng xúc động.

* 1 mẫu = 3600 m²

Mặc Phi nói: “Trộm cắp bên trong Nhung Trần đều bị Vu Việt quét sạch sẽ, dân chúng không cần lo lắng bị quấy rối, có thể an ổn mà sinh sống, phần lớn bọn họ đều cần cù mà tự biết đủ, cho nên mới có thể có được quang cảnh như thế này.”

Cô Hạc cười nói: “Ta nhìn thì không chỉ có thế. Phù Đồ người đốc sức yên ổn dân chúng, khuyến khích khai hoang, lại tận lực giảm thuế cho bọn họ, bọn họ nguyện ý an cư lạc nghiệp ở đây, chủ yếu là công lao của người.”

Mặc Phi không thèm để ý, nói: “Hiện nay, phần lớn ngân khố của Nhung Trần đều đến từ thương nghiệp, đương nhiên nông dân sẽ giảm bớt đi.”

Dọc theo con đường, hai người vừa đi vừa tán gẫu, liên tiếp gặp được nông dân hành lễ với bọn họ.

Đúng lúc này, xa xa đột nhiên truyền đến một trận âm thanh ồn ào, trên đường, một con bò đang đấu đá lung tung, khiến ọi người xung quanh hoảng sợ không thôi, càng ngạc nhiên hơn, trên lưng bò còn có một người đang nằm úp sấp.

Ánh mắt Cô Hạc nghiêm túc, đuổi theo hướng một người một bò đang chạy đi kia.

“Uống!” Rút kiếm ra khỏi vỏ treo bên thắt lưng, mạnh mẽ chém vào chân bò, con bò điên loạn choạng, mà Cô Hạc thì thừa cơ nắm lấy người trên thân bò mang xuống.

Động tác này thực hiện rất nhanh chóng, xung quanh, không người nào không vỗ tay khen ngợi.

Mặc Phi bước nhanh đi tới, ngồi xổm xuống xem xét người trong lòng Cô Hạc, đó là một trung niên hán tử tuổi chừng bốn mươi, làn da ngăm đen, mặc một áo tang xù xì, trên người loang lổ vết máu.

“Nhìn bộ dáng của hán thì hán là một bình dân bình thường, sao lại bị thương nghiêm trọng như vậy? Gặp phải cường đạo sao?” Cô Hạc hỏi.

Cái người hán tử kia mang theo vẻ hoảng sợ trên mặt, thở hổn hển trả lời: “Là... Là bại binh, bại binh của Ngu Quốc.”

“Bại binh của Ngu Quốc?” Mặc Phi và Cô Hạc hai mặt nhìn nhau.

Lúc này có một người nông dân tốt bụng đưa tới một chén nước, sau khi uống xong, khí sắc tốt hơn không ít, hán tiếp tục nói: “Thật là đáng sợ! Bọn họ vừa vào thôn đã đốt nhà, cướp giết, giết người, ngoại trừ lương thực gia súc và tài vật, tất cả những thứ còn đều bị phá hỏng, ngay cả thôn dân chúng ta cũng không chừa một ai cả. Thê tử và mẫu thân của ta cũng... Ôi...” Nói tới đây, đại hán không nhịn được mà khóc thắm.

Mọi người xung quanh nghe xong, đều lộ vẻ mặt đồng cảm.

Về mặt Mặc Phi như cũ, hỏi: “Người là người thôn nào?”

“Thôn Bình Duy của Lộ thành.”

“Lộ thành?” Một người phía sau cả kinh nói, “Chỉ cách nơi này hơn mười dặm, rất gần.”

“Trời ạ, nhóm người kia sẽ không chạy tới nơi này chứ!” Những người còn lại bắt đầu lo lắng.

Cô Hạc nói: “Không phải là phạm vi đất phong Nhung Trần.”

Mặc Phi gật đầu, đứng lên nói: “Mọi người đừng quá mức kích động, ta sẽ lập tức hồi báo việc này cho Nhung Trần Vương, lấy uy danh của hán, giặc cỏ nhất định sẽ không dám tiến đến nơi đây mà làm xằng làm bậy.”

Lúc này, mọi người mới bình tĩnh trở lại, chỉ có điều trên mặt vẫn có chút bất an.

Mặc Phi lại nói với Cô Hạc: “Mang hán theo, chúng ta hồi phủ.”

“Phù Đồ, người tới vừa đúng lúc, nhìn xem này.” Vừa tiến vào phòng nghị sự đã thấy vài khách khanh quan trọng đều có mặt, Vu Việt đưa cho nàng xem một phong thư.

“... Từ khi Ngu Quốc thất bại, hơn vạn bại binh lên vào các nơi của Chiêu, U, Cảnh, thậm chí cả Khánh Quốc cũng thường lui tới, hoặc là nhóm hơn mười người, hoặc là nhóm mấy trăm người, mấy nghìn người, đến mức không một ai còn sống sót, sự việc vô cùng đẫm máu, tội ác khủng khiếp. Mới chỉ tính toán sơ qua, số dân chúng bị chết dưới tay bại binh không ít hơn ba nghìn người...”

Mặc Phi hít một hơi: “Nghiêm trọng như thế sao!”

Bách Lý Mặc gật đầu nói: “Chúng ta đều không nghĩ tới sẽ xuất hiện tình huống như vậy.”

“Hạng người bắt tài này, khi bảo vệ quốc gia thì nhất gan sợ chết, hôm nay càng dễ tiện hơn đi làm giặc cỏ, đốt nhà, giết người, cướp của khắp nơi.” Âm thanh của Vu Việt lạnh lùng nói.

“Vẫn còn may, bên trong Nhung Trấn còn chưa xảy ra việc gì.” Mạnh Tuyền nói như thế.

“Chỉ sợ không phải là như thế rồi.” Mặc Phi thản nhiên nói, “Vừa rồi ở Nghiêu thôn, Phù Đồ gặp được một gã bình dân trốn từ thôn Bình Duy của Lộ thành tới đây, thôn bọn họ vừa mới bị cướp giết sạch.”

“Cái gì?” Mọi người ở đây đều kinh hãi.

Vu Việt sai người mang người nọ lại đây, cẩn thận hỏi tình huống.

Nghe qua miêu tả, quả nhiên là đám bại binh kia, không thể nghi ngờ, bọn họ đều dùng binh khí chế tạo trong quân đội, đây là cách phân biệt rất rõ ràng.

Thôn Bình Duy có hơn ba trăm bảy mươi người, trừ đại hán trốn được này, thôn dân còn lại có lẽ đều lành ít dữ nhiều, mà nhóm bại binh này chỉ có khoảng một trăm người.

Hai mắt Vu Việt ẩn chứa băng đá, cả người lộ ra sát ý rét lạnh, nhưng không có động tác quá khích, chỉ lẳng lặng ngồi.

Mạnh Tuyền nhíu mày nói: “Trông giữ thành đều đang làm gì? Mà lại khiến cho đám giặc cỏ này dễ dàng tiến vào nội địa Chiêu Quốc như thế.”

Ngư gia nói: “Chỉ sợ nhóm người này chuyên đi đường rừng núi, vượt núi băng ngàn, số người lại không nhiều lắm, thủ vệ rất khó để phát hiện.”

Vu Việt suy nghĩ, nói: “Bộ Hạng, người phái người đóng quân ở vài thôn ngoài biên thành Nhung Trấn, ngày đêm tuần tra, một khi phát hiện bóng dáng của đám tặc, giết không tha.”

“Dạ.”

Sóc Vưu reo lên: “Chủ công, không bằng để thuộc hạ trực tiếp mang mấy chục người đi tiêu diệt bọn giặc cỏ này đi”

Vu Việt thản nhiên liếc mắt qua hắn một cái.

Ngư gia nói: “Nhóm người này chưa tiến vào bên trong Nhung Trấn, chúng ta không nên nhúng tay vào. Huống hồ phần lớn Nhung Trấn là bình nguyên, bọn họ hoặc là không đến, nếu không chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, cho nên đừng gây chú ý quá mức.” Thiết kỵ của Nhung Trấn nổi tiếng thiên hạ, trừ khi đám người đó ngu ngốc, nếu không tuyệt đối không có khả năng tiến vào Nhung Trấn.

Sóc Vưu hừ hừ vài tiếng, không nói nữa.

“Hiện tại, điều ta lo lắng là đám giặc cỏ này sẽ tạo thành ảnh hưởng.” Ngư gia trầm ngâm nói.

“Ảnh hưởng?” Mọi người nhìn về phía hắn.

Trong ánh mắt Vu Việt hiện lên vẻ hiểu rõ, lặng im không nói.

Ngư gia nói: “Ngu Quốc vừa mất, U Quốc cùng Cảnh Quốc còn đang sắp xếp lại thành quả chiến đấu, lòng dân không ổn định, có thể dẹp yên thế cục hoàn toàn không vẫn còn chưa biết được. Ngay lúc này, bại binh của Ngu Quốc phân tán khắp nơi, nghe báo lại, đa số bại binh chạy trốn đến U Quốc và Khánh Quốc, gây

tinh phong huyết vũ liên tiếp, hành vi phạm tội chồng chất. Nếu như U Quốc muốn trấn an lòng dân, nhất định phải xuất động binh lực giải quyết tai họa này, nhưng mà giặc cỏ lại không tấn công vào thành, ưu thế lớn nhất của bại binh là linh động, rất khó để bắt giết. Huống chi U Quốc khác với Nhung Trần, phần lớn là núi đồi cây cối, càng có lợi cho việc ẩn thân. Đám bại binh này dùng chiến thuật giống như măng phu, có thể giăng co vài tháng, cũng có thể tới vài năm với nhóm binh U Quốc.”

Mọi người đang ngồi lâm vào trầm tư.

“Như vậy,” Ngư gia cười nói, “Nghe thôn xóm kia bị huyết tẩy*, người dân oán than thấu trời, sợ rằng mấy nước U, Khánh, Cảnh đều sẽ náo động.”

* Huyết tẩy: Tắm máu.

Sóc Vưu bĩu môi nói: “Chỉ là vài nhóm giặc cỏ mà thôi, có thể tạo thành náo động gì cho quốc gia?”

“Nếu chỉ là vài nhóm giặc cỏ, đương nhiên không có khả năng gây ảnh hưởng lớn như vậy, nhưng nếu có một số người thừa loạn khơi mào tai họa thì sao?”

Sóc Vưu trừng mắt không nói gì.

Mặc Phi thản nhiên nói: “Giả làm giặc cỏ, kích động lòng người, đẩy lên phản loạn.”

Ngư gia cười gật đầu.

Bách Lý Mặc cũng hiểu được, hần hỏi: “Như vậy, nhóm giả danh giặc cỏ, là ai?”

“Ha ha.” Ngư gia tựa tiểu phi tiểu, “Đúng vậy, sẽ là ai nhỉ?”

Nghị sự chấm dứt, Mặc Phi trở lại trong viện, tâm tình có chút giảm sút.

Là người sinh sống trong niên đại hòa bình, không thể hiểu biết được sự tàn khốc của chiến tranh. Nàng đã chứng kiến sự thê thảm của dân chúng lưu vong, thê ly tử tán, nhà tan cửa nát, áo rách quần manh, thực không có kết quả tốt, mang theo vẻ mặt mờ mịt, ngày qua ngày sống trong đau khổ. Cái này mới chỉ là những điều nàng chứng kiến sau chiến loạn, còn những người chết dưới loạn đao thì sẽ bị ai như thế nào?

Mặc Phi bất đắc dĩ mà cũng vô lực, sống ở thời đại này, không có thể thay đổi tất cả lực lượng được, chỉ có thể tìm kiếm bến thuyền trong phong ba.

Có lẽ, vừa mới bắt đầu nàng chỉ muốn bo bo giữ mình, nhưng khi càng đi sâu vào, nàng càng cảm thấy mình nên làm chút gì đó.

Thời đại này, người nắm quyền thì coi chiến tranh như thủ đoạn thực hiện quyền uy cao nhất, nàng không ngăn cản được chiến tranh, như vậy chỉ có thể kỳ vọng chiến tranh nhanh chóng chấm dứt, sau đó lại dùng tri thức của chính mình, thay đổi thế giới sau cuộc chiến, làm cho phần lớn người dân được sống trong một cuộc sống yên ổn.

Nàng có thể làm, chỉ cần thử sức. Nói thì dễ, làm thì khó, lộ trình khó khăn gian khổ, nàng dứt khoát không sợ hãi.

30. Q.1 - Chương 30: Thu Nhân Tài Tạo Thế

Mặc Phi yên lặng nhìn bản đồ đang bày ra trên mặt bàn, Nhung Trần nằm về phía tây Tiệm Hề, diện tích lớn hơn một phần ba so với Tiệm Hề, nhưng lại không giàu có và đông đúc bằng. Vào hai mươi mấy năm trước, thậm chí nơi này còn rất loạn, Du tộc quấy phá, dân chúng đau khổ, phần lớn đất đai bị bỏ hoang. Cho tận đến khi trở thành đất phong của Vu Việt, dưới sự sát phạt của đội quân hắc thiết kỵ của hần, Du tộc bị quét sạch, lãnh địa Nhung Trần có được an ổn, lúc này mới hấp dẫn một ít thương nhân và dân chúng tới đây định cư. Trải qua mấy năm phát triển, cuối cùng trở thành quang cảnh như hôm nay.

Chỉ có điều, lực ảnh hưởng của Nhung Trần ở toàn bộ Chiếu Quốc, thậm chí trong thiên hạ cũng không lớn, ngoại trừ uy danh của hắc thiết kỵ, những điều còn lại vẫn còn yếu kém. Mà việc nàng phải làm trước mắt, chính là nâng cao lực ảnh hưởng của Nhung Trần. Nói như vậy, muốn đạt được mục đích này, cần phải suy xét về các phương diện chính trị, quân sự, kinh tế, văn hóa, v.v....

Phương diện chính trị đã có Minh Hàn, bố cục của hắn đã bắt đầu có hiệu quả, vì tranh đoạt vương vị, hai vị Vương Tử tranh đấu không ai nhường ai, hiện tại lại có thể lực tương đương, không thể tránh được một hồi chính biến*. Mặc Phi đoán rằng, khả năng Vu Việt làm ngư ông**, trực tiếp soán vị*** là không lớn, nhưng trong tràng chính biến này, chắc chắn hắn có thể là người thu được lợi ích lớn nhất, mà việc nàng phải làm, chính là phối hợp chặt chẽ với bố cục của Minh Hàn, thừa dịp hai vị Vương Tử xung đột và tiếng oán thán của dân chúng thấu trời, phải nhanh chóng phát triển Nhung Trần, tạo thế cho Vu Việt.

* Chính biến: Đảo chính.

** Ngư ông: Trong “Ngư ông đắc lợi” (Đứng giữa mà hưởng lợi).

*** Soán vị: Cướp ngôi vua.

Thực lực quân sự của Nhung Trần chính là điều Mặc Phi yên tâm nhất, môn hạ, tướng lĩnh của Vu Việt đông đúc, hắc thiết kỵ lại nổi tiếng thiên hạ. Tuy rằng số lượng không so được với binh lực ở Vương đô, nhưng nếu như luận về tinh nhuệ, tuyệt đối là đứng đầu trong các thành. Hơn nữa, hiện nay còn đang bí mật mở rộng binh lực, lực lượng của những binh lính mới rất mạnh mẽ, trải qua một đoạn thời gian huấn luyện, chắc chắn sẽ trở thành một cỗ thế lực cường đại. Cho dù có đối kháng chính diện với Quân Vương cũng không phải sợ hãi.

Về phương diện kinh tế, trước mắt Mặc Phi cũng không lo lắng quá. Mặc dù sản vật của Nhung Trần không phong phú, nhưng giao thông thuận tiện, đất đai rộng lớn, lại không bị cường phi quấy rối, từ việc giấy được lưu thông và dân cư gia tăng, chắc chắn nơi này sẽ hấp dẫn ngày càng nhiều nhiều thương nhân đến buôn bán. Chỉ cần có người, có đất, có thương cơ*, chính sách tiến bộ, có pháp luật, có chuẩn mực, hơn nữa, lại có lợi thế bốn phương thông suốt, kinh tế phát triển là việc không thể ngăn cản được.

* Thương cơ: Cơ hội kinh doanh buôn bán.

Trừ ba phương diện này ra, cuối cùng chỉ còn có “Văn hóa”. Mặt này chung quy là phương diện yếu nhất của Nhung Trần, Nhung Trần lấy võ lập uy, người dân hung hãn, trọng võ khinh văn, hầu hết các văn nhân đều không muốn tới đây phát triển, điều này cực kỳ bất lợi đối việc chiêu nạp nhân tài, đồng thời cũng thể hiện cho việc các sĩ lâm* hầu như không có địa vị gì ở trong Nhung Trần. Tuy rằng việc nàng có kế hoạch xây dựng học viện cũng tạo thành ảnh hưởng nhất định, nhưng điều này còn xa xa mới đủ, ít nhất, trong khoảng thời gian ngắn sẽ chưa thay đổi được ấn tượng của hầu hết các văn nhân đối với Nhung Trần.

* Sĩ lâm: Các văn sĩ, tài sĩ.

Như thế, kế hoạch của nàng hắn là có thể bắt đầu thi hành rồi, đó là triệu tập tài sĩ trong thiên hạ, cùng nhau biên soạn một bộ sách Tứ Khố toàn thư về thời đại này. Bộ Tứ Khố toàn thư trong lịch sử là bộ điển tịch được biên soạn và lưu trữ vô cùng quy mô trong những năm đầu thời Càn Long, hao phí gần mười năm, thu nhận và sử dụng một số lượng lớn sách cổ và tài liệu lịch sử, ảnh hưởng rất sâu sắc đến thời đại sau này, tuyệt đối được gọi là báu vật của quốc gia, chỉ có điều sau nhiều lần chiến loạn, đến hiện nay đã không được bảo tồn đầy đủ.

Mà việc nàng chuẩn bị làm, chính là mượn cách thức phân loại kinh sử trong Tứ Khố toàn thư, triệu tập danh sĩ khắp nơi, thu thập cổ thư trong thiên hạ, cùng nhau tiến hành công việc trọng đại này. Đây chính là một công trình lớn, tiêu tốn thời gian, rất có khả năng sẽ được biên soạn từ thời đại này qua thời đại khác. Mà thời kì này cũng không phải là thời Càn Long, tri thức được truyền bá chậm rãi, số lượng điển tịch còn kém xa so với thời hưng thịnh, thời gian biên soạn lâu dài, nhưng cái này cũng có ưu thế của nó, nếu có thể trải qua mấy thời đại, ghi lại tỉ mỉ những truyền thừa* về văn hóa, xã hội một cách chân thực mà đồng bộ, ý nghĩa này chỉ sợ còn lớn hơn so với bộ Tứ Khố toàn thư nguyên bản trong lịch sử. Mà những người tham dự cũng sẽ được lưu danh sử sách, Mặc Phi không tin điều này lại không thể hấp dẫn số đông tài sĩ đến đây.

* Truyền thừa: truyền lại cho đời sau.

Đồng thời, nàng còn có thể mượn dùng những địa phương xung quanh thư viện Nhung Trần, dẫn nhóm văn nhân vào trong đó, từng bước hình thành một vòng mô phỏng khoa học, lại triển khai thúc đẩy thương nghiệp phát triển, tốc độ phổ biến của giấy chắc chắn sẽ nhờ vậy mà nhanh hơn, quả thực là nhất cử sở đắc*.

* Nhất cử sở đắc: làm một việc được nhiều việc.

Hiện nay, hai vị Vương Tử đang ở tranh quyền đoạt lợi, vô hạ tha cố*; thế cục của các quốc gia bất ổn, nội bộ hỗn loạn, cơ hội để Nhung Trần phát triển toàn diện đã đến.

* Vô hạ tha cố: không có thời gian mà để ý, xử lý chuyện trước mắt.

Trong mắt Mặc Phi hiện lên mấy tia sáng, gấp bản đồ lại, lại gỡ giấy trắng ra, nhắc bút viết lên...

“Thái tử điện hạ hi vọng bốn vương xuất binh trợ giúp hần sao?” Vu Việt ngồi ngay ngắn ở vị trí chính giữa phòng, mặt không chút thay đổi nhìn sứ giả đang quỳ bên trong.

Sứ giả nói: “Đúng là như thế, thái tử nhận được tin tình báo, Nhị vương tử chưa nhận được lệnh đã tự mình đem quân hồi Vương đô, ý đồ gây rối. Tuy có mấy vạn quân binh phòng thủ Vương đô, nhưng mà bề phái phức tạp, chỉ sợ khó có thể ngăn cản được. Vì vậy xin Nhung Trần Vương hãy phái binh viện trợ, để giải trừ nguy cơ trước mắt của thái tử.”

Vu Việt thần nhiên nói: “Sứ giả nên hiểu rõ, bốn vương không có thánh chỉ của Chiêu Vương thì không thể dẫn binh vào Vương đô được.”

Sứ giả vội hỏi: “Hiện nay Vương thượng đang bệnh nặng, mọi việc đều giao cho thái tử toàn quyền xử lý, lệnh của thái tử hần là đủ để đại biểu cho Vương thượng rồi.”

Bách Lý Mặc đứng một bên cười nói: “Lời của Sứ giả chỉ sợ có lầm không vậy? Theo ta được biết, mặc dù Chiêu Vương bệ hạ bệnh không nhẹ, nhưng cũng không hoàn toàn mất đi khả năng hành động, thái tử cố nhiên đã bắt đầu xử lý triều chính, nhưng chiếu lệnh vẫn phải mang đến chứ.”

Sắc mặt sứ giả biến đổi, sau một lúc lâu trầm mặc mới nói: “Sự việc cấp bách, có lẽ thái tử lo lắng không chu toàn, mong Nhung Trần Vương có thể tùy cơ ứng biến mà hành sự*, trợ giúp thái tử một tay.”

* Hành sự: Làm việc.

“Đừng nhiều lời.” Vu Việt lạnh lùng cự tuyệt nói, “Nếu như thái tử hi vọng bốn vương viện trợ, như vậy xin hãy mang thánh chỉ của Chiêu Vương ra đây, nếu không bốn vương tùy tiện điều động binh lính, dẫn đến tội phản nghịch, bốn vương không đảm đương nổi.”

Trong lòng Vu Việt cười lạnh, Chiêu Vương tuyệt đối không thể có khả năng triệu hần hồi Vương đô vào lúc này, hai vị Vương Tử người tranh ta đoạt, cuối cùng, cho dù ai thắng ai bại, thiên hạ đều là của Lệ gia hần. Nhưng Vu Việt thì không giống vậy, chiếm cứ một phương, tay nắm tinh binh*, một khi có thời cơ, lúc nào cũng có khả năng soán vị. Chiêu Vương đã sớm có suy nghĩ làm suy yếu thể lực của hần trong đầu, bây giờ càng không thể cho hần nhúng tay vào việc đấu tranh quyền lợi. Có lẽ thái tử là muốn mà không thể có chiếu lệnh.

* Tinh binh: Binh lính tinh nhuệ.

Tiệt Hề, hần sẽ đi, chỉ có điều không phải hiện tại.

Sứ giả há mồm còn định nói thêm, Vu Việt đã tự đứng dậy rồi đi.

Bách Lý Mặc nhìn vẻ mặt ngốc trẻ của sứ giả, mở miệng nói: “Hiện nay thế cục không rõ ràng, Chủ công của ta cũng phải cẩn thận mà làm việc. Khó khăn của Thái tử, Chủ công đơn giản hiểu được, xin sứ giả hãy mau chóng hồi Vương đô xin thánh chỉ của Chiêu Vương, như vậy Chủ công có thể danh chính ngôn thuận* phái binh đến ngay lập tức.”

* Danh chính ngôn thuận: Có chức danh hàng hoàng thì lời nói mới có trọng lượng.

Sứ giả không nói gì, cuối cùng cũng chỉ có thể ảm đạm rồi đi.

Đợi lấy được chiếu lệnh, Vương Thành không biết sẽ thành bộ dáng gì nữa...

Sứ giả Tiệm Hề đến rồi lại đi, Mặc Phi cũng không biết được, sau khi sửa sang lại kế hoạch và biên soạn thư mục của Tứ Khố toàn thư, nàng viết thành một sổ con, dâng lên cho đám người Vu Việt.

Mọi người xem xong đều bị ý nghĩa sâu xa của kế hoạch này làm cho sợ hãi. Thu thập điển tịch trong thiên hạ, đây là loại khí phách như thế nào? Lệnh này vừa ra, tài sĩ trong thiên hạ đều động lòng, trong khoảnh khắc, biển Nhung Trần trở thành nơi nhân tài hội tụ, điều này còn hữu dụng hơn so với việc mời chào. Quan trọng hơn là Mặc Phi lựa chọn thời cơ thật sự quá thích hợp, gần như không ai có thể ngăn trở được, phòng ngự như mũi nhọn.

“Phù Đồ đại nhân thật sự mưu lược hơn người, ta không bằng.” Bách Lý Mặc rung động, nhớ ngày đó hắn còn vô cùng khinh thị nam tử tuổi còn trẻ này, nhưng từ khi dâng lên ba lễ vật, “Hắn” mới bắt đầu biểu hiện mặt xuất sắc này, làm việc không bám vào một khuôn mẫu nào, suy nghĩ sâu xa, làm người thì lại càng có đức độ, có thể nói là hiền giả*.

* Hiền giả: người có đức có tài.

Là môn hạ khách khanh có lai lịch sâu nhất của Vu Việt, Bách Lý Mặc có cảm giác chán nản một cách sâu sắc, hắn chênh lệch với Mặc Phi, không phải chỉ trên học thức, mà còn là trên đại cục.

Mặc Phi nhìn vẻ mặt phức tạp của Bách Lý Mặc ngồi đối diện, trầm tư một hồi, nói: “Bách Lý đại nhân, việc này trọng đại, Phù Đồ tự biết không có đủ uy tín, khó làm cho kẻ dưới phục tùng, vì vậy hi vọng đại nhân có thể giúp ta một tay, liên hợp vài vị tài sĩ nổi danh lại, bàn bạc giải quyết việc này.”

Trong mắt Bách Lý Mặc hơi hơi sáng ngời, liếc mắt nhìn thật kỹ Mặc Phi, nói: “Phù Đồ đại nhân đã nhờ, Bách Lý tất sẽ tận lực trợ giúp.”

Khóe miệng Vu Việt nhẹ nhàng nhếch lên, ánh mắt nhìn về phía Mặc Phi, mang theo tán thưởng và vui vẻ không thể nói nên lời.

“Vậy thì, xin phiền Bách Lý đại nhân đi mời vài vị danh sĩ, cùng nhau trao đổi chi tiết, nhất định phải làm việc này một cách tốt nhất.”

Bách Lý gật đầu đáp ứng.

Vu Việt gõ gõ tay: “Việc này sẽ giao cho hai vị Bách Lý cùng Phù Đồ toàn quyền phụ trách, tất cả những nhân công cần điều động, đều có thể tùy cơ ứng biến.”

Không lâu sau, lệnh cầu hiền từ Nhung Trần được khoái mã* mang tới khắp các nơi trên Chiếu Quốc, lệnh này vừa ra, sĩ lâm chấn động, vô số tài sĩ tiến tới như bầy ong.

* Khoái mã: Ngựa có tốc độ nhanh.

Một khoảng đất rộng lớn xung quanh học viện Nhung Trần đều bị Vu Việt dọn sạch, dùng để chiêu đãi tài sĩ từ khắp nơi đến, rất nhiều thương nhân có nhân lực* đã thuê hết phòng ốc gần học viện, mở cửa hàng. Như thế, Vương phủ khẳng định không có khả năng cung cấp nuôi dưỡng cho toàn bộ tài sĩ được, chỉ có những người có cống hiến mới có thể căn cứ vào đó mà khen thưởng cho tương xứng. Nếu là người tham dự biên soạn, thì sẽ nhận được lương bổng nhất định.

* Có nhân lực: Có khả năng phân biệt (Trong kinh doanh gọi là có tầm nhìn xa).

Đồng thời, Mặc Phi mở ra mấy viện giảng dạy trong học viện, cổ vũ tài sĩ bên ngoài tham dự hoạt động dạy học của học viện, học viện vốn dĩ còn thiếu lão sư, bởi vì tài sĩ tham dự đông đảo, bắt đầu tiến vào giai đoạn phát triển nhanh chóng.

Khi mà Tứ Khố toàn thư còn chưa chính thức bắt đầu biên soạn, ảnh hưởng mà nó mang đến đã hiện ra, xung quanh học viện Nhung Trần từng bước hình thành một trường phái sĩ lâm, nếu chân chính không phải là dân thường, ra vào đều là học sĩ. Mọi người lấy văn mà kết bạn, hoặc tranh luận kịch liệt, hoặc so đấu thơ văn, cùng nhau tiến bộ, xuất ra một đám đại tài.

Một năm sau, nơi này được xưng là “Minh Nhã phường”, Minh biện* phải trái trong thiên hạ, hội tụ hiền sĩ từ bốn phương tám hướng, được nhóm văn nhân gọi là Phóng học thánh địa**.

* Minh biện: Làm sáng tỏ.

** Phóng học thánh địa ():

Thánh địa (): đất thánh, cái nôi.

Phóng (): điều tra; tìm hiểu.

=> Phóng học thánh địa: cái nôi nghiên cứu, đàm luận học thức, thể sự.

Cái này là nói sau, tạm thời không trình bày và phân tích nhiều.

Khi lệnh cầu hiền mới được phát ra, tất nhiên sẽ kinh động sĩ lâm, nhưng đó là do mọi người còn chú ý nhiều đến việc biên soạn Tứ Khố toàn thư. Từ việc chọn lựa quan thẩm duyệt đến việc thành lập bốn Tầng Thư Các lớn, lại đến các loại chế độ khen thưởng, phân phối nhân công các loại công việc, có thể nói, từ tháng thứ hai sau khi lệnh cầu hiền được phát đi, đám người Mặc Phi bắt đầu bận tới mảy mòi.

“Phù Đồ, người cũng nên nghỉ ngơi một chút đi?” Thời gian này, Cô Hạc vẫn đi vào đi ra với Mặc Phi, cho nên đã được chứng kiến trình độ liễu mạng của nàng. Một khi đã làm là toàn tâm toàn ý, như thể không biết mệt nhọc là gì vậy.

Mặc Phi dừng động tác cầm bút một chút, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Ồ trong phủ ta thực an toàn, Cô Hạc thật sự không cần cứ đi theo đâu.”

Cô Hạc nhún nhún vai nói: “Ta cũng thường xuyên xuất môn mà? Phù Đồ người quá chuyên chú chuyện trên tay, khi nào ta xuất hiện, khi nào ta rời đi, người làm sao chú ý đến được?”

“Ồ.” Ánh mắt Mặc Phi sáng ngời nhìn quyển sách trên bàn, nghiên cứu khảo cổ lúc trước lại xông ra, những điều đó đều có thể là kiệt tác của thời đại này đấy! Không giống với lịch sử nàng từng quen thuộc, trải qua học phái khác biệt, lại cảm giác có điều liên hệ, lời nói của các danh gia là căn cứ vào việc phân tích văn hóa, bối cảnh trọng yếu của thời đại này, điều này sao có thể không khiến nàng si mê cho được?

Ừm, có lẽ nàng làm ra kế hoạch này nhằm tạo thế cho Vu Việt, đồng thời, cũng có tâm tư muốn xem một cách khái quát điển tịch trong thiên hạ, không mâu thuẫn, không mâu thuẫn.

Cô Hạc bắt đầu đi, người này lại mê mẩn rồi. Quên đi, lúc này, về mặt “Hắn” chuyên chú, mặc dù hắn cố ý thân cận cũng không hề có phản ứng nào. Hắc hắc, cũng rất thủ đoạn rồi...

31. Q.1 - Chương 31: Trên Đường

Vu Việt nhìn thư tín trong tay, cho tới nay, đây đã là phong thư xin cầu viện thứ ba trong tháng của thái tử Lệ Thần. Hiển nhiên, thế cục Vương đô hiện nay vô cùng cấp bách, Nhị vương tử yêu cầu xem “Thánh chỉ” của Chiêu Vương, mà thái tử thì vẫn để hần ở bên ngoài cổng thành, người ngựa của hai bên vẫn giằng co. Một bộ phận phòng thủ thành bắt đầu gia nhập vào chiến cuộc, ủng hộ Nhị vương tử và thái tử mỗi bên một nửa. Nhưng mà Nhị vương tử khẳng khái nói thái tử mưu hại Chiêu Vương, dư luận vô cùng bất lợi đối với thái tử.

“Chủ công, xem ra đã đến thời điểm tiến tới Tiệm Hề rồi.” Ngự gia mở miệng nói.

Bách Lý Mặc cũng tỏ vẻ đồng ý: “Đoán chừng lúc này, Thái tử và Nhị Vương Tử giao chiến như vậy, đợi đến khi binh mã của Chủ công tới, cơ hội quyết định thắng bại chắc chắn sẽ đến.”

Vu Việt gật đầu, cũng không nói nhiều, phất tay nói: “Sóc Vưu, người mau chóng đi triệu tập binh mã, ngày mai cùng bốn vương mang binh đi Tiệm Hề.”

Sóc Vưu vui mừng một trận, lớn tiếng lĩnh mệnh mà đi.

Vu Việt lại nói với mấy người Ngự gia và Bộ Hạng: “Ngự gia, người tiếp tục ở lại Nhung Trăn thao luyện tân binh, Bộ Hạng chú ý canh gác Nhung Trăn, đừng cho giặc cổ lén nhập vào Nhung Trăn cướp cửa, giết hại dân chúng.”

Mà hần, cũng cần phải đi Tiệm Hề. Ánh mắt Vu Việt đột nhiên dời về phía Mặc Phi ở bên kia, trong lòng có chút tính toán, muốn mang theo “Hần” bên người. Nhưng mà rất nhanh chóng hần lại đè ép ý niệm trong đầu này xuống, Mặc Phi không rành võ nghệ, lại có tấm lòng thương xót từ bi, hần thật sự không nên mang theo “Hần” vào chiến trường huyết tinh*.

* Huyết tinh: Đắm máu.

Mặc Phi giống như nhận thấy được cái gì, đợi đến khi ngẩng đầu nhìn về phía bên này, Vu Việt đã thu hồi ánh mắt.

Hai ngày sau, Vu Việt dẫn đầu ba ngàn hắc thiết kỵ cùng ba vạn người ngựa, chậm rãi đi tới Vương đô ở Tiệm Hề.

Vu Việt làm tướng soái, thường xuyên không ở Phủ Nhung Trấn, mọi người đã thành thói quen từ sớm, lại bởi vì tín nhiệm vị võ dũng này cho nên không có ai lo lắng cuộc chiến này sẽ thất bại. Đợi hần rời đi, mọi người đều tiếp tục bắt đầu công việc trong tay, hiện nay có rất nhiều văn nhân tiến vào Tiệm Hề, đây chính là lúc vô cùng bận rộn.

Vu Việt vừa đi, Mặc Phi cũng thả lỏng rất nhiều, không cần phải tham gia nghị sự mỗi ngày, nàng có thể chuyên tâm mà nghiên cứu sách cổ.

Ban đêm, Mặc Phi đã chỉnh lý xong các loại tài liệu, mang theo ngọn đèn chuẩn bị vào phòng nghỉ ngơi.

Ngọn đèn dập chờn, bốn phía tĩnh mịch không tiếng động, ban đêm ở cổ đại luôn vắng vẻ như vậy, Mặc Phi tùy ý cởi áo khoác, chỉ còn lại trung y đơn bạc rộng thùng thình, nàng tiến vào ổ chăn, khi vừa mới chuẩn bị nói lỏng đồ buộc ngực, lại đột nhiên nhìn thấy một bóng người người cao lớn đứng bên giường.

Trong lòng Mặc Phi căng thẳng, thiếu chút nữa kinh hô ra tiếng. Nàng vội ngồi ngay dậy, quát khê: “Ai?”

Tuy rằng Cô Hạc ở trong phủ Mặc Quân, nhưng bên ngoài còn có Duyệt Chi gác đêm, nơi này lại là Vương phủ, ai có thể vô thanh vô tức* xông tới như vậy?

* Vô thanh vô tức: Im hơi lặng tiếng.

“Là ta.” Người tới trả lời.

Sắc mặt Mặc Phi ngẩn ra, giọng nói này, là của... Dĩ nhiên là của Vu Việt ư? Không phải sáng sớm hần đã mang binh rời đi sao? Sao bây giờ đột nhiên nửa đêm lại chạy về dọa người như vậy?

“Chủ công, ngài... Đây là?” Nàng chần chờ hỏi, hai tay không dấu vết kéo chăn lên một chút, trong lòng cảm thấy vô cùng may mắn mình vẫn thực cẩn thận, chỉ thỉnh thoảng mới cởi bỏ đầu dây buộc ngực ra một chút, bình thường, mặc dù đi ngủ cũng sẽ để nguyên như vậy.

Vu Việt im lặng một hồi, không thấy rõ vẻ mặt của hần, chỉ cảm nhận được tầm mắt của hần chuyển động ở trên người nàng

“Đứng lên mặc y phục đi, mau chóng thu xếp một số hành lý, đi cùng bốn vương.”

“... Đi Tiệm Hề?”

“Đúng.”

Mặc Phi rối rắm: “Chủ công, ngài trở về là muốn mang Phù Đồ cùng đi Tiệm Hề sao? Chỉ sợ Phù Đồ không giúp được gì Chủ công ở phương diện này, thậm chí có khả năng sẽ trở thành liên lụy đấy!”

“Bốn vương sẽ không để người mang đao ra trận, người cứ ở bên người bốn vương là được.”

“Nhưng trong phủ còn có rất nhiều chuyện tình cần xử lý, việc biên soạn Tứ Khố toàn thư cũng chỉ vừa mới bắt đầu.”

“Bọn người Bách Lý Mặc sẽ xử lý tốt thôi, người không cần lo lắng.”

Nàng không lo lắng! Nàng chỉ muốn biết vì sao Vu Việt nhất định phải mang nàng theo? Vì sao? Rốt cuộc là vì sao?

Trong lòng luống cuống, Mặc Phi vẫn ngồi ở trên giường không nhúc nhích như cũ.

Hiển nhiên Vu Việt có chút không kiên nhẫn, hần tiến tới xốc chăn của Mặc Phi lên, chỉ còn thiếu mỗi việc lôi nàng ra khỏi giường, sau đó lại cầm lấy áo khoác, thản nhiên nói với Mặc Phi: “Người có cần bốn vương giúp người thay y phục không?”

“Không cần.” Mặc Phi vội vàng đứng dậy nói, “Để ta tự thay.” Nàng nhận lấy y phục trong tay Vu Việt, mặc vào với tốc độ chưa từng có.

Một bên mặc đồ, một bên đấu tranh: “Chủ công, Phù Đồ có thể không đi không?”

“Không thể.”

“Phù Đồ đi có tác dụng gì?”

“Vô dụng.”

“...”

Mặc Phi mặc chỉnh tề, trong lòng kiên định không ít, nàng lại nói: “Chủ công, nếu ngài không cho Phù Đồ một lời giải thích, Phù Đồ kiên quyết không đi.”

“Người cũng dám đòi bốn vương phải giải thích sao.”

“Một lời giải thích cũng có thể cho thần tử chết một cách minh bạch.”

“...”

Hai người đối diện, sau một lúc lâu, Vu Việt nói: “Sẽ không để cho người chết, bốn vương muốn mang người theo, cho nên quyết định mang người theo.”

Đây là giải thích sao? Đây là sao? Về mặt Mặc Phi không chút thay đổi nhìn hần, người trước mắt này, kỳ thật là một loài sinh vật ngoài hành tinh nguy trang thành Vu Việt đến đùa giỡn nàng à?

Ánh mắt Vu Việt cứng lại một cái, ra lệnh nói: “Thu dọn đồ vật đi.”

Kháng nghị không có hiệu quả, Mặc Phi chỉ có thể nhận mệnh. Động tác của nàng lưu loát, thu thập vài món y phục và đồ dùng, sau đó cất dao quân dụng bên người, lần này không mang cái ba lô của nàng đi, dù sao đồ vật hiện đại sẽ có chút bất mắt, có thể không dùng thì tận lực không cần.

Vu Việt vẫn tựa vào một bên, lẳng lặng nhìn cho đến tận khi nàng thu thập xong.

“Chờ một chút, ta phải để lại một bức thư, bằng không người trong phủ sẽ không biết ta đi đâu.”

“Không cần.” Vu Việt giữ chặt nàng, nói, “Bốn vương đã thông báo với Thẩm Bạc rồi.”

Nói cách khác, vừa rồi ngài còn đi dọa cho Trầm đại nhân một cú sốc à?

Về nhà của chính mình mà phải làm như kẻ trộm sao? Mặc Phi oán thầm, đi theo Vu Việt vào chuồng ngựa, dắt Hà Ngọc ra. Trong lúc ra gặp mấy топ thủ vệ vương phủ, chỉ có điều Vu Việt ra mệnh lệnh cho bọn họ giữ im lặng. Bọn họ phồng chùng sẽ nghĩ thầm trong lòng, vị chủ tử này rốt cuộc là xuất phủ kiểu gì thế? Trông giống hệt như cùng nhau bỏ trốn vậy.

Hai người đi trong bóng đêm, một đường đuổi theo đội người ngựa phía trước, cho đến tận tảng sáng mới đuổi kịp.

Một đêm chạy không nghỉ, Mặc Phi thật sự mệt mỏi, thừa dịp còn có một chút thời gian, Mặc Phi cũng không so đo nhiều đã đi vào trong lều của Vu Việt mà ngủ.

Sáng sớm, binh lính thu thập trang bị, chuẩn bị tiếp tục xuất phát.

Sóc Vưu đi đến bên người Vu Việt, nhìn lều trại giản dị phía sau hần, kỳ quái nói: “Chủ công, sao ngài không cho cận vệ thu dọn lều trại vậy?”

Vu Việt thản nhiên nói: “Đợi những người còn lại sửa sang xong hãy thu dọn.”

Sóc Vưu sờ sờ cái gáy, trong lòng càng cảm thấy kỳ quái.

Đúng lúc này, lều trại đột nhiên bị nhấc lên từ bên trong, một người đang xoa huyết thái dương, thò đầu mà ra.

Sóc Vưu trừng mắt to, kinh ngạc nói: “Phù Đồ?”

Mặc Phi dừng động tác một chút, sắc mặt lạnh nhạt hướng hắc gật đầu, mới chỉ ngủ được hơn một giờ, sắc mặt nàng còn có chút mệt mỏi.

“Người... Làm sao người có thể xuất hiện ở trong này?” Lại còn đi ra từ lều trại của Chủ công? Sóc Vưu chỉ vào nàng, vẻ mặt không dám tin.

Trên thực tế, chuyện tối hôm qua Vu Việt cưỡi ngựa xuất doanh, cũng chỉ có cận vệ và tuần thú doanh địa của hắc biết, mà Sóc Vưu ngủ như chết đương nhiên là không rõ rồi.

Tiếp theo, hắc đột nhiên giật mình nói: “Chẳng lẽ người vẫn bị Chủ công giấu trong áo choàng sao?”

Đầu người bị kẹp cửa à? Mặc Phi khinh bỉ nhìn hắc một cái, cái tên đại ngốc này, có đôi khi luôn quái dị.

“Hắc hắc hắc hắc.” Vẻ mặt Sóc Vưu cười quái dị, không thêm nhắc lại.

Vu Việt nhìn về phía Mặc Phi, hỏi: “Đợi đến lúc không kiên trì được nữa, bốn vương sẽ chờ người.”

“Không có việc gì, Phù Đồ có thể kiên trì được.” Mặc Phi không chút nghĩ ngợi đã cự tuyệt.

Trên thực tế, rất nhiều người đều cảm thấy tò mò đối với sự xuất hiện của Mặc Phi, chỉ có điều không ai dám bàn tán trước mặt Vu Việt mà chỉ nhìn về phía Mặc Phi, lộ ra ánh mắt cổ quái. Quân nhân khác với văn nhân, hầu hết bọn họ đều có tính cách phóng khoáng, cho nên bọn họ cũng không để ý nhiều đến sự việc ái muội của Mặc Phi.

Nếu đã đến đây rồi, cứ an tâm mà trải nghiệm cuộc sống trong quân ngũ đi, thuận tiện xem tận mắt chiến tranh ở thời đại này, mặc dù trong lòng của nàng có mâu thuẫn.

Mấy vạn người binh lính, tốc độ hành quân đương nhiên không thể so với lần trước hơn trăm hắc thiết kỵ hộ tống đi Nhung Trần được, một ngày đi được khoảng 30 dặm*, tới Tiệm Hề ít nhất cần nửa tháng.

* Dặm: đơn vị đo chiều dài, bằng 1/2 km.

Cũng may đường đi bằng phẳng, thời tiết cũng vô cùng quang đãng, hành trình của toàn bộ đội ngũ cũng không chậm trễ bao nhiêu.

Đi qua địa phận của Lộ thành đến tận hoàng hôn, đến khi tiến vào Duyên Dương, đột nhiên Mặc Phi dùng tay áo che miệng mũi, một trận dè nén xuất hiện trong đáy lòng, nàng ngửi được một mùi máu tươi nồng nặc, không, không thể nói là ngửi, mà là cảm nhận được, giống như là trực tiếp toát ra từ trong đầu óc của nàng vậy.

Đồng thời, Ngọc Phù trên cổ nàng đã hơi hơi nóng lên.

Vu Việt chú ý tới Mặc Phi không thích hợp, kỳ quái hỏi: “Làm sao vậy?”

“Phía trước, phía trước có thể có chuyện gì đó, dường như ta ngửi thấy mùi máu tươi.” Mặc Phi cau mày rầu rĩ nói.

Mùi máu tươi? Vu Việt cẩn thận ngửi ngửi, nhưng không có phát hiện gì. Tuy vậy hắc vẫn khoát tay, lệnh cho binh lính dừng lại, sau đó nói với một tướng lĩnh bên cạnh: “Binh lính dò đường phía trước còn chưa trở về sao?”

“Đã đi được một lúc rồi, hắc là sẽ trở về nhanh chóng.”

Vu Việt gật gù đầu, nhìn xung quanh một vòng, xung quanh đây tuy có rừng núi, nhưng phần lớn rất nhỏ và thưa thớt, không phải nơi hiểm yếu, cũng không có lợi ai phục. Như vậy, rốt cuộc Phù Đồ đã phát hiện ra cái gì đây?

Đang lúc hắc định hỏi lại cho rõ ràng, binh lính dò đường chạy trở về.

“Báo cáo Chủ công, phát hiện một thôn trang phía trước, mấy trăm thôn dân trong thôn đều bị giết chết, không người nào còn sống sót.”

Ánh mắt Vu Việt nghiêm túc, lại hỏi: “Có phát hiện ra hung thủ không?”

“Vẫn chưa phát hiện vết chân khả nghi khác, nhưng mà ở thôn kế bên tìm được một số dấu chân tán loạn, dọc đường còn có tài vật, lương thực rơi lại, có lẽ là bị tặc phi cướp sạch.”

“Tặc phi?” Vu Việt cười lạnh.

Đại đội người ngựa đi vào thôn xóm theo lời của trinh thám, còn chưa vào được trăm mét đã ngửi được một luồng tanh hôi. Mặc Phi vẫn ôm miệng mũi, sắc mặt tái nhợt, cái cảm giác không thoải mái trong đáy lòng kia càng mãnh liệt.

Đến khi vào trong thôn, cảnh tượng trước mắt làm cho nhóm binh lính đã nhìn quen giết chóc cũng kinh sợ không thôi.

Những thôn dân trói gà không chặt này, bất kể là nam nữ già trẻ, toàn bộ đều bị loạn đao chém giết, vết máu loang lổ trên mặt, không khí chết chóc tràn ngập làm cho người ta cảm thấy choáng váng.

Mặc Phi nhìn thấy một bé gái, cùng lắm chỉ khoảng bảy, tám tuổi, toàn bộ thân hình bị chém thành hai nửa, vô lực treo trên hàng rào; mà cách đó không xa, có một phụ nữ, bàn tay hướng về phía bé gái, trên mặt còn mang theo vẻ lo âu và hoảng sợ, người này lại bị một cây đinh ba đóng trên mặt đất...

Quá tàn nhẫn! Trong mắt Mặc Phi hiện lên sự khinh hoàng và tức giận. Nàng có thể chấp nhận tử vong ở trên chiến trường, nhưng tuyệt đối không có thể chấp nhận giết chóc vô sỉ như vậy.

Ánh mắt Vu Việt lạnh lẽo, bàn tay cầm dây cương nổi lên gân xanh.

“Hỗn đản!” Sóc Vưu giận dữ, “Rốt cuộc là loại người nào mà thủ đoạn tàn nhẫn như thế?”

Vu Việt xuống ngựa, rút ra một mũi tên từ khe hở vách nhà, lạnh nhạt nói: “Quả nhiên là bọn hần.”

“Ai?”

“Đám bại binh Ngu Quốc kia.”

“Là bọn hần?” Sóc Vưu kêu lên, “Chính là đám giặc cỏ thời gian trước đã cướp sạch một cái thôn ở Lộ thành sao?”

Vu Việt gật đầu, mang theo tức giận nói: “Chắc chắn nhóm thủ thành của Lộ thành vẫn chưa tiêu diệt được đám giặc cỏ này, làm cho bọn chúng lên đến Duyên Dương, lại cướp sạch một cái thôn xóm nữa.”

“Bọn vô dụng hỗn đản này!”

“Sóc Vưu, ngày mai ngươi mang theo một trăm hắc thiết kỵ, lần tìm theo dấu vết, cần phải tiêu diệt sạch đám giặc cỏ này.” Dừng một chút, Vu Việt lại nói, “Nếu như gặp được binh lính ở Duyên Dương mà có nghi vấn, giết không cần hỏi.”

“Dạ.”

Lúc này mặt trời đã ngã về phía tây, Vu Việt cho binh lính cắm trại, sau đó lại phái ra mấy người đem từng thôn dân bị giết hại trong này, đặt vào trong hố, tiến hành hoả táng.

32. Q.1 - Chương 32: Hầm

Ngọn lửa bốc cháy hùng hực, trong tiếng lốp bốp phảng phất như có tiếng người chết đang ai oán khóc than, ánh tà dương đỏ như máu chiếu rọi, làm cho người ta có cảm giác vô cùng đè nén.

Mặc Phi lặng lẽ đứng ở một bên, trong mắt dường như cũng có một ngọn lửa đang thiêu đốt, nàng đưa tay sờ Ngọc Phù trên cổ, cảm giác huyết thái dương âm ỉ đau.

Là oán khí* của những người chết này vẫn còn lưu lại trên nhân gian, không thể ngủ yên sao?

* Oán khí: Oán hận, căm hận.

Mặc Phi không tin vào thần thánh, nhưng lại tin tưởng con người có linh hồn, một người khi còn sống, nếu như mang theo chấp niệm* khó có thể tiêu tan thì sau khi chết, chấp niệm sẽ chuyển thành một loại sức mạnh đặc thù, vẫn lưu lạc trên nhân gian. Có lẽ người sống không nhìn thấy, nhưng lại có thể cảm nhận được. Đặc biệt là sau khi nàng tiếp xúc với khảo cổ, lại càng tin vào điều này hơn.

* Chấp niệm: đặc biệt cố chấp đối với một người, một sự vật hoặc một sự việc nào đó, nếu chấp niệm kéo dài trong một thời gian quá dài sẽ trở thành oán niệm.

Còn nhớ vào mấy năm trước, có hai đội khảo cổ ngẫu nhiên khai quật được hai con búp bê gốm sứ riêng biệt ở hai lăng mộ hoàn toàn khác nhau, khi khai quật vẫn còn hoàn hảo, màu sắc như mới. Trải qua việc xác định một cách tương đối về triều đại và công nghệ chế tác, phương thức vẽ màu, kích cỡ, v.v..., các chuyên gia đều cho rằng hai con búp bê gốm sứ này hẳn là một đôi, vì thế cuối cùng họ quyết định trưng bày chúng nó trong cùng một viện bảo tàng. Nhưng mà trong nháy mắt, ngay khi đặt chúng lại gần nhau, đôi búp bê gốm sứ vốn dĩ còn hoàn hảo kia đột nhiên biến thành tro tàn, cùng lúc đó, trong không trung phảng phất vang lên hai tiếng ngâm khẽ, thật giống như hai người yêu bị chia lìa ngàn năm, rốt cuộc cũng được gặp lại, cái loại vui sướng này, khắc vào trong lòng nàng một cách sâu sắc, khiến cho nàng có cảm giác xúc động muốn rơi lệ.

Nàng không biết lúc ấy những người ở đó có cảm nhận được không, nhưng nàng thật sự đã bị chấn động. Cũng là sau lần này, nàng bắt đầu hiểu được vì sao mỗi lần đi khảo cổ, thầy của nàng đều niệm tụng kinh văn, đó là một loại tôn trọng và an ủi đối với người chết.

“Quan tự tại bồ tát, hành thâm bàn nhược ba la mật đa thì, chiếu kiến ngũ uẩn giai không độ nhất thiết khổ ách...” Dường như là theo bản năng, hai tay Mặc Phi chấp lại, bắt đầu niệm tụng Tâm Kinh.

Ngọn lửa vẫn thiêu đốt như trước, nơi chôn cất tịch mịch vắng vẻ, có nhiều hơn một âm thanh ngâm đọc.

Vu Việt chậm rãi đi tới, đứng ở nơi chỉ cách Mặc Phi năm thước, lặng lẽ nhìn chăm chú vào “Hắn”.

Vô bi vô hỷ*, như núi cao, như vực sâu, rõ ràng đang ở trước mắt, lại phảng phất như xa cách nơi chân trời góc bể.

* Vô bi vô hỷ: Không đau khổ cũng không vui vẻ.

Mặc Phi đọc đến lần thứ bảy mới dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trong lòng đã thoải mái hơn nhiều.

Mong cho, người chết được yên nghỉ.

Hơi xoay người lại, ánh mắt vừa vặn nhìn thấy Vu Việt đang đứng yên ở cách đó không xa. Nàng hành lễ nói: “Chủ công.”

Vu Việt gật đầu: “Cũng sắp ăn cơm rồi.”

Mặc Phi sững sờ một chút, nói: “Đúng vậy, chúng ta đi thôi.”

Vu Việt cất bước đi phía trước, Mặc Phi chậm rãi theo sau.

“Vừa rồi... người đọc cái gì vậy?” Đột nhiên Vu Việt mở miệng hỏi.

Mặc Phi trả lời: “Là Kinh văn khiến cho người chết được yên nghỉ.”

Vu Việt trầm mặc một hồi, lại hỏi: “Người có oán trách bốn vương ép buộc mang người theo không?”

“Vì sao ta phải oán trách Chủ công?”

“Bởi vì khiến cho người phải chứng kiến những việc này.”

“Chủ công,” Mặc Phi thân nhiên nói, “Nếu đang ở trong thời loạn thế, vậy thì bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải những chuyện như vậy, Phù Đồ... Hiểu được. Huống hồ, Chủ công cố ý mang Phù Đồ theo, không phải là vì muốn Phù Đồ mau chóng làm quen với những việc đó sao? Không trải qua hoạn nạn, sẽ không biết nhân gian đau khổ, Phù Đồ không muốn trở thành người vô tri không biết việc trần thế.”

Nàng vẫn rõ ràng, điểm khác biệt lớn nhất của mình và thời đại này chính là quá mức sạch sẽ, cho dù là sự từng trải hay là khí chất, thiếu đi sự thử thách của chiến tranh gian khổ, cuối cùng chỉ có thể rời đi ra bên ngoài thế nhân. Có lẽ điều này rất đặc biệt với người khác, nhưng đối với nàng mà nói thì không phải là một chuyện tốt gì.

Vu Việt chợt dừng chân lại, xoay người nhìn về phía Mặc Phi, ánh mắt sâu xa khó hiểu.

Hắn mang theo “Hắn” không phải là muốn “Hắn” trải nghiệm cái gì, hắn chỉ hi vọng giữ lại “Hắn” ở bên người mình, được hắn bảo vệ, được hắn quý trọng, như thế là đủ rồi. Nhưng mà Phù Đồ còn không rõ sao? “Hắn” lại không hiểu được sao? Thậm chí còn nghĩ rằng hắn cố ý muốn để “Hắn” trải nghiệm những giết chóc này?

Trong lòng Vu Việt buồn bực không thôi, vốn dĩ hắn chỉ mới hoài nghi, hiện tại hầu như có thể khẳng định, hóa ra Phù Đồ thật sự không rõ ý nghĩa sâu xa của bầu rượu kia, “Hắn” hoàn toàn chỉ có suy nghĩ quan hệ chủ tớ với mình, “Hắn” nghĩ việc đó là đương nhiên. Thảo nào “Hắn” luôn giữ nghiêm ngặt bốn phận, chưa từng bày tỏ một chút thân mật nào, thậm chí thỉnh thoảng còn cố ý xa cách.

Hai tay nắm chặt lại theo bản năng, trong lòng Vu Việt xuất hiện một trận nôn nóng không hiểu. Hắn chưa bao giờ là người thích nam sắc, nhưng khi Phù Đồ xuất hiện lại làm cho hắn lần đầu tiên có xúc động gần gũi một gã nam tử, khi “Hắn” uống xong bầu rượu của hắn, trong lòng hắn thực sự tràn đầy vui mừng, cứ nghĩ là việc này chắc chắn nước chảy thành sông*, với hắn mà nói, lẽ thói của thế tục đều không là vấn đề gì. Nhưng mà, hóa ra “Hắn” lại không có cái ý tứ kia.

* Nước chảy thành sông: Khi điều kiện chín muồi, sự việc tự nhiên sẽ thành công.

Phù Đồ là một hiền sĩ, một hiền sĩ luôn giữ mình trong sạch. Nếu như “Hắn” không muốn, cho dù hắn có là Vương, cũng không thể tùy tiện mà làm nhục “Hắn”.

Người này thật sự là việc lớn thì khôn khéo, việc nhỏ thì hồ đồ. Ngay cả tên mãng phu Sóc Vưu kia cũng còn nhìn ra được, thế mà hắn lại ngây thơ không biết, hoặc là... Làm bộ như không biết?

“Chủ công?” Mặc Phi kỳ quái nhìn về phía Vu Việt, cảm giác ánh mắt của hắn nhìn đến trên người nàng hết sức ghê người, như là mang theo tức giận, lại giống như có cả mất mát.

Vu Việt nhìn thật kĩ “Hắn” một lúc lâu, cuối cùng chỉ nói một câu “Đi thôi” đã xoay bước mà đi.

Mặc Phi nhíu mày, cảm thấy có điều gì đó, cũng không kịp suy nghĩ sâu xa, chỉ cất bước đuổi cho kịp.

Sau khi ăn xong, Mặc Phi trở lại lều trại nghỉ ngơi mà tiểu binh dựng cho nàng, mà đám người Vu Việt thì vẫn còn nghị sự với những tướng sĩ khác bên đồng lửa.

Rời nhà ra bên ngoài, làm chuyện gì cũng không thuận tiện, ngay cả rửa mặt chải đầu cũng chỉ có thể làm qua loa, thậm chí đã hơn mười ngày nàng còn chưa được tắm rửa, dù sao nàng không thể để lộ giới tính được, cho nên chỉ có thể chịu đựng cảnh dơ bẩn.

Nằm trên chiếu, Mặc Phi mệt mỏi, rất nhanh chóng đã đi vào giấc ngủ.

... Giúp ta, xin hãy giúp ta...

Trong mơ mơ màng màng, dường như nàng nghe được giọng nói cầu xin ở phía xa xôi, khi có khi không, từng chữ ai oán thê lương.

“Ai?” Mặc Phi nhíu mày trong lúc ngủ mơ, vô thức đáp lại.

Cứu hài tử của ta, cứu hài tử của ta...

“Hài tử của người? Hài tử của người ở đâu?”

Ở trong hẻm ngấm của ngôi nhà thứ bảy trong thôn, xin hãy nhanh chóng cứu hắn ra...

“Ngôi nhà thứ bảy...”

Xin đừng quên ... Hải tử của ta... Ta phải đi...

“Đợi chút, người là ai?”

...

Mặc Phi mở bừng mắt ra, bốn phía xung quanh yên tĩnh, ngoại trừ nàng thì chẳng còn ai khác nữa. Bên ngoài lều trại có vài tia nắng xuyên vào, hóa ra trời đã sáng rồi .

Xoa xoa cái trán có chút đau đớn, tự mình lại đi mơ một giấc mơ kì quái, người trong mơ nói cái gì? Không nhớ rõ lắm, chỉ có điều hình như rất quan trọng...

Mặc Phi sửa sang lại y phục rồi đi ra lều trại, những người còn lại của doanh địa gần như đều đã dậy, nàng nhìn quanh bốn phía, sau đó đi cùng những người còn lại ra bờ suối rửa mặt một chút.

Trong quân đội không có thói quen ăn bữa sáng, sau khi thu xếp xong thì chuẩn bị nhổ trại.

Hành lý của Mặc Phi rất ít, cũng không có gì cần dọn dẹp, thừa dịp những người còn lại còn đang thu xếp, nàng đi một mình vào trong thôn.

Vốn dĩ nơi chôn cất người hỏa táng đã bị san bằng, ngày hôm qua còn như một thôn xóm địa ngục, lúc này chỉ còn sót lại vẻ tiêu điều.

“Phù Đồ.” Giọng nói Vu Việt truyền đến từ phía sau.

Mặc Phi quay lại hành lễ nói: “Chủ công.”

“Đừng nhìn, chuẩn bị khởi hành đi.”

“Dạ.” Cuối cùng Mặc Phi lại quay đầu liếc mắt nhìn một cái, sau đó thì đi theo Vu Việt ra khỏi thôn.

Ngôi nhà thứ bảy...

Ngay khi sắp ra khỏi thôn, trong đầu nàng đột nhiên hiện lên một tin tức như vậy.

Ngôi nhà thứ bảy?

Mặc Phi dừng bước chân lại, ánh mắt đảo qua từng ngôi nhà một, theo bản năng đếm số.

Là ở đây. Nàng không nhịn được bước đến bên ngoài ngôi nhà này, vẻ mặt có chút hoảng hốt.

“Phù Đồ?” Vu Việt đột nhiên không nhìn thấy người phía sau, sau khi nhìn kĩ mới phát hiện “Hắn” đã đi đến bên cạnh một ngôi nhà.

Vu Việt đi tới hỏi: “Làm sao vậy?”

“Bên trong...Có người.”

Vu Việt nhíu nhíu mày, ra hiệu cho thân vệ bên người đi vào xem xét. Ngày hôm qua khi thu thập thi thể, binh lính đều đã lục soát khắp trong ngoài, hẳn là không có quên cái gì. Vì sao Phù Đồ lại cho rằng ngôi nhà này còn có người? Thậm chí “Hắn” còn chưa tiến vào phòng ở.

Không bao lâu, thân vệ đi ra bẩm báo: “Trong phòng không có một bóng người, không có phát hiện đặc biệt gì.”

Vu Việt lại nhìn về phía Mặc Phi.

Ánh mắt Mặc Phi dần dần trấn tĩnh lại, nàng thản nhiên nói: “Đã tìm trong hầm chưa?”

Thân vệ sững sốt, nhìn Vu Việt ngẫm đồng ý, lại đi tìm kiếm dưới hầm, nhưng mà vừa qua một lúc, bên kia đã truyền đến tiếng kêu của thân vệ: “Chủ tử, nơi này có một đứa nhỏ.”

Hai người Vu Việt và Mặc Phi vừa đi vào vài bước đã thấy thân vệ ôm một đứa bé bảy, tám tuổi chạy ra.

Cả người đứa bé đều là vết bẩn, môi khô nứt, hô hấp khi có khi không, hiển nhiên đã yếu ớt tới cực điểm.

Thân vệ nói: “Có lẽ là khi giặc cỏ đột kích đã trốn ở đó, đại khái đã hai ngày không ăn không uống rồi.”

Lúc này, dường như đứa nhỏ đã tỉnh lại, đầu tiên là hẩn mê mang nhìn mấy người xung quanh, sau đó ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, vừa vô lực giãy dụa vừa dùng giọng nói khàn khàn hét lên. Tên thân vệ ôm hẩn làm sao cũng không thể để an tĩnh lại được.

Mặc Phi đang định tiến lên, Vu Việt đã đi trước một bước, giơ tay đập vào gáy đứa nhỏ, nhất thời làm nó ngất xỉu.

Mặc Phi ngậy người một chút, không để ý đến việc oán thăm hẩn dã man, trước tiên hãy đi xem tình trạng của đứa bé đã.

“Hẩn là không có vấn đề gì lớn.” Mặc Phi để thân vệ ôm đứa nhỏ đến doanh địa, sau đó cẩn thận cho hẩn uống gần nửa chén nước, lại cầm chút lương khô từ tay thân vệ, hòa vào nước, bón cho hẩn ăn.

Vu Việt luôn đứng bên cạnh nhìn, đợi Mặc Phi bón xong, hẩn mới hỏi: “Làm sao ngươi biết trong hằm có người?”

Mặc Phi dừng một chút, trả lời: “Phù Đồ nghe được một vài tiếng động.”

Vu Việt không vừa lòng lắm với câu trả lời này, lấy khả năng nghe của hẩn cũng không nghe thấy âm thanh nào, thế mà Phù Đồ hoàn toàn không có võ nghệ lại có thể nghe được sao? Giống như ngày hôm qua, cũng là “Hẩn” ngửi được mùi máu tươi trước, khi đó còn cách thôn làng gần một dặm, người thường làm sao có khả năng ngửi được cái gì? Còn khi “Hẩn” trang nghiêm niệm tụng kinh văn nữa, làm sao cũng thấy “Hẩn” không phải là người bình thường.

Phù Đồ, thượng khanh của hẩn, rốt cuộc là loại người nào?

Trong lòng có nghi vấn, nhưng Vu Việt không hỏi lại, hẩn biết tiếp tục cũng không hỏi được cái gì, chỉ cần “Hẩn” vẫn ở bên người hẩn, bí mật gì cũng sẽ có một ngày biết được, hẩn không vội.

Lúc này, tuy rằng ở mặt ngoài Mặc Phi vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng nội tâm thì lại đang sóng to gió lớn.

Hóa ra cuộc đối thoại hôm qua không phải là giấc mộng, là mẫu thân đã chết của đứa nhỏ này cầu cứu nàng. Nàng có thể nói chuyện được với người chết sao? Đây là thông linh* sao? Tuy rằng nàng tin tưởng sau khi chết con người sẽ hóa thành linh hồn, nhưng mà chân chính tiếp xúc trực diện, cảm giác này thật đúng là phức tạp.

* Thông linh: Nói chuyện với người chết trong mộng.

Nàng không nhận được lại sờ sờ Ngọc Phù trên cổ, Mặc Phi cảm thấy tất cả mọi việc xảy ra trên người nàng, đều có liên quan với mảnh Ngọc Phù này.

Rốt cuộc nó là cái gì?

33. Q.1 - Chương 33: Trong Cung

Sóc Vưu dẫn trăm tên hắc thiết kỵ đi truy lùng giặc cỏ, mà đám người Vu Việt thì tiếp tục khởi hành tiến tới Tiệm Hề, khi chỉ còn cách Tiệm Hề hơn bốn mươi dặm, hẩn nhận được thư tín của Minh Hàn.

“... Vương đô thay đổi bất ngờ, Nhị Vương Tử đã đánh vào Vương thành, đang chiếm ưu thế, thái tử bị bắt, thân tín cũng bị tiêu diệt không còn, ở mặt ngoài, chúng thần tử giống như đã thần phục*, nhưng kì thực lại mang oán hận trong lòng. Nhị vương tử tiến vào chiếm giữ Vương cung, cấm vệ quân bất ngờ làm phản, không tuân phục thống lĩnh, rút lui đến trấn giữ ở Tây Môn** Vương thành... Chủ công, lúc này chính là thời cơ tốt để thu lưới, cấm vệ quân Tây Môn sẽ dẫn đường cho Chủ công, chỉ đợi Chủ công tới, thế lực ngầm của Minh Hàn sẽ chính thức khởi động...”

* Thần phục: Khuất phục, nguyện trung thành.

** Tây Môn: cổng phía tây.

Khỏe miệng Vu Việt nhếch lên một cái, bỏ bức thư tín vào trong lòng, vung tay lên, ra lệnh cho đội quân đẩy nhanh tốc độ tiến về phía trước.

Trong khi đang tiến lên, hần lại quay đầu nhìn Mặc Phi cách đó không xa, lúc này “Hần” đang cùng ngồi chung một con ngựa với một tiểu nam hài, không biết hai người đang nói cái gì đó, hần là Mặc Phi đang nói, mà cái đứa nhỏ kia đang nghe. Hai ngày sau khi tỉnh lại, đứa nhỏ này không mở miệng nói một câu nào, cũng không biết là bởi vì bị kích thích mà không muốn nói, hay là bởi vì trời sinh đã bị câm điếc.

Vốn dĩ Vu Việt muốn phái người mang đứa nhỏ này đến Hữu bộ của thư viện, nhưng hần lại túm chặt y phục của Mặc Phi, chết cũng không buông ra, cái vẻ mặt sợ hãi đáng thương kia thật sự làm cho người ta không đành lòng cưỡng bách hần nữa, hơn nữa, thân thể của hần lại rất yếu ớt, không thích hợp cho việc bôn ba mệt nhọc, theo đội ngũ binh lính đi từ từ, ngược lại có thể được chú ý chăm sóc nhiều hơn. Vì thế hần cứ ở bên người Mặc Phi như vậy.

Mặc Phi cũng không biết dỗ tiểu hài tử, hơn nữa mặt than, từ nhỏ vốn không có duyên với trẻ con. Nhưng bất ngờ là đứa nhỏ này cứ dính lấy nàng, mặc dù không nói câu nào, nhưng khi Mặc Phi giúp hần đặt một cái tên là “Mặc Thương”, hần cũng chỉ như thuận đồng ý, không hề phản đối.

Tạm thời không đề cập tới việc người ngựa của Vu Việt đang hành quân, lúc này, trong Vương cung Chiếu Quốc, Nhị Vương Tử Lệ Kiêu đắc ý kiêu ngạo nhìn Thái tử Lệ Thần bị trói chặt dưới đất, hần trêu chọc: “Vương huynh, ngôi vị Thái tử này ngồi không thoải mái sao?”

Lệ Thần mang vẻ mặt mệt mỏi, hoàn toàn không còn vẻ đẹp đẽ, phong độ khi xưa, hần trừng mắt dữ tợn nhìn Lệ Kiêu, lạnh nhạt nói: “Thắng làm vua thua làm giặc, ta không còn lời nào để nói, muốn giết muốn chém cứ tự nhiên, muốn làm gì cũng được!”

“Ha ha.” Lệ Kiêu đi vài bước vòng quanh Lệ Thần, ghé sát vào lỗ tai hần nói, “Vương huynh yêu quý, huynh hần là biết được, lần trước, ngoại trừ ba thành trì ở bên ngoài, Quân vương của U Quốc còn tặng ta hai người Vương Tử, Vương nữ Ngu Quốc chứ?”

“Vậy thì sao?” Lệ Thần cười lạnh, “Người thừa nước đục thả câu, đạt được những lợi ích này rồi còn ba bốn lần muốn giảng đạo nữa sao?”

“Không, không.” Lệ Kiêu nói, “Ta muốn nói là, người có muốn biết kết cục của hai Vương tử, Vương nữ kia không?”

“Hừ, lấy sự hoang dâm của người, Vương nữ kia còn có thể có kết cục gì được nữa?”

“Ha ha, người cũng thật hiểu ta đấy” Lệ Kiêu đột nhiên hạ giọng nói, “Nhưng mà vương huynh chỉ sợ cũng không biết, kỳ thật, Vương đệ ta càng vừa ý tên Vương Tử kia hơn, mới mười lăm tuổi, thanh tú đáng yêu, còn có hương vị hơn so với nữ nhân nữa.”

“Người! Quả thực vô sỉ! Thân là Vương tộc, mặt mũi đều bị người làm mất hết!”

“Vừa rồi người cũng nói, thắng làm vua thua làm giặc, ta chính là Vương, ai dám chê trách ta?”

Lệ Thần tức giận nói không ra lời, hít sâu vài lần, sắc mặt bình tĩnh trở lại, thản nhiên nói: “Người nói với ta những điều này làm gì? Khoe khoang người hoang dâm vô sỉ sao?”

Lệ Kiêu lộ ra tươi cười mờ ám, lấy ngón tay chọc cằm Lệ Thần, tà tà nói: “Nếu như huynh giữ được vị trí Thái tử của huynh, thì những việc này chẳng có quan hệ gì cả, nhưng bây giờ huynh lại là tù nhân của ta, huynh nói xem, huynh sẽ thế nào?”

Lúc đầu Lệ Thần sững sốt một chút, sau đó lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, hần có chút run rẩy nói: “Người... Chẳng lẽ người muốn...”

“Vương huynh, Vương đệ đã mơ ước huynh thật lâu, không biết tư vị của vương huynh như thế nào?”

Cả người Lệ Thần run rẩy, cắn răng nói: “Người dám! Người phải biết rằng, bên ngoài Vương Thành còn có mấy vạn cấm vệ quân, người có thời gian ở trong này làm nhục ta, sao không suy nghĩ làm thế nào để đẹp bọn chúng đi?”

“Chỉ có mấy vạn cấm vệ quân mà thôi, bổn Vương thượng còn không để vào mắt.”

“Còn tên Vu Việt kia thì sao?”

Sắc mặt Lệ Kiều trầm xuống, chỉ có điều lát sau đã vừa cười vừa nói: “Có lẽ uy danh kỵ binh của Vu Việt hiển hách, nhưng ở trong thành này, ta cũng không tin binh lính của hắn còn có thể vượt nóc bằng tường được? Huống hồ, không phải trên tay ta còn có huynh sao?”

Sắc mặt Lệ Thần xanh mét, nhất thời nói không ra lời. Hắn thực hối hận, vì sao lúc trước lại mềm lòng không sớm phái người giải quyết hắn, để kết quả thành ra thế này.

Đột nhiên, Lệ Kiều vươn đầu lưỡi liếm lỗ tai của hắn một chút, nhẹ giọng nói: “Vương huynh, việc này đều không cần huynh quan tâm đâu.”

Lệ Thần không nhịn được giãy dụa, thẹn quá thành giận nói: “Ta thà chết, cũng sẽ không để người vũ nhục.”

“Ồ?” Lệ Kiều đứng thẳng dậy, hứng thú nhìn hắn kinh hoàng, chậm rãi nói, “Huynh dám tự tìm cái chết, ta lập tức sai người xử tử hài tử của huynh.”

Thân thể Lệ Thần cứng đờ, quát: “Hài tử của ta, người đã làm gì bọn họ?”

Lệ Kiều đã quét sạch bệ phái của Thái tử, hắn còn có thể nương tay với hài tử của hắn sao?

“Yên tâm.” Lệ Kiều nói, “Trước mắt mới chỉ nhốt ở phủ Thái tử của huynh, nếu như huynh hầu hạ ta thật tốt, có lẽ ta sẽ suy nghĩ thả bọn họ một con đường sống.”

Sắc mặt Lệ Thần như tro tàn, xấu hổ và giận dữ hiện lên trong mắt, các loại cảm xúc mâu thuẫn, giãy dụa, cừ hận, v.v...Cuối cùng hắn quay đầu đi, lại không nói gì.

“Ha ha!” Lệ Kiều đột nhiên khiêng Lệ Thần lên, đi vào phòng trong...

(Lời Editor: ặc ặc...@@)

“Mặt tướng Lan Tổ ra mắt Nhung Trần Vương.” Một gã cấm vệ quân mặc trang phục võ tướng quỳ một gối xuống với Vu Việt.

“Miễn lễ, nói tình huống trước mắt cho bổn vương.” Vu Việt không nói nhiều, trực tiếp tiến vào vấn đề chính.

“Thái tử bị Nhị Vương Tử nhốt ở trong cung, sống chết không biết, mà những đại thần còn lại không phục Nhị vương tử, hầu hết đều bị khống chế, tạm thời hắn là không phải lo lắng tính mạng.

“Còn Chiêu Vương Bệ hạ thì sao?”

“Thân thể Bệ hạ suy yếu, lúc tỉnh lúc không, phỏng chừng không thể làm chủ được.” Sắc mặt Lan Tổ trầm trọng nói, “Nhị Vương Tử chẳng những giả truyền thánh chỉ, còn lợi dụng vũ lực bức cung*, ta và cấm vệ quân đều khinh thường hành động này, cho nên trấn giữ ở Tây Môn, chờ đợi Nhung Trần Vương đến cứu viện, cũng may là nơi này có nhiều đường tắt ngang dọc, trong chốc lát, Nhị Vương Tử cũng không làm gì được bọn ta. Bây giờ Nhung Trần Vương đã đến nơi, mặt tướng tin tưởng nhất định có thể xoay chuyển được cục diện.”

* Bức cung: uy hiếp; đe dọa.

“Các người làm tốt lắm.” Vu Việt lấy tay gõ lên bàn, “Lan Tổ, người hãy quan sát thật tỉ mỉ động tĩnh trong cung, việc còn lại hãy giao cho bổn vương đi.”

“Dạ.” Lan Tổ cáo từ rời đi.

“Chủ công, bước tiếp theo chúng ta hành động như thế nào?” Một gã tướng quân dò hỏi.

“Tạm thời không vội.” Vu Việt nói, “Kiên nhẫn chờ đợi.”

Hiện nay, bởi vì hai vị Vương Tử tranh đấu ở Vương thành mà lòng người hoảng sợ, tuy rằng Nhị Vương Tử chiếm giữ Vương cung, nhưng mà Chiêu Vương còn chưa sửa thánh chỉ, hắn vẫn là danh bất chính ngôn

bất thuận* như cũ, trong triều, hơn nửa trọng thần cũng không phục, trừ khi hấn có thể hoàn toàn dẹp ổn thế cục, ngồi trên tôn vị phía trên vạn người kia.

* Danh bất chính ngôn bất thuận: Ngược với “Danh chính ngôn thuận”.

Nhưng mà hấn muốn ngồi vững trên vương tọa*, việc đầu tiên phải giải quyết chính là cấm vệ quân và quân đội của Vu Việt. Xét về số lượng, Lệ Kiêu chiếm ưu thế, nhưng mà luận về tinh nhuệ, hấn tuyệt đối không bằng Vu Việt. Mặc dù kỵ binh ở trong thành của Vu Việt thực lực đại suy giảm cũng không thể xem thường được.

* Vương tọa: Ngồi lên vị trí của vua.

Trên thực tế, Lệ Kiêu vốn cũng không nghĩ sự việc sẽ phát triển như thế này, hấn cho rằng tay cầm thánh chỉ và binh quyền là có thể dễ dàng bức thái tử xuống khỏi vị trí, nhưng ai ngờ, hóa ra thánh chỉ lại là giả, khi Chiêu Vương tỉnh lại đã làm sáng tỏ. Kết quả nguy cấp, lại vô cơ xuất binh, hấn không thể không “Được ăn cả, ngã về không”, không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, dùng vũ lực uy hiếp, nếu không, cho dù thế nào, Lệ Kiêu cũng không thoát khỏi con đường chết.

Ban đêm, toàn bộ Vương Thành đều giống như lâm vào ngủ say, vô cùng yên tĩnh.

Lúc này, vị trí tẩm cung của Chiêu Vương, một cái bóng đen chậm rãi tới gần giường.

Chiêu Vương còn đang ngủ say cảm nhận được điều gì đó, mơ mơ màng màng mở mắt ra. Về mặt của hấn vốn còn có chút mờ mịt, sau khi nhìn thấy bóng người bên giường, bỗng nhiên biến thành hoảng sợ.

“Vu Việt! Người... Sao người lại tới đây?” Chiêu Vương miễn cưỡng thốt ra vài từ này.

“Vì sao Vu Việt không thể tới?” Vu Việt đứng ở bên giường, sắc mặt hờ hững nói.

“Ai cho người đến?” Chiêu Vương muốn ngồi dậy, nhưng mà thân thể suy yếu, chống đỡ vài cái cũng không dậy được.

Vu Việt cười nhạo: “Thái tử của ngài đã phát ra ba phong thư cầu viện mới đưa được Vu Việt tới đây đây.”

“Khụ, khụ, tên ngu xuẩn.” Sắc mặt Chiêu Vương ửng hồng, tức giận mắng. Sở dĩ hấn không muốn triệu Vu Việt vào Vương đô, chính là không muốn hấn tham gia trận tranh đoạt vương vị này, ai ngờ Lệ Thần lại ngu ngốc như vậy, ngay cả tầng thâm ý này cũng không hiểu rõ.

“Ngài cũng không cần trách cứ thái tử.” Vu Việt mắt lạnh nhìn hấn, nói, “So với Vu Việt, Nhị Vương Tử còn uy hiếp hấn lớn hơn, xem quang cảnh bây giờ thì biết, thái tử quá mức nhân từ nương tay, hoàn toàn không địch lại Nhị vương tử. Ngài là phụ vương của bọn họ, lại không có chút ý tứ chủ trì đại cục nào sao?”

“Hừ.” Chiêu Vương thở hổ hển một chút nói, “Từ trước tới nay, thắng làm vua thua làm giặc, ai thắng được ai chính là vương giả, Cô* không cần thiết nhúng tay vào. Cho dù là con của Cô, Cô cũng sẽ tàn nhẫn như vậy.”

* Cô: tiếng tự xưng của vương hầu thời phong kiến.

“Giống như năm đó ngài đập lên máu huyết của chính huynh đệ ruột thịt của mình sao?” Vu Việt trào phúng nói.

Chiêu Vương liếc mắt nhìn hấn, nói: “Năm đó mẫu thân người cũng giúp ta rất nhiều.”

Ánh mắt Vu Việt phát lạnh, gân xanh nổi lên hai tay, lạnh lùng nói: “Nhưng mà người lại bắt mẫu thân tự tay giết phụ thân ta.”

Trên mặt Chiêu Vương lộ vẻ hoảng sợ: “Người... Người...”

“Đừng tưởng rằng đó là bí mật, ta đã sớm biết.”

“Khụ khụ khụ! Người... Mẫu thân người, dám vi phạm lời hứa, nói cho người việc này sao!”

Vu Việt cười hừ một tiếng, nói: “Mẫu thân ta quả thật cái gì cũng chưa nói, khi người bức bách mẫu thân ta giết phụ thân ta, ta đã trốn ở trong tử. Cuộc đối thoại của các người, ta đều nghe thấy. Chỉ tiếc năm đó

ta còn không hiểu chuyện, nghĩ chẳng qua chỉ là những lời tranh cãi âm ỉ mà thôi, cho đến khi phụ thân ta đột nhiên bị giết chết...”

“Không thể tưởng được, người, người đã sớm biết!” Trong mắt Chiêu Vương hiện lên ý hối hận, đương nhiên không phải hối hận giết phụ thân Vu Việt, mà là hối hận đã dưỡng hổ vi hoạn*.

* Dưỡng hổ vi hoạn: nuôi hổ để lại tai học về sau. Nói về việc dung túng cho kẻ địch, tự để lại hậu hoạn.

“Bắt đầu từ khi đó, ta đã thề phải báo thù.” Vu Việt không để ý đến vẻ mặt biến hóa của Chiêu Vương, tiếp tục nói, “Vì mục đích này, ta đã bày đặt bố cục mười năm.”

Chiêu Vương nhìn hẩn, không thể tin nổi.

“Cho dù là trong cung, hay là trong phủ của Lệ Thần, Lệ Kiều, đều có người của ta, thậm chí bao gồm cả cấm vệ quân và chúng đại thần, hơn phân nửa đều bị ta khống chế.”

“Người... Người! Nói như thế, chính biến lần này...” Giọng nói Chiêu Vương có chút run rẩy.

“Đúng vậy, là một tay ta bày ra.” Vu Việt thản nhiên nói.

Hồ hấp của Chiêu Vương bỗng dồn dập, thở hổn hển nửa ngày cũng chưa nói ra một câu, cuối cùng thật vất vả mới bình tĩnh lại, hẩn mở miệng nói: “Tâm cơ của người thâm trầm như thế, thật sự Cô đã quá xem nhẹ người rồi.”

Vu Việt không đáp lời, chỉ lạnh lùng nhìn hẩn.

Chiêu Vương lại hỏi: “Người định đối phó với nhi tử của Cô thế nào?”

“Còn cần ta phải đối phó sao?” Vu Việt trào phúng nói, “Chỉ sợ ngài vẫn chưa biết Nhị Vương Tử của ngài đã đối đãi như thế nào với Thái tử rồi?”

Chiêu Vương quay đầu đi: “Không phải giết chết sao? Còn có thể như thế nào nữa?”

“Hừ, Lệ Kiều cũng không giết chết hẩn, chẳng qua là lôi hẩn lên giường mà thôi.”

“Cái gì?” Chiêu Vương tức giận một trận suýt chút hôn mê, khóe miệng ứa máu. Bọn họ là huynh đệ mà! Lệ Kiều, ngay cả huynh trưởng của mình mà cũng...

“Tên... Tên nghịch tử này!”

“Đây chẳng phải là kết quả dung túng của ngài sao? Lạnh lùng nhìn bọn hẩn tự giết hại lẫn nhau, tự cho là đây là vương đạo, lại xem nhẹ người làm vua quan trọng nhất là phẩm tính. Lấy sự độ lượng của Lệ Thần, làm một minh quân là đủ rồi. Nếu không như thế này, ta cũng không có khả năng tiến vào Vương Thành nhanh như vậy được.”

Tâm tư của Chiêu Vương đã như tro bụi, sau một lúc lâu hẩn mới khàn giọng nói: “Đừng nói nữa, thiên hạ của Lệ gia này, người cứ việc lấy đi! Đó không phải là điều người muốn sao?”

Vu Việt cũng không cần phải nhiều lời nữa, không biết từ khi nào, trong tay xuất hiện một cây kim thật dài, gơ tay đâm xuống, cây kim rất nhanh đã tiến vào trong đầu hẩn, đồng thời trong miệng hẩn nói: “Tội lỗi năm đó, hôm nay hoàn trả lại.”

Một châm này vẫn chưa giết chết Chiêu Vương, mà làm cho hẩn lâm vào ngủ say hoàn toàn, chậm rãi cho đến khi chết.

Tiếp theo, Vu Việt lại lấy ra từ trong lòng một đạo thánh chỉ, để tại trên giường, lại nhìn về tiêu tụy của Chiêu Vương, hẩn nghênh ngang mà rời đi...

34. Q.1 - Chương 34: Đoạn Tụ

Mặc Phi một thân nhẹ nhàng khoan khoái từ trong phòng đi ra, hơn mười ngày không tắm rửa, nàng cảm thấy mình đã mốc meo cả rồi.

Chỗ nàng đang ở hiện tại là một tòa thiên viện* ở phía tây thành, cũng không biết chủ hộ là ai, tóm lại là Vu Việt trực tiếp đi thẳng vào nơi này.

* Thiên viện: Viện tử nằm bên sườn chính viện.

Chậm rãi đi vào đại sảnh, bất ngờ gặp Minh Hàn đang ngồi một mình ở bên bàn.

“Minh Hàn tiên sinh.” Mặc Phi hành lễ tiếp đón, nàng thật sự rất bội phục vị môn hạ đệ nhất mưu sĩ này của Vu Việt.

Minh Hàn đứng dậy hành lễ trở lại, vân vê ria mép cười nói: “Phù Đồ công tử, lại gặp mặt rồi, năm trước từ biệt ở Tiệm Hề, chớp mắt đã mấy tháng, phong thái của công tử vẫn như trước vậy!”

Mặc Phi khiêm tốn nói vài câu, hai người đều ngồi xuống.

Minh Hàn hỏi: “Thế nào? Lần này tới đến Tiệm Hề có cảm nhận gì không?”

Mặc Phi trầm mặc một hồi, trả lời: “Cứ tưởng rằng sẽ là ‘Sơn vũ dục lai phong mãn lâu*’, không nghĩ lại là ‘Phong bình lãng tĩnh vô ba lan**.’”

* Sơn vũ dục lai phong mãn lâu: Gió thổi báo giông tố sắp đến; cơn giông trước lúc mưa nguồn (được ví với không khí căng thẳng trước khi bùng nổ chiến tranh, biến động)

** Phong bình lãng tĩnh vô ba lan: Gió yên sóng lặng, không nổi phong ba.

“Ha ha.” Minh Hàn cười to, “Quả nhiên Phù Đồ đã phát hiện.”

Mặc Phi tò mò dò hỏi: “Phù Đồ có chút không rõ, vì sao Nhị Vương Tử không có động tĩnh gì? Chủ công có vẻ cũng không định xuất binh?”

“Nhị Vương Tử bất động, là vì trước mắt hắn còn không nắm chắc hơn cả Chủ công, hắn đang kéo dài thời gian, chờ đợi viện trợ có khả năng đến đây của hắn. Nhưng buồn cười là hắn còn chưa cảm thấy được, sẽ không có khả năng có viện binh đến. Hắn tự cho là chiếm được ưu thế, cũng không nghĩ đã sớm bị Chủ công tính kế.”

“Như vậy, Chủ công định khi nào sẽ đối phó với Nhị Vương Tử?”

Minh Hàn thông dong như một, nói: “À, căn bản Chủ công không cần động thủ, không quá ba ngày, nhất định có kết quả.”

Trong mắt Mặc Phi hiện lên vẻ nghi hoặc, rốt cuộc là như thế nào?

Trong cung, tại điện Thái tử Lệ Thần bị giam giữ.

Cả người Lệ Thần khoác áo mỏng, tóc tai bù xù ngồi yên ở bên giường, vẻ mặt vô tri vô giác*, ánh mắt không hề có sức sống.

* Vô tri vô giác: Không biết gì, không cảm nhận được gì.

“Thái tử điện hạ.” Lúc này, một giọng nói truyền đến từ phía sau.

Lệ Thần vẫn không nhúc nhích, cứ như là không nghe được vậy.

Người tới chậm rãi vòng đến trước mặt hắn, hành lễ nói: “Tại hạ Giang Nhiễm, bá kiến Thái tử điện hạ.”

Lệ Thần hơi hơi nâng mắt lên, lạnh lùng nói: “Bổn vương nhận ra người, người là môn hạ khách khanh của Lệ Kiêu. Người tới làm gì? Là Lệ Kiêu phái người tới để chê cười bổn vương sao?”

“Không, Thái tử điện hạ đừng hiểu lầm.”

“Đừng gọi bổn vương là ‘Thái tử’, bổn vương đã sớm không phải ‘Thái tử’.”

Giang Nhiễm cười cười, rất biết lắng nghe, nói: “Được rồi, điện hạ, quả thật lần này Giang Nhiễm tới đây là muốn nhìn một chút vị Đại Vương Tử cao quý ôn nhĩ ngày xưa, đến giờ, cuối cùng đã rơi vào kết cục gì?”

Trong mắt Lệ Thần hiện lên oán hận, ánh mắt nhìn Giang Nhiễm như muốn thiên đao vạn quả*.

* Thiên đao vạn quả: Róc từng miếng thịt, xương ra khỏi người phạm nhân ra thành nghìn, vạn mảnh. @@

Giang Nhiễm không thèm để ý chút nào, tiếp tục nói: “Tại hạ không rõ, một người kiêu ngạo như ngài, chịu vũ nhục như thế mà vẫn còn tham sống sợ chết sao?”

Lệ Thần gắt gao cắn răng, nhưng mà chỉ chốc lát, khoe miệng đã chảy ra vết máu. Hắn gằn từng chữ: “Người, cút, cho, bản, Vương!”

“Tại hạ sẽ đi.” Giang Nhiễm cười nói, “Chỉ có điều, điện hạ thật sự cam chịu sống trong sỉ nhục như vậy ư? Ngài thật sự cho rằng tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục như thế, có thể giữ lại được huyết mạch của mình sao?”

Ánh mắt Lệ Thần sắc bén: “Người có ý gì?”

“Lấy sự tàn bạo của Nhị Vương Tử, hắn sẽ nương tay với người khác sao?”

“Bằng không còn có thể như thế nào nữa?” Lệ Thần đột nhiên cả giận nói, “Chỉ là một tên tù nhân, còn có thể làm được cái gì?”

Giang Nhiễm khom người nói nhỏ: “Ngài còn có lựa chọn.” Nói xong, lấy từ trong lòng ra một cây chủy thủ, nhẹ nhàng đặt ở bên cạnh tay Lệ Thần.

Lệ Thần nhìn cây chủy thủ, lại nhìn sang Giang Nhiễm, cảnh giác nói: “Rốt cuộc thì ngươi là ai?”

“Tại hạ là môn hạ khách khanh của Nhị Vương Tử, không phải ngài đã biết rồi sao?”

“Người cho rằng bốn vương là kẻ gốc sao?” Lệ Thần cười lạnh.

“Nói như thế này vậy.” Giang Nhiễm nói, “Tại hạ khinh thường hành vi vô sỉ của Nhị Vương Tử, cũng không nhẫn tâm nhìn điện hạ phải chịu đựng cảnh vũ nhục này. Huống hồ, Nhung Trấn Vương đã đến Vương đô, điện hạ chưa chắc đã không có cơ hội đánh một trận cuối cùng.”

“Vu Việt đã đến rồi?”

“Đúng vậy.”

Lệ Thần nhìn về phía chủy thủ, trầm mặc.

“Lựa chọn như thế nào, đều là quyết định của chính điện hạ, tại hạ cáo từ.” Giang Nhiễm hành lễ xong, cáo từ rồi đi.

Lúc này đã là buổi tối thứ tư đi vào Vương đô, mặt ngoài nhìn như vẫn bình tĩnh không gợn sóng như cũ. Mặc Phi không biết bước hành động tiếp theo của Vu Việt, cũng không biết Minh Hàn có kế sách gì, chỉ là có đôi khi cảm thấy, kỳ thật đám người cổ nhân này rất đáng sợ.

Xách đèn lồng, Mặc Phi chậm rãi đi về phòng mình, khi ngang qua đình viện, đột nhiên phát hiện trong đình có người đang ngồi, chính là Vu Việt đang uống rượu một mình dưới ánh trăng.

Mặc Phi cũng không định tiến lên chào hỏi, xoay người muốn lặng yên rời đi, ai ngờ Vu Việt không ngẩng đầu lên, gọi nằng: “Phù Đồ, lại đây.”

Dừng một chút, Mặc Phi nhận mệnh đi tới trong đình, hành lễ nói: “Chủ công.”

“Ngồi đi.”

Mặc Phi vẫn ngồi xuống như cũ, lúc này mới phát hiện trên bàn đá bày ba ly rượu, ngoài cái Vu Việt đang cầm trong tay kia, hai cái khác đang lẳng lặng đặt ở hai bên.

“Chủ công có hẹn với người nào sao?” Mặc Phi hỏi.

Vu Việt thản nhiên nhìn nàng một cái, nói: “Người không phải là người à?”

Mặc Phi im lặng.

“Đến, bồi bổ vương uống vài chén rượu.” Vu Việt đưa cho Mặc Phi một cái chén rượu khác hai chén rượu kia, sau đó hơi cụng ly với nàng, uống một ngụm hết sạch rượu trong tay.

Thời đại này, độ của rượu cũng không cao lắm, nhưng mà cách uống giống như Vu Việt cũng thực dễ dàng say đấy!

Mặc Phi uống một ngụm nhỏ, yên lặng nhìn Vu Việt. Hôm nay, nam nhân này dường như có chút khác thường, trong ánh mắt lại mang theo tịch mịch đau thương.

Mặc Phi thu hồi ánh mắt, không có mở miệng hỏi cái gì. Nàng đoán Vu Việt khẳng định không phải đang phiền não về thế cục Vương đô, nhìn Minh Hàn đã dự tính trước mọi việc như vậy, hiển nhiên tất cả đều đã nắm chắc trong tay. Như vậy, điều duy nhất làm cho hắn đau buồn, chỉ có thể là chuyện cá nhân riêng tư của hắn.

Chuyện riêng tư của người khác, đặc biệt là chuyện riêng tư của Vu Việt, tốt nhất là nàng chẳng quan tâm.

Hai người cứ yên lặng ngồi đối diện như vậy, Vu Việt điên cuồng uống một ly lại một ly, khi Mặc Phi mới uống được nửa chén, hắn đã rót được nửa bầu. Nhìn trên mặt bàn đá trưng bày hơn mười cái bầu rượu, trước khi nàng đến đây, chỉ sợ Vu Việt đã uống không ít rồi.

Đột nhiên không nhịn được nữa, Mặc Phi khuyên nhủ: “Chủ công, uống nhiều rượu sẽ hại đến thân thể.”

“Tối nay khác.” Vu Việt thản nhiên nói, “Chỉ có tối nay, bổn vương muốn say.”

Trong mắt hắn toát ra quá nhiều tâm tình, hoàn toàn không giống với vẻ lạnh như băng ngày xưa, Mặc Phi nhìn thấy cũng có chút khó chịu.

Một người nam nhân như vậy, chỉ sợ phải gánh vác rất nhiều bí mật không muốn người khác biết rồi! Nàng cũng không biết rằng, chính là đêm nay, Vu Việt một mình đi vào Vương cung gặp Chiêu Vương, giải quyết xong cừu hận hơn mười năm của hắn.

Trong lòng Mặc Phi thở dài một tiếng, theo Vu Việt uống một ngụm rượu.

Có lẽ là do bóng đêm quá đẹp, xung quanh quá yên tĩnh, hai người cô đơn, không tiếng động truyền đến bị thương...

Hai người cứ như vậy, một ly không, một ly uống, cho đến khi toàn bộ rượu đã uống hết, Vu Việt đã say gục trên bàn đá. Một người nam nhân tự gò bó chính mình như vậy, lại không hề phòng bị, say ngã trước mặt nàng.

Mặc Phi lại uống thật sự kiềm chế, cuối cùng cũng chỉ mới uống hai, ba chén mà thôi.

Nàng gọi thị vệ tới, chuẩn bị đưa Vu Việt trở về phòng nghỉ ngơi. Ai ngờ, nàng vừa đứng dậy đã phát hiện tay áo của mình bị Vu Việt gắt gao túm chặt trong tay, dùng sức kéo vài cái, không thành công. Bất đắc dĩ, trước tiên Mặc Phi đành phải cùng thị vệ, một trái một phải, nâng Vu Việt trở về phòng.

Đem hắn đặt ở trên giường xong xuôi, Mặc Phi nói với thị vệ: “Người đi gọi hai người lại đây hầu hạ Chủ công.”

“Dạ.” Thị vệ đáp lại, trước khi rời đi còn cố quái nhìn ống tay áo bị túm chặt của Mặc Phi.

Nhìn trong phòng không còn người khác, Mặc Phi ngồi xổm xuống, dùng sức tách ngón tay Vu Việt ra, chỉ có điều, quả thực là giống như kim sắt vậy, không sức mẻ được chút nào.

Cũng không thể để cho nàng bồi một đêm nay với hắn chứ! Hay là, cởi áo ngoài ra? Cái này, bên ngoài có một đoàn thị vệ và người hầu, bao nhiêu con mắt nhìn chòng chọc, nàng mặc một thân áo mỏng, đi ra từ trong phòng Vu Việt...

Mặc Phi lập tức bỏ qua ý tưởng này. Tầm mắt lại chuyển qua ống tay áo bị túm, nàng lại nghĩ, hay là cắt đi. Trên người nàng vừa vặn mang theo dao quân dụng. Mặc Phi lấy dao quân dụng từ trong lòng ra, rút vỏ muốn cắt xuống.

Đợi chút, đây là... Đoạn tụ? Đột nhiên dừng động tác lại, tại thời điểm không thích hợp này, nàng lại có thể nhớ tới điển tích “Đoạn tụ”, nghe đồn Hán Ai Đế bởi vì không đành lòng quấy rầy Đồng Hiền đang nắm lấy ống tay áo của hân mà ngủ, cho nên rút kiếm cắt đứt ống tay áo của chính mình, đây là một loại tình ý như thế nào chứ!

Nhìn dao quân dụng trong tay một chút, Mặc Phi âm thầm cười nhạt, chẳng qua mình chỉ muốn thoát ra mà thôi, suy nghĩ đầu đầu nhiều như vậy làm gì? Huống chi, nơi này căn bản không biết “Đoạn tụ” có ý nghĩa gì, thật sự nàng là lo sợ không đầu.

Nghĩ đến đây, Mặc Phi không do dự nữa, dùng dao cắt ống tay áo kia xuống.

Thiếu mất một đoạn tay áo còn đỡ mất mặt hơn so với việc bị bắt qua đêm ở chỗ này, hoặc là mặc nội y đi ra ngoài chứ!

Vừa thu hồi dao quân dụng, đã thấy hai người hầu đi đến.

Mặc Phi dặn dò nói: “Chủ công say, các người hãy chăm sóc cho tốt.”

“Dạ.” Hai người đáp.

Mặc Phi gật gật đầu, xoay người liền chuẩn bị rời đi, đột nhiên bên tai truyền đến một tiếng nỉ non khe khẽ: “Phù Đồ...”

Mặc Phi quay đầu lại, chỉ thấy Vu Việt vẫn còn đang ngủ say như cũ, chỉ có điều chau mày, dáng vẻ cực kì không thoải mái. Ngừng một hồi, Mặc Phi thấy hân không có động tĩnh khác nữa, liền lắc lắc đầu, rời khỏi ngủ phòng của hân.

“Hả? Trên tay chủ nhân đang túm vật gì vậy?” Một người nhỏ giọng nói.

“Đây là vải dệt bị cắt xé xuống mà.”

“Xem màu sắc, hoa văn, hình như là từ trên y phục của Phù Đồ đại nhân...”

“Người nói như vậy... Hình như ta nhìn thấy ống tay áo của Phù Đồ đại nhân bị mất một đoạn.”

“A? Chẳng lẽ là Chủ công kéo xuống?”

“Rất có thể, Chủ công và Phù Đồ đại nhân...”

“Ai nha, không nói không nói, cẩn thận, họa là từ miệng mà ra đấy.”

“Nói phải...”

Mặc dù hai người không nói thêm cái gì nữa, nhưng sắc mặt lại vẫn vô cùng ái muội như cũ.

Mặc Phi dù như thế nào cũng không thể nghĩ tới, phiên bản “Đoạn tụ” ở dị thể này, sẽ bởi vì nàng và Vu Việt mà lưu danh thiên cổ...

Cuối mùa xuân năm Khải Tuất thứ bốn mươi, Thái tử Lệ Thần không thể chịu nổi nhục nhã, giận dữ giết chết Nhị Vương Tử ở trên giường.

Đồng thời trong cung, người hầu phát hiện chiếu chỉ của Chiêu Vương, phế Thái tử, giáng Nhị Vương Tử làm thứ dân, cũng đem truyền để vị cho Lệ Cù, đứa con trai của Lệ Thần, Nhưng Trần Vương Vu Việt thay mặt nhiếp chính.

Đại Vương Tử Lệ Thần biết được ý chỉ, vui vẻ chịu chết. Thân chịu nhục nhã, không thể lưu trong sử sách.

Từ đó, cuối cùng thì mấy tháng chính biến của Chiêu Quốc cũng hoàn toàn chấm dứt, Lệ Cù sáu tuổi kế tục để vị, mà Vu Việt thì trở thành Vương trung chi Vương*.

* Vương trung chi Vương: Vua của các vị vua.

Các văn sĩ có học thức đều hiểu được, thiên hạ của Lê gia chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa.

35. Q.1 - Chương 35: Lựa Chọn

Sau khi Lê Cù đăng cơ, Vu Việt chính thức nắm giữ triều chính, một mặt thì quét sạch dư đảng của Lê Kiêu, một mặt thì mau chóng khôi phục lại trật tự của Vương đô. Trong cuộc chính biến lần này, kỳ thật quốc lực của Chiêu Quốc vẫn chưa bị tổn thất lớn, ít nhất thì thực lực của Vu Việt vẫn được bảo tồn hoàn hảo. Ngoại trừ một số ít người của phái ủng hộ Quân Vương và phái trung lập, các đại thần còn lại trong triều đều nghiêng về phía hắn. Vì thế, một số các chính sách đều được tiến hành thuận lợi, Chiêu Quốc cũng nhanh chóng khôi phục lại ổn định.

“Đây là ba thành trì mà U Quốc dâng lên sao?” Vu Việt vừa xem bản đồ vừa hỏi.

Giang Nhiễm trả lời: “Đúng vậy.”

Từ sau khi Nhị Vương Tử chết, hắn đóng vai trò gián điệp ngầm cũng đã trở lại làm môn hạ của Vu Việt, chỉ có điều tạm thời không thích hợp để hiện thân, hắn vẫn duy trì khiêm tốn như cũ.

Minh Hàn cười lạnh một tiếng.

Phù Đồ tò mò tiến lên nhìn, chỉ thấy trên bản đồ có ba địa phương được vẽ phác thảo, lần lượt là “Tẩu Vinh”, “Lâu Thổ”, “Quảng Huyền”, ba thành trì này ở phía Tây Nam của Chiêu Quốc, cách một con sông lớn, xa biên giới hơn trăm dặm, lại còn phải vòng qua thành trì hiện nay đang thuộc quyền sở hữu của U Quốc.

Vu Việt nhíu mày nói: “Giang Nhiễm, vì sao lúc trước lại tiếp nhận mấy tòa thành trì này? Lê Kiêu không có chút nghi ngờ nào sao?”

Giang Nhiễm nói: “Lúc trước Nhị Vương Tử điều tự mình xử lý việc này, đợi đến khi Giang Nhiễm biết được thì kết cục đã định rồi.”

Vu Việt hừ lạnh một tiếng: “Ngu xuẩn.” Đương nhiên không phải hắn mắng Giang Nhiễm, mà là cái tên Lê Kiêu dễ dàng vênh váo đắc ý kia. Tuy rằng hắn đã chết, thế nhưng vẫn còn để lại một phiền toái như vậy.

Minh Hàn sờ sờ cằm, híp mắt yên lặng một hồi, mới nói: “Ừm, U Quốc căn bản là vô tình đưa cho chúng ta những tòa thành này.”

“Minh Hàn tiên sinh có diệu kế gì sao?” Vu Việt hỏi.

Minh Hàn thần nhiên nói: “Khẳng định là chúng ta không thể mang ba thành trì này quay trở về được, nếu như không thể, vậy thì thu phục những thành trì gần đó làm của mình là được rồi, thống nhất quốc thổ thành một mảnh, vấn đề gì cũng có thể giải quyết được.”

Tất cả mọi người trong thư phòng đều nhìn về phía Minh Hàn.

Giang Nhiễm hơi do dự nói: “Trước mắt, Chiêu Quốc vừa trải qua chính biến, lòng dân không ổn định, bây giờ là lúc phải khôi phục lại, tùy tiện phát động chiến tranh có vẻ không ổn đâu!”

Minh Hàn thần nhiên nói: “Minh Hàn dám khẳng định, U Quốc đã sớm có kế hoạch đoạt lại ba tòa thành trì kia.”

“Dựa vào điều gì mà nói như vậy?”

“Bởi vì hai vị Vương Tử đấu đá nội bộ, đối với U Quốc mà nói, đây chính là thời cơ tốt để gây rối loạn, chưa chắc bọn họ đã biết quốc lực của nước ta vẫn chưa bị hao tổn, chỉ biết nhân cơ hội mà đục nước béo cò.”

Vu Việt cười lạnh: “Đây là do bọn chúng muốn chết, so với Cảnh Quốc và Khánh Quốc, thực lực của U Quốc, bốn vương còn không thêm để vào mắt.”

“Chủ công đừng khinh thường.” Minh Hàn nói, “U Quốc chiếm lĩnh nửa giang sơn của Ngu Quốc, lấy tác phong nhất quán*, đại đa số tráng đinh** của Ngu Quốc đều có khả năng bị sung vào quân đội, không nói đến năng lực chiến đấu, chỉ số lượng đã hơn Chiêu Quốc rất nhiều rồi.”

* Nhất quán: Trước sau như một.

** Tráng đinh: Thanh niên trai tráng khỏe mạnh.

“Tức là nói, trận này không cần đánh cũng được sao?” Vu Việt gõ bàn.

Minh Hàn cười “Ha ha”, không nói gì.

Vu Việt nhìn bản đồ, trong ánh mắt xuất hiện ánh sáng xa xa.

“Báo!” Đột nhiên ngoài cửa truyền đến giọng nói của thị vệ, “Vương, Sóc Vưu tướng quân đã trở lại.”

“Mau cho hắn tiến vào.”

“Dạ.”

Không lâu sau, bóng dáng khỏe mạnh của Sóc Vưu đã xuất hiện ở ngoài cửa, hắn sải bước tiến vào thư phòng, hành lễ nói: “Chủ công, thuộc hạ đã trở lại.”

“Sóc Vưu vất vả rồi, chuyến này có thuận lợi không?” Vu Việt vừa cho hắn ngồi xuống, vừa dò hỏi.

“May mắn không làm nhục mệnh.” Sóc Vưu trả lời, “Tuy rằng bọn chúng cẩn thận, nhưng mà dù sao cũng không quen thuộc địa hình bằng chúng ta, chỉ mới mấy ngày đã bị chúng ta chặn giết.”

“Làm tốt lắm.” Vu Việt gật đầu.

Sóc Vưu sờ sờ đầu, lại nói: “Chỉ có điều, nhóm người này hơi kì lạ, quân trang trên người tinh xảo chỉnh tề, không giống như nhóm binh lính chạy tán loạn.”

“Ồ?” Vu Việt hỏi, “Có mang người sống về không?”

“Cái này, không còn một người nào còn sống.”

Vu Việt dừng một chút, lại hỏi: “Còn có điểm đáng ngờ nào khác sao? Có xác định được bọn họ là binh lính Ngu Quốc không?”

Sóc Vưu gật đầu: “Điều này có thể xác định được, thuộc hạ nghi ngờ có khả năng vẫn còn vài nhóm binh lính nữa đang ẩn nấp trong nước ta.”

“Vì sao lại nói như vậy?” Nét mặt Vu Việt thận trọng, Minh Hàn cũng hơi mở đôi mắt híp nửa của hắn.

“Thuộc hạ phát hiện bọn họ dùng cách thổi khói để liên lạc, nếu chỉ để liên lạc trong nội bộ mà nói, hoàn toàn không cần phải làm như vậy, nhưng mà hầu như mỗi người trong bọn chúng đều được trang bị mấy phần.”

Về mặt Vu Việt thay đổi, Minh Hàn thì lại rất có hứng thú, nói: “Điều này lại có chút thú vị rồi.”

Giang Nhiễm yên lặng một lúc, nói: “Tại hạ nghe nói ở Cảnh Quốc, Khánh Quốc, U Quốc đều xuất hiện vài nhóm binh lính, huyết tẩy mấy thôn xóm, giết chết vô số dân chúng, chẳng lẽ là có người đứng sau lưng thao túng sao?”

Ánh mắt Minh Hàn lại ngẩn ngơ một hồi, phảng phất như đang đi du ngoạn ở cõi thần tiên, người quen biết hắn sẽ biết, đây là vẻ mặt khi hắn đang suy nghĩ.

Sau một lúc lâu hắn mới nói: “Ồ... Thì ra là thế.”

Mặc Phi nhìn bộ dáng này của hắn, vô cùng tò mò, không nhịn được dò hỏi: “Minh Hàn tiên sinh nghĩ đến điều gì thế?” Vừa rồi, nàng vẫn nghe mọi người thảo luận sự tình, bởi vì nàng không quen thuộc lắm thời cuộc ở các quốc gia, nên cũng không có ý định mạo muội xen vào, nhưng mà những điều nên hiểu thì cũng đã hiểu sơ lược rồi.

Minh Hàn tự nói như vậy: “Thiên hạ này, chỉ sợ lại phải hỗn loạn rồi...”

Rốt cuộc vị đại thúc này đang nghĩ đến cái gì thế? Trong đầu mấy người ở đây đều đồng loạt hiện lên nghi vấn giống nhau. Nhưng mà Minh Hàn thích nhất là chơi trò thần bí, khi đã không muốn nói, cho dù có là Vu Việt cũng sẽ không hỏi ra cái gì.

“Ta nói, Minh Hàn tiên sinh, “Sóc Vưu không vừa lòng kêu la, “Đừng lảm bảm một mình nữa, nói chút tình huống cho chúng ta đi!”

Minh Hàn giống như vừa mới tỉnh lại, nói: “Ồ, kỳ thật cũng không có gì, ít nhất thì không phải là chuyện xấu đối với Chiêu Quốc và Chủ công. Tại hạ cũng không muốn bàn luận nhiều, rất nhanh sẽ có biến động, chư vị cứ kiên nhẫn chờ đợi một khoảng thời gian đi.”

Vu Việt dường như đã quen rồi, không mấy may có biểu cảm gì, nhưng mà những người còn lại thì oán thăm hần không thôi.

Hai ngày sau, sứ giả Cảnh Quốc đi vào Tiệm Hề cầu kiến Chiêu Vương Lệ Cù và Vu Việt.

Trong triều đình, sứ giả Cảnh Quốc nói ra mục đích đến, là hi vọng kết minh với Chiêu Quốc, cùng nhau đối phó với Khánh Quốc.

Trọng thần Chiêu Quốc đều hơi ồ lên, Cảnh Quốc vừa mới ngưng chiến, chính là thời điểm cần có thời gian nghỉ ngơi lấy lại sức, vì sao lại muốn phát động chiến tranh vậy?

“... Bên trong Cảnh Quốc xuất hiện một nhóm binh lính lớn của Ngụ Quốc, ẩn nấp trong núi rừng, đốt nhà, giết người, cướp của, không chuyện ác nào không làm, cái này thì cũng thôi, đội quân của nước ta có thể đối phó được, nhưng mà tâm tư bọn họ khó lường, lại khơi mào mâu thuẫn giữa nước ta và Khánh Quốc, giả danh nghĩa của Cảnh Quốc, dùng số lượng lớn binh khí của Cảnh Quốc đi tàn sát dân chúng Khánh Quốc, làm cho Khánh Quốc tuyên chiến với chúng ta.”

Lúc này mọi người mới giật mình.

Sứ giả lại nói: “Tuy khai chiến với Khánh Quốc là do thế cục bức bách, nhưng mà Khánh Quốc có binh hùng tướng mạnh, cũng chính là uy hiếp lớn nhất của quý quốc, liên minh với nước ta, đây là hành động mà đôi bên cùng có lợi, hi vọng Chiêu Vương bệ hạ và Nhung Trần Vương đồng ý kết minh lần này.”

Chiêu Vương Lệ Cù tuổi còn nhỏ, đương nhiên không có lời nào để nói.

Vu Việt nói: “Sứ giả đi lại mệt nhọc, xin hãy tới dịch quán tạm thời nghỉ ngơi đi đã. Việc này hãy đợi chúng ta bàn bạc một hồi, rồi sẽ đáp lại.”

Sứ giả rời đi, chúng đại thần trong triều lập tức trao đổi ồn ào, chỉ có một số ít người đồng ý kết minh, người phản đối đa số là thuộc phái bảo thủ, bọn họ cho rằng, trước mắt Chiêu Quốc nên nghỉ ngơi lấy lại sức, bàng quan, đợi bọn họ hần lương bại câu thương rồi mới quyết định cũng không muộn.

Vu Việt chỉ lẳng lặng nghe, vẫn chưa phát biểu ý kiến gì, cuối cùng việc này chỉ có thể để bàn bạc lại sau.

Trở lại trong phủ, Vu Việt lập tức triệu tập mấy người thân tín, trần thuật sơ lược lại một lần mục đích của sứ giả Cảnh Quốc, cuối cùng mới hỏi: “Chư vị thấy như thế nào?”

Ánh mắt Giang Nhiễm sáng ngời, nói: “Đương nhiên là kết minh, đây chẳng phải là thời cơ tốt để đối phó với Khánh Quốc sao?”

Minh Hàn chưa nói một từ nào, Phù Đồ dường như cũng có chút suy nghĩ.

Trước mắt ở Tiệm Hề, phần lớn môn hạ thân tín của Vu Việt không ở bên người, cho nên hần nhìn về phía những người còn lại, muốn nghe xem ý kiến của mỗi người ở đây.

“Đánh!” Sóc Vưu gơ nắm đấm lên.

Vài tên võ tướng còn lại cũng tỏ vẻ đồng ý.

Minh Hàn lại giống như mộng du vậy, vẻ mặt ngẩn ngơ.

Mà Phù Đồ sau khi do dự, mở miệng nói: “Phù Đồ không đề xuất việc kết minh.”

“Vì sao?” Vu Việt hỏi.

“Quốc lực của Khánh Quốc hùng mạnh, chỉ dựa vào Cảnh Quốc, khẳng định khó có thể địch nổi, cho dù có kết minh với nước ta, tỉ lệ thắng cũng chỉ là năm:năm. Quan trọng hơn là, phía tây Chiếu Quốc còn có một U Quốc đang như hổ rình mồi, một khi binh lực của chúng ta tiến về phía Đông Nam, rất có khả năng U Quốc sẽ nhân cơ hội làm khó dễ, đến lúc đó, phía trước và phía sau chúng ta đều phải chống đỡ quân địch.”

Giang Nhiễm lộ ra vẻ mặt trầm tư.

Sóc Vưu không quan tâm, nói: “U Quốc thì tính là cái gì? Phái mấy vạn người ngựa canh giữ ở biên giới, bọn họ có muốn đánh cũng không tiến vào được.”

“Chưa chắc.” Giang Nhiễm nói, “Phù Đồ đại nhân nói đúng, vừa rồi tại hạ đã khinh suất*, Khánh Quốc đúng là uy hiếp của nước ta, nhưng cũng không thể xem nhẹ U Quốc ở phía tây được. Như vậy, chỉ có thể tọa sơn quan hổ đấu** sao?” Nói đến phần sau, giọng nói dần dần nhỏ lại.

* Khinh suất: Nói năng, làm việc tùy tiện, hời hợt.

** Tọa sơn quan hổ đấu: Ngồi trên núi mà nhìn hổ đấu nhau rồi ở giữa hưởng lợi.

“Minh Hàn?” Vu Việt lại nhìn về phía Minh Hàn.

Minh Hàn sờ sờ chòm râu nói: “Hai lựa chọn này, Minh Hàn đều không tán thành.”

Mọi người lập tức lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Nếu như không đồng ý liên minh, nước ta đương nhiên có thể nghỉ ngơi lấy lại sức, nhưng mà một khi Khánh Quốc thôn tính được Cảnh Quốc, thực lực sẽ càng thêm lớn mạnh, trong tương lai chỉ sợ còn muốn chia mũi nhọn vào cả Chiếu Quốc nữa. Còn nếu như đồng ý liên minh, giống như lời nói của Phù Đồ, nước ta có thể sẽ phải hai lưng mà chống địch. Cho nên, hai lựa chọn trên đều không được.”

“Vây ý của Minh Hàn là gì?”

“Chúng ta không kết liên minh này cũng được, nhưng Chiếu Quốc cũng không thể không đạt được gì, tại hạ cho rằng nên tập trung binh lực, đối phó với U Quốc trước.”

“Đối phó với U Quốc?”

Minh Hàn lộ ra vẻ dường như đang tính toán cái gì đó, tươi cười tiếp tục nói: “Quốc quân của U Quốc có lòng dạ hẹp hòi, lúc trước, khi Nhị Vương Tử lấy từ trong tay hấn ba tòa thành trì, điều này đã làm cho hấn ghi hận trong lòng, đồng thời hấn cũng một Quân chủ rất có dã tâm, chỉ cần có cơ hội, sẽ không cam tâm mà ẩn núp. Sớm muộn gì Chiếu Quốc và U Quốc cũng phải có một trận chiến, Minh Hàn đoán rằng, U vương có thể đang chuẩn bị mưu đoạt lại ba tòa thành kia. Cho dù hiện tại không có lực lượng để xuất binh, đối đầu với nước ta, nhưng mà U Quốc lại có được ưu thế về địa lý, Sông Xám và Bình Nguyên Tử Vong cũng là hiểm địa* khó có thể vượt qua được.”

* Hiểm địa: Nơi hiểm yếu, nguy hiểm.

Sắc mặt mọi người đều nghiêm túc.

Sông Xám còn không nói gì, Bình Nguyên Tử Vong kia có tiếng tăm vô cùng lừng lẫy. Mặc Phi từng cố ý tìm đọc qua, ở hàng trăm năm trước, Bình Nguyên Tử Vong đã nổi tiếng hậu thế, nơi đó rộng hơn mười dặm, không có một ngọn cỏ, một loài động vật nào tồn tại, người thì chỉ cần đi vào, sẽ rất khó sống sót để đi ra, đã thế, nơi đây không có ao đầm cũng chẳng có chướng khí*, một mảnh trống trải, bất kì ai vừa xem là đã hiểu.

* Chướng khí: Khí độc (khí độc ở rừng núi).

Mặc Phi suy nghĩ thật lâu cũng không hiểu được vì sao lại không thể đặt chân đến nơi đó?

Đang lúc Mặc Phi trầm tư, lại nghe Minh Hàn nói: “U Quốc giống như một viên đá trong giày vậy, nhìn thì nhỏ, lại làm cho người ta khó có thể đi lại được, nếu không loại bỏ nó, rồi sẽ có lúc bị mài thủng chân.” Khi nói lời này, trong mắt hấn lóe lên tinh quang, cười dài nhìn Vu Việt.

Giang Nhiễm cẩn thận nói: “Tuy rằng binh lực U Quốc không bằng nước ta, nhưng đánh một trận với nó cũng sẽ phải trả một cái giá rất lớn, như thế không bằng phát triển bản thân trước đã, đợi đến khi thực lực càng trở nên lớn mạnh hơn, thì hãy suy tính tiếp.”

Minh Hàn cười vài tiếng, không thêm nói lại.

Vu Việt trầm ngâm một lúc, thản nhiên nói: “Chuyện này bổn vương muốn thận trọng suy nghĩ một chút, hôm nay tạm thời đến đây đã!” Nói xong thì đứng dậy rời đi.

Mặc Phi nhìn bóng dáng rời đi của Vu Việt, lại nhìn vẻ mặt tươi cười giả tạo của Minh Hàn, trong lòng âm thầm suy xét: chỉ sợ đây chính là một lựa chọn, quyết định cho tương lai của Chiếu Quốc...

Là cố thủ* một phương, hay là chỉ kiếm vào thiên hạ? Vu Việt, người sẽ lựa chọn cái gì đây?

* Cố thủ: Khăng khăng, cố giữ lấy, cố bám lấy.

36. Q.1 - Chương 36: Pha Trà Định Sách

Đêm khuya tĩnh lặng không ngủ, Vu Việt đi tới viện tử của Mặc Phi, vừa cất bước vào đã ngửi được một mùi hương trà, hóa ra Mặc Phi đang pha trà.

Dường như Mặc Phi cũng không bắt ngờ khi Vu Việt đến, chỉ hơi hơi hành lễ, mời Vu Việt ngồi rồi tiếp tục làm việc trong tay.

Trà ở thời đại này hoàn toàn khác với loại trà chỉ cần trực tiếp pha nước sôi là có thể uống, lá trà bị đóng thành bánh, khi muốn uống cần phải nghiền nát ra mà pha, lại còn thêm vào đủ loại gia vị, thành phẩm cuối cùng mang theo chua, ngọt, đắng chát, lúc đầu Mặc Phi thực sự không uống được, sau đó, khi có thời gian thì tự mình pha vài lần, loại trừ đi một vài loại gia vị, cuối cùng mới cho ra loại Thanh trà* thích hợp với mình.

* Thanh trà: Trà xanh.

Trình tự pha trà cũng không phức tạp, nhưng khi nhìn Mặc Phi làm lại có một loại ý vị khác, có lẽ là theo bản năng nhập vào cảnh giới trà đạo một chút. Người thầy thu dưỡng năng là một người vô cùng truyền thống, tuy rằng chưa từng yêu cầu phải tinh thông đủ thứ cảm kỳ thư họa, nhưng lại yêu cầu vô cùng nghiêm khắc đối với tu dưỡng và lễ nghi cá nhân, đi phải đoan chính, ngồi phải ngay thẳng, tiến thoái phải có chừng mực, chấp hành mọi việc phải kính cẩn. Biểu hiện ở trên trà đạo, chính là yên tĩnh mà tập trung, thanh tâm mà địch trần*.

* Thanh tâm mà địch trần: Tâm trong sạch, rõ ràng, gột rửa bụi bặm cõi trần.

Nhìn Mặc Phi như vậy, Vu Việt tạm thời đè ép trở lại lời muốn nói của mình, chỉ lẳng lặng cảm nhận phần đặc biệt trong sự yên tĩnh này, giống như là cho dù bất cứ khi nào, chỉ cần ở bên người “Hắn” là mình có thể thả lỏng một cách tự nhiên như vậy.

Mặc Phi đem trà đã pha xong đặt ở trước mặt Vu Việt, mở miệng nói: “Chủ công, mời uống trà.”

Vu Việt cũng không nói chuyện, chỉ nâng chén trà lên, tĩnh tế ngửi. Trà của Mặc Phi pha, hương vị luôn thơm ngát như thế, Vu Việt cảm thấy, có lẽ đây mới là hương vị chân chính của trà.

Nhìn chân mày của Vu Việt giãn ra, Mặc Phi mới hỏi: “Chủ công, vì sao mà lo lắng như thế? Là vì chưa quyết định được chiến sự sao?”

Vu Việt buông chén trà, thản nhiên nói: “Kỳ thật, khi Minh Hàn đưa ra kiến nghị tập trung binh lực đối phó với U Quốc, bổn vương đã có quyết định rồi.”

“Vậy Chủ công còn do dự điều gì nữa?”

“Bốn vương chinh chiến nhiều năm, vô cùng rõ ràng đối với hoàn cảnh địa lý ở biên cương U Quốc, khi đi ngang qua Sông Xám, dòng nước chảy xiết, lòng sông rộng hơn trăm trượng, kinh nghiệm tác chiến trên đường thủy của đội quân Chiếu Quốc còn thiếu, muốn vượt qua sông này thực sự là vô cùng khó khăn. Nhưng nếu tiến vào Bình Nguyên Tử Vong kia, như vậy thì lại càng có đi mà không có về, không một sinh linh nào có thể tiến vào trong đó, vô cùng quý dị. Nếu không phải như vậy, kỵ binh mà bốn vương mang theo sẽ có thể phát huy được ưu thế lớn nhất. Muốn đi vào bên trong U Quốc, nhất định phải lựa chọn đi qua một trong hai hiểm địa này, nếu không sẽ phải đi đường vòng xa ngàn dặm, đem kéo dài chiến tuyến, đây là tối kỵ của binh gia, thà rằng bốn vương không xuất binh cũng không tình nguyện đi nước cờ này.”

Mặc Phi gật gật đầu, cũng đã nói, chỉ cần giải quyết được vấn đề này, là có thể chuẩn bị tác chiến ngay lập tức.

Mặc Phi nói: “Tuy rằng Phù Đồ có đọc trong thư sách về một số tình huống của Bình Nguyên Tử Vong, nhưng vẫn không hết nghi hoặc với nơi này, ta thật sự không hiểu được vì sao nơi đây lại hung hiểm như thế?”

“Chỉ sợ không ai có thể giải thích được, đến nay nó đã trở thành một câu đố.”

“Nếu mà... Nếu mà Phù Đồ có thể đi xem tận mắt thì tốt rồi.” Mặc Phi thì thào tự nói. Đột nhiên nàng cảm thấy vô cùng hứng thú với nơi này.

Trong lòng Vu Việt khẽ động, nói: “Chuyện này không khó. Chuẩn bị quân lực cũng phải cần một khoảng thời gian, người quay về Nhung Trăn cùng bốn vương trước, sau đó sẽ đi tới Bình Nguyên Tử Vong.”

Mặc Phi sửng sốt: “Chủ công phải về Nhung Trăn ngay lập tức sao?”

Vu Việt gật đầu: “Phần lớn đội quân của bốn vương đều ở Nhung Trăn, còn rất nhiều chuyện phải quay về đất phong để xử lý, thế cục Vương đô trên cơ bản đã ổn định, có quân đội ở lại, sẽ không xảy ra việc gì lớn cả.”

“Minh Hàn tiên sinh cũng ở lại sao?”

“Không, lần này hẳn sẽ quay về đất phong với bốn vương, việc xuất binh trong tương lai, hẳn sẽ là quân sự của bốn vương.”

Mặc Phi yên lặng một lát, đột nhiên nàng cảm giác Vu Việt còn chưa hoàn toàn thay đổi từ một vị Vương gia ở đất phong trở thành người đứng đầu của một nước, ngoại trừ sức mạnh quân sự chấn nhiếp ở bên ngoài, quan trọng hơn là phải điều chỉnh lại thế lực trong triều, lập ra kế hoạch thống nhất, đề cao quốc lực, thu được lòng dân.

Một vị Quân giả có thể không giỏi trị quốc, nhưng phải hiểu được cách dùng người. Vu Việt làm việc bất chấp quy tắc, người nào cũng dám dùng, nhưng mà con người hẳn có chút cao ngạo, người nào không vừa mắt sẽ bị đối đãi lạnh nhạt thờ ơ. Đây cũng không phải là một tính cách tốt.

Mặc Phi suy nghĩ, mở miệng nói: “Chủ công, ngài và Minh Hàn tiên sinh đều rời khỏi đây, trong triều có vị đại thần nào uy vọng đủ cao thay ngài tọa trấn hay không?”

Vu Việt nói: “Một nửa trong triều đều thuộc phe của bốn vương.”

“Không.” Mặc Phi lắc đầu nói, “Phù Đồ không có ý này, có vị nào đức cao vọng trọng đủ để chấn trụ những đại thần còn lại hay không?”

Vu Việt im lặng, tập trung suy nghĩ.

“Đại thần trong triều đều là lương tài*, điều này Phù Đồ không dám khinh thường.” Mặc Phi từ từ nói, “Nếu Chủ công vẫn ở trong triều, đương nhiên sẽ không có vấn đề gì, nhưng mà ngài lại muốn thân chinh dẫn binh đi U Quốc, trong triều thiếu trấn sơn chi thạch**, dưới sự đấu đá quyền lợi, rất dễ dàng tạo thành cục diện rối loạn, điều này chắc chắn không phải điều Chủ công mong muốn.”

* Lương tài: có tài có đức.

** Trấn sơn chi thạch: Hòn đá trấn núi, ở đây nói về việc thiếu người trấn giữ triều đình trong khi Vu Việt xuất binh.

“Phù Đồ có cao kiến gì?”

“Muốn mở rộng ra bên ngoài thì bên trong phải an ổn đã, Chủ công muốn chinh chiến thiên hạ, như vậy, tất nhiên phải có được một hậu phương vững chắc không lo âu, điều chỉnh lại triều đình là việc quan trọng số một. Phù Đồ đề nghị, đề bạt một người có thanh danh hiển hách mà tài năng trác tuyệt làm thừa tướng, lại để cho thừa tướng đứng đầu, tiến hành điều chỉnh một lần các chức quan trong triều, lập quy định, giám sát những điểm quan trọng, tránh ột phía phát triển lớn mạnh hoặc là làm theo ý mình.”

Sắc mặt Vu Việt thận trọng, cẩn thận nghe từng lời nói của Phù Đồ.

“Chiếu Quốc trọng võ khinh văn, điều này đã không còn thích hợp nữa. Chủ công cần phải nắm giữ toàn bộ nhân tài ở khắp nơi, ‘Chọn người tài để bổ nhiệm, chọn ý hay mà đi theo, thì người có trí sẽ hết lòng tham mưu, người có sức sẽ dốc lòng hợp lực, người nhân đức sẽ lưu truyền đức tốt, người thành tín sẽ dốc sức trung trinh’*, người phải dùng hết tài năng, lại thi hành chính sách khai sáng, đạt được quốc thái dân an. Tâm nguyện của Chủ công là đặt trên thiên hạ, như vậy, trong lòng phải có thiên hạ. Thiên hạ mất thì Chủ công sẽ mất, thiên hạ giàu có thì Chủ công sẽ giàu có, mà thiên hạ thái bình thì Chủ công sẽ được thái bình.”

* Đây là bản dịch của Nguyễn Tuấn Cường. Nguyên văn được trích ra trong bản sớ “Mười điều nghị” can gián vua Đường Thái tông (Gián Thái tông thập tư sớ) của Ngụy Trưng (580-643).

Nguồn: Đây

Vu Việt lộ ra vẻ kinh sợ, ánh mắt sáng quắc nhìn Mặc Phi.

Mặc Phi tiếp tục nói: “Phù Đồ tự biết tuổi còn trẻ, kiến thức nông cạn, không dám tự xưng già giặn, nhưng Phù Đồ nguyện làm hết khả năng vì Chủ công, dâng lên tất cả sở học của mình.”

“Phù Đồ đại tài, không được tự coi nhẹ mình, nếu có điều muốn nói, bổn vương nguyện ý nghe tường tận.” Vu Việt ngồi ngay ngắn nghiêm nghị, vẻ mặt trang nghiêm chờ đợi.

Mặc Phi lại rót đầy trà cho Vu Việt, cùng thảo luận về đạo làm vua, đạo trị người cùng với ưu khuyết điểm của quốc sách Chiếu Quốc, lại kết hợp với tình thế trước mắt của Chiếu Quốc, đưa ra kế hoạch cải cách tổng hợp.

Trong khi nói, Mặc Phi còn lấy cách thức kể chuyện xưa, tự thuật về một số chuyện được truyền kể về những minh quân, danh thần cổ đại của Trung Quốc, lúc thì khiến cho người ta tỉnh ngộ, lúc thì buồn cười, lúc thì lại vỡ vụn quá đỗi, không có sự nghiêm túc khi bắt đầu, hai người giống như bằng hữu, vui vẻ, thoải mái mà chuyện trò.

Trà đã thay đổi nhiều lần, hai người trò chuyện say mê, không biết thời gian trôi qua.

Cho đến tận khi Mặc Phi không nhin được, ngáp một cái, Vu Việt mới giật mình nhận ra đêm đã khuya.

Hắn nhìn Mặc Phi thật kĩ, trong lòng có chút không muốn, loại cảm giác này thực sự làm cho người ta lưu luyến.

Nếu như có thể ngày đêm làm bạn với “Hắn” thì thật tốt, như thế hắn sẽ không phải luôn rời đi một mình.

Cuối cùng, đột nhiên Mặc Phi giống như nhớ tới cái gì đó, nói: “Chủ công, tuy rằng ngài đã quyết định xuất binh đánh U Quốc, nhưng chưa chắc không thể làm gì với Khánh Quốc.”

“Ồ? Lời này hiểu thế nào?”

“Ở bất kỳ quốc gia nào, nội bộ bất ổn luôn là khúc mắc lớn nhất. Không bằng Chủ công hãy tìm một số người nhạy bén, lên vào Khánh Quốc, có thể tung ra lời đồn, có thể chia rẽ đại thần, cũng có thể khơi mào sự phản nộ của dân chúng, làm hết sức khiến cho nội bộ của Khánh Quốc hỗn loạn.”

Cái này đúng là kế sách hay! Vu Việt có chút kinh ngạc nhìn về phía Mặc Phi, lấy con người lương thiện của “Hắn”, lại cũng có lúc nham hiểm như thế?

“Chủ công? Ngài không đồng ý sao?” Thấy hắn không đáp lại, Mặc Phi nghi hoặc hỏi.

“Không, kế này rất hay.” Vu Việt gật đầu không chút do dự.

“Như thế, bốn vương cũng nên đi rồi.”

Mặc Phi đứng dậy đưa tiễn.

Vu Việt chậm rãi đi vài bước, đột nhiên dừng lại nói: “Bốn vương và Phù Đồ nói chuyện thật vui vẻ, không bằng tối nay ngủ cùng một chỗ, lại tiếp tục gỏi đầu trò chuyện một phen?”

“...” Sắc mặt Mặc Phi không chút thay đổi nói, “Ngày mai Chủ công còn có chính vụ cần xử lý, Phù Đồ không dám làm chậm trễ thời gian nghỉ ngơi của Chủ công, xin Chủ công hãy chú ý giữ gìn sức khỏe.”

Quả nhiên là từ chối. Trong mắt Vu Việt hiện lên một tia tiếu nuối, cuối cùng cũng chỉ có thể ngượng ngùng mà rời đi.

Khi đi tới cửa, hắn lại quay đầu nói: “Phù Đồ, hi vọng ngươi vẫn có thể luôn bầu bạn bên cạnh ta, bày mưu tính kế cho ta, mang lại hoà bình và sự ổn định cho đất nước.”

“Nếu Vương không xua đuổi, Phù Đồ sẽ không rời.” Mặt không đổi sắc nói dối, Mặc Phi hoàn toàn không có ý định cả đời bên cạnh hắn, thứ nhất, nàng thực sự là một quả bom hẹn giờ, thứ hai, khi thiên hạ đã yên định trở lại, ý nghĩa tồn tại của nàng cũng không lớn.

“Lời nói hôm nay, bốn vương nhớ kỹ.” Nếu như ngươi rời bốn vương mà đi, cho dù chân trời góc biển, bốn vương cũng sẽ đi đến bắt giữ ngươi trở lại, đến lúc đó...

Lư Khâu, tự là Hiển Vấn, là viên chủ của Chiếu Tùng viên, hiện nay đã hơn bảy mươi tuổi, tạm thời mình mẫn, tính cách cao thượng, khi mười lăm tuổi đã danh chấn bốn phương về tài biện học trong thiên hạ. Khi mười tám tuổi, Chiếu Vương tự mình triệu kiến, cố ý ban cho quyền cao chức trọng, Lư Khâu từ chối, không lâu sau thì tìm một chỗ vắng vẻ, khai sơn thụ học*, nhận vài người đệ tử, chuyên tâm truyền thụ mười năm, những ai được ông dạy dỗ, người thì đứng hàng triệu thần, người thì vang danh sĩ lâm, không một ai không thành tài, có đức. Bởi vậy Lư Khâu đạt được danh “Tiến sĩ”, được thế nhân tôn sùng.

* Khai sơn thụ học: Mở trường dạy học.

Năm hơn năm mươi tuổi, ông di cư đến Tiệm Hề, mở Chiếu Tùng viên. Thị tộc nhiều lần đến xin ông dạy học, ông đều từ chối tất cả. Nhưng mà, ông lại thu nhận Vu Việt làm học trò, đây là học trò duy nhất của Lư Khâu lúc tuổi già.

Trong khoảng thời gian mấy chục năm, Lư Khâu lần lượt viết hơn mười bộ sách, được sĩ lâm tranh nhau sao chép, tôn sùng là kiệt tác, địa vị cũng được đặt đứng đầu, cao thượng trong sĩ lâm.

Nhưng mà cũng không có ai biết rằng, từ mấy năm về trước, Lư Khâu đã trở thành thượng khanh của Vu Việt, đứng đầu trong sáu vị thượng khanh.

“Lão sư, xin hãy giúp ta một tay.” Bởi vì được Mặc Phi thức tỉnh, lần này Vu Việt chính thức đến mời Lư Khâu xuất sơn*.

* Xuất sơn: xuống núi, ra làm quan.

Lư Khâu vuốt râu mà cười nói: “Nghĩ đến việc bắt đầu dùng lão phu, điều này không giống với tác phong của ngươi lắm nhỉ!”

Vu Việt ủng hộ dùng võ trị quốc, vô cùng nghiêm khắc đối với triều thần thống lĩnh, sách lược lời kéo hoàn toàn không phải phong cách của hắn.

Vu Việt thần nhiên nói: “Đây là khuyến giải của môn hạ thượng khanh Phù Đồ của Vu Việt.”

“Phù Đồ?” Lư Khâu như có chút suy nghĩ, gật gật đầu, nói, “Kẻ này để lại ấn tượng rất sâu sắc với lão phu, cho dù là cử chỉ hay là khí chất đều khác hẳn với người thường, do lúc trước ‘Hắn’ coi ngươi là Lệ Thần, tiến đến tự tiến cử, ha ha.”

Sắc mặt Vu Việt có chút ngượng ngùng.

Lư Khâu lại nói: “Chỉ có điều, lão phu cũng không nghĩ tới, thiếu niên chỉ gặp mặt một lần lúc trước lại có đại tài thể này, những việc hắn đã làm ở Nhung Trấn, lão phu không thể không tán dương một tiếng ‘Giỏi’ ! Vu Việt, ngươi có thể có cơ duyên xảo hợp, chiêu nạp ‘Hắn’ vào trong phủ, đó là may mắn lớn của ngươi.”

Vu Việt gật gật đầu, trong mắt hiện lên một chút ánh sáng nhu hòa.

Lư Khâu nhìn mắt hần, cảm thấy hơi giật mình một chút, lại càng thêm tò mò với tên Phù Đồ công tử kia.

Vu Việt đứng dậy hành lễ nói: “Lão sư, còn phải nhờ người.”

Lư Khâu cười cười, trong mắt hiện lên vẻ nhìn xa trông rộng.

Năm đầu của Tấn Tân (Lệ Cù kế vị, sửa quốc hiệu là “Tấn Tân”), Lư Khâu đảm nhiệm chức vụ thừa tướng, thống lĩnh bách quan. Tài đức của Lư Khâu, không người nào không thần phục.

37. Q.1 - Chương 37: Lương Thư*.

* Lương thư: Hai bộ sách.

Mùa hạ đầu tiên của Tấn Tân, Thái Thượng Hoàng Chiêu Quốc băng hà trong khi ngủ, cả nước đều đau xót. Vu Việt cũng lấy danh của việc này mà từ chối thỉnh cầu kết minh của sứ giả Cảnh Quốc.

Trong lúc này, Khánh Quốc đã chính thức tuyên chiến với Cảnh Quốc, hai nước đều đang chuẩn bị cho đại chiến sắp tới, Chiêu Quốc bàng quan, hoạt động nội bộ tạm thời không đề cập tới.

Công việc ở Tiệm Hề đã xử lý thỏa đáng, khi đám người Vu Việt, Mặc Phi, và Minh Hàn cùng nhau trở lại Nhung Trần thì đã đến giữa mùa hạ.

So sánh với những năm trước, Nhung Trần biến hóa thật lớn, sau khi nông pháp được phổ biến, chẳng những người dân cư ngụ nơi đây có thể thu lợi, những người dân lánh nạn, di cư đến đây cũng đã an cư lạc nghiệp nhanh chóng, khôi phục sản xuất; thương pháp được ban hành cũng đã hạn chế ở một mức độ nhất định những thương nhân vơ vét của cải ở khắp nơi mà còn có thể dễ dàng phát triển với quy mô lớn, đồng thời cũng cung cấp cho nhóm thương nhân nhiều cơ hội kiếm tiền hơn, thương nhân khắp nơi tranh nhau tới, dân cư Nhung Trần nhanh chóng gia tăng, tại những nơi chợ phiên có thể tùy ý nghe được tiếng người nhộn nhịp.

Nếu như nói nông, thương pháp được tôn sùng, làm theo mẫu trên cả nước thì việc biên soạn Tứ Khố toàn thư trở thành việc chỉ có ở Nhung Trần, một số lượng lớn tài sĩ tập trung lại như thế, hoàn toàn thay đổi cục diện vô phong* quá thịnh ở Nhung Trần. Giấy được sản xuất ở Nhung Trần cũng làm cho những nhóm tài sĩ này mừng rỡ như điên, bọn họ bắt đầu vứt đi những thẻ tre ban đầu, lấy tốc độ cực nhanh đã quen thuộc với giấy viết.

* Vô phong: Phong trào thịnh võ.

Chỉ có điều cung không đủ cầu, trước mắt, giấy mới chỉ được phổ biến rộng rãi ở những nơi phụ cận của Nhung Trần, những thành thị còn lại đều chỉ xuất hiện có chút ít.

Nhóm Vu Việt trở lại ranh giới Nhung Trần, khi còn cách chủ thành hơn mười dặm, Vu Việt cùng hơn trăm hắc thiết kỵ tính cả Minh Hàn cùng nhau đi đến quân doanh trước, mà Mặc Phi và vài văn sĩ thì trực tiếp đi tới chủ thành.

Đi tới bên trong thành, rất nhanh Mặc Phi đã cảm nhận được sự biến đổi của nơi này, trong lòng vui sướng rất nhiều, cũng không thể không có chút tự hào, sở học của mình ở thời đại này, cũng có thể có thành tựu.

Nếu như nói Mặc Phi chỉ là vui sướng thì mấy văn sĩ còn lại ở phía sau nàng là kinh ngạc, đối với tình huống Nhung Trần, hầu hết bọn họ đều rõ ràng, đất rộng mà người thưa, người dân hung hãn, kinh tế bình thường, điều này còn là sau khi Vu Việt được phong Vương mới từ từ có chiều hướng tốt, nhưng cũng chỉ có thể so với được những thành thị tầm trung, ai có thể nghĩ được, chỉ sau một năm ngắn ngủi lại có biến đổi to lớn như thế?

Những điều đó, đều là công lao của người nam tử trước mắt này ư?

“Hả? Chẳng lẽ vị công tử tóc ngắn đang cười ngựa kia là chính là Phù Đồ tiên sinh thường nghe trong lời đồn sao?” Lúc này, cách đó không xa truyền đến một giọng nói ngạc nhiên.

“Ồ đâu? A, đúng là Phù Đồ tiên sinh rồi, hắn đã trở lại.”

“Là Phù Đồ tiên sinh sao?”

“Phù Đồ...”

Xung quanh ngay lập tức xôn xao một trận, những nam tử ăn mặc kiêu vãn sĩ đều chen đến nhìn xem phong thái của vị danh sĩ số một này.

Mặc Phi không dự đoán được thanh danh của mình lại vang như thế, cũng không nghĩ tới, cũng một ngày mình lại bị vây xem như vậy, may mắn là nàng mặt than, lúc nào cũng có thể bảo trì bình tĩnh, nếu không sợ rằng sẽ không trấn định được mất.

Mấy người phía sau nàng còn có chút không được tự nhiên, tuy rằng người bị nhìn không là bọn hắn, nhưng trước mắt bao người như thế, áp lực rất lớn.

Mặc Phi suy nghĩ, đột nhiên nhảy xuống ngựa, hướng tới chào từng nhóm tài sĩ một.

Vừa mới tới bên ngoài thành, chủ yếu là dân chúng bình thường, bọn họ cũng sẽ không chú ý người đi ngang qua là ai, cũng sẽ không coi trọng lễ nghi như vậy, cho nên Mặc Phi có thể đi đứng tùy ý. Nhưng nhóm tài sĩ này khi khác, hầu hết sở học của bọn họ đều có chút thành quả, trong tính cách mang theo ngạo khí, coi trọng sự chênh lệch rất nhiều. Như vậy, nàng vẫn cứ ngồi trên lưng ngựa thì không ổn được lắm.

Biểu hiện lần này của Mặc Phi làm cho nhóm tài sĩ xung quanh nhất thời cảm thấy được tôn trọng, trong lòng không khỏi sinh ra thiện cảm, cho dù có không cho rằng đã nhận đúng người là Mặc Phi, cũng không thể không bị phong thái này thuyết phục.

Trở lại Phủ Nhung Trấn lại là một phen giao tế xã giao nữa, đám người Bách Lý Mặc đều đến ân cần thăm hỏi, cũng hi vọng nàng nhanh chóng gia nhập vào quá trình thẩm duyệt. Tứ Khố toàn thư, đối với việc Mặc Phi đột nhiên rời đi, trong lòng vài vị đều có chút oán thâm, chẳng qua ngại tác phong của Vu Việt, bọn họ không dám nói gì thêm.

“Phù Đồ, lần này ngươi quá mức rồi đấy!” Một giọng nói truyền đến từ bên ngoài phòng.

Vừa định nghỉ ngơi cho tốt một chút, Mặc Phi lại đành thở dài, nhìn về phía người tới.

Về mặt Cô Hạc tức tối, đi tới ngồi phịch xuống bên người Mặc Phi, nói: “Sao ngươi có thể cứ biến mất mà chẳng nói câu nào như vậy? Ngươi làm như vậy, nếu như ngươi là ta, làm sao mà chịu nổi được đây?”

“Xin lỗi.” Mặc Phi không biết làm sao, “Thực sự là quá đột ngột, ta chưa kịp thông báo cho ngươi.”

Cô Hạc vẫn tức giận: “Ngươi có biết, nếu không phải lấy được tin tức từ tên Thẩm Bạc kia, ta đã truy lùng ngươi ngàn dặm rồi không.”

Mặc Phi rót cho hắn chén nước, nói: “Trời nóng, giảm nhiệt trước đã.”

Cô Hạc uống một ngụm cạn sạch, tiếp tục thuyết giáo: “Đại nhân, có thể đừng có lần sau nữa không, bằng không cái thân phận bảo hộ này của ta có thể bỏ đi được rồi đấy.”

Mặc Phi gật đầu, nói sang chuyện khác: “Tình huống của Mặc Thương như thế nào rồi?”

Đứa nhỏ được Mặc Phi cứu trở về kia, sau khi vượt qua hoảng sợ lúc ban đầu, ở bên người nàng đã dần dần khôi phục chút sức sống, tuy rằng vẫn không nói chuyện gì như cũ, nhưng ít nhất cũng không còn sợ hãi người xa lạ, cho nên sau đó đã bị Vu Việt phái người đưa về Nhung Trấn trước.

Nói đến Mặc Thương, đôi mắt Cô Hạc sáng lên, nói: “Tiểu quý này, tuy rằng gầy yếu nhưng căn cốt tốt lắm, là trời sinh có khiếu học võ.”

“Ồ?” Mặc Phi hưng trí nói, “Ngươi định thu hấn làm đồ đệ sao?”

“Có ý này.” Cô Hạc lại tự rót ỉnh chén nước.

“Đó là may mắn của đứa nhỏ này.”

“Hắc hắc, đương nhiên.” Về mặt Cô Hạc đây chắc ý.

Mặc Phi đột nhiên nói: “Cô Hạc không ngại cả nam lẫn nữ, nhưng người đừng hạ độc thủ với đứa nhỏ kia.”

“Khụ!” Cô Hạc thành linh bị sắc nước, về mặt hân u oán nhìn về phía Mặc Phi, nói: “Tấm lòng của ta đều đã dành cho người rồi, làm sao có thể vừa ý một đứa nhỏ được? Người nói như vậy, ta thật sự rất đau lòng.”

Mặc Phi liếc mắt xem thường hân một cái, nàng đứng dậy nói: “Lặn lội đường xa, có chút mệt mỏi, ta cần phải nghỉ ngơi cho khỏe một chút.”

Lúc này Cô Hạc mới không làm âm ỉ nữa, cáo từ thối lui.

Ngày thứ hai, Mặc Phi đi tụ tập ở Văn các trước tiên, còn chưa đến nơi đã nghe thấy tiếng ồn ào bên trong.

“Tuyệt đối không thể nhập cái này vào Khố* được! Nhìn xem nó viết cái gì đi?” Lấy pháp luật nghiêm khắc để trị thế, lấy hình phạt lãnh khốc để định quốc, cái này quả thực là những lập luận mất nước mà, dựa vào nghiêm hình, khốc pháp để trị quốc, chẳng phải sẽ bị dân oán than kêu ca sao? Không thể thực hiện được, không thể thực hiện được.”

* Khố ở đây là “Tứ Khố toàn thư”.

“Ở trong loạn thế, nhất định phải dùng trọng pháp*. Nhưng Trần dùng võ để hưng quốc, vậy lấy pháp trị dân thì có gì không thể? Nếu như người tôn sùng việc trị quốc bằng lễ nghi, lấy ‘Nhân từ’ để cảm hóa thế nhân, nhưng mà thất phu** sẽ biết lẽ sao? Bọn họ ngu muội thô tục, đốt đặc cán mai***, sao có thể để ý đến đạo lý đây? Chỉ có bị bó buộc bởi pháp luật cứng rắn mới có thể trị thế an bình được.”

* Trọng pháp: Pháp luật khắt khe.

** Thất phu: Dân thường, người vô học.

*** Đốt đặc cán mai: Mù chữ, một chữ bẻ đôi không biết.

“Phe phái của người nói xằng nói bậy!”

Nghe đến đó, Mặc Phi đi vào Văn các, mọi người lập tức chấm dứt tranh cãi, đồng loạt nhìn về phía nàng, hành lễ.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Mặc Phi nhìn Hướng Át và Lô Khiêm vừa mới tranh cãi, hai người này cũng là môn hạ khách khanh của Vu Việt, quan hệ bình thường cũng khá tốt, không ngờ hôm nay lại tranh cãi đến mặt đỏ tai hồng.

“Phù Đồ đại nhân tới thật đúng lúc.” Lô Khiêm vội vàng mời Mặc Phi tiến vào, nói: “Ngài tới bình luận xem, bản thảo sách này, làm sao có thể đem nhập Khố được?”

Mặc Phi nhận lấy đồ vật trong tay Lô Khiêm, sau đó ngồi xuống cùng với mọi người. Hai bản thảo trên tay đều được dùng giấy sao chép lại một lần nữa, chữ viết rõ ràng, có phần cảnh đẹp ý vui.

Một bộ là Pháp trị, một bộ là Minh nghĩa.

Mặc Phi lần lượt lật xem vài tờ rồi sau đó ngừng đầu, thấy mọi người trong phòng đều đang chờ nàng phát biểu, nàng thản nhiên nói: “Phù Đồ chỉ mới nhìn sơ qua một chút, tạm thời không thể bàn luận bừa về ưu khuyết được.”

Mọi người nghe vậy không khỏi lộ ra vẻ thất vọng.

“Nhưng mà, “Mặc Phi lại nói, “Phù Đồ muốn hỏi chư vị, các vị cho rằng tiêu chuẩn chọn lựa, thu thập sử dụng tài liệu của Tứ Khố toàn thư là gì?”

Hướng Át nói: “Đương nhiên là phải hợp chính thống.”

“Như thế nào là chính thống?” Mặc Phi nhìn thẳng hân, nói.

“Chiếu Quốc dùng võ lập quốc, dùng pháp luật để trị thiên hạ.” Hướng Át không chút do dự nói.

“Nói vậy!” Lô Khiêm lập tức phản bác, “Tiền quốc* là vì hình phạt quá tàn khốc mới bị diệt quốc, Chiếu Quốc ta vẫn còn muốn giảm nhẹ vết xe đổ này sao?”

* Tiền quốc: Quốc gia thời kì trước.

Hướng Ất cười lạnh: “Tiền quốc bị diệt là do pháp luật còn chưa đầy đủ, hành pháp* bất công, không phải là do hình phạt tàn khốc.”

** Hành pháp: Thi hành pháp luật.

“Người...”

Hai vị, “Mặc Phi ngắt lời nói, “Các vị chưa từng hiểu chủ ý của Phù Đồ rồi, Phù Đồ đưa ra việc biên soạn Tứ Khố toàn thư, chính là muốn là thu thập các kiệt tác trong thiên hạ, để truyền lại cho đời sau, cung cấp cho hậu nhân tìm đọc, nghiên cứu và nghị luận. Tứ Khố toàn thư lấy ‘Kinh, Sử, Tử, Tập’ làm nền tảng chung, bao quát về các phương diện Thi, Lễ, Y, Nông, Thuật, Tập, Sử, Chính, Pháp, v.v..., bao hàm toàn diện, cho nên người biên soạn phải có phong thái hải nạp bách xuyên*, phải đánh giá công bằng với các thể loại sáng tác, cái gọi là tiêu chuẩn thu nhận sử dụng ‘Chính thống’ mà Phù Đồ hi vọng được nhìn thấy, chính là học thuật được hưng thịnh, là quang cảnh bách gia tranh minh**.”

* Hải nạp bách xuyên: Biển lớn có thể chứa được trăm, ngàn con sông. Dùng để ví với tầm lòng cao cả, bao dung như biển rộng.

** Bách gia tranh minh: Trăm nhà đua tiếng (Thời Xuân thu Chiến quốc, xã hội trong thời kỳ thay đổi lớn đã sản sinh ra trường phái tư tưởng đủ loại, như Nho, Pháp, Đạo, Mặc... Họ viết sách giảng dạy, cùng nhau tranh luận, làm nảy sinh cảnh tượng phồn thịnh trong học thuật, hậu thế gọi là thời kỳ Bách gia tranh minh).

Tuy nói bản Tứ Khố toàn thư chân chính là báu vật của quốc gia, nhưng trong đó vẫn bị pha lẫn rất nhiều yếu tố chính trị, vì thống trị địa vị của mình, vua Càn Long đã tiến hành đả kích nghiêm khắc đối với cái gọi là “Học thuyết dị đoan”, thậm chí đã bóp méo một số lượng lớn tài liệu lịch sử, khiến cho rất nhiều điển tịch trân quý bị tiêu hủy, cho nên Mặc Phi không hi vọng ở bầu không khí khá cởi mở ở thời đại này lại xuất hiện tình huống như vậy, làm cho Tứ Khố toàn thư mất đi ý nghĩa chân chính của nó.

Mọi người ở đây đều lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa.

Mặc Phi lại nói: “Phù Đồ chủ trương tự do ngôn luận, mặc dù không thể tránh khỏi có người bàn luận cuồng vọng về triều chính hoặc là truyền bá lời lẽ sai trái, nhưng mà lợi lớn hơn hại, chúng ta phải lấy đó mà lắng nghe ý kiến khắp nơi, lựa chọn điều hay mà làm theo, điều xấu thì sửa đổi, còn đúng sai của nó, thì để cho hậu nhân họ bình luận. Như vậy, điển tịch trân quý, cũng không thể mất đi được.”

Mọi người nghe xong đều bất giác nhận ra có lý, Hướng Ất và Lô Khiêm lại lộ ra vẻ thụ giáo, hành một lễ với Mặc Phi.

Mặc Phi vội vàng đứng dậy, hai người này, ai cũng có thể xếp vào hàng gia gia* của nàng, nàng tôn kính còn không kịp, làm sao dám nhận lễ này?

* Gia gia: Gọi người cùng thế hệ hoặc ngang tuổi với ông nội.

Lúc này, Bách Lý Mặc chỉ luôn lắng nghe cười nói: “Phong thái của Phù Đồ, người bình thường sao có thể sánh được, nói như vậy, có một chuyện, chắc chắn Phù Đồ sẽ có hứng thú tham dự.”

“Là chuyện gì?” Mặc Phi tò mò hỏi.

“Là tác giả của hai bộ sách này, giờ Mùi ngày mai, sẽ tiến hành biện học ở học đường, để quyết định xem ai sẽ được tuyển chọn vào Tứ Khố.”

“Ồ?” Nghe nói như vậy, Mặc Phi đúng là đã hứng thú rồi.

Để lắng nghe cuộc biện học ngày mai, Mặc Phi trở lại viện tử, đã cẩn thận xem thêm hai bộ sách Pháp trị và Minh nghĩa. Tác giả đầu tiên là Quy Tư, người sau là Tuyên Hựu.

Đây là đại biểu của hai loại học phái học thuyết khác nhau, một loại khuyến khích lấy “Pháp” lập quốc, nhấn mạnh quyền hành của nhà vua, giống như Pháp gia* đã khởi xướng “Phương thốn chi kị chính nhi thiên hạ trì, cố nhất ngôn chính nhi thiên hạ định, nhất ngôn ỷ nhi thiên hạ mỹ***“, quân vương “Ác pháp xử thế****“, lấy pháp quyết định mọi việc, chuyên nắm giữ pháp luật trong tay.

* Pháp gia: Là một trong bốn trường phái triết lý ở thời Xuân Thu và thời Chiến Quốc.

** Tự dịch: Chỉ một tắc vương then chốt mà trị được thiên hạ, cho nên một lời nói chính là định thiên hạ, một lời nói chính là rung chuyển thiên hạ.

*** Ác pháp xử thế: Nắm giữ pháp luật mà xử thiên hạ.

Mà Minh nghĩa lại hoàn toàn tương phản, nó chủ trương nhân nghĩa lễ giáo, cho dù là thiện ác, đều có thể lấy đạo đức để cảm hóa.

Nếu như nói người trước quá mức ngang ngược, hống hách, thì người sau này lại quá mức lý tưởng hóa.

Mặc Phi giống như thấy được phiên bản học thuyết của Pháp gia cùng Nho gia ở dị thể, trong lòng không khỏi chờ mong buổi biện học ngày mai, không biết văn sĩ thời đại này sẽ kiệt suất như thế nào?

38. Q.1 - Chương 38: Biện Học

“Công tử, đã đến trưa rồi, không bằng đi vào tửu lâu này nghỉ chân một chút đi, thuận tiện ăn luôn chút gì đó.” Một người hầu nói với thiếu niên nam tử ăn mặc cải trang đang đứng phía trước.

Nam tử dừng chân lại, hơi gật đầu, xoay người đi vào tòa tửu lâu bên cạnh.

Hai người trước sau đi lên lầu hai, tiểu nhị ngay lập tức tiến lên tiếp đón, người hầu kia dặn dò vài tiếng rồi hầu hạ nam tử ngồi xuống.

Ánh mắt nam tử chuyển xuống dưới lầu, lẳng lặng nhìn đường phố rộn ràng yên bình, người hầu cũng không dám quấy rầy.

Đúng lúc này, dưới lầu truyền đến giọng của một nam tử, nói: “Trăm năm trước, khi Nghiệp Quốc mới thành lập chưa lâu, dân chúng đói khổ, quốc gia có lương thực tràn đầy mà lại không cho phép mang đi cứu tế, chỉ tích trữ vào trong kho, làm tổn hại đến dân chúng, thậm chí còn tính toán vơ vét của cải trong thiên hạ, tự cho là giàu có, xa hoa vô đạo, cho nên mới dẫn đến vong quốc. Phàm là những người trị quốc, phải tích góp từng chút lòng người, mà không phải chỉ đứng nhìn lương khổ có phong phú hay không được.”

“Lời ấy rất đúng.” Một nam tử khác nói phụ họa “Cổ nhân nói rằng ‘Được dân chúng thì sẽ được nước, mất dân chúng thì sẽ mất nước’. Người nắm giữ quốc gia, nếu không thể làm cho trăm họ được ấm no, ắt sẽ bị oán hận.”

Nghe được cuộc đối thoại này, nam tử trên lầu nghiêng đầu nhìn xuống phía dưới, đa số thực khách phía dưới đều là văn nhân, tốp năm tốp ba, nhỏ giọng đàm luận, mà giọng nói chuyện của hai người vừa rồi khá lớn, được không ít người chú ý.

“Văn nhân Chiếu Quốc lại có thể nói năng không cố kỵ như thế sao?” Người hầu không nhận được, mở miệng nói.

Nam tử cười cười, không nói gì, chỉ tiếp tục lắng nghe đàm luận phía dưới, thỉnh thoảng trong mắt lại lộ ra tia sáng kỳ dị.

“Vi Hạ huynh, chúng ta đi nhanh hơn một chút đi, đến giờ Mùi là cuộc biện học tại học đường sẽ bắt đầu, trận biện luận này không thể bỏ qua được.”

“Kim huynh nói rất đúng, tại hạ vô cùng ngưỡng vọng Tuyên Hựu tiên sinh, luôn mong muốn được nhìn thấy phong thái biện luận của hắn.”

Biện học? Nam tử biểu lộ vẻ có nhiều hứng thú, trong lòng thầm đưa ra quyết định đi tới quan sát.

Nhung Trần này, thật là có chút thú vị đây.

Giờ Mùi, Mặc Phi sửa sang lại y phục, mang Cô Hạc cùng đi đến học đường.

Khi nàng đến, nơi này đã đầy chật người, vốn là để phòng ngừa trường hợp người người chen chúc, đám người Bách Lý đã hạn chế số người tham gia, thế mà không ngờ vẫn có nhiều như vậy.

Mặc Phi được người hầu dẫn đến gian phòng bên cạnh học đường, đây là nơi chuyên môn chuẩn bị cho nhóm khách khanh phủ Nhung Trần.

Đi vào bên trong, Mặc Phi lần lượt vấn an từng người, sau khi ngồi vào chỗ của mình, nhìn xuyên qua cửa sổ về phía ngoài, bên trong học đường có mấy trăm vị văn nhân đang ngồi, phân biệt thành hai bên, mà ở phía trước, hai vị biện học hôm nay là Quy Tư và Tuyên Hựu đang ngồi ở hai bên bàn.

“... Không nước nào luôn luôn mạnh, không nước nào luôn luôn yếu. Người thi hành pháp luật (tức vua) mà cương cường thì nước mạnh, người thi hành pháp luật mà nhu nhược thì nước yếu. Nhà cầm quyền nào biết bỏ tư lợi tà tâm mà theo phép công thì dân sẽ yên, nước sẽ trị; biết bỏ hành động riêng tư mà làm theo phép công thì binh sẽ mạnh, địch sẽ yếu. Cho nên vua (theo pháp độ mà) xét sự thành bại của việc, dùng người biết giữ pháp độ mà đặt lên trên các quần thần thì không kẻ nào gian trá gạt vua được*... Ngày xưa Ly Quốc, tự xưng là khoan hồng nhân ái, kẻ gian thần thì không trừng trị, kẻ ác thì không xử phạt, kẻ ngồi trên chức vị cao thì cậy mạnh, kẻ hèn mọn lại chẳng cố kỵ gì, trật tự rối loạn, làm sao quốc gia có thể vững chắc được? Hôm nay đang trong loạn lạc, lưu dân, cường đạo xuất hiện khắp nơi, thị tộc thì cường thế, triều chính thì không công minh, càng phải sử dụng trọng pháp...”

* Toàn bộ đoạn trên là đoạn trích, được dịch ra từ bộ sách Hàn Phi Tử của Hàn Phi (281 TCN – 233 TCN).

Nguồn dịch: Đây.

“Vị này chính là Quy Tư.” Bách Lý Mặc nhỏ giọng nói.

Mặc Phi gật gật đầu, Quy Tư là một nam tử khoảng tầm trên dưới ba mươi tuổi, màu da có chút tối, hai mắt tinh lợi, ngôn từ sắc bén lớn mật, đã trực tiếp dấn kích vào sự việc đương thời.

“Như thế nào là Quân (vương)? Viết: Lấy lễ mà ban phát ân đức, công bình mà không thiên vị. Như thế nào là thần tử? Viết: Lấy lễ mà thị* Quân. Hết lòng mà không trễ nải. Như thế nào là người cha? Viết: Khoan dung mà có lễ. Như thế nào là người con? Viết: Kính yêu mà hết sức lễ độ. Như thế nào là người huynh? Viết: Yêu thương mà cùng giúp đỡ. Như thế nào là người đệ? Viết: Kính trọng mà không tùy tiện.... Người Quân vương, phải lấy dân làm gốc, gốc thanh sạch thì sẽ lưu truyền thanh sạch, gốc nhơ bẩn thì sẽ lưu truyền nhơ bẩn. Vì vậy, người nắm giữ xã tắc mà không thể yêu dân, không thể làm lợi cho dân, mà lại yêu cầu người dân phải yêu mến, đó là điều không thể [1].... Loạn lạc của Ly Quốc, phi pháp mà không được lợi, hơn thế nữa, Quân vương giả nhân giả đức mà phóng túng cho việc ác, trên không có uy nghi của Quân vương, dưới không ai có phẩm chất cao thượng, không giữ gìn được quốc phong, cho nên đã bị mất nước.”

* Thị: Lời nói nhún mình của kẻ dưới nói với bề trên.

[1] Toàn bộ đoạn trên là đoạn tự dịch thông qua bản dịch nghĩa. Tác giả viết dựa trên Quân đạo () của Tuân Tử ().

Tuyên Hựu chậm rãi đáp lại, thông dong từ đầu đến cuối.

Người này thông tuệ, râu dài, đội mũ, tay áo rộng, rất có khí phách.

Khi hai người so biện luận, văn sĩ xung quanh, người thì gật đầu thừa nhận, người thì nhún mày trầm tư, người thì nhỏ giọng nghị luận, đều có vẻ nhận được chút gì đó.

“Thế nào?” Bách Lý Mặc nhỏ giọng hỏi, “Gần đây, thanh danh của hai người này tăng cao ở trong sĩ lâm, đều được tôn sùng bội phần, mỗi người kiến giải mỗi vẻ.”

Mặc Phi gật đầu: “Quả thật là nhân tài khó có được.” Làm người mở đường cho học phái*, cho dù tư tưởng này có được người đời sau lưu truyền lại hay không, thì đều đáng được tôn trọng. Huống chi, hai người đều

giải tranh biện, chủ đề cũng khá phù hợp với bối cảnh thời đại này, vì vậy tạo thành ảnh hưởng là điều tất nhiên. Điểm ấy Mặc Phi còn cảm thụ rõ ràng hơn những người khác, đối lập với tri thức mà nàng biết đến, dù có thể nào, thì cũng trăm sông đổ về một biển.

* Học phái: Một nhóm học giả chuyên về một ngành học riêng biệt.

Quy Tư và Tuyên Hựu tiếp tục biện luận, thỉnh thoảng còn có thể trả lời vấn đề của các tài sĩ xung quanh, tiến thoái có căn cứ, đối đáp trôi chảy, làm cho những người còn lại mở rộng tầm mắt, hai vị, ai cũng có người ủng hộ.

Mà biện học lần này là nói về việc cai quản của Quân vương, Hướng Ất và Lô Khiêm càng lộ rõ vẻ tán thưởng, tuy rằng đã sớm quyết định đều đem cả hai bộ sách tác này thu vào kho sách, nhưng mà dù sao trong lòng cũng có sự thiên vị, càng lý giải được thêm về quan niệm nhận thức của mỗi người.

Cuộc biện học kéo dài nhiều canh giờ, cho đến khi mặt trời đã ngả về phía tây, cuối cùng thì hai phái học thuyết vẫn không ai có thể biện đổ ai, nhưng trái lại càng hâm nóng nhiều người hơn nữa.

Gần tới lúc kết thúc, Hướng Ất đứng dậy tổng kết, khen ngợi hai người Quy Tư và Tuyên Hựu có thừa, cũng đánh giá rất cao hai tác phẩm này, nhưng từ đầu tới cuối lại không đưa ra đáp án ai là người được chọn.

Quy Tư và Tuyên Hựu là người trong cuộc, tất nhiên lo lắng, cũng không thể hỏi trực tiếp được. Nhưng mà những người xung quanh lại không có suy nghĩ gì, khoảng chừng mười, hai mươi thanh niên trực tiếp mở miệng hỏi, nói: “Hướng tiên sinh, không biết trong hai vị tiên sinh Quy Tư và Tuyên Hựu, sáng tác của ai có thể đưa vào Tứ Khố đây?”

Hướng Ất và Lô Khiêm nhìn vào mắt nhau, người sau cười nói: “Vốn dĩ ta cũng vì việc này mà tranh luận hồi lâu, nhưng vẫn còn do dự, cho đến tận ngày hôm trước Phù Đồ tiên sinh trở về, đã nói qua với ta, cuối cùng khiến cho chúng ta đưa ra quyết định: Đó chính là nhập cả hai bộ học thuyết vào kho sách.

Mọi người ồ lên, mà sắc mặt hai người Quy Tư, Tuyên Hựu thì lộ ra vẻ vui mừng.

Người thanh niên đưa ra vấn đề lúc trước lại hỏi: “Không biết Phù Đồ đại nhân đã nói gì? Hai vị tiên sinh có thể nói cho chúng ta không?”

Lời này vừa nói ra, mọi người xung quanh đều lộ ra vẻ mặt tập trung lắng nghe.

Hướng Ất nói: “Chư vị đều biết, biên soạn Tứ Khố toàn thư chính là do Phù Đồ tiên sinh khởi xướng, theo lời của ‘Hắn’: ý nghĩa của việc biên soạn Tứ Khố là thu thập kiệt tác trong thiên hạ, để truyền lại cho đời sau, nội dung bên trong bao hàm toàn diện, tụ tập sở trường của các nhà, một bộ sách quy mô thì nhất định phải có chí khí lớn. Điều Phù Đồ tiên sinh hi vọng chính là học thuật được hưng thịnh, là quang cảnh bách gia tranh minh.”

Học thuật được hưng thịnh, bách gia tranh minh.

Đây là loại nào khí phách như thế nào chứ?

Chúng văn sĩ ở đây đều lộ ra thâm tình báỉ phục.

Có người thậm chí còn mở miệng nói: “Không biết buổi biện học hôm nay, Phù Đồ đại nhân có mặt ở đây hay không? Ta hi vọng có thể chiêm ngưỡng phong thái này.”

Mọi người xung quanh đều gật đầu không ngừng,

Âm thanh thỉnh cầu liên tiếp.

Trong gian phòng bên cạnh, Mặc Phi cười khổ trong lòng, mà Bách Lý Mặc lại mang ánh mắt hâm mộ, nói: “Thanh danh Phù Đồ đã lan xa rồi.”

Lúc này, một người hầu đi vào, hành lễ với Mặc Phi nói: “Lô đại nhân sai tiểu nhân hỏi đại nhân, có muốn đi ra ngoài gặp mặt mọi người hay không?”

Mặc Phi suy nghĩ một hồi, gật đầu đồng ý, sau đó xin lỗi mấy người xung quanh rồi đi ra ngoài cùng người hầu, mọi người phía sau đều lộ ra nét mặt khâm phục.

Lô khiêm cười nói với mọi người: “Phù Đồ tiên sinh đã tới, chư vị sẽ được như ý nguyện.”

Mọi người không khỏi hưng phấn, đều ngẩn cổ mà chờ đợi.

Trong chốc lát, chỉ thấy bạch y nam tử chân thành đi vào, tướng mạo tuấn nhã, bước chân thông dong, khí độ bất phàm, mà đầu tóc ngắn và cặp mắt phượng kia lại càng là một dấu hiệu đặc biệt.

Trên người “Hắn” như có một loại mị lực đặc thù vậy, vừa mới tiến vào, tiếng ồn ào của mọi người đã dần dần ngừng lại, làm hiện ra một loại an tĩnh kì lạ.

Mặc Phi đi tới những người bên cạnh, tự nhiên hành lễ với mọi người, nói: “Hôm nay có vinh hạnh được nghe hai vị tài sĩ Quy Tư và Tuyên Hựu biện học thật phần khích, ta cảm thấy vui sướng bội phần. Quả nhiên nhân tài của Chiếu Quốc ta đông đúc, không đếm hết những người học rộng tài cao.”

Hai người Quy Tư Tuyên Hựu vội vàng nói vài câu khiêm tốn, người nam tử tuổi trẻ trước mắt này là người mà bọn họ nghe tiếng đã lâu, hôm nay chính mắt nhìn thấy, trong lòng đều không khỏi cảm thán, phong thái này, quả thật phi thường xuất sắc.

Có lẽ ngay cả Mặc Phi cũng không từng chú ý tới, làm thượng khanh lâu ngày, trên người nàng đã chậm rãi hình thành một loại khí chất của người đứng bên trên, mặc dù không nói một lời nào cũng có thể khiến cho người ta kính sợ trong lòng.

Mặc Phi lại nói: “Tàng thư của Tứ Khố, ý nghĩa ở sự uyên bác, không phân cao thấp quý hèn, chỉ cần lời nói có nội dung, giải thích độc đáo hoặc là chuyên về học thuật đều có cơ hội nhập khố. Sách là để nâng cao học vấn, là vật trân quý truyền thừa cho đời sau, cho dù là tác giả hay là người biên soạn, đều phải chuyên tâm cẩn thận, nghiêm túc, không được vô căn cứ, không được nôn nóng hấp tấp, tận tâm chân thành, duy trì được thời gian lâu dài. Tứ Khố là nơi khơi dòng, tập hợp trí tuệ trong thiên hạ, lấy triệt để những biến hóa cổ kim*. Tránh việc tuân theo lễ thói cũ, xảy ra thiên vị bất công, khí phách to lớn của quốc gia, phải có phong thái như vực sâu, biển lớn. Do đó Phù Đồ nói ra ở đây, hi vọng chúng hiền tài không tiếc kỳ học, hỗ trợ cho viết sách truyền đạo, lấy việc ban ơn cho hậu nhân mà lưu danh thiên cổ.”

* Cổ kim: xưa và nay.

Mọi người đều chăm chú lắng nghe, trong mắt lộ ra tia lửa nóng. Lời nói này của Mặc Phi đã tạo ra ảnh hưởng vô cùng sâu sắc, khiến cho sau này tài sĩ bốn phương tranh nhau tràn về, thậm chí còn xuất hiện tiếng tăm “Thiên hạ kinh luân, đều sinh ra ở Nhung Trăn”.

Mặc Phi nhìn xung quanh, tiếp tục nói: “Mặt khác, trong tương lai, Phù Đồ còn muốn xây Thư khố, định kỳ mở ra, ọi người tiến vào đọc sách.

Mọi người nghe lời ấy, vẻ mặt đã không chỉ là hưng phấn tràn đầy, mà là vô cùng hưng phấn. Phải biết rằng ở thời đại này, sách vô cùng trân quý, mặc dù về sau sách giấy đã thông dụng nhưng vẫn là trân phẩm khó có được đối với người bình thường, dẫn đến lượng đọc thiếu hụt. Nếu mà Thư khố được xây dựng, sẽ đem lại rất nhiều lợi ích cho tài sĩ.

Sau đó, Mặc Phi lại khen ngợi hai bộ sáng tác biện học rồi cáo từ rời đi, để lại một đám đông vô cùng kích động.

Đây là Phù Đồ sao? Ở góc khuất, một nam tử lộ ra vẻ mặt có nhiều hứng thú, hắn thấy Mặc Phi rời đi thì vội vàng đuổi kịp.

Mặc Phi đi cùng Cô Hạc, chậm rãi trở lại Phủ Nhung Trăn. Trên đường, Cô Hạc yên lặng không nói gì, nhớ lại phong thái vừa rồi của Mặc Phi, trong lòng hắn vừa vui vẻ lại vừa có chút mất mát. Thiếu niên nghèo túng này năm trước còn được hắn coi trọng, hôm nay đã cao không thể với được rồi.

“Phù Đồ tiên sinh.” Đúng lúc này, phía sau đột nhiên truyền đến một âm thanh trong trẻo.

Mặc Phi quay đầu, chỉ thấy một nam tử mặc trường y màu vàng đậm đang chậm rãi đi đến, người này dung mạo tuấn mỹ, mày kiếm sáng ngời, cả người mang theo loại quý khí chỉ có ở sĩ tộc, đồng thời lại còn khoáng đạt, nghĩa hiệp, hai loại khí chất này cùng xuất hiện ở trên một người, thật là có chút kỳ lạ.

Khiến cho Mặc Phi nhìn kỹ hơn chính là nụ cười của hắn, chân thành không tì vết, làm cho người ta không tự chủ được mà nảy sinh ấn tượng tốt. Giống như người ở trong bóng tối luôn khát vọng ánh sáng vậy, nàng mặt than bẩm sinh, từ nhỏ đã luôn khát vọng tươi cười.

“Phù Đồ tiên sinh.” Nam tử đến gần, hơi hơi hành lễ với nàng, nói, “Tại hạ Tê Túc, ra mắt Phù Đồ tiên sinh.”

“Tê Túc... Tê Túc công tử tìm tại hạ có chuyện gì không?” Trong lòng Mặc Phi cảm thấy kì lạ, con đường nàng đi là con đường nhỏ, xuyên từ trong học đường ra để tránh việc có người ngăn lối, không biết vì sao người trước mắt này có thể đuổi được nàng đây?

“Tại hạ ngưỡng mộ tiên sinh đã lâu, muốn mời tiên sinh nói chuyện lúc rảnh rỗi.” Những lời này nói ra một cách tự nhiên, thế mà lại không hề cảm thấy đột ngột.

Mặc Phi nhìn hắn tươi cười, trong lòng hơi động, nhưng cuối cùng vẫn từ chối nói: “Ngày thường tại hạ khó có được rảnh rỗi, chỉ sợ không thể đồng ý với yêu cầu của công tử được.”

Tê Túc không thềm để ý, chỉ cười nói: “Là tại hạ đường đột, chẳng qua là trong tay tại hạ có mấy bộ điển tịch được các bậc tiên hiền* để lại, vô cùng trân quý, vốn định mời tiên sinh đến xem trước.”

* Tiên hiền: Hiền triết đã khuất (những người có tài năng đã qua đời).

Nghe như vậy, Mặc Phi động lòng, điển tịch của tiên hiền, nàng thật sự có hứng thú.

Do dự một lát, nàng nói: “Như thế, Phù Đồ thực không thể cự tuyệt được rồi.”

“Tại hạ đang ở Đại Vu lâu, lúc nào tiên sinh rảnh rỗi, có thể sai người hầu đến hẹn gặp.”

Mặc Phi gật đầu, cáo từ rời đi.

Trước lúc xoay người, nàng còn đặc biệt liếc nhìn nụ cười của nam tử này, thật sự rất đẹp.

39. Q.1 - Chương 39: Đánh Cờ

“Chủ công, hôm nay có nghị sự không?” Thẩm Bạc dò hỏi.

Vu Việt vừa dùng bữa vừa nói: “Không, ngày mai hãy bắt đầu.” Hắn hồi phủ vào lúc tối muộn, không muốn quấy rầy đến người khác, mấy ngày liền bốn ba mệt nhọc, đến người sắt cũng cần phải nghỉ ngơi.

Dùng cơm xong, hắn thuận miệng hỏi: “Phù Đồ có ở đây không?”

“Có ạ.” Thẩm Bạc trả lời, “Hôm nay hắn có khách đến thăm.”

“Khách? Là ai?”

“Tên là ‘Tê Túc’, là một du tử*.”

* Du tử: Người xa quê, khách tha phương.

Vu Việt gật gù đầu, không nói gì nữa. Sau khi người hầu hầu hạ rửa mặt chải đầu xong, hắn liền đi đến viện tử của Mặc Phi.

Đến cửa viện tử, chợt nghe thấy tiếng cười của một nam tử xa lạ, Vu Việt nhíu mày, sải bước đi vào.

Dưới tàng cây trong viện tử có đặt một cái bàn, Mặc Phi đang ngồi cùng một nam tử mặc y phục màu quả hạnh, hai người cách nhau rất gần, thỉnh thoảng lại đàm luận cái gì đó, Mặc Phi cầm quyển sách, vẻ mặt chuyên chú nhìn nam tử, ánh mắt kia, làm cho Vu Việt có cảm giác vô cùng khó chịu.

Hắn tiến đến gần vài bước, phát hiện nam tử đang nói chuyện với Mặc Phi hơi hơi ngẩng lên, tầm mắt lướt qua đỉnh đầu Mặc Phi, nhìn về phía hắn, vừa liếc qua lại cúi đầu, giống như coi hắn là không khí vậy.

Ánh mắt Vu Việt sa sầm dò xét, cả người mơ hồ lộ ra sát ý.

Mặc Phi hình như cảm nhận được gì đó, nàng quay đầu, nhìn thấy Vu Việt đứng cách đó không xa, vội đứng dậy hành lễ.

“Chủ công, ngài đã trở lại rồi sao?”

Vu Việt khẽ gật đầu, ánh mắt lại như mũi dao nhọn, nhìn về phía nam từ mặc y phục màu hạnh kia, không nghĩ lại là một người tuấn mã như thế. Phù Đồ và hắn...

Hắn thân nhiên hỏi: “Vị này là?”

Tê Túc tự nhiên mà hành lễ, nói: “Du học Tê Túc, ra mắt Nhung Trần Vương.”

“Ồ?” Vu Việt lạnh lùng nhìn hắn, nói, “Là một du sĩ, vì sao nhìn thấy bốn vương mà không quỳ lễ?”

Tê Túc cười nói: “Từ lâu Tê Túc đã nghe chuyện Nhung Trần Vương ái tài kính sĩ, nghĩ rằng sẽ không bởi vậy mà phạt tội tại hạ đâu.”

Vu Việt gọi lên vẻ cười lạnh, đang định nói chuyện, Mặc Phi đã bước lên phía trước, nói: “Tê Túc tiên sinh du học ở khắp nơi, hiểu biết uyên bác, Chủ công không ngại có thể nói chuyện với hắn một phen.” Nàng rất hiểu tính tình của Vu Việt, nếu như thật sự chọc tới hắn, giết người cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi.

Vu Việt nhìn mắt nàng, lại nhìn về phía nam từ tên “Tê Túc” kia. Mặc dù người này nhìn thì giống với văn nhân, nhưng mà hô hấp đều đặn, ánh mắt sắc bén, giữa ngón tay có vết chai dày, rõ ràng là người biết võ nghệ, lại còn am hiểu bản tên, hơn nữa toàn thân quý khí, hoàn toàn không giống với văn sĩ. Vừa rồi, tuy rằng hắn ẩn hàm sát ý, nhưng không nghĩ sẽ thật sự động thủ, chỉ là thấy Phù Đồ cố ý bảo vệ tên kia, trong lòng cảm thấy không vui vẻ.

“Không biết Tê Túc tiên sinh là nhân sĩ nơi nào? Đường như ta chưa bao giờ nghe thấy tên Tê Túc tiên sinh trong sĩ lâm.” Vu Việt dò hỏi.

Tê Túc đáp: “Tại hạ ở phía Đông, gần đây mới du học đến nơi này, điện hạ chưa từng nghe thấy cũng là việc bình thường.”

“Ồ?” Vu Việt tiếp tục hỏi, “Tiên sinh có sở trường gì?”

“Thiên văn địa lý, binh pháp thuật số, đều tinh thông.” Khi đang nói chuyện, hắn lại mang theo ngạo khí ra bên ngoài.

Cường vọng như thế, Vu Việt cười lạnh trong lòng. Chẳng lẽ là tự đánh giá mình? Hay là hắn cố ý làm như thế, xem tướng mạo này, trông không giống một người nông cạn.

Khi đang suy nghĩ, lại nghe Tê Túc cười nói: “Nếu như điện hạ nghi ngờ tại hạ khoác lác, lúc nào cũng có thể kiểm tra học vấn của tại hạ.”

Về mặt Vu Việt không thay đổi chút nào, nhìn chăm chăm hắn, im lặng không nói gì.

Mặc Phi nhìn hai người đang đứng hai bên này, khi đang muốn đứng ra hòa giải, Vu Việt đã mở miệng nói: “Kiểm tra thì tạm thời không nói tới, bỗng nhiên bốn vương lại muốn chơi cờ, không bằng tiên sinh bồi bốn vương một ván, như thế nào?”

“Điện hạ đã mời, đó là vinh hạnh của tại hạ.” Tê Túc cười đến vân đạm phong khinh.

Vu Việt lại nói với Mặc Phi: “Có thể nhờ Phù Đồ pha trà cho bốn vương không?”

“... Dạ.”

Nhìn hai người rời đi, đột nhiên Mặc Phi có cảm giác thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi không biết vì sao lại như thế? Thật sự là vô cùng áp lực.

Lắc lắc đầu, nàng thu dọn lại thư sách trên bàn, sau đó dọn dò đám người Tích Chi chuẩn bị bàn và dụng cụ pha trà.

Khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, Mặc Phi đi vào phía ngoài lương đình, ván cờ của hai người Vu Việt và Tê Túc bắt đầu rồi, chợt nhìn giống như phái tường hòa vậy, hai nam tử có phong thái khác nhau đánh cờ trong hoa viên, hình ảnh như thế, mang đậm phong cách cổ xưa. Nhưng mà, tuy động tác của bọn họ thần nhiên tùy ý, Mặc Phi lại cảm thấy bầu không khí xung quanh hai người này giống như đang ngưng trệ vậy.

Tinh tế quan sát, Mặc Phi chậm rãi đi vào trong đình, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Vu Việt, không lên tiếng quấy rầy mà chỉ chuyên tâm bắt đầu pha trà.

Trước tiên đem dụng cụ bày biện theo thứ tự xong, sau đó cầm lấy bánh trà đã chọn mang ra, đặt lên phía trên bếp lò hơi nóng, hương lá trà dần dần lan rộng. Đợi cho độ nóng vừa đủ, Mặc Phi để bánh trà ở trên khay, sau đó đặt ấm trà lên bếp lò, nước trong ấm là nước được lấy từ sơn tuyền, ngày thường sẽ có người đưa tới định kỳ, mùi vị vô cùng ngọt lành.

Bánh trà nguội, để vào chung trà, tỉ mỉ nghiền nhỏ, nước sôi thì thêm vào chút muối tinh, nước sôi lần hai thì bắt đầu pha trà, khuấy đều đặn, bỏ trà vụn vào trong lòng nước xoáy.

“Cạch” Vu Việt đột nhiên cầm quân cờ, nhẹ nhàng gõ vào bàn một cái, đem sự chú ý của Tê Túc ngồi đối diện trở về.

Hóa ra vừa rồi, trong lúc lơ đãng, Tê Túc lại bị quá trình pha trà của Mặc Phi hấp dẫn, động tác lưu loát sinh động như mây trôi nước chảy kia, ý cảnh vô cùng đẹp đẽ, hẩn ngẩn theo lúc nào mà không biết, pha trà cũng có thể lịch sự tao nhã như thế, được nhìn cũng là một loại hưởng thụ.

Tê Túc cười nói: “Thất lễ, Phù Đồ tiên sinh pha trà, động tác thích hợp, ôn nhã vui vẻ, làm cho người ta như mặc xuân phong, tại hạ cũng không tự chủ được, thất thần đến quên nhìn.”

Ánh mắt Vu Việt tối lại, ngón tay nắm thật chặt.

Mặc Phi ngừng động tác lại, thần nhiên nói: “Tê Túc tiên sinh quá khen, ta chỉ chuyên tâm mà làm việc thôi. Tài đánh cờ của Chủ công nhà ta cao siêu, công tử chỉ phân tâm đến bên cạnh, nếu không sẽ bị kém chiêu đó.”

“Phù Đồ tiên sinh nói phải.” Tê Túc cười cười, không nói nữa, chuyển sự chú ý lên trên bàn cờ.

Vu Việt vốn còn có chút không vui khi Tê Túc chú ý đến Mặc Phi, sau khi nghe được lời của “Hẩn”, tâm tình lại tốt lên, trong chốc lát, lãnh ý quanh người đã giảm đi không ít.

Vì thế, hai người lại chuyên chú vào ván cờ, bên tai nghe được âm thanh của nước sôi, bên mũi ngửi được hương trà quanh quẩn, trong giây lát lại có loại cảm giác bình yên thanh thản.

Đợi đến khi trà đã pha xong, Mặc Phi giúp hai người châm trà, tự mình bưng lên bàn.

Vu Việt và Tê Túc đồng thời buông quân cờ, bưng trà thưởng thức, không ai mở miệng nói chuyện. Đình đài lầu các, gió mát lượn quanh, phẩm trà đánh cờ, lại giống như là người bạn tri kỉ, không khí vốn còn có chút sát ý tiêu điều, cũng bởi vậy mà không còn sót lại chút gì nữa.

Dường như Mặc Phi trời sinh có một loại hơi thở làm cho người ta bình thản, như gió như nước, chỉ cần nàng yên tĩnh, người xung quanh cũng sẽ yên tĩnh theo.

Ván cờ giăng co đến hơn nửa ngày, trong lúc đó, Mặc Phi đã đổi cho bọn họ vài lượt trà, thời gian dài như thế, nhưng lại không có ai mở miệng phá vỡ loại yên tĩnh này.

Ván cờ chấm dứt, Vu Việt thắng nửa mục, ngẩng đầu nhìn thoáng qua người đối diện, trong lòng đánh giá lại hẩn một lần nữa. Người này quả thật không giống bề ngoài, ngôn ngữ giống như cuồng ngạo nhưng khi chơi cờ lại vững vàng bất ngờ, hẩn nắm chắc bàn cờ trong tay, phong cách chơi cờ nhìn thì chính thống lại ẩn hàm sát khí. Thậm chí Vu Việt còn cảm thấy, có lẽ kết quả này đều nằm trong dự tính của hẩn, người này giống như thanh kiếm chưa rút ra khỏi vỏ, ẩn giấu nhuệ khí, khiến cho người ta không thể không đề phòng.

Hẩn, rốt cuộc là người phương nào?

Không biết vì sao, hẩn mơ hồ có chút nghi ngờ với người này.

Lúc này, Tê Túc đứng dậy hành lễ nói: “Hôm nay có thể có vinh hạnh được đánh cờ cùng Nhung Trần Vương, tại hạ thật sự đã được rất nhiều ích lợi.”

Vu Việt lạnh nhạt nói: “Kỳ nghệ* của tiên sinh phi phạm, bổn vương lĩnh giáo.”

* Kỳ nghệ: Tài đánh cờ.

“Điện hạ quá khen.” Nói xong, Tê Túc giống như nhìn trời, nói: “Canh giờ đã không còn sớm nữa, tại hạ cần phải cáo từ rồi.”

Mặc Phi đứng dậy đưa tiễn.

Tê Túc khéo léo từ chối nói: “Phù Đồ tiên sinh hãy dừng bước, có người dẫn đường là được rồi. Hôm nay làm phiền Phù Đồ tự mình pha trà, Tê Túc vô cùng cảm kích, mong rằng sau này nhân rồi lại có thể trò chuyện với Phù Đồ.”

“Tê Túc tiên sinh học thức uyên bác, Phù Đồ vô cùng hoan nghênh.”

Tê Túc lại hơi hơi hành lễ với Vu Việt, sau đó rời đi cùng với mấy người hầu.

Mặc Phi đứng ở trong đình, nhìn hắn rời đi.

“Phù Đồ thấy hứng thú với hắn sao?” Vu Việt đột nhiên hỏi.

“Chẳng lẽ Chủ công không cảm thấy hắn là một nhân tài sao?” Mặc Phi trả lời. Người đối mặt với Vu Việt mà còn có thể thông dong như thế, rất hiếm thấy.

“Đúng là nhân tài.” Đáng tiếc không thể dùng được, thân phận người này tuyệt không đơn giản, nhìn cũng không giống kẻ có thể thần phục người khác, hơn nữa, dường như Phù Đồ có ấn tượng rất tốt với hắn, chỉ dựa vào điều này cũng đủ để chặn hắn ở ngoài cửa rồi.

“Nếu là nhân tài, đương nhiên Phù Đồ nên kết giao thay Chủ công.”

Sắc mặt Vu Việt dịu đi, cười yếu ớt nói: “Là vì bổn vương sao?”

Mặc Phi gật đầu nói: “Là vì Chủ công, cũng là vì Phù Đồ. Người này có kiến thức rộng rãi, Phù Đồ cảm thấy hắn là một bằng hữu có thể kết giao được.”

Vu Việt trầm mặc, sau đó đứng dậy đi tới bên người hắn, dùng ánh mắt phức tạp khó hiểu nhìn hắn, tay nâng lên lại dừng lại, cuối cùng chẳng làm ra động tác gì, cứ phát tay áo rời đi như vậy.

Mặc Phi nhú nhú mày, cảm giác hình như mình đã quên chuyện gì đó quan trọng.

“Công tử, ngài đã ra rồi.” Người hầu đứng sau cửa chạy tới đón.

Tê Túc gật đầu với hắn, không nói thêm cái gì nữa. Khi sắp lên xe ngựa, hắn lại quay đầu nhìn về phủ Nhung Trần.

Vu Việt, thật sự là trầm nghe không bằng gấp mặt, sắc bén lãnh túc, sâu như biển, trầm như màn đêm, đây là người thứ hai làm cho hắn rung mình như thế, vừa rời mắt ngoài nhìn thì thông dong, nhưng chỉ có hắn tự biết, hắn kinh hãi khí thế của người nam nhân kia.

Mím môi, Tê Túc lên xe ngựa, trong đầu đột nhiên lại hiện ra bóng dáng của người pha trà, gần đầu gặp mặt không thể cảm nhận phong thái chân chính, hôm nay giao tiếp mới biết người này còn đặc biệt hơn cả lời đồn, Thanh, Nhã, Trí, như ánh trăng sáng không nhiễm bụi bẩn, giống như có thể gột rửa lòng người, trên đời này lại có nam tử như vậy sao.

Vu Việt, thật sự là may mắn.

40. Q.1 - Chương 40: Bình Nguyên Tử Vong (một)

Từ sau cái ngày kia, công tác của Mặc Phi dường như nhiều lên, ngay cả một sự việc bình thường, không thuộc quản lý của nàng cũng bị Vu Việt quăng cho, nếu mà có chút rảnh rỗi, hắn sẽ tìm gặp nàng chơi cờ, uống trà, hoặc là đi quân doanh quan sát thực tế, vì thế mấy lần Tê Túc sai người đến mời đều bị từ chối, đành phải trở về.

Đối với việc này, Mặc Phi cũng không thể nói gì hơn, ai bảo người ta là Chủ công đâu?

“Đại nhân.” Duyệt Chi tiến vào bẩm báo, “Thẩm Bạc đại nhân tới.”

“Mau mời.” Mặc Phi buông quyển sách trên tay xuống, nhìn về phía cửa.

Không lâu sau, Thẩm Bạc cất bước đi vào, hành lễ nói: “Phù Đồ đại nhân.”

“Thẩm Bạc tiên sinh không cần đa lễ, mời ngồi.”

“Không được, lần này Thẩm Bạc đến là để thông báo, ngày mai Chủ công đi Bình Nguyên Tử Vong điều tra, đặc biệt dặn đại nhân hôm nay hãy chuẩn bị một chút, sợ rằng lần đi này sẽ mất khoảng hai, ba ngày.”

Bình Nguyên Tử Vong? Mặc Phi sáng mắt lên, lần trước Vu Việt đã nói, trở ngại lớn nhất khi hắn chinh chiến U Quốc chính là Sông Xám và Bình Nguyên Tử Vong, trong đó Bình Nguyên Tử Vong càng quỷ dị, ít nhất, Mặc Phi chưa từng nghe có nơi nào mà cứ có người đi vào là bỏ mạng, lại còn là một mảnh trống trải nữa, cho dù là có khoáng vật phóng xạ cũng không thể đưa người ta vào chỗ chết ngay lập tức được. Nơi này, nàng cảm thấy vô cùng hứng thú.

Lúc này, nàng bèn gật đầu nói: “Đa tạ Trâm đại nhân, Phù Đồ đã biết.”

Vì vậy Thẩm Bạc cáo từ rời đi. Vị đại quân gia nội sự này, cho tới bây giờ đều lời ít mà ý nhiều.

Mặc Phi thu thập hành lý đơn giản, cũng coi như vô cùng thuần thực. Sáng sớm hôm sau, nàng được binh lính dẫn đến chỗ Vu Việt, lần tiến đến bình nguyên này, ngoại trừ hai mươi kỵ binh thì còn có Ngư gia và Minh Hàn tiên sinh, người trước là chủ lực chinh chiến, tất nhiên là không phải nói, người sau là vị tổng quân sự, đương nhiên cũng muốn tận lực thu thập tin tức chiến trường. Mà nàng thì mang theo Cô Hạc, dù sao sự việc lần trước xuất hiện đột ngột, lần này mà bỏ hắn ở lại, đoán chừng hắn sẽ nổ tung lên mất.

Mấy người tiếp đón đơn giản rồi đều tự lên ngựa khởi hành.

Nghe Minh Hàn nói, cưỡi ngựa cũng phải đến giờ Thân* mới tới nơi được, trong đó bao gồm cả thời gian nghỉ ngơi.

* Giờ Thân: 15h đến 17h.

Cho dù từng có kinh nghiệm cưỡi ngựa vài lần trong thời gian dài, Mặc Phi vẫn có cảm giác ăn không tiêu như cũ, ở hiện đại, nàng thường xuyên phải treo non lộ tuổi, tự cho rằng thân thể mình đã là khá tốt rồi, nhưng mà chân chính so sánh với nam nhân nơi này, chênh lệch rõ ràng, xem ra về sau cần phải rèn luyện nhiều một chút.

Mặc Phi đột nhiên nhú nhú mày, huyết thái dương mơ hồ đau, loại cảm giác này...

Lúc này đã sắp tới Bình Nguyên Tử Vong, nhưng khi khoảng cách càng gần, Mặc Phi càng cảm thấy khó chịu. Lúc đầu tưởng rằng thể lực của mình không chống đỡ được, hơn nữa thời tiết có vẻ nóng bức, không khỏe một chút cũng là bình thường. Nhưng khi cẩn thận cảm thụ mới phát hiện không đúng, không chỉ đau đầu, ngay cả Ngọc Phù trên cổ nàng dường như cũng phát nóng.

“Đến.” Chợt nghe Ngư gia quát một tiếng ở phía trước.

Mọi người chỉnh tề ngừng lại, ánh mắt đều nhìn về bình nguyên mênh mông, rộng lớn vô bờ kia.

Không phải nói nơi này không có một ngọn cỏ nào sao? Vì sao nàng lại thấy một biển màu xanh ngắt? Mặc Phi kỳ quái trong lòng, đồng thời lại đi hỏi điều nghi vấn này.

Ngư gia trả lời: “Càng tiến vào trung tâm bình nguyên, cỏ cây càng ít, nơi đó mới chân chính là nơi tử vong.”

Vì thế, Mặc Phi nhìn về phía xa xa, đột nhiên ánh mắt của nàng thay đổi, cái gì thế kia? Dải đất trung tâm bình nguyên giống như bị một màn sương mù nhàn nhạt màu đen bao phủ, lúc ẩn lúc hiện, mặc dù ở trong ánh mặt trời chiếu rọi cũng không thể tiêu tan.

Lúc này, giọng nói của Vu Việt vang lên: “Nhớ rõ mấy năm trước, bốn vương dẫn hắc thiết kỵ đuổi giết Du tộc đến tận đây, Du tộc cùng đường trốn vào trong Bình Nguyên Tử Vong, khi tiến vào dải đất trung tâm, bốn vương nhìn thấy bọn họ đột nhiên phát cuồng, tự chém giết lẫn nhau, chỉ qua nửa canh giờ mà thi thể khắp nơi, ngay cả ngựa cũng bị dọa cho sợ hãi, chạy tán loạn.”

Minh Hàn sờ sờ cằm, híp mắt nhìn về phía trước, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Vu Việt tiếp tục nói: “Sau đó bốn vương tìm một đám tội nô, đưa bọn họ đến sâu bên trong bình nguyên, ai ngờ phần lớn người trong đó lại đều bình an vô sự, chỉ có vài người bị phát cuồng mà chết.”

Mấy người Mặc Phi đều lộ ra vẻ tò mò.

Minh Hàn hỏi: “Những người phát cuồng mà chết có thân phận gì?”

Vu Việt nhìn hẩn một cái, trả lời: “Bọn họ đều là binh lính quốc gia khác.”

“Ồ,” Minh Hàn nói, “Hóa ra chỉ có ảnh hưởng đến những người đã từng trải qua chiến trường sao?”

Trong lòng Mặc Phi khẽ động, nhìn về phía xa xa.

Vu Việt gật đầu: “Đúng vậy, nếu là dân chúng bình thường thì không sao cả, nếu là chiến sĩ đi vào, chắc chắn phải chết.”

Minh Hàn lại nói: “Tuy nói rằng trong lòng quân tử chính đạo không tin chuyện quỷ thần, nhưng có thể nơi này sinh ra tà oán, khó có thể là một nơi bình thường được.”

Mọi người nhất thời không nói gì, xem xét sơ qua bốn phía rồi tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Chỉ có chiến sĩ mới bị ảnh hưởng, không biết nàng có thể đi qua hay không nhỉ? Đường như những người còn lại không nhìn thấy màn sương mù màu đen kia, xem phản ứng của Ngọc Phù, hẩn là...

“Ngày mai bốn vương sẽ mang người tới gần xem xét một chút.” Giọng nói của Vu Việt bỗng nhiên truyền đến, cắt đứt suy nghĩ của Mặc Phi.

Mặc Phi hoàn hồn, nhìn về phía Vu Việt đang khoanh chân ở một bên, ánh mắt hẩn sâu thẳm, yên lặng nhìn ra phía xa, xuyên qua Bình Nguyên Tử Vong, nơi đó chính là chiến trường trong tương lai.

Kỳ thực, lịch sử loài người chính là một bộ lịch sử chiến tranh âm ầm dậy sóng, là thắng hay là bại, thường thường quyết định bởi thiên thời địa lợi nhân hoà*, Vu Việt đã có được điều quan trọng nhất là nhân hòa, lương thảo, binh lực, tướng tài, lòng dân... Không thiếu một điều nào, ở trong điều kiện như thế, không ai có thể ngăn cản bước chân bành trướng của hẩn được, cho dù là mảnh bình nguyên rộng lớn tràn ngập tử khí trước mắt này cũng vậy.

* Thiên thời địa lợi nhân hoà: Vừa vào đúng thời điểm, vừa có ưu thế địa lý, vừa có sự đoàn kết của mọi người. Là thời cơ tốt để phát động chiến tranh.

Mặc Phi đoán rằng, nếu không tìm được cách đi qua Bình Nguyên Tử Vong, chắc chắn Vu Việt sẽ lại đi xem xét Sông Xám, so với nơi quỷ dị không thể kháng cự theo lẽ thường này, sóng to gió lớn sẽ càng dễ dàng chinh phục hơn.

Ban đêm ở chốn hoang vu, rộng lớn mà yên tĩnh, gió đêm phơ phất, côn trùng kêu râm ran.

Mặc Phi mỗi một, đang ngủ say trong lều trại, bỗng nhiên không có dấu hiệu báo trước nào, nàng lại mở mắt ra, ánh mắt hiện lên tia sáng, trong bóng đêm, Ngọc Phù trên cổ cũng lộ ra ánh huỳnh quang.

Nàng đứng dậy, vẻ mặt thản nhiên đi ra khỏi lều trại, lặng yên không tiếng động, bước vào sâu bên trong Bình Nguyên Tử Vong, ngay cả binh lính gác đêm đều không phát hiện.

Đi một mình trong bình nguyên đen kịt trống trải, ý thức Mặc Phi đã thanh tỉnh, nhưng nàng không thể tự chủ được hành động của mình, giống như bị cái gì đó lôi kéo vậy.

Bên tai truyền đến từng trận gió, gào rít như tiếng khóc than, tràn ngập bi thương cùng oán hận. Lần đầu tiên Mặc Phi cảm nhận được oán khí đến từ linh hồn một cách chân thật như thế, gần như đã hình thành thực chất, lạnh lẽo thấu đáy lòng.

Thực đáng hận...

Giết, giết hết sạch bọn họ đi...

Thực oán giận...

Vì sao lòng người lại dễ tiện như vậy...

Mặc Phi dừng chân lại, hóa ra không biết từ lúc nào nàng đã đi tới trung tâm của thảo nguyên rồi, trong mắt nhìn thấy từng trận sương mù quay cuồng, còn đen đặc hơn cả lúc ban ngày nữa.

Quanh người nàng hơi hơi phát ra ánh sáng, ở trong đêm đen lại càng rõ ràng hơn.

Luồng oán niệm này thật mãnh liệt!

Vì sao? Là nguyên nhân gì khiến các người cứ quanh quẩn trên nhân gian, không thể yên nghỉ?

Trong mắt Mặc Phi chợt lóe sáng, hình ảnh trước mắt đột ngột thay đổi, giống như xuyên qua không gian vậy, nàng nhìn thấy khung cảnh sinh hoạt của một dân tộc tại vùng đất đai cằn cỗi, bọn họ gian nan khổ khổ, đoàn kết dũng cảm, khí hậu khắc nghiệt cũng không thể làm cho bọn họ từ bỏ đi hi vọng có một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Nhưng mà theo thời gian trôi qua, bọn họ bắt đầu phải đối mặt với những thử thách sinh tồn, vùng đất này đã không còn thích hợp cho bọn họ ở lại nữa.

“Tộc trưởng, người thật sự đã đồng ý với đề nghị của Liệt Quốc, phát động chiến sĩ toàn tộc đi mở rộng biên cương cho hân sao?”

“Quốc chủ Liệt Quốc đã đồng ý với ta, sau khi thắng lợi sẽ cho tộc ta quản lý vùng thảo nguyên phương bắc rộng lớn, nơi đó có đất đai phì nhiêu màu mỡ, nhất định mọi người trong tộc ta sẽ có cuộc sống tốt đẹp.”

“Nhưng mà Liệt Quốc muốn tranh bá thiên hạ, tiêu diệt sáu quốc gia, đó chắc chắn sẽ là một cuộc chiến trường kì, dũng sĩ của tộc ta sẽ phải hy sinh hơn một nửa.”

“Ý nghĩa của người chiến sĩ, là để bảo vệ cho dân chúng, nếu như lúc này chúng ta không chiến đấu, mấy trăm năm sau sẽ chặt đứt cơ hội sống sót của những người trong tộc.”

...

Các người có sợ chết không?

Không sợ.

Vì tương lai của người trong tộc, có dám chiến đấu không?

Dám!

Như vậy, hãy khiến ấu tước của chúng ta, đổi lấy một què hương tươi đẹp, hoàn toàn thuộc về chính mình đi! Dù chết cũng không hối hận.

Dù chết cũng không hối hận!

Giọng nói dũng cảm, không sợ hãi vang vọng trong đất trời, cùng vì một lý tưởng, mấy vạn chiến sĩ tắm mình trong biển máu, đoạt lấy một vùng lãnh thổ rộng lớn cho Liệt Quốc. Những vị võ dũng này khiến cho các nước nghe tin đã sợ mất mật.

Hai năm sau, sáu nước bị diệt vong, Liệt Quốc thống nhất.

Sau trận thắng lợi cuối cùng, Liệt Quốc tổ chức một màn khánh yến* long trọng trên thảo nguyên.

* Khánh yến: Yến tiệc chúc mừng.

Các chiến sĩ ôm hi vọng về một cuộc sống tương lai tốt đẹp, kích động uống rượu ngon mà biểu đạt niềm vui sướng, nhưng mà, chờ đón bọn họ lại là phản bội tàn khốc.

Trong một đêm đó, toàn bộ các chiến sĩ bị hạ thuốc mê trong rượu, rồi sau đó bị binh lính Liệt Quốc giết chết, đem chôn xuống chính mảnh đất vốn được hứa hẹn kia...

Hóa ra, Liệt Quốc chưa bao giờ muốn giao thảo nguyên cho bọn họ, hấn chỉ lợi dụng bọn họ...

Vì sao lại bội ước?

Vì sao lại tàn nhẫn đến như thế?

Vì sao, ngay cả một không gian sinh sống, cũng không muốn cho bọn họ?

Chiến sĩ, là phải chết trên chiến trường, chứ không phải rơi vào kết cục như thế.

Loài người, sao mà dễ hèn đến thế!

Thực đáng hận! Thực oán hận!

Quốc chủ Cừu Vinh của Liệt Quốc, tộc ta sẽ oán hận ngươi cả trăm ngàn năm, nguyên rửa ngươi đời đời kiếp kiếp!

Mặc Phi thở dài một hơi thật sâu, đây quả thật là một đoạn lịch sử bi ai, khó trách oán khí lại ngập trời như thế.

Nhưng mà oán hận nặng nề, ngoại trừ làm tăng thêm thống khổ và tội ác, còn có thể mang đến cho các người cái gì? Các chiến sĩ đáng kính trọng, vì sao còn chưa rời đi?

Cuồng phong chợt gào thét khắp nơi, như khóc than, như kể lể.

Không có nhà để về, thì nên đi tới nơi đâu?

Tộc người đáng thương, đều bị tàn sát trong tay Liệt Quốc.

Trên thế giới này, nơi đâu có thể an nghỉ?

Đột nhiên Mặc Phi có một loại xúc động muốn rơi lệ, bi ai cho những chiến sĩ này, bất lực mà buồn bã thay bọn họ.

Trong mắt nàng lại hiện lên tia sáng, một giọng đọc xuất hiện trong đầu nàng, khi có khi không, Mặc Phi lại lâm vào trạng thái mê mông lung, miệng vô thức đọc lên những văn tự xuất hiện trong đầu.

“Như thị ngã văn. Nhất thì phát tại đao lợi thiên, vi mẫu thuyết pháp. Nhĩ thì thập phương vô lượng thế giới, bất khả thuyết bất khả thuyết nhất thiết chư phát. . . Nhất thiết chúng sinh vị giải thoát giả, tính thức vô định, ác tập kết nghiệp, thiện tập kết quả. Vi thiện vi ác, trực cảnh nhi sinh.”*

* Vâng, tất cả đoạn trên thuộc Phật thuyết – A Di Đà kinh, Dao Tần Tam Tạng Pháp-sư Cừu Ma La Thập dịch ra chữ Hán. Hãy tìm hiểu ở đây để biết thêm ý nghĩa.

Giọng nói xa xăm kéo dài, vòng quanh khắp đất trời, an tĩnh linh hồn, gột rửa bụi trần.

Các chiến sĩ, xin hãy an nghỉ!

Màn sương đen cuộn cuộn bốc lên ở bốn phía, rồi sau đó dần dần tan ra, cuối cùng biến mất trên bầu trời.

Bầu trời đêm vốn bị che lấp, giờ phút này lại tỏa sáng muôn vì sao, có thể thấy được rõ ràng.

Niềm tụng gần một canh giờ nhưng Mặc Phi lại không hề mỏi mệt, ánh sáng trắng của Ngọc Phù trên cổ lưu chuyển, phảng phất như trở nên trong suốt hơn trước kia.

Giờ phút này, rốt cuộc thì Mặc Phi cũng cảm nhận được khả năng của Ngọc Phù một cách chân chính, oán khí nồng đậm như thế mà cũng có thể siêu độ, hiển nhiên đó không phải là công sức của kinh văn, mà là sức mạnh của Ngọc Phù.

Trên đời này thật sự là có nhiều điều đáng ngạc nhiên! Chỉ có điều, không biết Ngọc Phù mang mình đến thế giới này, rốt cuộc là vì sao?

Nàng tự tìm một mục tiêu cho chính mình, giúp đỡ Vu Việt mở ra một thời đại hưng thịnh. Nhưng mà, đây là điều mà Ngọc Phù mong muốn sao?

Mặc Phi thầm than một tiếng, đang chuẩn bị rời đi, vừa mới chuyển thân, nàng ngây ngẩn cả người...

41. Q.1 - Chương 41: Bình Nguyên Tử Vong (hai)

Xuất hiện trước mắt Mặc Phi là một luồng sương đen như ẩn như hiện, trôi nổi giữa không trung, giống như có sinh mệnh vậy.

Vẫn còn một người không được siêu độ sao?

“... Người trong tộc của ngươi đều đã đi rồi, vì sao ngươi còn chưa rời đi?” Mặc Phi hỏi.

Người trong tộc của ta đều cần an nghỉ, nhưng ta không thể.

“Vì sao?”

Năm đó, là do ta khăng khăng làm theo ý mình nên mới khiến cho người trong tộc của ta vạn kiếp bất phục*.

* Vạn kiếp bất phục: Muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

Hóa ra, người xuất hiện trong hư không trước mắt này chính là vị tộc trưởng kia.

“Nhưng nếu cứ ở lại trên nhân gian, ngươi sẽ không có chốn dung thân.”

Trên thân ta phải gánh vác hận thù và tội nghiệt, tình nguyện chịu đựng tra tấn ngàn năm.

“Sao phải làm khổ mình như vậy? Phải làm sao, mới có thể khiến cho ngươi được yên nghỉ đây?”

Không uống cạn máu tươi của kẻ thù, sẽ không thể nào gột rửa cừu hận trên người ta được.

“Đã mấy trăm năm trôi qua rồi, kẻ thù của ngươi sớm đã quay về với cát bụi, làm sao ngươi có thể báo thù được?”

Ta có thể cảm giác được, hậu nhân của hắc vẫn còn, trên người Cửu Vinh vẫn lưu chảy dòng máu bị tộc ta nguyên rửa, chỉ cần nguyên rửa không bị tiêu tan, dòng máu của hắc vẫn sẽ lưu truyền, không thể hết được.

Mặc Phi lặng lẽ nhìn luồng sương đen này, trong đầu nhớ lại những điều đã nhìn thấy trong hư cảnh* về vị tộc trưởng kia, tuy dung mạo đã mờ nhạt, nhưng vẫn nhớ mang máng rằng hắc vẫn còn rất trẻ. Trên lưng hắc gánh vác tương lai của toàn tộc, một lòng một dạ mưu cầu một cuộc sống tốt đẹp hơn cho người trong tộc, thậm chí không tiếc rút cạn máu tươi, nhưng cuối cùng lại dẫn đến hậu quả diệt tộc.

* Hư cảnh: Quang cảnh hư vô, không có thật.

Nàng không thể nói những điều như “Oan oan tương báo* đến bao giờ” được, cho dù là ai đứng trên lập trường của hắc, đều khó có thể làm dịu đi oán hận trong lòng.

* Oan oan tương báo: Oán thù không dứt.

“Thế ta có thể giúp ngươi thế nào?” Nàng hỏi.

Mang ta rời khỏi nơi này, đi tìm cái người hậu nhân kia.

“Ta mang ngươi rời đi như thế nào?”

Tìm cho ta một món đồ vật ký thác* linh hồn.

* Ký thác: Gửi, nương nhờ.

Mặc Phi suy nghĩ, đưa tay sờ Ngọc Phù trên cổ, nói: “Khỏi Ngọc Phù này thì sao? Người có thể gửi thân trong đó không?”

Bên trong Ngọc Phù có ẩn chứa sức mạnh vô cùng to lớn mà tinh thuần, ta mà vào sẽ bị độ* đi, không thể được.

* Độ: Cứu vớt, khiến cho người ta được an nghỉ.

Mặc Phi lại suy nghĩ, đột nhiên ánh mắt sáng ngời, nàng lấy dao quân dụng từ trong lòng ra, mỗi khi đi xa nhà, nàng đều mang theo bên người.

Đem rút ra, đưa tới trước mắt, hỏi: “Còn cái này?”

Dao rất sắc bén, đáng tiếc không có linh khí.

Ừm, sản phẩm của máy móc hiện đại, làm sao mà có linh khí được.

Nhưng mà cứ dùng dao này đi, dao là vật giết chóc, vừa lúc thích hợp với ta hôm nay.

Nói đến đây, màn sương đen đột nhiên lưu chuyển như nước chảy, sau đó chậm rãi tiến vào thân dao. Người, tên gọi là gì?

“Phù Đồ.”

Phù Đồ, Tên ta là —— Trạm Nghệ. Theo giọng nói biến mất, toàn bộ màn sương đen tiến vào trong dao, sau đó Mặc Phi ngạc nhiên phát hiện, mặt dao vốn trơn bóng lại hiện ra hai chữ cổ “Trạm Nghệ” màu đỏ sậm.

Mặc Phi giơ dao lên, trong đêm đen, thân dao mờ hồ hiện ra ánh sáng vô cùng xinh đẹp.

Cái chuôi dao không hề có linh khí này, bỗng nhiên lại trở thành chiến hồn thần binh của chính mình, thần binh —— “Trạm Nghệ”.

Trạm Nghệ, để ta dẫn người đi tìm kiếm con đường trở về, kết thúc thù hận của người vậy!

Xuyên dao trở lại vỏ, Mặc Phi cất nó ở bên người, khi đang chuẩn bị rời đi, trong đầu nàng bỗng nhiên choáng váng một trận, trước mắt tối sầm, cứ té xỉu như vậy ở bên trong mảnh đất hoang vắng... “Tối hôm qua ai canh gác đêm?” Tiếng Vu Việt rống giận vang lên ở bên trong doanh địa.

Một gã binh lính quỳ trên mặt đất, run rẩy nhận tội nói: “Là tiểu nhân.”

“Được, được lắm!” Ánh mắt Vu Việt mang sát ý nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Một người sống sờ sờ như vậy, bỗng nhiên có thể mất tích dưới mắt người như thế sao? Người, tốt nhất là nên khẩn cầu Phù Đồ không có việc gì đi, nếu không, giết, không, tha!”

“Tiểu nhân biết tội, cam chịu bất cứ xử phạt nào.”

“Hừ, tạm thời giữ lại cái mạng của người, đợi tìm được Phù Đồ sẽ xử lý sau.”

“Đa tạ tướng quân.”

Vu Việt không dây dưa lại chuyện này nữa mà bắt đầu dẫn dò thuộc hạ tìm kiếm xung quanh. Lúc này, cách đó không xa truyền đến tiếng ngựa hí vang, Vu Việt ngoảnh lại theo tiếng kêu, chỉ thấy Cô Hạc đang nắm tọa kỵ “Hà Ngọc” của Mặc Phi đi tới.

Hắn nói: “Hà Ngọc có chút không bình thường, này giờ cứ xao động.”

Vu Việt hơi sáng mắt lên: “Buông nó ra, có lẽ nó có thể tìm được tung tích của Phù Đồ.”

Cô Hạc gật đầu, vừa buông tay khỏi dây cương, Hà Ngọc đã chạy về một phương hướng khác.

Thấy thế, mọi người lập tức đuổi theo.

Chỉ một lát, Hà Ngọc đã chạy vào dải đất trung tâm của Bình Nguyên Tử Vong, nơi đó không có một ngọn cỏ, có vào mà không có ra.

Vu Việt đang muốn đuổi theo, Ngự gia ngăn cản nói: “Chủ công, phía trước chính là vùng đất tử vong trong truyền thuyết, không thể liều lĩnh được.”

Kỵ binh Phía sau đều ngừng lại.

Vu Việt nhìn Hà Ngọc tiến vào ngày càng xa, thản nhiên nói: “Cảm giác của động vật đối với nguy hiểm nhạy bén hơn nhân loại, nếu Hà Ngọc có thể tiến vào mà không hề cố kỵ gì, vậy thì chúng ta cũng có thể.”

“Chủ công,” Ngự gia vẫn khuyên nhủ như cũ, “Không bằng, trước hết cho thủ hạ vào xem đã.”

“Không cần.” Vu Việt khoát tay chặn lại, “Hôm nay bản vương muốn đích thân tới mở mang kiến thức về vùng đất tử vong này một chút.”

Nói xong, “Giá” một tiếng đã đuổi theo hướng Hà Ngọc chạy đi.

Cô Hạc không chút nghĩ ngợi, lập tức đuổi kịp.

Đám người Ngự gia liếc nhau, khẽ cắn môi, sau đó cũng theo đuôi, nhưng trái lại, Minh Hàn đang đi phía trước dẫn dò vài kỵ binh ở lại chỗ này, một lúc sau, nếu như mọi người không trở lại, sẽ lập tức tiến đến thành thị gần nhất, mang một đám binh dân tới tìm. Đuổi theo không bao lâu, Vu Việt rất nhanh chóng đã thấy Hà Ngọc dừng lại, nó đang cúi đầu nhìn một người đang nằm trên mặt đất.

Trong lòng Vu Việt căng thẳng, cảm thấy một trận sợ hãi không biết từ đâu tới. Phù Đồ, nghìn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì!

Không đợi cho tọa kỵ dừng lại, Vu Việt đã nhảy xuống lưng ngựa, nhanh chóng chạy tới bên cạnh người bị ngất xỉu trên mặt đất.

Quả nhiên là Phù Đồ! Hô hấp của Vu Việt cứng lại, đưa tay nâng người dậy.

Hai tay xuyên qua y phục, cảm giác được độ ấm của người trong lòng.

Thật tốt quá, còn sống! Vu Việt hưng hăng ôm lấy, trong lòng dâng lên một loại vui sướng không thể nói thành lời.

“Phù Đồ đại nhân không sao chứ?” Giọng nói Cô Hạc truyền đến, hần đến gần hai người, dùng ánh mắt khác thường mà quan sát phản ứng của Vu Việt.

Vu Việt kiểm tra sơ qua trên dưới toàn thân của Mặc Phi, có lẽ không bị ngoại thương.

“Phù Đồ, Phù Đồ, tỉnh, tỉnh lại.” Hần thử gọi vài tiếng.

Lông mi Mặc Phi giật giật, Vu Việt vui vẻ, tiếp tục gọi tên của hần.

Lúc này, mọi người phía sau cũng đuổi kịp, nhìn thấy Mặc Phi trong lòng Vu Việt, vừa thở phào nhẹ nhõm, vừa nghi hoặc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Cuối cùng Mặc Phi cũng tỉnh lại từ trong hôn mê, híp mắt phát hiện ra dường như xung quanh có không ít người bao vây, đợi đến lúc thích ứng được với ánh sáng, nàng đột nhiên kỳ quái nói: “Sao lại thế này? Sao mọi người đều ở trong này vậy?”

Những người còn lại lộ ra vẻ mặt dở khóc dở cười, vừa rồi Chủ công nhà bọn họ còn muốn giết người đấy, người gây ra chuyện này lại còn hỏi “Sao lại thế” nữa.

“Phù Đồ, sao ngươi lại chạy đến đây? Mà làm sao lại bị ngất xỉu thế?” Vu Việt hỏi, “Có bị thương trên người không?”

Sau khi trải qua mơ hồ lúc ban đầu, rốt cuộc Mặc Phi cũng chú ý tới quang cảnh hiện trường, giọng nói của nàng mang theo vẻ xin lỗi: “Chủ công, đã làm cho ngài lo lắng, Phù Đồ không sao cả.”

Nàng chống tay trên mặt đất, muốn đứng dậy khỏi vòng ôm áp của Vu Việt.

Ánh mắt Vu Việt tối sầm, dang tay ôm lấy thắt lưng của “Hần”, đỡ “Hần” dậy. Lúc này Minh Hàn đột nhiên hỏi: “Phù Đồ, tối hôm qua có gì kỳ ngộ* gì đúng không? Vì sao lại xuất hiện một mình tại nơi tử vong này?”

* Kỳ ngộ: Gặp gỡ bất ngờ.

Mặc Phi trầm mặc một lát, trả lời: “Phù Đồ cũng không biết vì sao lại xuất hiện ở trong này, có thể là mộng du, khiến ọi người sợ hãi, thật sự ngưng ngừng.”

“Mộng du?” Vu Việt nhíu mày, ở trong vương phủ lâu như vậy, trước giờ chưa từng thấy Phù Đồ “Mộng du” cả!

Tất cả mọi người ở đây đều lộ ra vẻ mặt cổ quái và nửa tin nửa ngờ.

Nhưng trái lại, Minh Hàn dường như không nghe thấy lời nói của Mặc Phi vậy, quay mặt nhìn khắp nơi, sau đó chỉ nghe thấy hần lẩm bẩm nói: “Lạ thật, đây là vùng đất tử vong sao? Có vẻ cũng không có chỗ nào đặc biệt cả.”

Lúc này mọi người mới nhận ra, vị trí của bọn họ chính là cùng đất tử vong có vào mà không có ra trong truyền thuyết, nhưng đã đứng lâu như vậy, thế mà lại chẳng xảy ra chuyện gì.

Mặc Phi thản nhiên nói: “Có lẽ tin đồn nói quá sự thật.”

Lời này vừa nói ra, một số người đều lộ ra vẻ mặt có lẽ là thế, chỉ có đám người Vu Việt nghi hoặc trong lòng. “Nếu Phù Đồ không có việc gì, chúng ta trở về thôi!” Vu Việt liếc mắt nhìn Mặc Phi một cái, nói như vậy.

Minh Hàn lại nói: “Nếu nơi đây không có nguy hiểm gì, không bằng nhân cơ hội điều tra xung quanh một phen.”

Vu Việt hỏi Mặc Phi: “Người có chắc không bị sao không? Có cần phải đi về nghỉ ngơi không?”

“Không cần, Phù Đồ không sao cả.”

Vu Việt gật gù đầu, xoay người ra lệnh cho binh lính phân ra điều tra, cần phải xác định nơi này không có nguy hiểm.

Mặc Phi đưa tay sờ chuôi dao quân dụng trong lòng, cảm nhận được lực lượng linh hồn lạnh lẽo mà khổng lồ trong vỏ đao kia.

Trạm Nghệ... quả nhiên mọi việc tối hôm qua không phải giấc mộng!

Nàng ngẩng đầu, thấy Vu Việt đang lẳng lặng nhìn chăm chú vào nàng.

Nàng biết vừa rồi chắc chắn lời nói của mình không qua được cửa của Vu Việt, nếu không khai báo điều gì, tất nhiên sẽ khiến cho hần nghi ngờ, nhưng nếu nói hết ra sự thật lại càng không ổn.

Suy nghĩ, Mặc Phi đi đến bên người Vu Việt, nói: “Chủ công, nhất định trong lòng ngài có nghi vấn.”

“Đúng vậy, bốn vương đang đợi người chủ động nói ra.”

“Phù Đồ không nói, là vì việc này nghe qua sẽ có chút không thể tưởng tượng được.”

“Nói ra xem, như thế nào mà không thể tưởng tượng được?” Vu Việt lại có chút hứng thú.

Giờ phút này, xung quanh hần chỉ có Minh Hàn và Cô Hạc, hai người này Mặc Phi cũng không có cố kỵ gì, nàng nói: “Đêm qua có người báo mộng cho Phù Đồ, nói rằng nguyên nhân nơi này có sát khí nồng đậm, người lạ không thể lại gần, là vì nơi này mai táng một số lượng lớn các chiến sĩ không có nhà để về. Chủ công cũng biết, Phù Đồ thường sẽ tụng kinh cho người chết, vì thế Phù Đồ ôm tâm tình thà rằng tin tưởng đến chỗ này, siêu độ cho người chết.”

Ánh mắt Vu Việt lộ ra kinh ngạc. Trước kia nghe Phù Đồ tụng kinh còn tưởng rằng chỉ để tĩnh tâm an thần, cũng không ngờ hóa ra kinh văn đó thật sự có thể độ người chết hướng sinh? Tức là nói, sở dĩ vùng đất tử vong này không có quỷ dị như trong lời đồn, đều là vì Phù Đồ?

Nhìn thấy vẻ mặt của mọi người, Mặc Phi bổ sung nói: “Nhưng đừng coi Phù Đồ là thánh nhân gì đó, Phù Đồ tụng kinh là vì muốn cầu một phần yên tĩnh, cũng không phải là đại thần thông. Giống như lời Minh Hàn tiên sinh nói, quân tử chính đạo không tin quỷ thần, việc này chẳng qua chỉ là trùng hợp mà thôi.”

“Có trùng hợp hay không, đợi cho người đào lên sẽ biết.” Vu Việt thản nhiên nói.

Đến khi những người còn lại đều trở về, biết được tất cả không có việc gì, Vu Việt lại ra lệnh cho binh lính bắt đầu đào đất.

Trong lòng binh lính nghi hoặc, không biết thế này là muốn làm gì, cho đến khi bọn họ đào ra — xương trắng chồng chất!

Mọi người đều bị hút vào một ngum khí lạnh, bọn họ đã nhìn quen xương người chết, nhưng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều như thế trong một lúc, giống như dưới mặt đất đều là xương trắng vậy, cho dù theo phương hướng nào, cuối cùng đều có thể phát hiện ra một số lượng lớn.

“Những người này là ai?” Vu Việt thì thảo tự nói.

Sau đó, mấy người đều nhìn về phía Mặc Phi.

Mặc Phi chần chờ một lát, lắc đầu: “Phù Đồ cũng không biết.” Trạm Nghệ có nói, hậu nhân của Cừu Vinh vẫn còn trên thế gian, tuy rằng cảnh vật đã thay đổi, thế nhưng việc này mà không phức tạp thì tốt rồi.

Lúc này, đao trong lòng giống như muốn rung lên, cách qua lớp y phục, Mặc Phi ngăn chặn nó: Trạm Nghệ, người trong tộc của người đều đã ngủ yên rồi, đừng để những thống khổ đó tra tấn người nữa. “Phù Đồ, có lúc người thực làm cho người ta cảm thấy ngạc nhiên.” Ánh mắt Vu Việt sáng ngời nhìn về phía Mặc Phi.

“Chủ công, Phù Đồ chỉ là một người bình thường, cũng không quá mức kì lạ đâu.” Mặc Phi có chút bất đắc dĩ, không phải nói cổ nhân đều mê tín sao? Loại sự tình này hẳn là nhìn quen lắm rồi mới đúng chứ, cũng bởi vì như thế nàng mới dám giả việc báo mộng để giải thích, nếu mà nàng nói thực sự là có thể thấy quỷ hồn, chẳng phải sẽ khiến cho người ta trợn mắt sao?

“Từng nghe nói đến thuyết báo mộng đã lâu, cũng không nghĩ tới Phù Đồ có cơ duyên này, đây là phúc của Phù Đồ, cũng là may mắn của Chủ công.” Minh Hàn lộ ra vẻ tươi cười yếu ớt, híp mắt nhìn về phía Mặc Phi, trong mắt hiện ra ánh sáng không rõ.

“Phúc của Phù Đồ là một chuyện, nhưng nhất định là may mắn của Chủ công.” Mặc Phi tiếp lời nói, “Chủ công, chương ngại lớn nhất khi viễn chinh U Quốc đã biến mất rồi.”

Ánh mắt Vu Việt sáng ngời, tâm tư vốn còn đặt trên người Phù Đồ lập tức bị dời đi, hẳn nhìn về phía phương hướng U Quốc, khóe miệng lộ ra một chút mừng rỡ.

42. Q.1 - Chương 42: Kiếm Và Lời Thề (một)

Sau khi trở lại Vương phủ từ Bình Nguyên Tử Vong, Vu Việt nán lại quân doanh trong một thời gian dài.

Mặc Phi biết, vì cuộc viễn chinh, hẳn phải chỉnh đốn việc huấn luyện binh lính và quân đội nhanh chóng, chậm nhất là sang năm, phải phát động cuộc chiến.

Mà Mặc Phi, sau khi trở lại đã bắt đầu tìm kiếm tài liệu lịch sử có liên quan đến Liệt Quốc, trước kia đã nghiên cứu một ít ở Tiệm Hề, nàng biết mấy trăm năm trước, nơi này có một đế quốc thống nhất là Liệt Quốc, chỉ dùng khoảng thời gian hai năm, quốc gia này đã hoàn thành sự nghiệp, tạo nên một thể hệ thống trị, thế nhưng thống nhất này lại không duy trì được mười năm, bởi vì Quốc chủ đột ngột qua đời mà sụp đổ, phân chia thành hơn mười quốc gia nhỏ, sau đó lại trải qua chiến tranh chiếm đoạt lâu dài, cuối cùng trở thành bốn nước như hiện nay.

Chiều hướng thống nhất vẫn tồn tại, chỉ có điều thế lực của các quốc gia ngang nhau, mấy trăm năm qua chinh chiến không ngừng, đến nay vẫn chưa xuất hiện đế quốc thứ hai được thống nhất.

Có lẽ, bước ngoặt đã xuất hiện.

Tạm thời không bàn luận đến chuyện này, Mặc Phi tra tìm tư liệu là muốn tìm hiểu một ít tin tức về bộ tộc của Trạm Nghệ, kết quả là tra cứu bao nhiêu tư liệu lịch sử đều không có thu hoạch gì, xem ra năm đó, vì giấu diếm hành vi phạm tội, Quốc quân của Liệt Quốc đã tiêu hủy tất cả những ghi chép về bộ tộc này.

Quả nhiên, lịch sử đều được viết bởi người thắng cuộc. Hiện tại, những gì nàng được chứng kiến, có bao nhiêu điều là sự thật đây?

Cuộn lại các tài liệu, Mặc Phi thầm than một tiếng.

Đúng lúc này, Tích Chi thông báo: “Minh Hàn tiên sinh tới chơi.”

Mặc Phi sửng sốt, Minh Hàn? Thật đúng là khách hiếm.

Nàng đứng dậy đón chào, sau khi cùng Minh Hàn chào hỏi lẫn nhau đều tự ngồi xuống.

“Không biết hôm nay Minh Hàn tiên sinh tìm đến Phù Đồ là vì chuyện gì?”

Đầu tiên, Minh Hàn đánh giá xung quanh một phen, sau đó cười nói: “Phù Đồ quả nhiên tiết kiệm như trong lời đồn vậy.”

“Tiên sinh quá khen.” Trên thực tế, nàng cảm thấy mình vô cùng giàu có, tất cả mọi thứ xung quanh đều là đồ cổ vô giá, đối với những người ham mê đồ cổ mà nói, thật sự có thể khiến cho các nhà sở hữu đồ cổ ở hiện đại hâm mộ đến chết.

Minh Hàn cười cười, bưng trà Tích Chi dâng lên, uống một ngụm, khéo mắt nhìn đến một nửa thư sách của Mặc Phi, nói: “Vì sao đột nhiên Phù Đồ lại cảm thấy hứng thú đối với lịch sử Liệt Quốc thế?”

“Liệt Quốc là quốc gia đầu tiên trong lịch sử có thể thống nhất, Phù Đồ nghĩ, có lẽ có thể tham khảo một chút kinh nghiệm.”

Minh Hàn từ chối cho ý kiến “Ồ” một tiếng.

Trong lòng Mặc Phi khẽ động, dò hỏi: “Minh Hàn tiên sinh, không biết tiên sinh có nghe đến ‘Tần tộc’ chưa?”

“Tần tộc?” Minh Hàn nheo mắt lại, nói, “Tại hạ chưa bao giờ nghe thấy, vì sao Phù Đồ đột nhiên hỏi bộ tộc này? Có gì đặc biệt sao?”

“À, chỉ là từng nghe lão sư nói qua, đây là một dân tộc của mấy trăm năm trước, dũng mãnh thiện chiến, sau đó lại đột nhiên biến mất, không biết vì sao sách sử không hề ghi lại nguyên nhân, mà lúc ấy chính là thời kì Liệt Quốc thống nhất.”

Minh Hàn trầm ngâm một hồi, đột nhiên nói: “Theo như lời Phù Đồ, Tần tộc không phải là những người bị hãm hại rồi chôn xuống trong Bình Nguyên Tử Vong chứ?”

Về mặt Mặc Phi bình tĩnh nhìn về phía Minh Hàn, nội tâm lại kinh ngạc: ngài còn có thể thông minh hơn một chút không?

Minh Hàn cũng không dây dưa vấn đề này nữa, chỉ nói: “Đối với Liệt Quốc, Minh Hàn cũng từng nghiên cứu, trên sách sử ghi lại, Quốc quân của Liệt Quốc là một người tài trí, mưu lược kiệt xuất, nhưng khi cần thận nghiền ngẫm lại một số hành động của vị cầm quyền này, vô cùng nghiêm khắc, không thể lung lạc, đất đai ngàn dặm, cho nên phát động chiến tranh mà không lo âu, trong đó, nguyên nhân lớn nhất hẳn có thể nhanh chóng thống nhất, là vì hẳn có được binh lực cường đại hơn xa những quốc gia khác trong đại lục, thực lực toàn thể, phỏng chừng cũng có chiến lực tương đương với hắc thiết kỵ của Chủ công.”

Mặc Phi thầm nghĩ, chỉ sợ chiến lực Tần tộc của Trại Nghệ mới là mấu chốt của chiến thắng.

“Có lẽ Cừu Vinh giỏi về việc mở rộng biên cương nhưng lại không giỏi trị quốc. Để quốc này chỉ mới thống nhất mười năm đã sụp đổ, trong đó cũng không để lại nhiều chiến tích đáng khen. Minh Hàn cảm thấy, có thể việc hãn thống nhất chỉ là tình cờ mà thôi.”

Mặc Phi gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“So sánh với hẳn, hiển nhiên Chủ công càng có nhiều điều kiện thống nhất hơn.” Minh Hàn cười nói, “Binh lực cường đại, lương thảo dư thừa, trên triều có hiền sư Lư Khâu, bây giờ lại có cả Mặc Quân Phù Đồ.”

Mặc Phi sửng sốt: “Minh Hàn tiên sinh quá khen, Phù Đồ sao có thể so sánh với Lư Khâu đại nhân được? Tài cao của tiên sinh mới có thể nổi danh cùng.”

Minh Hàn lắc đầu nói: “Minh Hàn am hiểu mưu kế, mà Phù Đồ lại có được tài định quốc, Chủ công có được sự trợ giúp của người, có thể có một nửa giang sơn rồi.”

Mặc Phi bị khen đến ngưỡng ngừng, nhưng mà trên mặt vẫn bình thản như cũ.

Minh Hàn lại vì “Hắn” không quan tâm hơn thua mà âm thầm khen ngợi, hắn tiếp tục nói: “Vì vậy, lần này Minh Hàn đến đây là có một chuyện cần thương lượng.”

“Tiên sinh cứ nói đừng ngại.”

“Minh Hàn hi vọng khi viễn chinh U Quốc, Phù Đồ có thể xuất chinh cùng với Chủ công.”

Trong mắt Mặc Phi hiện lên vẻ kinh ngạc, nói: “Vừa rồi Minh Hàn tiên sinh cũng nói, Phù Đồ am hiểu đối nội, đi ra chiến trường cũng không có tác dụng gì lớn.”

Minh Hàn cười nói: “Tại hạ không cho rằng Phù Đồ chỉ am hiểu đối nội, Phù Đồ là Phúc thần* của Chủ công.”

* Phúc thần: Thần may mắn.

“Phúc thần?”

“Có thể vì Chủ công mà mang đến thắng lợi và yên ổn lòng người, trừ Phù Đồ ra thì không còn ai có thể.”

Mặc Phi nhú nhú mày, trầm mặc không nói.

“Phù Đồ không cần nhận lời ngay, nhưng Minh Hàn hi vọng người có thể đi theo bên người Chủ công.”

“Việc này, Phù Đồ sẽ suy nghĩ thật kĩ.” Trên thực tế, cho tới bây giờ nàng không nghĩ tới việc ra chiến trường, nàng tự nhận không phải người toàn tài, cho dù đã xem nhiều sách lược binh pháp, nhưng đó đều là lý luận suông, nàng lại không có võ nghệ, đi ra chiến trường để làm bình hoa sao?

Mặc dù ngoài miệng thì nói vậy, nhưng mà đáy lòng đã hạ quyết tâm không đi.

Hai người còn nói một lúc nữa Minh Hàn mới cáo từ rời đi, sau khi đi xa, hắn lại nhìn về phía viện tử của Mặc Phi, khóe miệng lộ ra một chút tươi cười quỷ dị. Cho dù Phù Đồ nhận lời hay không, hắn cũng sẽ không làm cho kết quả bị biến hóa. Giống như lời nói của hắn, Phù Đồ có thể mang đến cho Vu Việt thắng lợi và yên ổn, điều này vẫn còn chưa khen hết, đó là vì Vu Việt có một khuyết điểm lớn nhất, lúc trước hắn còn chưa nghĩ đến biện pháp giải quyết, mà hiện tại thì lại không ai có thể hóa giải được.

Vì thống nhất trong tương lai, Phù Đồ phải ở bên người Vu Việt. Minh Hàn lại đề nghị hắn mang theo Phù Đồ xuất chinh sao? Vu Việt mới đi ra từ quân doanh, một bên cưỡi ngựa mà một bên thì trầm tư. Quả thật là hắn muốn một mạch giữ chặt Phù Đồ ở bên người, nhưng chiến trường hung hiểm, sinh tử khó liệu, hắn không muốn đưa Phù Đồ đến hiểm địa. Chỉ có điều bây giờ hắn lại bối rối vì đề nghị của Minh Hàn mà động tâm, thật sự là làm người ta do dự.

Quan trọng là, hắn có thể bảo vệ Phù Đồ thật tốt không?

Đang suy nghĩ, Vu Việt lơ đãng nhìn thấy một bóng hình quen thuộc, đúng là người đang nhớ nhung trong lòng —— Phù Đồ. Giờ phút này, hắn đang ngồi trong một trà lâu, phẩm trà, tán gẫu vui vẻ cùng với một nam tử.

Vu Việt cũng biết nam tử kia, chính là Tê Túc, người từng có duyên chơi một ván cờ với hắn. Vu Việt nheo mắt lại, giấu đi cái nhìn lạnh lẽo chợt lóe rồi biến mất trong đáy mắt.

Hóa ra khi hắn đang bận việc chiến sự, “Hắn” lại ở đây mà kết bạn sao? Nam tử kia đáng giá để Phù Đồ để ý đến như vậy ư?

Vu Việt nắm thật chặt dây cương, sát ý trên người sôi trào, nhin xuống ý tưởng xúc động lập tức tiến lên lời Phù Đồ đi, sau khi lạnh lùng nhìn chăm chú thật lâu, mới cảm giận rời khỏi.

Không biết vì sao, hắn lại cảm thấy uy hiếp trên người nam nhân tên “Tê Túc” kia.

Đáng chết!

Khi Mặc Phi hồi phủ thì đêm đã khuya, buổi chiều trò chuyện cùng Tê Túc quá mức ăn ý, hần đoán ra được kế hoạch sắp viễn chinh U Quốc của Vu Việt, trong lời nói, hần còn kể về một ít hiểu biết khi hần du lịch U Quốc.

Lúc ấy Mặc Phi đã nghĩ, nếu người này có thể hiệp trợ Vu Việt, vậy thì hành trình lần này tất nhiên sẽ làm ít mà công to.

Vì thế Mặc Phi mời hần, Tê Túc vẫn chưa đưa ra đáp án cụ thể, nhưng nàng cảm thấy khả năng đồng ý là rất lớn.

Vừa bước vào viện tử của mình, Mặc Phi đã ngây ngẩn cả người.

“Chủ công?” Không nghĩ tới Vu Việt lại đợi nàng ở đây, hần đến đây đã bao lâu rồi.

Vu Việt lạnh giọng hỏi: “Đi đâu về?”

Mặc Phi trả lời: “Hẹn ẩm trà ở trà lâu với Tê Túc tiên sinh.”

Vu Việt nhìn quyển sách trên tay Mặc Phi, lại hỏi: “Trên tay ngươi là vật gì?”

“Là điển tịch của tiên hiền mà Tê Túc tiên sinh cho Phù Đồ mượn đọc.”

Tê Túc tiên sinh, Tê Túc tiên sinh, lại là Tê Túc tiên sinh. Hần chờ “Hần” ở chỗ này một canh giờ, còn “Hần” thì ở bên ngoài mà tâm tình giải bày cùng với nam nhân khác!

Vu Việt đứng bật dậy, bước vài bước đến trước mặt Mặc Phi nói: “Cái tên Tê Túc kia đáng giá để ngươi coi trọng đến thế sao?”

Mặc Phi nói: “Tê Túc tiên sinh có kiến thức rộng rãi, lời nói hài hước, quả thật là một bằng hữu không tẻ.”

“Ngươi thích hần?” Giọng nói Vu Việt lộ ra vài phần nguy hiểm.

Thích? Trong đầu Mặc Phi hiện lên hình ảnh người nọ tươi cười, nói là thích thì không bằng nói hâm mộ, nàng thực hi vọng có một ngày mình cũng có thể tươi cười như vậy.

Nhìn vẻ mặt Mặc Phi như thế, rốt cuộc Vu Việt không nhịn được ghen tuông trong lòng, đột nhiên hần đưa tay đoạt lấy quyển sách trên tay Mặc Phi rồi ném đi.

Mặc Phi hoàn hồn, vừa đi tìm thư sách vừa kinh ngạc nói: “Chủ công, ngài làm gì vậy?”

Cẩn thận nhặt quyển sách lên, đau lòng không thôi. Đây chính là điển tịch độc nhất vô nhị trên đời đây, quyển sách trước mắt này, trong tương lai có khả năng sẽ lưu truyền hậu thế, nhưng nếu như không bảo quản cẩn thận, sẽ dễ dàng bị thất truyền.

Không đợi Mặc Phi xem xét cẩn thận, chỉ thấy một cái bóng trắng lướt qua, quyển sách trên tay nàng đã bị chia năm xẻ bảy.

Trong giây lát, Mặc Phi còn chưa phản ứng lại được, đến khi nhìn thấy quyển sách bị tổn hại không nhìn ra hình thù, dù cho có là tính tình của nàng cũng không nhịn được tức giận: “Chủ công, ngài hơi quá đáng rồi!”

“Quá đáng?” Vu Việt hung hăng túm chặt tay Mặc Phi, lạnh lùng nói: “Nghe đây, Phù Đồ, bốn vương ra lệnh cho ngươi, từ nay về sau không bao giờ nữa được gặp lại tên nam nhân kia nữa.”

Mặc Phi nổi giận rồi, nàng gằn từng chữ: “Xin, khó, tuân, mệnh.”

Rốt cuộc là hôm nay Vu Việt bị sao vậy? Thực sự lấy nàng mà giận cá chém thớt sao? Đến tượng đất cũng có ba phần hỏa!

Ánh mắt lại nhìn về phía quyển sách “Bỏ mình”, Mặc Phi dùng sức tránh khỏi kiềm chế của Vu Việt, tiền khách nói: “Chủ công, hôm nay Phù Đồ mệt mỏi, xin Chủ công hãy quay về đi!”

“Ngươi cũng dám nói chuyện như vậy với bốn vương sao?” Là vì quyển sách bị phá hỏng! Hay là vì tên Tê Túc kia?

Mặc Phi không nhìn về mặt của Vu Việt, chỉ thu thập các mảnh của quyển sách trên mặt đất, nghĩ sau này sẽ sao lại một bản.

Thu thập xong, Mặc Phi đi thẳng vào phòng trong.

Vừa lướt qua bình phong, chợt nghe thấy phía sau vang lên một luồng sức mạnh, không đợi Mặc Phi phản ứng, cả người nàng đã bị kéo vào trong lòng Vu Việt, sau đó đôi môi bị đoạt lấy—— Vu Việt, vậy mà lại hung hăng hôn nàng!

Đầu óc Mặc Phi nháy mắt trống rỗng, cho đến tận khi đầu lưỡi xâm nhập trong miệng, nàng mới nhớ tới việc phản kháng lại, nhưng mà Vu Việt thân cường thể tráng, một tay giữ chặt thắt lưng nàng, một tay giữ chặt cái gáy của nàng, khiến cho nàng không thể động đậy.

“Ừm!” Mặc Phi cảm thấy mình sẽ nhanh chóng hít thở không thông mất.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Vu Việt mới thả lỏng ra một chút. Mặc Phi nhân cơ hội này đẩy hẳn ra, cũng không nghĩ tới đụng vào bình phong phía sau, thân thể lại không chịu khống chế ngã ra, Vu Việt đưa tay giữ chặt “Hắn”, nhưng không có giữ lại, mà là cùng nàng ngã xuống, toàn bộ thân hình đặt ở trên người “Hắn”.

Tiếng vang thật lớn kinh động đến người ngoài phòng, Duyệt Chi đang muốn tiến vào xem xét tình huống, ai ngờ vừa mới tiến thêm một bước đã nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Vu Việt phóng tới, dọa hẳn lại lui đi ra ngoài, thậm chí còn thuận tiện đóng cửa lại.

Trong lúc nhất thời, trong phòng yên tĩnh không tiếng động, chỉ có tiếng thở dốc dồn dập của hai người.

Trong lòng Mặc Phi không ngừng trấn định mình, sau một lúc lâu, nàng mới chậm rãi nói: “Chủ công, còn không để Phù Đồ đứng dậy sao?” Giọng nói nhẹ nhàng chậm chạp, chỉ sợ đối phương lại tiến đến.

Vu Việt trầm mặc không nói, chỉ nồng nhiệt mà nhìn hẳn.

Xong rồi! Hẳn thật sự đến sao? Hẳn muốn xé rách tầng quan hệ này?

Mặc Phi không dám cử động, chỉ hi vọng người nam nhân này đột nhiên tỉnh ngộ.

Đáng tiếc, Vu Việt chẳng những không có ý định rời đi, ngược lại còn cúi đầu hôn môi “Hắn” lần thứ hai.

Mặc Phi quay đầu đi, lạnh nhạt hỏi: “Chủ công, ngài có biết mình đang làm cái gì không?”

“Bốn vương vô cùng rõ ràng.”

“Phù Đồ là nam tử, còn là thượng khanh của Chủ công, tự nhận chưa từng làm điều gì sai trái, vì sao Chủ công lại vũ nhục như thế?”

“Vũ nhục?” Vu Việt nắm lấy cằm của “Hắn”, hung hãn nói, “Người đem sự sủng ái của bốn vương thành vũ nhục sao?”

“Làm gì có thần tử nào có thể hưởng thụ sủng ái của Chủ công như thế? Chủ công đối đãi Phù Đồ giống như nam sủng, chẳng lẽ không phải là vũ nhục sao?”

Vu Việt nhếch đôi môi, trong mắt hiện lên sự giãy dụa.

43. Q.1 - Chương 43: Kiếm Và Lời Thề (hai)

“Chủ công, buông Phù Đồ ra, Phù Đồ sẽ coi như đêm nay chưa xảy ra chuyện gì cả.”

“Như vậy còn có thể coi như chưa xảy ra chuyện gì ư?” Vu Việt cười nhạo, “Phù Đồ, có đôi khi người thật sự thực sự rất giáo hoạt!”

Từ đâu mà nói như thế! Mặc Phi tuyệt không thừa nhận trách móc này.

Hắn nói: “Chủ công, Phù Đồ nghĩ rằng Chủ công sẽ coi trọng tài hoa của Phù Đồ hơn.”

“Tài hoa của Phù Đồ là độc nhất vô nhị, đương nhiên bốn vương coi trọng. Nếu không luyện tiếu nhân tài, chỉ sợ Phù Đồ đã sớm trở thành người trên giường của bốn vương rồi.”

“Một khi đã như vậy, vì sao Chủ công không tiếp tục quý trọng tài năng của Phù Đồ?”

“Bốn vương có thể dung túng người bất cứ chuyện gì, chỉ duy nhất không thể chịu được Phù Đồ ái mộ người khác.”

“Ái mộ người khác? Từ đâu mà nói vậy?” Mặc Phi cảm giác bản thân có chút oan ức.

“Tê Túc.” Vu Việt phun ra hai chữ.

Mặc Phi thở dài, nói: “Chủ công, Tê Túc tiên sinh và Phù Đồ chỉ là bằng hữu bình thường, thân là nam tử, sao có thể ái mộ một nam tử khác được?”

“Có gì mà không thể?” Vu Việt dùng ngón cái vuốt ve môi dưới của “Hắn”, nói: “Bốn vương cũng ái mộ Phù Đồ đấy thôi.”

Trong lòng Mặc Phi căng thẳng, không biết phải đáp lại như thế nào. Nói thật, ngoại trừ lúc mới bắt đầu không phản ứng kịp ra thì nàng cũng không bất ngờ với tình huống hôm nay, Vu Việt đối xử với nàng có vài phần đặc biệt, đến người đàn ông cũng có thể cảm giác được, chẳng qua Mặc Phi cảm thấy Vu Việt là người có lí trí, hắn sẽ không dễ dàng khuất phục dục vọng trong lòng, nhưng mà... Nguyên nhân gì đã khiến cho hắn thả con dã thú trong lòng ra thế kia. Chỉ bởi vì ghen tị sao?

Vu Việt lại nói: “Bốn vương sắp xuất chinh, không biết ngày về, không coi chừng người, sao có thể khiến cho bốn vương an tâm được?”

Phù Đồ không có cảm giác nào đối với sức hấp dẫn của mình sao? Cho dù là nam hay là nữ, chỉ cần Phù Đồ cố ý, chỉ sợ đều khó mà không bị “Hắn” hấp dẫn.

Đây là chứng bệnh nóng nảy trước trận chiến ư? Mặc Phi lẳng lặng nhìn Vu Việt, bỗng nhiên nói: “Chủ công, ngài cũng biết, sớm muộn gì sẽ có một ngày Phù Đồ phải thành gia lập thất.”

Ánh mắt Vu Việt rét lạnh, lạnh lùng phun ra bốn chữ: “Bốn vương không chuẩn.”

“Chủ công không cảm thấy mệnh lệnh này quá vô lễ sao?”

“Đối với Phù Đồ, bốn vương không nghĩ đến việc phải giữ gìn phong độ vương giả.” Vu Việt trầm giọng nói, “Khi nhìn thấy người ngắt xỉu trong Bình Nguyên Tử Vong, bốn vương từng nghĩ đã mất đi người rồi, khi đó bốn vương đã vô cùng xác định, cả đời này, Phù Đồ chỉ có thể là người của bốn vương.”

“Chủ công, Phù Đồ sẽ không lấy thân phận nam tử mà phục vụ bên dưới một nam tử khác.”

“Nếu như bốn vương khăng khăng muốn người thì sao?”

“Nếu như vậy, Chủ công sẽ mất đi một vị thượng khanh, Phù Đồ sẽ không làm một chuyện gì vì Chủ công nữa, từ nay về sau, Phù Đồ hoàn toàn chết đi, đây là điều mà Chủ công hi vọng nhìn thấy sao?”

Một tay Vu Việt giữ chặt bả vai Mặc Phi, giống như đang đè nén cái gì, cả người tản mát ra sát khí khiến người ta rung động.

“Chủ công,” Giọng nói của Mặc Phi bỗng nhiên hòa hoãn, nói: “Còn nhớ đến ba lễ vật Phù Đồ dâng lên không?”

“Đương nhiên nhớ rõ, đó chính là những vật Phù Đồ sáng chế vì bốn vương, khiến cho hôm nay bắt đầu phát triển.”

“Trong đó còn có một lễ vật vẫn chưa mở ra, Chủ công muốn biết đó là vật gì không?”

“Phù Đồ từng nói vật kia cần phải có thời cơ thích hợp mới có thể mở ra, nay thời cơ đã đến rồi ư?”

Mặc Phi gật đầu, nói: “Xin cho Phù Đồ đứng dậy trước đã.”

Vu Việt ôm “Hắn” một lúc lâu, rốt cục cũng buông lỏng, một tay đỡ “Hắn” đứng dậy.

Mặc Phi âm thầm thở dài một hơi, cửa thứ nhất — đã qua.

Nàng đi vào phòng trong, lấy từ hộp gấm ra một cái chìa khóa, sau đó trở lại nói: “Xin Chủ công mang Phù Đồ đến chỗ đặt vật ấy.”

Trong lòng Vu Việt tràn đầy tò mò, yên lặng đi ra ngoài cửa, Mặc Phi lập tức đuổi kịp. Đám người Tích Chi vẫn còn đang giữ bên ngoài đột nhiên nhìn thấy người ở bên trong đi ra, đều lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, một bên quỳ xuống, một bên thầm nghĩ: chủ tử cứ đi ra như vậy sao?

Vu Việt đặt vật này trong phòng ngủ của chính mình, đây cũng là lần đầu tiên Mặc Phi tiến vào phòng ngủ của Vu Việt, toàn bộ phòng lấy màu vàng nhạt làm chủ, trang trí đơn giản mạnh mẽ, kết hợp với tính cách của chủ nhân lại càng tăng thêm sức mạnh.

Người hầu đem hộp gỗ dài cẩn thận đặt trên bàn rồi lui ra ngoài.

Vu Việt và Mặc Phi lần lượt ngồi ở hai bên hộp.

Mặc Phi khẽ vuốt mặt ngoài hộp gỗ, thản nhiên nói: “Chủ công, Phù Đồ mở nó ra đây.”

Vu Việt gật đầu.

Mặc Phi cắm chìa vào ổ khóa, chỉ nghe “Răng rắc” một tiếng, nàng chậm rãi mở nắp hộp ra.

Nhìn thấy thứ bên trong, Vu Việt ngây ngẩn cả người: “Mộc kiếm*?”

* Mộc kiếm: Kiếm gỗ.

“Đây không phải là mộc kiếm bình thường.” Mặc Phi nói, “Kiếm này dùng tinh hoa của loại gỗ cứng rắn nhất thiên hạ mà làm thành, là vương giả chi kiếm*.”

* Vương giả chi kiếm: Kiếm của vương giả.

“Vương giả chi kiếm?” Vu Việt nhìn chuôi mộc kiếm bên trong hộp, toàn thân tối đen, không có trang trí gì, chỉ có bốn chữ mạnh mẽ hữu lực trên thân kiếm — vương giả chi kiếm.

Vu Việt khó hiểu: “Mộc kiếm mà cứng rắn, lại không có lực sát thương như đao thương, bốn vương phải dùng kiếm này giết địch như thế nào đây?”

“Vương giả chi kiếm, không phải dùng để giết địch.”

“Giải thích thế nào?”

“Dùng binh lính cường đại, trí tuệ và nhân nghĩa làm mũi kiếm, dùng giang sơn xã tắc làm chuôi kiếm, dùng dân tâm và tài lực quốc gia làm vỏ kiếm. Kiếm này dựa trời mà đứng, không có sức mạnh nào địch nổi, trên có thể chém mây bay, dưới có thể đoạn sông lớn; kiếm này, một khi bắt đầu dùng, có thể bình định chư quốc, nhất thống thiên hạ. Đó chính là — ‘Vương giả chi kiếm’.”

Vu Việt nghe thấy, trong mắt ánh lên tia sáng kỳ dị, hần lại nhìn về phía chuôi Mộc kiếm tối đen trong hộp.

Mặc Phi lại lấy Mộc kiếm trong hộp ra, hai tay để trước mắt Vu Việt, thận trọng nói: “Chủ công, người đạt được kiếm này, có thể có được thiên hạ.”

Vu Việt chậm rãi cầm lấy Mộc kiếm, vào tay khá nặng, rõ ràng được làm bằng gỗ, lòng bàn tay lại cảm thấy từng trận khí lạnh thấu xương.

“Vương giả chi kiếm...” Vu Việt vuốt ve thân kiếm, ánh sáng trong mắt lưu chuyển không ngừng. Từ nhỏ hần đã dùng vô số thanh kiếm, chỉ biết kiếm là vật giết chóc, có thể giết địch chém đầu, công thành đoạt đất, lại không biết trên đời còn có kiếm này. Tinh binh, nhân nghĩa, trí tuệ làm mũi, quốc thổ giang sơn làm chuôi, dân tâm, tài lực làm vỏ, quả nhiên là vương giả chi kiếm, độc nhất vô nhị!

“Chủ công, xin hãy ghi nhớ thanh kiếm này trong lòng, cho dù con đường phía trước có chướng ngại gì, Chủ công đều sẽ vượt qua mọi chông gai, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.”

“Lời của Phù Đồ, bốn vương ghi nhớ.” Về mặt Vu Việt thận trọng, lại không phục xao động vừa rồi.

Mặc Phi chấp tay, thi lễ với Vu Việt.

Không đợi nàng buông tay, Vu Việt đã nhẹ nhàng cầm cổ tay nàng.

Hắn nói: “Phù Đồ, bốn vương...”

“Chủ công muốn nói cái gì?”

“Bốn vương sẽ không buông người ra.” Vu Việt bình tĩnh nói, “Bốn vương cần người.”

“Phù Đồ vẫn sẽ phụ tá Chủ công, chúng kiến thành tựu một thế hệ bá nghiệp của Chủ công, trên danh nghĩa ‘Thượng khanh.’”

Trên danh nghĩa “Thượng khanh”...Trong lòng Vu Việt nổi lên khổ sở, hắn nói: “Phù Đồ, người nên biết, nếu bản vương cố ý muốn người, người chống cự cũng không thoát được.”

“Chủ công muốn là vương giả khai sáng thịnh thế, tất nhiên sẽ không bởi vì nhỏ mà mất lớn.”

“Thực không thể có cả hai sao? Phù Đồ thực không thể tiếp nhận sự thân cận của bốn vương?”

Mặc Phi rũ mắt xuống, giấu đi bất đắc dĩ để lộ trong mắt. Nếu như ở hiện đại có một người nam nhân như vậy theo đuổi, tất nhiên nàng sẽ động tâm. Nhưng bây giờ đang ở loạn thế, nàng không có bằng chứng để dựa vào, thân là nữ tử, kết quả cuối cùng chính là trở thành đồ chơi của nam nhân. Đặc biệt giống như Vu Việt vậy, là một nam nhân đứng trên vạn người, có lẽ hiện tại đối đãi với người vô cùng sủng nịch*, nhưng một khi bị thất sủng, kết cục tương lai sẽ rất thê lương. Nàng không muốn làm người luôn coi nam nhân giống như trời, là nữ tử yếu đuối sống như lục bình**, nàng phải tìm cho chính mình một con đường khác như vậy.

* Sủng nịch: Say mê, cưng chiều (sủng ái).

** Lục bình: Bèo. Ý ở đây là cuộc sống trôi nổi như hoa lục bình.

“Chủ công, Phù Đồ có một chuyện muốn nhờ.”

“Người nói đi.”

“Tương lai dù cho Chủ công ở triều đình, hay là chinh chiến thiên hạ, Phù Đồ đều muốn bầu bạn bên cạnh ngài, nhưng cầu Chủ công, hãy lấy lễ của hiền sĩ mà đối đãi.” Suy nghĩ hồi lâu, vẫn là theo ý của Minh Hàn, tương lai theo Vu Việt ra chiến trường, cái này thật sự là chuyện bất đắc dĩ. Nếu Vu Việt không muốn nàng rời khỏi tầm mắt hắn, thế thì nàng sẽ như hắn mong muốn, một tác cũng không rời. Như vậy tốt hơn là lúc nào cũng bị hắn ghen tị, sau đó sẽ bỏ nhào như lang sói vô mồi, nàng sẽ trốn được mấy lần đây?

Nghe lời ấy, Vu Việt trầm mặc.

Mặc Phi lại nói: “Chủ công, nặng nhẹ của bá nghiệp thiên hạ và Phù Đồ, ngài hẳn phải vô cùng rõ ràng. Vương giả, không nên quá thiên về dục vọng cá nhân, mà phải đối đãi khắp thiên hạ.”

Vu Việt nhắm mắt lại, hít một hơi sâu, đến khi mở ra, trong mắt đã khôi phục trấn tĩnh.

Hắn nói: “Được, bốn vương đồng ý với người, từ nay về sau, chỉ lấy ‘Lễ của hiền sĩ’ mà đối đãi, sẽ không khinh bạc người nữa.”

Trong lòng Mặc Phi thả lỏng, hành lễ nói: “Đa tạ Chủ công.”

“Đừng vội tạ ơn trước.” Vu Việt nhìn hắn thật kỹ một cái, tiếp tục nói, “Lời hứa này còn có một cái điều kiện tiên quyết.”

“Điều kiện tiên quyết?” Mặc Phi sửng sốt.

“Phù Đồ cả đời, không được thành gia lập thất, càng không được ái mộ người khác, Phù Đồ chỉ có thể là cận thần của một minh bốn vương mà thôi.” Giọng điệu bá đạo, không thể nghi ngờ.

Mặc Phi bình tĩnh nhìn thẳng hắn một lúc lâu, bỗng nhiên vươn một tay nói: “Quân vương không nói chơi, chúng ta vỗ tay tuyên thệ.”

Ánh mắt Vu Việt thâm thúy, giống như muốn nhìn vào sâu trong đáy lòng “Hắn”, sau một lát trầm mặc cũng giờ tay, nặng nề mà chụp vào lòng bàn tay “Hắn”.

Rốt cuộc cũng đợi được người nam nhân này hứa hẹn, tạm thời, cho dù có tác dụng được bao lâu, nhưng trong vài năm tới cũng không phải lo lắng nữa. Lấy hiểu biết của nàng về Vu Việt, hẳn coi như là một người biết giữ lời.

Mặc Phi vừa mới chuẩn bị rút bàn tay, lại không nghĩ bị Vu Việt cầm chặt, sau đó mạnh mẽ đưa nàng ngồi vào trong lòng hắn, nâng gáy lên mà hung hăng hôn môi.

Hôn như lửa cháy, dường như muốn thiêu đốt, hòa tan cả người. Sức lực trên tay hắn rất lớn, làm Mặc Phi cảm thấy đau.

Cả người Mặc Phi cứng đờ, đồng thời trong lòng nàng kinh hãi : hắn không giữ lời như vậy sao!

Giống như đã trôi qua cả một thế kỷ, Vu Việt mới lưu luyến buông môi Mặc Phi, hắn khàn khàn giọng nói: “Phù Đồ, nhớ kỹ lựa chọn hôm nay của người.”

Mặc Phi vừa thở dốc vừa sững sờ nhìn hắn, nhất thời không nói nên lời.

“Nếu như bốn vương phát hiện ngươi có người khác, cho dù là nam hay nữ, bốn vương sẽ không nhẹ tay với ngươi!” Vu Việt vuốt ve khuôn mặt của Mặc Phi, để sát vào bên tai hắn, nhẹ giọng nói: “Mà ngươi, cũng hãy hoàn toàn trở thành người của bốn vương đi, đây là một lời thề phải trả giá đắt đấy.”

Đột nhiên trong lòng Mặc Phi phát lạnh, nam nhân trước mắt này, quả thật không phải người dễ đối phó, chỉ hơi có vô ý, có khả năng chính mình sẽ thật sự vạn kiếp bất phục.

Cứ tưởng rằng mình có thể xử lý tốt việc này, lại xem nhẹ đến cường thế của người đứng bên trên, Vu Việt xem như cũng đủ ẩn nhẫn với nàng rồi.

Sau này, tất cả đều phải cẩn thận. Vì tôn nghiêm và tự do, nàng đã đem cả đời ra đánh đổi, không có đường lui, việc duy nhất nàng phải làm, đó là dùng cảm và dứt khoát tiến tới.

44. Q.2 - Chương 44: Bắt Đầu

Mùa thu năm đầu tiên của Tấn Tân, hai nước Khánh, Cảnh chính thức khai chiến, Cảnh Quốc lo sợ thực lực của Khánh Quốc, áp dụng sách lược phòng thủ kiên cố, phái đội quân hùng hậu ra canh gác những nơi trọng yếu, đợi cho quân Khánh bị hao tổn trong trận chiến sẽ tùy thời mà phản công.

Khi hai nước Khánh, Cảnh giằng co, Chiêu Quốc đang trong giai đoạn ổn định trật tự xã hội, dốc sức thi hành các loại chính sách, kinh tế và dân sinh cũng nhanh chóng khôi phục và phát triển, trong triều có hiền sư Lư Khâu tọa trấn, Vu Việt đặt trọng tâm trên mặt quân sự, huấn luyện binh lính, chế tác dụng cụ công thành, dự trữ lương thảo, v.v....

Vừa vặn gặp năm được mùa, Chiêu Quốc đã hoàn toàn có được trụ cột vững chãi. Mà lúc này, Quốc quân U Quốc dẫn đầu cho việc vi phạm hiệp nghị, chiếm lại ba tòa thành trì đã tiến cống cho Chiêu Quốc, những tòa thành này đều là chiến lợi phẩm khi chiến đấu với Ngu Quốc, khiến cho U Quốc càng thêm tự tin, cảm thấy khinh miệt Chiêu Quốc vừa mới trải qua chính biến không lâu kia.

Mùa xuân năm thứ hai Tấn Tân, Vu Việt đã chuẩn bị đầy đủ, dẫn đầu mười lăm vạn đại quân lặng lẽ vượt qua Bình Nguyên Tử Vong, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, lần lượt công chiếm năm tòa biên thành của U Quốc. Trên dưới U Quốc chấn động. Thừa dịp bọn họ phản ứng không kịp, Vu Việt thừa thắng xông lên, chỉ dùng mấy vạn người đã chiếm lĩnh được yếu địa chiến lược phía Đông Nam U Quốc.

Mề Quan, cắt đứt sự liên thông giữa biên thành và U Quốc, từ đó đội quân Chiêu Quốc lấy Đông Nam làm căn cứ địa, tiến có thể công, lui có thể thủ, bắt đầu có kế hoạch đánh lan sang các phần quốc thổ còn lại của U Quốc.

U Quốc ỷ vào việc có Bình Nguyên Tử Vong và Sông Xám, tự cho là phía Đông Nam không phải lo, cũng không biết được rằng Chiêu Quốc lại có thể bình an vượt qua Bình Nguyên Tử Vong, liên tục đánh bất ngờ,

U Quốc bị thương tổn nặng nề, hối hận không kịp. Lúc này Quốc quân U Quốc mới kinh hoàng, nhanh chóng phái ra đội quân hùng hậu đi tới các thành Đông Nam tiến hành phòng thủ trước, cũng không phải trông mong ngày nào đó có thể lấy lại các thành trì đã bị mất đi, chỉ hi vọng có thể chống đỡ được các đợt tấn công tiếp theo của Chiêu Quốc.

Lúc này chính là lúc giao mùa xuân hạ của Tân Tân năm thứ hai.

“Chủ công, vì sao lại ngừng lại lúc này?” Sóc Vưu la lên, “Khí thế của quân ta như cầu vồng, chính là thời cơ tốt để thừa thắng mà xông lên.”

VuViệt thản nhiên liếc mắt nhìn hắn, đặt ngửa con dấu trên tay, không nói gì.

Ngư gia cười nói: “Sóc Vưu luôn luôn nôn nóng như thế, quân ta liên tục đại chiến như vậy, cũng cần phải có lúc nghỉ ngơi.”

“Có gì mà phải nghỉ ngơi.” Sóc Vưu tròng mắt hổ nói, “ Binh lính của ta còn chưa dùng nóng vũ khí đâu.”

Minh Hàn thản nhiên nói: “Sóc Vưu tướng quân hơi nóng nảy rồi, địa hình bên trong U Quốc phức tạp, khi còn chưa dò xét được thực hư phía trước, không nên tùy tiện xuất binh.”

Sóc Vưu ừ hừ thì thầm vài tiếng, nhưng không thể nói ra, đối với Minh Hàn, hán tử lỗ mãng không sợ trời không sợ đất này cũng phải sợ hãi vài phần.

“Chỉ có điều,” Minh Hàn lại nói: “Tuy nói là tạm thời nghỉ ngơi hồi phục, nhưng mà không phải cái gì cũng không làm.”

Ánh mắt Sóc Vưu phát sáng, vỗ ngực nói: “Quân sư có kế hoạch gì, cứ việc dặn dò mặt tướng.”

Minh hàn híp mắt một cái, cười gật gật đầu nói: “Được, nhiệm vụ này sẽ giao cho Sóc Vưu tướng quân vậy.”

“Nhất định không nhục mệnh” Sóc Vưu trung tâm mười phần trả lời, tiếp tục hỏi: “Không biết là nhiệm vụ gì?”

Mặc Phi ở một bên hơi có chút đồng tình nhìn đại hán này, chẳng lẽ hắn không đợi nghe xong nhiệm vụ rồi hãy xung phong nhận việc được à?” Từ trước đến nay, Minh Hàn luôn có trứ danh “Âm hiểm” đấy...

Minh Hàn nói: “Phía tây Mễ Quan chính là Thái Duyên, tướng thủ thành Chử Chí ở đó nhất gan mà vô mưu, hiện nay luôn dựa vào việc phòng thủ thành trì mà không dám ra ngoài, quân ta mạnh mẽ tấn công, sợ rằng phải chờ đợi lâu dài. Cho nên nhiệm vụ của Sóc Vưu tướng quân chính là hàng đêm phái binh lính đi quấy rối, bất kể là khua chiêng gõ trống cũng được, hay là ném đá phóng hỏa cũng được, có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào, cốt phải tạo ta thanh thế lớn, song song với việc tránh lãng phí cung tên.”

Sóc Vưu há hốc miệng, sững sờ nhìn Minh Hàn.

“Bị quấy rầy mỗi ngày, người này nhất định nghi thần nghi quỷ, tinh lực mệt mỏi, trong lòng sợ hãi, chắc chắn sẽ đi cầu viện các thành trì còn lại.”

“Cái này? Nếu mà có quân viện trợ, chẳng phải là quân ta càng khó công phá thành này sao?” Sóc Vưu khó hiểu hỏi.

“Ồ.” Minh Hàn không nói rõ ý, cười cười: “Không sao cả, bởi vì mục tiêu hàng đầu của quân ta vốn không phải là Thái Duyên.”

“Hả?”

“Thời cơ đến, tướng quân cùng binh tướng của Chủ công và Ngư gia sẽ chia làm hai đường, một đường hướng về phía Tây Nam tập kích Nguyên Châu, một đường hướng tới phía Tây Bắc công chiếm Phượng Lĩnh, rồi sau đó hai đường này dồn lại, bọc đánh Trung Đô.”

Sóc Vưu lộ ra vẻ mặt giật mình.

Ngư gia cũng gật đầu: “Minh Hàn tiên sinh quả nhiên lợi hại, trước tiên dẫn binh lực của các thành trì còn lại tới Thái Duyên, sau đó lại ở bên cạnh mà tập kích bất ngờ vào nơi phòng thủ yếu nhược, như vậy, nhất định sẽ khiến cho đội quân U Quốc trước sau khó lòng để ý hết được.”

“Cho nên, trước hết chúng ta phải thăm dò địa hình một cách tỉ mỉ xác thực, bằng không chỉ tùy tiện dò xét, sợ rằng sẽ xảy ra biến cố.”

Lúc này Vu Việt mở miệng nói: “Không vội, hấn sẽ tới rất nhanh thôi.”

Ở đây, ngoại trừ Ngự gia và Minh Hàn lộ ra vẻ mặt vui mừng, những người còn lại đều tò mò.

“Hấn” là ai?

Mặc Phi nhéo nhéo tóc bên tai, nhìn vẻ mặt của đám người Vu Việt, có vẻ “Hấn” là một nhân vật vô cùng ghê gớm, có thể được thượng khanh coi trọng, chỉ sợ cũng chỉ có một trong các vị thượng khanh còn lại mà thôi.

Vu Việt hiện có sáu vị thượng khanh, trước mắt đã biết “Hiền sư” Lư Khâu, “Thiên tài” Minh Hàn, “Trí tướng” Ngự gia cùng với nàng, “Mặc Quân” Phù Đồ, hai vị còn lại vẫn thần bí như cũ, không biết người Vu Việt đang chờ có phải một vị trong đó hay không.

Mặc Phi ôm hứng thú rất lớn với việc ấy, thời đại này, tài sĩ xuất hiện lớp lớp, nàng không dám khinh thường chút nào, càng gặp nhiều càng cảm thấy bản thân cần phải không ngừng tiến bộ, tại loạn thế nơi đây, nước chảy bèo trôi sẽ bị đào thải triệt để.

Tâm nguyện của Mặc Phi rất nhanh chóng đã được thực hiện, “Hấn” trong miệng Vu Việt đến đây. Trong buổi đêm gió lớn, được binh lính đưa vào trong phủ.

Khi lần đầu tiên nhìn thấy hấn, còn nghĩ sao lại là kẻ lang thang, tóc tai bù xù, râu ria lộn xộn, một thân y phục rách tung toé, trên chân đi đôi giày rơm, trên lưng còn cột bốn, năm hồ lô rượu, khi hấn được dẫn vào, đã say xỉn lảo đảo.

Ngự gia cười ha ha vài tiếng, lập tức sai người nấu canh giải rượu.

Vu Việt cũng không sốt ruột, cứ để cho hấn say ngã bên cạnh ghế ngồi mà ngáy ngủ.

Tuy rằng trên mặt Mặc Phi không chút thay đổi, nhưng trong mắt nàng cũng đã xếp thành chữ “Quẫn*” rồi.

* Nguyên văn của nó là chữ : Trong ngôn ngữ mạng của Trung Quốc thì kí hiệu có bao hàm bộ Bát “ , mặt mày” và bộ Khẩu “ , miệng”. Kí hiệu ở đây là muốn bày tỏ một cảm xúc mãnh liệt.

“Cái này, Chủ công, vị này là?” Mặc Phi không nhịn được hỏi.

“Tửu khách? Mục Tàng, một trong sáu thượng khanh của bốn vương.” Vu Việt hiếm khi nở được nụ cười.

Thật đúng là một trong sáu thượng khanh sao. Mặc Phi cẩn thận đánh giá “Kẻ say xỉn” kia, đáng tiếc, cho dù thế nào cũng không thể nhìn thấu được bộ mặt chân thật dưới lớp râu lộn xộn, vì thế, đây là chỗ inh của hấn, ẩn tàng găm vóc bên trong lớp râu tóc kia?

Giây lát sau, người hầu đưa canh giải rượu tới, hầu hạ Mục Tàng uống xong. Mục Tàng hoạt động vài cái, đột nhiên giờ tay rỗng to: “Đã thức tỉnh từ trong đại mộng...”

“...” Mấy người trong phòng đều biểu cảm không nói gì.

Rốt cuộc Mục Tàng cũng gian nan mở mắt, lắc lắc đầu nhìn mọi người, sau một lúc lâu mới như tỉnh ngộ từ trong giấc mộng, chỉ thấy hấn xiêu vẹo hướng về phía Vu Việt làm lễ: “Chủ công, Mục Tàng ra mắt...”

“...” Mọi người tiếp tục nhìn hấn không nói gì.

Tiếp theo hấn lại chào từng vị trong đám người Minh Hàn, thậm chí ngay cả Mặc Phi cũng không lọt, điều này làm cho Mặc Phi rất kỳ quái, người này biết mình ư?

“Tỉnh rượu chưa?” Vu Việt uống ngụm trà, thản nhiên hỏi, “Cần uống vài bát canh giải rượu nữa không?”

“Không, không, không.” Mục Tàng vội vàng xua tay nói, “Hương vị đó giống như độc dược vậy, uống thêm vài hớp sẽ không tỉnh lại nổi nữa.”

“Như thế nào? Một đường du lịch có tận hứng không?” Vu Việt lại hỏi.

“Quá tận hứng.” Mục Tàng khoái trá nói, “U Quốc này cái khác không được, nhưng rượu quả thật không tệ, rượu giấu trong cung của U Quân lại càng là mỹ vị, nếu không phải bị ta uống hết rồi, ta thật sự còn muốn ở lại đó một thời gian nữa.”

“...” Vu Việt giương mắt liếc hần, trầm mặc.

“Khụ.” Ngư gia mở miệng nói, “Mục huynh, không biết thu hoạch lần này như thế nào?”

“Ừm, ngoại trừ từ Nam chí Bắc, thì còn có cái gì.” Mục Tàng trả lời như vậy.

Ở đây, ngoại trừ Mạc Phi có chút hồ đồ, mấy người còn lại đều lộ ra vẻ mặt vui sướng.

Tiếp theo, chỉ thấy Mục Tàng lần mò tìm kiếm, lấy từ trong lòng ra một mảnh vải bố gì đó, tiến lên vài bước, mở ra trên bàn Vu Việt.

Mạc Phi và những người còn lại đều tiến đến nhìn, hóa ra đúng là bản đồ?

Mạc Phi phản ứng rất nhanh, cái này tất nhiên là bản đồ lãnh thổ U Quốc, trên bản đồ vẽ đầy đủ phân bố sông núi, thành lũy của U Quốc, trong đó mấy chỗ hiểm địa và yếu địa cũng được đánh dấu, lấy cái nhìn của Mạc Phi, trình độ tỉ mỉ, xác thực của tấm bản đồ này không thua gì bản đồ ở hiện đại.

“Tốt, tốt lắm!” Vu Việt vuốt bản đồ, vẻ mặt kinh hỉ.

Một lát lại ngẩng đầu nói với Mục Tàng: “Ngươi vất vả rồi, Mục Tàng.”

“Hắc hắc.” Mục Tàng ngồi trên chiếu, khoát tay áo nói, “Không vất vả, có quyền lợi được đi du sơn ngoạn thủy mà.”

Mạc Phi lại cẩn thận nhìn người này, từ bề ngoài thì hoàn toàn không nhìn ra tuổi tác, nhưng tuyệt đối là một quái tài, bỏ “Tài” xuống trước, “Quái” tuyệt đối là mười phần mười.

Đang lúc Mạc Phi quan sát đối phương, hình như đối phương cũng có cảm giác, quay đầu cười cười với nàng, chỉ nhìn thấy chòm râu của hần rung rung vài cái, Mạc Phi vẫn không thấy rõ đó là bộ dáng tươi cười như thế nào.

Lúc này Minh Hàn mở miệng nói: “Có tấm bản đồ này, hành trình của chúng ta có thể tiếp tục rồi.”

Ngư gia cười nói: “Ta đã sớm không đợi được nữa.”

Vu Việt gật gật đầu: “Chỉ đợi lời kéo bộ phận binh lực tới Thái Duyên, chúng ta sẽ ngay lập tức xuất binh.”

“Không.” Minh Hàn lắc đầu, “Chúng ta không nhất định phải đợi viện binh của địch đến rồi mới đi, Ngư gia có thể bí mật mang binh đến phía Bắc trước. Chủ công tạm thời muốn thu hút binh lính của địch, không thể rời đi, nhưng mà sắp xếp một chút cũng có thể làm xong rồi đi được.”

Vu Việt đồng ý, sau đó hần nhìn về phía Mạc Phi nói: “Phù Đồ, người ở lại Mễ Quan vậy.”

Mạc Phi đang muốn gật đầu, Minh Hàn đã ngắt lời nói: “Chủ công, mang Phù Đồ bên người đi.”

Những người còn lại kỳ quái nhìn về phía hần.

Minh Hàn cũng không giải thích, chỉ nói: “Phù Đồ mang kỳ tài, tất nhiên có thể trợ giúp Chủ công trong thời điểm mấu chốt, cho nên Minh Hàn hi vọng Chủ công mang theo Phù Đồ bên người.”

Vu Việt như có chút suy nghĩ nhìn Minh Hàn, tuy rằng không biết vì sao, nhưng Minh Hàn nhất định có thâm ý. Chỉ là Phù Đồ...

Mạc Phi thấy nhiều người nhìn nàng như vậy, mặc dù trong lòng không muốn, nhưng nếu cự tuyệt, tất sẽ khiến người ta hạ thấp con mắt mà nhìn, cho nên nàng đáp: “Được, Phù Đồ sẽ theo Chủ công tham chiến.”

Vu Việt nhìn thật sâu vào mắt “Hần”, nhớ lại ngày đó “Hần” có nói: “Tương lai, dù cho Chủ công ở triều đình, hay là chinh chiến thiên hạ, Phù Đồ đều muốn bầu bạn bên cạnh ngài”, lòng hần rung động, nói: “Phù Đồ yên tâm, bốn vương nhất định sẽ bảo vệ người chu toàn.”

Mặc Phi không dấu vết mà dời mắt đi, khéo mắt nhìn đến Minh Hàn đang mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, thần thái trấn tĩnh, mà Ngự gia thì bắt đầu “Chuyên chú” vào bản đồ trên bàn, về phần Mục Tàng lại lấy ngón tay gãi gãi cằm, trong miệng phát ra vài tiếng “Hừ hừ” không rõ ý nghĩa.

Chủ công Vu Việt, thái độ của ngài có thể đoán chính một chút không? Mặc Phi có vẻ mặt như ăn phải hoàng liên*, đau khổ mà không nói ra được.

* Hoàng liên: Một vị thuốc đông y, có vị vô cùng đắng.

45. Q.2 - Chương 45: Mai Phục

Sau khi phòng thủ của thành Thái Duyên phải chịu đủ các loại quấy rầy cực kỳ tàn ác mỗi đêm của Sóc Vưu, rốt cuộc trước khi sụp đổ đã hướng sang Lâm Thành bên cạnh mà cầu viện, vốn dĩ vì chống đỡ đại quân Vu Việt, U Vương đã phái ra rất nhiều binh mã tiến đến trợ giúp, nhưng mà Thái Duyên không phải là yếu địa quân sự, binh mã đóng ở đây chỉ có hai vạn quân, sức chiến đấu này lại không thể so sánh với binh mã của Vu Việt, điều duy nhất có thể dựa vào đó là thành trì.

Nhưng mà thành trì cũng không phải là tường đồng vách sắt, rồi sẽ có một ngày bị phá, trừ khi có thể hoàn toàn giải quyết uy hiếp bên cạnh.

Khác với sự lo lắng sợ hãi của Chủ Chí thành Thái Duyên, nơi trận địa của Vu Việt lại ngay ngắn và có thứ tự, lúc trước Ngự gia đã thừa dịp đêm tối, dẫn dắt mấy vạn quân hướng tới phía Tây Bắc, mà đám người Vu Việt thì đang chuẩn bị chiêu trống rùm beng. Minh Hàn tạm thời đóng giữ ở Mê Quan, chờ đợi đội quân tiếp theo của Chiêu Quốc tiến vào hoàn toàn chiếm giữ mấy thành trấn ở nơi này, đồng thời lấy làm quân tiếp viện. Mà tể khách Mục Tàng lại không biết rời đi khi nào, hắn không chỉ mang bản đồ đến cho đám người Vu Việt, mà còn mang đến một ít tư liệu cho các tướng thủ thành cùng với mưu sĩ, những vật đó có ý nghĩa rất lớn đối với cuộc chinh phạt này.

Nửa tháng sau, rốt cuộc Vu Việt cũng thu được tin tức viện binh đem tới. Hắn lại cùng Minh Hàn cân nhắc chi tiết tác chiến mấy lần, sau khi xác nhận không có sai lầm thì mang Mặc Phi cùng với năm vạn binh mã, đạp bóng đêm lặng yên rời đi, mà Mê Quan thì vẫn bày ra tư thái đại quân đóng giữ như cũ, tướng thủ thành Thái Duyên đã sớm biến thành chim sợ cành cong, căn bản không phát hiện chủ lực của Chiêu Quốc đã không còn ở đó nữa.

Lần đầu tiên Mặc Phi tham dự hành quân tác chiến như vậy, bóng đêm nặng nề, đội ngũ không hề rối loạn, năm vạn người, thế mà không phát ra một tiếng ồn, tạp âm dư thừa nào, chỉ có tiếng bước chân lưu loát và tiếng lá cây sần sật, mà tất cả chân của chiến mã đều đã được buộc vải, tiếng vang đi lại cũng vô cùng nhỏ.

Đoạn đường này Vu Việt đã sớm cho người do thám vài lần, cho nên tốc độ hành quân không có chút đình trệ. Đến khi trời tảng sáng, đội ngũ đã cách Thái Duyên vài dặm, tìm được một chỗ ẩn nấp, Vu Việt lệnh ọi người nghỉ ngơi hồi phục nửa canh giờ.

Mặc Phi tìm một hòn đá lớn bằng phẳng mà ngồi, cũng bỏ gói đồ trên người xuống, gói đồ này là Mặc Phi căn cứ vào hình thức ba lô của nàng, dùng da có thuộc tính bền dai để may, nhìn có vẻ đơn giản nhưng mang đồ vật rất thuận tiện, lại không bị nổi bật như cái ba lô hiện đại kia, nàng còn mang theo tất cả dược thủy, băng vải cùng với bột lửa, đồ vật linh tinh còn lại, biết đâu sẽ có lúc dùng đến.

“Phù Đồ, cầm lấy.” Cô Hạc đi tới, đưa một ổ bánh cho nàng.

Mặc Phi cầm lấy, nói lời cảm ơn.

Cô Hạc tùy ý ngồi trên chiếu, hỏi: “Ta vẫn không rõ, vì sao Phù Đồ muốn đi theo vào chiến trường?”

Mặc Phi gian nan nuốt xuống miếng bánh, thản nhiên nói: “Nếu đã đến đây rồi, nguyên nhân đã không còn quan trọng nữa, quan trọng là sống sót, hơn nữa đạt được thắng lợi.”

Cô Hạc lẳng lẳng nhìn hấn, sau đó nhún nhún vai, không hỏi nhiều nữa, chỉ có điều sau đó nằm ngửa ra, nhìn lên trời không nói gì.

Sau một lúc lâu, hấn mới nói: “Bất kể như thế nào, ta đều sẽ bảo vệ người.”

“Cảm ơn người, Cô Hạc.” Mặc Phi thận trọng nói, “Người thật sự đã làm cho ta rất nhiều.”

Cô Hạc tiêu sái cười, “Thực ra là ta luôn chờ đợi đại nhân coi trọng tiểu nhân ta mà thôi!”

Mặc Phi quay đầu đi tiếp tục ăn, cho rằng chưa từng nghe thấy những lời này.

Cô Hạc cũng không thêm để ý, khéo mắt ngắm nhìn Vu Việt ở cách đó không xa, thấy tầm mắt của hấn thường thường rơi xuống bên này, trong lòng Cô Hạc cười thầm, cho dù địa vị cao tới đâu, chỉ sợ cũng khó có thể đạt được trái tim của khóa trấn châu này rồi!

“Báo!” Lúc này, thám báo trở về bẩm báo, “Mười lăm dặm phía trước phát hiện đội quân U Quốc, có khoảng ba vạn người.”

“Ba vạn?” Vu Việt thâm thúy mà dừng lại, hỏi: “Tới từ hướng nào?”

“Tới từ hướng Tây, có lẽ là quân viện trợ từ Lạc Châu xuất phát đến Thái Duyên.”

Vu Việt trầm ngâm, mục tiêu lần này của bọn họ là Nguyên Châu, Lạc Châu cũng là nơi phải đi qua khi tiến đến công chiếm Trung Đô, nay bọn họ xuất động ba vạn binh mã, hiển nhiên không phải chỉ đơn giản là thủ thành như vậy, hiện giờ Mễ Quan cùng lắm cũng chỉ có ba vạn binh lực, hơn nữa hai vạn là đến từ Nghi Thành, binh lực của Thái Duyên có thể nói là hùng hậu.

Hiện tại hấn có hai lựa chọn, thứ nhất, dựa theo kế hoạch, không kinh động đoàn quân địch này, để cho bọn họ tiến đến Thái Duyên, còn hấn thì lại thừa dịp binh lực trống rỗng, mau chóng công chiếm Nguyên Châu và Lạc Châu. Nhưng mà nếu như vậy, ba vạn binh lực xuất hiện ngoài ý liệu này có khả năng sẽ tạo thành uy hiếp lớn với Mễ Quan, đây là tình huống mà hấn không thể không bận tâm.

Mà một lựa chọn còn lại, là nghĩ biện pháp tiêu diệt ba vạn binh mã ở trong này, hơn nữa còn không được lưu lại một người sống sót, nếu không tin tức bị lộ, sẽ tạo thành chướng ngại rất lớn đối với việc hấn công chiếm Nguyên Châu.

Vu Việt triệu tập vài tên mưu sĩ lại, thương lượng đối sách, lần này hấn dẫn theo Mặc Phi bao gồm trong bốn gã văn sĩ, mặc dù mưu lược không bằng Minh Hàn, nhưng cũng là hạng người đa trí.

Trong đó có hai người đều đồng ý không nên kinh động quân địch, dựa theo kế hoạch mà tiến hành. Tên còn lại thì nói: “Quân địch vẫn còn không biết quân ta đã vòng qua Thái Duyên, trực tiếp công kích Nguyên Châu, như thế chắc chắn không bố trí phòng vệ, vì mau chóng tìm đến Thái Duyên, bọn họ ắt phải hành quân cấp tốc, binh lính mệt mỏi, sao chúng ta không chiếm cứ địa hình có lợi, dĩ dật đãi lao*, tập kích bất ngờ?”

* Dĩ dật đãi lao: đợi quân địch mệt mỏi rồi tấn công (trong chiến đấu dùng thể thủ bồi dưỡng lực lượng chờ quân địch mệt mỏi, mới tiến đánh).

“Nhưng mà phải tiêu diệt hết, độ khó vô cùng lớn.”

“Không nhân cơ hội tiêu diệt đoàn binh lực này, Mễ Quan sẽ còn có nguy hiểm, nơi đó là yếu địa quân lược trong thời chiến của quân ta, không thể để mất đi được.”

“Mễ Quan dễ thủ khó công, lấy chiến lực của quân ta, thủ vững một, hai tháng cũng không có vấn đề gì.”

“Nhưng mà...”

Mấy người tranh luận không kết thúc.

Vu Việt đột nhiên hỏi Mặc Phi: “Phù Đồ thấy thế nào?”

Mặc Phi vốn đang chuyên chú xem xét bản đồ, nghe Vu Việt mở miệng hỏi, “Hấn” mới ngẩng đầu nói: “Cứ dựa theo kế hoạch hành sự mà nói, quả thật tương đối an toàn.”

Không đợi người còn lại gạt đầu, Mặc Phi lại nói: “Chỉ có điều, Phù Đồ phát hiện một địa phương đặc biệt khác trên bản đồ.”

“Ồ?” Đám người Vu Việt tiến đến nhìn.

“Nơi này.” Mặc Phi chỉ vào một chỗ nói, “Sơn cốc này là nơi tất phải đi qua khi muốn tiến đến Thái Duyên từ Nguyên Châu và Lạc Châu, tuy rằng Phù Đồ không nhìn thấy tận mắt, nhưng mặt trên có dấu hiệu đặc biệt của Mục Tàng tiên sinh, hiển nhiên nơi này có huyền cơ* khác.”

* Huyền cơ: huyền bí, sâu xa, đạo lý huyền diệu (của đạo gia).

Vu Việt lập tức gọi thám báo đến, hỏi tình thế sơn cốc trên bản đồ.

Thám báo nói: “Nơi này đường hẹp dài, vách núi cao ngất, cây rừng tươi tốt, dễ vào mà khó ra.”

Đây chẳng phải là nơi tập kích bất ngờ của thiên nhiên sao?

Vu Việt không nói nhiều nữa, lập tức chỉnh quân xuất phát, lấy tốc độ nhanh nhất đuổi tới sơn cốc kia. Quả nhiên giống như lời thám báo, nơi này quả thật là địa điểm bố trí mai phục rất tốt.

Mấy người vốn còn phản đối cũng trầm mặc, nếu có thể lợi dụng thích đáng, lấy sức chiến đấu của binh mã Vu Việt, tiêu diệt toàn bộ địch nhân cũng không phải là không có khả năng.

Vu Việt làm việc quyết đoán, đã có quyết nghị thì ngay lập tức ra lệnh cho binh lính tìm địa phương thích hợp để mai phục, năm ngàn kỵ binh còn lại thì được Vu Việt sắp xếp vây ở rừng rậm bên ngoài sơn cốc, để chặn đứt đường lui của quân địch.

Mặc Phi lặng lẽ núp trong một nơi bí mật gần đó, trái tim nảy lên không theo quy luật, vô cùng khẩn trương đối với cuộc chiến sắp xảy ra.

Không bao lâu, cách đó không xa có mấy thám báo tiến đến dò đường, khó tránh bị phát hiện, ngay từ đầu Vu Việt đã cho binh lính ẩn núp rất kín đáo, cách khá xa đoạn sơn cốc hẹp dài, thám báo thường sẽ rất khó phát hiện.

Mặc Phi nhìn thám báo xa xa vội vàng rời đi, sau đó lại nhìn Vu Việt điều khiển binh lính bắt đầu khuôn vác đá tảng, chuẩn bị thật tốt.

Chỉ khoảng một canh giờ, quân địch mà mọi người chờ đợi rốt cuộc cũng xuất hiện ở trong tầm mắt, bọn họ hành quân với tốc độ rất nhanh, dưới ánh mặt trời chói chang, thoát nhìn đặc biệt mỗi một. Nếu là dưới tình huống này, người thống lĩnh đội quân hẳn phải phái người vào núi cốc xem xét lại một lần nữa, đồng thời phân nhóm đi qua, thế nhưng lần này lại thẳng tắp mà xông vào sơn cốc.

Ánh mắt Vu Việt nghiêm túc, ra hiệu cho tướng lĩnh bên cạnh phát ra ám hiệu tiến công.

Chỉ nghe “Bịch, bịch, ầm” Tiếng tảng đá rơi vang lên, tinh thần binh lính hai bên sơn cốc chấn động, giết chóc nổi lên bốn phía, sau đó là tiếng rầm rầm của đá lăn, giống như mưa tên trút xuống.

Binh mã U Quốc nhất thời hỗn loạn một trận, sợ hãi kêu, đau đớn kêu, rống giận hỗn hợp, càng nhiều người hốt hoảng hướng ra phía ngoài sơn cốc mà chạy, ngay cả thống lĩnh đội quân thét lên ra lệnh cũng không nghe. Chỉ có điều, so với binh lính trong cốc, những người ở ngoài sơn cốc lại càng thêm thê thảm, hắc thiết kỵ của Vu Việt không phải chỉ là hư danh, năm ngàn binh mã như kiếm nhọn, đan xen vào quân địch, đao đao sắc bén, bộ binh không hề có lực chống cự, hoàn toàn là nghiêng về một bên.

Trong nháy mắt, quân địch mất đi chiến ý, giống như sơn dương đợi bị làm thịt, giãy dụa chờ chết.

Vu Việt dẫn dắt binh lính, dồn toàn bộ địch binh còn lại, vây chết trong sơn cốc, trận tập kích này chỉ giằng co nửa canh giờ, kết thúc trong đại thắng của Vu Việt.

Ba vạn địch binh, bị diệt toàn bộ.

Mùi máu tươi nồng nặc làm cho Mặc Phi cảm thấy hết sức khó chịu, nàng nhin xuống xúc động bịt mũi, lặng lẽ nhìn binh lính rửa sạch chiến trường. Đây mới chỉ là một chiến dịch loại nhỏ, Mặc Phi ở ngoài sơn cốc, thậm chí không nhìn thấy tràng cảnh giết chóc, huyết nhục bay tứ tung như thế nào, nhưng nghe thấy từng trận tiếng chém giết cùng âm thanh hoảng sợ đã đủ để làm người ta kinh hồn táng đảm rồi.

Mặc Phi không ngừng nhắc nhở chính mình, đây là loạn thế, bản thân phải thích ứng với giết chóc, thích ứng với huyết tinh, thích ứng thời đại cường giả vi tôn* này.

* Cường giả vi tôn: người mạnh làm vua.

Nhìn những người xung quanh, cho dù là tiểu binh lính chỉ mới mười bảy, mười tám tuổi cũng đã tập mãi thành thói quen.

“A.” Cô Hạc cười nói, “Quả nhiên binh lính của Nhung Trần Vương lợi hại, cho dù không tập kích bất ngờ, có lẽ cũng có thể tiêu diệt đoàn quân địch này nhanh chóng.”

Sắc mặt Mặc Phi không chút thay đổi, không nói lời nào.

Suy nghĩ bên trong nội tâm của nàng hoàn toàn không biểu hiện ở trên mặt, đương nhiên Cô Hạc cũng không theo đó mà biết được, khi hắc và những người xung quanh nhìn vào, vẻ mặt như vậy ngược lại là bình thường.

Xử lý xong mọi việc đã là lúc hoàng hôn. Vu Việt dẫn dắt binh lính tiến vào trong rừng, tìm được địa phương thích hợp xây dựng trại đóng quân tạm thời, chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm cho tốt, ngày mai sẽ gia tốc hành quân.

Mặc Phi ngồi một mình ở bên trong lều trại, vuốt Ngọc Phù, đọc Tâm Kinh bảy lần, đợi sau khi nội tâm đã bình tĩnh trở lại, nàng đi ra ngoài lều trại.

Bên ngoài, binh lính đang đốt lửa trại, nấu nướng đồ ăn, bọn họ kể chuyện cười về cười chiến tích hôm nay, trên mặt mang theo một loại kiêu ngạo.

“Phù Đồ, lại đây.” Giọng nói của Vu Việt ở cách đó không xa vang lên.

Mặc Phi xoay người nhìn hắc, sau đó chậm rãi bước qua.

Giết chóc lần này chỉ mới là bắt đầu thôi. Thế thì để nàng nhìn xem thật kĩ chiến tranh ở thời đại này vậy! Sinh mệnh như cỏ rác, thứ duy nhất nàng có thể nắm chắc là tâm của chính mình!

Sống có thể huy hoàng, chết cũng không hối tiếc.

46. Q.2 - Chương 46: Đánh Lén

Ba vạn quân cứu viện tiến đến thành Thái Duyên biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, thừa dịp các thành trì còn lại của U Quốc còn chưa biết được tin tức, Vu Việt dẫn dắt binh mã, lấy tốc độ nhanh chóng bất ngờ tấn công vào Nguyên Châu cùng với vài toà thành lân cận, dứt khoát đánh cho U quân liên tiếp tháo chạy, trong quá trình dồn ép đến gần Lạc Châu, quân binh coi giữ mấy toà thành nhỏ, kẻ thì bỏ thành chạy trốn, kẻ thì chủ động đầu hàng, đối với binh lính đầu hàng, Vu Việt cũng không đuổi tận giết tuyệt, nhưng quân dân mà có ý đồ phản kháng hoặc là chạy trốn thì sẽ bị chém giết toàn bộ.

Hành trình còn thuận lợi hơn trong tưởng tượng, kế tiếp chỉ cần đánh hạ Lạc Châu là có thể phối hợp chặt chẽ cùng với Ngự gia, từ hai mặt trái phải tiến công vào Trung Đô, một khi Trung Đô bị phá, nửa giang sơn của U Quốc đều bị Vu Việt chiếm cứ. Như vậy, kế hoạch viễn chinh năm nay sẽ có thể hoàn thành, sau đó chỉ cần củng cố chiến quốc, chỉnh đốn quân lực, đợi đến đầu xuân sang năm, trong nhất cổ tác khí* mà tiêu diệt U Quốc. Ở nơi chỉ cách Lạc Châu hai dặm đường, binh mã của Vu Việt đã đóng quân được hai ngày. Vu Việt dự định ngày mai sẽ bắt đầu tiến công, chỉ cần chiếm được Lạc thành, Trung Đô sẽ không còn xa nữa, thắng lợi liên tiếp làm cho hắc rất hưng phấn, chiến ý vang dội.

* Nhất cổ tác khí: một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm (“Tả Truyện” Trang Công thập niên: ‘Phu chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

Ban đêm, hần cùng mấy tướng lĩnh và mưu sĩ ngồi vây quanh đồng lửa nói chuyện, lúc này, một binh lính báo lại: “Tướng quân, quân do thám phát hiện có một vạn binh mã vừa mới rời khỏi Lạc thành, tháo chạy về phía Trung Đô.”

Sắc mặt Vu Việt không thay đổi, một tướng lĩnh bên người hần cười nhạo: “Đây là đám tháo chạy thứ mấy của U quân rồi?”

Vu Việt đứng dậy nói: “Triệu tập thiết kỵ, chuẩn bị truy kích!”

“Tuân mệnh.” Mấy tướng lĩnh hưng phấn đáp.

Mặc Phi ở một bên nhủ mảy một cái, đột nhiên hơi bất an trong lòng. Nàng há miệng định nói, lại chẳng nói được lời nào, dù sao nàng cũng nói không rõ được nguyên nhân vì sao, mấy lần trước Vu Việt cũng truy kích đào binh như thế này, lấy sức chiến đấu của hắc thiết kỵ, đám binh lính hơn một vạn thực sự rất dễ dàng. Thấy Vu Việt đã nhảy lên chiến mã, trong lòng Mặc Phi lại càng bất an, nàng không nhịn được, tiến lên nói: “Chủ công, tất cả phải cẩn thận!” Vu Việt nói với “Hần” một chút: “Yên tâm.” Sau đó phất phất tay, thét ra lệnh một tiếng rồi dẫn đầu chạy ra khỏi doanh địa, cuốn theo bụi bay mù mịt. Mặc Phi đứng ở bên rìa doanh địa, lẳng lặng nhìn đội thiết kỵ dần dần biến mất trong bóng đêm...

Đám người Vu Việt men theo tung tích, đuổi một mạch theo hướng quân đào binh. Vốn chỉ có một vạn người ngựa, cứ để mặc cho bọn chúng tháo chạy cũng được, nhưng mà phía trước chính là Trung Đô, hoàn toàn khác với các tòa thành nhỏ, nơi đây dễ thủ khó công, phòng ngự nghiêm ngặt, Vu Việt sẽ không dễ cho bất kỳ lực lượng binh lực nào gia nhập vào Trung Đô, có thể khiến cho nó suy yếu một phần thì phải làm cho nó suy yếu một phần. Truy kích trong bóng đêm có rất nhiều trở ngại, nhưng cũng may chỉ có một đường, không sợ nhóm người này chấp cánh bay mất. Đúng lúc này, trước mắt đám người Vu Việt xuất hiện một con sông.

“Ngừng!” Vu Việt hạ lệnh dừng truy kích, sau đó phái người tiến đến kiểm tra cây cầu gỗ phía trước. “Cầu gỗ rất chắc chắn, xung quanh cũng không có binh mã mai phục.” Binh lính rất nhanh chóng đã bẩm báo lại. Lúc này Vu Việt mới dẫn kỵ binh vượt qua cầu tiếp tục truy kích. Thời gian lại qua nửa nén hương nữa, bỗng nhiên phía sau có ẩn hiện ánh lửa, Vu Việt kéo dây cương, xoay người nhìn lại, nơi đó chính là cầu gỗ vừa mới vượt qua. Trong lòng Vu Việt bùng nổ, nhanh chóng hạ lệnh quay ngựa lại. Đúng lúc này, mũi tên trong không trung phi tới, sau đó một nhóm binh mã liều chết xông ra từ trong rừng rậm.

Vu Việt mang trên người sự sắc bén cả đời, hét lớn một tiếng, xếp thành một đoàn với quân lính, kỵ sĩ bên người hần cũng cầm đao xông lên phía trước. Hắc thiết kỵ được trang bị kỹ lưỡng, chiến lực vượt trội, đối phó với nhóm quân địch này chỉ đơn giản như bóp dưa, thái rau mà thôi, cho dù bọn họ có đánh lén cũng vẫn chưa tạo thành thương vong gì cho kỵ sĩ, chỉ bị tiêu tốn một chút thời gian. Đợi đến khi đám người Vu Việt trở lại bờ sông, cây cầu mà bọn họ vừa mới đi qua đã bị lửa thiêu cháy....

Hai mắt Vu Việt đỏ sẫm, suy nghĩ duy nhất trong đầu chính là: trúng kế! Hần không nghĩ nhiều nữa, dẫn dắt kỵ binh tiến dọc theo bờ sông. Hiển nhiên trong thời điểm này, hần sẽ không mạo hiểm vượt sông, nếu như bờ bên kia còn có mai phục, thế thì cho dù hần có ba đầu sáu tay, ở trong nước cũng chỉ có thể chờ đợi bị làm thịt mà thôi, hần chỉ có thể đi tìm một cây cầu khác. Ở trên bản đồ, cách thượng du con sông này 20 dặm còn có một cây cầu, khoảng cách này nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, nhưng tuyệt đối cũng đủ thời gian cho quân địch đánh lén doanh địa.

Phù Đồ! Trăm ngàn lần đừng gặp chuyện không may! Bồn vương sẽ trở lại ngay lập tức! Trong doanh địa, từ sau khi Vu Việt rời khỏi, bất an trong lòng Mặc Phi càng ngày càng rõ ràng, Ngọc Phù trên cổ mơ hồ nóng lên. Nàng bắt đầu tin tưởng có nguy hiểm tới gần, vì vậy nàng tìm tướng quân đồng giữ, bảo bọn họ tăng cường canh gác, phòng ngừa địch nhân tập kích bất ngờ. Tướng quân kia liên tục đồng ý, nhưng Mặc Phi nhìn ra thái độ của đối phương chỉ có lệ, tuy rằng địa vị của Mặc Phi ở trong lòng văn nhân rất cao, nhưng ở trong quân đội, hầu như nàng chẳng có uy tín nào, có lẽ rất nhiều người đều coi nàng là nam sủng của Vu Việt, mặt ngoài thì cung kính, nội tâm lại xem thường. Hơn nữa Chiếu quân liên tiếp áp đảo, không có địch thủ, xuất hiện việc buông lỏng cũng là bình thường, cho dù là Mặc Phi cũng không thể không nói chiến lực của bọn họ thật sự rất mạnh mẽ. Cho nên Mặc Phi cũng không có biện pháp nào, chỉ có thể trở lại lều trại của mình với tâm thần không yên. “Phù Đồ, làm sao vậy?” Cô Hạc đi tới hỏi.

Mặc Phi yên lặng một lát, nói: “Ta có cảm giác nguy hiểm tới gần. Cô Hạc, đêm nay người cố gắng đừng

ngủ, lúc nào cũng phải giữ vững cảnh giác.” Mặc dù Cô Hạc không rõ vì sao nhưng vẫn gật gật đầu. Mặc Phi trở lại trong lều trại, sửa sang cẩn thận lại gói đồ của mình một chút, thu thập một ít y phục, tiền và lương khô, sau khi xác định không có quên gì, nàng mới thở ra một hơi. Chỉ mong dự cảm của mình là sai lầm

Thực đáng tiếc, dường như ông trời không nghe được cầu nguyện của Mặc Phi, nguy hiểm mà nàng dự cảm đã tới đúng hạn. Ngay tại giờ Sửu*, trong thời điểm con người mệt mỏi nhất, bỗng nhiên ánh lửa trong doanh địa cháy rừng rực, tiếng kêu, tiếng đao kiếm nổi lên khắp nơi, sau đó vô số địch nhân lao ra từ trong đêm đen, khí thế to lớn, công kích nhanh gọn, mãnh liệt, đánh cho Chiếu quân trong doanh địa trở tay không kịp, thậm chí, có vài tên mưu sĩ còn chưa kịp kêu lên đã bị loạn tên giết chết. Mặc Phi nghe ngóng tình hình trước, sau đó vác gói đồ lên, lao ra khỏi lều trại.

* Giờ Sửu: 1h đến 3h sáng.

“Phù Đồ, cẩn thận!” Cô Hạc rút kiếm, chém đứt một mũi tên bay về phía Mặc Phi, sau đó cầm lấy tay nàng chạy tới chuồng ngựa. Lúc này, hầu hết ngựa trong chuồng đều đã bị thả ra, chạy trốn khắp nơi, Cô Hạc ngăn một con lại, vừa cảnh giác nhìn về phía bốn phía, vừa thúc giục Mặc Phi nhanh nhanh trèo lên. Nàng quay đầu nhìn một mảnh doanh địa hỗn loạn, không kịp nghĩ ngợi nhiều đã nhảy lên lưng ngựa. Cô Hạc đang chém giết vài tên địch nhân liều chết xông tới, cũng xoay người lên lưng ngựa. Kéo dây cương bỏ chạy về phía Đông Nam. Ngọc Phù của Mặc Phi nóng lên, nàng khê động trong lòng, vội vàng nói: “Chúng ta đổi hướng chạy đi.”

“Vì sao?” Cô Hạc khó hiểu nói, “Cách bên này không xa chính là Đạt Thành, là nơi quân ta vừa chiếm lĩnh được, nơi đó còn có quân coi giữ của chúng ta.” Mặc Phi vội vàng nói: “Quân địch chắc chắn biết quân ta bại trận sẽ đi đến Đạt Thành trước tiên, chỉ sợ ven đường sẽ có mai phục.” Cô Hạc giật mình, kéo mạnh dây cương, quay đầu định chạy theo hướng Tây Bắc. “Đợi chút, chúng ta thông báo cho các binh lính khác trong doanh địa đã.” “Không còn kịp rồi!”

Cô Hạc nói, “Khó khăn lắm chúng ta mới thừa loạn mà chạy thoát khỏi bao vây, giờ lại đi vào đó là tự tìm đường chết, ta quay lại cũng được, nhưng người tay trời gà không chặt, huống hồ người không thấy phía sau chúng ta còn có mấy truy binh sao?” Vẫn còn truy binh? Quay lại nhìn, quả nhiên nhìn thấy có mấy người cưỡi ngựa đuổi theo. “Người yên tâm” Cô Hạc an ủi nói “Chiếu quân sẽ không dễ dàng bị giết như vậy, ít nhất cũng có một nửa trong số bọn họ sống sót.” Nhưng mà một khi bọn họ trốn tới Đạt Thành, có thể sẽ lại lọt vào tập kích, khi đó. . .

Mặc Phi gắt gao túm chặt lông mao con ngựa, trong lòng lo lắng không thôi. Doanh địa gặp tập kích, có phải Vu Việt bên kia cũng bị hay không? Chỉ cần hấn không có việc gì, Chiếu Quốc vẫn sẽ chiếm ưu thế như cũ, nhưng nếu như hấn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thế thì chỉ sợ lần viễn chinh này đã đến hồi kết rồi, đối Chiếu Quốc mà nói, điều này tuyệt đối là một đả kích vô cùng lớn.

“Hự” đột nhiên, Cô Hạc thét lớn một tiếng. Mặc Phi cả kinh, vội hỏi “Người làm sao vậy?” “À, không có việc gì.” Cô Hạc do dự một lát, nói, “Một con ngựa chở hai người, tốc độ quá chậm, truy binh phía sau sẽ nhanh chóng đuổi kịp.” “Vậy làm sao bây giờ?” “Người chạy trước một mình đi, bản lĩnh của ta rất cao, ẩn vào trong rừng thì không ai có thể tìm được.” Mặc Phi suy nghĩ, không có nàng trời buộc, quả thật Cô Hạc có vẻ dễ dàng chạy trốn hơn. Vì thế nàng gật đầu nói: “Được, người cẩn thận.” “Ừ, người. Cũng phải bảo trọng.” Nói xong câu này, Cô Hạc xoay người nhảy xuống ngựa, trước khi nhảy xuống còn dùng lực đánh vào mông ngựa, khiến cho nó chạy nhanh hơn.

Mặc Phi ở trên lưng ngựa liên tục quay đầu, cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng Cô Hạc mới thôi. Cô Hạc đứng thẳng tắp ở giữa đường, lẳng lặng nhìn chăm chú vào “Hấn” đi xa, mà phía sau lưng hấn, rõ ràng đang cắm sâu một mũi tên. Thuận tay lau máu tươi trên khóe miệng, Cô Hạc rút kiếm ra, hướng về mấy tên binh lính, cười lạnh “Chỉ bằng vài tên các người mà cũng muốn mạng của ta sao? Đến đây đi!” Mặc Phi đã không phân biệt được phương hướng nữa rồi, chỉ lo chạy như điên, không biết chạy bao lâu, nàng phát hiện cách đó không xa có ánh lửa ẩn hiện, mà bên tai cũng truyền đến âm thanh nước chảy. Nàng lôi kéo dây cương, phía sau đã sớm không còn âm thanh của binh lính truy kích, nàng đoán Cô Hạc đã thay nàng giải quyết truy binh rồi. Mà phía trước rõ ràng có biển cỏ, nàng không thể chạy tới như vậy được. Suy nghĩ, nàng nhảy xuống ngựa, cho ngựa chạy tới bên kia rừng mà nàng cũng đi vào trong rừng.

Lúc này Mặc Phi còn chưa biết, phương hướng nàng chạy trốn chính là phương hướng mà Vu Việt truy kích U quân, chỉ có điều một cái ở bên này sông, một cái ở bên kia sông. Trong rừng tối đen, đi lại vô cùng khó khăn. Mặc Phi lấy từ trong gói đồ ra một cây đèn pin, đó là một cây đèn pin cầm tay mini, độ sáng có thể điều chỉnh, chỉ cần không quá sáng, sẽ không quá nổi bật, như vậy, ít nhất có thể để cho nàng xem xét rõ hai thước xung quanh. Con ngựa không biết chạy đi nơi nào, nàng cũng không định đuổi theo, dù sao bây giờ ẩn mình mới là quan trọng. Không bao lâu, nàng tìm được một cái hang hình ao, chỉ sâu có nửa thước, thu chặt lại nàng có thể tiến vào nửa người.

Hoàn cảnh trước mắt không rõ, nàng tính đợi đến ngày mai sẽ xem xét lại tình huống. Mặc Phi tắt đèn pin, bốn phía lập tức rơi vào tối đen. Vì không để mình miên man suy nghĩ, nàng bắt đầu cân nhắc cuộc tập kích xảy ra đột ngột lần này. Dựa theo tình huống của Vu Việt, tướng thủ thành Lạc Châu không phải người đại tài, hơn nữa binh lực trống không, bọn họ bỏ thành mà chạy hoàn toàn là việc trong ý liệu. Nhưng là hiện tại xem ra, chẳng những nhóm quân địch này không có trốn chạy, mà lại còn lợi dụng điểm này dẫn Vu Việt ra khỏi doanh địa, sau đó tiến hành tập kích bất ngờ. Xem binh lực xuất động của bọn họ, hoàn toàn không giống với bộ dáng binh lực trống không. Kỳ thật, tướng thủ thành Lạc Châu là một kẻ cực kỳ giỏi về mưu lược sao? Không, tình báo của Vu Việt sẽ không sai, như vậy, là ai đã thiết kế cục diện này đây? Điều hổ ly sơn, thừa dịp Chiêu quân lơ lửng thì đánh lên doanh địa, rồi sau đó chặn đường rút lui.

Một vòng lại một vòng, tâm tư tỉ mỉ này, gần như có thể so sánh với Minh Hàn rồi. Thậm chí Mặc Phi còn hoài nghi, một loạt các thất bại lúc trước đều ở bên trong kế hoạch của người này, là vì kiêu ngạo của kẻ địch, nếu không thời cơ và địa điểm của hắn sẽ không được thuận lợi như vậy. Nói cách khác, đối phương dùng số thành trì thua trận lúc trước để đổi lấy cơ hội này. Phải biết rằng, một khi Vu Việt đến Trung Đô, tạo thành thế vây kín cùng với Ngự gia, như vậy cho dù Trung Đô có thủ vững như thế nào, chắc chắn cũng không tránh được kết cục bị phá.

Đồng thời, Chiêu quân sẽ gộp thành một nhóm, chiếm cứ nửa giang sơn U Quốc. Mà nay, thế vây kín đã xuất hiện về nứt, đợi cho Vu Việt quay về viện trợ, chỉ dựa vào mấy ngàn kỵ binh kia, trong khoảng thời gian ngắn sẽ khó mà vẫn hồi thế cục. Nếu như Vu Việt bắt đầu kế hoạch trước khi cướp lấy Nguyên Châu, vậy thì kẻ tạo ra kế sách này chắc chắn là một nhân vật giỏi ẩn nhẫn, mưu lược vô cùng lợi hại. Không tìm ra người này, Vu Việt khẳng định sẽ còn chịu thiệt, tính toán tùy tâm, khó mà đề phòng cho được. Ai, hiện tại có nghĩ nhiều cũng vô dụng, cứ đợi trời sáng trước đã, tìm được binh mã của Vu Việt rồi hãy nói sau, chỉ mong đa số bọn họ có thể sống sót.

47. Q.2 - Chương 47: Gặp Mặt

Sáng sớm, Mặc Phi tỉnh lại từ trong giấc mộng, một đêm duy trì tư thế cuộn mình, cả người đều đã cứng ngắc.

Nàng loạng choạng đứng lên, cẩn thận đánh giá hoàn cảnh xung quanh một chút, không biết phiên rừng cây xanh um trước mắt này rộng bao nhiêu? Đêm qua chạy vội vàng, không phân biệt phương hướng cẩn thận.

Mặc Phi mở bản đồ ra, sau đó lấy la bàn ra từ gói hành lý, mở nắp đặt trên mặt bản đồ, chậm rãi suy đoán, đánh giá vị trí của mình.

Phía Tây Nam là phương hướng của Nguyên Châu, mà phía Tây Bắc còn lại là phương hướng của Lạc Châu và Trung Đô, lấy tình huống trước mắt mà nói, đoạn đường đến Nguyên Châu khẳng định đã bị U quân cắt đứt, như vậy, không bằng nàng quay lại, lên vào Lạc Châu hoặc Trung Đô, chỉ cần cẩn thận một chút, mình là mục tiêu nhỏ như vậy, người bình thường cũng sẽ không chú ý. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là nàng phải che giấu mái tóc ngắn kia, hiện tại, kiểu tóc này gần như đã trở thành dấu hiệu của thượng khanh Phù Đồ của Chiêu Quốc.

Nghĩ đến đây, Mặc Phi thu dọn xong xuôi đồ vật, bước nhanh đi theo hướng Tây Bắc, mà ngay lúc nàng vừa cất bước, ở bên ngoài cánh rừng vừa vặn có một đội kỵ binh mặc trang phục đen hò hét đi qua, hướng về phía ngược lại nàng.

Lại nói Vu Việt suốt đêm chạy gấp rút, khi quay trở lại doanh địa, nhìn thấy một mảnh hỗn độn và thi thể ngổn ngang trên mặt đất, hai mắt hấn đóng băng, cả người tỏa ra sát khí lạnh thấu xương, ngay cả tướng sĩ đứng ở bên người hấn cũng không nhận được mà lui lại mấy bước.

Sau một lát, Vu Việt mới nói: “Đi tìm kiếm, xem có tung tích của Phù Đồ và mấy vị tướng lĩnh hay không.” “Tuân mệnh.” Tìm kiếm nửa canh giờ, ba gã tướng lĩnh đã chết một gã, mà bốn gã văn sĩ đã chết hai gã, trong đó cũng không có Phù Đồ.

Vu Việt thoáng nhẹ nhàng thở ra, hạ lệnh nói: “Phóng hỏa, thiêu huỷ các tướng lĩnh và binh sĩ đã chết trong doanh địa ở cùng một chỗ.”

Toàn bộ binh sĩ lập tức hành động. Đợi đến khi ngọn lửa lớn dâng lên, một tướng sĩ trong đó mới hỏi: “Chủ công, kế tiếp chúng ta làm gì đây?” Vu Việt nhìn phương hướng Nguyên Châu, trong con ngươi lóe ra sắc bén, một lúc lâu mới nói: “Vòng qua Trung Đô, chúng ta đi tập hợp với Ngự gia, tạm thời cứ buông tha cho chiến tuyến Tây Nam đã!”

Nhưng mà một ngày nào đó, hấn sẽ đoạt lại tất cả những thứ này. Nhóm binh lính U Quốc, tốt nhất là các người nên cầu nguyện Phù Đồ không chết dưới đao của các người, nếu không hấn sẽ khiến cho toàn bộ U Quốc chôn cùng “Hấn”!

Mặc Phi đi được khoảng hai canh giờ, rốt cuộc cũng phát hiện một thôn trang nhỏ, người trong thôn trang phần lớn đều là người già yếu, phụ nữ và trẻ con, không ít người đang thu dọn hành lý, chuẩn bị đi đến thành Trung Đô tị nạn, dù sao thì không ai biết được có thể bị bại binh hay giặc cỏ cướp sạch hay không.

Trên người Mặc Phi mặc trang phục văn sĩ, đổi ôi cụ già lấy một bộ áo gai, lại dùng mấy văn tiền để mua đầu lạp* che nắng, nhóm nông dân bình thường đều mang đầu lạp che nắng, mà Mặc Phi thì lại dùng nó để che giấu mái tóc ngắn của mình, sau đó nàng xoa một lớp bùn lên tay và mặt mũi, xen lẫn vào trong đám người, sẽ không dễ dàng khiến cho người khác chú ý.

* Đầu lạp: Nón rộng vành.

Trung Đô của U Quốc là một tòa thành thị vô cùng phồn hoa, diện tích chỉ đứng sau Vương đô Bích Xuyên của U Quốc, thực lực kinh tế hùng hậu, lương thảo dồi dào, bảy vạn quân phòng thủ do thượng tướng Dịch Kha thống lĩnh, dễ thủ khó công, là chướng ngại lớn nhất khi Vu Việt tiến quân vào Vương đô U Quốc.

Một dặm xung quanh Trung Đô đều có bốn trạm gác ngầm, có thể nhanh chóng phát hiện ra tung tích của địch, dưới tính hình như vậy, muốn tập kích sẽ rất khó khăn.

Mặc Phi đi theo thôn dân tiến vào thành Trung Đô từ cổng thành nhỏ phía Tây.

Khác với những tòa thành nhỏ mà nàng đã gặp qua, bên trong Trung Đô dường như vẫn chưa bị hoảng loạn bởi đột kích của đại quân Chiếu Quốc, ngã tư đường vẫn trật tự, có lẽ sắc mặt của những người bình dân hơi u ám, nhưng cuộc sống hằng ngày vẫn chưa bị ảnh hưởng nhiều, trái lại còn thường nhìn thấy một số văn sĩ đứng tập năm tập ba mà thảo luận thể cục hiện tại.

Trong đó còn có người khen ngợi tập kích bất ngờ lần này của Trung Đô, hy sinh mấy vạn người để phá hủy bố cục chính thể của Chiếu quân, bảo vệ chiến tuyến Tây Nam.

Mặc Phi ngồi trong góc, lẳng lặng nghe bọn họ thảo luận, điều trong lòng nàng muốn biết nhất là kẻ chủ đạo kế hoạch lần này là người phương nào? Trong tình báo của Vu Việt, có vẻ vẫn chưa phát hiện ra mưu sĩ như thế, nếu không chắc chắn Vu Việt sẽ không tiến công nhanh như vậy, tưởng rằng sẽ tốc chiến tốc thắng, kết quả lại thành ra mất đi thời cơ mấu chốt.

“Không biết kế này là do ai nghĩ ra nhỉ?” Rốt cuộc cũng có người hỏi tới vấn đề này.

Một người trả lời: “Tại hạ cũng không biết tước danh của người này, chỉ biết đó là mưu sĩ mà mấy tháng trước Dịch Kha tướng quân mới thu vào.”

Xung quanh tức khắc phát ra một trận thở dài thất vọng, đều bày tỏ hi vọng có thể được nhìn thấy phong thái kia.

Lúc này lại có một người nói: “Kỳ thật, muốn gặp người này không khó, nghe nói hôm nay hấn sẽ tham gia yến hội của Địch Kha tướng quân, đến lúc đó, nếu chư vị nhàn rỗi, không bằng tiến đến ngồi chờ ở bên ngoài phủ tướng quân đi.”

Lập tức đã có mấy người hưng trí ngẩng cao đồng tình.

Phủ tướng quân? Mặc Phi yên lặng ghi nhớ.

Đợi đến chạng vạng, nàng bèn theo đuôi vài tài sĩ cùng đi đến phủ tướng quân. Đi đến Nhã các cách phủ tướng quân chỉ khoảng trăm bước, mọi người đều tự tìm vị trí tốt, ngھn cổ mà chờ đợi.

Mặc Phi lại không vào được, bởi vì giờ phút này nàng đang mặc một thân y phục bình dân, mặt mũi nhem nhuốc, thoát nhìn giống hệt như người ăn xin, người hầu ở Nhã các sao có thể để nàng đi vào. Đương nhiên, cho dù có thể vào bên trong, Mặc Phi cũng không định đi vào, nàng ăn mặc lôi thôi, xen lẫn vào trong đám bình dân thì tự nhiên sẽ giống như hạt bụi, không thu hút, nhưng nếu xen lẫn vào trong đám văn sĩ, vậy sẽ trở nên qua khác biệt, muốn không bị chú ý cũng khó.

“Hấn” tìm một cái góc, ngồi trên chiếu, trông cũng rất có phong phạm Cái Bang...

Không bao lâu, xe ngựa lần lượt tới, số lượng tới làm cho bên ngoài phủ tướng quân vốn dĩ an tĩnh, nhất thời náo nhiệt hẳn lên. Nhóm văn sĩ ở lầu hai của Nhã các thì vừa nhìn vừa nong nhiệt thảo luận gì đó. Đáng tiếc Mặc Phi ngồi ở bên ngoài, không nghe được cái gì.

“Đến đây đi.” Không chỉ một người đột nhiên hô lên câu này, “Chính là chiếc xe ngựa kia, ta từng nghe bạn tốt của ta nói, Địch tướng quân đã đưa xe ngựa Ứng Đăng của chính mình cho vị mưu sĩ kia, để tỏ lòng tôn trọng.”

Mặc Phi ngẩng đầu, tập trung nhìn lại.

Chỉ thấy không xa phía trước, một chiếc xe ngựa có trạm khắc một bức thần ưng đứng ở bên ngã tư đường, người hầu tiến lên vén màn vải, một nam tử tuấn nhã, ống tay áo dài nhạt màu bước ra từ bên trong, mặt mày mỉm cười, khí chất bất phàm.

Mọi người xung quanh đều sợ hãi than, mà Mặc Phi lại ngây ngốc bất động. Người trước mắt này, lại là —— Tê Túc!

Hấn, là người U Quốc sao? Như vậy, kỳ thật lúc trước hấn tới Nhung Trấn là muốn tìm hiểu thực hư mọi chuyện? Mà nàng lại còn chuẩn bị đề cử hấn cho Vu Việt, may mắn Vu Việt không đồng ý, nếu không, nàng thật sự đã dẫn sói vào nhà rồi.

Người này tươi cười từng khiến nàng vô cùng hâm mộ, nhưng mà tươi cười của hấn lại đều không phải xuất phát từ chân tâm ư?

Trong lòng Mặc Phi hơi khó chịu, nhíu nhíu mày, nàng xoay người ẩn vào con hẻm.

Tuy rằng bây giờ đã biết người đứng phía sau màn bày mưu tính kế là ai, nhưng mà nàng đã không thể phán đoán được tính cách và thái độ làm người của Tê Túc, lúc trước kết giao có vài phần là thực, lại có vài phần là giả, nàng thật sự không thể phân biệt.

“Không thể tưởng được, Phù Đồ tiên sinh nổi tiếng thiên hạ lại cũng có lúc nghèo túng như vậy.”

Đúng lúc này, phía sau truyền đến một giọng nói quen thuộc. Mặc Phi dừng chân lại, thân thể cứng ngắc.

“Thế nào? Mới có mấy tháng không gặp mà Phù Đồ đã quên tại hạ rồi sao?” Người phía sau vừa nói, vừa chậm rãi đi tới gần Mặc Phi.

Mặc Phi âm thầm hít một hơi, xoay người lại, vẻ mặt bình tĩnh nhìn người tới. Tê Túc vẫn tươi cười đẹp đẽ như thế, hấn cười rộ lên sẽ làm cho người ta có cảm giác thực chân thành, đáy mắt đều lộ ra vui vẻ như gió xuân.

Mặc Phi hỏi: “Sao người phát hiện ra ta?”

Tê Túc chỉ vào đôi mắt của mình nói: “Nhân lực của tại hạ không giống người thường, dù cho Phù Đồ có mặc y phục lam lũ, nhưng tại hạ cũng chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra người, Phù Đồ xuất hiện đã khiến cho tại hạ vui mừng kinh ngạc một trận đấy!”

Khi lần đầu tiên nhìn thấy hắc, nàng cũng đã phát hiện hắc am hiểu cung tiễn, nhân lực của cung tiễn thủ* thường sẽ cao hơn so với người bình thường, mà Tê Túc thì lại càng xuất sắc nổi trội.

* Cung tiễn thủ: Tay bắn cung.

“Thì ra là thế.” Mặc Phi lại nói: “Mấy tháng thời gian trôi qua trong nháy mắt, lúc trước Phù Đồ coi người là bạn bè, giờ gặp lại trong tình huống như vậy, càng không ngờ rằng người lại là mưu sĩ phục vụ cho U Quốc.”

“Ha ha.” Tê Túc cười nói, “Vì các vị Chủ công mà mưu sự thôi.”

“Như vậy, người định xử trí tại hạ như thế nào?” Mặc Phi thản nhiên hỏi.

“Phù Đồ không cần phải lo lắng.” Tê Túc đi đến bên người Mặc Phi nói, “Phù Đồ tài hoa hơn người, làm sao tại hạ có thể nhẫn tâm làm hại người được.”

Mặc Phi không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn hắc.

Tê Túc đang định nói cái gì nữa, chỉ nghe phía ngoài hẻm truyền đến giọng nói của người hầu: “Công tử, người ở phủ tướng quân đang thúc dục, chúng ta có nên vào phủ hay không?”

Tê Túc cười cười, đáp lại: “Nói cho tướng quân, Tê Túc tạm thời có việc, hôm nay sẽ không đi.”

“Như vậy chỉ sợ...”

“Người cứ việc đáp lời như thế là được, Địch tướng quân sẽ không trách tội.”

“Dạ.” Sau đó chợt nghe bước chân ngoài hẻm xa dần.

“Mời Phù Đồ dời bước hàn xá của tại hạ.” Tê Túc làm ra tư thế mời.

Trong lòng Mặc Phi kỳ quái, vì sao hắc không trực tiếp giao nàng cho Địch Kha? Phải biết rằng, nàng cũng được coi như một nhân vật trọng yếu của Chiếu Quốc, đem nàng làm con tin hoặc là trực tiếp chém giết là chấm dứt.

Xe ngựa bên ngoài phủ tướng quân di chuyển tới bên cạnh con hẻm, Tê Túc rất lễ độ mời Phù Đồ lên xe ngựa.

Mấy văn sĩ ở một đường dọc theo khu phố đều tự nhủ thầm, sao vị đại nhân này đã đến đây rồi lại đi, bọn họ không thấy Tê Túc hành lễ với một gã “Bần nông” y phục lam lũ, nếu không chắc chắn sẽ lại xô xao một trận.

Nơi ở của Tê Túc là một tòa trang viên nhỏ u tĩnh, bố trí thanh nhã, mặc dù rất phù hợp thân phận văn sĩ của hắc, thế nhưng Mặc Phi lại cảm thấy khí chất của hắc không hợp với nơi này lắm. Trong suy đoán của nàng, Tê Túc hẳn là một người có xuất thân cao quý.

Tê Túc tự mình đưa Phù Đồ tới sương phòng, mấy người hầu trong trang đều vô cùng tò mò, không rõ vì sao cái người lem luốc này có thể được chủ nhân coi trọng như thế?

Tiếp theo, Tê Túc dẫn dò người hầu chuẩn bị nước ấm, để cho Mặc Phi tắm rửa. Đồng thời còn thấp giọng thì thầm vài câu với một thị nữ, về mặt thị nữ hơi kinh ngạc, liên tiếp nhìn lại Mặc Phi.

Mặc Phi kỳ quái, đợi thị nữ kia rời đi, nàng mới hỏi: “Vừa rồi người nói gì với nàng vậy, sao về mặt nàng nhìn ta lại kinh ngạc như thế?”

Tê Túc cười cười, trả lời: “Phù Đồ đợi rồi sẽ biết.”

Không bao lâu, người hầu đã chuẩn bị nước ấm một cách thỏa đáng, thị nữ cũng để y phục sang một bên, sau đó cung kính lui ra.

Tê Túc nói: “Một thân y phục này thực sự không thích hợp với Phù Đồ, cho nên xin Phù Đồ hãy tắm rửa một phen trước đi đã!”

Mấy ngày không tắm rửa, quả thật cả người Mặc Phi không thoải mái, vì thế nàng sẽ không phản đối gì, dù sao cũng đã trở thành tù nhân, có nóng cũng vô dụng, không bằng tĩnh dưỡng tinh thần thật tốt, rồi mới có thể ứng đối với cục diện kế tiếp cho tốt được.

Tê Túc đi ra ngoài rồi, ra đến trước cửa còn hỏi một câu: “Phù Đồ có cần thị nữ hầu hạ không?”

“... Không cần.”

Tê Túc cười cười: “Tốt lắm, nếu cần cứ gọi là được, người hầu sẽ ở ngay ngoài cửa.”

Nói xong đóng cửa lại cho Mặc Phi.

Mặc Phi tùy thuận tay cài chốt cửa, khi xác định trong phòng chỉ có một mình mới hơi yên lòng.

Nàng trút được gánh nặng, chậm rãi cởi bỏ y phục trên người, khi nhìn đến đồ buộc ngực, động tác của nàng dừng lại một chút, rồi sau đó vẫn cởi ra, có lẽ cũng chỉ có thời điểm này nàng mới có thể nhìn thẳng vào chuyện mình thực sự là nữ nhân.

Nước ấm vỗ về da thịt, mỗi một vốn có phẳng phất như dần dần bị gột tẩy đi, loại cảm giác thoải mái này làm cho người ta buồn ngủ.

Nhưng Mặc Phi cũng không dám chậm trễ quá lâu, sau khi cẩn thận tắm rửa sạch sẽ, nàng nhanh chóng dùng khăn mặt lau khô thân thể, sau đó lấy từ trong gói hành lý ra đồ buộc ngực mới, dùng sức quắn mấy tầng, lúc này nàng cảm thấy may mắn mình không phải một nữ nhân quá đầy đặn, nếu không còn không bị đè ép chết sao.

Mặc vào lớp áo trong, Mặc Phi đưa tay cầm lấy y phục vừa rồi thị nữ đặt ở một bên, vừa mới mặc lên người đã cảm thấy không thích hợp cho lắm, cúi đầu nhìn lại, Mặc Phi biến sắc, cái này là một bộ nữ trang!

Chẳng lẽ Tê Túc đã phát hiện ra giới tính của nàng rồi sao? Không có khả năng, nàng sớm chiều ở chung với Vu Việt còn chưa bị phát hiện, Tê Túc mới chỉ gặp mặt nàng vài lần? Mặc Phi nắm chặt bàn tay, áp chế khẩn trương trong lòng, sau đó lấy một bộ nam trang trong gói hành lý ra, mặc chỉnh tề rồi mở cửa ra.

Tê Túc lại đứng ở ngoài cửa, hẩn nhìn thấy trang phục của Mặc Phi, đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười hỏi: “Phù Đồ, vì sao không mặc y phục tại hạ chuẩn bị cho người?”

Mặc Phi lạnh lùng nói: “Người đang nhục nhã ta sao?”

“Phù Đồ nghiêm trọng rồi, tại hạ tuyệt không có ý này.” Tê Túc hướng vào trong phòng chấp tay, ý bảo vào nhà rồi nói.

Mặc Phi tránh ra, Tê Túc sải bước vào phòng, thuận tay đóng cửa lại.

48. Q.2 - Chương 48: “nam” Phần Nữ Trang

“Chuẩn bị nữ trang cho Phù Đồ không phải là do tại hạ cố ý muốn nhục nhã đâu.” Sau khi Tê Túc ngồi xuống đã nói như thế.

“Ồ? Vậy thì là vì sao?” Mặc Phi từ chối cho ý kiến, nhưng thật ra đáy lòng đã yên tâm, ít nhất thì không phải đối phương phát hiện ra thân phận nữ nhi của nàng.

Tê Túc cười cười: “Dung mạo và khí chất của Phù Đồ đều không giống người thường, nếu như tại hạ có thể nhận ra được, như vậy những người còn lại cũng có có khả năng nhận ra, huống chi một đầu tóc ngắn này của Phù Đồ rất nổi bật, chỉ hơi không lưu ý sẽ bị phát hiện.”

Mặc Phi yên lặng.

Tê Túc lại nói: “Cho nên tại hạ hi vọng Phù Đồ tạm thời hãy chịu ủy khuất một chút, đóng giả làm nữ tử, đội tóc giả, thoa phấn trang điểm, như thế thì cho dù có gặp người đã từng thấy Phù Đồ, chắc chắn cũng không nhận ra con người thật được.”

Mặc Phi nhìn hẩn một cái, hơi kỳ quái nói: “Vì sao Tê Túc lại muốn che giấu thân phận giúp ta? Bất được ta không phải là một công lớn sao?”

“Ha ha.” Tê Túc lắc đầu nói, “Có thể là do tại hạ không nỡ giao Phù Đồ ra đi, việc này không muốn làm cũng được.”

“Như vậy, phải mặc nữ trang trong bao lâu? Dù sao về sau cũng không thể để Phù Đồ luôn phải mặc nữ trang chứ?”

“Đương nhiên sẽ không, Phù Đồ không cần lo lắng, thời cơ đến, Phù Đồ có thể khôi phục thân phận ngay lập tức.”

Thời cơ? Theo như Tê Túc nói thì là thời cơ gì? Chẳng lẽ hẩn hi vọng nàng đầu hàng U Quốc? Nếu mà nói như vậy, thay vì mạo hiểm chứa chấp thần tử của kẻ địch, vì sao không dứt khoát nói trực tiếp, rồi sau đó đề nghị chiêu hàng? Dù sao nàng chỉ là một văn sĩ tay trái gà không chặt, U Quốc không đến mức quá kiêng kỵ nàng.

Mặc Phi nói: “Đối với người mà nói, như thế giống như làm điều thừa vậy. Tê Túc công tử, nếu như người không cho Phù Đồ một lời giải thích, vậy xin thứ cho Phù Đồ từ chối việc giả trang làm nữ tử.”

“Phù Đồ đúng là Phù Đồ, cho dù có đang trong hiểm cảnh vẫn bình tĩnh như thường.” Tê Túc lộ ra vẻ tán thưởng, tươi cười, “Kỳ thật nói ra cũng không sao cả, tại hạ không phải là người U Quốc, cũng không có ý định làm việc cho U Quốc.”

Mặc Phi nhìn thẳng hẩn nói: “Nhưng mà người lại phá hủy chiến tuyến Tây Nam của quân ta, khiến cho Nhung Trần Vương không thể không trì hoãn thời gian tiến quân vào Trung Đô, đây chính là lời người nói, không có ý định mưu sự vì U Quốc ư?”

“Ha ha, quả nhiên Phù Đồ tìm hiểu rõ ràng.” Tê Túc sửa sang lại y bào, như thật như giả nói, “Tại hạ đã nói, đều là vì Chủ công.”

Trong lòng Mặc Phi rung động, mở miệng nói: “Chẳng lẽ người là người Khánh Quốc?”

“Tại hạ là người nước nào không quan trọng, quan trọng là, Phù Đồ cũng không muốn bị Dịch Kha bắt đi phải không?”

Tuy rằng Tê Túc không chính mặt trả lời, nhưng trong lòng Mặc Phi đã nắm chắc được tám phần khẳng định hẩn là người Khánh Quốc, giống như trước kia nàng cũng đề nghị với Vu Việt như vậy, nhân cơ hội phái người đi quấy rối bên trong Khánh Quốc, hiển nhiên Khánh Quốc cũng có tính toán này, hơn nữa đã có hành động đối phó rồi.

Nghĩ như thế, Mặc Phi thoải mái, không kỳ quái với hành vi Tê Túc muốn bảo vệ nàng nữa, có lẽ hẩn muốn mang nàng về Khánh Quốc. Chỉ là bây giờ Tê Túc ở Trung Đô, hành động của Vu Việt sẽ gặp phải trở ngại lớn, có đôi khi trong một hoàn cảnh đặc biệt, một người mưu sĩ thông minh, thậm chí có thể thao túng cả chiến cuộc.

Tê Túc, hẩn sẽ giúp U Quốc đến mức nào đây?

“Phù Đồ, Phù Đồ?” Tê Túc kêu to, kéo Mặc Phi ra khỏi trầm tư, “Thế nào? Phù Đồ có nguyện ý mặc nữ trang, chịu ủy khuất mấy ngày hay không?”

Mặc Phi yên lặng một hồi, rồi gật đầu đồng ý. Giờ nàng đang ở Trung Đô, không thể tùy ý hành động, ngay cả truyền tin tức ra ngoài cũng không làm được, thay vì như thế, ngược lại không bằng tạm thời ổn định đi đã, rồi hành sự tùy theo hoàn cảnh, nếu như có khả năng, thậm chí nàng còn muốn khích Tê Túc rời khỏi nơi đây, giải quyết hoàn toàn khả năng ảnh hưởng đến việc Vu Việt công chiếm Trung Đô.

“Như vậy, hãy để cho tại hạ chiêm ngưỡng khi Phù Đồ mặc nữ trang sẽ mang loại phong thái nào đi!” Tê Túc đứng dậy gọi thị nữ tiến vào, dọn đồ trang điểm cho Mặc Phi, sau đó thì mang theo tươi cười bốn cọt

rời khỏi phòng.

Kỳ thật, nam nhân này để nàng mặc nữ trang, ngoại trừ muốn nàng che giấu thân phận ra, cũng là vì muốn thỏa mãn một chút hứng thú xấu xa của hắn đi!

Mặc Phi nhìn thấy vẻ mặt Tê Túc khi đi ra ngoài, trong lòng nghĩ như thế.

Sau khi đi ra, Tê Túc cũng không đi xa mà ngồi ngay ở trong sân viện. Kỳ thật, hắn không có chờ mong đặc biệt đối với việc Phù Đồ mặc nữ trang, trên thực tế, hắn đã gặp nhiều nam tử mặc nữ trang, ở Khánh Quốc, không ít nam tử có diện mạo thanh tú đẹp dễ thích trang điểm thành nữ tử, bọn họ tô son điểm phấn, phong thái xinh đẹp, thậm chí còn có phần hơn cả nữ tử chân chính, nhưng mà hắn lại có chút khinh thường với việc này, đường đường là nam nhi lại tự hạ thấp mình, thật không đáng được tôn trọng.

Hắn coi trọng tài hoa của Phù Đồ, nhưng trước mắt để bảo vệ “Hắn”, không thể không đưa ra hạ sách này, ở trong lòng hắn, cố ép Phù Đồ mặc trang phục nữ tử quả thật giống như hắn đã nói, là “Ủy khuất” Phù Đồ rồi.

Đúng lúc này, người hầu báo lại: “Công tử, Địch tướng quân tới chơi.”

Tê Túc lộ ra vẻ kinh ngạc, không phải lúc này Địch Kha còn đang chiêu đãi tân khách sao?

Trong lòng nói thầm, trong miệng lại không thể không cho người mời vào, chuẩn bị đi tới phòng khách tiếp hắn.

Ai ngờ vừa mới đứng dậy đã nghe thấy tiếng cười bên ngoài sân: “Ha ha, Tê tiên sinh, bản tướng quân chờ lâu không thấy, đành phải tự mình đến bái phỏng.”

Giọng nói vừa dứt, chỉ thấy một gã nam tử cường tráng chừng ba mươi tuổi sải bước vào.

Khuôn mặt Tê Túc tươi cười đón chào, dẫn hắn đến chỗ bàn đá trong viện ngồi xuống.

“Tướng quân, lúc đó tại hạ có việc, khiến cho tướng quân phải chờ lâu thật sự có lỗi.” Tê Túc hành lễ với Địch Kha.

“Không có việc gì.” Địch Kha khoát tay áo nói, “Kỳ thật chỉ là do bản tướng quân sốt ruột tổ chức tiệc mừng mà thôi, nếu không có yêu cầu, bản tướng quân cũng sẽ không tổ chức yến hội lần này. Cái này chỉ là mượn làm cớ, trốn đến nơi thanh tĩnh này của người thôi.”

Tê Túc mỉm cười, đối với nam tử trước mắt này, trong lòng hắn vẫn rất thương thức, nếu không phải có lập trường khác biệt, sẽ là một người đáng để kết giao.

Người hầu đưa trà bánh lên, Địch Kha nhìn một chút, nhân tiện nói: “Bây giờ vừa vặn là đêm khuya, sao có thể không uống mấy chén rượu nhỉ?”

“Tướng quân nói phải.” Tê Túc lại bảo người hầu dâng rượu.

Hai người uống mấy chén, Địch Kha cảm thán nói: “Lần này thật sự đã nhờ vào Tê tiên sinh rồi.”

“Tướng quân quá khen.” Tê Túc khiêm tốn nói, “Đại quân của Vu Việt khí thế to lớn, kẻ sách của tại hạ chẳng qua chỉ có thể kéo dài một chút thời gian, để đánh đuổi hắn ra khỏi U Quốc, còn phải dựa vào vũ dũng của tướng quân.”

Địch Kha lắc đầu không nói, trong mắt ẩn hàm sầu lo.

Tê Túc có thể hiểu khó khăn của hắn, đứng nhìn Trung Đô phòng bị nghiêm ngặt, nội bộ bên trong lại có đủ loại mâu thuẫn, trong đó, lớn nhất là ngờ vực và kiêng kỵ của Thái Thú với hắn.

Tê Túc bưng chén rượu lên, giấu đi ý cười trên khóe miệng, lạnh nhạt nhìn quốc gia của hắn tranh đấu gay gắt, nhưng thật ra chỉ là một loại tiêu khiển thú vị.

“Trước mắt Trung Đô đang lâm vào hiểm cảnh, còn phải nhờ Tê tiên sinh tiếp tục bày mưu tính kế cho ta.” Địch Kha kính rượu nói.

Tê Túc đang định trả lời, một người hầu tiến lên nói: “Mỹ nhân đã trang điểm xong, công tử có muốn gặp một lần hay không?”

“Mỹ nhân?” Tê Túc chưa trả lời, Địch Kha đã mở miệng trước, nói, “Hóa ra Tê tiên sinh không biết đến ái tình cũng có giấu mỹ nhân trong nhà sao?”

Tê Túc không dấu vết liếc mắt nhìn người hầu kia một cái, cười trả lời: “Ha ha, tướng quân nói đùa, làm gì có nam nhân nào không biết đến ái tình? Tại hạ cũng là người thích chưng diện.”

“Ồ?” Địch Kha lộ vẻ hứng thú, “Có thể khiến cho tê tiên sinh ái mộ, chắc hẳn phải là một giai nhân phong hoa tuyết đại*, Tê tiên sinh không ngại cho bản tướng quân chiêm ngưỡng nhan sắc chứ?”

* Phong hoa tuyết đại: Tao nhã tài hoa, có một không hai.

Thói đời ở đây, trừ bỏ chính thất, Cơ thiếp bình thường đều có thể dùng để tiếp khách, cho nên không có cái gọi là nam nữ phân biệt, nếu như khách nhân thích, thậm chí có thể trực tiếp lấy về.

Vừa rồi người hầu bẩm báo nói là “Mỹ nhân” mà không phải “Phu nhân”, như vậy đã trực tiếp nhận định thân phận của Mặc Phi là Cơ thiếp có địa vị thấp hèn, cái này khiến cho Tê Túc tức giận trong lòng, nhưng lại không thể biểu lộ ra được.

Địch Kha yêu cầu gặp “Mỹ nhân” một lần, yêu cầu hợp tình hợp lý, cho nên không thể cự tuyệt.

Bất đắc dĩ, hắn đành phải sai người mời “Mỹ nhân” đi ra.

Khụ, chỉ mong Phù Đồ mặc nữ trang không quá mức dọa vị đại tướng quân này, càng hi vọng hắn sẽ không lộ ra sơ hở gì...

Trong lòng Tê Túc không yên, tiếp tục cười nói với Địch Kha, lúc này, giọng nói của Địch Kha trước mặt đột nhiên biến mất, tầm mắt thẳng tắp nhìn vào một hướng khác.

Trong lòng Tê Túc rung động, chậm rãi quay đầu lại, sau đó hắn cũng ngây dại.

Chỉ thấy cách đó không xa, một nữ tử chậm rãi đi tới, trên thân nàng mặc áo dài thêu hoa màu hồng nhạt, qua đường viền cổ áo hơi lộ ra bên trong, bên dưới mặc váy hồng thẫm buông xuống từ eo nhỏ, bước đi nhẹ nhàng mang theo một loại tao nhã lịch sự động lòng người. Dáng người nữ tử cao gầy, cao hơn thị nữ phía sau nàng gần một cái đầu, đơn độc mà đứng, trên mặt không có phần son trang điểm, lại không có bất kỳ tỳ vết nào. Càng làm cho người kinh ngạc là khí chất thoát tục khác biệt với người thường của nàng, phẳng phất như hàn tuyết bạch mai*, sạch sẽ không vết bẩn, lại còn đôi mắt phượng của nàng nữa, trong thanh nhã mang theo vài phần xinh đẹp, khi giương mắt, ánh mắt kia trầm tĩnh như nước, giống như có thể rửa sạch phiền nhiễu trong lòng.

* Hàn tuyết bạch mai: Tuyết lạnh mai trắng.

Tê Túc cũng kinh sợ, hắn hoàn toàn không nghĩ tới Phù Đồ mặc nữ trang còn đặc biệt hơn cả mặc nam trang, có lẽ không phải đẹp nhất, nhưng tuyệt đối là độc nhất vô nhị. Hơn nữa, tóc dài như thế lại rất thích hợp với nàng, giấu đi vài phần tuần láng, nhiều thêm vài phần ôn nhu, cho dù trên người không có bất kỳ đồ trang sức nào, nhưng lại có một loại cao nhã tự nhiên hình thành bên trong, có lẽ ngược lại, đeo trang sức sẽ phá mất khí chất của nàng...

Mặc Phi thấy bên cạnh Tê Túc còn có một người xa lạ, trong lòng hơi kinh ngạc, trên mặt lại lạnh nhạt không gợn sóng, nàng tiến lên hành lễ, trong nháy mắt, thiếu chút nữa nàng đã dùng lễ của văn sĩ, may mắn ngừng đúng lúc, có điều nàng chỉ hơi cúi mình. Đối với một Cơ thiếp có địa vị thấp mà nói, lễ tiết như vậy là có chút vượt quá quy củ, nhưng mà mấy người ở đây vẫn chưa cảm giác được thất lễ, ngược lại cứ tự nhiên mà tiếp nhận.

“Khụ!” Địch Kha lấy lại tinh thần, cười nói, “Khó trách Tê tiên sinh không hề có hứng thú với mỹ nhân Trung Đô, giống như giai nhân này, bản tướng quân nhìn thấy cũng sẽ không muốn liếc mắt nhìn lại những nữ tử khác nữa.” “Ha ha, tướng quân lại nói đùa, mỹ nữ Trung Đô xinh đẹp động lòng người, kỳ thật vị trong nhà này của tại hạ sao có thể sánh bằng?” Bây giờ Tê Túc hối hận rồi, quả thực không nên để cho Phù Đồ đi ra gặp người, vốn dĩ muốn mượn thân phận nữ nhi mà che giấu “Hắn”, ai ngờ hoàn toàn ngược lại. Trước kia hắn chứng kiến nam tử mặc nữ trang rõ ràng thiếu tự nhiên như thế, sao đến lượt Phù Đồ lại thay đổi thành dạng này?

Địch Kha liếc mắt nhìn Tê Túc một cái, giống như vô tình nói: “Tê tiên sinh, nếu như không có tình ý với nàng này, không bằng đưa cho bản tướng quân, như thế nào? Bản tướng quân sẽ dùng năm vị mỹ nữ ‘Xinh đẹp động lòng người’ của Trung Đô đến đổi.”

Trong lòng Tê Túc khê động, cười nói: “Tại hạ sẽ không chịu nổi đâu, có một mỹ nhân là đủ rồi, không phiền tướng quân phải lo lắng.”

Mặc Phi nghe bọn họ bình phẩm nàng từ đầu đến chân ở đây, trong lòng có chút không vui. Nàng đi ra vốn chỉ để cho Tê Túc nhìn xem mặc như vậy có vấn đề gì hay không, ai ngờ lại gặp phải cục diện như vậy.

Nàng hành lễ nói: “Công tử có khách, Phù... Phù nhi sẽ không quấy rầy.”

Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa bật thốt ra hai chữ “Phù Đồ”, cũng may đúng lúc đổi thành “Phù nhi”, nhưng mà sao nghe lại không được tự nhiên như vậy?

“Hóa ra người gọi là ‘Phù nhi.’” Địch Kha cười nói, “Đừng vội đi, ở lại giúp chúng ta uống rượu ngắm trăng đã!”

Nghe Phù Đồ xưng chính mình là “Phù nhi”, Tê Túc thiếu chút nữa bật cười, nhưng mà lúc sau nghe Địch Kha nói muốn nàng ở lại bồi rượu thì trong lòng có đủ loại mâu thuẫn, dù sao ở trong lòng hắn, Phù Đồ là hiền sĩ nổi tiếng thiên hạ, muốn một vị hiền sĩ tôn quý chịu thiệt đi hầu rượu, thật sự là một loại vũ nhục rất lớn.

Lúc này, hắn không thể không bắt đầu nghi ngờ, rốt cuộc mình cho Phù Đồ “Nam” phần nữ trang có phải là sáng suốt hay không?

49. Q.2 - Chương 49: Phong Vân Trung Đô (một)

Mặc Phi còn chưa đáp lời, Tê Túc đã nói trước: “Tướng quân, Tê Túc muốn thảo luận một chút với ngài về sách lược thủ thành kế tiếp. Như vậy...”

Địch Kha dừng một chút, nói: “Được rồi, chính sự quan trọng hơn.”

Tê Túc ra hiệu cho Mặc Phi, Mặc Phi hơi gật đầu, lui xuống.

Trên thực tế, khi vừa nghe Tê Túc nói muốn thảo luận sách lược thủ thành, thật ra nàng lại muốn ở lại, nhưng mà với thân phận hiện tại của nàng, hiển nhiên không thể có yêu cầu như vậy. Đối với kế hoạch của Tê Túc, rồi nàng sẽ có cơ hội dò xét rõ ràng, huống hồ nam nhân này cũng không phải thật tình muốn giúp U Quốc.

Mặc Phi xoay người rời đi, mà Địch Kha ở phía sau nàng vẫn nhìn theo bóng dáng của nàng cho đến khi biến mất mới thu hồi ánh mắt... Sau khi tiễn bước Địch Kha, Tê Túc đi vào phòng Mặc Phi, lúc này Mặc Phi đang ngồi ngay ngắn bên cạnh bàn dùng cơm, từ lúc bị Tê Túc mang đến nơi đây vốn chưa có ăn gì, nàng thật sự đói kinh khủng.

Tê Túc đi đến bên cạnh Mặc Phi ngồi xuống, Mặc Phi thản nhiên nhìn hắn một cái, sau đó tiếp tục chuyên tâm ăn cơm.

“Vừa rồi thật sự ủy khuất Phù Đồ rồi.” Tê Túc xin lỗi cười cười.

Tê Túc đánh giá trên dưới Mặc Phi vài lần, cười nói: “Tại hạ không ngờ Phù Đồ mặc nữ trang lại phong hoa tuyệt đại như vậy.”

“Tê Túc tiên sinh nói đùa rồi.” Vẻ mặt Mặc Phi lạnh nhạt.

“Không phải tại hạ nói đùa đâu.” Tê Túc nhìn kỹ Mặc Phi, dáng người xinh đẹp nhã nhặn, dung mạo tuấn lệ, khí chất lại có một không hai, trong lòng hắn không khỏi sinh ra hoài nghi: chẳng lẽ người trước mắt này thực sự là nữ tử? Trong thiên hạ nào có nam tử mang phong thái giống như vậy?

Nghĩ như thế, trong miệng lại hỏi ra theo bản năng: “Người, vốn là nữ tử đúng không?”

Trong lòng Mặc Phi kinh hoảng, trên mặt lại không biến sắc. Nàng nhẹ nhàng buông đôi đũa trong tay, mắt phượng liếc về phía hần, hỏi: “Ta là ai?”

Tê Túc sững sốt một chút, nhất thời không hiểu được hần hỏi như vậy có ý gì.

Mặc Phi lại hỏi một câu: “Tê Túc, ta, là ai?”

“Người... Người đương nhiên là Phù Đồ.”

“Đúng vậy, tên ta là Phù Đồ, là thượng khanh của Chiếu Quốc, được sĩ lâm ca ngợi là hiền tài Mặc Quân.” Mặc Phi gần từng chữ, “Người cho rằng, người như vậy là một nữ tử sao?”

Tê Túc giật mình.

“Đừng cho rằng Phù Đồ mặc nữ trang sẽ mất đi sự sắc bén, Tê Túc, Phù Đồ mãi mãi là Phù Đồ, cho dù có ở trong nghịch cảnh, không thể không tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, nhưng mà sự trong sạch của mình, đó là quyết chí thể không thay đổi! Chớ có bị bề ngoài làm mê hoặc, sự xem thường của người chính là vũ nhục Phù Đồ!” Nói đến phần sau, giọng điệu của Mặc Phi tăng thêm vài phần.

Không thể không thừa nhận, trong phút chốc, Tê Túc bị khí thế của người trước mắt thuyết phục, ánh mắt của “Hần” nhìn thẳng, giống như có thể xuyên thấu đến tận đáy lòng, làm cho hần nín thở.

Sau một lúc lâu trầm mặc, bỗng nhiên Tê Túc thi lễ nói: “Tạ hạ đã mạo phạm rồi.”

Mặc Phi thấy vậy thì không dùng khí thế bức người nữa, nàng dời ánh mắt về phía đồ ăn trên bàn, dò hỏi: “Người đêm nay là thượng tướng Dịch Kha của Trung Đô?”

Tê Túc gật đầu.

Mặc Phi lại nói: “Người kết giao tương đối thân thiết với hần sao?”

“Tôn trọng.” Tê Túc cười nói, “Bỏ các nhân tố khác xuống, thật ra người này là một người đáng giá để kết giao.”

Mặc Phi nhìn hần một cái, trong lòng nói thầm: kết giao với các hạ thật sự đúng là không phải một chuyện tốt.

“Vậy, hần có nghi ngờ ta không?” Mặc Phi lại hỏi.

Tê Túc dừng một chút, trả lời: “Hần là sẽ không đâu, người này làm việc chính trực, dùng người thì không nghi ngờ người, nếu như nói đến khuyết điểm, đại khái đó chính là rượu ngon và mỹ nhân. Có lẽ hần sẽ không nghi ngờ người, mà lại còn có thể ái mộ người nữa.”

Mặc Phi nghe vậy, nhéo nhéo tóc bên tai, yên lặng không nói gì.

Tê Túc tiếp tục nói: “Phù Đồ cứ yên tâm, đánh giá về Dịch Kha rất tốt, hần sẽ không làm chuyện ép buộc đâu.”

Phải không? Phù Đồ rũ lông mi xuống, giấu đi một chút gian xảo trong ánh mắt. Tê Túc, chỉ mong người sẽ không hối hận...

Hiển nhiên, Dịch Kha vừa mới thoáng nhìn đã có ấn tượng rất sâu đậm với Phù Đồ, sau khi hồi phủ thì khen ngợi mỹ nhân trong nhà Tê Túc với vài người bạn tri kỷ, nói rằng “Sắc đẹp tự nhiên, tuyệt thế thoát tục, giống như tiên nữ dưới ánh trăng”, trong lời nói lại mang theo cảm mến vô cùng.

Cái gọi là người nói vô tâm, người nghe hữu ý, cho dù Dịch Kha chưa từng đi khen ngợi khắp nơi, nhưng người này truyền người kia, trong thượng tầng của Trung Đô, ai ai cũng biết đến sự tồn tại của mỹ nhân “Phù nhi”, thế cho nên sau đó, hần là người nhìn thấy Tê Túc, không nói được vài câu sẽ lại hỏi về “Phù nhi”, khiến cho khuôn mặt tươi cười của Tê Túc đã nhanh chóng duy trì không nổi nữa.

Mỹ nhân U Quốc nổi tiếng thiên hạ, người hơi có quyền thế đều thích đàm luận về mỹ nhân, thậm chí còn thường xuyên đấu mỹ nhân, cho dù có là mỹ nhân của kẻ có địa vị cao hơn mình, người thắng cũng có thể

cùng mỹ nhân tận hưởng một đêm đẹp. Nếu vị chủ tử độ lượng thì còn tốt, mỹ nhân thua sẽ không bị trừng phạt, nhưng nếu phải chủ tử được lòng dạ hẹp hòi, vận mệnh của mỹ nhân bị thua sẽ cực kỳ bi thảm.

Gần đây U Quốc lâm phải đại địch, lại liên tục gặp thất bại, cho nên phong trào đấu mỹ nhân có hơi thu liễm lại, có lẽ cũng do đã lâu trong sĩ tộc chưa xuất hiện mỹ nhân mới nào. Mà nay vất vả lắm mới thắng được một trận, cho nên người Trung Đô thả lỏng, lại bắt đầu có hứng thú giải trí.

Là thượng tướng Trung Đô, uy tín của Dịch Kha cực cao, lại thêm việc hắn cũng yêu thích mỹ nhân, ánh mắt nổi danh là rất cao, ngay cả hắn cũng khen mỹ nhân, sao có thể không khiến ọi người tò mò? Vì thế chỉ mới mấy ngày, Tê Túc đã thu được thiệp mời đến từ khắp nơi, hi vọng hắn mang mỹ nhân tham gia yến hội.

Nhìn một đồng thiệp mời trên bàn, Mặc Phi hiểu kỳ nói: “Nay binh mã Chiếu Quốc ở ngay bên ngoài hơn mười dặm, sao hắn còn có rảnh rỗi như vậy?”

Tê Túc cười châm biếm nói: “Những người này sao lại lo lắng đến tình hình chiến đấu đây? Trung Đô có bị phá hay không cũng không ảnh hưởng nhiều đến bọn họ, chẳng qua chỉ là thay đổi một vị linh chủ, tổn thất một chút tiền tài mà thôi. Trừ khi gặp phải tướng địch thích tàn sát dân lành, nếu không thì bọn họ cũng chẳng phải lo lắng vì tính mạng.”

Mặc Phi suy nghĩ, thật đúng là có chuyện như vậy, mỗi lần công chiếm một tòa thành, phần lớn đều lấy việc chiêu hàng làm chủ, giết người là phụ, mưu sĩ và tướng lĩnh của bên đối địch còn như thế, càng không cần phải nói đến các sĩ tộc không trực tiếp tham chiến này.

“Như vậy, những yến hội kiểu này, người đều từ chối tham gia?” Mặc Phi hỏi.

Tê Túc trầm mặc một hồi, nói: “Phần lớn trong đó có thể từ chối được, nhưng mà có mấy người từ chối thì không ổn.”

“Mấy người như thế nào?”

“Một là Thái Thú Hà Dũ, một là thế tử Ô Thành.”

“Thế tử?”

Tê Túc gật đầu: “Tức là con của đệ đệ của U Vương, lần này bị phái đến Trung Đô làm đốc quân.”

Mặc Phi giật mình gật đầu.

Tê Túc do dự một lúc, nói: “Tại hạ không ngờ một lời của Dịch Kha lại khiến cho điều này trở nên rất phiền phức, Phù Đồ, có khả năng người không thể không tham dự rồi.”

Mặc Phi nói: “Chỉ cần hành sự cẩn thận một chút, hắn là sẽ không gặp phải vấn đề quá lớn đúng không?”

Tê Túc cười khổ: “Xem ra Phù Đồ không hiểu biết nhiều về phong tục của U Quốc rồi, trong sĩ tộc thường xuyên lấy mỹ nhân đến tỷ thí, người thua sẽ phải...”

“Phải làm gì?”

“Phải hầu hạ khách của chủ tử một đêm.”

Mặc Phi im lặng.

Tê Túc nhìn kỹ vẻ mặt của Mặc Phi, đáng tiếc chẳng thấy được gì, hắn chỉ có thể tiếp tục nói: “Cho nên việc này cũng không dễ xử lý.”

“Nếu như không tham dự thì thế nào?”

“Nếu không tham dự, những người này sẽ càng tò mò hơn, thủ đoạn cũng sẽ trở nên điên cuồng, nếu thích thú thậm chí còn sẽ phái cao thủ tới trộm người.”

“Trộm người?” Mặc Phi không hiểu.

Tê Túc gật đầu: “Nếu bọn họ ‘Trộm ngọc’ thành công, chẳng những có thể hưởng dụng mỹ nhân, mà lại còn được người ta ca tụng, chỉ cần sau đó trả lại người là được.”

“Cái này, cái này quả thực là...” Mặc Phi nhất thời không nghĩ ra từ ngữ thích hợp, chỉ có thể hỏi. “Làm như vậy không sợ sẽ đắc tội với chủ nhân của mỹ nhân sao?”

“Cho nên loại sự tình này, chỉ biết từ trên xuống dưới của thượng tầng, kẻ nắm giữ quyền hành đều được miễn tội.” Tê Túc từ từ nói.

“Cũng tức là nói, không thể tránh được?”

“Đúng vậy.” Tê Túc bắt đầu dĩ khoát tay, “Hơn nữa khi tỷ thí mỹ nhân, người còn không được phép thua.”

Mặc Phi có loại cảm giác bị ghen cứng, “Hắn” hỏi: “Tỷ thí cái gì?”

“Tài năng và dung mạo.”

Mặc Phi hít vào một hơi, nói: “Tê Túc cho rằng, ta phải làm sao mới có thể tỷ thí với những mỹ nhân đó?”

“Không biết.” Tê Túc đột nhiên cười vài tiếng.

“Vì sao Phù Đồ lại cảm thấy Tê Túc người đang vui sướng khi người gặp họa đâu?” Mặc Phi liếc mắt nhìn hắn không có thiện ý.

“Không có, không có.” Tê Túc vội vàng xua tay nói, “Chỉ là tại hạ cho rằng, lấy tài năng của Phù Đồ, đối phó với vài nữ tử còn không phải dễ như trở bàn tay sao?” “Nếu muốn bàn luận, đương nhiên Phù Đồ không sợ, nhưng mà muốn Phù Đồ tỷ thí ca múa và cầm sắt cùng nữ tử, thế thì làm sao có khả năng?”

Trong đầu Tê Túc đột nhiên hiện ra hình dáng Phù Đồ mặc nữ trang nhẹ nhàng nhảy múa, bất tri bất giác lại ngốc trẻ.

“Tê Túc!” Mặc Phi lên tiếng cắt đứt mơ màng của hắn, nói, “Việc này bắt đầu từ người, cho nên cũng phải chấm dứt từ người, lấy trí thông minh của người, chắc chắn phải nghĩ ra đối sách.”

“Khụ.” Tê Túc mất tự nhiên khụ một tiếng, nói, “Phù Đồ đừng quá lo lắng, chỉ cần thuận theo tự nhiên là được rồi.”

Thuận theo tự nhiên? Như thế nào là thuận theo tự nhiên?

Mặc Phi nhíu nhíu mày, tuy rằng nàng có cố ý mượn điều này để khiến cho Tê Túc không thể sống yên ở Trung Đô, nhưng mà nếu đưa mình vào nơi bất lợi sẽ nguy hiểm, nàng cũng không nghĩ tới việc phải làm thủ tiêu khiến hoang đường cho nhóm sĩ tộc xa hoa lãng phí này.

Vấn đề là, nàng có thể tin tưởng Tê Túc không? Hắn thật sự bảo vệ nàng sao?

Đồng thời, nàng cũng muốn xâm nhập vào, tìm hiểu thượng tầng Trung Đô để thu được nhiều tin tức tình báo hơn. Trung Đô, quả thật là tòa thành trì khó có thể công phá, nếu có thể tìm được mâu thuẫn bên trong nơi này, hơn nữa lợi dụng thích hợp, nói không chừng có thể tạo ra cơ hội cho Vu Việt. Chỉ có điều...

Cái này thật sự là một ván cược không có đường lui!

Váy áo bông bành như mây bay, lại như nhuộm với tầng sương mù, mái tóc như tơ lụa, làn da như ngọc, mi dài khê chớp, sắc môi hơi nhạt.

Mặc Phi ngồi ngay ngắn ở trước gương, gương đồng phản chiếu mơ hồ, nàng không thấy rõ hình dáng giờ phút này của chính mình, nhưng theo ánh mắt thị nữ kinh diễm hâm mộ, có thể đoán được đại khái hiệu quả như thế nào.

Nữ nhân, nàng gần như đã quên mất chính mình là nữ nhân. Nếu có thể thuận lợi vượt qua lúc này, như vậy, nàng sẽ không cần phải lo lắng cho thân phận nữ tử của mình bị sáng tỏ.

Thở dài một hơi, thị nữ nâng nàng đứng dậy, chậm rãi đi ra khỏi phòng. Tê Túc đang đứng chờ bên ngoài cửa nhìn thấy nàng, trong nháy mắt đã ngây đại...

Mặc Phi đi được vài bước, phát hiện Tê Túc còn chưa đi lên, quay lại gọi: “Đại nhân, cần phải đi rồi.”

“A! Ủm!” Tê Túc áp chế xao động trong lòng, bước vài bước đuổi kịp. Nếu như nói Phù Đồ mặc y phục màu trắng thuần là giai nhân thanh nhã, như vậy Phù Đồ mặc y phục đỏ lúc này, đó là khí chất bao gồm cả sự cao quý và mỹ mạo.

Hắn hơi hồi hận, cho dù hắn xác định mình có biện pháp bảo đảm Phù Đồ vô sự, nhưng mà thật sự là nàng quá xuất sắc.

Thân là nam tử, danh chấn thiên hạ, chẳng lẽ giả trang thành nữ tử cũng muốn tạo nên phong vân sao?

Đi tới cửa, Mặc Phi nhận lấy mũ sa thị nữ đưa tới, che khuất dung mạo. Tê Túc không thấy được bộ dáng của nàng, trong lòng dần dần bình tĩnh trở lại. Nếu đã quyết định như vậy, thế thì cứ dựa theo kế hoạch mà tiến hành đi!

Hai người lên xe ngựa, đi đến phủ Thái Thú.

50. Q.2 - Chương 50: Phong Vân Trung Đô (hai)

Tới phủ Thái Thú, Tê Túc giúp đỡ Mặc Phi xuống xe, đi vào trong phủ theo hướng dẫn của người hầu.

Mặc Phi vẫn mang mũ sa trên đầu, không thấy rõ hoàn cảnh bốn phía, chỉ đó đây những âm thanh thăm hỏi, trò chuyện không dứt bên tai, đồng thời nàng còn cảm thấy nhiều tầm mắt biết nói di chuyển ở trên người.

Đi đến cửa một căn phòng lớn, Tê Túc dừng lại nói: “Đợi ở đây, người theo thị nữ đi vào đi, yên lặng theo dõi mọi chuyện là được.”

Yên lặng theo dõi mọi chuyện là được? Mặc Phi tỏ vẻ hoài nghi, không biết Tê Túc đang có chủ ý gì. Nhưng nàng cũng không hỏi nhiều, xoay người rời đi theo thị nữ.

Không bao lâu, Mặc Phi được đưa đến một gian phòng có bình phong ngăn cách, bên trong có một cái bàn, trên bàn có vài món trà bánh, trừ những thứ đó ra, xung quanh không còn trưng bày gì nữa.

Trước khi tới đây, Mặc Phi đã nghe Tê Túc nói về yến hội đấu mỹ nhân của U Quốc, yến hội đấu mỹ nhân còn được gọi là yến hội hái hoa, Mỹ nhân như hoa, hoa sẽ rơi vào nhà nào? Tất cả tân khách tham gia đều phải mang theo một, hai mỹ nhân, lấy thi đấu để tuyển chọn. Mà chủ nhân yến hội thì sẽ chuẩn bị năm vị giai nhân, hơn nữa không được trực tiếp thi đấu, chỉ có thể được tuyển chọn làm ứng cử viên để thi đấu.

Khi so đấu, tất cả mỹ nhân đều được đưa đến khoảng nhỏ phía sau một bình phong, sau đó mỗi người được phát ột đóa hoa tươi, chủ nhân của mỹ nhân sẽ chỉ biết được loại hoa mà mỹ nhân của mình mang, nhưng lại không biết được loại hoa của những người còn lại trong danh sách, nếu như muốn hái hoa, trước hết phải đoán trúng một loại hoa trong danh sách, nếu đoán sai sẽ mất đi một cơ hội hái hoa, còn nếu là đoán đúng, người mỹ nhân đó sẽ từ người được tuyển chọn trở thành người ra thi đấu chính thức, phân cao thấp với mỹ nhân mà người đoán mang đến, kẻ chiến thắng sẽ ôm được mỹ nhân trở về, mà kẻ thua sẽ phải bồi thường mỹ nhân của chính mình.

Trong mắt Mặc Phi hiện lên vài tia tức giận, nữ tử ở thời đại này thật đáng thương, quả thực giống như vật phẩm vậy, thích thì thu về, không thích thì lại bị tặng đi, hôm nay còn bị đem ra làm tiền đặt cược, để cho nam nhân của chính mình mang đi đổi lấy thú vui mới, còn có thể vô sỉ hơn thế này sao?

Hiện tại, nàng cảm thấy vô cùng may mắn mình đi đến Chiêu Quốc, tuy rằng nam nhân ở quốc gia này cũng không quý trọng nữ nhân được bao nhiêu, nhưng ít nhất sẽ không ngang nhiên đùa giỡn. Nàng càng may mắn ngay từ đầu đã giả trang nam nhi, tránh khỏi bị ai bị coi như đồ vật. Sau này, trừ khi gặp phải trường hợp bất khả kháng, nếu không nàng quyết không thể tiết lộ giới tính của mình!

Không biết chờ đợi bao lâu, đại sảnh bên ngoài bình phong vốn đang ồn ào, sau một tiếng thông báo “Thái Thú đến” đã dần dần yên tĩnh lại. Mặc Phi biết, yến hội bắt đầu rồi.

Thái Thú nói gì đó, Mặc Phi không nghe rõ, nhưng không lâu sau, chỉ thấy thị nữ cầm một cái khay đến, xóc mảnh vải che lên, trên khay rõ ràng là một đóa hoa mềm mại.

Mặc Phi vươn tay nhận lấy, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc, bởi vì đóa hoa trên tay nàng đều không phải là loại hoa thường nở vào mùa hạ, mà là một đóa Tử Mạch chỉ nở rộ vào mùa xuân, là quốc hoa* trước kia của Ngu Quốc.

* Quốc hoa: loài hoa tượng trưng ột đất nước.

Như thế xem ra, sau khi tiêu diệt Ngu Quốc, U Quốc đã đem Tử Mạch đến trồng ở bốn quốc, lại càng không biết dùng phương pháp gì mà có thể kéo dài thời kỳ nở hoa của nó.

Hóa ra là như vậy! Rốt cuộc Mặc Phi đã biết được ý định của Tê Túc, đưa cho nàng loại hoa này, ai có thể gọi được tên loài hoa của nàng đây? Thế thì xem ra nàng đã tránh được phiền toái phải lên sân khấu chịu bêu xấu rồi.

Ồ, quả thật rất hay!

Lúc này, rốt cuộc Mặc Phi cũng yên lòng, bắt đầu cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

“Trạc trạc liên y điểm lệ hề*” Không biết người nào đã dẫn đầu gọi tên trong danh sách.

* Tạm dịch: Một đóa hoa sen, trơ trọi gợn lệ sầu.

“Một đóa hoa sen” Người hầu cao giọng phối hợp, sau đó thông báo, “Người giữ hoa sen, là mỹ Cơ của Bá Quân gia, mời mỹ nhân hoa lan của Khương đại nhân tiến ra hiến nghệ.”

Theo giọng nói của người hầu, Mặc Phi nghe được tiếng hô thật nhỏ phát ra từ nơi nào đó sau bức bình phong, sau đó là tiếng vuốt phẳng nếp áo, cho thấy có người đang dời bước ra ngoài.

Không bao lâu, tiếng đàn vang lên, khi nhanh khi chậm, giống như bướm bướm bay lượn, thản nhiên linh động.

Mặc Phi không giỏi về âm luật, nhưng cũng hiểu được tiếng đàn này vô cùng dễ nghe, giống như tiếng nước chảy róc rách. Chỉ có điều, có được mấy người nam nhân trong phòng chuyên chú nghe tiếng đàn uyển chuyển này?

Một khúc đã đàn xong, âm thanh ủng hộ nổi lên bốn phía, tán thưởng không ngừng. Hình như Thái Thú có nói vài câu khen ngợi, sau đó đến lượt mỹ nhân hoa sen lên sân khấu.

Tiếng ca của nàng vừa vang lên, lập tức kinh động tất cả mọi người, giọng hát đó như âm thanh của tự nhiên, khi thì ngân nga, khi thì cao vút, khi thì uyển chuyển, khi thì chậm rãi, hòa cùng với tiếng đàn tỳ bà động lòng người, thật sự làm cho người ta nghe thấy là khó có thể quên được.

Hiển nhiên, tiếng hô dành ỹ nhân hoa sen nhiều hơn mỹ nhân hoa lan, lần này Bá Quân thắng lợi, chiếm được cơ hội cùng mỹ nhân hoa lan một đêm.

Không thể không nói, ở phương diện tài nghệ ca múa, nữ tử thời đại này quả thật nổi tiếng, Mặc Phi cảm thấy không bằng.

Thế nhưng, bao nhiêu đóa hoa tươi đẹp như vậy, lại đều chỉ để cho đám nam nhân này chà đạp!

Kế tiếp lại là một phen tranh kỳ đấu diễm*, đủ loại mỹ nhân thay nhau lên sân khấu, khiến cho nam tử ở đây được mở rộng tầm mắt. Đương nhiên, cũng có không ít loại hoa không đoán được trong danh sách, chỉ có thể bỏ lỡ cơ hội ôm người đẹp mà thôi.

* Tranh kỳ đấu diễm: Cảnh trăm hoa ganh nhau đua nở, vô cùng tươi đẹp, diễm lệ.

Mặc Phi ngồi một mình ở phía sau bình phong, yên lặng lắng nghe động tĩnh bên ngoài, đúng như nàng dự đoán, quả nhiên không ai gọi tên loài hoa của nàng trong danh sách.

Cho đến khi tân khách yến hội đều đã thi đấu xong, không khí bên ngoài mới dần dần dịu đi, nam nhân thì bình luận ưu thế của các mỹ nhân, trong đó, làm cho người ta chú ý nhất chính là mỹ Cơ hoa sen của Bá Quân gia.

Tuy rằng Mặc Phi nhìn không thấy, nhưng theo những lời khen đứt quãng, có thể nghe ra được vị mỹ nhân này tài sắc song tuyệt, kinh diễm toàn trường, chiếm được ngưỡng mộ của mọi người.

Lúc này, chợt có một người nói: “Tê tiên sinh, gần đây thường nghe nói đến tên mỹ nhân của ngươi, đáng tiếc lần đầu mỹ nhân này lại không gọi trúng, nay cuộc đấu mỹ nhân đã kết thúc, có nên mời mỹ nhân của ngươi lên sân khấu hay không?”

Lời vừa nói ra, lập tức đạt được hưởng ứng. Vì vậy, Thái Thú nói: “Sau bình phong vẫn còn mấy mỹ nhân không được gọi trúng, không bằng mời cùng xuất hiện đi!”

Mọi người không có dị nghị gì, đều gật đầu đồng ý, đương nhiên Tê Túc cũng sẽ không phản đối, so đấu đã kết thúc, tạm thời Phù Đồ vô sự.

Mấy người ở đây đều tò mò không thôi với mỹ nhân của Tê Túc, có thể được Dịch Kha khen ngợi, chắc hẳn phải có chỗ hơn người, đáng tiếc Tê Túc vẫn luôn cất giấu, cho nên không thể nhìn thấy được, vị mỹ nhân thần bí nhất, nghìn trông vạn mong, cuối cùng hôm nay cũng có thể hình thấy hình dáng rồi.

Không bao lâu, vài nữ tử bước ra từ sau bức bình phong, mỗi lần gọi một cái tên, lập tức có một nữ tử tiến lên chào.

“Mỹ Cơ Tê gia, Phù nhi.” Nghe thấy tiếng thông báo, mọi người vốn còn có chút không yên lòng, tinh thần lập tức đã rung lên, chăm chú nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử cao gầy chậm rãi đi tới.

Chỉ liếc nhìn một cái, phảng phất như có gió xuân lướt qua, lịch sự, tao nhã, yên tĩnh; khi nhìn lại một lần nữa, mắt phượng lấp lánh, làn da như mỹ ngọc, dáng người yếu điệu, trong bước đi mang theo một loại nhịp nhàng đặc thù; khi nhìn thấy lần thứ ba, giống như rẽ mây nhìn thấy mặt trời, rục rịch không thể chống lại, toàn thân mang theo khí chất trong vắt, làm cho người ta cảm thấy không phải người trên cõi trần.

Nhan sắc này, đó là Phù nhi, là “Sắc đẹp tự nhiên, tuyệt thế thoát tục, giống như tiên nữ ánh trăng” sao? Quả nhiên không giống bình thường.

Mặc Phi chấp hai tay lại, hướng tới phía trước, hơi hơi thì lễ: “Phù nhi tham kiến Thái Thú cùng chư vị đại nhân.”

Từ sau khi Mặc Phi đi đến thời đại này, nàng chưa từng quỳ lễ người khác, lần này cũng không ngoại lệ. Nhưng mà kỳ quái là không có người nào ở đây lên tiếng chỉ trích, ngược lại cảm thấy lễ tiết này càng thêm cảnh đẹp ý vui, đi, đứng, khom mình, chỉ có vài động tác đơn giản mà cũng có thể làm thông dong như thế, đáng vẻ tự nhiên.

Cho đến khi Mặc Phi đi tới bên người Tê Túc rồi ngồi xuống, mọi người ở đây mới chậm rãi hoàn hồn.

Phù nhi vừa ra, mỹ nhân trong cuộc đã có loại cảm giác ảm đạm thất sắc, cái này không phải là chênh lệch về mỹ mạo, mà là do sự cao thấp về khí chất và phong thái. Ngay cả mỹ Cơ hoa sen vừa mới liên tục được khen ngợi, khi tầm mắt tiếp xúc với Phù nhi, lại theo bản năng mà quay đầu đi chỗ khác. Ánh mắt nàng cũng không phải sắc sảo, nhưng lại có loại lực hấp dẫn tiến thẳng vào lòng người.

Mỹ nhân có đẹp, ở trong mắt nam nhân cũng chỉ là vật để ngắm nhìn, tùy thời có thể hưởng dụng, tùy thời có thể vứt đi. Nhưng mà Phù nhi lại không giống như vậy, đó là một nữ tử làm cho người ta khó có thể bỏ qua, ngồi yên bất động, nhưng lại giống như vực sâu, khí chất như tuyết, thần nhiên như mây.

Trong lúc nhất thời, mọi người phát hiện chính mình không thể đưa ra một từ để nhận xét, không biết nên khen ngợi nữ tử này như thế nào, giống như những từ ngữ để ca ngợi đều đã trở nên vô lực, dùng từ nào cũng đều là một loại khinh nhục nàng.

Vẻ đẹp của nàng, đã khác xa những người khác, phảng phất như không phải người trên thế gian này.

Kinh động này vừa xuất hiện, đã để lại cho người ta ấn tượng vô cùng sâu sắc! Hôm nay qua đi, cái tên Phù nhi chắc chắn sẽ vang động Trung Đô. Cho dù là nàng chưa từng hiển nghệ, cũng chưa từng hiển lộ tài năng...

Tê Túc cầm chén rượu che đi ý cười bên miệng, khóe mắt nhìn về phía Mặc Phi bên cạnh sắc mặt như thường, nếu “Hắn” là nữ tử, vậy thì chắc chắn sẽ là nữ nhân của đế vương, nam tử bình thường sao có khí

thế xứng đôi được?

Im lặng trong chốc lát, Thái Thú mở miệng nói: “Đấu mỹ nhân đã chấm dứt, hôm nay chư vị có thể ở lại nơi này một đêm, mỹ nhân trong ngực, thỏa sức mà vui thích.”

Thái Thú lại nhìn về phía Mặc Phi, không hề tỏ vẻ khinh thường, nhưng mà trong mắt hắn lại hiện lên một tia kinh hãi.

Mặc Phi vẫn chưa chú ý tới điều này, chỉ nghe Tê Túc nhỏ giọng nói: “Đêm nay chúng ta ở lại.”

“Sao cũng phải ở lại thế?”

Tê Túc gật đầu: “Người cho rằng ta làm sao mới khiến cho Thái Thú đồng ý phát cho người bông hoa Tử Mạch kia?”

“Làm thế nào? Người đưa ra điều kiện gì với hắn sao?”

“Quả thật có điều kiện, người đợi là biết ngay thôi.” Tê Túc lộ ra mỉm cười quỷ dị.

Mặc Phi liếc mắt một cái, không nói nữa.

Đêm dài, mọi người tham dự hội nghị lần lượt rời khỏi đại sảnh, đi theo người hầu tiến về phòng ngủ.

Ngay khi mọi người đi hết, tiếng ồn ào dần dần tĩnh lại, Mặc Phi cảm thấy đêm nay còn mệt hơn so với việc đi công tác mấy ngày liền. Thứ nhất, nàng không ưa nổi dục vọng của những nam nhân này, thứ hai, vừa rồi, ánh mắt nóng cháy quanh quẩn ở trên người nàng cũng làm cho nàng vô cùng khó chịu. Nàng thề, đợi đến khi nàng được tự do, từ nay về sau sẽ không bao giờ mặc nữ trang nữa!

Mặc Phi đi vào phòng dành cho khách, sau khi Tê Túc dẫn dò thị nữ hầu hạ nàng, đã xoay người rời đi.

Nàng vốn tưởng rằng Tê Túc sẽ ở chung phòng với nàng, dù sao trong yến hội này đều là nữ nhân ôn nhu của nam nhân, làm sao còn chú ý đến lễ nghĩa nam nữ phân phòng nữa?

Hay là Tê Túc đã có mỹ nhân khác trong ngực rồi? Dù sao thì trong mắt hắn, nàng chỉ là một mỹ nhân giả mạo mà thôi...

Nghĩ như thế, thị nữ đã chuẩn bị xong nước ấm cho Mặc Phi. Mặc Phi không định tắm rửa thay y phục ở đây, nàng đi đến sau bình phong, định thay áo khoác, lại tùy tiện lau qua một chút cho xong việc.

Ai ngờ vừa mới cởi áo ngoài ra, ánh nến trong phòng đột nhiên bị tắt, trong lòng Mặc Phi khẽ động, vừa định nói chuyện đã thấy miệng bị một cái bàn tay to che lại từ phía sau, sau đó cả người bị kéo đến phía sau tủ chật hẹp.

Cái này... Là tình huống gì đây?

“Đừng lên tiếng, cũng đừng lộn xộn.” Một giọng nói quen thuộc vang lên ở bên tai, hơi thở ẩm áp truyền thẳng vào tai, làm cho Mặc Phi khẽ run.

Tê Túc? Người làm cái gì quỷ gì vậy? Đêm hôm khuya khoắt chạy tới dọa người à?

“Đừng lên tiếng.” Tê Túc lại thấp giọng nói, “Cứ yên lặng mà ẩn nấp, người đợi rồi sẽ biết nguyên do.”

Mặc Phi ổn định lại tâm thần, thả lỏng thân thể, yên lặng xem xét.

Tê Túc cảm giác được biến đổi của người trong lòng, buông tay che miệng nàng ra, đổi thành vòng qua eo của nàng.

Hai người ẩn nấp ở chỗ vô cùng chật hẹp, thân thể kề sát nhau mới giấu được thân mình.

Bốn phía đen kịt, yên tĩnh không tiếng động, chỉ nghe được tiếng hít thở kìm nén của hai người.

Mặc Phi cảm nhận được nhịp đập trái tim của Tê Túc đang nhảy lên, trong ngực hắn, tấm lưng kề sát vô cùng nóng bức. Đi vào thời đại này, đây là lần thứ hai nàng thân mật với nam nhân như thế.

Nàng rất muốn mở miệng hỏi tình huống trước mắt là gì, thuận tiện dòi chút lực chú ý của chính mình đi, nhưng mà bộ dáng Tê Túc thần bí, làm cho nàng không khỏi trở nên thận trọng, bất đắc dĩ đành phải tiếp tục chịu đựng kiểu vô cùng thân thiết này.

So với việc Mặc Phi không khỏe, Tê Túc cảm thấy tim mình ngày càng đập nhanh hơn. Hắn không ngờ cảm giác ôm Mặc Phi lại kỳ diệu như thế, tuy rằng không nhìn được, nhưng mà thân thể phù hợp làm cho hắn không ngừng xao động, cánh tay giữ lấy lưng áo Mặc Phi cũng cứng ngắc, không dám tùy ý lộn xộn, sợ rằng mình sẽ làm ra hành động có lỗi nào đó.

Hắn lặp đi lặp lại, người trong lòng là nam tử, là nam tử! Trăm ngàn lần không thể có suy nghĩ viển vông gì!

51. Q.2 - Chương 51: Phong Vân Trung Đô (ba)

Mặc Phi nín thở, yên lặng lắng nghe, cửa gian bên ngoài mở ra rồi đóng lại, sau đó truyền đến giọng nói của một người nam nhân: “Phù nhi cô nương, vì sao không đốt đèn? Cô nương đã ngủ chưa?”

Trong lòng Mặc Phi run lên, người tới đúng là Thái Thú Hà Dũ. Nàng hơi hơi nghiêng đầu, liếc mắt về phía sau nhìn Tê Túc một cái.

Đang lúc Mặc Phi cho rằng trong phòng không có ai thì lại có tiếng nữ tử đáp lại Thái Thú: “Thái Thú đại nhân, Phù nhi xấu hổ, xin đừng đốt đèn.”

“Ha ha, tại hạ hiểu được, hiểu được. Lén lút vụng trộm, sẽ càng tình cảm hơn.” Thái Thú cười đến đáng khinh, Mặc Phi nghe thấy liên tục nhú mày.

Tiếp theo hắn còn nói không ít từ ngữ phóng túng ước át, khen “Phù nhi” thành chỉ có ở trên thiên đình, không có ở dưới nhân gian, không bao lâu thì truyền đến tiếng y phục ma sát, tiếng hôn môi, tiếng rên rỉ...

Mặc Phi không được tự nhiên, giật giật thân mình, khiến cho Tê Túc phía sau kêu lên một tiếng đau đớn, sau đó bàn tay trên lưng lại xiết chặt hơn một chút, Mặc Phi bị ôm đến phát đau, không nhịn được, lấy khủy tay đụng vào người phía sau.

Dường như Tê Túc thở dài một tiếng, thả lỏng ra.

Lúc này, gian bên ngoài truyền đến tiếng rên rỉ đứt quãng, lại còn kèm theo tiếng nam nhân thở gấp.

“Phù nhi, người thực sự là một yêu tinh...”

Mặc Phi không nhịn được rung mình, trong mắt toát ra lửa giận, tuy rằng biết người trên giường không phải mình, nhưng mà nàng đã có loại cảm giác bị vũ nhục. Nghĩ đến đây, nàng dùng sức đạp lên chân Tê Túc...

Đương nhiên Tê Túc biết Mặc Phi đang mượn điều này biểu lộ sự bất mãn của chính mình, hắn chỉ có thể cố gắng mà nhịn xuống, một lát sau mới cúi đầu, nói nhỏ bên tai nàng: “Đừng.”

Bên tai cảm giác ngứa ngứa, Mặc Phi dừng hành động trút giận.

“A... Đừng...”

“Tiểu mỹ nhân, ta không nhịn được ...”

Tiếp theo là âm thanh liên tục không ngừng, hiển nhiên tình hình chiến đấu đã tiến vào thời khắc kịch liệt.

Đáng chết! Mặc Phi không nhịn được mắng lên trong lòng, nhanh chóng dứt đi!

Tê Túc cũng có chút không chịu được, trong lòng thì ôm mỹ nhân, bên tai lại nghe tiếng rên rỉ mất hồn như vậy, là một nam nhân thì đều sẽ có phản ứng.

Mặc Phi kề sát thân thể với hắc, lập tức cảm giác được giữa hai chân có một vật cứng chặn lại, nàng cả người cứng ngắc, không biết nên làm ra phản ứng gì.

Tê Túc rất xấu hổ, hắc luôn luôn tự xưng là có thể tự chủ, thể nhưng vào lúc này lại xúc động như vậy.

“A... A...Đại nhân...”

“Tiểu mỹ nhân, chúng ta đổi tư thế...”

Đi chết đi! Trong lòng hai người Mặc Phi và Tê Túc đồng thời mắng.

Nam nhân này lấy đầu ra nhiều tinh lực như vậy! Lại còn đổi tư thế! Chết tiệt, sao không đứng mà làm luôn đi!

Ai ngờ ý nghĩ này vừa mới hiện lên, đã nghe nữ tử kinh hô: “Đại nhân, cái này xấu hổ quá ...”

“Không sao, như vậy rất tốt, đến...”

“Ừm... sâu, sâu quá...”

Trời! Mặc Phi có loại cảm giác nào bị sung huyết, không biết hai người này dùng cái tư thế gì?

Hiển nhiên trong đầu Tê Túc phía sau cũng là đủ loại mơ màng, phản ứng ở hạ thân càng thêm rõ ràng.

Mặc Phi không nhịn được lại đạp hắc một đạp.

Tê Túc cười khổ, lúc này hắc miệng khô lưỡi khô, cả người đầy dục vọng, không tìm thấy người giải quyết thì cũng thôi, lại còn càng cực kỳ tàn ác khi phải tiếp tục nghe người ta hoan ái bên ngoài.

Tình hình chiến đấu ở gian ngoài càng lúc càng kịch liệt, tiếng va chạm, tiếng rên rỉ, tiếng gầm nhẹ liên tiếp.

Vị Thái Thú đại nhân này thật đúng là nhìn người thì không thể nhìn tướng mạo, ngự nữ thần công luyện đến cực hạn, chẳng những kéo dài mà còn đa dạng, liên tiếp, khiến cho nàng kia liên tục thở gấp.

Đang lúc Mặc Phi chuẩn bị đọc thầm Thanh Tâm quyết, trên cổ bỗng nhiên bị cái gì đó nóng ẩm lướt qua, sau đó là sườn mặt, vành tai...

Nàng giật mình, thân thể theo bản năng rụt sang bên cạnh, đáng tiếc nơi này chật hẹp, có thể lui đến chỗ nào?

Cũng may dường như thứ nóng ẩm đó chỉ vô tình sạt qua, giống như chuồn chuồn lướt nước, chỉ là cảm giác sợ run kia lại không thể lẩn đi được.

Trong bóng đêm truyền đến mấy tiếng thở dài không thể nghe thấy... Không biết qua bao lâu, đôi nam nữ ở gian ngoài rốt cuộc cũng ngừng động tác, tên Thái Thú kia có vẻ đã thỏa mãn, không bao lâu đã truyền đến từng trận tiếng ngáy.

Mặc Phi và Tê Túc đồng thời thở dài một hơi.

Lại đợi thêm một lát, khi xác định bên ngoài đã không có động tĩnh khác, Mặc Phi lập tức rời khỏi ôm ấp của Tê Túc, sau đó xoay người, hung hăng trừng mắt nhìn hắc một cái, đáng tiếc trong bóng đêm không nhìn thấy gì.

Tê Túc không cần đoán cũng biết giờ phút này Mặc Phi tức giận ngập trời, hắc sờ sờ cái mũi, sau đó mới thấp giọng nói câu: “Trở về sẽ giải thích.”

Giải thích? Còn cần giải thích sao? Rốt cuộc Mặc Phi đã biết Tê Túc dùng điều kiện gì để trao đổi bông hoa Tử Mạch kia, hóa ra là muốn “Phù nhi” bồi ngủ một đêm, sau đó lén thay đổi thể thân, “Hắc” có nên may mắn mình ở trong mắt Tê Túc là nam tử không đây?

Lúc này, bên ngoài bình phong xuất hiện một cái bóng đen, thi lễ với hai người, vẫn chưa mở miệng nói chuyện.

Mặc Phi biết, đây hắc là nữ tử vừa cùng Thái Thú mây mưa thất thường.

Sau khi nàng kia rời đi, Mặc Phi mới nhỏ giọng nói: “Hiện tại làm sao đây?”

“Nhân lúc Thái Thú còn chưa tỉnh, chúng ta rời khỏi phủ Thái Thú trước đã.”

Mặc Phi nhìn ra bên ngoài cửa sổ, chỉ còn khoảng một canh giờ nữa là trời sẽ sáng, nàng không thể không cảm thán, sức lực của Thái Thú đại nhân thực sự là...

“Ta rời đi trước, khi trời gần sáng, người bảo người hầu dẫn ra khỏi phủ, ta sẽ ở ngay bên ngoài cửa sau của phủ.”

Mặc Phi gật đầu.

Lúc này Tê Túc mới leo cửa sổ đi ra ngoài.

Mặc Phi chậm rãi đi ra gian ngoài, bên trong tràn ngập một loại mùi sau khi hoan ái. Nàng nhú nhú mày, lập tức quay lại phía sau bình phong, mặc lại áo ngoài một lần nữa, lẳng lặng chờ trời sáng.

Cho tới bây giờ, nàng chưa từng cảm thấy thời gian trôi qua chậm như vậy... Cho đến khi ngoài cửa sổ rốt cuộc đã lộ ra ánh sáng, lúc này Mặc Phi mới vội vã mở cửa rời đi.

Lên xe ngựa của Tê Túc, dọc theo đường đi, Mặc Phi yên lặng.

Tê Túc nhìn nàng vài lần, rốt cuộc không nhịn được mở miệng nói: “Phù nhi, đang tức giận sao?”

“Đừng gọi ta là ‘Phù nhi!’” Mặc Phi lạnh lùng quét qua hắn, liếc mắt một cái.

“Khụ, không gọi người là Phù nhi thì gọi là gì đây?” Tê Túc dùng ánh mắt nhìn ra bên ngoài xe ngựa, ý bảo xung quanh có khả năng có theo dõi.

Lúc này Mặc Phi mới không nói nữa.

Tê Túc nhìn nàng thật kỹ, trong đầu nhớ tới đoạn kiều diễm trải qua trong phòng tối kia, trong lòng làm sao cũng không thể bình tĩnh lại được.

“Hắn”, vì sao không phải nữ tử? Thực sự không phải nữ tử sao?

Chính mình lại thực sự có dự vọng với Mặc Phi, với một nam tử ?

Không, sẽ không, chắc chắn là do hơi thở mê loạn kia tạo thành. Tê Túc tự an ủi chính mình như thế.

Không bao lâu, hai người trở lại nhà.

Mặc Phi bước nhanh đi đến phòng mình, tháo tóc giả ra, sau đó lại thay đổi lại nam trang, không muốn nhìn thấy những vật dụng nữ tử này nữa.

Tê Túc do dự một hồi, cuối cùng vẫn đi vào nói: “Ủy khuất Phù Đồ rồi.”

“Không phải ủy khuất, mà là khuất nhục!” Mặc Phi ngồi ở bên bàn, hai tay nắm chặt.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Tê Túc cười nói, “Uống nước đã, bình tĩnh lại nào.”

Mặc Phi âm thầm áp buồn bực trong lòng xuống, vẻ mặt cũng dần dần khôi phục bình tĩnh.

“Việc này quả thật là do hạ không lo lắng chu toàn.” Tê Túc vẫn chú ý đến sắc mặt của Mặc Phi, thấy nàng dịu đi mới nói tiếp, “Chỉ có điều, ngay dưới tình huống lúc đó, thực sự tại hạ không nghĩ ra biện pháp nào tốt cả.”

Mặc Phi không thể không thừa nhận Tê Túc nói đúng, kế trộm long chuyển phượng của hắn, khiến cho nàng thuận lợi vượt qua nguy cơ lần này, nhưng khi nhớ tới tên Thái Thú kia, một bên gọi “Phù nhi” một bên làm chuyện như vậy, nàng cảm thấy ghê tởm giống như nuốt phải gián vậy.

“Nói những điều này cũng vô dụng.” Mặc Phi nói, “Kế tiếp người định làm gì? Ta thực sự không muốn lại phải tham gia yến hội như vậy nữa.”

Tê Túc gật đầu: “Tại hạ cũng không muốn lại khiến cho Phù Đồ bị người ta bình phẩm từ đầu đến chân như thế, chỉ có điều...”

“Chỉ có điều gì?”

Tê Túc đánh giá trên dưới Mặc Phi vài lần, nói: “Người vẫn nên thay nữ trang vào, bây giờ đã đâm lao thì phải theo lao, chúng ta phải tiếp tục che giấu.”

“Còn phải giả bao lâu nữa?”

“Cho đến khi mùa đông bắt đầu.”

Mặc Phi trở nên trầm mặc, mùa đông bắt đầu? Hóa ra Tê Túc muốn kéo dài chiến cuộc đến sang năm, trước khi mùa đông bắt đầu, nếu như Vu Việt còn chưa đánh hạ được Trung Đô, như vậy có nghĩa là năm nay sẽ không có khả năng công chiếm Trung Đô, điều này sẽ vô cùng bất lợi đối với Chiêu quân.

Vu Việt không đợi lâu được như vậy, nàng cũng không đợi lâu đến như vậy!

Mặc Phi rũ mắt xuống, đột nhiên hỏi: “Lần trước, không phải người nói còn có một yến hội không thể từ chối sao?”

“Thế tử Ô Thành.” Tê Túc nói, “Lực ảnh hưởng của người này ở Trung Đô tương đối lớn, quả thật rất khó từ chối. Yến hội hôm qua hẳn cũng tham dự, chỉ là Phù Đồ chưa từng chú ý, vị thế tử kia cũng rất có hảo cảm đối với người.”

Đâu chỉ hảo cảm, ánh mắt kia phẳng phất như muốn ăn thịt người. Tê Túc suy nghĩ, mặt không thay đổi.

“Ồ?” Mặc Phi hỏi, “Hắn có với quan hệ như thế nào Thái Thú?”

“Quan hệ hời hợt thôi, chỉ có điều, có vẻ hắn có giao tình rất tốt với Địch Kha.”

“Hắn mời khi nào?”

Tê Túc sững sốt: “Chẳng lẽ người định tham gia?”

“Đúng vậy.”

“Vì sao? Không phải Phù Đồ vừa mới căm thù đến tận xương tuỷ với loại việc này sao?”

Mặc Phi nói: “Mọi người đều đã biết hết rồi, sao phải quan tâm nhiều thêm một lần nữa.”

Tê Túc không nói gì.

“Nhưng mà, “Mặc Phi nhìn về phía hắn nói, “Yến hội của Thế tử vẫn là yến hội hái hoa sao?”

“Cái đó thì không phải.” Tê Túc trả lời, “Lần này có vẻ chỉ là yến hội ngắm hoa bình thường, thế tử đam mê hoa quý, vừa tới Trung Đô đã sưu tập, đánh giá kỳ hoa dị thảo, lần này có loài hoa quý, hẳn liền tổ chức yến hội ngắm hoa.”

Mặc Phi thở phào nhẹ nhõm, như thế, nàng phải đi xem mới được.

“Phù Đồ thực tính đi tham dự sao?” Tê Túc hỏi lại một lần.

“Đúng, nếu ta tham gia yến hội của Thái Thú rồi, yến hội này của Thế tử cũng không nên không tham dự.”

Tê Túc trầm tư một hồi, nói: “Tại hạ vốn cũng hi vọng Phù Đồ tham gia, nhưng là... Thôi, nếu Phù Đồ đã đồng ý, tại hạ cũng không nói nhiều lời nữa, vẫn câu nói cũ, tại hạ cam đoan có thể bảo vệ Phù Đồ không có việc gì.”

Cam đoan của người thật đúng là phải giảm trừ bớt đi mới được, nếu như lại là kiểu trộm long chuyển phượng, lại phải nghe thứ đó trong xó phòng, nàng thực sợ mình sẽ sinh ra tâm lý u ám mất. Nghĩ như vậy, nàng lại không khỏi nhớ tới xấu hổ của hai người, cũng may cả hai không đề cập tới.

“Phù Đồ cũng mệt mỏi rồi, hãy để người hầu chuẩn bị nước ấm tắm rửa một chút, rồi ngủ một giấc thật tốt, tại hạ sẽ không quấy rầy nữa.” Nói xong, Tê Túc định đứng dậy rời đi.

Đột nhiên, Mặc Phi kéo áo Tê Tú lại, tiến đến trước mặt hắn, trầm giọng nói: “Tê Túc, việc Phù Đồ giả trang nữ tử lần này, người vĩnh viễn không được nói ra, người ở bên cạnh người chính là ‘Phù nhi’, đợi mọi chuyện xong xuôi, ‘Phù nhi’ sẽ không bao giờ còn tồn tại nữa. Khanh sĩ Phù Đồ và mỹ nhân ‘Phù nhi’, không, có, quan, hệ!”

Tê Túc sững sốt một chút, sau đó cười nói: “Như người mong muốn.”

Nhưng mà Phù Đồ, chỉ sợ tên Phù nhi không dễ dàng bị người ta quên như vậy đâu...

Chỉ là Tê Túc suy nghĩ như vậy, một hồi yến hội hái hoa đã khiến cho Phù nhi vừa xuất hiện đã vang danh Trung Đô, ánh sáng chói lòa, đương nhiên sau sẽ còn lại danh mỹ nhân.

Tê gia có một mỹ nhân, dung mạo thanh nhã xinh đẹp, mắt phượng rực rỡ, liếc mắt một cái như trải qua mấy vạn năm...

52. Q.2 - Chương 52: Phong Vân Trung Đô (bốn)

Nhân lúc rảnh rỗi, Mặc Phi hỏi thăm Tê Túc về một số tin tức của giới quyền quý và các chi tiết cần phải chú ý trong yến hội của Thế tử.

Tê Túc cũng không giấu diếm gì, có thể nói được thì đều nói, phần sau hẳn còn đặc biệt nói một câu: “Trong yến hội của Thế tử có thể sẽ mời người hiển nghệ.”

Lại hiển nghệ? Trong lòng Mặc Phi căm thù đến tận xương tủy với việc này, nam nhân thời đại này thật sự quá được ưu đãi rồi, muốn tìm niềm vui kiểu nào thì tìm niềm vui kiểu ấy, nữ nhân hoàn toàn không có quyền lợi được nói “Không”.

Mặc Phi suy nghĩ, nói: “Vậy thì giúp ta chuẩn bị một cây sáo đi.”

Ánh mắt Tê Túc sáng lên: “Phù nhi biết thổi sáo ư?”

“Chỉ hơi biết thôi, miễn cưỡng có thể ứng phó một chút.” Khi thầy của Mặc Phi dạy nàng về truyền thống, tất cả cầm, kỳ, thi, họa đều phải học, đáng tiếc nàng không có hứng thú với âm nhạc lắm, sau đó chọn đi chọn lại, nàng học thổi sáo. Đơn giản là vì hình dáng của sáo mang phong cách cổ xưa, đơn giản, thuận tiện cho việc mang theo. Chỉ có điều vì nghị lực có hạn, nàng cũng chỉ biết thổi vài khúc nhạc, cũng may thầy nàng không chỉ trích, học tập những thứ này chỉ là để bồi dưỡng tính tình, nếu là một môn học bắt buộc, sẽ mất đi ý nghĩa vốn có của nó.

May mắn ở đây cũng có loại nhạc khí là sáo, chỉ có điều mới phát triển được mấy năm, hầu hết nữ tử đều không thích, mà nam tử cũng chỉ có một số người biết thổi, được chào đón nhất vẫn là đàn cầm truyền thống, người am hiểu thổi sáo có thể đệm được trên đầu ngón tay, cho nên vừa vặn, Mặc Phi có thể mượn cái này ứng phó một chút.

Thật ra Tê Túc khá hứng thú, nhanh chóng sai người đi tìm mấy cây sáo cho nàng. Mặc Phi thử âm từng cái, cuối cùng chọn được một ống sáo màu nâu nhạt.

Sau đó Mặc Phi từ chối yêu cầu được nghe thử của Tê Túc, chỉ thu cây sáo lại. Tuy nói nàng chỉ biết thổi mấy khúc, nhưng những khúc này cơ bản đều có thể thổi lên tùy tâm, hạ bút thành văn, không nói chơi, cho nên nàng không lo lắng. Nếu trong yến hội không cần hiển nghệ, nàng sẽ không thổi vì người khác.

Vài ngày trôi qua, Chiếu quân ở bên ngoài Trung Đô hơn mười dặm vẫn không hề có động tĩnh gì, nhưng Mặc Phi biết chắc chắn Vu Việt đã có hành động rồi, trong khoảng thời gian trước khi xảy ra náo động, trước hết nàng phải bảo vệ chính mình đã, có sức lực thì mới có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Đến ngày yến hội hôm đó, lại là một phen mất công thay y phục và trang điểm. Yến hội lần này khác với lần trước, nhiều hơn một phần lịch sự tao nhã, thiếu đi một phần phóng đãng, đa số người tham dự yến hội đều là những văn nhân nhã sĩ. Cho nên Tê Túc chuẩn bị cho Mặc Phi một bộ y phục tương đối thanh lịch, tuy ít đi vài phần diễm lệ nhưng lại càng nổi bật khí chất sạch sẽ của nàng.

Hai người tới trang viên riêng của Thế tử, một người hầu tiến lên nói: “Mời Tê tiên sinh tới phòng, còn Phù nhi cô nương thì mời theo thị nữ ra hoa viên trước.”

Tê Túc liếc mắt nhìn Mặc Phi một cái rồi theo người hầu rời đi, mà nàng thì được thị nữ mang tới bên kia.

Chuyển qua hành lang, phía trước là cảnh tượng muôn hồng nghìn tía. Trên con đường đá uốn lượn trong hoa viên, hòn non bộ, hồ nước, thạch đình, thanh tùng, làm cho người ta chú ý nhất chính là từng bồn, từng bồn hoa đua nhau khoe sắc, ánh sáng rực rỡ, dáng vẻ khác biệt, bướm bướm nhẹ nhàng bay lượn, làm cho lâm viên vốn u tĩnh lại trở nên tràn đầy sức sống, một trận gió nhẹ phát qua, mang đến từng đợt hương hoa, thấm vào lòng người.

Không thể không nói vị Thế tử này là một người yêu hoa, những loài hoa trong hoa viên đều được chăm sóc rất tốt, hơn nữa lại vô cùng chú ý đến việc trưng bày, tuy rằng nhiều, nhưng lại không có cảm giác lộn xộn.

Mặc Phi vừa thưởng thức vừa đi đến thạch đình. Lúc này trong đình đã có vài nữ tử, hiển nhiên đây là các mỹ nhân mà các đại nhân mang đến. Các nàng vốn còn đang sôi nổi đàm luận cái gì đó, nhưng vừa thấy Mặc Phi đi tới thì đều an tĩnh lại.

Mặc Phi cũng không thèm để ý, lạnh nhạt gật đầu với các nàng rồi tìm vị trí ngồi xuống.

Chúng nữ thấy thái độ của nàng như thế, trong lòng không khỏi cảm thấy người này hơi ngạo mạn, nhìn nàng cũng không có thiện ý.

Lúc này một nữ tử mặc y phục đỏ nói: “Vị này là Phù nhi cô nương mà gần đây mỹ danh vang xa phải không?”

“Mỹ danh thì không dám nhận, ta chính là Phù nhi.” Muốn Mặc Phi tự xưng là “Thiếp”, đó là việc tuyệt đối sẽ không có khả năng, mà nàng đáp lời lại như vậy khiến cho chúng nữ cảm thấy nàng thực ngạo mạn.

Vì thế lại có người làm khó dễ nói: “Quả thật cũng không đẹp lắm, không biết vì sao chư vị đại nhân lại ưu ái người như vậy? Hay là người có thủ đoạn đặc thù gì?”

Lời vừa nói ra, mấy người trong chúng nữ lại bật cười ái muội.

Mặc Phi cũng không tức giận, chỉ lạnh nhạt đáp lời: “Đương nhiên Phù nhi không so được với các vị mỹ nhân rồi.”

Nữ tử kia nghe có chỗ không đúng, lại không biết không đúng ở chỗ nào, chỉ có thể cười hừ: “Coi như có chút tự mình biết mình.”

“Khụ,” Một nữ tử áo lam bên cạnh nói, “Đều nói mỹ nhân như hoa, hoa đều là để ngắm, mọi người đừng phân cao thấp lẫn nhau.”

Mặc Phi liếc mắt nhìn nữ tử này một cái, không nói nữa.

Nhưng thật ra nữ tử này còn nói: “Nhắc tới hoa, mọi người cảm thấy trong hoa viên này, loài hoa nào là đẹp nhất?”

“Đương nhiên là ‘Tuyết Dương’, thanh khiết hoàn mỹ, tỏa hương khắp chốn, mấy bông Thế tử sư tử tâm này chính là cực phẩm.” Nữ tử mặc áo đỏ lúc trước giành nói.

“Ta cảm thấy ‘Thái Dực’ đẹp để quý giá hơn.” Một nữ tử áo vàng nói lại.

Vẻ đẹp của ‘Thái Dực’ có phần hơi tầm thường, so ra thì còn kém lịch sự tao nhã hơn cả ‘Thanh Lan’.”

Chúng nữ đều nói ra cái nhìn của chính mình, bỏ qua đoạn không vui vẻ lúc trước.

Mặc Phi mừng rỡ, nàng thật sự không muốn tranh đấu võ mồm với nhóm nữ tử này.

Lúc này, đột nhiên có người hỏi Mặc Phi: “Phù nhi cô nương cảm thấy thế nào? Trong vườn hoa này, loài hoa nào gần với danh hiệu Hoa Vương nhất?”

Mặc Phi chuyển ánh mắt ngắm hoa lên trên người nói chuyện, nói: “Hoa Vương? Chư vị mỹ nhân cảm thấy nên bình xét ưu khuyết của hoa như thế nào?”

Chúng nữ ngẩn người, nữ tử áo lam nói: “Không phải là nhìn hình dáng của hoa sao?”

“Vừa rồi, không phải cô nương nói, mỹ nhân như hoa, hoa là để ngắm nhìn sao?” Mặc Phi nói, “Mỗi hoa đều có một vẻ riêng biệt, nếu chỉ nhìn hình dạng của hoa, thật sự khó phân cao thấp.”

“Ồ? Không biết cô nương có cao kiến gì?” Nữ tử áo lam hiếu kỳ nói.

Những nữ tử còn lại, hoặc cảm thấy hứng thú, hoặc lộ vẻ khinh thường.

Mặc Phi cũng không nhìn ánh mắt của các nàng, chỉ tùy ý nói: “Nói ngắn gọn, nếu xét theo hình, sắc, hương, phẩm chất đến thường thức, giống như ‘Tuyết Dương’, cây đứng thẳng, lá xanh biếc như trúc, sắc hoa trắng noãn, dáng vẻ tuyệt đẹp, hương thơm tươi mát, đó là vì loài hoa này không pha trộn màu sắc nào khác, trắng noãn không tì vết, cho nên khiến cho người ta cảm thấy một loại thoát tục siêu phàm, khí chất rụt rè kín đáo, đó chính là ‘Phẩm chất’ của nó. Lại nói đến ‘Cẩm Diễm’, nhìn giống như tú cầu, cánh hoa xếp lên nhau, màu sắc đa dạng, giống như ánh tuyết dưới bình minh, lại giống như giọt nước ngưng trong bích hồ, ‘Quốc sắc triêu hàm tửu, thiên hương dạ nhiễm y*’, phẩm chất ung dung cao quý, lộng lẫy vô song, đủ để xứng với ‘Quốc sắc thiên hương.’”

* Hai câu này trích trong bài Mẫu đơn thi () của Lí Chính Phong () thời Đường.

Dịch nghĩa:

Sắc của hoa tươi đẹp, sáng sớm ngẩng nhìn ngất ngây như say chén rượu

Hương của hoa thơm ngát, đêm đến vẫn còn đượm trên áo.

Nguồn dịch: Đây.

“Vậy còn Thanh Lan thì sao?” Có người vội hỏi.

“Thanh Lan thì khác với những loại hoa khác, đứng đầu trong xếp hạng về hương thơm, thanh mà không đục, hương lan xa lại càng thanh, siêu phàm thoát tục; màu sắc thanh nhã đậm nhạt, đặc biệt mới mẻ, dáng dấp cứng cỏi, có thể đem so sánh với quân tử, cao thượng thanh nhã, ‘Bản nhiên cụ túc hoa dục khai, đạm nhiên nùng mật tùy tâm tài, tổn ích mỹ sửu bằng nhân khứ, trán lồi thổ diễm tự nhiên lai*’. Thanh Lan chính là hoa quân tử.”

* Tạm dịch ra là: Vốn đã sẵn sàng cho hoa nở, hờ hững xóa mất vẻ hài lòng, đẹp xấu tăng giảm tùy người luận, hoa nở lộ ra vẻ tự nhiên.

Chúng nữ nghe được rất hăng hái, mà Mặc Phi thì bất tri bất giác đã đưa ổi loài hoa trong hoa viên một lời bình luận, chỉ có điều cuối cùng vẫn chưa xác nhận loại nào có thể coi là “Hoa Vương”.

Vì vậy có người lại hỏi vấn đề này.

Mặc Phi không trực tiếp trả lời, chỉ nói: “Phù nhi từng được nghe một chuyện xưa, ở rất lâu trước kia, có một vị Quân vương đi du lịch cùng với mỹ nhân, đó là mùa các loài hoa tranh nhau khoe sắc, chỉ có duy nhất một nụ Cẩm Diễm không nở hoa, Quân vương giận dữ, hạ lệnh đốt cháy bông hoa, trải qua hỏa kiếp, hồn thể của Cẩm Diễm bị cháy đen, nhưng cành của nó lại không bị gãy, đứng ngạo nghễ trong sương lạnh, cho đến năm sau, dưới ngọn lửa cháy, hoa nở chói lòa. Tươi đẹp có một không hai trong thiên hạ, một mình trở thành nhân gian đệ nhất hương.”

Lời ấy vừa nói xong, phía sau đã truyền đến một trận âm thanh vỗ tay.

Mặc Phi và nhóm nữ tử đồng thời xoay người, chỉ thấy cách đó không xa có vài nam tử mặc y phục sáng sủa đi tới, đi đầu là Thế tử Ô Thành.

Chúng nữ vội hành lễ nghênh đón.

“Ha ha, không ngờ vừa mới vào hoa viên đã nghe được diệu luận như thế, Phù nhi cô nương thật tài hoa.” Ô Thành cười lớn đi tới, mang vẻ mặt tán thưởng.

“Thế tử quá khen, đây chỉ là lời nói của riêng Phù nhi, hi vọng chư vị đại nhân đừng chê cười.” Mặc Phi lạnh nhạt trả lời.

“Phù nhi cô nương quá khiêm tốn rồi.” Ô Thành nói, “Tại hạ tự xưng là yêu hoa, bây giờ mới biết bình phẩm hoa là như thế nào, thật sự hổ thẹn. Nghe lời nói của cô nương, hôm nay sợ rằng Hoa Vương chính là đóa Cẩm Diễm ‘Quốc sắc vô song’ kia rồi.”

Nam tử xung quanh đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nữ tử bên cạnh lộ ra vẻ mặt không thay đổi.

“Lần trước chỉ có thể kinh diễm thoáng nhìn, tại hạ đã có ấn tượng rất sâu đối với Phù nhi cô nương, cũng không ngờ rằng cô nương lại là một tài nữ, ẩn giấu vẻ đẹp ở bên trong. Yến hội ngắm hoa lần này có cô nương tham dự, thật sự đã khiến nó rạng rỡ lên rất nhiều, lát nữa tại hạ còn xin cô nương vui lòng chỉ giáo.” Ánh mắt Ô Thành sáng ngời nhìn Mặc Phi.

Sắc mặt Mặc Phi yên lặng như nước, khom người lên tiếng.

Ô Thành lại xoay người nói với mọi người: “Lần này chỉ ngắm hoa phẩm trà, không nói đến chuyện quốc sự, chư vị cứ tùy ý, chớ nên câu nệ. Bên kia đã chuẩn bị trà, điểm tâm, bàn cờ, chư vị có thể tự mình ngắm cảnh. Chúng mỹ nhân cũng xin cứ tự nhiên, không cần giữ lễ tiết, có gì thì chỉ cần dạn dỏ người hầu là được.”

Mọi người đồng ý.

Sau đó, hần lại liếc mắt nhìn Mặc Phi một cái rồi dẫn đầu đi đến hậu viên, tân khách còn lại cũng lần lượt đi theo, trước khi rời đi, ánh mắt của không ít người còn vòng vo trên người Mặc Phi vài vòng.

Phải biết rằng, phần lớn người tới lần này đều là văn nhân nhã sĩ, thấy Mặc Phi có tài học như vậy, nữ tử lại có khí chất thanh nhã, tự nhiên trong lòng sẽ có hảo cảm.

“Phù nhi cô nương.”

Mặc Phi vừa định đi dạo xung quanh thì bị một người gọi lại, quay lại nhìn, rõ ràng là tướng quân Địch Kha ngày ấy đã gặp.

“Không biết tướng quân dạn dỏ gì?” Mặc Phi hỏi.

“Nghe cách nói năng của cô nương, dường như rất có học thức.”

“Chỉ biết được một chút mà thôi.”

“Cô nương khiêm tốn rồi, xin hỏi cô nương có biết chơi cờ không?”

Mặc Phi do dự một hồi, gật đầu: “Cũng biết một chút.”

Địch Kha vui vẻ nói: “Rất tốt! Tại hạ muốn chơi một ván với cô nương, không biết cô nương có nguyện ý hay không?”

“Cái này...” Mặc Phi gương mặt nhìn về phía Tê Túc không rời đi mà đứng ở cách đó không xa.

Địch Kha lập tức nói với Tê Túc: “Tê tiên sinh không ngại chứ?”

“Ha ha, đương nhiên, để Phù nhi bồi tướng quân chơi cờ đi!” Tê Túc mỉm cười.

“Như thế thì đa tạ.” Nói xong, Địch Kha làm ra một cái tư thế mời với Mặc Phi.

Mặc Phi liếc mắt nhìn Tê Túc một cái rồi đi theo Địch Kha bước đến chỗ bàn cờ.

Nhìn hai người rời đi, Tê Túc vuốt cằm, trong mắt hiện ra vẻ mịt mờ không rõ.

Diện tích của hậu viên rất lớn, bên trái có một hồ nhân tạo, bên hồ có đầy rẫy những hòn đá kì lạ, hướng về bên phải mấy thước, trên cỏ có sắp xếp chỉnh tề mấy bộ bàn và đệm, trên bàn bày trà rượu và thức ăn; bên phải lại có một tòa thạch đình, đình khá lớn, có thể chứa được hơn mười người, trong đình có một bàn đá, trên bàn cũng có đặt đồ ăn và trà, vòng qua chỗ ngồi bên bàn có đặt vài quyển thư sách, để ọi người lật xem.

Dưới tàng cây lớn bên phải đình có bài trí bốn bàn đá, mỗi bàn cách xa nhau mấy chục thước, bên trên lại có một bộ bàn cờ.

Chơi cờ ở trong cảnh sắc muôn hồng nghìn tía, bóng cây lành lạnh cũng là một loại hưởng thụ.

Mặc Phi và Địch Kha đều tự ngồi xuống.

Địch Kha cười hỏi: “Có cần tại hạ chấp cờ hay không?”

“Xin đừng.”

“Tốt lắm, mời cô nương đi trước.” Dịch Kha đưa quân trắng cho nàng (thời đại này quân trắng đi trước).

Mặc Phi không chối từ, vuốt quân cờ, nhìn bàn cờ, lập tức cảm thấy một mảnh yên tĩnh.

Cầm lên một quân cờ, “Cạch” một tiếng hạ xuống.

Động tác chơi cờ của Mặc Phi vô cùng xinh đẹp, hạ cờ rõ ràng lưu loát, Dịch Kha nhìn thấy thì hơi sững sốt, tâm tư vốn muốn trêu đùa một chút, nhất thời giảm đi vài phần.

Hắn nhìn nữ tử ngồi ngay ngắn, tĩnh lặng ở đối diện, bỗng nhiên dâng lên một loại cảm giác kỳ quái trong lòng, trong trạng thái nghi hoặc, nâng tay hạ một quân xuống bàn cờ...

53. Q.2 - Chương 53: Phong Vân Trung Đô (năm)

Chơi cờ với Mặc Phi, Dịch Kha mới biết kỳ nghệ của nàng không phải chỉ có động tác đẹp mắt, mà là thực lực thật sự.

Hắn nhìn bàn cờ, đột nhiên mở miệng nói: “Ngày hôm trước Thái Thú cho tại hạ mượn binh mã của hắn.”

Hử? Trong lòng Mặc Phi kỳ quái, giương mắt nhìn về phía hắn.

Dịch Kha lại nói: “Ngay sau khi cô nương tham gia yến hội hái hoa.”

“Tướng quân nói đùa, việc này thì có quan hệ gì với Phù nhi?” Mặc Phi rũ mắt xuống, ngón tay nhéo nhéo hộp cờ.

Dịch Kha mỉm cười, hạ xuống một quân cờ: “Xưa nay tại hạ và Thái Thú có hiềm khích, từ khi tại hạ tiến vào Trung Đô đều bị cản trở khắp nơi. Sau này Tê tiên sinh từng đồng ý giúp tại hạ nhanh chóng giải quyết vấn đề này, mà quả thực là sau buổi yến hội kia, Thái Thú đã nói lỏng ra. Nếu việc này không có sự giúp đỡ của Phù nhi, dù thế nào tại hạ cũng sẽ không tin tưởng.”

Thì ra là thế, lửa giận trong lòng Mặc Phi bốc lên, lại bị Tê Túc tính kế một phen rồi! Người này thực biết tương kế tựu kế. Nếu như nói hắn muốn nàng mặc nữ trang, thứ nhất là để thỏa mãn tâm tư riêng tư của mình, thứ hai là để che giấu thân phận của nàng, có thể ban đầu hắn chỉ muốn nàng giả bộ làm phu nhân của hắn, nhưng mà miệng người khó lường, Dịch Kha khen ngợi nàng ra bên ngoài. Sau lại rơi vào trong tay Thái Thú, nữ nhân bị Dịch Kha nhìn trúng, đương nhiên hắn sẽ có hứng thú, vì thế cứ để cho trong thành phát ra lời mời.

Mặc Phi đoán, chắc chắn Tê Túc có biện pháp từ chối, nhưng mà hắn vẫn yêu cầu nàng tham gia, hơn nữa còn dùng kế trộm long chuyển phượng, lấy tên “Phù nhi” mà lấy lòng Thái Thú. Thái Thú tự cho đây là cử chỉ yếu thế của Dịch Kha, tâm tư hư vinh đã được thỏa mãn, thậm chí còn đồng ý cho Dịch Kha mượn binh tướng.

Mà mục đích của Tê Túc đã đạt được rồi, khiến cho Dịch Kha có thể chinh hợp toàn bộ binh lực Trung Đô, từ đó Trung Đô sẽ có điều phối thống nhất! Lấy năng lực của Dịch Kha, nhất định có thể đề cao phòng thủ của Trung Đô lên gấp mấy lần.

Mặc Phi lại buông xuống một quân cờ, sau vài lần, trong lòng chậm rãi bình tĩnh trở lại. Nàng vừa hạ cờ vừa nói: “Tướng quân xem trọng Phù nhi rồi, Phù nhi ngu dốt, sao có thể ảnh hưởng đến quyết định của Thái Thú được? Nguyên nhân này, chỉ sợ ngài phải hỏi đại nhân nhà ta thôi.”

Dịch Kha nghe nói như vậy, chỉ cười mà không nói gì, hiển nhiên trong lòng hắn đã sớm có định luận.

Hai người lại bắt đầu yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng hạ cờ.

Không bao lâu, Dịch Kha giống như vô tình nói: “Không biết Tê tiên sinh có chịu bỏ những thứ yêu thích, đưa Phù nhi cho tại hạ hay không?”

“Mỹ nữ trong phủ tướng quân nhiều như mây, Phù nhi có đức gì mà được tướng quân ưu ái như thế? Tướng quân chớ giấu cợt Phù nhi.”

“Không phải là giấu cợt đâu.” Địch Kha nghiêm mặt nói, “Tại hạ thật sự động tâm với cô nương, vì cô nương, tại hạ nguyện ý trả đủ thành ý.”

“Phù nhi tin tưởng đại nhân của ta sẽ không bỏ Phù nhi đưa cho đại nhân đâu.”

“Điều đó cũng chưa chắc, chỉ là thiếu thành ý mà thôi.”

Mặc Phi yên lặng một hồi, nói: “Tướng quân, ngài cũng biết, ngoại trừ tài mao bên ngoài, nữ tử còn có cái gì là động lòng người nhất không?”

“Ồ? Là cái gì?”

“Trung trinh.”

“Trung trinh?”

“Mỹ nhân ở bên trong loạn thế, giống như thân liễu trong gió, số mệnh không phụ thuộc vào chính mình, hôm nay thì theo hần, ngày mai lại theo người, cho đến khi già đi, cảnh ngộ vẫn long đong.” Mặc Phi chậm rãi nói, “Bởi vì như thế, mỹ nhân trong loạn thế thật sự rất khó gửi gắm cho người nào, chỉ cầu được yên ổn. Tướng quân, ngài đã có vô số mỹ nhân, nhưng ngài có thể chỉ hết lòng với một người không?”

Địch Kha sửng sốt, rơi vào trầm tư.

Mặc Phi lại nói: “Tướng quân là chính nhân quân tử, tất sẽ không ép buộc, Phù nhi chịu ân của đại nhân nhà ta, chỉ mong kiếp này mãi mãi đi theo, không bao giờ xa cách.”

Địch Kha lẳng lặng nhìn nữ tử trước mặt, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp, sau một lúc lâu hần mới cười khổ nói: “Tại hạ thật sự hâm mộ đại nhân nhà người.”

“Tướng quân không cần phải hâm mộ. Tướng quân anh vĩ bất phàm, chắc chắn trong tương lai sẽ có nữ tử ái mộ ngài, đến lúc đó xin tướng quân hãy quý trọng, cái này nghìn vàng không thể đổi được, là báu vật rung động tới tận lòng người.”

Địch Kha thông thả gạt đầu một cái.

Có điều, chỉ sau một thời gian, Mặc Phi buông quân cờ, nói: “Tướng quân, ngài thua rồi.”

Địch Kha nghe vậy, nhìn kỹ bàn cờ, quả thực đã tới đường cùng rồi.

“Không ngờ kỳ nghệ của cô nương lại cao siêu như thế.”

Mặc Phi lạnh nhạt nói: “Đó không phải do kỳ nghệ của Phù nhi cao siêu, mà là do trong lòng tướng quân dao động.”

Địch Kha cười tự giễu.

Lúc này, người hầu đến bẩm báo: “Ngọ thiện đa chuẩn bị thỏa đáng, mời tướng quân dời bước đến sảnh đường phía trước.”

Vì thế Địch Kha nói: “Vậy thì, tại hạ xin đi trước một bước.”

Mặc Phi hành lễ: “Tướng quân, xin cứ tự nhiên.”

Địch Kha liếc mắt nhìn Mặc Phi một cái, xoay người, đang chuẩn bị rời đi.

Mặc Phi bỗng nhiên giống như vô tình nói: “Tướng quân bảo trọng, cẩn thận Thái Thú.”

Địch Kha dừng lại một chút, sau đó rời đi nhanh chóng.

Mặc Phi vừa thu thập quân cờ vừa cân nhắc, tuy rằng Thái Thú cho Địch Kha mượn binh lực của chính mình, nhưng chắc chắn sẽ sinh ra lòng cố kỵ, âm thầm giám thị. Lúc này trong lòng Địch Kha đã biết rõ, nàng nói một câu như vậy, chẳng qua là khắc sâu phòng bị của hần với Thái Thú mà thôi, cụ thể có bao nhiêu thì không biết được rồi.

Một thị nữ đi tới phía sau nàng, muốn dẫn Mặc Phi tới nội sảnh dùng bữa.

Mặc Phi chậm rãi đứng dậy, chậm rãi đi theo sau thị nữ.

Khi đi qua bên hồ, trong đầu Mặc Phi bỗng nhiên hiện lên báo động “Nguy hiểm”, nàng lập tức phản ứng, dừng chân lại, thân thể vội nghiêng về phía sau.

Chỉ thấy bên người có một bóng dáng hồng nhạt lướt qua, bởi vì Mặc Phi xoay người ngoài dự tính, thế cho nên cái bóng dáng kia mất đi mục tiêu, bản thân lại bị nghiêng về phía hồ nước.

Mặc Phi không chút nghĩ ngợi, đưa tay kéo nữ tử mặc áo hồng kia lại, kéo nàng vào trong lòng.

Hồ nước bên cạnh cũng không sâu, có lẽ người nữ tử này muốn cho nàng xấu mặt, nếu như bị rơi vào đó, chắc chắn sẽ bị nước bùn dính toàn thân, sẽ không được coi trọng nữa.

Nữ tử trong lòng nàng cũng chỉ mười lăm, mười sáu tuổi, vẫn còn trong những tháng năm xinh đẹp nhất. Mặc Phi bỗng cúi đầu gần vào nữ tử này, để sát vào cằm của nàng, thấp giọng nói: “Nhìn xem, là một bé gái đáng yêu như thế, chuyện xấu không phải là việc nữ tử nên làm. Về sau đừng làm lại loại việc này nữa, biết chưa?”

Cô gái áo hồng ngẩn ngơ nhìn cặp mắt phượng gần trong gang tấc, nghe được giọng nói trầm thấp nhu hòa, theo bản năng mà gật đầu.

Mặc Phi lại vỗ vỗ trán nàng, lúc này mới xoay người rời đi.

Mà nữ tử áo hồng vẫn đứng ngốc một chỗ, thật lâu chưa động dậy. Không bao lâu, vài nữ tử đi tới phía sau nàng, các nàng đều truy hỏi tình huống vừa rồi.

Nữ tử áo hồng bỗng nhiên đưa tay che hai má, giọng nói run run: “Vừa rồi ta lại cảm thấy... Cảm thấy Phù nhi cô nương thật anh tuấn!”

“...”

...

“A.”

Mặc Phi vừa mới chuyển hành lang gấp khúc đã thấy Tê Túc tựa vào bên cột, vẻ mặt cười bốn cột.

Hắn ghé sát vào bên tai nàng, nói nhỏ: “Phù nhi, hiện tại ngươi là ‘Nữ tử’ đấy!”

Mặc Phi liếc mắt với hắn một cái, không có đáp lời. Hiện tại, nàng chẳng có chút hảo cảm nào với Tê Túc cả, chỉ cần không chú ý, có khả năng bản thân sẽ bị rơi xuống ổ cục của hắn.

Lúc này, bỗng nhiên Tê Túc ngẩng mạnh đầu, nhìn về một phương hướng khác.

Mặc Phi kỳ quái nhìn theo tầm mắt hắn, bên kia, ngoại trừ rải rác có vài người hầu và tân khách thì không có dị trạng gì khác.

Vì thế nàng hỏi: “Làm sao vậy?”

Tê Túc nhíu mày: “Vừa rồi hình như có người... Quên đi, có lẽ là ảo giác, ngươi đi dùng bữa trước đi!”

Mặc Phi nhìn hắn vài lần, không hỏi nhiều, rời đi theo thị nữ.

Tê Túc lại nhìn về phía bên kia, vẫn không phát hiện ra chỗ đặc biệt nào, đành phải tạm thời buông tha cho nghi hoặc trong lòng, đi tới sảnh đường.

Đợi hai người đều rời đi, một bóng dáng ở phía sau thân cây đi ra...

Đồ ăn ở phủ Thế tử vô cùng phong phú, bởi vì nam nữ tách ra riêng biệt, nữ tử ở đây đều tương đối thoải mái, không khí coi như hài hòa.

Mặc Phi thấy nữ tử áo hồng gặp được ở bên hồ cũng đi vào, nàng vụng trộm nhìn Mặc Phi vài lần, có chút ngượng ngùng.

Thật đáng yêu! Mặc Phi thầm nghĩ trong lòng. Tuy rằng nàng cũng chẳng lạ gì việc nữ tử đấu đá lẫn nhau, nhưng trò đùa trắng trợn, táo bạo như vậy, chắc chắn không phải việc một nữ tử có tâm cơ làm ra, chỉ sợ nàng cũng bị người ta kích bác mà thôi.

Đang yên tĩnh ăn uống, bỗng nhiên sảnh đường phía trước truyền đến một loạt tiếng ồn ào, sau đó là tiếng bước chân hơi hỗn độn.

Hiển nhiên những người còn lại trong phòng cũng phát hiện ra điều không thích hợp, các nàng hai mặt nhìn nhau, sau đó gọi thị nữ đi xem tình huống.

Không bao lâu, thị nữ hồi báo, bỗng nhiên sảnh đường phía trước có một vị đại nhân bị té xỉu, Thế tử đã đi mời đại phu rồi.

“Vị đại nhân nào té xỉu vậy?” Lập tức có nữ tử hỏi, phần lớn những người ở đây đều được mang tới, đương nhiên sẽ lo lắng người té xỉu là ai.

“Là Tăng tiên sinh.” Thị nữ trả lời.

“Tăng tiên sinh?” Một nữ tử kinh hô ra tiếng, “Mau, mang ta đi nhìn xem.”

Thị nữ chần chờ nói: “Chư vị đại nhân đều ở đó, chỉ sợ lúc này cô nương đi sẽ không ổn.”

Nàng kia cắn cắn môi, lại ngồi xuống một lần nữa, chỉ có điều trên mặt mang theo sầu lo không che giấu được.

Một nữ tử bên cạnh nàng dò hỏi: “Bình thường thân thể đại nhân nhà ngươi như thế nào?”

“Rất ít khi bị bệnh.” Nàng kia trả lời, “Ta đi theo đại nhân đã hơn một năm, chưa từng thấy hắn bị bệnh.”

Nữ tử còn lại đều cảm thấy kỳ quái, nhất thời không nói gì.

Mặc Phi thấy việc không có liên quan đến mình, ngồi ở một bên yên lặng xem xét. Có điều trong lòng thầm nghĩ; chỉ sợ yến hội hôm nay sẽ kết thúc trước thời hạn rồi, vừa vắn.

Không bao lâu, sảnh đường phía trước lại xôn xao một trận.

Nữ tử kia lập tức sai thị nữ đi thăm dò.

Khi thị nữ trở về, sắc mặt có chút khó coi, giọng nói khi hồi bẩm còn hơi run rẩy: “Hồi... Hồi cô nương, lúc này cả người Tăng đại nhân nóng bỏng, trên da sinh ra nhiều điểm hồng, tình huống rất không ổn, ngay cả đại cũng phu nhất thời bó tay không làm được gì.”

Sắc mặt nữ tử trắng bạch, nhất thời hoang mang lo sợ. Nữ tử giống như nàng, chỉ có thể dựa vào nam nhân mà sinh tồn mà thôi, một khi mất đi chỗ dựa, tương lai sẽ rất khó liệu.

Nữ tử còn lại đều lộ ra vẻ mặt đồng tình.

Tất cả mọi người ăn uống không có khẩu vị gì, hoặc nhỏ giọng nghị luận, hoặc rơi vào trầm tư. Mà Mặc Phi thì lại ăn no, yên lặng nhìn mọi việc xung quanh.

Lúc này, một người hầu báo lại: “Thủy cô nương, Thế tử mời người dời bước đến phòng khách, chiếu cố đại nhân nhà ngươi.”

Nàng kia lập tức đứng lên, vội vàng đi theo thị nữ.

Mà người hầu lại nói với mọi người: “Xin chư vị cô nương an tâm dùng bữa, việc này đã có nhóm đại nhân xử lý.”

Ngo thiên không biết mùi vị đi qua, yến hội lần này cũng chấm dứt trước thời hạn. Vị Tăng đại nhân kia là một tài sĩ quan trọng ở Trung Đô, được Thái Thú và Thế tử coi trọng, hôm nay đột nhiên hắn bị bệnh, đương nhiên mọi người sẽ không còn hứng thú vui chơi nữa.

Trên đường trở lại, Mặc Phi hỏi: “Vị Tăng đại nhân kia ra sao rồi?”

“Không biết.” Tê Túc trầm ngâm nói, “Đại phu còn đang tìm kiếm nguyên nhân bệnh.”

Mặc Phi không kỳ vọng vào y thuật của thời đại này được, bệnh phong hàn đơn giản cũng có thể cướp đi tính mạng của người ta, huống chi lại còn là loại không tìm ra được nguyên nhân bệnh.

Chỉ có điều lúc này Mặc Phi cũng không biết, việc ngoài ý muốn này không phải là một nốt nhạc đệm nhỏ, mà là bắt đầu một hồi nao động...

54. Q.2 - Chương 54: Phong Vân Trung Đô (sáu)

Hôm nay, Mặc Phi đang hóng mát ở phòng khách thì thấy Tê Túc đi đến, sắc mặt ngưng trọng.

“Sao thế? Xảy ra chuyện gì rồi?” Mặc Phi dò hỏi.

Tê Túc do dự rồi nói: “Phù nhi còn nhớ vị Tăng tiên sinh đột nhiên bị phát bệnh trong yến hội lần trước của Thế tử hay không?”

Mặc Phi gật đầu: “Nhớ rõ, bệnh tình của hân thế nào?”

“Ta không rõ bệnh tình của hân, nhưng mà mấy ngày gần đây lại liên tục có vài người xuất hiện tình huống giống như vậy.”

“Ồ? Người phát bệnh đều là những người tham gia yến hội lần trước của Thế tử sao?”

“Đúng là như thế.” Tê Túc nói, “Lúc trước chỉ nghĩ là bệnh cấp tính nào đó. Nay xem ra chưa chắc rồi.”

“Người thấy thế nào?” Mặc Phi buông chén trà, ngồi ngay ngắn ở trước mặt hân.

“Việc này hơi kỳ quái.” Tê Túc liếc mắt nhìn Mặc Phi một cái, nói: “Cần phải quan sát mấy ngày đã, chỉ mong không phải là điều mà ta lo lắng.”

Mặc Phi trở nên trầm tư, nghĩ rằng: Chẳng lẽ có người hạ độc? Hay là bệnh truyền nhiễm nào đó?

“Người phát bệnh đều là những người tham gia yến hội? Còn Thế tử thì sao?” Mặc Phi đột nhiên hỏi.

“Thế tử vô sự, người phát bệnh có văn sĩ, có quý tộc, còn có cả võ giả, rất khó khoanh vùng phạm vi, hơn nữa thời gian phát bệnh không giống nhau, đây cũng là điều làm cho tại hạ cảm thấy vô cùng kỳ quái.”

Mặc Phi hiểu được ý của hân, nếu là trúng độc, không có lý do gì mà thời gian phát bệnh lại cách xa nhau như thế, hơn nữa mục tiêu của kẻ hạ độc không đồng nhất, cách làm tùy ý như vậy thật khiến người ta khó hiểu. Nhưng nếu như không phải trúng độc, vậy thì...

Tê Túc chần chờ một lát, nói: “Những người tham gia yến hội lần trước, sợ rằng đều có khả năng sẽ phát bệnh.”

“Người muốn nói chúng ta...”

Tê Túc gật đầu: “Trước mắt, các đại phu trong thành đều tụ lại cùng một chỗ để tìm kiếm nguyên nhân, hi vọng sẽ có hiệu quả.”

So với sự lo lắng của Tê Túc, Mặc Phi lại rất bình thản, là người hiện đại, từ nhỏ đã được tiêm các loại vắc-xin phòng bệnh, sau đó lại sống bên trong bầu không khí ô nhiễm, sức đề kháng virus tuyệt đối cao hơn người cổ đại gấp mấy lần, sợ rằng độc được bình thường ở thời đại này cũng không làm gì được...

Điểm này, nàng tin chắc, không nghi ngờ.

Khụ, có điều tạm thời lúc này không phải lúc chú ý đến việc đó, theo lời Tê Túc vừa nói, bây giờ đưa ra kết luận thì hơi sớm, cứ quan sát mấy ngày đã rồi sẽ nói sau.

Sau mấy ngày, tình huống có vẻ ngày một nghiêm trọng, vốn chỉ có những người tham gia yến hội lần trước mới bị nhiễm bệnh, sau đó ngay cả trong nhóm bình dân cũng xuất hiện vài ca giống như vậy.

Không tìm được nguyên nhân bệnh, trước khi phát bệnh thì chẳng có dấu hiệu gì, tạm thời chỉ có thể phỏng đoán là do loại đồ ăn nào đó. Tuy rằng chưa có người tử vong nhưng tình trạng phát bệnh rất đáng sợ, nóng sốt phát ban, thỉnh thoảng còn có thể nôn mửa, rất khổ sở. Nhóm đại phu thu thập đồ ăn mà bệnh nhân đã từng ăn, đáng tiếc vẫn chưa phát hiện ra chỗ khả nghi nào. Càng đáng sợ là loại bệnh này dường như còn đang không ngừng khuếch tán. Mặc dù đã cách ly bệnh nhân cũng vẫn thường xuyên xuất hiện người phát bệnh.

Toàn bộ dân chúng trong thành Trung Đô dần dần tràn ngập một loại hơi thở bất an và khủng hoảng.

Ôn dịch! Cuối cùng nhóm đại phu bắt đầu đã kết luận như vậy.

Trong lòng Thái Thú sợ hãi, lập tức hạ lệnh kiểm tra toàn bộ người bị phát bệnh trong thành, cách ly họ ra, nhưng mà đây là mệnh lệnh rất khó chấp hành, thứ nhất, dân cư Trung Đô đông đúc, kiểm tra từng người rất tốn thời gian, thứ hai là dường như loại bệnh này có thời kỳ ủ bệnh, thời gian phát bệnh không cố định, có người vừa mới kiểm tra không thấy biểu hiện gì, ngay sau đó lập tức có thể phát bệnh; thứ ba là phần lớn quan binh chấp hành nhiệm vụ đều rất khắt khe, bệnh nhân chỉ hơi có chút bệnh trạng tương tự cũng bị nhét vào nơi cách ly, căn bệnh vốn chỉ có ảnh hưởng trong một khu vực nay đã nhanh chóng lan ra toàn bộ Trung Đô.

Nhóm dân chúng vô cùng khủng hoảng đối với trận ôn dịch, còn không thua gì nỗi sợ chiến tranh, thậm chí chỉ có hơn chứ không kém.

Chỉ mới nửa tháng, rất nhiều người đã bắt đầu thu thập hành lý, chuẩn bị chạy nạn. Nhưng cường địch bên ngoài Trung Đô đang như hổ rình mồi, vào thành thì dễ, ra thành thì khó, hướng chi lại có rất nhiều nhóm chạy nạn.

Vì thế Thái Thú lại hạ lệnh cấm bế ở cửa thành, không cho phép một ai rời khỏi. Dân chúng Trung Đô trở nên xao động, rối loạn, xô xao đủ loại đồn đãi đáng sợ.

Là tướng thủ thành của Trung Đô, Địch Kha vừa mới nắm giữ binh lực trong tay, cứ tưởng có thể bảo vệ Trung Đô không chút sơ hở, ai ngờ lại xảy ra biến cố như thế này. Mặc dù hắn đã phái một bộ phận binh lính đông đúc đi trấn an dân chúng nhưng cũng chẳng có tác dụng gì, chẳng những chỉ có binh dân hi vọng rời khỏi Trung Đô, không ít quý tộc cũng bắt đầu trở nên bất an rồi.

“Ôn dịch? Thật là ôn dịch sao?” Về mặt Mặc Phi trầm tư.

Tê Túc uống một ngụm trà nói: “Hôm nay Địch Kha còn đến hỏi ta kế sách, nhưng mà loại biến cố xảy ra bất thành linh này thực sự rất khó ứng phó.”

Mặc Phi nhìn hắn một cái, kỳ quái nói: “Có vẻ như ngươi chẳng gấp gáp chút nào cả?”

“Ha ha.” Tê Túc cười nói, “Nói một cách chính xác, tồn vong của Trung Đô thì có liên quan gì đến ta đâu?”

“Không phải ngươi muốn Chiêu quân bao vây bên ngoài Trung Đô sao?”

“Đúng vậy, tại hạ vốn có kế hoạch này.” Tê Túc buông chén trà, cười nhạt, “Đáng tiếc kế hoạch không cần được biến hóa, tại hạ cũng chẳng có biện pháp gì.”

Mặc Phi liếc nhìn hắn, hiểu biết của nàng về nam nhân này lại tăng thêm một tầng mới. So với sự sát phạt tàn nhẫn của Vu Việt, sự lạnh lùng của người này với thế sự làm cho trái tim người ta cảm thấy rét lạnh.

“Xem ra chúng ta không ở Trung Đô lâu thêm được rồi.” Tê Túc hơi cảm thán.

“Hiện nay toàn thành giới nghiêm, người định thoát như thế nào?”

“A.” Tê Túc cười nhìn Mặc Phi, nói, “Rất đơn giản.” Nói ba chữ này thì hắn không nói thêm gì nữa.

Tuy rằng Mặc Phi rất muốn rời khỏi nơi này nhưng cũng không phải là rời đi cùng Tê Túc. Có điều trước mắt có vẻ không còn biện pháp nào khác, tạm thời đi một bước thì tính một bước vậy!

Rất nhanh chóng, Mặc Phi đã biết biện pháp thoát thân “Rất đơn giản” mà Tê Túc nói là gì, hắn lấy danh hiệu kẻ an định thế cục Trung Đô, khiến cho Địch Kha thừa dịp trời tối, đưa toàn bộ dân chúng không mắc bệnh rời khỏi Trung Đô, bao gồm cả một bộ phận quý tộc. Cứ như vậy, rất tiện cho việc tập trung bệnh

nhân, lại có thể giải quyết hoàn toàn nhân tố bất an ở Trung Đô, đợi cho ôn dịch đi qua thì cho dân chúng quay lại cũng không muộn, chiêu này là rút củi đáy nồi*, không thể không nói là hiểm chiêu của hành binh.

* Rút củi đáy nồi: Rút bớt củi ra để nước không bao giờ sôi được. Tức là làm cho đối phương vùng vẫy tổn sức vô cùng nhưng chỉ gần sát đến thành công mà thôi chứ không thể thành công được.

Nguồn: Đây.

Địch Kha chưa đồng ý ngay lập tức mà nói muốn suy nghĩ mấy ngày, dù sao, nếu như hành động này bị phát hiện, Trung Đô sẽ phải nghênh đón tai ương ngập đầu.

Mặc Phi vốn dĩ cũng không biết biện pháp Tê Túc nghĩ tới là biện pháp này, sau vài lần Địch Kha tìm đến Tê Túc, nàng nghe bọn họ nói chuyện đã mơ hồ đoán được đại khái, biết được cuối cùng Địch Kha cũng đồng ý với kế hoạch này. Đây thật đúng là cơ hội tốt cho Chiêu quân, đáng tiếc trước mắt rất khó truyền tin tức này ra ngoài.

Đang lúc Mặc Phi hết đường xoay sở, một vị khách ngoài ý muốn xuất hiện trước mặt nàng.

Nhìn nam tử dáng người khôi ngô trước mắt, khoảng chừng hai mươi tuổi, tướng mạo sáng sủa, y phục thô lậu, cả người tản ra một loại khí chất lười nhác, hần cứ tùy ý ngồi ở trước mặt Mặc Phi, giống như không biết việc mình đột nhập vào trong phòng người khác lúc đêm khuya là việc thất lễ vậy.

Mặc Phi nhìn kỹ nhìn tướng mạo của hắn, xác định trước kia chưa mình từng gặp mặt, nhưng kỳ quái là lại có loại cảm giác quen thuộc.

Nam tử nhếch miệng cười: “Phù Đồ tiên sinh, nhiều ngày không gặp, ngài thật sự ngày càng chói lọi rồi!”

Mặc Phi nhìn ra phía ngoài cửa, nói: “Người là ai? Vì sao lại đến nơi này?” Mặc Phi biết, trang viên này của Tê Túc có ẩn giấu trạm gác ngầm, người bình thường không có khả năng ra vào tùy ý.

“Ha ha.” Nam tử nói, “Yên tâm, mấy cao thủ phía bên ngoài đều bị Tê Túc triệu vào thư phòng rồi, nếu không tại hạ cũng không có cách nào để thuận lợi tiến vào được.”

“Vậy các hạ là?”

“Chỉ có một chòm râu mà Phù Đồ đại nhân đã quên tại hạ rồi sao?” Nam tử làm ra vẻ mặt thương tâm.

Mặc Phi nhìn kỹ nhìn hắn, đột nhiên trong lòng rung động, nói: “Người là tửu khách Mục Tàng?”

“Đúng rồi.” Mục Tàng lại lộ ra một nụ cười lớn.

Nói thật, nếu không có chút ấn tượng về giọng nói và thân hình, hắn lại còn nói đến chòm râu, nàng thực sự rất khó liên hệ nam tử trước mắt này và nam tử khắt cái đã chứng kiến lúc trước, lúc ấy nàng còn tưởng rằng Mục Tàng ít nhất phải chừng bốn mươi tuổi rồi.

Trong lòng Mặc Phi vui vẻ, hỏi: “Sao Mục Tàng tiên sinh tìm được tại hạ thế?” “Ha ha, mỹ nhân Phù nhi kinh diễm Trung Đô, sao tại hạ có thể không biết được?” Trên mặt Mục Tàng xuất hiện một chút vẻ hài hước, thuận tiện còn đánh giá trên dưới trang phục của Mặc Phi một phen. Nói thật, “Hắn” thật sự rất thích hợp với nữ trang, nếu không phải tài hoa cùng khí độ của “Hắn” không giống nữ tử, hắn thật sự hòa nghi giới tính của “Hắn”, trước mắt tạm thời buông tha cho loại hoài nghi này đã.

Mặc Phi nhú nhú mày, trầm giọng nói: “Tiên sinh đừng giấu cọt Phù Đồ, nay thời gian khẩn cấp, xin tiên sinh hãy nói rõ ý đồ đến đây đi.”

“Được rồi.” Mục Tàng thu lại vẻ mặt bất cần đời, từ từ nói: “Lần này tại hạ đến là muốn nói cho Phù Đồ, rất nhanh thôi, quân ta sẽ công phá Trung Đô, xin Phù Đồ tiên sinh đừng lo lắng.”

“Nói như vậy, các người đã biết biến cố của Trung Đô rồi sao?”

Mục Tàng cười nói: “Sao có thể không biết được?”

Mặc Phi yên tâm.

Mục Tàng lại nói: “Hiện tại chỉ có thể ủy khuất Phù Đồ tiên sinh tiếp tục đợi ở chỗ này, tại hạ chỉ có một mình, thật sự rất khó mang người đi.”

“Phù Đồ hiểu được.” Mặc Phi trầm ngâm nói, “Có điều, có thể Phù Đồ sẽ không đợi được đến lúc Chủ công đến.”

“Vì sao?”

“Tê Túc đã hiến kế cho Địch Kha, giờ tỷ ba ngày sau sẽ đưa dân chúng Trung Đô ra khỏi thành, mà Phù Đồ cũng sẽ đi cùng.”

Mục Tàng trở nên trầm tư, lẩm bẩm nói: “Nói như vậy, đây cũng là cơ hội tốt nhất cho quân ta?”

Mặc Phi gật đầu: “Đúng vậy, lần này chính là thời cơ rất tốt để đánh bất ngờ.”

“Hừ!” Chỉ một lúc sau, Mục Tàng bỗng cười lạnh nói: “Tê Túc này thật lợi hại.”

“Hắn quả thật rất lợi hại.”

“Không, tại hạ không biết bình thường hắn lợi hại như thế nào, nhưng chỉ bằng kế này đã biết bụng dạ của hắn rất khó lường.”

“Sao lại nói như vậy?”

“Phù Đồ cho rằng mục đích của hắn là gì? Để bình ổn náo động Trung Đô ư? Cũng không phải, hắn lấy toàn bộ Trung Đô làm mồi nhử, muốn mượn sức quân ta công chiếm nơi đây.”

Mặc Phi lộ vẻ khó hiểu: “Việc này có ích lợi gì với hắn?”

“Ích lợi là một khi quân ta tiến vào Trung Đô, cũng có nghĩa sẽ phải trực tiếp đối mặt với trận ôn dịch xảy ra bất thành linh này. Như vậy, quân ta có thể rơi vào hỗn loạn giống như quân thủ thành Trung Đô, sau đó hắn sẽ âm thầm phái người khuếch đại bệnh tình lên, kích động lòng dân, đến lúc đó, bọn họ chẳng cần phải sử dụng người nào, mà quân ta cũng chỉ có thể tạm thời cố thủ ở Trung Đô.”

Mặc Phi không nhận được hít vào một hơi, ngay từ đầu cái nam nhân kia đã tính toán được như vậy rồi ư? Vừa có thể mượn việc này thoát thân, vừa có thể nhất tiễn song điêu*? Hắn còn có thể đáng sợ hơn nữa sao?

* Nhất tiễn song điêu: Một mũi tên bắn hai con chim.

“Kế tiếp quân ta sẽ hành động như thế nào?” Mặc Phi hỏi.

“Ha ha.” Mục Tàng cười nói, “Nếu hắn tặng cho quân ta cơ hội tốt như vậy, sao quân ta có thể bỏ qua được?”

“Nhưng mà trong thành...”

Mục Tàng nhíu mày nói: “Hắn tính toán như vậy, đáng tiếc cuối cùng cũng vẫn kém một chiêu.”

“Giải thích thế nào?”

“Trên thực tế, tất cả ‘Ôn dịch’ ở Trung Đô đều do một tay Minh Hàn tiên sinh bày ra.”

“Nói như vậy, Trận... Tất cả trận ôn dịch này đều là giả sao?”

“Đúng vậy, vốn dĩ chỉ định khiến cho nội bộ thủ thành Trung Đô tan rã, quân ta sẽ đục nước béo cò, không ngờ rằng tên Tê Túc kia lại tạo cho quân ta cơ hội tốt như vậy.”

Mặc Phi không nói gì, nàng không thể không tỏ vẻ thán phục đối với mưu trí của mấy người cổ nhân này, thật sự là kế sau gian trá hơn kế trước, nàng là người hiện đại, ở trước mặt bọn họ quả thực chỉ là một con cừu nhỏ mà thôi.

“Về chuyện Phù Đồ rời khỏi Trung Đô, tại hạ sẽ phái người lưu ý, đến lúc đó nhất định có thể thừa dịp loạn đưa người đi.”

Mặc Phi còn có thể nói cái gì, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Mục Tàng nói xong sự tình thì chuẩn bị rời đi. Mặc Phi đột nhiên gọi hắn lại, chần chờ một hồi mới nói: “Mục Tàng tiên sinh, Phù Đồ có thể cầu ngài một việc không?”

“Xin nói.”

“Xin đừng nói chuyện Phù Đồ giả trang nữ tử ở Trung Đô ra ngoài, tốt nhất ngay cả Chủ công cũng đừng đề cập.”

Mục Tàng đầu sưng sốt, sau đó cười lớn, gật đầu đồng ý: “Sau ngày hôm nay, tại hạ tuyệt đối sẽ không đề cập lại việc Phù Đồ tiên sinh nổi tiếng thiên hạ từng giả trang nữ tử.”

Có điều đáng tiếc, Chủ công đại nhân có vẻ đã sớm biết rồi...

Hoàn toàn không biết được nội tâm đen tối của Mục Tàng, Mặc Phi yên lòng, chỉ còn đợi đến ngày rời đi.

55. Q.2 - Chương 55: Phong Vân Trung Đô (bảy)

“Thay cái này đi.” Tê Túc mang đến một bộ nam trang và mũ đội của văn sĩ, nói với Mặc Phi.

Mặc Phi nhìn hẩn vài lần, không nói thêm cái gì, chỉ cầm y phục rồi đi tới phía sau bình phong.

Mặc lại nam trang, Mặc Phi cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, sửa sang lại mũ, nàng vừa quay lại đại sảnh vừa hỏi: “Đêm nay đi rồi sao?”

Tê Túc gật đầu: “Đúng vậy, người thu thập hành lý của mình đi, đến lúc đó ta sẽ phái người mang người rời khỏi đây.”

“Còn người, không đi cùng sao?”

Tê Túc cười cười, nói: “Đừng lo lắng cho ta, an nguy của Phù Đồ còn quan trọng hơn của ta mà.”

Về mặt Mặc Phi lạnh lùng dò hỏi: “Người định đưa ta tới nơi nào?”

“Tóm lại, không để cho người quay lại bên cạnh Vu Việt là được.”

Sau một lúc lâu yên lặng, Mặc Phi nói: “Phù Đồ không biết gì về việc hành quân đánh giặc, có thiếu tại hạ cũng không thể ảnh hưởng tới chiến cuộc, Tê tiên sinh cố tình giữ tại hạ lại, thật khiến cho người ta khó hiểu.”

“A.” Tê Túc yên lặng nhìn Mặc Phi, nói: “Mặc dù Phù Đồ không có khả năng trị binh, nhưng lại có tài trị quốc, tại hạ vô cùng hi vọng Phù Đồ mở rộng tài hoa của mình cho Khánh Quốc.”

“Tê tiên sinh thật sự đã xem trọng Phù Đồ rồi.” Nói xong câu này, Mặc Phi không mở miệng nữa.

Tê Túc nhìn phản ứng của “Hẩn” như thế, đại khái đã có thể đoán được suy nghĩ của “Hẩn”, vì thế hẩn nói: “Tạm thời Phù Đồ không lòng cam lòng cũng không sao, đợi đến khi tới Khánh Quốc với tại hạ, tự nhiên sẽ thay đổi chủ ý.” Nói tới đây, hẩn bỗng tiến đến bên tai Mặc Phi, khẽ nói: “Nếu không để cho quốc gia của ta sử dụng, kết cục như thế nào, Phù Đồ cũng nên hiểu được.”

“Người đang uy hiếp ta?” Mặc Phi lạnh lùng liếc mắt nhìn hẩn.

“Đâu phải uy hiếp.” Tê Túc thối lui, cười nói: “Phù Đồ là khách quý của tại hạ, bất kể như thế nào, tại hạ đều không hi vọng Phù Đồ bị thương tổn gì.”

Lần này Mặc Phi không đáp lại, chỉ xoay người sang chỗ khác, nàng thật sự không muốn nhìn vẻ tươi cười của hẩn, rõ ràng xinh đẹp như vậy, trong ngoài lại khác biệt, làm cho người ta khó có thể phân rõ thật giả.

Tê Túc nhìn bóng dáng của “Hẩn”, trong mắt lại lộ ra vẻ phức tạp khó hiểu...

Đêm nay, nhất định là một đêm không ngủ của Trung Đô, một nửa dân chúng trong thành bị tập trung lại, đi về hướng Bắc môn rồi ra khỏi thành từ nơi này, phía trước chính là thành Cư Vọng.

Bốn phía Trung Đô đều có trạm gác ngầm, đây cũng là nguyên nhân Địch Kha đồng ý đi nước cờ nguy hiểm này, trong vòng phạm vi hai dặm, địch nhân rất khó đánh lén. Nhưng mà sai lầm của hẩn là đã xem nhẹ

thực lực của cao thủ bên người Vu Việt, từ sớm, bọn họ đã thăm dò thời gian đổi quân, nhân số cùng với cách thức truyền tín hiệu ở trạm gác ngầm.

Sau khi Dịch Kha thu được tín hiệu tất cả đều bình thường, hắc phái người mở cửa thành, đưa từng nhóm dân chúng ra ngoài.

Đang lúc mọi việc đều có vẻ rất thuận lợi, đột nhiên ngoài thành tuôn ra hai đại đội nhân mã, bọn họ hành động nhanh chóng, nung vào một mảnh hỗn loạn mà xung phong liều chết vào bên trong thành, chiếm cứ yếu đạo của cửa thành, chờ đợi đại quân phía sau tiến tới.

Đội quân đánh úp bất ngờ làm cho sắc mặt Dịch Kha đại biến, hắc vội vàng hạ lệnh cho binh lính nhanh chóng đi tới Bắc môn trợ giúp, lại không ngờ rằng từ một hướng khác, Vu Việt phái người leo lên tường thành, đó chính là điểm yếu của binh lực, tình hình chiến đấu nháy mắt nghiêng về một bên.

Tê Túc đứng trên một góc tường thành, không quan tâm đến tiếng kêu giết không dứt bên dưới, chỉ nhìn về một nơi nào đó phía xa xa.

Bên ngoài thành, nơi cách Trung Đô khoảng trăm mét có một đội kỵ binh lãnh sát đang lẳng lặng đứng yên, người dẫn đầu chính là Vu Việt.

Không bao lâu, đại đội binh lính U Quốc trong thành chạy ra ngoài, Vu Việt giơ tay lên, mang theo thiết kỵ, xung phong tiến lên như mãnh hổ, mục đích của hắn là tiêu diệt toàn bộ thủ vệ thành, đương nhiên không thể buông tha cho bất cứ người nào.

Nhưng mà hắn vẫn chưa chú ý tới, ngay trên thành Trung Đô, có một người đang hướng trường cung về phía hắn.

Ánh mắt Tê Túc lạnh thấu xương, vẻ mặt vốn ôn hòa đã biến thành sát ý rét lạnh, hắn lấp hai mũi tên lên cung tiễn, chỉ nghe hai tiếng “Vù vù”, tên đã bay thẳng đến chỗ Vu Việt.

Vu Việt như có cảm giác, vừa mới chém một tên lính đã nghiêng đao đảo qua, ngăn được một mũi tên lao thẳng tới, nhưng lại không ngăn trở được mũi tên nối tiếp phía sau. Mũi tên kia xuyên thấu áo giáp, hung hăng cắm vào vai trái Vu Việt, đuôi tên vẫn còn rung nhẹ.

Vu Việt không hừ một tiếng, ánh mắt lạnh như băng chiếu thẳng vào người bắn tên. Chỉ thấy người kia đạp chân trên tường thành, đứng cao trong màn đêm, tuy rằng thấy không rõ vẻ mặt như thế nào, nhưng tay cầm cung tiễn của người kia lại vẩy vẩy về phía bên này — Vu Việt, đây là lễ vật mà trước khi đi tại hạ đưa cho các hạ, xin hãy vui lòng nhận cho!

Tê Túc! Trong mắt Vu Việt lóe lên ngọn lửa, toàn thân sát ý điên cuồng. Không đợi hắn có hành động gì, Tê Túc trên tường thành đã tiêu sái xoay người rời đi, nhanh chóng biến mất bên trong bóng đêm.

Một tay Vu Việt nắm chặt dây cương, một tay múa đao, liên tục giết vài tên địch binh, cứ như mũi tên cắm vào vai trái hoàn toàn không có ảnh hưởng gì tới hắn vậy.

Vu Việt hiểu được giờ phút này mình không thể buông đại đội nhân mã mà đuổi bắt một mình hắn, cũng chính vì như thế mà lửa giận trong lòng hắn lại càng khó kìm nén được.

Chính nam nhân này đã bắt Phù Đồ, hắn lại còn bức Phù Đồ mặc nữ trang, khiến cho “Hắn” bị những nam nhân Trung Đô coi rẻ. Đáng chết, Tê Túc, một ngày nào đó bốn vương phải băm thây người vạn đoạn!

Cũng không biết Mục Tàng đã phái người cứu Phù Đồ ra an toàn hay chưa, chỉ mong mọi việc thuận lợi, nếu không...

Bên tai mơ hồ truyền đến tiếng kêu giết, Mặc Phi mơ mơ màng màng mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc xe ngựa.

Không kịp nghĩ lại, Mặc Phi đã bị tiếng ồn ào phía ngoài xe ngựa kinh động, nàng vén màn xe, cẩn thận nhìn ra phía ngoài, chỉ thấy bên ngoài xe ngựa có mấy người đang đối chiến cùng rất nhiều binh lính U Quốc, binh lính U Quốc có ít nhất trên một trăm người, mà số người bảo vệ cho xe ngựa lại chỉ có bảy, tám, tuy rằng thân thủ của ai cũng bất phàm, nhưng song quyền không địch lại bốn tay, thua chạy chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, cho dù Mặc Phi có ngốc cũng biết được nhóm ít người đang bảo vệ nàng.

Nhưng mà vì sao nàng lại xuất hiện ở đây? Mặc Phi sờ sờ cái trán, trí nhớ cuối cùng là nàng đang thu thập hành lý chuẩn bị rời khỏi thành cùng Tê Túc, khi đó... Đúng rồi, chính là khi đó, đột nhiên nàng bị đập bất tỉnh. Rồi sau đó nàng bị đưa tới nơi này, tiếp theo lại gặp phải đao binh của Trung Đô?

Mục Tàng từng nói sẽ phái người âm thầm bảo hộ nàng. Như vậy, mấy người bên ngoài kia là người của Tê Túc hay là người của Vu Việt?

Bên ngoài xe, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp, Mặc Phi cũng biết bây giờ không phải lúc ngăn người, nàng rút dao quân dụng trong lòng ra, cầm thật chặt, sau đó tiến đến bên cửa sổ, nhìn ra phía bên ngoài.

Bên ngoài là một mảnh hỗn loạn, huyết nhục bay tứ tung, mùi tanh bức người. Lòng bàn tay Mặc Phi đều là mồ hôi, dao nắm trong tay cũng hơi run rẩy.

Nàng nhìn tay của chính mình, trầm nghĩ: không được, lấy trạng thái của nàng như vậy, làm sao cầm được vũ khí đây? Mặc Phi cắn chặt răng, lấy ra một băng vải, cột chặt dao vào tay. Nay tình huống nguy cấp, nếu như muốn sống sót, dù cho có như thế nào thì nàng cũng phải cố sức mà chống chọi.

Nhắm mắt lại, thở một hơi thật dài, Mặc Phi nhẹ nhàng nói: “Trạm Nghệ, người ở đâu? Giúp ta.”

Mặt đao màu đen vẫn yên lặng, trong lòng Mặc Phi hơi thất vọng, không ngờ một lát sau, thân đao ánh lên màu đỏ sẫm rồi biến mất, Mặc Phi lập tức cảm thấy có một luồng nhiệt kỳ lạ, dừng mãnh tràn vào tay phải nàng, mà đôi mắt nàng dường như cũng hiện lên một chút ánh hồng.

Mặc Phi còn chưa kịp vui mừng, đã nghe một tiếng “Giết”, một cây đại đao xuyên thấu xe ngựa, suýt chút nữa thì sạt qua, chỉ cách mặt nàng có vài phân.

Mặc Phi hít vào một hơi, trái tim thiếu chút thì ngừng đập.

Đây là, bên ngoài truyền đến một giọng nói xa lạ, vội vàng: “Phù Đồ tiên sinh, ngài tỉnh chưa?”

“Ta tỉnh rồi.”

“Thế thì tốt quá, xin ngài hãy nhanh trốn đi, chúng ta không chống đỡ nổi nữa rồi.”

“Các người là ai?”

“Chúng ta là người Mục Tàng đại nhân phái tới, vốn định chờ thời cơ cứu đại nhân ra khỏi tay địch nhân, ai ngờ sau khi trở về lại gặp phải U quân. Số lượng của bọn họ rất đông, chúng ta đã chết vài người rồi, tiên sinh đợi chúng ta mở đường, yểm hộ tiên sinh chạy trốn.”

Trong lòng Mặc Phi cảm thấy rất khó chịu, nàng nói: “Đa tạ chư vị.”

Nói xong, nàng nhanh chóng nhảy ra khỏi xe.

Sắc trời đã hơi sáng, tử thi chất chồng xung quanh xe ngựa, một luồng huyết tinh nồng nặc xông thẳng tới. Mặc Phi cố nhịn khó chịu trong người, nhìn về phía trước xe ngựa, chỉ thấy người kéo xe đã bị chém chết, khó trách lại bị vậy đánh ở chỗ này.

“Cẩn thận!” Một người tiến lên, ngăn trở địch binh liều chết xông lên ở hai bên.

Mặc Phi hoàn hồn, đặt dao ngang người, cảnh giác nhìn về phía bốn phía.

Người vừa rồi nói: “Tiên sinh, xin hãy theo sát tại hạ, tại hạ sẽ mang ngài đi ra ngoài.”

“Đa tạ.” Mặc Phi nói đơn giản, nhìn xung quanh còn ít nhất bốn mươi, năm mươi tên lính, trong lòng nàng cũng không quá hi vọng vào việc có thể chạy thoát được.

Dùng sĩ kia nghe được lời nói của Mặc Phi, hét lớn một tiếng, ra sức liều chết xông ra phía ngoài.

Mặc Phi sít sao theo sau hắn, nhìn cả người hắn đều là máu nhưng lại vẫn trung tâm hộ chủ, trong lòng Mặc Phi trào ra một loại cảm giác kỳ quái. Là người sinh sống trong thời đại hòa bình, nàng chưa từng cảm nhận được tâm tình như vậy, một đám người xa lạ, thế nhưng họ lại có thể hy sinh vì nàng mà không có chút do dự nào, bất kể là mệnh lệnh cũng được, trách nhiệm cũng được, tất cả đều khiến nàng vô cùng

xúc động. Có lẽ đây chính là sự cuốn hút của thời đại này, tuân theo lệnh chủ, dũng cảm mà tiến lên, thề chết cũng không lùi bước.

Đúng lúc này, dũng sĩ bảo vệ Mặc Phi bị một đao của địch binh bổ trúng, hấn gầm lên một tiếng, quay lại chém đối phương một kích. Thế nhưng phòng được một bên, đao bên kia lại trực tiếp xuyên qua thân thể hắn.

Máu tươi bắn tung tóe lên người Mặc Phi, cuối cùng dũng sĩ nhìn nàng một cái, ngã ầm xuống đất. Ánh mắt kia mang theo tuyệt vọng, bi ai cùng một chút lưu luyến.

Đầu óc Mặc Phi trống rỗng, ngây người, căn bản không nhìn thấy bên cạnh có một đao đang chém tới.

Bỗng nhiên, ánh hồng trong mắt nàng chợt lóe, tay phải nàng xoay tròn một cách quỷ dị, thân đao đâm thẳng vào trái tim của đối phương.

Về mặt người nọ không dám tin, cứ tưởng một đao là có thể giải quyết người này, thế nhưng cuối cùng hắn lại bị giết chết.

Mặc Phi rút đao ra, lạnh lùng nhìn máu trên thân đao — giết chóc, chỉ vừa mới bắt đầu.

Nghiêng người tránh đao từ một hướng khác, tay phải đưa ngang, nháy mắt đã cắt cổ địch nhân; nhẹ nhàng một cái quay về, đao đã xuyên thẳng vào gáy tên còn lại...

Động tác kia linh động như gió, sinh động, lưu loát như mây trôi nước chảy, không mang theo chút cảm tình nào. Nàng ung dung tiến vào vòng vây của quân địch, đao chợt lóe lên, cứ mỗi lần vung đao lại lấy đi một tính mạng, máu tươi địch nhân nở rộ như đóa hoa, tiếng chém giết, tiếng kêu thét sợ hãi xung quanh đều đã biến mất, chỉ còn lại một vũ điệu tử vong chói lọi...

Toàn bộ thế giới đều biến thành huyết sắc, trong thời khắc này, một thân sạch sẽ của Phù Đồ đã hoàn toàn rơi vào bên trong giết chóc khiến cho người ta tuyệt vọng...

56. Q.2 - Chương 56: Khóa Hồn Khẩu*

* Khóa hồn khẩu: Vòng, móc khóa hồn.

Đám địch binh ở trước mắt Mặc Phi ngã xuống, chỉ mới vài phút đồng hồ, nàng đã lấy đi hơn mười mạng người. Vây binh vừa rồi vẫn còn vô cùng hung ác, giờ phút này, trong đầu bọn họ đều dâng lên ý nghĩ thoái lui. Rõ ràng đối phương chỉ còn lại có ba người, mặc dù có lòng muốn đối thủ cấp để lấy quân công, nhưng mà ai ai trong bọn họ cũng có thân thủ bất phàm, ngay cả văn sĩ thoát nhìn có vẻ yếu ớt này cũng lợi hại đến quỷ dị, còn làm cho người ta kinh sợ hơn so với hai dũng sĩ còn lại kia.

Lúc này, trong nhóm vây binh có một người rống to: “Còn đứng ở đây làm gì? Chúng ta đã hy sinh nhiều huynh đệ như vậy, không giải quyết được mấy người này, khi trở về đi cũng chỉ có đường chết, còn không bằng liều mạng một phen”

Vây binh nghe vậy trong lòng chấn động, đúng vậy, nhóm bọn họ vốn phụng mệnh rời khỏi Trung Đô, không nghĩ tới trên đường gặp được mấy kẻ này, cứ tưởng là miếng thịt béo, ai ngờ chỉ mới bao vây mà hậu quả lại hao binh tổn tướng như thế, người chết thảm trọng, nếu bây giờ không thể bắt được những người này, bọn họ cũng không có cách nào quay trở về phục mệnh.

Nghĩ như thế, binh lính xung quanh vốn còn hơi do dự, lập tức gầm rú, hướng về phía đám người Mặc Phi.

Thứ mười hai! Mặc Phi rút đao ra khỏi cổ một tên lính, xoay người rồi lại chém tới, đao trong tay lại đâm vào trái tim địch nhân... Người thứ mười ba!

Để sống sót, nàng lựa chọn cầm đao, mũi đao nhỏ máu tươi, giống như nước mắt trong đáy lòng của nàng, thống khổ mà không biết làm sao được...

Đúng lúc này, lại có một người trong hai dũng sĩ còn sót lại bị chém giết, người còn sống thì vết thương cũng đã chất chồng, mắt thấy đã không kiên trì được nữa.

“Vù” một tiếng, một mũi tên đột nhiên phi tới, xuyên qua người tên binh lính chuẩn bị đánh lên dũng sĩ kia.

Dũng sĩ quay lại nhìn, vui mừng phát hiện ở cách đó không xa đang có một đôi kỵ binh chạy tới, xem khí thế kia là biết đó là hắc thiết kỵ do Vu Việt chỉ huy.

Không vui sướng giống như vị dũng sĩ kia, ý chí của vây binh đã rạn nứt, nếu như nói vừa rồi còn có sức mà liều mạng, vậy thì bây giờ là không còn khả năng sống sót nào.

Không đợi đội kỵ binh kia xông tới, hơn mười vây binh còn lại đều bỏ chạy về phía khu rừng.

Vu Việt vung tay lên, ra lệnh cho thủ hạ đuổi bắt, mà hắn cũng nhanh chóng chạy tới chỗ Mặc Phi, chưa đợi ngựa ngừng lại đã thả người nhảy xuống.

Vu Việt vừa chạy đến nơi cách Mặc Phi chỉ khoảng chừng ba thước, chỉ thấy Mặc Phi vốn đưa lưng về phía hắn đột nhiên quay lại, chìa đao thẳng tắp về phía hắn.

“Phù Đồ...” Vu Việt dừng chân lại, nhìn nam tử trước mắt đứng độc lập bên trong một mảnh thi thể, cả người “Hắn” đều là máu, vẻ mặt lạnh lùng, rõ ràng vừa mới trải qua giết chóc, nhưng lại hoàn toàn không cảm thấy chút sát ý nào, ngược lại còn phẳng phất một loại bị thương muốn rơi lệ.

Vu Việt chậm rãi tới gần “Hắn”, đưa tay giữ chặt lấy đao của “Hắn”, cảm thấy tay “Hắn” đang run nhẹ.

“Phù Đồ, bốn vương đã tới chậm.” Nói xong, nhẹ nhàng ôm lấy “Hắn”.

Mặc Phi tựa vào trong lòng hắn, ngửi thấy mùi máu tươi đồng dạng trên người hắn, hốc mắt hơi nóng lên, chậm rãi nhắm mắt lại, đợi đến khi mở ra, nàng đã bình tĩnh trở lại.

Nhẹ nhàng đẩy Vu Việt ra, nàng nói: “Chủ công, ta không sao.”

“May mắn người không có việc gì.” Vu Việt lẳng lặng nhìn chăm chú vào “Hắn”, nếu mà hắn chỉ đến chậm một khắc, thật không biết sẽ là tình huống gì? Nghĩ như thế, chuyện vừa mới phát hiện Phù Đồ có một thân võ nghệ đáng kinh ngạc cũng xa xa không bằng nỗi sợ trong lòng hắn.

Đang lúc Vu Việt còn muốn nói gì đó, một kỵ sĩ đi tới bẩm báo: “Tướng quân, toàn bộ địch nhân đã bị tiêu diệt.”

Vu Việt gật đầu, nói với Mặc Phi: “Trung Đô đã bị công chiếm, chúng ta quay về thành trước đã. Phù Đồ cưỡi chung một con ngựa với bốn vương vậy?”

Mặc Phi do dự, nhìn tay mình đang run rẩy thì đồng ý, nói: “Xin cho Phù Đồ ngồi phía sau Chủ công.”

Vu Việt không nói gì, chỉ nhìn “Hắn” một cái rồi dẫn đầu đi tới phía tọa kỵ của mình.

Trải qua một buổi tối chiến đấu, rốt cuộc Trung Đô đã bị Chiêu Quốc công chiếm, giết chết hai vạn quân địch, bắt giữ mấy ngàn tù binh, quân địch còn lại thì rút lui khỏi Trung Đô, ngoại trừ đám người Thái Thú, Dịch Kha và thế tử Ô Thành đều đã chạy thoát ra ngoài.

Mặc Phi trở lại Trung Đô theo đám người Vu Việt, tiến vào phủ Thái Thú đã bị chiếm giữ, lần này lại bước vào nơi đây, cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Vu Việt sai người chuẩn bị cho nàng một gian phòng an tĩnh, nói: “Người tắm rửa một chút trước rồi đợi bốn vương gọi đại phu băng bó vết thương cho người.”

“Đa tạ Chủ công, Phù Đồ không bị thương.”

Vu Việt sững sờ, nhìn vết máu trên người “Hắn”, chắc chắn đã trải qua một cuộc ác chiến, ai ngờ lại không bị thương?

“Người...” Vu Việt vốn còn muốn hỏi gì đó, nhưng nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của “Hắn” thì tạm thời buông tha cho nghi hoặc trong lòng, chỉ dặn dò “Hắn” nghỉ ngơi cho tốt rồi rời đi.

Đóng chặt cửa phòng, cả người Mặc Phi đều ngâm trong nước ấm, thân thể nàng thả lỏng, tỉnh thoả trong đầu vẫn hiện lên chuyện đã xảy ra không lâu.

Mười lăm người, nàng đã giết tổng cộng mười lăm người!

Nhìn hai tay của mình, nàng ngẩn ngơ bàng hoàng. Việc hôm nay đã chấn động nàng vô cùng to lớn, vì mạng sống, nàng không hối hận việc phản kích, chỉ có điều, nàng không ngờ lại được Trạh Nghệ trợ giúp mà có thể thoải mái lấy đi sinh mạng của người khác như vậy. Đây là một thời đại coi mạng người như vỏ rác, giết người chỉ trong một cái gật đầu, nàng có thể ngoảnh mặt làm ngơ đối với việc thế nhân giết chóc, thế nhưng đến khi chính mình cầm đao, cái loại cảm giác này thật sự vô cùng khó chịu.

Nàng đã nhận ra sự thật, rằng mình cũng đã trở thành một thành viên của thời đại này, dù cho có nguyện ý hay không, nàng cũng chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước, nếu nàng còn có cơ hội trở về, nàng không biết mình còn có thể giữ vững tâm của mình nữa hay không. Vì sinh tồn mà giết chóc, vì thế gian mà chinh phạt, chỉ cần trong lòng không bị vướng bận, nàng vẫn có thể tiếp tục đi tới.

“Cảm ơn người, Trạh Nghệ.” Sau khi Mặc Phi tắm rửa xong, nàng rút đao ra, nhẹ giọng nói.

Thân đao lóe lên ánh hồng, nhưng không phát ra âm thanh gì.

Mặc Phi cũng không để ý, chỉ nhẹ nhàng đặt đao lên trên tủ đầu giường, hai tay chấp lại, bắt đầu công việc mà khi tới thế giới này nàng thường hay làm, niệm tụng Tâm Kinh: “Quan tự tại bồ tát, hành thâm bàn nhược ba la mật đa thì, chiếu kiến ngũ uẩn giai không, độ nhất thiết khổ ách. . .”

Mong cho những chiến sĩ đã chết, kiếp sau có thể sinh ra trong một thế giới hòa bình.

Chuyên chú niệm tụng kinh, Mặc Phi không chú ý Trạh Nghệ mơ hồ thoáng hiện lên trên mặt đao, yên lặng nghe giọng nói nhẹ nhàng, bình thản, chậm rãi...của nàng

Sau khi niệm tụng kinh xong, Mặc Phi nằm ở trên giường, nặng nề ngủ một mạch đến thẳng chạng vạng mới tỉnh dậy.

Nàng dò hỏi người hầu đưa cơm tới cho nàng: “Chủ công nghỉ ngơi chưa?”

“Chưa ạ.” Người hầu nói, “Vừa rồi Chủ nhân đang thương nghị đại sự cùng với mấy người Ngự gia tướng quân, đợi lát nữa đại phu còn phải đi đối được cho Chủ công.”

Mặc Phi gật đầu, cảm thấy hần là nên đi hành lễ với Vu Việt, dù sao trong trận chiến vừa rồi, nàng không thể mệt mỏi hơn so với những binh sĩ kia được.

Vì thế, sau khi ăn xong, nàng đi đến thư phòng của Vu Việt.

Sau khi người hầu thông báo, nàng chậm rãi đi vào trong phòng, vừa vặn nhìn thấy nửa thân trên Vu Việt đang để trần, đại phu đứng một bên đang băng bó vết thương cho hắn.

Nhìn miệng vết thương, hình như là bị trúng tên, trừ vết thương đó ra, thân thể to lớn của hắn còn có rất nhiều vết thương cũ to nhỏ đủ loại. Mặc Phi hơi rũ mắt xuống, hành lễ nói: “Chủ công.”

“Ngồi đi” Vu Việt hỏi, “Nhìn khí sắc của Phù Đồ có vẻ không tệ.”

“Nhờ phúc của Chủ công, Phù Đồ không có gì đáng ngại. Nhưng xem ra thương thế của Chủ công rất nghiêm trọng rồi?”

“À, không sao.” Đối với Vu Việt mà nói, chút vết thương này quả thật chẳng tính là gì, nhưng mà điều khiến cho hắn tức giận là vết thương này do tên nam nhân “Tê Túc” đưa tới. Việc này tự nhiên hắn sẽ không nói cho Phù Đồ.

Lúc này, đại phu đã băng bó vết thương cho Vu Việt xong, dặn dò một số điều cần chú ý rồi lui ra ngoài.

Vu Việt vung tay lên, lệnh cho người hầu cũng đi ra, sau đó tùy ý phủ phêm y phục.

Hắn chân chờ một lát, nói: “Phù Đồ, bổn vương nói sẽ bảo vệ ngươi thật tốt, đáng tiếc vẫn chưa làm được.”

“Chủ công, Phù Đồ không hi vọng an nguy của bản thân ảnh hưởng đến tâm chí của Chủ công, đại cục mới là điều Chủ công phải chú ý.”

Vu Việt híp mắt một cái, bình tĩnh nhìn về phía Mặc Phi.

Mặc Phi đứng dậy, rót chén trà cho Vu Việt, thản nhiên nói: “Chủ công có cảm thấy Phù Đồ có phần không biết điều hay không?”

Vu Việt nâng chén trà lên quơ quơ, nói: “Người nói xem?”

“Chủ công cho là như thế thì chính là như thế! Phù Đồ chỉ cần làm tốt bổn phận của mình là được rồi.” Mặc Phi cũng coi như thăm dò tính tình của Vu Việt, không quanh co nói tới nói lui.

Vu Việt cười một tiếng, đang định hỏi trong khoảng thời gian này Mặc Phi đã xảy ra chuyện gì, gương mặt lên lại phát hiện trên tai trái của “Hắn” có vật gì đó.

Hắn nhíu mày, nói: “Phù Đồ người lại gần đây một chút.”

“Chủ công, có chuyện gì sao?” Mặc Phi sững sốt, vẫn không nhúc nhích.

“Trên tai trái người đang đeo vật gì?”

Tai trái? Mặc Phi kỳ quái đưa tay lên sờ, bỗng nhiên phát hiện trên viền tai trái xuất hiện một món đồ trang sức nho nhỏ, sờ vào có cảm giác giống như một cái khuyên đeo khắc bằng kim loại.

Đây là cái gì? Ngay cả lỗ tai nàng cũng không có, cũng không đeo khuyên tai, càng không cần phải nói đến việc đeo cái gì ở trên tai.

“Lại đây bổn vương nhìn xem.” Vu Việt lại nói.

Mặc Phi do dự một hồi, vẫn đi tới, nàng cũng rất khó hiểu trên tai mình là vật gì.

Vu Việt đưa tay vuốt nhẹ vật kia một hồi, đây là một cái khuyên tai màu bạc, bề rộng chừng nửa tấc, bên trên có ba đốt, nối lại liền tiếp với nhau, xung quanh điêu khắc hoa văn vẩy rồng, vô cùng tinh xảo.

Ánh mắt Vu Việt lạnh lẽo, tay nắm khuyên tai không nhịn được hơi dùng lực.

Mặc Phi thở nhẹ một tiếng: “Chủ công?”

“Ai đeo cho người thứ này?” Vu Việt lạnh giọng hỏi.

“Phù Đồ cũng không biết.” Mặc Phi trả lời, “Nếu không có Chủ công nhắc nhở, thậm chí Phù Đồ còn không phát hiện trên tai có vật này.”

Lúc trước, khi tắm rửa, nàng suy nghĩ ngàn vạn, thế nhưng cũng không chú ý.

“Tê Túc!” Vu Việt nghiêng răng nghiêng lợi nói ra tên một người.

“Tê Túc?” Mặc Phi ngồi thẳng thân mình, nghĩ lại một chút, có thể làm chuyện này, ngoại trừ hắn thì đúng là không còn nghĩ ra ai khác nữa.

Mặc Phi lẩm bẩm nói: “Tê Túc cho ta đeo khuyên tai làm gì?”

Vu Việt nói: “Loại khuyên tai này tên là ‘Khóa hồn khẩu’, thiết kế phức tạp, mỗi một đốt có một chìa khóa, phải có chìa khóa tương ứng mới có thể mở ra, khóa hồn khẩu của người có ba khóa, không thể dễ dàng gỡ xuống, nếu không có khả năng sẽ phá mất lỗ tai.”

Mặc Phi nhíu mày, trong lòng càng thêm kỳ quái.

Vu Việt lại nói: “Ổ khóa hồn khẩu này chính là vật dành riêng cho quý tộc Khánh Quốc, hơn nữa không phải thợ bạc thầy thì không thể chế tác được. Ba khóa hồn khẩu, trời buộc tình cảm ba đời, cái tên nam nhân kia muốn khiêu chiến với bổn vương sao?”

“Khiêu chiến?”

Vu Việt giữ chặt cánh tay Mặc Phi, lạnh giọng hỏi: “Cái nam nhân kia có làm cái gì với người không?”

“Không có.” Mặc Phi nhìn cánh tay bị túm chặt, trả lời, “Tuy rằng tâm cơ của hắn thâm trầm, nhưng lại rất khách khí với Phù Đồ.”

“Phải không?” Vu Việt cười lạnh, “Hắn bắt người giả trang nữ tử, vui vẻ cùng với nam nhân khác, cái này cũng là khách khí sao?” Phù Đồ mặc nữ trang, đến hắn cũng chưa từng thấy, thế mà cái nam nhân kia dám làm như thế, quả thực là không thể tha thứ được!

Vu Việt cũng biết chuyện này? Cái tên tửu quỷ kia thật sự là không đáng tin cậy.

Mặc Phi thềm thở dài một hơi, nhìn thẳng vào Vu Việt, nói: “Việc này chính là sỉ nhục của Phù Đồ. Xin Chủ công đừng nhắc lại nữa.”

“Bổn vương không đề cập thì việc này sẽ chưa từng xảy ra sao?” Vu Việt tiếp tục nói, “Thậm chí, bổn vương còn nghe nói, ‘Phù nhi’ và Thái Thú Trung Đô còn có một, đêm, vui, vẻ nữa.”

Cả điều này cũng biết ư?

Mặc Phi bình tĩnh nói: “Đồn đại mà thôi, Phù Đồ thân là nam nhi, sao có thể vui vẻ cùng với Thái Thú được?”

“Hừ! Đương nhiên bổn vương biết là giả, nếu không tên Thái Thú kia đã sớm bị ngũ mã phân thân, sao còn để hắn kéo dài hơi tàn đến nay được?” Vu Việt buông Mặc Phi ra, mặt không chút thay đổi nói, “Tê Túc cho người đeo khóa hồn khấu này, mục đích khiêu chiến đã rất rõ ràng.”

“Phù Đồ không cho là như vậy. Việc Tê Túc muốn bắt ta đi không phải là giả, nhưng tuyệt không đề cập đến tư tình, trong khoảng thời gian ở chung với hắn, Phù Đồ chưa từng cảm thấy hắn có ý gì với ta cả.” Mặc Phi quả quyết phủ định, dự vọng chiếm giữ của Vu Việt có bao nhiêu nàng có thể biết, trăm ngàn lần không thể khiến hắn hiểu lầm.

“Xem ra trong khoảng thời gian này, người ở chung với hắn vô cùng vui vẻ rồi?” Giọng nói Vu Việt lộ ra nguy hiểm.

“Chủ công!” Mặc Phi nghiêm túc nói, “Ngài nhất định phải coi Phù Đồ là người không chịu nổi như thế sao? Chuyên dựa vào nam sắc mà đi mê hoặc người khác?”

Vu Việt trầm mặc, quả thật hắn đang suy bụng ta suy ra bụng người, hắn coi tài mạo của Phù Đồ như trân bảo, tự nhiên những người còn lại cũng khó mà không bị hấp dẫn. Cho nên mỗi lần nhìn thấy có người thân cận với “Hắn”, hắn đều không nhịn được tức giận trong lòng. Có lẽ vì không biết được nguyên nhân, cho nên mới lo được lo mất.

“Được.” Vu Việt hồi phục lại, nói, “Bổn vương sẽ không đề cập đến việc này nữa, về phần khóa hồn khấu trên tai người, bổn vương sẽ tìm người gỡ bỏ.” Hắn làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho việc Phù Đồ mang trên người vật của nam nhân khác được.

Mặc Phi không phản đối, trong lòng nàng cũng căm thù đến tận xương tủy tên Tê Túc hiểm ác, cái tên nam nhân kia có lòng tốt cho nàng đeo vật này làm cái gì? Có thể mất đi thì càng tốt.

Sau đó nàng cũng chẳng còn tâm tình mà ở lại thảo luận sự tình khác với Vu Việt, đành phải đứng dậy hành lễ cáo từ: “Xin Chủ công sớm nghỉ ngơi, Phù Đồ cáo lui.”

Vu Việt giật giật môi, vậy tay nói: “Lui ra đi!”

Mặc Phi hơi khom người một cái rồi xoay người rời khỏi.

Vu Việt nhìn bóng dáng của “Hắn” dần dần biến mất bên ngoài cửa, trầm tư một lúc lâu...

57. Q.2 - Chương 57: Ổn Định Trung Đô

Mặc Phi đi trên ngã tư đường của thành Trung Đô, trải qua cuộc chiến công thành kịch liệt ngày hôm qua, thương vong trong thành thảm trọng, tuy rằng thi thể đều đã được chuyển đi, nhưng trên mặt đường và vách tường vẫn còn lưu lại vết máu loang lổ.

Mặc dù dân chúng trong thành đã quá quen thuộc đối với chiến tranh, nhưng mà sát danh hiển hách của Vu Việt vẫn làm cho bọn hán vô cùng sợ hãi, mà khi Chiêu quân dọn sạch chiến trường, thỉnh thoảng sẽ sử dụng bạo lực với một số người, đây là tình huống đều sẽ xuất hiện trong các đội quân ở thời đại này, cho nên phần lớn dân chúng của thành trì bại trận đều nơm nớp lo sợ, bình thường sẽ không dám xuất môn, sợ làm binh lính Chiêu Quốc tức giận.

So sánh với sự tàn phá bên ngoài thành, tổn hại bên trong nội thành lại không nghiêm trọng lắm, có điều các đại sĩ tộc trong thành đều đã thu liễm rất nhiều so với bình thường, người đi lại trên đường cũng lác đác không có mấy, không chỉ bởi vì hoạ chiến tranh, mà còn bởi vì vẫn chưa thoát khỏi phong ba ôn dịch.

Mặc Phi biết ôn dịch lần này đều do một tay Minh Hàn bày ra, hán lợi dụng một loại cỏ độc nào đó có thể khiến cho thân thể người bị dị ứng, hơn nữa hán lại dẫn dắt, khiến cho lòng người trong thành Trung Đô hoảng sợ. Tuy rằng loại cỏ độc này không đến mức lấy đi mạng người, nhưng thời gian liên tục gần một tháng, người có thể chất hơi kém một chút có khả năng sẽ không vượt qua được, việc xuất hiện tử vong là việc không thể tránh khỏi, có điều, đối với đám người Minh Hàn mà nói, có thể lấy hy sinh tối thiểu để đổi lấy thắng lợi chiến tranh, cái đó tuyệt đối có giá trị.

Cũng vô cùng may mắn trận ôn dịch này là giả, nếu như là thật, như vậy, Chiêu quân công chiếm Trung Đô chưa chắc đã là chuyện tốt, cái này đại khái cũng là nguyên nhân cuối cùng mà Dịch Kha bỏ thành, hán muốn nhìn ôn dịch lan tràn ở bên trong Chiêu quân, làm suy yếu thực lực của bọn họ.

Đáng tiếc, cuối cùng thì kế sách của bọn họ vẫn bị kém một chiêu.

Một đường đi tới, Mặc Phi cẩn thận quan sát tình huống trước mắt của Trung Đô. Không giống với thành trấn nhỏ, Trung Đô là thành trì phồn hoa nhất của U Quốc, dân cư đông đúc, thế lực sĩ tộc cường đại, trong đó còn có mấy thế tộc có được uy tín hàng trăm năm, có lẽ không thể chống lại binh lực của Chiêu Quốc, nhưng tạo ra mấy cuộc biến loạn thì tuyệt đối không thành vấn đề.

Đây cũng là tin tức mà trong hơn một tháng Mặc Phi ở trong thành đã hiểu biết được, có lẽ các thành trấn còn lại có thể dựa vào vũ lực mà uy hiếp, nhưng nơi này thì không đơn giản như vậy, tòa thành này có vị trí chiến lược cực kỳ trọng yếu, cũng là cứ điểm chinh phạt tiếp theo của Vu Việt, không thể coi như không quan trọng được.

Đang tự hỏi, một binh lính đã chạy tới bẩm báo: “Phù Đồ đại nhân, Chủ công mời ngài trở về nghị sự.”

“Đã biết.” Mặc Phi thản nhiên đáp lại rồi đi đến phủ Thái Thú.

Khi đi vào phòng nghị sự, đã có hơn mười người có mặt, Vu Việt cũng đã ngồi ngay ngắn ở vị trí chính diện.

Sau khi Mặc Phi hành lễ xong, Vu Việt ra hiệu cho nàng ngồi xuống.

Vu Việt mở miệng nói: “Cuộc chiến này còn thuận lợi hơn so với mong muốn của bốn vương, tuy rằng có mất đi chiến tuyến Tây Bắc, nhưng chỉ cần đoạt được thành trì này, hành động kế tiếp của quân ta sẽ có thể tiếp tục tiến hành.”

Một tướng quân lập tức nói: “Quân ta đang lúc khí thế tăng vọt, sao Chủ công không thừa thắng xông lên, đánh hạ mấy thành xung quanh?”

Ngư gia cười nói: “Trì tướng quân đừng nóng vội, thông thả nghe Minh Hàn tiên sinh sắp xếp như thế nào đã.”

Vu Việt cùng tất cả mọi người nhìn về phía Minh Hàn, mà Minh Hàn thì đang mang bộ dáng nửa tỉnh nửa ngủ, giống như hoàn toàn không nghe thấy mọi người nói chuyện, vẫn còn nhắm mắt, cho đến tận khi Vu Việt mở miệng ra hỏi lại, mới chậm rãi nói: “Việc này không vội, không vội.” Sau đó thì không có câu dưới nữa.

Sắc mặt mọi người cổ quái, chờ đợi hồi lâu mới được một câu như vậy, đừng có cao thâm như vậy chứ!

Vu Việt đã biết quá rõ tính tình của hán, nếu hán không muốn nói, có buồn bực cũng vô dụng. Vì thế hán nhìn về phía Ngư gia, nói: “Ngư gia, người thấy thế nào?”

Ngư gia trả lời: “Tuy rằng đã đánh hạ được thành Trung Đô, nhưng quân ta cũng cần phải có thời gian chinh đồn một phen, kiểm kê thương vong, bổ sung quân lực, thuận tiện thì hợp nhất với quân tiếp viện phía sau.”

Vu Việt gật đầu tỏ vẻ có cùng suy nghĩ: “Như thế, tam thời hãy nghỉ ngơi hồi phục nửa tháng trước đã, nửa tháng sau sẽ quyết định phương án và chiến lược chinh phạt.”

Mặc Phi nhú nhú mày, mở miệng hỏi: “Vậy dân chúng trong thành Trung Đô sẽ xử lý như thế nào?”

Vu Việt nheo mắt lại, không nói gì. Nhưng một tướng lĩnh bên cạnh hần cười nói: “Độc kia cùng lắm chỉ mấy tháng là sẽ phục hồi như cũ, sao còn phải xử lý nữa?”

“Đúng vậy!” Lại có một tướng lĩnh phụ họa nói, “Quân ta vừa mới chiếm lĩnh Trung Đô, trọng điểm là phải nhanh chóng hồi phục quân lực, ổn định trị an, để phòng ngừa Trung Đô xuất hiện biến cố. Về phần đám dân chúng này, sao Phù Đồ đại nhân phải lo lắng làm gì?”

Nhóm dân chúng này đâu có thể coi như mãng phu! Cứ tưởng chiếm lĩnh được thành trì là mọi việc sẽ suôn sẻ sao? Tuy rằng nàng không hiểu việc hành quân đánh giặc, nhưng lại cực kỳ coi trọng đến việc ổn định dân tâm.

Mặc Phi chậm rãi nói: “Chủ công, sự quan trọng của Trung Đô, không cần Phù Đồ phải nhiều lời, được mất của thành trì này sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến hành động mai sau. Hiện nay đã chiếm được tòa thành này, hiển nhiên việc khôi phục thực lực quân ta là trọng yếu, tuy nhiên cũng không thể bỏ qua việc trấn an dân chúng được.”

Ngư gia đồng ý nói: “Phù Đồ nói có lý, quân ta hướng đến sách lược không quấy nhiễu dân chúng, cũng sẽ sắp xếp nhân thủ, mau chóng khôi phục trật tự trong thành, tin tưởng không lâu sau là có thể củng cố nơi đây rồi.”

“Vẫn không đủ.” Mặc Phi nói thẳng, “Phù Đồ đã thị sát ở trong thành một phen, phát hiện rất nhiều binh lính vẫn có hành động khi nhục dân chúng, dân chúng Trung Đô sợ hãi uy thế của Chiếu quân mà không dám phản kháng, tuy nhiên, nếu như trong lòng có chất chứa oán hận, thì sẽ không quy phục thống lĩnh quân ta.”

“Ồ? Như vậy Phù Đồ có thượng sách gì?”

“Lấy dân làm gốc, nếu muốn an trị, trước hết phải an dân, chỉ có như vậy mới có thể khiến cho dân chúng không hận không oán mà quy thuận. Vừa rồi Phù Đồ hỏi đến những dân chúng bị trúng độc là bởi vì nguyên nhân này. Chư vị ở đây đều biết lần ôn dịch này là giả, nhưng mà dân chúng Trung Đô thì lại không biết, bọn họ vẫn còn ở bên trong nỗi sợ hãi bệnh hiểm nghèo. Nếu như lúc này quân ta có thể phái một lượng nhân thủ lớn ra để dốc lòng chăm sóc những người dân này, một khi bệnh tật đi qua, chắc chắn bọn họ sẽ mang ơn quân ta. Phải biết rằng, tướng thủ thành lúc trước của Trung Đô đã không dám tiếp cận những dân chúng hư hư thực thực bị ‘Ôn dịch’.”

Mọi người nghe rất chuyên tâm, thỉnh thoảng có mấy người còn nhẹ gật đầu.

Mặc Phi lại tiếp tục nói: “Đây là sách lược an dân thứ nhất. Thứ hai, thế lực sĩ tộc Trung Đô khổng lồ, uy tín cực kỳ cao, bọn họ nắm giữ kinh tế, tình báo cùng với ngôn luận nơi đây, nếu không thu phục những người này, Trung Đô sẽ có hậu hoạn vô cùng. Phù Đồ đề nghị, trước tiên trấn an các đại sĩ tộc Trung Đô, lại mời ra vài sĩ tộc có uy tín cao ở Trung Đô, cho bọn họ tiền thưởng, rồi lệnh cho bọn họ dẫn dắt dân chúng khôi phục lại cuộc sống, ổn định sản xuất. Đồng thời, tạm thời không thay đổi pháp luật của U Quốc, lệnh cho các đại gia tộc vẫn làm việc như thường.”

Ánh mắt Vu Việt hơi sáng lên, nhìn chằm chằm vào Mặc Phi đang chậm rãi nói, mà Minh Hàn thì hơi hơi mở đôi mắt khép nửa ra.

“Thứ ba, hạ lệnh cấm giết chóc, lấy quân pháp ra để quy phạm hành vi binh sĩ quân ta, không được hung dữ với dân chúng, càng không cho phép giết người, bắt người cướp của, hành vi gian dân vô sỉ, người trái lệnh sẽ giết không tha!”

Lời Mặc Phi vừa nói ra, mấy tướng lĩnh vốn còn vài phần kính trọng đối với nàng lập tức nói: “Do đâu mà Phù Đồ đại nhân nói những lời ấy? Chúng ta trị quân nghiêm cẩn, tuyệt đối không có khả năng xuất hiện loại tình huống giống như lời ngài nói.”

“Trợ Uy tướng quân có lòng trân trọng thuộc hạ, Phù Đồ hiểu được.” Mặc Phi thản nhiên nói, “Nhưng cũng là bởi vì lòng trân trọng này, mới khiến ột số binh lính có chỗ dựa mà chẳng hề sợ hãi, hơn nữa chức vị tướng quân không hề có ý chiếu cố dân chúng của địch quốc, đánh giết một hai người thì đâu phải là sai lầm to lớn gì, phải không? Dưới loại nhận thức này, tướng quân sao có thể chỉ vì vài dân chúng địch quốc mà trừng phạt thân binh của chính mình đâu?”

Mấy tướng quân ở đây trầm mặc không nói.

Mặc Phi lại nói: “Hắn là chức vị biết rằng, hắc thiết kỵ của Chủ công nổi tiếng thiên hạ, ngoại trừ sức chiến đấu cường đại ra, mệnh lệnh nghiêm khắc cũng là một trong số các nguyên nhân, không được cậy mạnh mà ức hiếp kẻ yếu, không được lấy sủng mà tác uy, Phù Đồ còn chưa từng gặp một hắc thiết kỵ nào ngang nhiên uy hiếp dân chúng ở trong thành. Nếu như chức vị tướng quân đều có thể lấy hắc thiết kỵ ra để làm gương, nghiêm khắc trị quân, thưởng phạt phân minh, quân đội Chiếu Quốc chắc chắn sẽ trở thành thiên hạ tối cường, chứ không phải chỉ là một trong số đó.”

Chúng võ tướng đều lộ ra vẻ mặt trầm tư, tuy rằng lời nói của Mặc Phi làm cho họ có chút không thoải mái trong lòng, nhưng mà không thể phủ nhận, ngoại trừ thân binh của Vu Việt và Ngự gia, binh lính của các đại tướng thống lĩnh còn lại đều tồn tại đủ loại thói xấu.

Mặc Phi không bình luận lại việc này nữa, chỉ tiếp tục không nhanh không chậm nói: “Làm được ba điều trên, nhất định Trung Đô có thể khôi phục trật tự nhanh chóng. Bây giờ đang vào mùa thu hoạch, là thời kì hoa màu chín muồi, Trung Đô có rất nhiều dân chúng tháo chạy, rất nhiều ruộng đồng bị bỏ lại, Chủ công có thể phái từng nhóm binh lính đi giúp những dân chúng còn lại thu hoạch gấp lương thực. Lương thực sung túc cũng là bảo đảm viễn chinh trọng yếu của quân ta, không được phép sơ xuất.”

Khóe miệng Vu Việt tràn ra một chút ý cười, khẽ gật đầu.

Minh Hàn đột nhiên cười nói: “Theo như lời Phù Đồ nói, dường như vẫn còn chưa nói hết điểm thứ hai?”

Mặc Phi nhìn về phía hắn.

“Ngoại trừ phong thưởng cho những sĩ tộc nguyện ý quy thuận ra, những kẻ không muốn tâm phục khẩu phục, thì phải diệt trừ.”

Mặc Phi im lặng.

Vu Việt liếc mắt nhìn Minh Hàn một cái, sau đó nói với Mặc Phi: “Minh Hàn nói có lý, không thể nhân nhượng kẻ có dị tâm được.”

Mặc Phi nói: “Việc này Chủ công hãy làm chủ hoàn toàn, Phù Đồ cũng không có dị nghị gì.”

“Như vậy, Phù Đồ còn có thượng sách gì hay không? Xin hãy tiếp tục nói.”

Mặc Phi suy nghĩ, nói: “Nếu có thể yên ổn thế cục Trung Đô, tạo thanh danh tốt cho Chủ công, như vậy...”

“Như vậy thế nào?”

“Như vậy, thuận tiện có thể sai người đi thuyết phục quan lại, dân chúng của mấy thành xung quanh Trung Đô quy thuận Chiếu Quốc, so với Trung Đô, các thành trấn khác có ít quân coi giữ hơn, thủ thành cũng yếu kém hơn, bọn họ chưa chắc đã nguyện ý liều chết chống cự. Nếu như có thể khiến cho dân chúng trong thành Trung Đô tán thành sự thống lĩnh của Chiếu Quốc, như vậy thuyết phục bọn họ sẽ không phải là không có khả năng nữa.”

“Hay.” Ngự gia đột nhiên chup bàn nói, “Nếu có thể thành công, không cần phải sử dụng một binh một tốt nào mà vẫn có thể chiếm được thành trì của địch, thật sự là kế sách hay.”

Vu Việt cười nhẹ một tiếng: “Phù Đồ thường nói không giỏi việc hành quân đánh giặc, hôm nay nghe được một câu, cũng vẫn là không tầm thường.”

“Chủ công quá khen.” Về mặt Mặc Phi bình thản, bộ dạng mặt than không quan tâm hơn thua thật sự đã làm ọi người ở đây bội phục không thôi.

“Như thế, Phù Đồ hãy cẩn thận viết ra một bản tấu trình, chúng ta sẽ thảo luận lại một số chi tiết rồi bắt đầu chấp hành kế hoạch.”

Mọi người đều cùng hô lên hưởng ứng.

Hai ngày sau, dân chúng ở nơi tập trung “Ôn dịch” đã được binh lính Chiêu Quốc chăm sóc, mỗi ngày đưa nước đưa cơm, dọn dẹp đồ bẩn, trong lời nói và việc làm không hề có thái độ chán ghét, hành động này đã khiến cho toàn bộ Trung Đô chấn động, không người nào là không sinh ra lòng cảm kích đối với binh lính Chiêu Quốc.

Chịu ảnh hưởng này, hành động chiêu an sĩ tộc Trung Đô của Vu Việt cũng vô cùng thuận lợi, phần lớn sĩ tộc đều nguyện ý quy thuận, hơn nữa còn đề cử ra vài người có uy tín, trấn an những dân chúng còn lại ở Trung Đô, dưới hiệu lệnh này, dân chúng nhanh chóng khôi phục trật tự cuộc sống và lao động.

Đồng thời, hành vi của binh lính đã bị nghiêm khắc quy phạm, chuyện tình ức hiếp dân chúng cũng từ từ giảm đi, cho đến khi nó hoàn toàn biến mất, uy tín của quân đội Chiêu Quốc ở Trung Đô đã được củng cố một cách cơ bản. So với sự thống trị của Thái Thú U Quốc, hiển nhiên sự thống lĩnh của Chiêu Quốc lại càng được lòng người hơn, không đến một tháng, Chiêu quân đã chiếm được sự tán thành của dân chúng Trung Đô, trong đó cũng không thể không nói đến hành động chữa trị “Ôn dịch” được.

Tuy nói thần cũng là Chiêu Quốc, quỷ cũng là Chiêu Quốc, nhưng mà dân chúng luôn rất khó thấy rõ được mặt xấu xa của chính trị, thường thường, không biết cũng là một loại hạnh phúc...

58. Q.2 - Chương 58: Võ

Đối với việc chiêu an sĩ tộc Trung Đô, Mặc Phi vẫn chưa đích thân tham dự, dù sao thì trước đó không lâu, nàng vừa mới mặc nữ trang chạy một vòng quanh bọn họ, bây giờ mà lại xuất hiện với nam trang, cho dù chỉ có mấy người trong đó nhận ra nàng, cũng đều có thể dẫn tới không ít phiền toái. Nàng nghĩ, ít nhất thì trước khi rời khỏi Trung Đô, nàng sẽ không muốn đối mặt với những quý tộc nơi này.

Thừa dịp trong khoảng thời gian này, nàng đi tế bái mấy vị dũng sĩ lần trước đã liều chết bảo vệ nàng, sau đó lại đến thăm vị dũng sĩ duy nhất còn sống sót kia.

Dũng sĩ khôi phục rất tốt, hần hơi bất ngờ và cảm động đối với việc Mặc Phi đến thăm, về mặt cung kính hành lễ.

Mặc Phi dò hỏi: “Dũng sĩ xưng hô như thế nào?”

“Kẻ hèn là Hoa Vĩnh.”

“Hoa Vĩnh huynh, đa tạ mấy người đã liều chết bảo vệ nên tại hạ mới giữ được tính mạng, thật sự cảm kích vạn phần.”

Hoa Vĩnh vội nói: “Chúng tại hạ thân nhận được mệnh lệnh, tự nhiên phải muôn lần chết cũng không chối từ. Chỉ là thực lực không đủ, suýt nữa khiến cho đại nhân rơi vào tay quân địch, may mắn là đại nhân có thân thủ bất phàm, trong vòng địch nhân mà thoát mái như đi dạo, chỉ một cái vẫy tay đã lấy đi mạng người, kẻ hèn bội phục không thôi.”

“Quá khen.” Lúc trước, trong đầu nàng trống rỗng, cũng không đi thử nghiệm cụ thể thân thủ giết người kia, ngoại trừ nhìn thấy một đám địch nhân xung quanh ngã xuống trước mặt mình, nàng chẳng làm một điều gì khác cả.

Hoa Vĩnh lại nói: “Nhìn thân thủ của đại nhân, kẻ hèn thật sự không đoán ra võ nghệ của ngài xuất từ môn phái nào? Không biết đại nhân có nguyện ý giải thích nghi hoặc cho kẻ hèn hay không?”

“Cái này,” Mặc Phi trả lời, “Cái này được truyền lại từ tổ tiên, cũng không có môn phái cụ thể nào cả.”

“Hóa ra là võ nghệ gia truyền, kẻ hèn thất kính, thất kính.”

Mặc Phi lo lắng hần tiếp tục truy hỏi về chuyện võ nghệ, vì thế, sau khi hàn huyên được vài câu thì cáo từ.

Trên đường trở về, nàng bắt đầu lo lắng một vấn đề, thân ở bên trong loạn thế, sao nàng có thể không có năng lực tự bảo vệ mình được? Chỉ chuyên dựa vào người khác bảo hộ không phải là kế sách lâu dài.

Đứng ở trong viện tử, Mặc Phi sờ sờ chuôi dao trong lòng, sau đó rút nó ra, thận trọng nói: “Trạm Nghệ, có thể dạy ta võ nghệ không?”

Trong dao chậm rãi toát ra một luồng sương đen, trong luồng sương truyền ra giọng nói u lãnh: Có thể .

Mặc Phi không ngờ hần lại đồng ý sáng khoái như thế, vui vẻ nói: “Đa tạ, từ hôm nay trở đi, người chính là sư phụ của ta.”

Đừng gọi ta là ‘Sư phụ’, thể chất của người văn nhược, ta không có cách nào dạy cho người võ công quá cao thâm, chỉ có khéo léo và tốc độ là có thể qua loa được thôi.

“Khéo léo và tốc độ?”

Đúng. Ta sẽ dạy người một bộ chiêu thức đơn giản, lợi dụng sự mềm dẻo và linh hoạt của thân thể, trải qua trăm ngàn lần luyện tập, cho tới khi vận dụng tùy tâm, ra chiêu nhanh chóng, lấy tính mạng người ta chỉ trong nháy mắt.

Mặc Phi hiểu được, gật gật đầu.

Người xem đây, nhớ kỹ! Nói xong câu đó, hần chậm rãi ngưng tụ thành hình người, múa võ nhẹ nhàng, lúc ẩn lúc hiện, giống như ảo ảnh trên mặt nước.

Người khác không thể nhìn thấy linh hồn Trạm Nghệ, cho nên Mặc Phi cũng không lo lắng một màn này dọa đến người khác, cho dù thị vệ bên ngoài có chú ý tới, chẳng qua cũng chỉ thấy nàng đang ngắm người trong sân mà thôi.

Trạm Nghệ lấy tốc độ bình thường diễn luyện một lần, sau đó hóa giải từng chiêu từng thức một, đến lần thứ ba là thông thả nối liền các động tác lại.

Cảm giác hoàn toàn khác biệt với lần trước, lúc này Mặc Phi đứng ở bên ngoài, cũng bởi vì như thế nên mới phát hiện bộ động tác này có một loại mỹ cảm đặc thù, nếu như nói giết người cũng là một loại nghệ thuật, như vậy, bộ võ thuật được tạo ra chuyên để giết người này là một loại nghệ thuật bao gồm cả ưu nhã và lãnh túc.

Diễn luyện xong, Trạm Nghệ thản nhiên nói: Nhớ kỹ chưa?

Mặc Phi nói: “Nhớ kỹ, động tác cũng không phức tạp.”

Mặc dù không phức tạp, nhưng mà muốn chân chính lĩnh hội được ý nghĩa sâu xa trong đó, không thể chỉ trong một sớm một chiều, người cần phải luyện tập thêm, cho đến tận khi có thể thu phát tự nhiên mới thôi.

“Được.”

Trong nửa năm đầu, không thể cầu tốc độ, chỉ có thể từ từ, chậm rãi đến khi người có thể hoàn toàn quen thuộc mỗi chiêu mỗi thức. Nửa năm sau, người có thể cân nhắc lại sau.

“Được.”

Nói xong những điều này, Trạm Nghệ lại hóa thành một luồng sương đen, chậm rãi ẩn vào bên trong thân dao, trước khi biến mất, dường như Mặc Phi còn nghe thấy một tiếng thở dài không thể nghe rõ.

“Cảm ơn người, Trạm Nghệ.” Mặc Phi nhẹ nhàng nói một tiếng, sau đó nhắm mắt nhớ lại chiêu thức vừa rồi, nói cũng kỳ quái, động tác vừa rồi của Trạm Nghệ giống như khắc sâu vào trong đầu vào nàng vậy, vô cùng rõ ràng.

Sau một lát, Mặc Phi cầm lấy dao, thông thả diễn luyện bộ chiêu thức kia một lần, có điều, khi xem thì cảm thấy đơn giản, nhưng lúc chân chính luyện tập mới phát hiện, nếu thân thể không thể nhịp nhàng phối hợp, sẽ có loại cảm giác máy móc ngưng trệ.

Mặc Phi giảm tốc độ lại vài phần, cho đến khi đã luyện tập được năm sáu lần, nàng mới chậm rãi có một chút tâm đắc.

Đối với Mặc Phi mà nói, không thể nghi ngờ rằng võ nghệ rất mới lạ và tràn đầy hấp dẫn, nàng chuyên tâm hoàn toàn đắm chìm vào bên trong luyện tập.

Bóng đêm thanh tịnh mà đẹp đẽ, ở trong viện, bóng dáng màu trắng một mình múa đao, động tác kia trong nhu có cương, chậm rãi mà khéo léo, giơ tay nhắc chân đều mang theo một loại tiết tấu nhẹ nhàng, di chuyển như lãng ba*, thanh mị** không thể tả.

* Lãng ba: Ai xem phim “Thiên long bát bộ” hẳn đều biết đến “Lãng ba vi bộ” của Đoàn Dự – di chuyển khinh công nhanh và nhẹ nhàng.

** Thanh mị: Yên lặng, mị hoặc như yêu ma.

Làm cho khi Vu Việt đi vào trong viện nhìn thấy một màn này. Hắn đứng lặng bất động, sợ quấy rầy đến “Hắn”.

Đây là võ nghệ của Phù Đồ? Nói là võ nghệ, còn không bằng nói là vũ đạo, một vũ điệu múa đao tràn ngập hàm súc, Phù Đồ dùng võ nghệ như vậy để giết chết địch nhân sao?

Vu Việt cảm thấy trên người Phù Đồ tràn ngập bí ẩn, mỗi khi hắn cảm thấy đã hoàn toàn nhìn thấu “Hắn”, “Hắn” sẽ lại mang đến cho hắn ngạc nhiên, phảng phất một tòa bảo tàng vô tận, như vậy thì hắn, bảo hắn làm sao mới có thể buông tay đây?

Hắn từng võ tay thề cùng Phù Đồ, lấy sự cô độc cả đời của “Hắn” để đổi lấy việc hắn vĩnh viễn không khinh nhờn, cứ tưởng rằng như thế là đủ rồi, Phù Đồ sẽ đơn độc phụ tá hắn cả đời, bản thân hắn sẽ vĩnh viễn là người quan trọng nhất trong lòng “Hắn”. Nhưng mà đến bây giờ, lần đầu tiên hắn sinh ra hoài nghi với việc giữ chữ tín của mình, hứa hẹn lúc trước, chẳng lẽ chỉ có mình hắn bị trói buộc? Hắn không chỉ phải lấy được tài năng của Phù Đồ, mà còn phải có cả trái tim của “Hắn” nữa...

Trong viện, rốt cuộc bóng dáng cũng ngừng lại, “Hắn” lau mồ hôi, ngẩng đầu đã thấy Vu Việt đứng ở cửa.

“Chủ công, sao ngài lại đến đây?” Mặc Phi thu hồi dao, đi tới.

“Vừa xử lý xong một số việc vụn vặt, qua bên này một chút.” Vu Việt nhìn mái tóc ngắn nhuộm mồ hôi trên trán “Hắn”, thuận miệng nói.

“Thật là thất lễ.” Mặc Phi lấy tay lau cái trán, “Phù Đồ một thân mồ hôi, thật sự đã tiếp đãi Chủ công không chu đáo rồi.”

“Không sao, người đi rửa mặt một chút đi, bồn vương có việc nói chuyện với người.”

Nghe Vu Việt nói như vậy, Mặc Phi cũng không tiện cự tuyệt, liền mời hắn vào phòng đợi một chút, còn mình thì vội vàng đi rửa mặt, thay một bộ y phục sạch sẽ.

“Chủ công tìm Phù Đồ có chuyện gì vậy?” Mặc Phi một bên giúp Vu Việt đổ rót trà, một bên dò hỏi.

“Vừa rồi ở trong viện, người luyện...” Vu Việt không có nói thẳng việc chính, ngược lại hỏi như thế.

Mặc Phi trả lời: “Chủ công chê cười, Phù Đồ đang luyện võ.”

“Đó là võ nghệ mà người dùng để giết chết đám binh lính U Quốc kia sao?”

“Đúng vậy, có điều khi luyện tập thì tốc độ thông thả, cho nên nhìn có thể không giống vũ kỹ.”

“Vì sao trước kia chưa từng thấy người luyện tập?”

“Phù Đồ không thích giết chóc, hơn nữa nghĩ rằng ở bên trong nơi này không cần thứ đó, cho nên vẫn bỏ qua mà không dùng, tuy nhiên, ở bên trong loạn thế, có võ nghệ phòng thân vẫn là cần thiết.”

Sắc mặt Vu Việt hơi lạnh, hần nhìn chén trà, chậm rãi nói: “Là do bốn vương đặt người vào hiểm địa.”

“Chủ công, trăm ngàn lần đừng nói như thế.” Mặc Phi vội nói, “Phù Đồ cảm kích Chủ công, nếu không có Chủ công bảo vệ, Phù Đồ sớm đã thân ngoài dị thế. Giống như lần này, ngài phải tới tám dặm sĩ, liều mạng cứu Phù Đồ về, Phù Đồ cũng không biết làm sao để hồi báo.”

“Đây là việc bọn hần phải làm.” Vu Việt nói thẳng.

Mặc Phi gật đầu, không dây dưa vấn đề này nữa. Nói đến hộ vệ, đột nhiên nàng nghĩ đến Cô Hạc, theo lý mà nói, nếu như hần vô sự, thì từ sớm đã phải đến Trung Đô rồi, không biết vì sao đến nay vẫn không thấy bóng người. Lấy thân thủ của hần, Mặc Phi tuyệt đối không tin hần sẽ gặp phải nguy hiểm gì.

“Người đang suy nghĩ chuyện gì thế?” Vu Việt thấy hần trầm tư, mở miệng hỏi.

Mặc Phi trả lời: “Ngày đó Cô Hạc bảo hộ cho Phù Đồ rời khỏi đại doanh, trên đường, hần xuống ngựa chặn truy binh, đến bây giờ vẫn không có tin tức gì, Phù Đồ có chút lo lắng.”

Vu Việt hí mắt nói: “Võ sĩ Cô Hạc là đệ nhất võ giả, người đừng lo lắng quá.”

“Phù Đồ hiểu được.” Mặc Phi trầm mặc một hồi, mới lại hỏi, “Đúng rồi, hôm nay Chủ công tìm Phù Đồ có chuyện gì thế?”

Vu Việt nhìn “Hần” một cái, nói: “Lần trước, không phải Phù Đồ đề nghị phái sứ giả đi thuyết phục các thành trì khác quy thuận quốc gia của ta sao?”

“Đúng vậy, Chủ công còn lo lắng điều gì?”

“Là vấn đề chọn người.” Vu Việt nói, “Hiện nay, dưới trướng bốn vương, người có đảm lược và tài hùng biện chỉ có người và Minh Hàn, đương nhiên bốn vương không thể cho hai người các người dẫn thân vào nguy hiểm được, cho nên vấn đề chọn người này là một cái nan đề.”

“Chủ công, vì sao lại chỉ nhìn đến người bên cạnh mình?”

“Hử?” Vu Việt cảm thấy hứng thú nói, “Phù Đồ có “Người bên ngoài” để tiến cử sao?”

Mặc Phi nói: “Sĩ tộc Trung Đô có thể có sức ảnh hưởng như hiện nay thì cũng không phải là hạng người tầm thường, khẳng định là bọn họ đều có lui tới các thành trì có thể lực, nếu Chủ công đã muốn thu phục bọn họ, vì sao không tuyển từ bên trong bọn họ ra một, hai người đi làm thuyết khách đâu?”

Ánh mắt Vu Việt sáng ngời.

Mặc Phi lại nói: “Chủ công có thể hứa hẹn, nếu ai có thể làm được việc, thì sẽ bồi dưỡng gia tộc đó thành đệ nhất ở Trung Đô. Đương nhiên, lời này chỉ có thể nói một cách không rõ ràng, tin tưởng những người đó đều là người hiểu biết, người không động tâm sẽ chỉ có một số nhỏ thôi.”

Vu Việt tỏ vẻ đồng ý, trong lòng cũng sáng tỏ thông suốt: “Quả nhiên Phù Đồ có tâm tư nhạy bén, lúc ấy, khi đưa ra vấn đề thuyết phục thì người đã xem trọng sĩ tộc Trung Đô rồi đúng không?”

“Có thể nói như vậy.” Mặc Phi lạnh nhạt nói, “Sở dĩ, nguyên nhân Phù Đồ đề nghị thu phục bọn họ là ở chỗ này, những sĩ tộc đó chiếm cứ thế lực ở nơi đây, tự nhiên tác dụng không cần phải nhiều lời nữa.”

“Nói như thế, bốn vương phải chọn lựa cho tốt một phen mới được.” Vu Việt vuốt cằm, lẩm bẩm nói.

Mặc Phi nâng chén trà lên vừa định uống một ngụm, lại như nhớ tới cái gì đó, dừng lại động tác, nói: “Đúng rồi, Chủ công.”

“Chuyện gì?”

“Không biết Chủ công có thể giúp Phù Đồ sưu tập một số bộ sách có liên quan đến luật pháp, hành chính, v.v...của U Quốc không? Phù Đồ muốn nghiên cứu một chút.”

Vu Việt dừng một chút nói: “Thư các của phủ Thái Thú không có sao?”

Trong mắt Mặc Phi hiện lên một tia khinh bỉ khó có được, trả lời: “Hiển nhiên tên Thái Thú này là hạng người kém cỏi không có học vấn, tuy rằng trong thư các có thư từ như núi, nhưng không có ai để ý, sớm đã

hư hại mố meo, không thể lật xem được. Phù Đồ có định phái người sửa sang lại một lần nữa, đáng tiếc quá mức tổn kém.”

Vu Việt đồng ý nói: “Việc này không khó, bổn vương sẽ phái người giúp người thu thập, tin tưởng chỉ ba ngày sẽ có thu hoạch.”

“Như thế, Phù Đồ tạ ơn Chủ công trước.” Mặc Phi nâng chén trà lên, tôn kính nói.

“Người nha, dường như lúc nào cũng có thể tìm được rất nhiều việc để làm.” Vu Việt cầm lấy cái chén, lặng lẽ nhìn hẩn, trong mắt lộ ra vẻ nhu hòa mà ngay chính bản thân hẩn cũng chưa từng phát hiện.

Khi nào thì bản thân mới có thể trở thành người chuyên chú nhất trong lòng “Hẩn” đây?

59. Q.2 - Chương 59: Tai Họa

Công tác tiến hành thuyết phục mấy toà thành của Vu Việt có vẻ thuận lợi, trong một tháng, mấy sĩ tộc đã lợi dụng lực ảnh hưởng lần này, lần lượt thuyết phục Bích Nha, Thuần Lưu, Kiềm Phác, v.v...quy thuận Chiếu Quốc. Thế nhưng đến khi tiếp xúc với thành Cừ Vọng thì lại bị kháng cự quyết liệt.

Lúc trước, tướng thủ thành Trung Đô là Địch Kha tháo chạy, dẫn binh tiến vào Cừ Vọng, kết hợp làm một với đội quân trung tâm của Cừ Vọng, sau đó bọn họ liên tục quan sát chiều hướng của Chiếu quân, cứ tưởng rằng ôn dịch lan tràn sẽ khiến cho Trung Đô hỗn loạn, đáng tiếc Vu Việt lại xử lý được ôn dịch, Chiếu quân còn mượn điều này mà đạt được sự tôn sùng khắp trên dưới Trung Đô, cái này làm cho kế hoạch đánh bất ngờ của Địch Kha trở nên vô ích. Nhưng là một trung lương của U Quốc, hẩn tuyệt đối sẽ không đầu hàng Chiếu Quốc.

Đã hết hi vọng chiếm Cừ Vọng trong hòa bình, đám người Vu Việt bắt đầu chuẩn bị quân lực, dự định sẽ tiến hành một trận ác chiến.

Đột nhiên Mặc Phi bừng tỉnh từ trong giấc ngủ, nhìn bốn phía xung quanh mới xác thực là bản thân đang ở trong phòng, thế nhưng cơn ác mộng vừa rồi rất chân thật, tuy rằng hiện tại không nhớ lại được cụ thể mình mơ cái gì, nhưng mà trong đầu nàng luôn quanh quẩn rất nhiều tiếng kêu rên tuyệt vọng, cái loại sợ hãi và thống khổ này khiến cho nàng sợ hãi không thôi.

Nàng lại có một loại dự cảm mơ hồ, nếu như là lúc trước, có lẽ nàng chỉ biết coi nó là một cơn ác mộng, nhưng mà sau nhiều lần được chứng kiến sự của thần kỳ Ngọc Phù, nàng khẳng định đây tuyệt đối là một loại cảnh báo.

Nhưng mà, rốt cuộc là cảnh báo cái gì?

Mặc Phi vừa xoa cái trán vừa khoác y phục xuống giường, đi đến bên bàn thấp đèn, bầu trời ngoài cửa sổ đã dần hiện lên một vầng màu trắng, chứng tỏ lúc này trời đã sắp sáng rồi.

Tình huống trước mắt của Trung Đô rất thuận lợi, có điều gần đây thời tiết u ám, mấy ngày nay, binh lính Chiếu Quốc đều giúp dân chúng Trung Đô gặt gập lương thực, hi vọng có thể thu gặt xong toàn bộ trước khi trời mưa. Đồng thời dưới sự chăm sóc của binh lính, những dân chúng bị trúng độc đã chậm rãi bình phục, danh vọng của Chiếu quân ở Trung Đô ngày càng lên cao, cho dù nói có loạn dân xuất hiện, bất kể thể nào Mặc Phi cũng sẽ không tin tưởng .

Nếu không phải bên trong, vậy thì là kẻ thù bên ngoài sao?

Mấy ngày nữa Vu Việt sẽ mang binh tấn công Cừ Vọng, mà Ngự gia thì đã sớm xuất binh đi Tây Nam, quét sạch thế lực còn sót lại ở bên kia U Quốc. Vấn đề sau không lớn, như vậy, cái thực sự nguy hiểm chính là Cừ Vọng sắp tấn công đó ư?

Nghĩ đến đây, Mặc Phi trải bản đồ ra, vuốt phẳng nó dưới ngọn đèn. Cừ Vọng có địa hình bình nguyên, diện tích nhỏ hơn gần một phần ba so với Trung Đô, không có nơi hiểm yếu, chỉ có một dòng sông Tịnh Hà

chảy qua, trước mắt, đại khái quân thủ thành cộng với quân đội của Địch Kha có khoảng năm vạn người, kỳ thật, cho dù U Quân có đưa thêm quân viện trợ đến thì hẳn là vẫn không đủ thực lực để chống đỡ đại quân Vu Việt.

Suy đi nghĩ lại, Mặc Phi vẫn cảm thấy kế hoạch công thành lần này của Vu Việt có nguy hiểm gì đó.

Chẳng lẽ Tê Túc lại nhúng tay vào trong đó và nghĩ ra kế sách ác độc gì rồi?

Điều này cũng không có khả năng, hẳn là loại người để đạt được mục đích sẽ không từ thủ đoạn, lần tiến công chiếm đóng Trung Đô này mà tính sai, kế hoạch của Minh Hàn là chỉ làm giá y* một lần, vì thế sẽ không dễ dàng buông tha cho được.

* Giá y: y phục xuất giá. Ý ở đây là chuẩn bị tất cả ột lần duy nhất.

Mặc Phi nhắm mắt lại, cố sức nhớ lại tình cảnh trong mộng vừa rồi, nhưng mà vô luận thế nào cũng không nghĩ ra được. Sau một lúc lâu, nàng bắt đầu dĩ đành phải buông tha cho nó. Nàng vốn không định đồng hành, bây giờ, xem ra lại phải chủ động xin ra chiến trường một hồi mới được .

“Cái gì? Người cũng muốn tham dự hành động sau này sao?” Vu Việt cảm thấy kỳ quái, không phải Phù Đồ luôn cách xa chiến trường giết chóc ư?

Mặc Phi gật đầu: “Hi vọng Chủ công đồng ý.”

“Vì sao?”

Mặc Phi suy nghĩ, nói: “Phù Đồ muốn đi theo Chủ công học thêm một chút việc lĩnh quân tác chiến.”

“A.” Vu Việt cười nói, “Chẳng lẽ Phù Đồ cũng có chí làm tướng quân? Sau này cũng muốn làm trí tướng giống như Ngự gia sao?”

“Chủ công nói đùa, sao Phù Đồ có thể làm tướng quân được, chỉ là muốn hiểu rõ về việc quân nhằm nghiên cứu sách lược cải cách quân sự mà thôi.”

“Cải cách quân sự?”

“Xin Chủ công đừng cho rằng Phù Đồ không biết tự lượng sức mình.” Phù Đồ hành lễ nói, “Trong tương lai, Phù Đồ hi vọng có thể ghi chép lại một bộ tổng luận về binh pháp quân sự, trong đó bao gồm những nội dung quan trọng về ưu khuyết của các vị tướng tài, hư thực của binh gia, biến hóa tỉ mỉ của việc bày binh bố trận, tay nghề cao thấp của chế tạo binh khí, địa thế công chiếm, v.v... Đương nhiên, những điều này chỉ một mình Phù Đồ thì không thể hoàn thành được, ngoại trừ kinh nghiệm và cách hành binh của các vị tướng soái ra, sự từng trải của bản thân là điều không thể thiếu. Cho nên Phù Đồ mong Chủ công mang Phù Đồ tham dự trận chiến này, mặc dù Cưu Vọng không bằng Trung Đô, nhưng đó là yếu địa của U Quốc, tin rằng muốn phá được nơi này cũng không phải chuyện dễ dàng.”

Vu Việt bị ý tưởng của Phù Đồ làm cho rung động, trước kia chưa từng có học thuyết đầy đủ về binh pháp, nếu như bộ sách của Phù Đồ có thể hoàn thành, tất sẽ là bảo điển của binh gia.

Phù Đồ đưa ra lý do đường hoàng như thế, Vu Việt không nghĩ ra lý do cự tuyệt gì, đồng thời trong lòng cũng bắt đầu chờ mong ngày nào đó bộ sách của Phù Đồ hoàn thành, một bộ sách mà chưa một nhà dụng binh nào từng sáng tác, hiển nhiên sẽ có sức hút vô cùng to lớn đối với võ tướng và mưu sĩ.

Có điều hành động dự định này lại bị trì hoãn bởi cơn mưa bất chợt, mưa lớn kéo dài tới bốn ngày mới chấm dứt, trong mấy ngày sau đó, Vu Việt chờ đợi thời tiết tốt lên rồi mới dẫn đầu chín vạn nhân mã, xuất phát tới Cưu Vọng, Mặc Phi tự nhiên cũng đi theo.

Có điều kỳ quái là dọc theo đường đi, nàng không cảm nhận được bất kì cảnh báo nào nữa, trong lòng nàng không khỏi hoài nghi chính phán đoán của bản thân mình, chẳng lẽ cảnh báo không phải là lần hành quân này sao?

Mang theo nghi hoặc này, Mặc Phi theo đại quân tiến vào phạm vi lãnh địa của Cưu Vọng, nơi đóng quân chỉ cách thành trì nửa dặm.

Mặc Phi đứng bên trong doanh địa, đánh giá bốn phía, đúng như trên bản đồ miêu tả, nơi này là một dải bình nguyên, tầm nhìn trống trải, không có nguy hiểm rình rập, nếu có thể dẫn quân thủ thành ra đây, lấy uy lực kỵ binh của Vu Việt, Địch Kha tuyệt đối không phải là đối thủ. Đương nhiên là đối phương cũng hiểu được chuyện này, chắc chắn sẽ tử thủ* không ra. Đại khái Chiêu quân sẽ vây khốn khiến cho bọn họ hỗn loạn trước, sau đó sẽ chặt đứt nguồn lương thực của bọn họ, buộc bọn họ phải quyết chiến, nếu như không thành công, vậy thì sẽ tấn công bằng sức mạnh.

* Tử thủ: cố sống chết để giữ lấy.

Nghỉ ngơi hồi phục hai ngày, Vu Việt phái người chặt đứt nguồn lương thực, sau đó thử tiến công vài lần, quan sát phòng thủ và chiến lược của đối phương.

Trải qua vài lần thử nghiệm, Vu Việt có cảm giác hơi kỳ quái, vì sao Cừu Vọng không giống như đang có năm vạn quân coi giữ vậy? Binh lực thủ thành thì rối loạn, ứng phó thì bối rối một mội. Chẳng lẽ quân địch đã suy yếu rồi?

Sau khi trầm ngâm một lúc lâu, Minh Hàn nói: “Có cạm bẫy, nhất định có cạm bẫy.”

“Minh Hàn thấy thế nào?”

“Trước mắt có mấy khả năng, thứ nhất, quả thật Cừu Vọng không có binh lực, Địch Kha đã điều đại quân đến thành trì khác, nơi này chỉ dùng để làm mồi nhử ngăn chặn quân ta. Thứ hai là U quân cố ý bày bố nghi trận, muốn dụ quân ta đánh vào trong thành, mà bọn họ thì sắp đặt sẵn cạm bẫy bên trong đó. Thứ ba là chủ lực của Địch Kha đang ẩn núp bên ngoài, chuẩn bị thời cơ đánh lên quân ta. Chủ công cho rằng phỏng đoán nào có khả năng hơn?”

Vu Việt trầm ngâm nói: “Địch Kha muốn đánh lên không phải là chuyện dễ, bốn vương cảm thấy loại thứ ba là không có khả năng nhất. Còn về loại thứ hai, trong thành có loại cạm bẫy nào có thể dồn quân ta vào chỗ chết được đây? Tuy nói chiến đấu trong thành sẽ kiểm chế lực lượng của kỵ binh, nhưng mà sức chiến đấu bên phía bộ binh của bốn vương cũng không tầm thường, trừ khi binh lực quá mức chênh lệch, nếu không, muốn vây khốn quân ta thì tuyệt đối không thể. Nói như vậy, trước mắt xem ra loại đầu tiên là có khả năng nhất rồi.”

Minh Hàn nói: “Theo lời trinh thám báo lại, quả thật mấy ngày gần đây Cừu Vọng có điều động vài nhóm binh mã, Địch Kha có mang quân rời đi hay không thì không rõ, nhưng chắc chắn trong thành không có đến năm vạn quân phòng thủ.”

Vu Việt hít một hơi thật sâu, sau một lát suy tư, quyết đoán hạ lệnh: “Ngày mai tiến công, nhất thiết phải đánh hạ Cừu Vọng!”

Mặc Phi yên lặng lắng nghe ở một bên, trong lòng hơi tán thành với phỏng đoán của Minh Hàn, có điều huyết thái dương của nàng lại bắt đầu mơ hồ phát đau, cái loại cảm giác nguy cơ này lại xuất hiện.

Nàng muốn nói rồi lại thôi, sau một lúc lâu vẫn không nghĩ ra lý do gì để ngăn cản Vu Việt công thành. Do dự một hồi, thầm nghĩ: cảm giác vẫn chưa rõ ràng, cứ đợi ngày mai xem thế nào đã. Mặc Phi không tin có chiến thuật nào có thể diệt sát đại quân Vu Việt trong nháy mắt được.

Nhưng mà đến ngày thứ hai, kế hoạch công thành của Vu Việt vẫn chưa thành công, bởi vì đêm hôm đó doanh địa của hắn bị đánh lên, mặc dù tổn thất không nghiêm trọng, nhưng lại khiến cho nghi ngờ trong lòng Vu Việt và Minh Hàn chất chồng, không phải đám U quân này đến đánh lên, rõ ràng là đến tìm cái chết, bọn chúng chỉ có vẻn vẹn không tới một ngàn binh mã, còn chưa tiếp cận được đại trưởng thì đã bị Chiêu quân ngoài doanh trại tiêu diệt, hơn nữa không ai còn sống sót, không phải là Chiêu quân không muốn tha chết cho bọn họ, mà là toàn bộ địch binh bị bắt giữ này đều tự sát mà chết.

Thủ đoạn ngoan tuyệt như vậy đã khiến cho Vu Việt phải tạm dừng tiến công vào ngày thứ hai, chuyển sang xem xét tình huống, không ngừng bàn bạc với Minh Hàn xem rốt cuộc U quân đang có âm mưu gì?

“Bọn họ đang kéo dài thời gian sao?” Minh Hàn tự xưng là thông minh, lúc này cũng không khỏi trở nên hoang mang.

“Nếu như Địch Kha buông tha cho Cưu Vọng, vậy thì cần gì phải phái tử sĩ đến kéo dài thời gian? Điều này chẳng phải là hy sinh vô ích sao?” Vu Việt mang vẻ khó hiểu.

Minh Hàn lại lâm vào trạng thái mê mang, sau một lúc lâu mới nói: “Chắc chắn bọn họ đang kéo dài thời gian, bởi vì bọn họ cần thời gian chuẩn bị cạm bẫy.”

“Là dạng cạm bẫy gì?”

“Không biết được.” Minh Hàn bình tĩnh nói, “Nhưng Minh Hàn xác định, chúng ta phải mau chóng công chiếm Cưu Vọng, không thể để cho bọn hắc có dư thời gian được.”

Vu Việt gật đầu, giọng nói lạnh lùng: “Ngày mai khi công chiếm được tòa thành này, bốn vương cũng muốn nhìn xem bọn hắc đã chuẩn bị cho bốn vương loại cạm bẫy gì mới được.”

Đợi đến khi chân chính công thành thì đã là ngày thứ ba trong kế hoạch ban đầu, Vu Việt phái binh lính bắt đầu tiến công, dùng những binh lính dũng cảm không sợ chết leo lên tường thành.

Mặc Phi và Minh Hàn ở hậu phương xa xa nhìn lại, quả nhiên phát hiện sức chống cự của đối phương không mãnh liệt, nhìn sơ qua thì dường như quân coi giữ trên tường thành còn không có được mấy ngàn người.

Minh Hàn khẽ nhíu mày, lẩm bẩm nói: “Rốt cuộc U quân đang cất giấu âm mưu gì đây? Vì sao có loại dự cảm không rõ như thế này?”

Mặc Phi đứng ở một bên im lặng không nói, ngay cả Minh Hàn cũng có dự cảm không hay, mà nàng cũng càng trở nên bất an rồi.

Chỉ mới có hai canh giờ, cửa thành Cưu Vọng đã dễ dàng bị công phá, quân phòng thủ trong thành hỗn loạn, nhanh chóng bị đội quân của Vu Việt tiêu diệt. Dân chúng trong thành đều đóng cửa không ra ngoài, sau khi tiêu diệt địch binh xong xuôi, trong thành lại hiện ra một loại yên tĩnh quỷ dị.

Vu Việt cưỡi ngựa đi trên ngã tư đường cũng không nhìn ra dị trạng gì, vừa rồi thám báo được phái đi quan sát khắp các ngã đường cũng không phát hiện ra địch binh chống cự, tướng thủ thành Cưu Vọng cũng nhanh chóng bị bắt, người này bị dọa đến không nói thành lời, tra xét hồi lâu mới biết được đội quân của Địch Kha chỉ ở trong thành nửa tháng đã không biết đi đâu rồi.

Minh Hàn đột nhiên hỏi: “Vài ngày trước, người phái tử sĩ đến đánh lén quân doanh của ta phải không?”

“Tử sĩ?” Tướng thủ thành mang vẻ mặt mờ mịt, ú ớ nói, “Ta nào dám phái tử sĩ nào đi đánh lén Nhung Trần Vương đâu? Lúc trước khi rời đi, Địch Kha có nói tại hạ chỉ cần thủ vững không ra, hắc tất sẽ có biện pháp hóa giải nguy cơ cho tại hạ. Ai ngờ hắc mang mấy vạn binh mã của tại hạ đi thì không nói, khi quân địch tràn vào cũng chẳng thấy bóng dáng xuất hiện.”

Vu Việt cùng Minh Hàn hai mặt nhìn nhau, trong lòng đồng thời hiện lên một suy nghĩ: Thủ thành Cưu Vọng chính là vật hi sinh của Địch Kha? Dụng ý là muốn lừa gạt binh mã của hắc?

Nhưng mà, vì sao lại phải phái tử sĩ đến đánh lén?

Việc làm này hoàn toàn là dư thừa sao? Trong thành cũng không có cạm bẫy nào, vậy hắc kéo dài thời gian là có mục đích gì?

Mặc Phi không biết nghi hoặc của đám người Vu Việt, nàng đi tới cửa mới phát hiện bên ngoài mây đen đã kéo đến đầy trời, nhìn màn mưa mù mịt, nàng cảm thấy bản thân rất khó chịu, từ khi tiến vào tòa thành này, nàng luôn có loại cảm giác ngột thở, bây giờ nhìn trận mưa này thì lại càng khó chịu không nói nên lời. Trên đường, thỉnh thoảng có vài người dân Cưu Vọng vội vàng đi qua, trong đầu Mặc Phi dần dần cảm thấy hốt hoảng, dường như bên tai nàng lại liên tiếp truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

“A!” Đột nhiên Mặc Phi ôm trán ngồi xổm xuống.

Vu Việt đang nói chuyện cùng với Minh Hàn lập tức cả kinh, vội vàng chạy tới đỡ Mặc Phi, dò hỏi: “Làm sao vậy?”

Mặc Phi không nói ra lời, cũng không nghe thấy giọng nói vội vàng của Vu Việt, trước mắt là một khoảng tối tăm, trong đầu chỉ còn lại tiếng kêu rên của rất nhiều người.

Đó là một giọng nói vô cùng kinh khủng, giống như là quái vật cắn nuốt con người...

Vu Việt nâng mặt Mặc Phi lên, nhìn hai mắt “Hắn” nhắm chặt, sắc mặt trắng bệch, một bộ dáng đau đớn muốn chết. Trái tim của hắn mạnh mẽ co rút lại, không chút nghĩ ngợi đã ôm ngang hắn, vừa chạy vào trong phòng nghỉ vừa dặn dò Minh Hàn nhanh chóng phái người tìm đại phu đến.

“Phù Đồ, Phù Đồ, người làm sao vậy? Tỉnh, tỉnh lại! Nói cho bốn vương nghe khó chịu như thế nào?” Vu Việt nửa ôm Mặc Phi ngồi ở trên giường, không ngừng ghé vào lỗ tai “Hắn” nói.

“Chủ... Công.” Mặc Phi nhỏ giọng lầm bầm một tiếng.

Vu Việt kinh hãi, nói: “Người sao rồi? Đờng nóng vội, đại phu sẽ đến ngay lập tức.”

“Đại phu?” Thần trí Mặc Phi lập tức tỉnh táo lại không ít, nàng lắc đầu, “Ta không sao, không cần đại phu.”

“Người còn nói không có việc gì?” Vu Việt không vui, nâng cằm “Hắn” lên nói, “Nhìn sắc mặt của người khó coi thế nào đi?”

Mặc Phi cảm thấy thân mật như vậy có chút không ổn, thoáng rời khỏi cái ôm của Vu Việt, nhẹ giọng nói, “Chỉ là đột nhiên tim đập nhanh thôi, không phải là bệnh nghiêm trọng gì cả.”

Vu Việt không tin nói: “Bốn vương chưa bao giờ nhìn thấy người có bộ dáng thống khổ như thế cả.”

Mặc Phi nhớ tới cảm giác sợ hãi tràn ngập vừa rồi, nàng giữ chặt ống tay áo của Vu Việt, nói: “Chủ công, chúng ta nhanh chóng rời khỏi tòa thành này đi!”

“Vì sao?” Vu Việt khó hiểu.

“Phù Đồ cũng không biết giải thích như thế nào.” Mặc Phi mang vẻ kiên quyết nói, “Xin Chủ công hãy tin tưởng Phù Đồ, mau rời khỏi nơi này, chẳng những quân ta phải rời khỏi, ngay cả dân chúng Cừu Vọng cũng phải rời đi!”

Vu Việt càng thêm nghi hoặc, chần chờ một hồi, nói: “Cừu Vọng có ít nhất hai mươi mấy vạn dân chúng, sao bốn vương có thể khiến bọn họ rời đi được?”

Mặc Phi cũng không rõ sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng nàng khẳng định, nếu như tiếp tục ở trong này, thì chắc chắn sẽ tạo thành thương vong vô cùng lớn, bất kể như thế nào, nàng cũng không có cách nào quên được tiếng kêu rên của cả trăm ngàn người kia.

Yên lặng một lúc lâu, đột nhiên Mặc Phi cúi thấp đầu hành lễ với Vu Việt, thận trọng thỉnh cầu: “Xin Chủ công hãy tin tưởng Phù Đồ, nhanh chóng đưa dân chúng rời Cừu Vọng, bất kể là dùng lý do nào, chỉ cần rời khỏi nơi đây là được.”

Vu Việt nhíu mày, không đợi hắn trả lời, Minh Hàn vừa vặn đã mang theo đại phu đi vào, nhìn thấy Phù Đồ hành đại lễ như thế, vẻ mặt sửng sốt. “Xảy ra chuyện gì vậy?” Minh Hàn hỏi.

Vu Việt nói: “Phù Đồ thỉnh cầu bốn vương nhanh chóng rời khỏi Cừu Vọng, hơn nữa còn phải đưa dân chúng Cừu Vọng cùng rời đi.”

Minh Hàn nhìn về phía Mặc Phi, hỏi: “Vì sao?”

Mặc Phi nói: “Phù Đồ cảm giác có một trận đại họa sắp xảy ra.”

Ánh mắt Minh Hàn hơi dần ra, cả người rơi vào trạng thái mê mang, sau một lúc lâu đột nhiên nói: “Đi! Chủ công, chúng ta lập tức đi!”

Vu Việt mang vẻ mặt nghi hoặc nhìn hắn.

Minh Hàn nói: “Lúc trước cảm thấy Dịch Kha có âm mưu, quân ta đoạt được Cừu Vọng quá mức dễ dàng, nếu như hắn buông tha cho nơi đây thì sẽ không phải tử sĩ đến kéo dài thời gian rồi, nhưng mà hắn làm như vậy, chắc chắn là đang âm mưu cái gì đó.”

“Hắn âm mưu cái gì?”

“Tạm thời Minh Hàn không đoán ra, nhưng tuyệt đối là một âm mưu lớn có thể khiến quân ta thương vong thảm trọng!” Minh Hàn khẳng định nói, “Hơn nữa, Minh Hàn cảm thấy, bất kể cảm giác của Phù Đồ có nguyên nhân gì, nơi đây cũng không nên ở lâu nữa!”

Vu Việt cũng là người quyết đoán, thế nhưng hai thân tín đều nói như thế, hẳn không lý do gì không tin, mất đi một tòa thành thì còn có thể đoạt lại được, nhưng mà nếu do sơ ý mà hao binh tổn tướng, thì sẽ mất nhiều hơn được. Hắn đứng dậy, nhân tiện nói: “Một khi đã như vậy, sự việc không thể chậm trễ, chúng ta lập tức rời đi.”

Mặc Phi vội hỏi: “Chủ công, còn dân chúng Cư Vọng thì sao?”

“Phù Đồ,” Minh Hàn nói, “Sao chúng ta có thể mang theo nhiều dân chúng như vậy được đây? Cho dù có thể thì cũng rất hao phí thời gian, chúng ta không thể vì những người không có liên quan gì mà khiến cho binh lính rơi vào hiểm cảnh được.”

Mặc Phi khẽ cắn môi, nói: “Như vậy, xin hãy để Phù Đồ ở lại thành thuyết phục những người khác rời đi!”

“Ồ đồ!” Vu Việt cả giận nói, “Người chỉ có một người thì làm được chuyện gì? Bỏn vương sẽ không đồng ý!”

Thái độ của Mặc Phi cũng vô cùng kiên quyết, giác bi ai kinh khủng kia lúc nào cũng níu chặt lấy trái tim nàng, nàng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng nàng biết, nếu cứ rời đi như vậy, nàng sẽ hối hận cả đời.

Con người, có đôi khi sẽ có cái nên làm, có cái không nên làm, có lẽ nàng không phải là một người bác ái, nhưng cũng không phải là người coi thường sinh tử.

“Cho dù Chủ công không đồng ý, Phù Đồ cũng không thể không ở lại.”

Vu Việt hừ lạnh một tiếng, tiến lên từng bước, lấy tốc độ cực kì nhanh chóng chụp vào gáy của Mặc Phi, khi “Hắn” xụi xuống mặt đất thì ôm lấy “Hắn”, sau đó nói với Minh Hàn: “Đi!”

Tuy nói không muốn quan tâm đến dân chúng Cư Vọng, nhưng Vu Việt nghĩ đến vẻ kiên quyết lúc cuối cùng của Phù Đồ, cho nên vẫn phái ra một lượng lớn binh lính đi quanh thành gào thét, lấy lý do “Thiên tai sắp tới” để thông báo cho những người dân này rời đi, rồi sau đó lại nói với tướng thủ thành Cư Vọng: “Nếu như người còn có một chút trách nhiệm, hãy mau chóng mang theo dân chúng trong thành của người rời khỏi nơi đây.” Nói xong câu này thì ôm Mặc Phi, dẫn dắt đội quân cấp tốc rời khỏi thành trì vừa mới đánh hạ này.

Đi được ba, bốn dặm, mưa rơi càng lúc càng lớn, Vu Việt liền quyết định tìm một chỗ hạ trại trước đã.

Lúc này, Mặc Phi đã tỉnh lại từ trong hôn mê, nhìn Vu Việt đang đón mưa gần trong gang tấc, nàng nhanh chóng nhớ tới chuyện xảy ra, nhìn lại xung quanh, hiển nhiên Chiếu quân đã rời khỏi Cư Vọng.

Nàng lạnh lùng nói: “Người cứ mặc kệ nhiều người như vậy sao?”

“Người đang nghi ngờ bỏn vương ư?” Vu Việt thản nhiên nói.

Mặc Phi quay đầu đi, hai nắm tay xiết chặt, vốn định ra sức nói vài câu, ai ngờ huyết Thái Dương lại mơ hồ trở nên đau đớn.

Trong lòng nàng rung mình, hỏi: “Chúng ta rời khỏi thành Cư Vọng bao xa rồi?”

“Ước chừng ba, bốn dặm rồi!” Vu Việt trả lời, “Mưa rơi ngày càng lớn, bỏn vương đang muốn tìm một chỗ hạ trại.”

“Không.” Mặc Phi lập tức nói, “Tiếp tục chạy đi, tăng nhanh tốc độ!”

Vu Việt nhìn hắn, từ khi tiến vào Cư Vọng, một số lời nói của Phù Đồ luôn khiến cho hắn hoang mang, không có lý do gì, không có dấu hiệu gì, dường như đều là một loại dự cảm khó có thể giải thích, mà càng kỳ lạ hơn là ngay cả Minh Hàn cũng tin tưởng có nguy hiểm.

Mặc Phi thở dài một hơi, lạnh lùng nói: “Nếu đã rời đi rồi, sao Chủ công không tin Phù Đồ một lần nữa, đẩy nhanh tốc độ lên đường, nguy hiểm vẫn còn.”

Vu Việt cũng không nói nhiều, phát ra quân lệnh, chạy nhanh về phía trước.

Trong lòng mấy vạn Chiêu quân tràn ngập nghi hoặc, dù có lời oán than cũng không dám nói ra miệng, chỉ có thể nhận mệnh đi trong trời mưa.

Đến khi đã chạy được thêm vài dặm, đột nhiên phía xa truyền đến tiếng động ầm ầm. Đám người Vu Việt không khỏi dừng chân lại, đồng loạt nhìn về phía phát ra âm thanh, bởi vì tầm mắt mờ mịt, cho nên không nhìn thấy cái gì, chỉ có thể nghe thấy từng trận tiếng động kinh thiên động địa.

“Xảy ra chuyện gì thế?” Vu Việt nhíu mày lắm lắm nói.

Mặc Phi vội la lên: “Đừng dừng lại, chạy mau!”

Hồi chuông cảnh giác trong đầu nàng mãnh liệt, ngón tay run nhè nhẹ, bên tai lại như nghe được vô số khóc tiếng la.

Chiêu quân không để ý, tiếp tục gia tốc hành quân dưới sự dẫn dắt của Vu Việt, thế nhưng âm thanh kia càng lúc càng lớn, giống như có vô số tảng đá đang lăn chuyển khắp mặt đất, rầm rầm chấn vang.

Trong lòng mọi người đều kinh hãi không thôi, thật sự khó có thể tưởng tượng ra rốt cuộc là loại tai nạn nào mới có được uy thế như thế?

Lúc này thì không cần Vu Việt phải nhiều lời, các binh lính đều liều mạng mà chạy.

“Trời à!” Đột nhiên có người kinh hô, “Mau nhìn!”

Trong đám binh lính đang chạy bộ lại xôn xao một trận, đều nhìn lại phía sau, chỉ thấy phía xa xa ừn ừn kéo tới một luồng nước lũ, xen với đủ loại đá đá lẫn lộn, một tầng lại một tầng, cuộn cuộn mà đến.

Binh lính nhất thời hoảng loạn, hét to chạy như điên.

Mặc Phi ngồi ở trước người Vu Việt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hồng thủy* cuộn trào mãnh liệt như thú dữ, thế nước không thể chống đỡ. Không cần phải nghĩ, đây chắc chắn là nước sông Tịnh Hà vừa mới lên cao theo định kỳ trong mùa thu hoạch, lại bị người phá mở hà đạo*, dòng nước lớn đổ xuống, bao phủ toàn bộ Cửu Vọng. Nhưng mà sông Tịnh Hà lại có được thế nước như thế sao? Lại có thể bao phủ hơn mười dặm.

* Dòng hồng thủy: dòng nước lũ.

* Hà đạo: đường sông.

Người nào đã đưa ra độc kế này? Không tiếc hy sinh nhiều dân chúng vô tội như vậy!

Địch Kha? Hay là Tê Túc?

Rất nhanh chóng, hồng thủy đã đuổi kịp các binh sĩ đang chạy trốn, cuốn lấy một mảng lớn người vào bên trong dòng nước, tốc độ của hắc thiết kỵ thì nhanh hơn một chút, cách nhóm quân bộ binh một, hai dặm mới bị hồng thủy vượt qua, lúc này độ cao của hồng thủy mới chỉ có mấy thước, hơn nữa thế nước mạnh, khiến cho không ít kỵ binh bị tách ra.

Vu Việt nhanh chóng ôm chặt Mặc Phi, cúi người ở trên ngựa, xung quanh đều là binh lính chìm nổi trong nước, ánh mắt hẩn rét lạnh, trong lòng hận thấu xương đám người Địch Kha.

Chính vào lúc này, đột nhiên phía sau vọt tới một khúc gỗ, hung hăng nện vào cổ con ngựa, hai người trên lưng ngựa tức khắc mất đi cân bằng, cùng rơi vào trong nước.

“Khụ khụ.” Mặc Phi uống phải mấy ngụm nước đục, lưng áo vẫn bị Vu Việt ôm chặt như cũ.

Vu Việt giữ chặt dây cương, cứng rắn nói: “Đừng sợ, bốn vương sẽ kéo người.”

Nhìn động tác cứng ngắc của Vu Việt, Mặc Phi chân chờ hỏi: “Chủ công, ngài có biết bơi không...”

Vu Việt mím môi một cái, không có trả lời.

Khóe miệng Mặc Phi giật giật, không hợp thời an ủi: “Không sao, ta biết.”

Nước sông Tịnh Hà dồi dào, lại gặp phải lũ mùa thu, hơn nữa bình nguyên Cửu Vọng có rất nhiều hồ nước, nhánh sông, mạch nước ngầm, thế cho nên mới xảy ra đại nạn như vậy. Phỏng chừng không chỉ có Cửu Vọng, ngay cả hạ du giữa sông cũng đã bị lan đến, mà nhân mã của Vu Việt đang lúc hành quân đi xuống, cho nên không thể tránh khỏi bị nước bao vây. May mắn là bọn họ đã rời khỏi thành Cửu Vọng hơn mười dặm, thế nước đã chậm hơn rất nhiều, tin tưởng đại bộ phận binh lính đều có thể sống sót. Nhưng mà, không biết dân chúng thành Cửu Vọng còn có bao nhiêu người có thể may mắn thoát khỏi tai họa đây.

Đợi ưa to ngừng lại, rốt cuộc đám người Vu Việt và Mặc Phi đã leo lên một chỗ cao, đi theo còn có mấy trăm binh sĩ. Mọi người thoát khỏi mặt nước, người thì ho khan, người thì nôn mửa, tình cảnh vô cùng chật vật.

Mặc Phi nhìn một mảnh mênh mông trước mắt, trong nước còn mơ hồ trôi nổi mấy cỗ thi thể, xa xa dường như còn có người đang giãy dụa.

Nàng vội nói: “Còn có người còn sống, chúng ta đi cứu người.”

Vu Việt lạnh mặt, không nói gì, những người xung quanh thì nhìn mặt nước mênh mông mà sợ hãi, không muốn đi xuống uống nước bùn một lần nữa.

Mặc Phi cũng không khó hiểu với sự chần chừ của binh lính, muốn bọn họ ra trận giết địch, bọn họ không có chút do dự gì, bởi vì tử vong cũng chỉ là chuyện một đao mà thôi, nhưng mà tư vị bị chìm trong nước này lại là một loại dày vò sống không bằng chết.

Mặc Phi nhìn về hướng thành Cửu Vọng, không biết cuối cùng những người dân đó có thể chạy ra bao nhiêu. Nàng không thể quên được chuyện bị Vu Việt đánh bất tỉnh lúc ấy, có lẽ nàng ở lại cũng không cứu được bao nhiêu người, thậm chí còn có khả năng liên lụy đến tính mạng của bản thân, nhưng mà đó là lựa chọn của nàng, nàng sẽ không hối hận.

Ai ngờ Vu Việt lại thay nàng lựa chọn, mà nàng thì lại vô lực thay đổi chuyện đã xảy ra, thế nhưng những người trước mắt này vẫn còn đang giãy dụa, hẳn không thể không cứu được.

Nghĩ đến đây, Mặc Phi cũng không nói năng gì, lập tức lao đầu vào trong nước, ngay cả Vu Việt đứng một bên cũng không kịp ngăn cản.

“Đáng chết!” Vu Việt gầm nhẹ một tiếng.

Mặc Phi bơi tới hướng người gần nhất, nâng đối phương, dùng sức bơi vào bờ. Đến khi cứu được người lên, cánh tay đã bị Vu Việt giữ chặt, hắn lạnh lùng nhìn Mặc Phi một lúc lâu, đột nhiên hạ lệnh nói: “Những người biết bơi, đều phải đi cứu người cho bốn vương.”

Mấy trăm binh sĩ trên bờ hai mặt nhìn nhau, Vu Việt đảo mắt lạnh qua, nói: “Chẳng lẽ các ngươi muốn nhìn một văn nhân nhu nhược đơn độc cứu người sao?”

Bọn lính tự nhiên cũng hiểu được, lập tức đã có hơn mười người lên tiếng rồi nhảy xuống nước.

Vu Việt kéo lên Mặc Phi, nói: “Ngươi hãy thành thật mà đợi! Nếu như để bốn vương nhìn thấy ngươi xuống nước một lần nữa, sau khi trở về thành, bốn vương sẽ bắt ngươi thị tẩm!”

Sau khi uy hiếp như thế, hắn thả người nhảy vào trong nước.

Mặc Phi cả kinh nói: “Không phải ngài không biết bơi sao?”

Vu Việt trả lời nàng bằng một cái đầu lộ nửa trên mặt nước...

Rõ ràng biết bơi? Thế thì sắc mặt khó coi của hắn lúc ấy là xảy ra chuyện gì?

Mặc Phi nhìn những người vùng vẫy trên mặt nước, do dự một hồi, cuối cùng vẫn nhảy xuống, dù sao thì trước mắt không có đủ nhân thủ, nhiều một người thì thêm một người, còn cái uy hiếp “Thị tẩm” kia của Vu Việt thì coi như là nói nhảm đi!

Cũng không biết, rốt trận hồng thủy trận này đã cướp đi bao nhiêu sinh mệnh vô tội?

Mà kẻ gây ra tràng tai họa này, cứ chờ đợi mà nhận lấy lửa giận của những người còn sống sót đi...

60. Q.2 - Chương 60: Tình Thế Nguy Hiểm

Qua gần hai canh giờ, đám người Vu Việt đã cứu về mấy ngàn binh sĩ, cộng thêm với những người tự mình bò lên bờ sau đó, cuối cùng chinh hợp lại không đến hai vạn người và một ngàn con chiến mã, không tính những binh lính bị tách ra đến nơi khác, trước mắt, Vu Việt đã trực tiếp tổn thất một ngàn kỵ binh, bốn vạn bộ binh, lương thảo cũng bị hủy hoại trong nháy mắt, nếu không phải ai cũng mang theo một ít lương khô bên người, bằng không thì không đến hai ngày sẽ phải đói chết một mảnh.

Trận đại hồng thủy lần này khiến ực nước xung quanh toàn bộ Cửu Vọng dâng lên, mấy con đê lớn lần lượt bị vỡ, bao phủ một vùng đất đai, nhà cửa và ruộng nương. Thậm chí còn ngập lụt bảy, tám quận huyện, mấy chục vạn dân chúng cũng bị tổn thất rất lớn, trực tiếp chết đuối hơn mười vạn người, tình huống vô cùng thảm, Trước khi đại thủy rút đi, rất nhiều người thậm chí còn không có cả một chỗ dung thân.

Đối với Vu Việt mà nói, lần này chẳng những hao binh tổn tướng mà hồng thủy Tỉnh Hà còn trực tiếp chặn đứng con đường từ Chiêu Quốc tiến tới U Quốc. Chỉ sợ không có hơn mười ngày, mực nước không thể rút được. Đợi đến khi mùa đông tới, đất đai ẩm thấp sẽ đông cứng lại như băng thì lại càng không thể hành quân được, ruộng nương bị tàn phá, dân chúng U Quốc chết đói ngàn dặm, lương thảo cung cấp cho Vu Việt cũng bị ảnh hưởng vô cùng lớn.

Điều này tạm thời không đề cập tới, trước mắt, việc đám người Vu Việt cần làm là mau chóng quay về Trung Đô, nhưng mà xung quanh đều ngập nước, hành quân vô cùng khó khăn, đội quân không có thuyền, không có lương thảo, không có nước sạch để uống, lương khô thì dù có tiết kiệm cũng chỉ đủ duy trì một ngày, hơn nữa còn không thể nhóm lửa và phải hành tẩu trong nước một thời gian dài, binh lính rất dễ dàng bị nhiễm bệnh, cộng thêm người thì kiệt sức, ngựa thì hết hơi, sợ rằng số người có thể chân chính bình an trở lại Trung Đô sẽ không quá một nửa.

Có người đề nghị để đám người Vu Việt cưỡi ngựa chạy về Trung Đô trước, nếu trên đường không bị gián đoạn, một ngày đêm là có thể đến nơi. Vu Việt lại ra lệnh một vị tướng, thống lĩnh toàn bộ hắc thiết kỵ của mình quay về trung đều báo tin trước một bước, để cho bọn họ mau chóng phái người tới cứu viện.

“Phù Đồ, người cùng Phù Đồ rời đi, còn có Minh Hàn nữa, các người điều không phải quân nhân, khẳng định không thể kiên trì lộ trình hành quân tiếp theo được.” Sau khi hạ mệnh lệnh, Vu Việt nói với Mặc Phi và Minh Hàn.

Hai người hai mặt nhìn nhau một hồi, Minh Hàn cũng rõ ràng: “Như vậy, Minh Hàn không từ chối.”

Mặc Phi thấy hần đồng ý, cũng không phản đối, coi thể lực của nàng, ở lại cũng chỉ liên lụy đến người khác, có điều nàng thật không ngờ dưới tính huống như vậy mà Vu Việt lại lựa chọn ở lại. Sau đó suy nghĩ sâu xa một chút thì thấy được tình lý bên trong, đối với những binh lính này mà nói, Vu Việt không chỉ là thống soái, mà còn là một loại tín ngưỡng, chỉ cần hần còn, lòng người sẽ còn.

Lúc này, có binh lính dắt hai con ngựa đến, vỗ vỗ một con trong đó nói với Mặc Phi: “Bổn vương giao Sát Nhận cho người, hi vọng người sẽ an toàn trở lại Trung Đô, hành lý của người cũng được bổn vương cột vào rồi, khi đi nhớ cầm lấy.”

Mặc Phi sửng sốt, không ngờ hành lý của bản thân lại vẫn còn, nàng liếc mắt nhìn kỹ Vu Việt một cái, đưa tay nhận lấy dây cương, yên lặng một hồi, thấp giọng nói: “Xin Chủ công nhất định phải bảo trọng.”

Vu Việt nhếch khóe môi, nói: “Người không tuân theo mệnh lệnh của bổn vương, một mình xuống nước nghĩ cách cứu viện binh lính, còn nhớ bổn vương nói trái lệnh sẽ như thế nào không?”

Lúc này Mặc Phi mới nhớ tới lời nói “Thị tử” của Vu Việt, khóe miệng nàng giật giật, thản nhiên trả lời: “Phù Đồ cứu người sao lại không tuân theo mệnh lệnh của Chủ công được, ngài đã từng nói điều gì sao?”

Vu Việt không ngờ rõ ràng đến đây Mặc Phi lại không thừa nhận, trong lòng hơi buồn cười. Đương nhiên, cũng không phải hần thật sự muốn như thế, chẳng qua là do lúc ấy nhất thời vội vàng mà thôi, nhưng mà có lẽ điều này có thể lấy làm lý do để thân cận Phù Đồ trong tương lai được.

Nghĩ đến đây, Vu Việt nói: “Người không nhớ cũng không sao, ta nhớ là được rồi.”

Mặc Phi liếc hần không dám nói tiếp.

Tiếp theo, sắc mặt Vu Việt nghiêm lại, nói: “Thời gian không còn sớm nữa, các người nhanh chóng chạy đi.”

Tướng lĩnh kia vâng mệnh, nói: “Mặt tướng nhất định sẽ ngày đêm thần tốc, lấy tốc độ nhanh nhất mang quân viện trợ về cho Chủ công “

Vu Việt gật đầu, nhìn theo gần một ngàn hắc thiết kỵ lên ngựa đi xa, rồi nhìn lại binh lính mệt mỏi còn lại bên người, vẻ mặt của hắn dần dần trở nên lạnh lẽo...

Đây chính là lần cưỡi ngựa điên cuồng nhất của Mặc Phi, dọc theo đường đi, bốn ba trong lầy lội, không uống một ngụm nước, không ăn một miếng đồ ăn nào, cả người nàng đã nhanh chóng mệt lả. Nhưng mà khi nghĩ đến tình cảnh của đám người Vu Việt thì nàng không dám ngừng lại chút nào, cắn răng cố gắng kiên trì.

Trải qua một ngày một đêm tốc hành, rốt cuộc mọi người đã trở lại trong thời gian dự định, vừa vào thành thì người ngã ngựa đổ, ai ai cũng phong trần mệt mỏi, vẻ mặt uể oải.

Tướng thủ thành Trung Đô lập tức phái người đưa mọi người tiến vào phủ Thái Thú.

Vừa vặn hôm qua Ngự gia trở về thành, thấy tình cảnh chấn động như vậy, vội hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì thế? Chủ công đâu?”

Sau khi tướng lĩnh uống một ngụm nước, đáp lại: “Chủ công đang ở nơi cách Trung Đô ba trăm dặm, tình huống không được lạc quan, xin Ngự tướng quân mau chóng mang theo lương thực và nước uống đi cứu viện “

Trong lòng Ngự gia kinh nghi bất định*, lấy chiến lực của đội quân Vu Việt, làm sao có thể rơi vào thảm trạng như thế?

* Kinh nghi bất định: kinh ngạc, nghi ngờ.

Lúc này Minh Hàn lại giải thích nguyên nhân, Ngự gia mới hiểu được sự tình trải qua, một bên thì khiếp sợ thủ đoạn độc ác của địch nhân, một bên thì nhanh chóng triệu tập binh mã, chuẩn bị đi cứu viện.

Hai phe nhân mã gặp nhau, tạo thành một trận ác chiến, quân địch thấy không đánh lại thì lập tức lựa chọn lui binh, Ngự gia liếc mắt một cái đã thấy người cầm đầu chính là Địch Kha. Người này lại có tâm kế, âm mưu trùng trùng như thế, đầu tiên là nhấn chìm Cừu Vọng, khiến cho binh mã của Vu Việt bị tổn thất nặng nề. Sau đó cố ý để người báo tin trở lại Trung Đô, biết Trung Đô sẽ phái ra binh lực cứu viện, cho nên lúc này lại tiến hành mai phục.

Bọn họ muốn tiêu diệt hoàn toàn bộ phận chủ lực của Chiêu Quốc.

Trong lòng Ngự gia lo âu, hiểu rằng trong lúc nguy cơ thì càng cần phải bình tĩnh, có điều bị đám địch binh này cản đường, cứ kéo dài thêm một ngày, tình cảnh của đám người Vu Việt sẽ xấu đi một phần, hết lần này đến lần khác giao chiến với địch binh đã bị trì hoãn ba ngày, bọn họ chỉ muốn đẩy Bách Lý Mặc cách xa đám người Vu Việt.

Tức giận nhất là hiên tại hắn không thể phân chia binh lực ra được, tuy rằng đã phái người đi Trung Đô cầu viện. Nhưng mà có lẽ người báo tin cũng lành ít dữ nhiều rồi. Sợ rằng đến khi Trung Đô phát hiện ra điểm không thích hợp thì vẫn phải cần một hai ngày nữa.

Số lượng địch nhân đại khái có khoảng ba vạn, mà trên tay hắn vẫn còn gần hai vạn nhân mã, trong đó tám ngàn kỵ binh có thể lấy một địch mười thì không phải nói làm gì, sức chiến đấu tuyệt đối mạnh hơn quân địch. Có điều quân địch áp dụng sách lược quấy rối vòng quanh, khiến cho người ta khó lòng phòng bị.

Đối phương đoán chắc Chiêu quân cấp bách, cố ý kéo dài thời gian, đồng thời làm suy yếu một chút binh lực của bọn họ.

Đang trong tình thế Chiêu quân càng thêm bất lợi, một nhóm viện quân khác từ Trung Đô bất ngờ đã đến ...

61. Q.2 - Chương 61: Hội Hợp

“Ngư gia gặp phải phiền toái.” Chạng vạng ngày thứ hai sau khi Ngư gia xuất phát, Minh Hàn đột nhiên nói như thế.

Mặc Phi đang xử lý văn kiện ngừng đầu nhìn hẩn, kỳ quái hỏi: “Sao lại nói như vậy?”

“Tại thời điểm Ngư gia tướng quân xuất phát, ta đã phái vài thám mã* lặng lẽ theo đuôi nhằm phòng ngừa quân viện trợ gặp phải biến cố trên đường, Ngư gia không thể lập tức báo cho chúng ta biết mọi việc có thuận lợi hay không được, đáng lẽ thám mã của ta đã phải trở lại báo tin vào sáng nay rồi, thế mà đến bây giờ vẫn không thấy bóng dáng. Phù Đồ cảm thấy điều này đại biểu cho cái gì?” Sắc mặt Minh Hàn lạnh nhạt, ánh mắt lại lóe lên tia sáng.

* Thám mã: trinh sát kị binh.

Mặc Phi biến sắc, buông đồ vật trong tay, ngồi xuống bên người Minh Hàn, hỏi: “Chúng ta nên ứng phó như thế nào đây?”

Minh Hàn nói: “Việc này tám phần đã xảy ra bất trắc rồi, vốn dĩ lấy năng lực của Ngư gia, ta cũng không lo lắng hẩn không thể ứng phó, nhưng mà Chủ công ở nơi đó lại không thể chậm trễ được.”

Mặc Phi lắng lắng nghe, cũng không xen vào.

“Việc cấp bách, thứ nhất là phải nhanh chóng tiếp tế cho Chủ công, thứ hai là phải điều tra rõ ràng tình huống của Ngư gia bên kia. Trước mắt chỉ có thể điều động bốn vạn binh lực ở Trung Đô, dốc toàn bộ lực lượng sẽ khiến cho binh lực trong thành bị trống rỗng, đến lúc đó rất có khả năng sẽ tạo cơ hội cho địch nhân thừa dịp. Cho nên không thể xuất binh nhiều, cũng không thể để tiết lộ tin tức được.”

Mặc Phi mở bản đồ, để đến được chỗ Vu Việt có ba con đường, một cái là con đường Ngư gia đã đi, một cái vòng đi qua vùng núi Tây Nam, hao phí nhiều ngày, mà con đường thứ ba...

Minh Hàn nói: “Đúng như ngươi đã thấy, đường quan đạo* và đường xa đều không thể đi được, mà con đường cuối cùng là ngồi thuyền, theo đường thủy mà tới phía tây, chỉ một ngày đã có thể đến bình nguyên Lạc Dục, từ chỗ này lên bờ đi thêm hơn mười dặm là có thể gặp được Chủ công. Nhưng mà đường này hung hiểm, nếu như trúng phải mai phục, nhiều khả năng toàn quân sẽ bị diệt.”

* Quan đạo: đường chính, dễ đi.

Mặc Phi suy nghĩ nói: “Nếu như quân địch đã mai phục tại quan đạo, như vậy hẩn sẽ không còn dư bao nhiêu binh lực để bố trí mai phục ở chỗ này.”

Minh Hàn gật đầu nói: “Đúng vậy, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có khả năng. Đáng tiếc là chúng ta không có thời gian đi thu thập tình báo, chỉ có thể ngăn cản từng cái một.”

Mặc Phi trầm mặc một hồi, nói: “Vậy thì, hãy để cho Phù Đồ tham dự hành động lần này đi.” Nàng có thể biết trước được nguy hiểm, khi cần thiết hẩn là sẽ được việc, huống hồ quả thật nàng cũng rất lo lắng cho Vu Việt, không tận mắt thấy hẩn bình yên vô sự thì không an tâm được.

Minh Hàn hí mắt nhìn “Hẩn”, sau một lúc lâu thì nói: “Được, đêm nay chúng ta thương lượng chi tiết với các vị tướng quân trước, khi nắm chắc đã chuẩn bị xong xuôi mọi đồ vật, đêm mai sẽ lập tức hành động. Về phần Ngư gia bên kia, thì giao cho tại hạ đi.”

Chủ ý đã thống nhất, Minh Hàn lập tức triệu tập vài tướng lĩnh đáng tin cậy, lần lượt trần thuật các phán đoán và kế hoạch hành động, chúng tướng nghe xong kinh sợ không thôi, kinh là sự tàn nhẫn của quân địch, sợ là Vu Việt đang gặp bất trắc.

Bất luận tình huống có như thế nào, việc này không thể không tiến hành được, mấy tướng lĩnh đều chờ lệnh lĩnh quân. Cuối cùng Minh Hàn chọn lựa một vị tướng quân trẻ tuổi cường tráng, trầm ổn, Mặc Phi cũng

tham dự cùng đội quân, suất lĩnh một vạn binh lính, mang theo đầy đủ vật tư, đêm mai sẽ ngồi thuyền đi đến bình nguyên Lạc Dục.

Chịu ảnh hưởng của nước lũ sông Tịnh Hà, mực nước dâng cao gần hai thước, rất nhiều vùng đất ven bờ bị ngập lụt, cũng may tình huống không nghiêm trọng lắm, dân chúng phụ cận cũng không bị thương vong.

Đối với đám người Mặc Phi mà nói thì việc này lại là may mắn, thế nước nơi đây nổi danh hiểm trở, trong nước có vô số đá ngầm, nhưng mà nhờ mực nước dâng lên, đá ngầm đều chìm sâu ở bên dưới, giảm thiểu nguy hiểm lớn khi đi thuyền, chỉ cần cẩn thận một chút là có thể đến mục đích an toàn.

Trước lúc lên thuyền, Minh Hàn thận trọng nói: “Xin tướng quân và Phù Đồ công tử nhất định phải cứu được Chủ công bình an trở về.”

Vào ngày thứ tư Ngự gia lĩnh quân rời khỏi Trung Đô, quân viện trợ bất ngờ tiến đến đánh vỡ cục diện vốn bị bế tắc, Minh Hàn mang đến hai vạn tinh binh, tạo thành áp lực vô cùng lớn cho quân địch, bọn họ chỉ có thể lui binh giữ ba mươi dặm, phòng ngự ở yếu đạo Trúc Khởi, vốn muốn chia quân đi giải quyết tàn quân Vu Việt, nhưng mà thứ nhất là nước lũ chưa lui, thứ hai là không biết vị trí cụ thể của đám người Vu Việt, cho nên chỉ có thể cố hết sức kéo dài thời gian viện trợ của đội quân Chiếu Quốc.

Trước mắt Chiếu quân có binh lực và lương thảo dồi dào, chiếm cứ ưu thế nhất định.

Nếu như Chiếu quân lựa chọn công kích mãnh liệt, quân địch chắc chắn sẽ bại lui, nhưng mà đồng thời bọn họ cũng bị tổn thất không nhỏ, bây giờ phải cố sức mà lấy tử vong tối thiểu đổi lấy thắng lợi, quân địch không biết phe ta có một đội quân khác đi cứu viện đám người Vu Việt, đây chính là chỗ có thể lợi dụng được.

Vào ngày thứ hai khi Minh Hàn và Ngự gia hội hợp, đám người Mặc Phi cũng thuận lợi tới bình nguyên Lạc Dục, rốt cục khẩn trương đi vài dặm đã đến được nơi của đám người Vu Việt.

Khi Mặc Phi nhìn thấy Vu Việt và thân binh của hắn lần nữa, quả thực có chút không thể tin được hai mắt của mình, nhóm binh lính bị cạn kiệt lương thực trong mấy ngày, cả người bần thiêu, bước chân rã rời, khuôn mặt tiêu tụy, ánh mắt như nước lã, tối tăm không có chút ánh sáng nào, khi bọn họ nhìn thấy quân viện trợ đã đến, tuy có kinh hỉ nhưng ngay cả sức lực để hoan hô cũng không có nổi.

Mặc Phi chưa từng chứng kiến tình cảnh thê thảm này, chỉ trong chốc lát nàng đã cảm thấy cái mũi đau xót.

“Chủ công.” Mặc Phi đi đến bên cạnh hắn thì lễ, giờ phút này, người nam nhân này đang ngồi ngay ngắn ở phía trên một tảng đá, khắp người bần thiêu, búi tóc hỗn độn, nhưng mà ánh mắt vẫn kiên nghị như cũ.

Hắn nhẹ nhàng nói: “Ngươi đã đến rồi.”

Mặc Phi đang muốn trả lời, tướng quân trẻ tuổi đã quỳ một gối xuống, khó khăn nói: “Chủ công, ngài phải chịu khổ.”

“Không sao, các ngươi đến đây là tốt rồi.” Vu Việt chậm rãi nói, “Phát cho binh lính ăn chút gì trước đi.”

Tướng quân trẻ tuổi lập tức phái người chuẩn bị lương khô cho binh lính, Mặc Phi vội ngăn cản nói: “Đừng ăn vội, tiên sinh nấu lên trước đã, rồi hãy đem lương khô đó cho binh lính ăn.”

Tướng quân trẻ tuổi nhìn Vu Việt, Vu Việt gật đầu, “Cứ làm theo lời Phù Đồ đi.”

Vì thế tướng quân trẻ tuổi một bên thì phái người bắt đầu đun nước nấu cơm, một bên thì tập trung những binh lính sinh bệnh lại, thay y phục sạch sẽ cho bọn hắn.

Đồng thời hắn cũng dựng một cái lều trại cho Vu Việt, lần này, vì phải tận sức mang nhiều đồ ăn hơn một chút, cho nên chỉ có ba ngàn lều trại, chủ yếu để cung cấp cho các tướng sĩ bị bệnh.

Những binh lính này đã sớm đói đến nổi ngực dán vào lưng rồi, sau khi ngửi được mùi hương của cơm thì đều không nhịn được mà nuốt nuốt nước miếng, ngay cả lương thực ngày thường khó có thể nuốt trôi thì vào lúc này cũng trở thành mỹ vị nhân gian được.

Khi binh lính được uống bát canh nóng hầm hập, không ít người đã chảy nước mắt. Lúc này, những con người xưa nay sắt đá, đổ máu không rơi lệ cũng không thể không vì tìm được đường sống trong chỗ chết mà xúc động.

Mặc Phi tự tay đưa canh nóng cho Vu Việt, Vu Việt nhận lấy, thổi thổi rồi uống một ngụm, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Mặc Phi sững sốt, rất nhanh chóng đã hiểu được, Vu Việt hỏi vì sao trễ như vậy mới đến cứu viện.

Nàng trả lời: “Năm ngày trước Ngự gia đã xuất phát rồi, nhưng mà trên đường bị U quân đánh lén, chúng ta phải ngồi thuyền theo đường thủy mới tới được.”

Sắc mặt Vu Việt không thay đổi, đã sớm đoán được tình huống như vậy, hắn lại uống thêm mấy ngụm canh, chậm rãi nói: “Hai ngày này, gần hai ngàn binh sĩ đã chết vì đói và bệnh tật.”

Giọng nói Vu Việt bình thản, giống như là đang trần thuật một chuyện chẳng có liên quan gì, thế nhưng Mặc Phi đã có loại cảm giác tim đập nhanh rồi.

Nàng nói: “Tạm thời không đề cập tới việc này, sớm muộn gì chúng ta sẽ tìm địch nhân đòi lại, trước mắt, việc quan trọng là phải mau chóng chạy về Trung Đô, Chủ công và binh lính đều cần phải được tĩnh dưỡng thật tốt.”

Vu Việt đặt chén canh không ở một bên, nói: “Các người mang được bao nhiêu thức ăn nước uống?”

“Đủ cho ba vạn nhân mã ăn trong năm ngày.”

“Tốt,” Vu Việt nói, “Để lại lương thực, sau đó mang binh lính bị bệnh trở về.”

“Chủ công, chẳng lẽ ngài muốn...”

“Bốn vương không thể bỏ qua việc này được.” Vu Việt lạnh lùng nói, “Binh lính còn lại cộng với quân viện trợ, hai vạn chiến lực, vậy là đủ rồi.”

Mặc Phi nhíu mày nói: “Nhưng mà thân thể mọi người suy yếu, sao có thể chiến đấu đây?”

Vu Việt nhìn “Hắn” một cái, hỏi: “Thuyền của các người có đủ chịu tải ba vạn binh lính không?”

Mặc Phi trầm mặc, lần này, vì mau chóng đuổi tới mục đích, cho nên tận sức giảm thiểu thuyền bè, thứ nhất là để giảm bớt tổn thất, thứ hai là để thuận tiện cho việc điều phối. Vốn dĩ kế hoạch là để đám người Vu Việt ngồi thuyền, mà binh lính đến cứu viện thì sẽ đi đường bộ.

“Bốn vương không thể chật vật trở về Trung Đô như thế được.” Vu Việt lại nói, “Đám người Ngự gia hắn sẽ tạm thời bám trụ quân địch, tranh thủ thời gian cho các người cứu viện, như vậy, quân ta có thể nhân cơ hội mà đánh lén từ phía sau, cùng đám người Ngự gia giáp công* quân địch.”

* Giáp công: đánh từ hai mặt.

Mặc Phi nhìn vẻ mặt kiên quyết của Vu Việt, không khuyên can nữa, chỉ nói: “Như vậy, Phù Đồ hi vọng ít nhất Chủ công phải tĩnh dưỡng thật tốt trong hai ngày đã.”

Lúc này Vu Việt vẫn chưa phản đối, chỉ nằm ngửa ra, nhắm hai mắt lại.

Mặc Phi thấy thế, đang muốn đứng dậy đi ra ngoài, không ngờ tay áo bị Vu Việt bắt lấy, chỉ nghe hắn nói: “Ồ lại bởi bốn vương một lát.”

Hơi thở trên người Phù Đồ có thể khiến cho hắn an tâm lại, có “Hắn” ở bên người, Vu Việt cảm thấy mệt mỏi nhiều ngày đều tan biến đi hết.

Mặc Phi lại ngồi xuống lần nữa, thấy Vu Việt lộ ra vẻ tiêu tụy, nàng thật sự không đành lòng từ chối hắn.

Không bao lâu, tiếng ngáy của Vu Việt vang lên, lúc này Mặc Phi mới nhẹ nhàng nắm lấy tay của hắn, khi chạm vào cánh tay hắn, đột nhiên cảm thấy độ ẩm của làn da không bình thường.

Trong lòng nàng cả kinh, đưa tay sờ cái trán của Vu Việt, quả nhiên bị sốt rồi.

Chỉ mong vẫn chưa nghiêm trọng, nhưng mà hần như vậy thì làm sao đi đánh giặc được đây? Hai ngày, hai ngày có thể khôi phục như thường sao?

Mặc Phi nhíu mày, đứng dậy đi ra khỏi lều trại, dẫn dò binh lính mang tới một chậu nước trong, lần này bọn họ mang đến cũng không nhiều nước trong, phải tận lực dùng tiết kiệm, có điều Vu Việt là chủ soái, lúc này quyết không thể làm ra sai lầm gì được.

Mặc Phi lấy khăn mặt từ trong hành lý của nàng ra, thấm nước trong chà lau thân thể cho Vu Việt, tuy rằng hần có thay đổi y phục, nhưng bụi bẩn trên người lại không có bao nhiêu nước sạch để mà vệ sinh, nhìn không bẩn nhưng thật ra lại có rất nhiều vi khuẩn.

Lúc này, dường như Vu Việt phát hiện ra cái gì, mở nửa mắt ra, nhìn thấy Mặc Phi thì chỉ thản nhiên hỏi câu: “Đang làm cái gì vậy?”

Mặc Phi trả lời: “Chủ công, ngài nhiễm phong hàn, cần phải nghỉ ngơi cho tốt, tiếp tục ngủ đi, uống xong canh gừng hần là sẽ không còn đáng ngại nữa.”

“Ừm.” Vu Việt lại mơ mơ màng màng ngủ, trong lúc mông lung cảm thấy một đôi tay mềm nhẹ chà lau hai má, cổ, trong ngực cho hần... Cái cảm giác kia làm cho hần nhớ tới mẫu thân của mình, ôn nhu mà khiến cho người ta an tâm...

Mặc Phi cũng không nghĩ đến điều gì khác, hiện tại, người nam nhân ở trước mắt nàng này cũng chỉ là một bệnh nhân bị suy yếu mà thôi, với lại, đại khái ở bên trong doanh địa này cũng chỉ có nàng hiểu được làm sao để chăm sóc hần bị sốt, nhưng mà điều kiện trước mắt đơn sơ, Mặc Phi không biết khi nào thì Vu Việt có thể khôi phục lại, cái này còn phải xem tố chất thân thể của hần, nếu không thể khôi phục, nàng nhất định phải nghĩ biện pháp ngăn cản hần đi đánh lên quân địch.

Chỉ có điều, lấy tính tình của Vu Việt, có thể chịu được lúc nhất thời này sao?

62. Q.2 - Chương 62: Sát Khí

Vu Việt chậm rãi tỉnh lại từ trong giấc ngủ, vừa mới nghiêng đầu đã thấy thứ gì đó rơi khỏi trán, tập trung nhìn, hóa ra là một cái khăn mặt, đang chuẩn bị vươn tay cầm lấy, lại phát hiện dường như trên tay phải có cái gì đó, nhìn lại, bỗng nhiên nhìn thấy Mặc Phi nằm ở bên người hần, ngủ rất sâu.

Ánh mắt chuyển sang chậu nước trong bên cạnh, hiểu ra mình được “Hần” chăm sóc một đêm. Vu Việt sững sốt, yên lặng nhìn khuôn mặt có chút vết bẩn và mệt mỏi, một loại cảm giác kỳ dị nảy lên trong lòng, hần không nhìn được đưa tay ra muốn chạm đến gương mặt “Hần”, nhưng giữa đường lại ngừng lại.

Sau mấy tiếng hít không khí khó có thể nghe thấy, Vu Việt cẩn thận đứng dậy khỏi đệm, sau đó chuyển Phù Đồ qua trên đó, đắp một cái áo cho nàng, sau đó dậm chân rồi đi ra ngoài, bên ngoài lều trại còn có hơn một vạn binh lính đang không biết tình huống...

Trải qua một ngày tỉnh dưỡng, binh lính thay y phục khô mát, bổ sung nước uống và đồ ăn, sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều, chỉ có những tướng sĩ bị bệnh là vẫn còn vô lực.

Vu Việt lần lượt xem xét các nơi trong doanh địa, cẩn thận kiểm tra tình huống của binh sĩ.

Cuối cùng hần hỏi tướng quân đi theo: “Ngày mai, có thể đưa một bộ phận người lên thuyền không?”

Tướng quân kia suy nghĩ, gật đầu nói: “Có thể.”

“Rất tốt. Ngày mai, người tuyển ra 3000 người từ trong nhóm viện binh, hộ tống binh lính yếu ốm rồi đi, số còn lại đi theo bốn vương.”

Tướng quân sững sốt, vội nói: “Chủ công, mặt tướng xin ngài hãy lên thuyền, còn binh lính thì theo mặt tướng thống lĩnh trở về bằng đường bộ là được rồi.”

“Người tự nhiên phải ở lại, nhiệm vụ hộ tống giao cho phó tướng của người đi!” Vu Việt nói xong câu này thì rời đi luôn, để lại tướng quân kia hãy còn phiền não.

Khi Vu Việt trở lại bên trong lều một lần nữa, Mặc Phi vừa vận tĩnh lại, nàng hành lễ với Vu Việt, sau đó ánh mắt thỉnh thoảng nhìn lên mặt hắn.

Người này dường như đã lập tức khôi phục lại tinh thần, ít nhất nhìn từ bề ngoài, căn bản không nhìn ra hắn đang bị bệnh.

Vu Việt thấy dáng vẻ của “Hắn” như thế, nhú mày nói, “Nhìn đủ chưa?”

“Cái này... Thân thể Chủ công không việc gì sao?” Mặc Phi chần chờ hỏi.

“Đương nhiên không việc gì.” Vu Việt khoát tay nói, “Ngày mai Lý tướng quân sẽ đưa binh lính lên thuyền, người cũng theo đi.”

Mặc Phi lại nhìn hắn một lúc lâu, thản nhiên nói: “Phù Đồ đi cùng với Chủ công.”

“Người nên biết, đi cùng bốn vương theo đường bộ có khả năng sẽ chạm trán với quân địch, một khi giao chiến, có thể bốn vương sẽ không chú ý được tới an nguy của người.”

“Không sao, mặc dù Phù Đồ không tinh thông võ nghệ, nhưng tự bảo vệ mình thì không phải vấn đề lớn gì.”

Lúc này Vu Việt mới nhớ hình như Phù Đồ còn có một thân võ nghệ kỳ quái, mặc dù thể lực yếu nhược, nhưng thắng ở sự linh hoạt, hắn vẫn chưa nhìn thấy Phù Đồ giết người, trong lòng vẫn coi “Hắn” như một gã văn sĩ văn nhược.

Giờ phút này nghe “Hắn” nói như thế, cũng không phản đối nữa.

Ngược lại là Mặc Phi nhìn Vu Việt đang ngồi trên chiếu, ngón tay giật giật, có loại xúc động muốn sờ cái trán của hắn. Trong đầu vòng vo mấy vòng, vẫn không nghĩ được một cái lý do thích hợp.

Đúng lúc này, có binh lính tiến vào đưa cơm, ánh mắt Mặc Phi sáng ngời, chủ động tiến lên sắp chén đĩa cho Vu Việt, so sánh với thức ăn của binh sĩ, đồ ăn của hắn cũng chỉ nhiều hơn được nửa miếng thịt.

Binh lính lui ra, trong lều chỉ còn tiếng va chạm nhỏ của bát đĩa, Vu Việt yên lặng nhìn động tác của Phù Đồ, trong lòng vừa cảm thấy kinh ngạc “Hắn” làm công việc của hạ nhân này vì hắn, cũng lại vừa có cảm giác hơi vui sướng.

Mặc Phi hai tay đưa bát cơm đến trước mặt Vu Việt, nói: “Chủ công, mời dùng bữa.”

Vu Việt đưa tay nhận lấy, lòng bàn tay sạt qua ngón tay Mặc Phi, Mặc Phi nhú nhú mày, vẫn còn nóng như vậy, còn có chút mồ hôi.

Mặc Phi cũng không nói cái gì, chỉ cùng Vu Việt ăn cơm.

Sau khi ăn xong, Mặc Phi đi ra khỏi lều, dặn dò binh lính nấu canh gừng, phải làm cho tất cả mọi người trong doanh địa đều uống một chén.

Khi Mặc Phi đem canh gừng đến trước mặt Vu Việt, người kia hơi sững sốt, hỏi: “Đây là cái gì?”

“Canh giải cảm.”

Vu Việt không hỏi nhiều, ngửa đầu uống.

Mặc Phi giống như lơ đãng nói: “Chủ công, bệnh phong hàn của ngài chưa lành, cơ thể nóng sốt, cần phải tĩnh dưỡng cho tốt mới được.”

“Không sao.” Vu Việt không chút nghĩ ngợi, nhân tiện nói, “Bốn vương còn có thể bị cái bệnh nho nhỏ này làm khó hay sao?”

Sau khi nói xong, mới cảm thấy có chút không thích hợp.

Mặc Phi hít sâu một hơi, nói: “Chủ công, nếu là như thế, ngài không thể đi đường dài mệt nhọc được, Phù Đồ không đồng ý việc ngài mang binh đi đường bộ, lại càng không đồng ý ngài tham dự chiến đấu kịch liệt vào lúc này.” Thời đại này, bệnh nho nhỏ cũng có thể uy hiếp tới tính mạng con người, càng không cần phải

nói ở trong hoàn cảnh như vậy, có phải là dịch bệnh hay không còn chưa biết, nếu Vu Việt cứ cật mạnh, cho dù lúc này không nghiêm trọng, ngày sau cũng có thể để lại bệnh tật.

Nhưng hiển nhiên là Vu Việt không thêm để ý đến điều này, hần yên lặng một lát nói: “Phù Đồ đừng lo lắng, bốn vương tự có chừng mực.”

Người chừng mực cái P ấy! Mặc Phi oán thầm trong bụng. Nam nhân này chẳng những là chủ soái một quân, lại còn là vị vua tương lai của Chiêu Quốc, sao hần có thể đối đãi qua loa với sức khỏe của bản thân như thế được?

Cái gọi là quân tử không bị vây trong nguy nan, thì cũng giống như vương giả.

Mặc Phi đang nghĩ làm sao có thể khiến Vu Việt bỏ qua ý định đánh lén quân địch trong đầu, chợt nghe hần tiếp tục nói: “Muốn bản Vương tha cho hạng người nham hiểm kia, lặng lẽ trở về thành như vậy, bốn vương tuyệt đối không làm được! Thà rằng tử chiến đầm máu, cũng không thể chịu nhục mà trở ra. Huống hồ bây giờ lại có được cơ hội này, làm sao bốn vương có thể buông tha cho được?”

Giọng điệu của Vu Việt kiên quyết, Mặc Phi không khỏi im lặng. Vì thành toàn đại nghĩa mà tổn hại đại cục, đây rốt cuộc là đúng hay sai? Vu Việt ra vẻ lãnh khốc, kì thực vẫn là người yêu ghét rõ ràng, đứng ở lập trường của Mặc Phi, năng thực thưởng thức tính cách đặc biệt như vậy, nhưng mà...

Ai, quên đi! Ngắm lại về những binh lính bị chết đi hay mất tích, năng có thể lý giải được phần nộ trong lòng Vu Việt. Huống hồ Vu Việt đã trải qua vô số chiến dịch lớn nhỏ, khẳng định đã tập mãi thành thói quen với điều này. Vì kẻ sách hiện nay, chỉ có thể cố sức chăm sóc hần cho tốt.

Lại sang ngày hôm sau, binh lính ốm yếu đều được hộ tống lên thuyền, trước khi đi, Mặc Phi dặn dò những việc như sau khi vào thành thì phải cách ly và chăm sóc những người bị bệnh, y phục đã dùng thì phải thiêu hủy hoặc là nấu lại bằng nước sôi, những người có tiếp xúc với bệnh nhân cũng phải tự vệ sinh sạch sẽ, cho đến tận khi phó tướng xác định đã nhớ rõ mới từ từ mà rời đi.

Binh lính Vu Việt lúc đầu lại được phân đội một lần nữa.

Mặc dù vẫn còn vô cùng mệt mỏi, nhưng binh lính lại không có một câu oán hận nào, bọn họ giống với Vu Việt, trong lòng đều đang hừng hực một ngọn lửa, thất bại lần này, quả thật là một loại sỉ nhục, ngay cả mặt mũi địch nhân còn chưa thấy đã bị hao binh tổn tướng, là thân binh của Vu Việt, bọn họ không sợ huyết tẩy chiến trường, nhưng lại hận chết như vậy!

Chinh đồn sĩ khí, cùng chung mối thù!

Lúc này, phía Ngự gia bên kia đã giao tranh mấy lần với đội quân Địch Kha rồi, có điều đều là đánh nhỏ đánh lẻ, đám người Ngự gia không vội, nhưng mà Địch Kha lại trở nên gấp gáp. Hần quyết định hôm nay sẽ đánh một trận quyết chiến, lần này bọn họ chiếm được tiên cơ, chỉ cần điều phối thích đáng, không khó khiến cho Chiêu quân bị diệt sạch.

Vì kiểm chế lực lượng kỵ binh của Chiêu Quốc, Địch Kha thiết lập cạm bẫy bên đường, đủ để chống cự sức đánh của kỵ binh.

Hiển nhiên Ngự gia cũng biết đối phương có kế sách này, vì thế hần giữ lại kỵ binh, chỉ ra lệnh cho bộ binh tiến hành công kích.

Chiến đấu trực diện, đương nhiên phải là một trận ác chiến.

Địch Kha hiểu được lúc trước bản thân đã khiến cho rất nhiều người tức giận, nếu không thể đạt được chiến tích thật lớn, rất có khả năng triều đình U Quốc sẽ hành quyết hần để chấm dứt kêu ca. Hần dồn mình vào tử địa rồi sau đó quyết tâm đấu với Chiêu Quốc một trận, không thành công thì xả thân, dù có chết, cũng phải tiêu diệt chủ lực của đối phương.

Trong lúc nhất thời, âm thanh chém giết nổi lên bốn phía trong sơn cốc, đao vung kiếm hạ, máu vẩy khắp nơi.

“Tận lực bức bọn chúng ra ngoài sơn cốc, như vậy sẽ có thể phá kỵ binh chặn giết theo đường vòng.” Ngự gia vừa quan sát chiến trường vừa hạ lệnh.

Minh Hàn đứng một bên híp mắt nhìn về phía xa, ánh mắt mơ màng, không biết nghĩ đến cái gì.

Đột nhiên miệng hắn gợi lên một chút tươi cười, lẩm bẩm nói: “Rốt cuộc cũng đến.”

Ngư gia kỳ quái nhìn về phía Minh Hàn, dò hỏi: “Cái gì đến đây?”

Minh Hàn không nói gì, chỉ nhìn về một phương hướng.

Ngư gia quay đầu nhìn lại, chỉ thấy không biết từ khi nào, ở phía sau quân địch đã xuất hiện một đội nhân mã xung phong tiến lên, bọn họ thể như mãnh hổ, đánh cho quân địch phía sau trận doanh thất linh bát lạc, khiến cho đối phương lâm vào bối rối, cho dù tướng địch đã ổn định lại thế cục nhanh chóng, nhưng mà người tới đều dừng mãnh dị thường, dưới sự giao tranh, quân địch chậm rãi bị bại lui.

Ngư gia tự nhiên sẽ không buông tay cho cơ hội như thế, lập tức ra lệnh tổng tiến công.

“Địch Kha, bổn vương muốn ngươi chết không toàn thây!” Hét lớn một tiếng truyền khắp chiến trường, đàm thẳng tới Địch Kha đang điều binh khiển tướng.

Trong lòng Địch Kha giật mình, nhìn lại theo tiếng nói, nhìn thấy một nam tử vừa chém giết binh lính xung quanh, vừa dùng ánh mắt lạnh như băng sương nhìn về phía hắn.

Nhưng Trần Vương Vu Việt, nơi mà hắn đến, máu phun như sương, hắn ra tay ngoan tuyệt, chém đôi địch binh, đoạn cánh tay, tràn diện huyết tinh mà hung tàn. Chỉ mới một hồi, toàn thân hắn đã nhiễm đầy máu, giống như một ma vương, sát khí lẫm liệt.

Lần đầu tiên Mặc Phi nhìn thấy Vu Việt giết chóc tàn bạo như thế, lúc trước, mặc dù cũng sát phạt nhanh gọn, nhưng không có lãnh khốc như hôm nay. Rốt cuộc nàng đã biết vì sao Vu Việt lại trở thành “Bất bại quỷ tướng”, “Bất bại” là chiến tích, “Quỷ” mới là chỗ đáng sợ của hắn.

Hắn càng giết chóc càng hưng phấn, đôi con ngươi sâu thẳm dường như cũng bị nhiễm màu huyết sắc. Binh lính Chiêu Quốc vốn đi theo bên người hắn đều có ý định thoái lui, trong vòng bán kính mười thước ở bên người hắn, không có một binh lính Chiêu Quốc nào, Vu Việt giống như một thân một mình nhảy vào trận địa quân địch, dùng sức một người đấu với mấy trăm địch binh.

Địch Kha ở xa xa nhìn đã cảm thấy rung mình phát lạnh chứ đừng nói đến những binh lính trong chiến trận. Bọn họ càng giết càng sợ hãi, Vu Việt giống như một sát thần không biết mệt mỏi, dùng mãnh phi thường, vũ lực mạnh mẽ, giống như không ai có thể chống lại được.

Lúc này, đội quân của Ngư gia phía sau cũng đến trợ chiến, thế cục lập tức nghiêng về phía Chiêu quân.

Địch Kha thở dài một tiếng, biết trận này không còn phần thắng, vì thế hắn hạ lệnh cho binh lính rút lui, muốn từng nhóm rời đi theo đường nhỏ trong sơn cốc.

Nhưng mà Minh Hàn sớm đã phái người ngăn chặn đường lui của bọn họ, bọn họ chỉ có thể lựa chọn chết trận trên sa trường, hoặc là lập tức xin hàng phục.

“Bọn họ không có chiến ý.” Ngư gia khẽ cười nói.

Minh Hàn cũng nhìn về phía Vu Việt, trầm giọng nói: “Chủ công lại nhập ma ...”

“Cái gì?” Ngư gia cũng nhìn về phía Vu Việt, quả nhiên thấy Vu Việt giết chóc không ngừng, mặc dù địch binh cách đó không xa đã quăng mũ cưỡi giáp, nhưng hắn vẫn mang dáng vẻ đuổi tận giết tuyệt.

“Xem ra lần này Địch Kha thật sự đã khiến cho Chủ công giận đến cực điểm rồi.” Minh Hàn nói như thế.

Ngư gia nhíu mày: “Không xong, nếu cứ tiếp tục giết chóc, có thể sẽ khiến cho quân địch cùng đường mà phản công, khiến cho quân ta phải hy sinh vô ích. Nhưng mà phía sau lại không có ai dám tiếp cận Chủ công cả.”

Điều đó thì chưa chắc. Minh Hàn híp mắt nhìn về phía một người.

Mặc Phi luôn ở phía sau lảng lạng quan sát thế cục chiến trường, khi biết thắng cục đã định, nàng mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng khi nhìn Vu Việt vẫn giết chóc không buông tha, nàng không khỏi nhíu mày.

Có điều tình huống như vậy rất nhanh sẽ còn có thay đổi, những địch binh còn sót lại chạy trốn khỏi vòng vây thì còn được Chiêu quân bên ngoài bắt làm tù binh, nhưng mà bên cạnh Vu Việt lại không còn người nào sống sót, rốt cuộc hắn cũng ngừng giết chóc, nắm lấy trường đao nhuộm máu, lẳng lặng đứng ở bên trong một mảng thi thể lớn.

Thân binh của Vu Việt đứng phía xa xa, nhưng lại không một ai dám tới gần.

Ngư gia thu địch binh làm tù nhân, thoáng đếm, có hơn ba ngàn người, trong đó Địch Kha cũng bị bắt sống.

Lúc này tất cả mọi người còn chưa chú ý, Vu Việt vốn đang đứng yên lại chậm rãi đi đến phía của tù binh.

“A!” Một tiếng hét thảm đột nhiên vang lên, Ngư gia cả kinh nhìn lại, rõ ràng thấy Vu Việt đang liên tiếp vung đao giết tù binh.

“Chủ công, dừng!” Ngư gia kêu to.

Nhưng mà dường như Vu Việt không nghe được, tiếp tục tiến lên tàn sát.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ trên chiến trường, ngoại trừ tiếng kêu rên sợ hãi của tù binh ra thì không còn tiếng động nào khác. Tất cả mọi người đều biết rõ, Vu Việt nhập ma không ai có thể ngăn cản, đây mới là điều mà thế nhân thực sự e ngại bất bại “Quỷ” tướng!

“Chủ công!” Đúng vào lúc này, một giọng nói trong trẻo vang lên sau lưng Vu Việt, “Đủ rồi, muốn giết muốn đánh, sao không đợi về Trung Đô rồi hãy quyết định?”

Trong lòng Mọi người đồng thời căng thẳng, không khỏi lo lắng cho người vừa mới lên tiếng này.

Mặc Phi không biết nội tình trong đó, chậm rãi đi tới phía Vu Việt.

“Không...” Ngư gia đang muốn ngăn cản, lại bị Minh Hàn ngăn lại, hắn chỉ thản nhiên nói: “Nhìn kỹ hăng nói.”

“Nhưng mà Phù Đồ tiên sinh rất nguy hiểm.” Ngư gia thấp giọng quát.

Về mặt Minh Hàn lạnh lùng, yên lặng nhìn bên kia.

Mặc Phi đi đến nơi cách Vu Việt chỉ năm thước, lại gọi: “Chủ công.”

Vu Việt vừa đoạt đi tính mạng của một gã tù binh, nghe thấy giọng nói, mạnh mẽ xoay người, một đao hướng ngang đầu Mặc Phi.

Mọi người xung quanh đều hít phải một ngụm khí lạnh, không dám nhìn tận cảnh đầy máu tươi của Phù Đồ.

Nhưng mà qua một lúc lâu vẫn không nghe thấy động tĩnh khác, khi nhìn kỹ, hóa ra đao của Vu Việt quét tới bên cổ Mặc Phi thì ngừng lại, chỉ để lại ở nơi này một vết máu.

Tình cảnh lúc này vô cùng giống với tình cảnh khi Mặc Phi nhận ra Vu Việt rơi vào giết chóc, chỉ có điều một cái là vì ý thức mờ mịt, một cái còn lại là sát khí vây quanh.

Trái tim Mặc Phi thiếu chút nữa thì ngừng đập, nhưng mà mặt than cho phép, vẻ sợ hãi vẫn không bị lộ ra, người ở bên ngoài nhìn thấy “Hắn” đang trấn định như thường, trong lòng đều khỏi bội phục.

Về mặt Vu Việt không chút thay đổi nhìn hắn, sau một lúc lâu sau mới chậm rãi buông đao.

Mọi người đồng thời thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lúc này Mặc Phi mới nói: “Đã xong, quay về thôi!”

Vu Việt gật đầu, lạnh nhạt nói: “Quay về.”

Ngư gia cách đó không xa sợ hãi than: “Phù Đồ tiên sinh thật lợi hại, chỉ gọi một tiếng đã khiến cho Chủ công ngừng việc giết chóc.”

Trong mắt Minh Hàn cũng lóe lên ánh sáng. Từ sớm lúc trước hắn đã biết Vu Việt có một khuyết điểm, mỗi khi hắn căm hận dị thường, nhìn thấy máu sẽ có thể bị nhập ma, trừ phi cho hắn giết chóc tận hứng,

nếu không thì không ai có thể ngăn cản. Làm một người đứng phía trên, đây là điều cực kì không nên làm, hần luôn đi tìm kiếm phương pháp giải quyết vấn đề này, cho đến khi Phù Đồ xuất hiện, hần phát hiện chỉ cần Phù Đồ ở bên người Vu Việt, sát khí trên người Vu Việt sẽ ít đi vài phần, có khi thậm chí hoàn toàn biến mất.

Lúc ấy hần đã cho rằng, có lẽ Phù Đồ là một lương tài mà trời cao phái tới phụ trợ Vu Việt, cho nên lần viễn chinh U Quốc này, hần cố ý để Phù Đồ đi theo là vì xác minh suy đoán. Hiện tại, xem ra hần đã thành công rồi.

Ở một nơi kín đáo mà Chiêu quân không phát hiện, Tê Túc yên lặng nhìn một màn này, hần sờ sờ cằm, khóe miệng lộ ra mỉm cười.

Lần trước bị Minh Hàn chơi một ván, bây giờ hần lại dùng lại kế này, trả lại thất bại lần trước. Trước mắt, xem ra mục đích hần đến U Quốc cơ bản đã hoàn thành, Chiêu quân nguyên khí đại thương, sợ rằng trước mùa hạ sang năm sẽ không thể tiến thêm được, thậm chí còn có thể phải thu binh.

Hần vốn định sau khi trận chiến này chấm dứt thì rời đi, lại bất ngờ nhìn thấy một màn như vậy. Cái danh “Quý tướng” Vu Việt, hần tự nhiên cũng biết rõ ràng, nhưng không ngờ Phù Đồ lại có sức ảnh hưởng với hần lớn đến vậy?

Ha ha, thú vị, thật là thú vị! Phù Đồ, thực chờ mong lần gặp mặt sau này...

63. Q.2 - Chương 63: Biện Pháp

Lúc đám người Vu Việt mang theo mấy ngàn tù binh trở lại Trung Đô thì bầu trời lại bắt đầu mưa nhỏ, vẻ âm u của thời tiết cũng giống như tâm tình của mọi người, u ám mà bức bối.

Lần chinh phạt này liên tiếp gặp cản trở, cho dù chưa tổn thương tới nguyên khí, nhưng cũng đã tăng thêm rất nhiều hy sinh vô ích, cho nên mọi người cũng không có tâm trạng vui sướng vì đánh thắng trận, sau khi trở về lập tức tiến vào trạng thái tĩnh dưỡng.

Nhưng mà binh lính còn có thể nghỉ ngơi, các tướng lĩnh lại còn không ít việc cần phải hoàn thành, công tác thống kê thương vong, tổn hao, trị liệu thương tích, sắp xếp tù binh, v.v...

Vì thế, ngày hôm sau Vu Việt đã bắt đầu triệu tập mọi người nghị sự, chú trọng vào thảo luận tình huống trước mắt và hành động sau này.

Sau khi hội nghị kết thúc, Vu Việt đặc biệt giữ đám người Minh Hàn ở lại, nói tới cái kẻ luôn muốn tính kế bọn họ kia.

Minh Hàn nói: “Không biết Tê Túc có thân phận gì ở Khánh Quốc đây? Quý kế đa đoan, tâm ngoan thủ lạt như thế, theo lý mà nói, người như vậy đã sớm phải vang danh bên ngoài rồi mới phải.”

Mặc Phi nói: “Ta chỉ biết hần là người Khánh Quốc, nhưng lại không biết thân phận cụ thể của hần.”

“Nam nhân kia hần phải là quý tộc của Khánh Quốc.” Vu Việt nằm nghiêng ở trên tháp, lạnh lùng nói, “Chỉ có quý tộc Khánh Quốc mới có tư cách có được khóa hồn khẩu.”

Mặc Phi sửng sốt, lúc này mới nhớ tới đồ vật trên tai nàng, nàng đưa tay sờ sờ.

“Ừm...Mục đích của hần đã rõ ràng, mượn tay U Quốc làm suy yếu lực lượng quân ta, đồng thời cũng tranh thủ thời gian cho Khánh Quốc.” Minh Hàn gõ bàn một cái, nói.

“Giở thì hần đã đạt được ý nguyện rồi, một trận hồng thủy đã khiến cho bốn vương tử thất mất mấy vạn nhân mã.” Ánh mắt Vu Việt như mũi băng nhọn, lạnh giọng nói: “Sớm muộn sẽ có một ngày bốn vương tử phải bắt được hần, thiên đạo vạn quả cũng vẫn chưa hủ giận!”

“Ha ha, tạm thời không đề cập tới việc này.” Minh Hàn cười nói, “Chủ công, bước tiếp theo tính như thế nào?”

“Minh Hàn có gì đề nghị gì?”

Minh Hàn đáp: “Trong khoảng thời gian phía trước của năm nay, sợ là quân ta không thể tiếp tục tiến quân được nữa, không bằng tạm thời hãy nghỉ ngơi lấy lại sức, rồi lại tìm thời cơ khác sau.”

“Bổn vương cũng có ý như vậy, nhân cơ hội này củng cố đại bộ phận của Trung Đô, để sau này còn thống trị.” Vu Việt gật đầu.

Minh Hàn híp mắt một cái, lại nói: “Tuy nói muốn dùng thủ thay công, nhưng chúng ta chờ đợi cũng không phải không có kế sách gì với U Quốc. Minh Hàn tự biết Chủ công chắc chắn không cam lòng phải ngưng cuộc chiến, kỳ thật cũng không sao, lần này U Quốc có thể nói là tự chịu diệt vong, cho dù Chiêu Quốc có không xuất binh, nội bộ của quốc gia này cũng sẽ rơi vào hỗn loạn.”

“Ý của ngươi là... Hồng thủy Cửu Vọng sẽ khiến cho dân chúng oán than kêu ca?”

“Đúng vậy.” Minh Hàn cười nói, “Nếu như Dịch Kha có thể mượn điều này để đánh lui quân ta, như vậy còn có thể nói thiên tai là do ý trời, đáng tiếc hắn thất bại, thương tăng U Quốc lại không có lý do thuyết phục gì, chỉ có thể có gắng mà chống đỡ oán hận của dân chúng. Hồng thủy một khi đã tràn vào, nhà cửa ruộng nương đều bị phá hủy, vô số dân chúng phải trôi giạt khắp nơi, chịu đựng đói khổ, nếu như triều đình U Quốc không thể cứu trợ đúng lúc, như vậy, đến khi dân chúng cùng đường, đó chính là lúc dân loạn bắt đầu.”

Khóe miệng Vu Việt hiện lên vẻ cười lạnh, hồ hững nói: “U vương có thể có quyết đoán mà xuất lực trợ giúp bình dân thiên tai sao?”

Minh Hàn từ chối cho ý kiến, lại nói: “Cho dù hắn có hay không, đều không ảnh hưởng đến việc chúng ta phái người tham gia náo nhiệt.”

Vu Việt cười thấp, hiển nhiên đã hiểu được tính toán của Minh Hàn. Tuy rằng bọn họ không xuất động được đại quân, nhưng phái vài mật thám chuyên đi kích động dân tâm cũng không thành vấn đề.

Mặc Phi hơi cúi đầu, không nói một câu. Nàng lại nghĩ tới ngày ấy khi tai họa tới gần, trong đầu, những tiếng kêu rên, những giọng nói thống khổ tuyệt vọng trước khi chết kia giống như một cây gai, đâm thật sâu vào trái tim nàng, mặc dù nàng biết trước tai họa, nhưng lại không thể cứu trợ bất cứ người nào, cho dù là vào lúc này, nghe những nam nhân này thảo luận làm sao để lợi dụng những người dân khốn khổ, âm mưu những thành tựu sau này, nàng cũng không có cách nào bác bỏ. Đây, chính là sự thật.

Có điều Mặc Phi không biết là trước khi nàng ngất xỉu, Vu Việt từng phái người thông cáo tin tức tai nạn xuống trong toàn thành, đồng thời cũng cảnh báo cho thành chủ Cửu Vọng, thành chủ kia là một người sợ chết, ôm tâm lý thà cứ tin tưởng, nhanh chóng trở về thông báo cho người nhà thu thập hành lý. Cũng may hắn còn có chút lương tâm, dọc theo đường đi thuyết phục gần vạn dân chúng cùng hắn chạy trốn, càng may mắn hơn là phương hướng bọn họ trốn là một nơi cao, mặc dù không biết tai nạn có liên quan đến hồng thủy, nhưng lại bởi vậy mà còn sống sót.

Vị thành thủ này cả đời chưa từng là được việc gì ích nước lợi dân, nhưng chính tại trong lúc nguy cơ này, làm được một công lớn đức, cả đời này cũng coi là đáng giá.

Có điều từ đó về sau, vị thành thủ này không còn chút lòng trung thành nào với U Quốc, tương lai khi Chiêu quân vào thành, chỉ sợ hắn sẽ là người đầu tiên ủng hộ.

Đúng vào lúc này, Ngự gia từ ngoài cửa tiến vào.

Vu Việt hỏi: “Tình huống binh lính như thế nào rồi” Lần này hắn hỏi là thân binh của mình.

Ngự gia trả lời: “Số người mất tích đạt tới ba vạn, mà những người bình an trở về, số nhiều cũng bị bệnh tật.”

“Bệnh tình có nghiêm trọng không?”

“Có một số nhỏ đã khỏi hẳn, những số còn lại cũng đang khôi phục từ từ, nhưng mà có vài người chăm sóc binh lính cũng bị lây bệnh, mặt tướng hoài nghi bọn họ bị dịch bệnh, may mà có Phù Đồ dặn dò lúc trước, bệnh tình chưa bị khuếch tán trong phạm vi lớn.”

“Dịch bệnh?” Sắc mặt Vu Việt trầm xuống, hỏi: “Có chắc không?”

Ngư gia gật đầu: “Mặt tướng mời mấy vị đại phu nổi danh trong thành tới, bọn họ đều cho rằng đúng là ôn dịch không thể nghi ngờ. Nhưng may mắn là ôn dịch lần này được khống chế đúng lúc, trái lại, bọn họ rất có hứng thú đối với biện pháp phòng chống của Phù Đồ, hi vọng có cơ hội trao đổi một phen.”

Hiển nhiên, thời đại này còn chưa ý thức được tầm quan trọng của vệ sinh, kỳ thật, rất nhiều bệnh tật đều do ăn uống không sạch sẽ gây nên, bình dân bình thường lại không có thói quen rửa tay trước và sau khi ăn, bình thường thì cũng thôi, nhưng lúc này lại không thể không phòng.

Thấy Vu Việt nhìn về phía nàng, Mặc Phi nói: “Ôn dịch cũng chia ra rất nhiều loại, chỉ cần phòng chống đúng cách, khống chế cũng không khó khăn, hơn nữa được trị liệu thích hợp, khỏi hẳn cũng chỉ là vấn đề thời gian. Ta nghĩ, bệnh tật của binh lính cũng không nghiêm trọng như trong tưởng tượng, chỉ cần nhóm đại phu tốn thêm chút tâm tư, cố gắng khám và chữa bệnh cho bọn họ là được.”

Vu Việt gật gật đầu.

Minh Hàn trầm ngâm nói: “Mặc dù tạm thời chúng ta có thể khống chế được bệnh tình, nhưng lần này hồng thủy ảnh hưởng trong phạm vi rộng lớn, số người gặp nạn lại khó có thể nhận định, đợi đến khi hồng thủy rút lui, thì thể khắp nơi, rất dễ tạo thành ôn dịch, đến lúc đó U Quốc rơi vào khủng hoảng, loạn thì cũng loạn rồi, nhưng chưa chắc đã có lợi với chúng ta. Hoạ chiến tranh còn có thể khống chế, nhưng bệnh tật thì lại không thể.”

Dứt lời, trong mắt Minh Hàn hiện lên một chút ý cười tự giễu, hẳn dùng một trận ôn dịch giả đoạt được Trung Đô, bây giờ lại phải đối mặt một trận ôn dịch thực sự, thế sự đúng là hay thay đổi.

“Không chỉ như thế.” Mặc Phi tiếp lời nói, “Nhánh sông và mạch nước ngầm giăng khắp nơi, rất nhiều đoạn đều ăn thông với nhau, thì thể bệnh nhân chìm vào trong nước, rất có khả năng sẽ mang bệnh tật đến cho những địa phương còn lại, như là Trung Đô, nước giếng mà dân chúng sử dụng có khả năng đã bị ô nhiễm rồi.”

Sắc mặt mấy người ở đây đều có chút nghiêm trọng, Vu Việt hỏi: “Không biết Phù Đồ có phương pháp ứng đối gì không?”

“Việc này chủ yếu còn phải dựa vào y thuật của nhóm đại phu, Phù Đồ không biết nhiều về phương diện này, có câu ‘Bệnh tòng khẩu nhập’*, sợ rằng muốn khống chế ôn dịch còn cần phải bắt đầu ngay từ bây giờ. Trước mắt, việc Chủ công có thể làm là hạ lệnh thông cáo cho dân chúng trong thành phải chú ý đến đồ ăn và vệ sinh, ví dụ như không uống nước lã, thường xuyên dùng nước ấm vệ sinh thân thể, lúc bình thường thì ăn nhiều muối ăn và dấm chua, không ăn món ăn lạnh... Mọi việc như thế. Còn đây là một số biện pháp đơn giản phòng ngừa vi khuẩn lây bệnh, có hiệu quả như thế nào thì chưa thể biết, chỉ hi vọng nhóm đại phu có thể mau chóng tìm được biện pháp phòng bệnh và chữa trị hiệu quả hơn.”

* Bệnh tòng khẩu nhập: bệnh do ăn uống mà ra; bệnh từ miệng vào.

Xưa nay, khi ôn dịch bùng phát thì danh y cũng xuất hiện lớp lớp tầng tầng, tuy rằng Mặc Phi có được kiến thức vượt thời đại, nhưng cũng tuyệt đối không thể so sánh với những nhân sĩ có y đạo chuyên nghiệp được, mặc dù thời y thuật đại này vẫn còn rất lạc hậu, nhưng cũng không phải nàng có thể xen vào.

“Vậy thì, ngày mai bốn vương sẽ cho người dán bố cáo.”

Minh Hàn ngắt lời nói: “Không bằng phái người đến từng nhà thông báo, đồng thời phân phát một số đồ vật và dược liệu, hoặc là dựng bếp ở các nơi trong thành, cung cấp miễn phí canh được cho dân chúng.”

Nói vừa xong, Mặc Phi hơi liếc xéo, người này thật đúng là, tùy thời tùy chỗ đều có thể lợi dụng hoàn cảnh cho được.

Vu Việt rất nhanh chóng đã đồng ý việc này.

Ngư gia mở miệng nói: “Đúng rồi, Chủ công tính xử trí Địch Kha như thế nào?”

Vu Việt hí hóp mắt một cái, thản nhiên nói: “Chém đầu hắn, đưa tới Vương đô U Quốc.”

Ngư gia đáp lời, trong lòng lại nói thầm, cứ tưởng rằng Chủ công sẽ ngu mà phân thân hắn đâu, ai ngờ lại để trôi qua nhẹ nhàng như thế.

Trên thực tế quả thật Vu Việt vốn có quyết định này, nhưng khi cẩn thận suy nghĩ, Địch Kha này cùng lắm cũng chỉ là một quân cờ đáng buồn, kẻ chân chính đầu sỏ gây nên là cái nam nhân tên “Tê Túc” kia, không bắt được tên này, hắn vẫn không thể an tâm được, luôn luôn cảm giác có một con bọ cạp đang nhón nhò di chuyển trong bóng tối.

Minh Hàn cười vài tiếng, nói: “Chuyện chỗ này, không bằng tạm thời Chủ công quay về Chiếu Quốc đã.”

“Quay về Chiếu Quốc? Vì sao?”

“Thứ nhất là quân ta cần phải bổ sung binh lực, Bộ Hạng tướng quân đang ở Nhung Trấn huấn luyện tân binh cho Chủ công, có lẽ đã có chút thành quả; thứ hai là thế cục Trung Đô cơ bản đã ổn định, tạm thời không phải lo đến thảm họa chiến tranh, vương mặc ôn dịch cũng đang trong giai đoạn ngăn chặn, nếu mà thật sự bùng phát, ngược lại Chủ công ở đây lúc này cũng không ổn. Như mấy điểm đã nêu, không bằng Chủ công nên về nước để chủ trì đại cục.”

Ngư gia cũng nói: “Mặt tướng đồng ý với đề nghị của Minh Hàn tiên sinh, Trung Đô có mặt tướng ở lại canh giữ là được rồi.”

Vu Việt suy nghĩ, gật đầu nói: “Cũng tốt.”

Về nước? Lúc này Mặc Phi đột nhiên nhớ tới Cô Hạc mất tích đã lâu, không biết hắn có bình an hay không? Đi nơi nào rồi? Sao lại không có tin tức gì như vậy? Trong lòng nàng có chút bất an, lại không muốn suy nghĩ về phương diện này quá nhiều.

Mấy ngày kế tiếp lại là một trận rồi ren, đầu tiên, Vu Việt triệu tập mấy vị đại phu chính lý lại một bộ các biện pháp phòng ngừa ôn dịch, sau đó thông cáo cho toàn thành, cùng với đề nghị của Minh Hàn, phân phát thuốc miễn phí, đồng thời phái người trấn an dân chúng, điều này không thể nghi ngờ đã làm ọi người tăng thêm vài phần kính phục đối với Vu Việt.

Chẳng những ở Trung Đô, Vu Việt còn phái người thống báo cho các thành trấn còn lại, thi hành giống như vậy.

Không lâu sau, ở phía tây Trung Đô, đại bộ phận các địa phương đều bị bệnh dịch bùng phát, người chết ngàn dặm. Họa loạn bộc phát cùng lúc, giống như ác quỷ địa ngục, mà phía đông Trung Đô thì lại ổn định bình thản, không phải sợ hãi ôn dịch, không có tử vong do loạn dân, không có người khốn đốn bị trôi giạt, không xảy ra thảm trạng đói khát, so sánh hai bên, khác biệt một trời một vực. Từ đó, Chiếu Quốc chân chính đặt được lòng quy phục của dân chúng U Quốc ở nơi bị chiếm đóng.

Vu Việt trở lại phòng của mình, tắm rửa một phen rồi chuẩn bị đi ngủ, lúc này, người hầu bưng một chậu nước ấm đi đến, quỳ nói: “Chủ nhân, xin hãy ngâm chân trước khi đi ngủ.”

“Ngâm chân?” Vu Việt sững sốt, kỳ quái nói, “Ai đặt ra quy củ như vậy?”

Người hầu trả lời: “Là Phù Đồ đại nhân dặn dò. Công tử nói bắt đầu từ hôm nay, chủ nhân mỗi sáng phải dùng muối xức miệng, sau khi ăn xong phải uống một chén canh gừng, mỗi đêm lại ngâm chân bằng nước ấm một lần, không được gián đoạn, cho đến lúc chủ nhân khởi hành về nước mới thôi.”

“Ồ?” Vu Việt hưng trí nhìn nhìn bồn nước ấm kia, nói, “Vậy thì, lại đây đi!”

Người hầu vừa tháo giày cho Vu Việt, vừa chần chờ nói, “Chủ nhân, Phù Đồ đại nhân còn dặn dò tiểu nô một việc nữa.”

“Việc gì?” Vu Việt ngâm hai chân vào trong nước, lập tức cảm thấy vô cùng sảng khoái, cũng có thể là bởi vì việc này do Phù Đồ dặn dò, tâm tình hắn lộ ra vẻ cực kì khoái trá.

Người hầu trả lời: “Công tử dặn tiểu nô lúc nào cũng phải lưu ý tình trạng thân thể của chủ nhân, nghe lời đại phu nói, chủ nhân bị cảm phong hàn, uống mấy bát được là có thể phục hồi như cũ. Có điều Phù Đồ đại nhân lo lắng bệnh tình tái phát, bắt tiểu nô mỗi ngày phải để ý, không thể lơ đãng.”

“Rất cuộc ‘Hắn’ dặn dò cái gì, người nói từng việc một ra.”

“Dạ.” Người hầu khom người nói, “Phù Đồ đại nhân dặn dò, sáng sớm phải súc miệng bằng nước muối, một ngày ba bữa cơm phải đúng giờ, đồ ăn hàng ngày phải thanh đạm, ít uống rượu, uống nhiều canh, trước giờ hội* thì phải đi ngủ, trước khi ngủ thì lại súc miệng nước muối, ngâm chân nước ấm, đóng kín cửa sổ...”

* Giờ hội: 21h đến 23h.

Nghe người hầu tự thuật, vẻ mặt Vu Việt từ từ trở nên nhu hòa, trong lòng tràn đầy một loại cảm giác khó có thể hình dung được, giống như nắng ấm giữa trời đông, cả người hắn dường như đã tan ra rồi.

Phù Đồ à...

64. Q.2 - Chương 64: Cướp

Một tháng sau, Vu Việt mang theo ba ngàn binh mã rời khỏi Trung Đô, một đường trở lại Nhung Trấn.

Mặc Phi tự nhiên cũng đi theo, có điều hành trình lần này không gấp, tâm tình của mọi người tương đối thoải mái.

Hoàng hôn ngày thứ tư, đám người Vu Việt dừng lại ven bờ một con sông nhỏ. Nơi này là một nhánh của Sông Xám, bờ sông có bụi lau sậy sinh trưởng, so với lau sậy ở thế giới trước của Mặc Phi, đám trước mắt này chẳng những tươi tốt, lại còn cao tới gần hai thước, nhánh cây dẻo dai, hoa lau vàng nhạt bao quanh lớp lớp, nhàn nhạt đưa trong gió thu, phát triển rậm rạp.

Ban đêm, nửa vầng trăng bị che khuất, bầu trời sao thưa u tối, ngoại trừ lửa trại từ doanh địa, bốn phía đều là một khoảng tối đen.

Vu Việt và Mặc Phi đều đã lần lượt đi vào giấc ngủ, cứ cách một canh giờ sẽ gặp được binh lính gác đêm tuần tra bốn phía, mọi thứ có vẻ đều yên ổn như thường.

Đúng vào lúc này, một vật thể hình ống giữa sông chậm rãi di chuyển tới bờ sông, trong màn đêm tối đen này, cho dù thị lực con người có tốt cũng không có khả năng phát hiện ra vật thể nhỏ như vậy.

Vào lúc vật thể hình ống tới gần bờ, một cái đầu lặn yên nhô lên khỏi mặt nước, hắn được cỏ lau che chắn, lẳng lặng quan sát doanh địa cách đó không xa, cho đến tận lúc thăm dò được quy luật gác đêm của binh lính tuần doanh, mới thừa dịp một khoảng trống mà bò lên bờ, thân thể linh hoạt tiến nhập vào doanh địa.

Mục tiêu của người tới tựa hồ rất rõ ràng, khom người, lách người mà tiến tới doanh trường của Mặc Phi.

Doanh trường của Mặc Phi cách Vu Việt không đến mười thước, người tới không tránh khỏi kinh động đến Vu Việt, cho nên đặc biệt lượn một vòng, tiến vào trong trường của Mặc Phi từ một hướng khác.

Mà vào lúc này, Ngọc Phù trong y phục của Mặc Phi hơi lờ lờ phát sáng, đáng tiếc nàng đang ngủ, mặc dù cảm thấy có chút không thoải mái, nhưng lại không lập tức tỉnh lại. Động tác của người tới rất nhanh nhẹn, đầu tiên là mở ra một cái lọ, quơ quơ bên mũi Mặc Phi, đầu Mặc Phi hơi nghiêng, hoàn toàn rơi vào mê man.

Tiếp theo người tới lại lấy ra một cái túi đen lớn, từ dưới lên trên, nhẹ nhàng ôm Mặc Phi vào trong túi, sau đó khiêng túi trên lưng, dùng dây thừng buộc chắc, lẳng lặng đợi một lát, tính toán xong thời gian tuần tra, hắn liền lần trốn đi theo đường cũ.

Lần này mang thêm một người, hiển nhiên khó khăn hơn rất nhiều, nhưng cũng may hữu kinh vô hiểm*, người tới vẫn thuận lợi trốn vào trong nước, thoáng một cái, hắn đã nhanh chóng ẩn vào đám cỏ lau biển mất vô tung...

* Hữu kinh vô hiểm: có tâm lý kinh sợ nhưng không gặp phải nguy hiểm gì.

Vu Việt đột nhiên mở choàng mắt, nghiêng người đứng lên. Hắn nhìn quanh bốn phía, nhú nhú mày, tùy tay phủ thêm áo choàng rồi đi ra lều trại.

Xem ra tất cả doanh địa đều bình thường, hắn thoáng an tâm, theo bản năng đi tới trước trướng của Mặc Phi, do dự một lát, cuối cùng không mạo muội đi vào, nhưng mà ngay tại lúc hắn xoay người, bỗng nhiên ngửi được một luồng hương khí nhàn nhạt, hắn biến sắc, vén vải lên rồi vọt vào trong trướng của Mặc Phi.

Trong trướng đã không có một bóng người.

Hô hấp của Vu Việt bị đình chỉ, ra khỏi doanh trướng tức giận hét: “Người đâu, đánh thức toàn bộ binh lính trong doanh địa, lập tức tìm kiếm các nơi xung quanh, vừa rồi có người lên vào doanh địa, cướp Phù Đồ đi rồi!”

Doanh địa rất nhanh chóng đã ồn ào náo động một trận, binh lính mơ mơ màng màng lần lượt bị gọi tỉnh lại, sau khi nghe được tin tức này, bọn họ đều vô cùng kinh ngạc, vẻ mặt binh lính tuân doanh phụ trách gác đêm lại càng bi thảm, vậy mà lại bị người ta không coi vào đâu, lẻn vào doanh địa cướp người, đây đã không còn là một chuyện mất mặt nữa.

Vu Việt sai người châm đuốc, lại tiến vào doanh trướng của Mặc Phi, trong trướng không có chút hỗn độn nào, hành lý của Mặc Phi vẫn còn nguyên tại chỗ, có điều trên bề mặt dường như có mấy giọt nước, dựa theo vết nước này, Vu Việt dẫn người tìm ra bờ sông, nhìn đến phiến cỏ lau rậm rạp trước mắt, hắn thấp giọng cả giận nói: “Đốt lửa, thiêu hủy đám lau sậy này cho ta!”

Binh lính lĩnh mệnh, nhưng sau lại chần chờ nói: “Như vậy, nếu mà lửa lan đến gần Phù Đồ đại nhân...”

Vu Việt dừng một chút, khi đang suy nghĩ một đối sách khác, thì thấy một con thuyền mộc đi ra khỏi đám cỏ lau, cách xa người trên bờ bốn, năm mươi thước, Vu Việt hí mắt cũng không thấy rõ hình dáng của mấy người trên thuyền.

Chỉ nghe thấy một âm thanh cười xán lạn quen thuộc ở bên kia, nói: “Nhưng Trần Vương, lại gặp mặt.”

Tê Túc! Trong mắt Vu Việt toát ra ngọn lửa hừng hực, hận không thể lập tức thiêu cháy người nọ thành tro tàn.

“Là người cướp Phù Đồ?” Vu Việt quát hỏi.

“Không sai.”

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

“Ha ha.” Tê Túc cười mấy tiếng, nói, “Phù Đồ tiên sinh có học thức hơn người, tại hạ ngưỡng mộ đã lâu, muốn mời ‘Hắn’ đến làm khách ở Khánh Quốc.”

“Ngươi dám!” Vu Việt cả giận nói, “Phù Đồ là người của bốn vương, há lại cho ngươi nhòm ngó!”

“Rất nhanh sẽ không phải rồi, nếu như ‘Hắn’ đến Khánh Quốc, tại hạ tất sẽ lấy thượng lễ mà đối đãi, tuyệt sẽ không khi nhục ‘Hắn’ mấy may chút nào. Một ngày nào đó, nếu Phù Đồ trở thành tể phụ* của tể quốc, tại hạ tất sẽ phái người đến tạ Nhung Trần Vương đã thành toàn.”

* Tể phụ: làm quan giúp ích cho đất nước.

“Thành toàn?” Vu Việt cắn răng găm nhẹ một tiếng.

“Ha ha!” Tê Túc lại cười to vài tiếng, nói, “Việc hôm nay coi như là một phần đại lễ cuối cùng tại hạ đưa cho các hạ trước khi rời đi đi! Bảo trọng! Ha ha ha...”

“Đứng lại!” Vu Việt không nhìn được vọt vào trong nước, trừng mắt nhìn chiếc thuyền nhỏ đi xa. Thuyền nhỏ đi nhanh dần, khoảng cách mà bơi lội không có khả năng đuổi kịp, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn Phù Đồ bị cái nam nhân kia mang đi, lửa giận trong lòng gần như đã làm cho hắn phát cuồng.

Vu Việt đứng ở giữa sông, mọi người phía sau không dám thở mạnh, chỉ còn nghe thấy tiếng nước róc rách và tiếng cỏ lau đung đưa trong gió.

Không bao lâu, Vu Việt bỗng nhiên nhắm lại đôi mắt đỏ ngầu, đến khi mở ra, đã khôi phục lại bình tĩnh, hắn vừa lên bờ vừa hạ lệnh nói: “Thay đổi tuyến đường Đông Nam, đi tiếp theo bờ Sông Xám, đồng thời phái người thông báo cho Nhung Trần và Trung Đô, chỉ cần thông báo đại khái hướng đi là được.”

Tê Túc, người đợi đây, bỗng vương thê, tuyệt đối sẽ chính tay bầm thây người vạn đoạn!

Khi Mặc Phi tỉnh lại trong mê man thì đã là giữa trưa ngày hôm sau, thuyền nhỏ cũng đã được đổi thành một thuyền buôn.

Về mặt nàng nghi hoặc, không biết vì sao bản thân lại xuất hiện ở trong này, khi nhìn thấy Tê Túc xuất hiện ở trước mặt mới chậm rãi hiểu được chân tướng.

“Lại là người.” Mặc Phi lạnh lùng nhìn hắn.

Tê Túc cười nói: “Phù Đồ tiên sinh, tại hạ thất lễ, bắt đắc dĩ phải xuất ra hạ sách này mời tiên sinh đến đây.”

“Đây cũng gọi ‘Mời’ ?” Mặc Phi mỉa mai nói, “Tại hạ thật sự thụ giáo .”

Tê Túc gọi người hầu mang đến cho Mặc Phi một ít đồ ăn, nói: “Chắc hẳn Phù Đồ đã đói bụng, không ngại ngồi xuống ăn no một phen chứ?”

Mặc Phi không nhúc nhích, chỉ thản nhiên nói: “Người muốn mang ta đi Khánh Quốc sao?”

“Đúng vậy.” Tê Túc cười nói, “Rất nhanh thôi, Khánh Quốc sẽ đánh hạ được Cảnh Quốc, đến lúc đó trăm việc bộn bề, lòng dân náo loạn, nhiều công việc còn phải thỉnh giáo Phù Đồ.”

“Lấy trí tuệ và mưu kế của Tê Túc, còn cần người khác phải khoa tay múa chân sao?” Nhớ đến việc người này vì đạt được mục đích mà không tiếc nhấn chìm thành trấn, khiến cho hơn mười vạn dân chúng cửa nát nhà tan, sinh linh đồ thán, ôn dịch khắp nơi, thật sự là ác độc.

Tê Túc chỉ cười không nói, hắn đứng dậy nói: “Tại hạ tự biết Phù Đồ vô cùng phần hận tại hạ, nhưng mà ở lâu mới biết được lòng người, tại hạ tất sẽ dùng thành ý làm Phù Đồ cảm động. Xin Phù Đồ tạm thời hãy chịu ủy khuất vài ngày, đợi đến Khánh Quốc rồi nói sau cũng không muộn.”

Nhìn Tê Túc đi ra ngoài, Mặc Phi nhìn xung quanh một vòng, trong phòng, ngoại trừ giường và một bộ bàn ra thì không còn đồ vật nào khác, xuyên qua cửa sổ nhỏ nhìn ra phía ngoài, chỉ thấy nước sông lưu chảy, dãy núi hai bên chập chùng, hoàn toàn không biết đang ở nơi nào.

Nàng lại kiểm tra lại trên dưới toàn thân, lúc này trên người ngoại trừ mấy khối bạc vụn và phù bài thân phận, đao quân dụng trong lòng cũng bình yên vô sự, hiển nhiên Tê Túc không phải là người lục soát nàng, trong mắt hắn, bản thân cùng lắm chỉ là một kẻ sĩ văn nhọc.

Sờ vào chuôi dao trong lòng, nàng thâm nghĩ may mắn, đây chính là hi vọng đào tẩu duy nhất của nàng.

Nghĩ như thế, ánh mắt Mặc Phi chuyển qua đồ ăn trên bàn, không do dự nhiều, cứ thế ăn.

Sau vài ngày, cuộc sống của Mặc Phi luôn trôi qua trong yên ổn, lúc bình thường thì đi trên thuyền hít thở không khí, hoặc là ngồi đọc sách ở trong phòng, Tê Túc cho người đưa tới mấy quyển sách cho nàng đọc giết thời gian, phần nhiều là các sáng tác của danh sĩ Khánh Quốc, đại khái là hắn muốn khiến cho bản thân sinh ra hảo cảm với Khánh Quốc.

Ngày hôm đó, Tê Túc bỗng nhiên tới gặp nàng, thông báo sắp đi đến cửa sông, chuẩn bị đổi thuyền.

Mặc Phi hỏi: “Cửa sông nào?”

“Vốn là Sông Xám từ trên núi đổ xuống trong cảnh nội Ngũ Quốc, từ đây, sau khi đổi thuyền, chúng ta sẽ chuyển vào Bích Giang, dọc theo phía đông đi thẳng tới phương hướng Khánh Quốc, ước chừng hơn nửa tháng sẽ đi tới biên cảnh tây nam Khánh Quốc.”

Nửa tháng, thời gian hơi gấp, Mặc Phi âm thầm suy nghĩ .

Tê Túc lại nói: “Tại hạ biết Phù Đồ thích sạch sẽ, chỉ là trên đường có nhiều bất tiện, đợi đến khi đổi thuyền, tại hạ sẽ sai người chuẩn bị cho công tử một thùng nước ấm, để công tử tắm rửa sạch sẽ một phen.”

Mặc Phi không từ chối, chỉ nói: “Như thế cũng tốt, thuận tiện chuẩn bị mấy bộ y phục sạch sẽ, mặt khác, tại hạ còn muốn hương liệu và thủy lộ thượng hạng, bình thường hay dùng mấy thứ này, thật vất vả mới có cơ hội vệ sinh thân thể, ta sẽ không khách khí .”

“Hương liệu và thủy lộ?” Tê Túc sững sốt một chút, sau đó cười đồng ý nói: “Không thành vấn đề, sau khi thuyền cập bến, tại hạ sẽ lập tức phái người đi mua.”

Hương liệu và thủy lộ theo lời Mặc Phi nói là những đồ vật mà quý tộc thường dùng, có công hiệu làm sạch và dưỡng da, giá trị xa xỉ, hơn nữa không dễ dàng mua được. Bình thường, mặc dù nàng cũng có dùng những thứ này, nhưng cũng không phải là yêu thích lắm. Lúc này nàng nói như vậy, cũng chỉ vì muốn kéo dài thời gian thuyền rời bến.

“Những thứ Phù Đồ yêu cầu, tại hạ nhất định sẽ hết sức thỏa mãn.” Tê Túc khẩn thiết nói, “Đương nhiên, ngoại trừ việc cho công tử rời đi, những việc còn lại đều có thể.”

“Đa tạ ý tốt, tại hạ muốn nghỉ ngơi.” Mặc Phi không muốn nói thêm gì nữa, lập tức hạ lệnh trục khách.

Tê Túc cũng không tức giận, làm lễ cáo từ rồi rời đi.

Đến lúc đổi thuyền ngày hôm đó, hấn chẳng những đổi cho Mặc Phi một gian phòng lớn hơn, mà còn sai người mang đến một thùng gỗ lớn, nước ấm bên trong bốc hơi nghi ngút, sờ tay xuống, độ ấm thích hợp.

Mặc Phi hỏi: “Hương liệu và thủy lộ ta muốn đâu?”

Người hầu đáp: “Xin đại nhân tha thứ, công tử đã phái người đi mua, có lẽ còn cần chút thời gian, mấy ngày này chỉ có thể ủy khuất đại nhân dùng tạm những đồ bình thường rồi.”

“Ta không quen dùng mấy thứ này, các người đem đi đi, để nước lại là được rồi.”

Người hầu thu thập đồ dùng tắm rửa rồi rời khỏi phòng.

Mặc Phi đóng cửa lại, sau đó cởi y phục, nhanh chóng tẩy trừ thân thể, sau bó lại bó bộ ngực lại, thay bộ đồ mới, cũng cẩn thận giấu kỹ dao quân dụng, lần này nàng buộc dao ở trên đùi, như vậy sẽ không dễ dàng bị phát hiện.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa. Mặc Phi lấy lại bình tĩnh, tiến ra mở.

Khuôn mặt tươi cười quen thuộc của Tê Túc đập vào trong mắt, hấn nói: “Thật sự thật có lỗi, tại hạ không ngờ ở thôn trấn này, đồ vật Phù Đồ muốn lại khó tìm như thế, ủy khuất Phù Đồ .”

Sắc mặt Mặc Phi không chút thay đổi, không nói lời nào.

Tê Túc nhìn mái tóc ngắn ẩm ướt hỗn độn của “Hấn”, nhưng lại cảm thấy có phần đáng yêu, mặc dù vẻ mặt của “Hấn” đậm mạc trước sau như một, nhưng lại có loại mỹ cảm tươi mát và vui vẻ, không khỏi lại nghĩ tới dáng vẻ của Phù Đồ khi mặc nữ trang cùng với cái đêm ái muội kia, trong lòng hấn dường như có chút xôn xao quái dị.

Tê Túc khụ một tiếng, nói: “Ta cho người dọn dẹp phòng của công tử một chút.”

Mặc Phi đột nhiên mở miệng hỏi: “ Bao lâu thì thuyền bắt đầu đi?”

“Tại hạ đã nói sẽ tận lực thỏa mãn yêu cầu của Phù Đồ, bây giờ ngay cả chút hương liệu cũng không mua được, chẳng lẽ không phải là người thất tín sao? Cho nên tại hạ sẽ cho thuyền dừng lại mấy ngày, không thể để Phù Đồ ngay cả đồ tắm rửa cũng không có được.”

Mặc Phi rũ mắt xuống, giấu đi vẻ vui mừng trong ánh mắt, rốt cuộc mục đích của nàng đã đạt được rồi, kế tiếp phải xem có thời cơ trốn thoát hay không, nàng phải lợi dụng một, hai ngày này, nếu không một khi thuyền rời bến, nàng muốn chạy trốn giữa sông lớn mờ mịt sẽ rất khó khăn.

Có lẽ chưa chắc Tê Túc đã không biết tâm tư của nàng, có điều cho rằng nàng thân đơn lực mỏng, lại bị cầm tù trên thuyền, cho dù có tâm cũng không có lực, đồng thời hần cũng không cho rằng Vu Việt sẽ xúc động mà truy đuổi đến đây, chờ hần triệu tập được nhân thủ, phỏng chừng hần đã đến được lãnh địa Khánh Quốc rồi. Cho nên hần mới rộng rãi như thế, nếu có thể nhờ vậy mà chiếm được hảo cảm của Phù Đồ, thì cũng không uổng những phiền phức lúc này.

Có điều, hần sắp sửa sẽ phải hối hận vì quyết định này của mình. Mặc dù hần đoán được sức ảnh hưởng của Phù Đồ đối với Vu Việt, nhưng lại không đoán được tầm quan trọng của Phù Đồ đối với Vu Việt.

Nam nhân kia rồi sẽ trở thành bậc đế vương, thế nhưng lại sẽ vì một người mà dấn thân vào nguy hiểm, đối với Tê Túc bây giờ mà nói, là hoàn toàn không thể lý giải được.

65. Q.2 - Chương 65: Chạy Trốn

Ngay tại ba ngày sau khi Vu Việt và Mặc Phi rời khỏi, một nam tử phong trần mệt mỏi đuổi tới Trung Đô, trực tiếp đi tới phủ Thái Thú tìm được Ngự gia lúc này đang đóng giữ ở đây.

“Cái gì? Nhưng Trần Vương và Phù Đồ trở về Chiếu Quốc?” Cô Hạc kinh ngạc, lúc này tóc hần tán loạn, quanh thân bám đầy bụi bẩn, giữa hai đầu lông mày càng mang theo vẻ mệt mỏi khôn cùng, hiển nhiên là đã phải bôn ba suốt đêm.

“Nếu người trở lại sớm hơn ba ngày thì tốt rồi.” Ngự gia hơi có chút tiếc nuối nói, “Phù Đồ vẫn lo lắng cho an nguy của người, nếu như biết người bình an vô sự, chắc chắn sẽ vô cùng vui vẻ. Rốt cuộc trong thời gian này người đã đi đâu vậy?”

Cô Hạc ngần ngừ một hồi, thở dài: “Một lời khó nói hết, sau này rồi nói sau! Còn xin Ngự gia tướng quân cho người chuẩn bị cho tại hạ một ít lương khô và nước uống, tại hạ muốn lập tức đuổi theo Phù Đồ đại nhân, chỉ mới đi có ba ngày, tại hạ dùng khoải mã thần tốc, hần là có thể đuổi được.”

Ngự gia nhìn hần vài lần, khuyên nhủ: “Người vẫn nên nghỉ ngơi một ngày đi! Lần này Phù Đồ về nước, phỏng chừng sẽ ở đó cho đến sang năm, người không phải lo không tìm thấy ‘Hần’.”

“Không được.” Cô Hạc lắc đầu nói, “Là hộ vệ của đại nhân, lại thường xuyên không ở bên người ngài, thật sự là quá không làm tròn bổn phận, bất kể như thế nào, ta cũng phải nhanh chóng trở lại bên người đại nhân mới được.”

Ngự gia thấy vẻ mặt hần kiên quyết thì không nói thêm nữa, chỉ sai người lập tức chuẩn bị vật tư cho hần. Lúc đi tới chuồng ngựa, Ngự gia nhìn thấy mã phu đang ột con ngựa ăn thêm cỏ khô, con ngựa kia cả người màu xám nhạt, chỉ có bên mắt trái hiện ra một đốm đen rất nổi bật.

Ngự gia sững sốt, hỏi Cô Hạc bên người: “Đó là tọa kỵ Hà Ngọc của Phù Đồ?” Hần nhớ rõ từ lần đó, sau khi doanh địa bị đánh lén, tọa kỵ này của Phù Đồ bị lạc không biết tung tích, hiển nhiên là bị quân địch mang đi, không ngờ hôm nay lại xuất hiện.

Cô Hạc gật đầu nói: “Đúng vậy. Sở dĩ ta lâu ngày chưa về, có một phần nguyên nhân là do vậy.”

Hóa ra ngày ấy, sau khi Cô Hạc ở lại giải quyết truy binh, trên lưng hần vốn bị cắm một mũi tên, lại còn bị thêm vài đạo vết thương nữa, lần này trên người không có được trị thương, hần đành phải ẩn nấp ở trong rừng, tự mình chữa thương, đói thì dùng quả dại và cá ở khe suối lót dạ, bị vậy thì trốn trên cây nghỉ ngơi, sống như một dã nhân suốt một đoạn thời gian.

Đến khi miệng vết thương gần như đã khép lại, hấn lập tức chuẩn nhanh chóng tìm Phù Đồ, ai ngờ mới ra khỏi phiên rừng đã phát hiện ra một đội kỵ binh U Quốc mang theo mấy trăm con chiến mã ngang qua, trong đó một con rõ ràng chính là tọa kỵ Hà Ngọc của Phù Đồ.

Cô Hạc biết Phù Đồ rất thích con ngựa của bản thân, bây giờ nếu hấn đã gặp được, sao lại không trộm nó trở về?

Chủ ý đã xác định, hấn liền âm thầm theo đuôi đội nhân mã này.

Dọc theo đường đi cẩn thận coi chừng, thật vất vả mới tìm được cơ hội trộm ngựa ra rồi mau chóng chạy ngay tới Trung Đô. Lúc này hấn sớm nghe Trung Đô đã thuận lợi đoạt được, đám người Vu Việt bắt đầu dụng binh ở Cửu Vọng.

Ai ngờ đang chạy trên đường thì lại gặp phải hồng thủy, mực nước sông dâng lên với tốc độ cực nhanh, tràn qua bờ đê, bao phủ một vùng rộng lớn, Cô Hạc bị vây tại một cái thôn nhỏ ở Lạc Trung, khi hấn biết hồng thủy này đến từ Cửu Vọng, lo lắng trong lòng tất nhiên là không cần phải nói nhiều. Lúc ấy, trong lòng hấn vô cùng hối hận, nếu mà cứ mặc kệ Hà Ngọc, sớm chạy về bên người Phù Đồ cho kịp thì tốt rồi!

Mang theo loại tâm tình này, Cô Hạc cũng không đợi hồng thủy thối lui, quyết định cưỡi ngựa vòng đi, vượt qua núi non trùng điệp, vất vả lắm mới chạy về Trung Đô, không ngờ Phù Đồ lại rời đi rồi.

Hiện tại một khắc hấn cũng không đợi được nữa, chỉ muốn mau chóng trở lại bên người Phù Đồ.

“Hà Ngọc, phải lại cực khổ người một chuyến nữa rồi.” Cô Hạc vỗ vỗ cổ Hà Ngọc, thấp giọng nói ở bên tai nó, “Chủ nhân của ngươi đã cách chúng ta không xa, chúng ta lại đuổi tiếp, rất nhanh thôi sẽ có thể gặp được ‘Hấn’ rồi.”

Hà Ngọc quơ quơ đầu, hừ hừ vài tiếng, giống như tuyệt không để ý.

“Cừ thật.” Cô Hạc cười to vài tiếng, xoay người lên ngựa.

“Đi đường cẩn thận.” Ngư gia ôm quyền với hấn.

Cô Hạc khoát tay áo, giá một tiếng dứt khoát rời đi.

Một ngày sau, trên đường đi, Cô Hạc gặp một kỵ sĩ ngang qua, kỵ sĩ này chính là người Vu Việt phái đi Trung Đô báo tin, lúc này Phù Đồ bị bắt, mà Vu Việt thì kiên quyết thay đổi hành trình.

Cô Hạc ghim dây cương, quay đầu nhìn về phía tên kỵ sĩ đã đi xa kia.

“Đó không phải là thân binh của Vu Việt sao?” Cô Hạc thì thào tự nói. Bây giờ tọa kỵ của kỵ binh Vu Việt đều được trang bị yên cương, nhưng mà vì sao Vu Việt lại đột nhiên xuất hiện lúc này? Hay là bọn họ đã xảy ra biến cố gì trên đường rồi?

Cô Hạc nhíu nhíu mày, trong lòng có dự cảm không hay.

Suy nghĩ, hấn quyết định dọc theo đường đi phải cẩn thận lưu ý dấu vết hạ trại của đám người Vu Việt, nhìn xem có thể tìm được chút dấu vết để lại hay không. Hấn cũng không ngờ bởi vì ý nghĩ nhất thời này, mà lại bỏ mất dịp may gặp được Phù Đồ.

Hạ quyết tâm, hấn không đứng một chỗ nữa mà đi truy tìm tung tích của đám người Vu Việt, cho đến lúc đi tới gần con sông mà Phù Đồ mất tích...

Lúc này, nơi Mặc Phi bị cầm tù, có rất nhiều người đang người khuôn vác vật tư lên thuyền, hơn phân nửa là đồ ăn dễ bảo quản và nước sạch.

Mặc Phi lẳng lặng nhìn, trong lòng suy nghĩ làm cách nào để chạy trốn. Tuy rằng Tê Túc không ở đây, nhưng xung quanh vẫn có người giám thị, trước khi còn chưa nắm chắc, năng tuyệt không có thể hành động thiếu suy nghĩ được.

Đang lúc tự hỏi, bên tai đột nhiên truyền đến một hồi xôn xao, chăm chú nhìn lại, chỉ thấy đám người khuôn vác kia không biết vì nguyên nhân gì mà tranh cãi âm ỉ cả lên, nhìn kỹ mới hiểu được, hóa ra là có người trong khi chuyển hàng hóa không cẩn thận trượt chân vào người bên cạnh, người nọ chẳng những bị ngã, mà hàng hóa còn bị đổ vỡ.

Thoạt nhìn hai người này đến từ hai phe khác nhau, lúc đầu chỉ là nói miệng vài câu, sau đó song phương có đồng bạn trợ giúp, không bao lâu tình cảnh trở nên càng ngày càng hỗn loạn, thậm chí có người đã bắt đầu xấn lay áo lên, mang khuynh hướng chuẩn bị đánh nhau rồi.

Thủ hạ của Tê Túc thấy tình huống không đúng, lập tức đi đến hòa giải, trong lúc nhất thời, sự chú ý của phần lớn số người đều bị xôn xao bên kia hấp dẫn.

Cơ hội tốt! Trong mắt Mặc Phi sáng ngời, ngăn chặn khăn trùm đầu trong lòng. Nàng bình tĩnh nhìn xung quanh, quả nhiên phát hiện giám thị vốn ở bên người nàng bắt đầu lơ đãng.

Nàng đứng dậy đi về phía nhà vệ sinh, nàng biết người giám thị khẳng định sẽ đuổi kịp, nhưng mà phía sau nhà vệ sinh kia có một góc khuất. Mà mấy người khuân vác thường sẽ đi đến kho để hàng ở cách gian, lúc này đang có mấy người đi dỡ hàng, một người khuân vác gỡ hết hàng rồi vào nhà vệ sinh, Mặc Phi nắm chặt thời cơ theo sát vào, người khuân vác kia còn chưa kịp kinh ngạc đã bị Mặc Phi dùng sống dao đập trúng cái gáy, nháy mắt đã ngã xuống.

Mặc Phi lập tức lột áo khoác của người khuân vác xuống, đổi với quần áo trên người mình, quan trọng nhất là trên đầu người khuân vác này được bao bởi khăn trùm đầu, có điểm tương tự với người Á Rập, cái này vừa vặn có thể che giấu mái tóc ngắn bắt mắt này của nàng.

Người khuân vác này có chiều cao ngang với Mặc Phi, có điều dáng người to lớn hơn, y phục mặc ở trên người nàng hơi có chút rộng thùng thình, cũng may có đai lưng buộc lại, cũng coi như vừa người.

Sửa sang xong mọi thứ, Mặc Phi tựa vào cạnh cửa cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên ngoài, vừa vặn nghe được tiếng bước chân của mấy người đi qua. Trong lòng nàng vui vẻ, mở cửa đi theo phía sau mấy người khuân vác, vừa dùng khăn trùm đầu vừa che giấu bản thân phía sau mấy người đi đến cạnh thuyền.

Không bị phát hiện! Khóe mắt của Mặc Phi nhìn tới tên phụ trách giám thị đang nhìn bên này vài lần nhưng vẫn không chú ý.

Lúc này ở trên thuyền, đám người khuân vác kia vẫn còn đang tranh cãi âm ỉ, nhưng dưới sự giải hòa của thuyền viên, cảm xúc đã dịu hơn rất nhiều.

Mọi người đi sát qua mấy người khuân vác cũng không để ý, trong tình huống như vậy, Mặc Phi thuận lợi xuống thuyền. Nhưng nàng vẫn không dám khinh suất, cố gắng trấn định đi đến bên cạnh đồng vật tư, tìm vật che dấu bản thân mình, khi lại có một đám người khuân vác khác đi ngang qua, nàng đứng lúc theo sát, lặng yên rời đi như vậy.

Sau khi rời khỏi phạm vi của đội tàu, Mặc Phi lập tức đẩy nhanh tốc độ, có điều nàng cũng không lập tức chạy trốn như vậy, mà là tìm một nhà dân cũ nát, đổi y phục với chủ hộ kia. Bởi vì Mặc Phi đưa ra giá tương đối cao, cho nên hộ dân này cũng không có nhiều lời dè dặt. Dù cho Mặc Phi có dặn bọn họ không được nói lung tung, bọn họ cũng đồng ý. Là một người dân cùng khổ, khoản tiền kiếm được bên ngoài này có thể nói là không dễ đến, bớt quan tâm đến những việc không liên quan đến mình thì vẫn tốt hơn.

Lúc này Mặc Phi thực may mắn vì trang phục nơi này có bao gồm cả khăn trùm đầu, khăn trùm đầu bình thường tinh xảo hơn rất nhiều so với của những người khuân vác, được làm thuần thực bằng thủ công, ở chỗ trán còn có một đường bện rủ xuống, nếu là nữ tử, thì sẽ là dùng dây gắn ngọc thạch, vàng bạc hoặc đồ gỗ quấn quanh, khăn trùm của người phú quý thì dùng tơ lụa trắng, mà bình dân thì là vải thô, nếu mà người làm khéo tay, phía trên vải thô cũng có thể làm ra không ít hình dạng.

Đương nhiên, lúc này không phải thời điểm mà nghiên cứu phục sức cổ đại, Mặc Phi ném trang phục khuân vác thay thế vào trong bếp lò, sau đó lại dặn dò bọn họ vài tiếng rồi vội vàng rời đi.

Lúc này, người trên thuyền đã phát hiện Mặc Phi biến mất, bọn họ lập tức phái người truy bắt dọc đường, mục tiêu cơ bản tập trung vào những người khuân vác.

Mặc Phi đi trên ngã tư ồn ào, tuy rằng tạm thời an toàn, nhưng nàng không dám ở nhà trọ, cũng không dám đi tìm thương đội hoặc là người đánh xe thuê, bởi vì Tê Túc khẳng định có thể đoán ra nàng muốn rời khỏi nơi đây, muốn rời khỏi, cách tốt nhất chính là đi đến hai địa phương này, nếu là đi bộ, đi đến sang năm cũng chưa đến được Chiêu Quốc.

Quan trọng hơn là trên tiền bạc trên người nàng đã không còn nhiều lắm.

Mặc Phi vẫn chưa phát hiện, trên lầu hai nhà trọ nàng vừa đi qua đang ngồi vài nam tử ăn mặc như người bản xứ, rõ ràng đó là đám người Vu Việt.

“Chủ nhân, bến thuyền có tình huống.” Lúc này một hộ vệ từ bên ngoài trở về, nói khẽ với Vu Việt, “Hình như Phù Đồ đại nhân đã trốn được khỏi thuyền, người của Tê Túc đang tìm kiếm.”

Ánh mắt Vu Việt chợt lóe, sau một lúc lâu trầm mặc mới nói: “Tiếp tục theo dõi chặt chẽ người của Tê Túc, mặt khác phải bắt cả những người còn lại, tra tìm tung tích của Phù Đồ, cần phải tìm được ‘Hắn’ trước Tê Túc!”

“Đạ.” Hộ vệ lĩnh mệnh rồi đi, mấy người vốn đang ở bên người Vu Việt cũng rời đi, chỉ còn lại một nam tử trung niên gầy gò.

Lúc Tê Túc trở lại trên thuyền phát hiện Phù Đồ biến mất vô tung, tức giận trong lòng hắn bốc lên, trên mặt lại vẫn lộ vẻ tươi cười, có điều ánh mắt kia như mũi kiếm làm cho những người ở đây kinh hồn bạt vía.

Hắn cũng không nhiều lời, chỉ nói với tên phụ trách giám thị kia một câu: “Tự đi lĩnh phạt đi!”

Người nọ quỳ rạp trên đất, thân mình run rẩy, nhưng vẫn nghe lệnh lui ra ngoài, người còn lại cũng không dám thở mạnh chút nào.

Tê Túc cũng không đi để ý tới bọn họ, chỉ thẳng lấy từ trong lòng ra một ống trúc nhỏ bằng ngón tay, để lộ miệng trúc ra, trong miệng phát ra vài tiếng huyết sáo cổ quái, không bao lâu, chỉ thấy trong ống trúc chậm rãi đi ra một con côn trùng nhỏ xíu, toàn thân xanh biếc, có một đôi cánh bán trong suốt.

Con trùng nhỏ vỗ vỗ hai cánh, phát ra vài tiếng tiếng kêu thanh thúy, giống như đang hô ứng với tiếng huyết sáo của Tê túc, sau đó bay vài vòng trong không trung rồi lại trở lại trên vai Tê Túc.

Tê Túc đứng dậy nói: “Mấy người các ngươi đều đi theo ta.”

Nói xong thì đi nhanh ra phía bên ngoài...

66. Q.2 - Chương 66: Chiến Đấu Và Ép Buộc

Phàn Dương, nằm ở biên giới phía đông Ngu Quốc, là nơi giao nhau của hai dòng Sông Xám và Bích Giang, phía đông thông với Cảnh Quốc, Khánh Quốc, là trạm trung chuyển của nương nhàn khắp nơi, sau khi trải qua chiến tranh, nguyên khí* bị thương tổn nặng nề, hiện đang trú đóng hơn một ngàn binh sĩ U Quốc, chủ quận nơi này vô dụng, khiến cho trật tự rối loạn, long xà hỗn tạp, dân chúng phải chịu đủ lầm than.

* Nguyên khí: sức sống; sinh lực.

Trên đường đi tới, Mặc Phi dễ dàng nhìn thấy vài ba tên du thủ du thực* tuần tra trên phố chợ, bọn họ ngang nhiên chòng ghẹo dân nữ, sách hạch tiền tài hoặc là tùy ý đánh đập những người nhìn không vừa mắt, mà với những hành động chẳng cổ kị gì như vậy, dân chúng lại chỉ tức giận mà không dám nói năng gì, có thể biết ảnh hưởng của thế lực này được xây dựng đã lâu rồi.

* Du thủ du thực: chơi bời lêu lổng, không có nghề nghiệp gì.

Nhìn cảnh này, trong lòng Mặc Phi rất tức giận, đáng tiếc hôm nay bản thân mình còn khó giữ nổi, mà nơi đây lại thuộc địa phận quản lý của U Quốc, năng thật sự bất lực.

Vốn cứ tưởng rằng nơi đông người sẽ thuận tiện cho việc ẩn nấp, nhưng mà ai ngờ nơi đây lại hỗn loạn như thế này, nếu như không cẩn thận chọc phải côn đồ, như vậy, cho dù có không bị Tê Túc phát hiện thì bản thân cũng sẽ bị vây trong nguy hiểm.

Chẳng còn cách nào, Mặc Phi chỉ có thể đi vòng vào ngõ hẹp, cách xa phố xá náo nhiệt, định tìm đến một nhà bình dân ở nhờ.

Đột nhiên, trái tim nàng lại nảy lên, cái loại dự cảm nguy hiểm này lại xuất hiện.

Chẳng lẽ bị phát hiện nhanh như vậy sao?

Mặc Phi cảnh giác nhìn về phía bốn phía, bước chân cũng nhanh hơn vài phần, nhưng mà cái loại cảm giác nguy hiểm này cứ như hình với bóng, bất kể nàng đổi sang hướng nào cũng chẳng thể hết được.

Loại tình huống này chỉ có hai khả năng, thứ nhất là nàng đã bị bao vây, thứ hai là đám người truy lùng đã xác định được vị trí của nàng.

Loại thứ nhất không có nhiều khả năng, nơi đây không phải là phạm vi của Khánh Quốc, nhân thủ Tê Túc mang đến không đủ để bao vây nàng. Nhưng nếu là loại thứ hai, như vậy chứng tỏ Tê Túc đã động tay động chân gì đó lên người nàng nên mới có thể nhanh chóng truy được tung tích được nàng.

Đây thật là một phán đoán chẳng mấy vui vẻ gì. Mặc Phi không nhận được sờ sờ khóa hõn khẩu trên tai, thậm chí: chẳng lẽ là do thứ này?

Không muốn suy nghĩ nhiều, nếu như đã không thể trốn, không bằng cứ chạy về hướng đông người, như vậy Tê Túc cũng không muốn gây sự chú ý, có thể kéo dài thời gian của hấn cũng tốt.

Chủ ý đã định, Mặc Phi cúi khom người rút chuôi dao trong ống quần ra giấu trong tay áo, sau đó xoay người hướng về phía náo nhiệt.

Đi không bao lâu, chỉ thấy một cái bóng dáng quen thuộc xuất hiện ở khúc ngoặt, Mặc Phi dừng chân, thản nhiên nhìn người tới.

Tê Túc hơi kinh ngạc, chỉ nghe hấn cười nói: “Phù Đồ tiên sinh vậy mà không hề có chút kinh hoảng nào, hay là sớm biết tại hạ sắp đến?”

Mặc Phi nhìn hấn một lúc lâu, hỏi: “Sao ngươi tìm được ta? Nhờ cái khóa hõn khẩu này sao?”

Lúc này Tê Túc cũng giật mình, phản ứng nhanh chóng của Phù Đồ thật sự nằm ngoài ý liệu của hấn. Trên thực tế, người ngoài thường chỉ biết khóa hõn khẩu là đồ vật mà quý tộc Khánh Quốc ban thưởng cho người thân cận của mình, người mang khóa hõn khẩu, bất kể thân phận quý hèn, đều có thể được hưởng đãi ngộ của sĩ tộc, ngoại trừ hoàng tộc và quý tộc ngoài nhị phẩm ra thì không ai có thể tùy ý mạo phạm. Công nghệ chế tạo của nó rườm rà, mỗi một khóa hõn khẩu đều chỉ có duy nhất một cái chìa khóa.

Nhưng đó cũng không phải là chỗ đặc biệt nhất của khóa hõn khẩu, bên trong lớp vỏ kim loại của khóa hõn khẩu có chứa một loại trùng gọi là “Ngọc độc”, mà một con trùng “Ngọc độc” khác được nuôi dưỡng bằng máu, sau khi trưởng thành có thể sinh ra cảm ứng với con trong khóa hõn khẩu, Tê Túc đã dựa vào loại trùng này để tìm ra tung tích của Mặc Phi.

Cho dù là ở Khánh Quốc cũng chỉ có một số ít người biết được bí mật này, không ngờ lại bị Phù Đồ dùng một câu nói toạc ra.

Tê Túc cũng không có chính mặt trả lời, chỉ nói: “Trước hết vẫn phải mời Phù Đồ tiên sinh trở về thuyền đã! Đồ mà tiên sinh muốn, tại hạ đã giúp tiên sinh chuẩn bị được rồi, chúng ta sẽ lập tức khởi hành.”

Nói xong, hấn đi tới bên cạnh bốn năm tên hộ vệ, nửa vây quanh Mặc Phi.

Về mặt Mặc Phi trước sau như một, chỉ chậm rãi bước đi.

Tê Túc nhìn “Hấn”, không thể không bội phục dáng vẻ thông dong bình tĩnh của “Hấn” lần nữa.

Ngay tại chỗ cách Tê Túc chỉ hai thước, Mặc Phi vốn đang yên tĩnh đột nhiên giậm chân một cái rồi vọt đến phía sau Tê Túc.

Mà Tê Túc thì chỉ cảm thấy hoa mắt, sau đó cổ của hấn đã bị một con dao đặt ngang.

“Công tử!” Hộ vệ xung quanh kinh hãi, rút vũ khí trong tay ra, không ai trong bọn họ dự đoán được con người thoát nhìn gây yếu vô hại này lại có thể đột nhiên phản kích.

Mặc Phi cũng không để ý đến những người còn lại, chỉ dán lên lỗ tai Tê Túc nhẹ giọng hỏi: “Chìa khóa của khóa hõn khẩu đâu?”

Tê Túc thu hồi vẻ kinh ngạc, cười nói: “Chìa khóa? Tại hạ không có mang theo bên mình.”

Trong miệng nói như thế, trong lòng lại suy nghĩ: Phù Đồ thật thông minh, hiểu rằng cho dù thoát được lúc này, nhưng chỉ cần khóa hõn khẩu vẫn còn trên người, “Hắn” sẽ trốn không thoát. Chỉ có xóa bỏ tai họa ngầm này mới có thể chân chính được tự do. Khó trách “Hắn” nhìn thấy mình đuổi theo mà lại không kinh hoàng chút nào, hóa ra “Hắn” đã sớm có tính toán này.

Mặc Phi nắm thật chặt chuôi dao trong tay, trên cổ Tê Túc lập tức xuất hiện một vết máu, làm cho hộ vệ xung quanh lại gầm lên một trận.

“Tê Túc, đừng tưởng ta sẽ không giết ngươi.” Mặc Phi lạnh lùng nói, “Chỉ cần ngươi chết, ta sẽ không phải lo lắng về sau này nữa.”

“Vậy sao không động thủ?” Tê Túc không thêm để ý chút nào đến hung khí trên cổ, vẫn mỉm cười nói, “Trước giờ Phù Đồ luôn là người nhân ái, không biết tại hạ có thể trở thành người phá lệ này không đây?”

Mặc Phi hận đến nghiến răng, nàng thực muốn một đao kết liễu tên nam nhân này, nhưng mà hiện nay nàng thế đơn lực bạc, chắc chắn không thể giải quyết được nhiều người thế này, hơn nữa đối phương biết rõ hành tung của bản thân như lòng bàn tay, cho dù có Trạm Nghệ giúp sức, chỉ sợ nàng cũng không chạy thoát nổi Phàn Dương.

“Bảo người của ngươi rút xa một chút!” Mặc Phi lại nói.

“A!” Tê Túc không biết sống chết trên đùa, “Không thể ngờ Phù Đồ ôn nhã như vậy cũng sẽ nói ra từ ‘Cút’... Được được, các người, đều lui ra đi!”

Cảm giác lạnh lẽo trên cổ làm cho Tê Túc hơi thu liễm lại, nhưng nghe ra hắn vẫn không hề sợ hãi chút nào.

Mặc Phi biết người này có thân thủ bất phàm, chỉ sợ trước mắt như thế cũng chẳng làm hắn sợ hãi. Mặc Phi không có cách nào khác, đợi đám hộ vệ này lui ra phía sau, nàng lại hỏi: “Hỏi lại một lần nữa, chìa khóa ở đâu?”

“Tại hạ thật sự không mang theo.”

“Không có khả năng, vật trọng yếu như vậy, ngươi nhất định phải mang theo bên mình.”

Tê Túc cười nói: “Cái chìa khóa trọng yếu đối với tiên sinh, nhưng đối với tại hạ thì có cũng được mà không có cũng chẳng sao cả.”

Mặc Phi trầm mặc một hồi, đột nhiên thở dài: “Vậy thì thất lễ, ta chỉ có thể giết ngươi.”

Ánh mắt Tê Túc co rút lại, đột nhiên xoay tay túm lấy cổ tay cầm dao của Mặc Phi, bẻ ngược ra phía ngoài.

Mặc Phi vẫn chú ý động tĩnh của Tê Túc, mặc dù bị nắm cổ tay, nhưng phản ứng cực nhanh, lựa theo độ mạnh yếu của độ lực tay của hắn, khéo léo thoát khỏi kiềm chế. Nhưng mà đồng thời Tê Túc cũng xoay lại, thoát ra từ hai bên kèm sát Mặc Phi.

Tê Túc cười nói: “Phù Đồ vẫn quá mềm lòng rồi.”

Đúng vậy, nàng vẫn quá mềm lòng, không thừa dịp này mà giết hắn.

Tê Túc tay không đánh lại phía nàng, đồng thời hộ vệ cách đó không xa cũng vây quanh lại.

Thời gian Mặc Phi học võ nghệ cũng không dài, không quá mấy chiêu đã bị đánh ngã trên mặt đất, sau đó chỉ thấy vài tên hộ vệ vọt tới gần muốn bắt nàng.

Tê Túc vội vàng nói: “Đừng có thô lỗ quá!”

Hộ vệ “Vâng” một tiếng, thu bớt sát khí trên người.

Đầu gối Mặc Phi đang chống trên mặt đất, trong lòng hơi có chút thất vọng, không ngờ vẫn thất bại, chỉ dựa vào bản thân, quả nhiên thực khó đối phó được những người này.

Đúng lúc này, cánh tay cầm dao của Mặc Phi chợt lạnh, một loại lực lượng kỳ dị lan ra toàn thân.

Trạm Nghệ!

“A!” Không trung xẹt qua một đường máu, đầu tiên là tên thị vệ tiếp cận Mặc Phi đột nhiên kêu một tiếng to rồi đổ rầm xuống.

Tiếp theo, chỉ thấy Mặc Phi vốn đang quỳ một gối xuống đã lấy tư thế cực kỳ linh hoạt nhảy lên, mũi chân vừa chạm đất đã phóng tới, không đợi mấy người kia hoàn hồn đã lại có một gã hộ vệ bị cắt vỡ yết hầu.

Cho đến tận khi tên hộ vệ thứ ba ngã xuống, Tê Túc mới phản ứng lại, trong lòng hắn lúc này khiếp sợ không thôi, vốn cứ tưởng rằng Phù Đồ chỉ biết khoa chân múa tay một chút, hơn nữa tính cách lại ôn hòa, nhân từ nường tay, cơ bản không có lực sát thương gì. Nhưng mà người trước mắt này thân thủ quỷ dị, xuống tay ngoan tuyệt, cứ như là hai người hoàn toàn khác biệt so với Phù Đồ mà hắn biết.

Không kịp nghĩ lại, Tê Túc rút ra một sợi roi dài, tấn công về phía Phù Đồ.

Phù Đồ quay phắt lại, ánh mắt lạnh lùng khiến cho trong lòng Tê Túc run lên, động tác trên tay cũng không khỏi chậm mất nửa phần, nhưng mà chính nửa phần này đã cho Phù Đồ nắm lấy cơ hội lưu lại trên cổ tay hắn một đường máu, may mà tránh thoát kịp thời, nếu không kinh mạch của cánh tay đã bị chặt đứt.

Quá hung hãn! Đây thực sự là Phù Đồ sao? Thân thủ linh hoạt, ra chiêu chí mạng tuyệt quyết như vậy, ánh mắt lạnh lẽo kia, bộ pháp như ảo ảnh kia... Đây thực là Phù Đồ?

Tê Túc một bên thì công kích, một bên không ngừng mà hỏi lại.

Nếu mà ngay lúc đầu Phù Đồ Ngay đã vận dụng chiêu thức thâm hiểm như vậy, chỉ sợ hắn đã sớm mất mạng rồi, trong lòng Tê Túc lạnh run. Đồng thời hắn cũng phát hiện ra nhược điểm của Phù Đồ, chính là khí lực và thể lực hơi yếu, dưới sự vây công của mọi người, động tác của “Hắn” đã bắt đầu chậm chạp.

Nhóm hộ vệ này không giống với những binh lính lúc trước, người người trong bọn họ đều có thân thủ bất phàm, sau khi trải qua sự kinh ngạc ban đầu đã bắt đầu phối hợp tiến hành vây công.

Trong lòng Tê Túc lại cười khổ, đối phó một văn sĩ văn nhược như thế này mà lại phải vận dụng người như vậy, mặt này thực sự là quá lớn rồi.

Phù Đồ à Phù Đồ, người cũng thật khiến cho người ta kinh hãi!

Cổ tay Tê Túc lại xuất hiện thêm một vết máu, hắn lợi dụng lúc Phù Đồ thu đao, trong nháy mắt đã tới gần, dùng roi cuốn lấy cánh tay “Hắn”.

Phù Đồ nháy mắt phát lạnh, trở mình thoát khỏi cái roi kia, cũng không quản đao kiếm bổ tới phía sau, hướng thẳng tới bên người Tê Túc.

“Phù Đồ.” Đúng lúc này, cách đó không xa truyền đến một tiếng gọi quen thuộc làm cho động tác của “Hắn” hơi ngừng lại, trong mắt hiện lên một chút thanh tĩnh.

Tê Túc nhân cơ hội này bỏ chuôi đao về phía cổ của “Hắn”, đầu óc Phù Đồ nặng trĩu, mềm nhũn ngã xuống đất.

Tê Túc cũng không kịp đi thăm dò, nhanh chóng nhảy sang một bên, khó khăn lắm mới tránh thoát được tập kích phía sau.

“Nhưng Trần Vương!” Tê Túc cả kinh nói, “Sao người có thể xuất hiện lúc này?”

“Bốn vương tới lấy mạng của ngươi!” Vu Việt quét một đao, mũi đao cắt đứt vạt áo trước của Tê Túc, trước ngực hắn vẽ ra một vết máu sâu.

Ánh mắt Tê Túc nghiêm lại, liên tục lui về phía sau mấy bước. Khóe mắt nhìn thấy hộ vệ của mình khiêng Phù Đồ đang bị ngắt xủi trên vai, trong lòng hắn xác định, cười nói với Vu Việt: “Không thể ngờ rằng người lại thật sự vì một văn sĩ mà mạo hiểm truy đuổi đến tận đây.”

Vu Việt xoay đao một vòng trong không trung, lạnh nhạt nói: “Giao Phù Đồ ra đây.”

“Nếu như không thì sao?”

“Ngươi chết!”

Khóe miệng Tê Túc gọi lên vẻ cười nhạt, tùy tay giật lấy đao của một gã thị vệ, nhẹ nhàng đặt ở trên người Mặc Phi, nói: “Tại hạ tự biết không phải là đối thủ của các hạ, cũng không muốn đối chiến với các hạ, không bằng cho bọn ta rời đi, thế nào?”

Vu Việt lạnh lùng nhìn chăm chăm vào thanh đao đặt trên người Mặc Phi, cả người tản mát ra một luồng sát khí làm cho người ta run sợ.

Trong lòng Tê Túc cũng run lên, trên mặt lại vẫn tươi cười nói: “Các hạ yên tâm, tại hạ nhất định sẽ đối xử tử tế với Phù Đồ.”

“Đây là đối xử tử tế mà người nói sao?” Vu Việt nói gần từng chữ.

“Muốn đối xử tử tế, thì cũng cần phải bảo vệ tính mạng của bản thân trước chứ!” Tê Túc lơ đãng nói, “Tại hạ không có nhiều thời gian, có hai lựa chọn, ta đi, Phù Đồ vô sự; ta ở lại, Phù Đồ bồi mệnh.”

Vu Việt không nói câu nào nhìn hẩn.

Tê Túc cũng cười nhìn lại.

Không khí giữa trận như ngưng trệ, hộ vệ song phương đều không dám thở mạnh một tiếng nào.

Sau một lúc lâu, Vu Việt nói: “Người đi đi!”

Trong mắt Tê Túc hiện lên một tia kinh ngạc, xem ra đối với nam nhân này mà nói, Phù Đồ không chỉ đơn giản là một khách khanh bình thường, hẩn lại đối với Phù Đồ...

Ha ha, điều này thật thú vị!

Tê Túc cũng không do dự nữa, vẫy tay một cái đã mang theo người chậm rãi rút đi.

Đến khi biết không nhìn được bọn họ nữa, một gã võ giả bên người Vu Việt mới hỏi: “Chủ tử, cứ buông tha cho hẩn như vậy sao?”

“Đương nhiên không.” Vu Việt thản nhiên nói, “Bổn vương sớm nói phải bầm thây hẩn vạn đoạn.”

“Nhưng mà, nếu như bọn họ thuận lợi trở lại Khánh Quốc...”

“Không ngại, bổn vương cũng muốn đến Khánh Quốc dạo chơi.”

Võ giả cả kinh nói: “Chủ tử, vạn vạn không thể!”

Vu Việt không đáp lời, chỉ thu đao vào vỏ, xoay người rời đi.

Tê Túc, bổn vương muốn cho người ném thử cái gì gọi là gây ông đập lưng ông.

Phù Đồ, chờ một chút, chờ một chút...

67. Q.2 - Chương 67: Đến Bân Châu

Lần thứ hai Mặc Phi tỉnh lại từ trong hôn mê, phát hiện mình đã trở về khoang thuyền ban đầu.

Nàng chậm rãi ngồi xuống, nhìn thấy Tê Túc đang dựa vào cạnh bàn cách đó không xa, trên tay cầm chuôi đao của nàng hứng thú ngắm nghía.

“Dao tốt, mũi dao sắc bén, hàn khí bức người, nhưng không phải đồng cũng chẳng phải sắt, không biết đây là chất liệu gì?” Tê Túc vuốt ve thân đao, vẻ mặt tán thưởng, “ ‘Trạm Nghệ?’ Dao này tên là ‘Trạm Nghệ’?”

Mặc Phi vẫn chưa trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn hẩn.

Tê Túc dừng một chút, cười nói: “Tại hạ quả thật coi thường Phù Đồ rồi, nhìn thì vẫn nhược, kì thực lại thâm tàng bất lộ, giống như chuôi dao ‘Trạm Nghệ’ này vậy, mũi nhọn ẩn dấu trong vỏ bao. Có điều tại hạ có chút không rõ, động tĩnh của Phù Đồ khi đó, vì sao lại khác biệt to lớn như vậy?”

Mặc Phi quay đầu sang chỗ khác, tiếp tục yên lặng mà chống đỡ.

“A, Phù Đồ không trả lời cũng được, tại hạ cũng không sẽ không truy tìm căn nguyên, nhưng mà tại hạ sẽ tạm thời bảo quản chuôi dao này, bằng không tại hạ thật không dám khẳng định lần sau có thể tránh thoát khỏi công kích của Phù Đồ.” Vết thương trên người Tê Túc đều là do Mặc Phi tặng cho, đao nào cũng ngay vào chỗ yếu hại, nếu mà hắn phản ứng chậm một chút, phỏng chừng bây giờ đã bị mất mạng rồi.

Mặc Phi cũng biết không có khả năng lấy lại chuôi dao, có điều nàng cũng không nóng nảy, trong đao có linh hồn của Trạm Nghệ, người bình thường chưa chắc đã dùng được nó.

“Hiện tại đến đâu rồi?” Mặc Phi mở miệng hỏi.

“Thuyền đã tiến vào phạm vi Cảnh Quốc, đi thêm hai ngày nữa sẽ tiến vào Mị Hải.”

“Mị Hải?”

“Không biết Phù Đồ đã nhìn thấy biển chưa?” Tê Túc cười nói, “Mị Hải đặc biệt hơn so với các biển bình thường khác, đến lúc đó Phù Đồ tận mắt nhìn sẽ biết thôi.”

Nói xong, Tê Túc đột nhiên vỗ tay một tiếng, lập tức có hai người hầu đi từ ngoài đi vào, trong đó, trên tay một người đang nâng một bộ xiềng xích.

Mặc Phi hơi biến sắc mặt, Tê Túc nói xin lỗi: “Thất lễ, tại hạ thật sự không dám khinh thường thân thủ của Phù Đồ, cho nên chỉ có thể tạm thời ủy khuất Phù Đồ vậy.”

“Người...”

“Trong lòng tại hạ cũng áy náy, xin Phù Đồ tiên sinh thứ lỗi.” Tê Túc mang vẻ mặt bất đắc dĩ, nhưng mà bên dưới đôi mắt khôn khéo này, có chứa được bao nhiêu phần chân thật đây?

Mặc Phi nhìn thẳng vào hắn, trong lòng phẫn nộ, nhưng lại chỉ có thể để mặc cho người hầu khóa xiềng xích trên mắt cá chân của mình, đeo lên nặng trĩu, khiến cho nàng bước đi khó khăn.

Tê Túc lại nói: “Có cái xiềng xích này, tại hạ sẽ không hạn chế hoạt động của Phù Đồ ở trên thuyền nữa, Phù Đồ muốn ở trong phòng đọc sách hay là đến mạn thuyền thưởng thức phong cảnh đều tùy ý.”

“Tê Túc, người khổ tâm như vậy, rốt cuộc có ý nghĩa gì?” Mặc Phi không nhịn được chất vấn, “Nếu là lo lắng ta bày mưu tính kế cho Vu Việt, vậy sao không giết ta đi? Còn hơn lúc nào cũng phải sống trong đề phòng thế này, lãng phí tâm lực.”

“Ha ha, giết tiên sinh, tại hạ sẽ không nỡ.” Tê Túc cười nói, “Thứ nhất, quả thật là vì không thể để tiên sinh tiếp tục ở lại bên người Vu Việt; thứ hai, tại hạ ngưỡng mộ tài năng của Phù Đồ, hi vọng một ngày nào đó Phù Đồ sẽ đầu nhập vào môn đình của tại hạ, làm sao nhẫn tâm giết hại tiên sinh cho được? Thứ ba...” Thật là không tha mà...Ánh mắt Tê Túc thâm thúy nhìn Phù Đồ đang tức giận nhìn hắn, trong lòng có chút hoang mang không nói nên lời, cho dù thiếu chút nữa bị “Hắn” giết chết, hắn cũng chưa từng dâng lên ý nghĩ phải giết “Hắn” trong đầu, đây thật sự không giống với tác phong bình thường của hắn.

“Thứ ba là gì?”

“Thứ ba, thôi...Về sau sẽ nói cho tiên sinh, ha ha.” Tê Túc nói xong xoay người rời khỏi phòng, đồng thời dặn dò người hầu bên ngoài mang đến chút thức ăn cho Mặc Phi.

Tầm mắt Mặc Phi chuyển qua xiềng xích trên chân, giờ thì đúng là hết đường xoay xở. Trong đầu bỗng nhiên nhớ tới tình cảnh trước lúc ngắt xỉu, hình như lúc ấy nàng cảm giác được Vu Việt đang ở ngay gần đó, chẳng lẽ hắn đến đây? Sau đó lại tự giấu lấp đầu, cho dù Vu Việt có đuổi tới Phần Dương, cũng không có khả năng đuổi tới Khánh Quốc. Xem ra về sau chỉ có thể tính toán từng bước một, chưa đến đường cùng, sẽ vẫn còn hi vọng.

Hai ngày sau, thuyền theo cửa sông tiến vào biển lớn. Vùng biển trước mắt này chính là Mị Hải theo như lời nói lúc trước của Tê Túc, lọt vào trong tầm mắt có thể nhìn thấy một màu xanh thẳm, đất trời rộng lớn, gió biển mát mẻ, khiến cho người ta cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái trong lòng. Nhìn cảnh sắc như vậy, trong lòng Mặc Phi vẫn không khỏi dâng lên phân nửa lo lắng.

Có điều Mị Hải trước mắt không khác gì với những vùng biển nàng đã từng chứng kiến, vậy cái “Đặc biệt” trong miệng Tê Túc là ở chỗ nào?

Tuy rằng trong lòng có nghi vấn, nhưng mà Mặc Phi khẳng định sẽ không đi hỏi. Cho đến tận khi mặt trời hạ xuống phía tây, màn đêm buông xuống, rốt cuộc Mặc Phi mới biết thế nào gọi là “Mị” hải.

Bóng đêm bao phủ mặt biển, hiển lộ ra một phiên quang cảnh muôn màu bên dưới, hồng, lục, xanh, tím, trông rất đẹp mắt. Mặc Phi cúi người nhìn xuống, phát hiện bên dưới mặt nước biển tựa hồ có một loại tảo phát sáng sinh trưởng, lơ lửng, hiện ra một vùng cảnh sắc kỳ dị như ảo như mộng.

“Đó chính là Mị Hải, xinh đẹp mà yêu dị.” Giọng nói của Tê Túc truyền đến từ phía sau.

“Yêu dị?”

“Mị Hải là nhờ loại huyễn tảo này mà thành danh, nhưng cũng chính vì loại huyễn tảo này mà khiến cho người ra e sợ. Nơi có huyễn tảo, cá tôm không thể sinh tồn.” Tê Túc lẩm bẩm nói.

“Thì ra là thế.” Quả nhiên có thể coi là “Yêu dị” .

Thuyền di chuyển hai ngày mới đi ra khỏi khu huyễn tảo. Dọc theo đường đi, gió êm sóng lặng, hành trình thuận lợi.

Mấy ngày sau, rốt cuộc thuyền đã cập bờ Bán Châu của Khánh Quốc.

Thời đại này còn chưa có một hải cảng chân chính, chỉ xây vài cái chòi cao làm tháp ngắm, rất ít thủy quân, trang bị thô sơ, thoạt nhìn thì còn giống ngư dân hơn cả thủy quân, hiển nhiên quốc gia này rất ít tiến hành hải chiến, cơ bản không bố trí phòng vệ ở vùng duyên hải.

Tê Túc phái người báo tin cho thành chủ Bán Châu, sau đó thì gọi xe ngựa tới đón.

Mặc Phi đi theo Tê Túc lên xe ngựa, một đường tiến vào thành Bán Châu.

Nhìn thành chủ Bán Châu mang theo thái độ cung kính tự mình tới đón, có thể biết thân phận của Tê Túc ở Khánh Quốc tất phải tôn quý, nhưng mà cho tới nay nàng vẫn chưa hiểu rõ được điều này.

“Rốt cuộc ngươi có thân phận gì?” Mặc Phi không nhịn được dò hỏi.

“Ha ha, cuối cùng thì Phù Đồ cũng có chút hứng thú với tại hạ rồi sao?” Tê Túc cười nói, “Giờ cũng không giấu diếm làm gì nữa, tại hạ là con trai của Xiển Tu Quân của Khánh Quốc.”

“Xiển Tu Quân?” Mặc Phi nhớ rõ từng nghe đám người Bách Lý Mặc nói, người này là người cực kỳ có uy vọng và thực quyền ở Khánh Quốc, ngoại trừ hoàng tộc ra, cho dù là Tể tướng cũng phải dùng lễ nhường ba phần. Xiển Tu Quân có ba con trai, lần lượt là Ninh Dật, An Huyền, Bác Nhã. Tê Túc là người nào?

Tê Túc làm như nhìn thấu nghi hoặc của Mặc Phi, trả lời: “Tại hạ tên là ‘Tê Túc’, không phải là vị nào trong ba người con của Xiển Tu Quân cả.”

“Vậy ngươi...”

“Ta và đám người Ninh Dật không có cùng mẫu thân, hơn nữa thuở nhỏ cùng mẫu thân di cư đến chỗ hân, sau khi trưởng thành lại yêu thích đi du lịch khắp nơi, cho nên mới có người biết đến cái tên ‘Tê Túc’ này.” Tuy rằng trên mặt Tê Túc mang theo vẻ tươi cười, nhưng trong mắt lại chẳng có nửa phần ý cười, làm cho người ta có cảm giác hoàn toàn khác biệt với hân thường ngày.

Hơn nữa, giọng điệu của hân khi nói đến Xiển Tu Quân dường như có chút lạnh nhạt, xem ra quan hệ của bọn họ cũng không tốt. Ba người con trai của Xiển Tu Quân đều là danh nhân của Khánh Quốc, vậy mà âm điệu của Tê Túc lại thấp như thế này, chẳng lẽ vị mẫu thân này là Cơ thiếp của Xiển Tu Quân, không có địa vị cao?

Quên đi, nghĩ nhiều cũng vô ích, trước tiên vẫn nên lo cho tính cảnh trước mắt của mình đã...

Xe ngựa dừng lại ở dịch quán thành Bân Châu, thành chủ tự mình đưa đám người Tê Túc vào bên trong quán.

Mặc Phi cũng theo ở sát bên, khóa sắt trên chân nàng vẫn không được gỡ xuống, tuy rằng có y phục che khuất, nhưng khi đi lại phát ra tiếng động “Leng keng”, khiến cho đám người thành chủ Bân Châu tò mò không thôi, trong lòng kỳ quái nhưng lại không dám hỏi, chẳng lẽ người nam tử này là tù phạm? Nhưng tù phạm sao có thể sống vai mà đi cùng Tê Túc được?

Đến khi sắp xếp phòng, thành chủ vốn xếp cho Mặc Phi cùng chỗ với một thị vệ, không ngờ Tê Túc lại yêu cầu sắp xếp cho “Hắn” một gian phòng thượng hạng, cũng dặn dò phải chiều cố thích đáng.

Điều này làm cho thành chủ càng thêm tò mò, rốt cuộc nam tử thanh tú này là người phương nào? Chẳng lẽ là nam sủng mà Tê Túc bắt được? Cho nên mới bị đeo xiềng xích, phòng ngừa “Hắn” chạy trốn? Nhưng mà một người vẫn nhược như vậy, có cần phải bày làm lớn chuyện như thế này không?

Đương nhiên, điều này hắn chỉ dám nghĩ thầm trong lòng mà thôi, căn bản không dám hỏi ra lời, làm một thành chủ bên thùy nhỏ nhỏ, hắn hiểu được bản thân không có tư cách quản tới những việc không có liên quan tới mình. Người trên yêu cầu làm như thế nào, hắn làm theo như thế là được.

“Phù Đồ, chúng ta nghỉ ngơi ở nơi này hai ngày, ngày kia lại đi tiếp, tới Đế Phách vẫn còn cần nửa tháng nữa.” Tê Túc nói với Mặc Phi như thế.

Mặc Phi thế nào cũng được, dù sao cũng đã đến Khánh Quốc rồi, ký lai chi tắc an chi*, chẳng có suy nghĩ gì hay cả.

* Ký lai chi tắc an chi: tương tự với câu ‘thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng’.

Tê Túc lại nói: “Ta đã sai người nấu nước cho tiên sinh, đi thuyền mấy ngày, Phù Đồ hẳn rất mỏi mệt rồi.”

Mặc Phi thản nhiên nói: “Người để ta mang theo xiềng xích để tắm rửa sao?”

Tê Túc trầm ngâm một lát, nói: “Thật có lỗi, tại hạ vẫn chưa thể mở khóa cho tiên sinh được, Phù Đồ trí tuệ hơn người, trước khi chưa tới Đế Phách, tại hạ thật sự không dám khinh thường.”

“Vậy người bảo ta cởi đồ như thế nào đây?” Đột nhiên Mặc Phi nói một câu như vậy.

“...” Tê Túc ghen lời, một lúc lâu mới nói, “Ta cho người tháo một bên khóa cho tiên sinh.”

“Người làm gì mà phải cẩn thận như thế?” Mặc Phi hơi châm chọc nói, “Dù ta có chạy được, người cũng có thể nhanh chóng bắt được ta mà.”

“Nơi này là ranh giới của Bân Châu, nếu mà Phù Đồ chạy trốn, tại hạ thật sự rất khó cam đoan an nguy của tiên sinh, bởi vì không hi vọng Phù Đồ bị thương tổn gì, cho nên chỉ có thể phòng bị như vậy, xin Phù Đồ thứ lỗi.”

Xem ra Tê Túc không muốn cho nàng cơ hội nào. Mặc Phi nghĩ như thế.

Không bao lâu, nước ấm được đưa đến.

Tê Túc nói: “Nếu Phù Đồ có gì không thuận tiện, chỉ việc gọi vài tì nữ vào hầu hạ là được.”

Mặc Phi xua tay: “Không cần, ta tự làm được.”

Để tất cả mọi người đi ra ngoài hết, Mặc Phi khóa cửa phòng, lập tức đến bên thùng gỗ, cởi y phục xuống, nhanh chóng tắm rửa một phen, ngay cả hương mẫu Tê Túc chuẩn bị cho nàng cũng chẳng dùng.

Đến khi chuẩn bị mặc y phục, Mặc Phi nhìn vào băng vải buộc ngực, lâu rồi không giặt, nhưng mà trước mắt nàng không có bao nhiêu đồ để thay, chỉ có thể chịu đựng buộc lại một lần nữa.

Tê Túc chuẩn bị cho nàng trang phục Khánh Quốc, nền màu lam nhạt, thêu hoa màu tím, thắt lưng xanh đậm, phối hợp một cái dây buộc màu vàng nhạt, trong thanh lịch lại mang theo vài phần quý khí, so với trang phục của Chiêu Quốc thì nhiều hơn một phần trang trọng, ít hơn một phần thanh nhã, nguyên nhân đại khái là vì văn phong của Khánh Quốc nồng hậu hơn so với Chiêu Quốc.

Đáng tiếc, xích sắt trên chân trái lại sát phong cảnh, làm cho hứng thú nghiên cứu cổ phục của Mặc Phi giảm đi đáng kể.

Đeo xiềng xích nhiều ngày, mắt cá chân của nàng đã bị mài rách da, không cẩn thận còn có thể bị chà xát đến rớm máu, mơ hồ đau.

Sau khi ăn cơm xong, Mặc Phi gọi người hầu mang chút thuốc trị thương tới.

Có điều khi nhìn cái thứ bùn đen thùi lù trong lọ, Mặc Phi lại do dự, đây thực sự là thuốc trị thương sao? Nhìn cũng rùng mình rồi.

Giữa lúc nàng đang phân vân có nên dùng hay không, Tê Túc đi đến, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Mặc Phi lộ hai chân ra bên ngoài, nơi xích sắt khóa đã bị sưng đỏ xuất da.

Hắn đi nhanh tới vài bước, ngồi vào bên người Mặc Phi, nói: “Thật có lỗi, là tại hạ lo lắng không chu toàn.”

Mặc Phi thản nhiên nói: “Người cần gì phải nói xin lỗi với tù nhân?”

“Ai, thật sự là thế nào cũng được, để tại hạ bôi thuốc cho tiên sinh trước đã!”

Mặc Phi sợ hãi nhìn hắn một cái: “Người bôi thuốc cho ta?”

“Ha ha, kỳ quái lắm sao?” Tê Túc nói, “Năm đó, khi ta du lịch bên ngoài cũng thường xuyên bị thương, thị vệ người hầu thì lại không ở bên cạnh, ta đều phải tự mình xử lý vết thương.”

Điều này có thể đánh đồng sao? Có người quý tộc nào mà lại tự mình đi bôi thuốc cho kẻ có thân phận thấp hơn đâu? Đầu óc bị hỏng rồi sao? Quan hệ của bọn họ chính là đối địch mà!

Mặc Phi vội vàng cự tuyệt nói: “Không cần, ta tự làm.”

Nói xong không đợi hắn phản ứng, lập tức dùng thìa gỗ múc loại thuốc trị thương khả nghi kia ra, ôm quyết tâm lớn, đổ lên miệng viết thương, nhất thời cảm giác vết thương có một trận đau đớn, sau đó lại mang theo một luồng mát lạnh.

Mặc Phi nhú mày, xem ra thứ này cũng có chút hữu dụng, vì thế bắt đầu an tâm vẽ loạn.

Tê Túc vẫn nhìn động tác của “Hắn”, nhìn đoạn chân nhỏ trắng nõn, chậm rãi bị quét lên một tầng đen, thật khó nói thành lời, trong lòng cũng không khỏi suy nghĩ: có nên đổi một phương pháp khác để hạn chế tự do của “Hắn” không? Xích sắt này mà mang lâu, khó mà bảo toàn cổ chân “Hắn” khỏi thương tổn...

68. Q.2 - Chương 68: Đế Phách Cao Chót Vót (một)

Đế Phách, Quốc đô của Khánh Quốc, là nơi ba sông tập hợp, khí thế hào hùng, cùng với Nhân Phong của Cảnh Quốc, Vân Đình của nguyên Ngu Quốc được xưng là tam đại danh đô, phồn hoa như cấm, sung túc như biển.

Quốc quân Phong Đình của Khánh Quốc, biết dùng người, trị pháp nghiêm ngặt, có hùng tâm giữ được cơ nghiệp tổ tiên, thức ăn ngon, mỹ nhân đẹp, có đức độ, dân gian khen chê mỗi thứ một nửa. Mấy đời cơ nghiệp của tiên hoàng nắm trong tay hắn đã hơi có phát triển. Lần này mang binh đi Cảnh Quốc, tích góp từng chút lương thảo của thiên hạ, khuynh đảo binh lực toàn quốc, ý đồ khuếch trương rất rõ ràng.

Chinh chiến nửa năm, Cảnh Quốc liên tiếp bại lui, một vùng lãnh thổ rộng lớn đều bị Khánh Quốc nắm vào tay, nếu không ngoài suy đoán, sang năm nhất định có thể đại thắng.

Dọc theo đường đi hướng tới Đế Phách, Mặc Phi được nghe Tê Túc giới thiệu về tục lệ và thể cục biến hóa hôm nay của Khánh Quốc.

Không thể không nói tài ăn nói của Tê Túc rất cao, mặc dù không có thiện cảm với người này nhưng cũng nghe được một chút hứng thú, cơ hồ quên đi buồn tẻ đi đường, bất tri bất giác cũng đã tới Đế Phách.

Tê Túc mang Mặc Phi đến một tòa trang viên lớn, tắm biển trên cửa ghi “Phượng Tường Uyển” . Cảnh vật trong uyển thanh tịnh và đẹp đẽ, không lộng lẫy trang hoàng mà tương đối lịch sự tao nhã.

“Sau này Phù Đồ cứ yên tâm ở trong viện này đi.” Tê Túc chỉ vào một ngôi nhà, cười nói.

Mặc Phi chậm rãi đi vào, tiếng động loảng xoảng trên chân khe khẽ vang lên, không hiểu sao đột nhiên nàng lại nhớ tới Tống Huy Tông, lúc trước, khi hắn bị quân Kim giam cầm, nhốt vào thành trì của ngũ quốc, có phải cũng có loại cảm thụ giống nàng bây giờ không? Mờ mịt, mất mát, cô độc. Dù cho nơi ở trước mắt có đẹp đẽ đến đâu cũng chỉ là một cái lồng giam, sau khi bước vào, nàng còn có cơ hội giành lại tự do hay không?

Tê Túc giống như nhận thấy được điều gì, nhẹ giọng nói: “Phù Đồ tiên sinh, lúc trước tại hạ có nhiều điểm thất lễ, không mong được công tử tha thứ ngay, nhưng sau này tất sẽ hết sức toàn tâm toàn ý mà chờ đợi.”

Mặc Phi thản nhiên nhìn thoáng qua, nói: “Đừng nói nhiều lời, trước khi xích chân còn chưa cởi bỏ, lời nói của người đều là giả dối, không đáng tin.”

Tê Túc chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười, quay đầu dặn dò người hầu dốc lòng chiếu cố rồi vội vàng rời đi.

Nghĩ rằng vừa về nước, chuyện tình cần hắn xử lý còn rất nhiều, chỉ sợ sau mấy ngày sẽ chẳng đến quấy rầy Mặc Phi , nàng cũng vui vẻ thanh nhàn.

Trong phòng bố trí thanh nhã, bàn trạm trổ, bình phong thêu hoa, lư hương đồng đen, màn trúc rủ rèm châu.

Mở cửa sổ ra, bên ngoài cửa sổ là một phiến hồ màu ngọc bích, xa xa có hành lang gấp khúc quanh co, lầu đình, lầu các nhấp nhô, tinh tế xen vào nhau, cây xanh vòng quanh, hương hoa tươi mát, quả thật là phong cảnh đẹp.

Khóe mắt bỗng nhiên để ý bên cạnh còn có một gian phòng, Mặc Phi tò mò đi vào mới phát hiện đây chính là một gian phòng cất chứa nhạc khí, bên trong đặt đàn cổ, chuông nhạc khánh ngọc, huân*, sáo trúc, v.v...còn có rất nhiều nhạc cụ không biết tên.

* Huân: cái huyền bằng đất (nhạc khí cổ bằng đất hình quả trứng có sáu lỗ).

Trong mắt Mặc Phi hơi tỏa sáng, trước kia nàng chưa từng cẩn thận nghiên cứu nhạc khí của thời đại này, bây giờ xem ra lại có chút vui sướng không hiểu. Nàng lần lượt xem từng thứ một, thỉnh thoảng còn gảy vài cái, cuối cùng nàng cầm lấy thứ duy nhất mà nàng biết sử dụng là cây sáo, nhìn thân sáo trong suốt long lanh, tạo hình tinh tế, hai đầu còn nạm kim tuyến, vô cùng xinh đẹp, thật sự yêu thích không buông tay, nàng không nhịn được nâng đến bên miệng, đang lúc muốn thổi một khúc, đột nhiên nghĩ tới tình cảnh bây giờ, khe khẽ thở dài, lại thả trở về.

Đi ra khỏi gian nhạc khí, chỉ thấy một nô tì đang quỳ phủ phục ở trong phòng.

Mặc Phi hỏi: “Người tên gì?”

Người nô tì nhẹ nhàng dập đầu, trả lời: “Tiểu nô tên Đề nhi, phụng mệnh của chủ nhân, đặc tới hầu hạ công tử.”

“Đã biết.” Mặc Phi nói, “Người đứng lên đi, chuẩn bị thức ăn cho ta, ta đói bụng.”

“Vâng.” Nô tì Đề nhi lại dập đầu, chậm rãi lui ra ngoài.

Mặc Phi lại nhẹ thở dài một hơi...

“Thế nào? Thế nào?” Đề nhi mới vừa đi ra không xa đã bị vài nữ tử đồng dạng giữ chặt lại, một người trong đó vội vàng hỏi, “Vị nam tử mà chủ nhân mang về, đến tột cùng như thế nào?”

Đề nhi bất đắc dĩ nói: “Ta cũng không biết, vị công tử kia chỉ nói với ta có mấy câu, nghe giọng nói có chút ôn hòa, tướng mạo cũng vô cùng tuấn tú.”

“Đây chính là nam tử xa lạ đầu tiên mà chủ nhân mang vào Phượng Tường Uyển, người này chắc chắn phải được chủ nhân coi trọng.”

Đề nhi do dự, nói: “Khó mà nói, vị công tử này... Ừm, chân bị đeo xiềng xích.”

“Cái gì?” Chúng nữ tử kinh dị nói, “Chẳng lẽ là tù nô? Nhưng mà làm sao chủ nhân có thể mang tù nô đến Phượng Tường Uyển được? Lại còn sắp xếp cho ở trong một viện tử tốt như vậy nữa?”

“Ta cũng không biết.” Đề nhi lắc lắc đầu.

“Hay là... Hay là chủ nhân cũng bắt đầu thích nam...”

“Đừng nói bậy.” Đề nhi ngắt lời nói, “Chủ nhân có phần kính trọng vị công tử này, mặc dù không biết vì nguyên nhân gì mà chân bị đeo xích, nhưng mà chúng ta không thể bình luận bừa được.”

Chúng nữ tử hiểu rõ gật gật đầu, có điều vẻ mặt vẫn tò mò không thôi.

“Được rồi, ta phải đi chuẩn bị đồ ăn cho vị công tử kia, các người cũng giải tán đi, tuy nói chủ nhân đối xử nhân hậu với hạ nhân, nhưng chúng ta cũng không thể tùy ý làm bậy, chuyện của vị công tử kia đừng có nói lung tung.”

“Dạ, Đề nhi tỷ tỷ.” Chúng nữ tử vui cười giải tán.

Mặc Phi tự nhiên không biết mình đã khiến cho toàn bộ Phượng Tường Uyển chú ý, nơi này là tư trạch của Tê Túc, cơ hồ không có người ngoài tiến vào, bởi vì nơi này có một người cực kì quan trọng, đó chính là mẫu thân của hắn. Cho nên Mặc Phi tiến vào khiến cho trên dưới mọi người trong uyển đều vô cùng kinh dị.

Ban đêm, Đề nhi đưa tới hơn mười bộ y phục và một số đồ dùng hàng ngày cho Mặc Phi, còn lại các loại khí cụ, phẩm là có thể sử dụng được, đều chuẩn bị đầy đủ hết.

Mặc Phi chỉ thản nhiên nhìn thoáng qua, không nói nhiều lời. Tắm rửa xong, nàng sớm thay y phục rồi đi vào giấc ngủ.

“Chủ nhân, cái rương này có đặt ở trong phòng ngài hay không?” Người hầu nâng một cái rương tinh xảo tiến vào bẩm báo.

Tê Túc nhìn thoáng qua, nói: “Đặt lên bàn, ta tự mình xử lý.”

“Vâng.” Người hầu đặt đồ lên bàn rồi lui đi ra ngoài.

Tê Túc lôi ra một cái chìa khóa, mở rương ra, bên trong đựng đồ vật mang theo bên mình của hắn cùng với... chuôi dao kia của Phù Đồ.

Hắn lại lấy chuôi dao ra nhìn, trong đầu hồi tưởng đến dáng vẻ múa đao giết chóc ngày ấy của Phù Đồ, nhìn như cử trọng nhược khinh*, lại nhanh như thiểm điện, thật sự là khó có thể tưởng tượng thân hình văn nhược kia của “Hắn” có thể thi triển võ nghệ tinh xảo như thế.

* Cử trọng nhược khinh: nâng vật nặng dễ dàng như vật nhẹ.

Điều này làm cho hắn không thể không đề phòng, lấy xiềng xích vậy hãm, có điều vật này mang trên người Phù Đồ, thật là chướng mắt.

Lắc lắc đầu, Tê Túc đặt chuôi dao ở trên giá sách, sau đó lại sửa sang lại một số vật phẩm khác, nhìn sắc trời, hắn chậm rãi rời khỏi thư phòng.

Ngay tại lúc hắn rời đi không lâu, chuôi dao trên giá sách bỗng nhiên dần hiện ra ánh đỏ lập lờ, sau đó từ giữa chuôi dao lan ra một luồng sương đen, sương đen không ngừng bốc lên rồi chậm rãi khuếch tán, cho đến khi trào ra thư phòng, xâm nhập vào bên trong bóng đêm...

Mặc Phi đang ngủ say đột nhiên mở mắt ra, Ngọc Phù trên cổ đang mơ hồ nóng lên, trong ngực cũng bị đè nén.

Oán khí thật lớn!

Mặc Phi bỗng ngồi dậy, xuống giường đi ra gian ngoài, mở cửa sổ nhìn phía xa, chỉ thấy bầu trời sao giống như bị một vùng sương đen bao phủ, thoát nhìn mông mông lung lung, cảm giác oán hận tràn ngập vô cùng quen thuộc.

“Trạm Nghệ?” Mặc Phi nhẹ giọng kêu.

Hắn, ở ngay gần đây, ở ngay gần đây. Giọng nói của Trạm Nghệ tràn ngập thịnh nộ.

Hắn? Mặc Phi phản ứng lại, nhất định là hậu nhân của kẻ thù diệt toàn tộc Trạm Nghệ.

Rốt cuộc ta cũng đợi được, hậu nhân của ác đồ bị tộc ta nguyên rửa nhiều thế hệ rồi!

“Người biết là ai sao?” Mặc Phi nhíu mày hỏi.

Oán khí trên người Trạm Nghệ ngày càng nồng đậm, nhớ ngày đó ở Bình Nguyên Tử Vong, chính cỗ oán khí này đã khiến cho vật sống không thể sinh tồn, vốn cứ tưởng là lực lượng tụ tập của mấy ngàn oán linh, không ngờ chỉ một người Trạm Nghệ lại có oán lực nồng đậm như vậy.

Không biết, nhưng ta có thể cảm giác được, hắn đã cách ta không xa, ta muốn tìm hắn, mang ta đi tìm hắn!

“Tìm thế nào? Để Phách này có phạm vi mấy ngàn dặm, muốn tìm một người hoàn toàn không biết cũng không dễ dàng.”

Chỉ cần ở trong vòng trăm trượng, ta có thể biết người nọ là ai!

“Người cứ bình tĩnh trước đã, muốn tìm cũng cần thời gian, chúng ta từ từ nghĩ cách.”

Ta không muốn đợi nữa, ta muốn lập tức đi giết hắn!

“Mấy trăm năm cũng đã đợi rồi, sao có mấy ngày mà cũng không đợi được nữa?”

Thù hận mấy trăm năm, cô độc mấy trăm năm, hối hận mấy trăm năm... Lưng đeo tội nghiệt chính là nguyên nhân ta vẫn còn tồn tại trên nhân gian, là để báo thù. Nay kẻ thù ở ngay trước mắt, một khắc cũng bị giày vò! Cừu Vinh, Vưu Vinh! Ta tuyệt sẽ không tha thứ cho người!

Mặc Phi lui từng bước, oán khí tận trời làm cho trái tim của nàng cũng không nhận được đập nhanh. Nàng có Ngọc Phù phòng thân, cho nên có thể thoát được, nhưng mà những người bình thường ở phụ cận lại chẳng hề có sức chống cự, nếu còn tiếp tục như vậy, nơi mà oán khí lan tới sẽ nhuộm đỏ huyết sắc.

Hai tay Mặc Phi chụm lại, bắt đầu niệm tụng Tâm kinh, niệm tụng vài đoạn nhưng cuối cùng vẫn không thể nhập tâm được. Bây giờ ngay cả lòng nàng cũng không thể yên tĩnh, làm sao có thể trấn an oán linh đang xao động này?

Đưa tay sờ Ngọc Phù, Mặc Phi hơi phiền não. Đúng lúc này, đột nhiên nàng nhớ tới một thứ, trong lòng khẽ rung động, xoay người đi đến gian phòng cách bên, lấy ra cây sáo ban ngày đã nhìn thấy.

“Trạm Nghệ, xin hãy bình tĩnh lại, mối thù của ngươi rồi cũng sẽ có lúc được báo, đừng tăng thêm tội nghiệt ỉnh nữa.” Nói xong, Mặc Phi đặt cây sáo đến bên miệng, chậm rãi thổi ra một Khúc An Hồn.

Âm điệu đầu tiên của cây sáo vừa phát ra đã khiến cho Mặc Phi hơi kinh ngạc, âm thanh của cây sáo này réo rất mà uyên thâm, giống mặt hồ nước gợn sóng, nháy mắt đã đẩy ra.

Tiếng sáo uyển chuyển du dương, chậm rãi hòa nhập vào bên trong màn đêm, trái tim Mặc Phi cũng theo đó mà yên tĩnh, kí ức khi cùng thầy học thổi sáo lúc xưa như một màn bạc diễn ra trước mắt, mang theo ưu thương cùng vui sướng thản nhiên, xâm nhập vào lòng nàng...

Lúc này Ngọc Phù lóe ra ánh sáng nhàn nhạt, tiếng sáo vốn bình thường lại dường như mang theo Phật âm, chậm rãi tỏa ra bốn phía.

Ở giữa không trung, Trạm Nghệ nghe được âm thanh này thì không khỏi an tĩnh lại, oán khí lập loè tận trời cuối cùng đã dần dần tan rã.

Tiếng sáo dừng lại, màn sương đen che lấp màn đêm cũng dần dần thu hẹp, biến thành bóng dáng của một người.

Ai... không trung truyền đến một tiếng thở dài.

“Đừng vội, tâm nguyện của ngươi sẽ nhanh chóng đạt được thôi, chỉ cần đợi mấy ngày nữa là được.”

Bây giờ linh hồn của ta trú trong thân dao, không thể rời xa, Phù Đồ phải giúp ta.

Mặc Phi trầm ngâm một lát, nói: “Chuôi dao bị Tê Túc lấy đi, nhưng ta sẽ nghĩ biện pháp, người yên tâm.”

Chỉ mong, chỉ mong... những lời này còn chưa nói xong, Trạm Nghệ đã dần dần biến mất ở bên trong bầu trời đêm.

Lúc này Mặc Phi cũng không biết, Trạm Nghệ đột nhiên bùng nổ đã khiến cho khu vực vài trăm thước xung quanh Phương Tường Uyển bị ảnh hưởng, người ngủ thì liên tục gặp ác mộng, người thức thì buồn bực muốn nôn, nếu như kéo dài thêm một đoạn thời gian nữa, sẽ tái diễn lại tràng cảnh giết chóc giống như ngày đó ở Bình Nguyên Tử Vong, toàn bộ người nhiễm đều sẽ điên cuồng mà chết.

Cũng may tiếng sáo của Mặc Phi vang lên đúng lúc, chậm rãi trấn an luồng oán khí này, khiến ấy trăm người tránh được một kiếp nạn.

Ngày hôm sau, khi người người đàm luận đều cảm thấy khó tin, đặc biệt, tiếng sáo tiến tới từ xa xói lại càng khiến ọi người hiếu kỳ...

Chú thích thêm:

Tổng Huy Tông: Tổng Huy Tông tên là Triệu Cát, sinh năm Nhâm Ngọ 1082 và mất năm Ất Hợi 1135. Triệu Cát là con thứ 11 của vua Tống Thần Tông (1048-1085). Triệu Cát là người có cá tính đặc biệt, cầm kỳ, thi họa, thứ gì cũng giỏi, nhưng ông lại chìm đắm trong hoan lạc, hưởng thụ chẳng còn biết trời đất là gì. Năm 1100, vua Tống Triết Tông (1077-1100) qua đời nhưng không có con trai nối dõi, và để tìm người kế vị, các quan đại thần buộc phải chọn trong đám con cháu của vua Tống Thần Tông. Lúc đó, Hoàng thái hậu đang buông rèm nhiếp chính, sẵn có lòng quý mến Triệu Cát nên một mực kiên trì chọn Triệu Cát lên nối ngôi. Vì vậy, Triệu Cát được lên làm vua, thường được gọi là Tống Huy Tông.

Trong việc trị nước, Tống Huy Tông đã kích những quần thần trung thực và dũng khí, cho thu thêm thuế gấp bội. Ông công khai tước đoạt ruộng đất của nhân dân, cho bán quan mua tước để lấy tiền. Bọn quan lại, địa chủ được Tống Huy Tông dung túng, ra sức vơ vét của dân, khiến cho nhân dân trăm họ rơi vào cảnh lầm than, kinh tế chính trị-xã hội thời Bắc Tống đã gần bên vực thẳm.

Ngay từ khi còn nhỏ, Tống Huy Tông đã ham chơi suốt ngày, đến khi lên ngôi Hoàng đế ông lại càng ham chơi hơn, và trò chơi của vị vua này cũng thật ly kỳ quái dị, gọi là “hoa thạch cương”. Tống Huy Tông cho người đi khắp nơi sưu tập nhiều thứ gọi là “kỳ hoa dị thạch”. Ngoài ra, ông còn chế tạo, sưu tầm nhiều thứ trò chơi quý hiếm cũng gây tốn kém không biết bao nhiêu nhân vật lực của nhân dân, do đó ở nhiều nơi nhân dân đã nổi dậy khởi nghĩa. Trong thời gian nghĩa quân nổi dậy, Tống Huy Tông từng hạ lệnh việc bãi bỏ việc sưu tập “hoa thạch cương” nhưng đến khi dẹp được quân khởi nghĩa thì Tống Huy Tông lại quay trở lại với ý thích quái đản của mình và ra lệnh khôi phục “hoa thạch cương”. Không chỉ ham chơi, Tống Huy Tông còn là người rất mê tín, vị Hoàng đế này cho rằng trên trời dưới đất có vô vàn thứ thần tiên quái thánh, và bản thân Tống Huy Tông rất tin thời Đạo giáo, tự phong mình là “Đạo quân Hoàng đế”. Vị Hoàng đế này rất thích được người khác suy tôn là “Đạo quân” hay “Đạo quân Hoàng đế”. Tống Huy Tông muốn mình là chủ của một nước, đồng thời muốn uy quyền phải được rải khắp gầm trời.

Vấn đề ăn mặc của Hoàng đế này cũng thật nực cười, nửa người nửa tiên, đi đâu cũng có hàng trăm người là đạo sĩ “tiền hô hậu ủng”. Vị vua này còn nói đã tận mắt nhìn thấy những lâu đài điện các ở trong mây hay có nhiều đạo lưu đồng tử nét mặt ngời ngời, tay cầm tờ xí phù hiệu thấp thoáng trong mây...

Bên cạnh việc điều hành triều chính với sự ủng hộ cho những người theo phái cải cách, vị vua này còn là một thủ lĩnh văn hóa với việc dành nhiều thời gian ca tụng nghệ thuật. Ông cũng là người sưu tầm hội họa, thư pháp và đồ cổ từ các thời đại trước đó ở Trung Quốc, cho xây dựng các bộ sưu tập lớn cho niềm đam mê của mình. Ông cũng tự sáng tác những bài thơ ین, được biết đến như là một họa sĩ luôn khao khát và cống hiến, ông đã tạo ra kiểu thư pháp riêng ین, quan tâm tới kiến trúc và thiết kế vườn, thậm chí còn viết chuyên luận về y học và Đạo giáo. Ông cho tập hợp một nhóm tùy tùng gồm các họa sĩ, nhà thư pháp cung đình trong hàn lâm, thư họa viện, trước đó đã được kiểm tra trong các kỳ thi để làm quan tại triều và thực hiện cải cách đối với âm nhạc cung đình. Giống như những người có học thức khác ở thời đại của ông, thì ông là nhân vật rất đa năng. Tuy nhiên, thời gian trị vì của ông lại không được lâu dài bởi các

quyết định thiếu chính xác trong chính sách đối ngoại, và sự kết thúc thời kỳ trị vì của ông cũng đánh dấu một thời kỳ đầy thảm họa cho nhà Tống. Ông đã trọng dụng Sái Kinh, Đồng Quán, Cao Cầu những người có thể được coi là đã góp phần lớn làm nhà Bắc Tống sụp đổ.

Tống Huy Tông cũng là một nghệ sĩ thực thụ, Ông bỏ bê quân đội nên nhà Tống ngày càng trở nên suy yếu hơn. Khi người Nữ Chân ở Mãn Châu thành lập nhà Kim (1115-1234) và tấn công vương quốc Liêu ở phía Bắc nhà Tống vào năm 1120 thì triều đình nhà Tống đã liên minh với nhà Kim để tấn công nhà Liêu từ phía Nam. Điều này đã thành công trong việc tiêu diệt nhà Liêu, một kẻ thù lâu đời của nhà Tống. Tuy nhiên, nhà Kim lúc này đã ở sát biên giới phía Bắc nhà Tống.

Không hài lòng với sự sát nhập Vương quốc Liêu cùng việc đánh giá đúng đắn về sự suy yếu của nhà Tống nên nhà Kim nhanh chóng tuyên bố chiến tranh với cựu đồng minh, vào năm 1126, Quân đội nhà Kim đã vượt sông Hoàng Hà tiến sát với Biện Kinh (Khai Phong), Kinh đô nhà Bắc Tống. Quá hoảng sợ, Huy Tông đã thoái vị ngày 18/1/1126 để nhường ngôi cho con trai trưởng Triệu Hoàn (tức Hoàng đế Tống Khâm Tông).

Vượt qua các bức tường thành khai phong là nhiệm vụ khó khăn đối với kỵ binh nhà Kim, và điều này cùng với sự kháng cự mãnh liệt của một số tướng lĩnh, quan lại và quân đội nhà Tống, những người chưa hoàn toàn đánh mất nhuệ khí như Huy Tông, nên nhà Kim buộc phải dỡ bỏ việc bao vây thành Khai Phong và quay trở về phương Bắc. Tuy nhiên, nhà Tống buộc phải ký hòa ước nhục nhã với nhà Kim, đồng ý chi trả mọi khoản chi phí rất tốn kém và phải triều cống cho nhà Kim mỗi năm. Quân Kim ra điều kiện giảng hòa hết sức khắc nghiệt, như mỗi năm nhà Tống phải nộp cho nhà Kim 5 triệu lạng vàng, 50 triệu lạng bạc, 1 triệu tấm lụa, 1 vạn con bò, ngựa. Đồng thời nhà Tống phải cắt nhường cho nhà Kim 3 trấn ở phía Bắc Hoàng Hà, và vua Tống Huy Tông năm đó đã 44 tuổi phải gọi vua Kim Thái Tông lúc đó 51 tuổi bằng bác, sau đó quân Kim rút về Bắc.

Tháng 9/1126, quân nhà Kim tấn công Bắc Tống lần thứ hai và bắt toàn bộ triều đình Bắc Tống gồm Thái Thượng Hoàng, Tống Huy Tông và Tống Khâm Tông, Hoàng Hậu, cung phi, Thái Tử, tôn thất quan lại... tất cả hơn 3000 người đem về phương Bắc. Toàn bộ lụa là, vàng bạc châu báu, sổ sách ở kinh đô bị cướp sạch. Triều đình nhà Bắc Tống đến năm 1127 đã chính thức bị diệt vong, còn về bản thân vua Tống Huy Tông sau khi bị bắt về nước Kim, bị giam lỏng ở đó gần 10 năm trời. Năm 1135 Tống Huy Tông bị bệnh mất khi 53 tuổi. Đến năm 1141, giữa nhà Nam Tống và nhà Kim ký hòa ước, nhà Kim đồng ý đưa quan tài Tống Huy Tông về Nam Tống.

Hơn 20 năm làm vua, chỉ lo ăn chơi hưởng lạc và có sở thích là sưu tập hoa thạch cương và thích được người khác suy tôn là “Đạo quân Hoàng đế”, thì cuối cùng cũng để lại vết nhơ trong lịch sử Trung Quốc.

69. Q.2 - Chương 69: Đế Phách Cao Chót Vót (hai)

Sáng sớm, Mặc Phi được Đề nhi hướng dẫn đi tìm hiểu hoàn cảnh trong uyển.

Trong lúc tản bộ, Mặc Phi nhìn kỹ Đề nhi đang rập khuôn theo sau bên người, phát hiện sắc mặt của nàng hơi tối tăm, giữa hai đầu lông mày mang vẻ mệt mỏi, vì thế bèn hỏi: “Thân thể Đề nhi không khoẻ à? Sắc mặt có vẻ không được tốt.”

Đề nhi hơi sững sốt, vội trả lời: “Đêm qua tiểu nô ngủ rất trần trọc, không ngừng gặp ác mộng, thế cho nên hôm nay mới mất tinh thần, thật sự thất lễ, xin công tử đừng trách phạt.”

“Không sao.” Mặc Phi không cần phải nhiều lời nữa. Xem ra tối hôm qua phần lớn mọi người đều xảy ra tình huống thế này, Đề nhi cách nơi hấn xuất hiện gần nhất mà cũng mới chỉ gặp ác mộng, cho nên những người còn lại chắc cũng không có đáng ngại gì.

Hai người đi tới một cái lương đình nghỉ ngơi sơ qua. Không biết được cái Phượng Tường Uyển này có diện tích bao nhiêu, chỉ sợ là trong thời gian ngắn không đi hết được, hơn nữa trên chân nàng lại mang xiềng xích, đi lại rất chậm chạp và gian nan.

“Công tử có khát nước không? Tiểu nô gọi người mang cho công tử chút trà bánh.”

Mặc Phi từ chối cho ý kiến, gật gật đầu, nàng nghiêng người dựa vào biên đình, lẳng lẳng thưởng thức phong cảnh trong viện, ánh mắt thản nhiên, phong thái tao nhã.

Đề nhi thường hay liếc mắt nhìn lên một cái, luôn cảm thấy vị công tử này tựa như một đóa mây trắng, nhẹ nhàng ấm áp, làm cho người ta không nỡ dời ánh mắt. Hay là chân tướng giống với phán đoán của mọi người, “Hắn” chính là nam sủng được chủ nhân coi trọng?

Đang lúc Đề nhi suy nghĩ miên man, nơi hành lang gấp khúc có hai vị nữ tử, một trước một sau đi tới. Đề nhi nhìn kỹ, sắc mặt hơi biến đổi, không đợi các nàng đến gần đã quỳ xuống nghênh đón: “Tiểu nô bái kiến Mật Ngọc phu nhân.”

Mặc Phi sững sờ, quay đầu nhìn về phía người tới. Chỉ thấy vị phu nhân trước mặt khoảng chừng bốn mươi tuổi, mặc hoa phục, quý khí ung dung, búi tóc chải đoan trang, dung mạo tuyệt mỹ, hai bên tóc mai đã điểm bạc, lông mày hơi giương lên, ánh mắt như hồ sâu, lạnh nhạt mà hờ hững.

“Công tử, vị này là mẫu thân của chủ nhân—— Mật Ngọc phu nhân.” Đề nhi quỳ phục trên mặt đất nhỏ giọng nhắc nhở.

Khó trách nhìn hơi quen mắt, hóa ra nàng chính là mẫu thân của Tê Túc.

Mặc Phi do dự một hồi, đứng trên lập trường hiện tại của nàng, thật sự không có lý do gì để hành lễ với mẫu thân của địch nhân, nhưng mà khi đối mặt với người lớn tuổi, nàng cũng không thể coi như không thấy được, chỉ hơi cung kính khom người.

Mật Ngọc phu nhân đi vào lương đình, thản nhiên nhìn Mặc Phi, cũng không nói câu nào.

Trong lòng Mặc Phi buồn bực, đợi một lát mới nghe thấy thị nữ phía sau Mật Ngọc phu nhân mở miệng nói: “Vị công tử này là Phù Đồ?”

“Đúng vậy.”

“Khúc sáo hôm qua là do công tử thổi?”

“Đúng.”

Thị nữ liếc mắt nhìn Mật Ngọc phu nhân một cái, lại nói: “Phu nhân nhà ta rất thích công tử thổi sáo, không biết có thể mời công tử tấu một khúc được không?”

Mặc Phi yên lặng một lát, nói: “Xin lỗi, tại hạ không phải là linh nhân*.”

* Linh nhân: đào kép; diễn viên (tuồng).

Bị Tê Túc giam lỏng vô lý không nói, lại còn muốn nàng giải trí cho người nhà của hắn sao? Huống hồ vị phu nhân này cao ngạo như thế, ngay cả tự mình nói chuyện với nàng mà cũng tiếc rẻ?

Hiển nhiên là thị nữ không ngờ “Hắn” lại cự tuyệt, vẻ mặt hơi kinh ngạc, sau một lúc lâu mới nói: “Ta biết công tử không phải là linh nhân, làm sao tiểu chủ nhân có thể mang linh nhân vào trong Phượng Tường Uyển được? Ta vốn không dám mạo phạm công tử, có điều phu nhân nhà ta ưu tư đã lâu, chỉ có nghe xong khúc nhạc của công tử mới có hoài niệm, cho nên mới có thỉnh cầu này.”

Mặc Phi không khỏi liếc mắt đánh giá cẩn thận thị nữ kia một cái, nghe cách nói năng của nàng hoàn toàn không giống với người hầu bình thường. Càng kỳ quái là, nhìn khí chất của Mật Ngọc phu nhân cũng không giống với phán đoán ban đầu của nàng, là một Cơ thiếp có địa vị thấp. Nhưng mà nếu nàng là phu nhân chính thức của Xiển Tu Quân, vì sao đến nay Tê Túc vẫn không có tiếng tăm gì?

Lúc này, Mật Ngọc phu nhân bỗng mở miệng nói: “Âm thanh ưu chất, khiến cho người ta an hồn, ta chưa bao giờ được nghe một khúc sáo như thế cả.” Giọng nói của vị phu nhân này như suối nước, trong trẻo nhưng lạnh lùng, không cao không thấp.

Đồng thời Mặc Phi còn để ý nàng tự xưng là “Ta” chứ không xưng là “Thiếp thân”, không xưng “Thiếp” mà là “Ta”, đây có lẽ chỉ là tùy ý nhất thời, nhưng Mặc Phi cảm thấy trên người vị phu nhân này luôn có một cỗ quý khí, cử chỉ đoan trang, hẳn là một người rất chú ý đến lễ nghi.

Thị nữ bên người nàng cũng phản ứng rất kỳ quái, vị phu nhân này cũng chỉ nói một câu bình thường, có cần phải giật mình như vậy không?

“Đa tạ phu nhân tán thưởng.” Mặc Phi đáp lễ lại, nhưng không đề cập tới việc muốn thối sáo.

Thị nữ kia lại nói: “Bình thường phu nhân nhà ta rất ít nói chuyện, nay đã vì cầu khúc mà khen ngợi, công tử hà tất phải nhần tâm từ chối xa xôi?”

Mặc Phi lạnh nhạt nói: “Chỉ sợ phải làm phu nhân thất vọng rồi, mặc dù tại hạ không phải linh nhân, nhưng cũng là một kẻ tù tội.” Nói xong, chậm rãi bước đi vài bước, tiếng xiềng xích trên chân loảng xoảng vang lên.

Thị nữ hơi sửng sốt, quay đầu nhìn về phía phu nhân nhà mình.

Mật Ngọc phu nhân liếc mắt nhìn quét qua hai chân Mặc Phi một cái, sắc mặt hơi nghi hoặc.

Mặc Phi cũng không đợi các nàng trả lời, hành lễ nói: “Tại hạ sẽ không quấy rầy nhả húng dạo chơi hoa viên của phu nhân nữa, cáo từ. Đề nhi, chúng ta đi thôi!”

Đề nhi trên mặt đất quỳ phục chào Mật Ngọc phu nhân rồi đứng dậy đi theo Mặc Phi rời đi.

Mặc Phi đi rồi, Mật Ngọc phu nhân lại khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, sâu kín nhìn chăm chú vào phương xa, giống như một màn vừa rồi chưa từng diễn ra vậy...

Buổi chiều, Tê Túc xuất hiện ở trước mặt Mặc Phi, hai tay nâng cây sáo đến trước mặt Mặc Phi, nói: “Cây sáo này tại hạ mua được trong tay một thương buôn phương xa, phẩm chất thượng thừa, Phù Đồ thích thổi sáo, cho nên tại hạ muốn tặng nó cho Phù Đồ, hi vọng Phù Đồ có thể nhận.”

Mặc Phi thản nhiên nhìn thoáng, vẫn chưa nhận lấy, chỉ nói: “Người muốn ta tấu khúc ầu thân người phải không?”

“Đúng vậy.” Tê Túc nghiêm nét mặt nói “Gia mẫu hàng năm luôn nói năng thận trọng, trầm mặc ít lời. Rất hiếm khi cảm thấy hứng thú với việc gì, tại hạ hi vọng Phù Đồ có thể giúp chuyện này.”

“Người cho rằng ta sẽ giúp người sao?”

“Phù Đồ là người ôn hậu...”

Phù Đồ gơ tay cắt đứt lời nói của hắn, nói: “Không cần phải khen tặng ta, Phù Đồ cũng chỉ là một tặc nhân, nếu như muốn ta hỗ trợ, trước hết nói điều kiện đã.”

“Điều kiện?” Tê Túc nở nụ cười, “Được, không biết Phù Đồ có điều kiện gì?”

“Một, tháo bỏ xiềng xích trên chân; hai, trả đồ lại cho ta; ba, cho phép ta tự do ra vào Phượng Tường Uyển.”

“Ha ha, ba điều kiện này của Phù Đồ có khác gì tại hạ trực tiếp thả công tử đâu?”

“Đương nhiên là có khác biệt, người có thể phách người giám thị ta.”

Tê Túc lắc đầu: “Võ nghệ của Phù Đồ, tại hạ cũng vô cùng kiêng kỵ, cho nên ba điều kiện theo lời công tử, tại hạ cũng không thể đồng ý được.”

“Vậy thì không còn gì để nói nữa, tạm biệt, không tiễn.” Mặc Phi quay đầu đi, bày ra tư thế đuổi khách.

“Đợi đã, tuy nói không thể đồng ý toàn bộ, nhưng lại có thể thương lượng mà.”

“Hử? Nói xem, thương lượng thế nào?”

“Tại hạ cũng biết xiềng xích trên chân khiến Phù Đồ gặp rất nhiều bất tiện, di chuyển lại khiến ọi người để ý, cho nên tại hạ sẽ sai người bỏ xích chân, chỉ để lại khóa sắt, sức nặng của hai khóa cũng đủ để hạn chế linh hoạt của Phù Đồ rồi, bình thường ẩn ở trong giày, không cần lo lắng bị người khác chú ý nữa.”

Quả là biết thương lượng. Mặc Phi lạnh lùng nhìn hắn, chờ đợi câu sau.

Tê Túc lại nói: “Chỉ cần không bỏ khóa đi, vậy thì tại hạ sẽ không hạn chế quá nhiều tự do của Phù Đồ, nếu như Phù Đồ muốn đi thăm thú thành Đế Phách một chút, có thể tùy ý. Đương nhiên, tại hạ sẽ phải người hầu đi theo hộ tống.”

Lúc này Mặc Phi mới có chút hứng thú.

“Về phần chuôi dao kia, thực thật có lỗi, bất kì vật gì sắc bén hay có sát khí, tại hạ cũng không dám giao cho Phù Đồ.”

“Nếu ta đã có ý muốn giết người, nơi nào mà không thể tìm được hung khí? Cho dù là một sợi dây thừng hay là một mảnh đồng, đều có thể làm vật giết người được.”

“Đương nhiên tại hạ hiểu được.” Tê Túc cười nói, “Nhưng mà bất kể như thế nào, chuôi dao kia, tạm thời vẫn nên đặt ở chỗ tại hạ mới được.”

Mặc Phi tự hỏi một hồi, nói: “Chuôi dao kia là do sư trưởng tặng cho ta, không thể mất được, nếu như người không trả lại cho ta, như vậy xin hãy mang theo bên người, thỉnh thoảng cho ta liếc mắt một cái, cũng để ta an tâm.”

Yêu cầu này đúng là Tê Túc không có lý do gì cự tuyệt, vì thế gật đầu đồng ý nói: “Được, bắt đầu từ ngày mai, tại hạ sẽ mang theo không rời. Như thế, Phù Đồ có nguyện ý nhận lấy cây sáo này không?”

Mặc Phi cũng không làm khó dễ nữa, đưa tay nhận lấy cây sáo. Mặc dù không vừa ý lắm, nhưng ít ra cũng tiến được một bước rồi.

Thỏa thuận của hai người đã thành, Tê Túc bèn sai người tháo bỏ xiềng xích trên chân Mặc Phi, chỉ để lại khóa sắt, nhưng mà cho dù chỉ còn hai đầu khóa, sức nặng bảy tám cân cũng đủ để cho Mặc Phi cảm thấy vô cùng mệt nhọc, mặc dù vết thương nơi mắt cá chân đã được xử lý, nhưng vết thương cũ chưa lành đã bị thêm vết thương mới, trừ khi lúc bình thường nàng không đi lại, nếu không miệng vết thương vĩnh viễn cũng không khép lại được.

Tê Túc lại nhìn đến miệng vết thương này, không khỏi nhăn mày lại, trong lòng mơ hồ có chút không thoải mái.

Bỏ xích đi quả nhiên thuận tiện hơn rất nhiều, Mặc Phi đi vài bước, ngoại trừ bước đi phải cố hết sức ra, bên ngoài không thấy có gì khác biệt.

Mặc Phi không nhịn được đi lại trong phòng mấy vòng, thoạt nhìn giống hệt với lần đầu tiên học đi, vô cùng hào hứng.

Tê Túc nhìn Phù Đồ như vậy, khóe miệng không khỏi lộ ra vẻ tươi cười.

Hoàng hôn ngày thứ hai, ánh mặt trời vàng nhạt chiếu lên khiến cho Phượng Tường Uyển càng tăng thêm một tầng quyến rũ.

Mặc Phi đứng ở trong hoa viên cách không xa viện tử của Mật Ngọc phu nhân, ghé cây sáo vào bên môi, tiếng sáo du dương từ từ vọng ra bên trong cảnh tượng muôn hồng nghìn tía.

Mặc Phi có thói quen làm việc chuyên chú, ngày đó tuy là lấy điều kiện trao đổi, nhưng khi chân chính cầm lấy cây sáo lên, tất cả tạp niệm đều biết mất vô tung theo khúc nhạc.

Ngọc Phù lại hơi hơi sáng lên, một cỗ lực lượng không nhìn thấy chậm rãi dung nhập vào trong đó...

Trong phòng, Mật Ngọc phu nhân chậm rãi đứng lên đi đến bên cửa sổ, vừa nghe tiếng sáo giống như có thể an ổn lòng người, vừa xuất thần nhìn về một phương xa không biết tên.

Tê Túc đứng trong đình cách Mặc Phi không xa, lẳng lặng nhìn nam tử thổi sáo trong hoa viên, lẻ loi độc lập, Ngay thẳng, thanh ngạo*, hoàn toàn như hư vô, giống như trong đất trời chỉ còn một mình “Hắn”.

* Thanh ngạo: thanh sạch, kiêu ngạo.

Không ít người hầu trong uyển cũng không khỏi ngừng chân lắng nghe, bao nhiêu ưu phiền trong lòng đều được gột rửa, chậm chậm yên tĩnh.

Sau một khúc này, cái tên Phù Đồ xem như được truyền đi khắp uyển, thân phận thần bí của “Hắn” cũng trở thành chủ đề nghị luận lúc rỗi rãi của mọi người.

Có điều những người hầu này hàng năm đều ở trong uyển, tự nhiên không biết Mặc Quân Phù Đồ là người phương nào? Có thể nói đến tên “Hắn” trong sĩ lâm, nhất định sẽ khiến cho rất nhiều người chú ý. Có lẽ có người không biết “Hắn” là người cải tiến nông cụ, nông nghiệp, có lẽ có người không biết “Hắn” có tài hùng biện rất cao, nhưng mà việc tạo giấy và khởi xướng biên soạn Tứ Khố Toàn Thư lại làm cho địa vị của “Hắn” trong nhóm văn nhân đạt tới độ nhất định, không chỉ ở Chiêu Quốc, ở ba nước còn lại cũng được nổi danh. Nay Mặc Phi cư trú ở trong Phượng Tường Uyển, chưa kịp du ngoạn Đế Phách, không người nào biết được vị thượng khanh này đã đến Đế Phách.

Phượng hoàng chưa hát, vậy hát khi nào?

70. Q.2 - Chương 70: Đế Phách Cao Chót Vót (ba)

Mặc Phi ngồi xe ngựa đi ra Phượng Tường Uyển, đi theo ngoại trừ mã phu còn có bốn gã thị vệ. Nếu không có hai khóa sắt mang trên chân, nàng rất hi vọng được đi bộ, một tòa thành lớn như vậy, ngồi trong xe ngựa sao có thể tỉ mỉ ngắm nhìn toàn cảnh cho được?

Xốc màn xe lên, Mặc Phi nhìn phong cảnh dọc con phố, có lẽ là vì đây là khu vực nội thành, y phục của người đi đường đều gọn gàng, cho dù là người hầu cũng ăn mặc sạch sẽ. Sớm đã nghe nói Đế Phách phồn hoa, nay xem ra không phải là hư ngôn, ít nhất thì người phú quý đều cảm thấy rất phú quý.

Đúng lúc này, phía trước mơ hồ truyền đến một trận loạt âm thanh xôn xao.

Mặc Phi dò hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Sau một lúc lâu mới nghe một thị vệ bẩm: “Là thần đồng của Phương gia lại đi ra bãi quẻ* ?”

* Bãi quẻ: Xếp quẻ bói toán.

“Thần đồng Phương gia? Bãi quẻ?” Mặc Phi nghe rất kỳ lạ.

Thị vệ cười giải thích nói: “Công tử mới đến Đế Phách, tự nhiên không biết việc ở đây. Vị này là nhi tử của Phương gia, tuổi gần mười một đã nổi danh thần đồng ở Đế Phách. Ba năm trước đây, Phương gia mang sản nghiệp to lớn tới Đế Phách, vốn định mượn dùng nhân khí kinh đô để phát tài, ai ngờ lại gặp phải phong vân bất trắc, vợ chồng Phương thị lần lượt ngoài ý muốn qua đời, chỉ để lại một nhi tử độc nhất, người ngoài đều nghĩ Phương gia chắc chắn sẽ sa sút rồi, nhưng không ngờ vị nhi tử này của Phương gia đã sớm thông minh nhạy bén, lại bá cao thủ kiếm thuật Phổ Trúc làm sư phụ, sau đó, dưới sự trợ giúp của vài gia phó trung thành mà kế thừa gia nghiệp, chỉ trong một, hai năm đã đứng vững ở Đế Phách này, còn có được danh vọng nhất định.”

Mặc Phi cảm thấy hơi ngạc nhiên, nàng biết thời đại nào cũng không thiếu các thiếu niên thiên tài, nhưng mà chân chính gặp được lại rất hiếm, chỉ sợ tiểu tử Phương gia trong lời thị vệ nói chính là một trong số đó.

Lúc này xe ngựa ngừng lại, mã phu nói: “Tiểu tử Phương gia bãi quẻ, con đường phía trước tạm thời không thông được, công tử định chờ một lát, hay là đi vòng qua?”

“Chờ một lát đi!” Mặc Phi vén rèm nhìn ra phía ngoài, trong lúc đó, phía trước một tòa lầu các tụ tập rất nhiều người, chủ yếu là văn sĩ. Đáng tiếc không nhìn thấy vị tiểu tử của Phương gia kia.

Mặc Phi xuống xe ngựa, lại hỏi: “Tiểu tử Phương gia tên là gì? Mà bãi quẻ là tiết mục gì vậy?”

Thị vệ trả lời: “Tiểu tử Phương gia tên Thần, bình thường yêu thích giao hữu, quan hệ rộng khắp, bất kể là kinh luân quốc thuật*, hay là cầm kỳ thi họa, thậm chí là các loại kỳ kỹ phóng khoáng đều đã đọc lướt qua, thực khách trong nhà hắn rất đông đảo, tài năng dị thường. Một năm trước, hắn theo một vị kì nhân học thuật bói toán, nghe nói mới thông hiểu được một chút bề ngoài, nhưng rất nhiều chuyện hắn tính toán

đều vô cùng chuẩn xác, về sau hẳn có một thói quen, đó là hàng tháng đều đi ra ngoài tính toán ba quẻ. Hẳn xem bói không thu tiền, nhưng phải dùng đồ vật đặc biệt để trao đổi, hoặc là sách, hoặc là binh khí, chỉ cần hẳn thích, sẽ bói một quẻ cho vị kia, bằng không thì sẽ cự tuyệt. Việc này có thể nói là một sự kiện ở Đế Phách, mà người được hẳn bói toán đều thanh danh lan xa, đáng tiếc vị sư phụ kia chỉ ở lại Đế Phách nửa năm rồi lặng yên rời đi, không ai biết thân phận của người nọ.”

* Kinh luân quốc thuật: kinh sách và võ thuật thuyền thống.

Đến đây thì Mặc Phi hứng thú, thuận miệng nói: “Không biết ta có thể thử một quẻ không?”

Thị vệ lập tức nói: “Nếu như công tử muốn, thuộc hạ sẽ lập tức trở về uyển chuẩn bị một đồ vật cho công tử. Bình thường tiểu tử Phương gia sẽ thu thập đồ vật trước, sau đó sẽ lựa chọn ra ba người để bói toán.”

“Không cần.” Mặc Phi không chút nghĩ ngợi bèn cự tuyệt, “Tạm thời không nói đến chuyện này, chúng ta đến gần nhìn trước đã.”

“Công tử chờ một chút, thủ hạ đi chuẩn bị.” Nói xong, thị vệ kia bước vài bước chui vào đám người, đi vào trong lầu các.

Không bao lâu, thị vệ đi ra, mang đám người Mặc Phi tiến vào các từ cửa bên cạnh.

Chỗ ngồi này trong lầu các tên là “Bạch Lộ Các”, là sản nghiệp của Phương gia, bình thường là trà lâu, cũng là nơi chiêu mộ thực khách.

Mặc Phi theo thị vệ đi vào một góc trong các, nơi này gần với đại sảnh nhất, như vậy cách nơi bãi quẻ khoảng sáu bước, mà gian ngoài đã sớm ngồi đầy khách nhân rồi.

Tiểu nhị đưa trà bánh lên rồi lui ra ngoài.

Mặc Phi để ý chính giữa có hai cái bàn được đặt sát vào nhau, mặt trên đã bày không ít đồ vật, có thư sách, có đồ đồng, đồ sơn mài, tượng điêu khắc gỗ, ngọc bội, v.v... đủ loại, vô cùng kì quặc.

Quả nhiên vị tiểu tử Phương gia kia có quan hệ rộng khắp! Mặc Phi cười thầm trong lòng.

Đúng lúc này, cửa lầu huyền nao một trận, chỉ thấy một thiếu niên được mọi người vây quanh đang chậm rãi đi đến. Hẳn mặc một thân y bào màu đỏ tía, ngọc bội rũ xuống, búi tóc bó gọn, dung mạo tuấn tú đáng yêu, ánh mắt linh động, tiểu dung khả cúc*, thật sự là một đứa nhỏ làm cho người ta vừa gặp đã yêu.

* Tiểu dung khả cúc: đáng cười xinh có thể lượm lấy được.

Tiểu tử Phương gia chào hỏi mọi người rồi đi tới bên đài, lần lượt xem xét đồ vật bên trên, không ít người xung quanh cũng đi theo thưởng thức, thỉnh thoảng bình luận một phen. Nhìn thấy vật kì lạ, mọi người đều sợ hãi than, toàn bộ trường diện tựa như một đại hội giám định và thưởng thức.

Như thế xem ra vị tiểu tử Phương gia này bãi quẻ rất được tán tụng, ngoại trừ mị lực của hẳn ra, sợ rằng đến chiêm ngưỡng các đồ vật này chính là chỗ hấp dẫn mọi người.

“Công tử, ngài thật sự không góp vui sao?” Thị vệ thấp giọng hỏi.

Mặc Phi lẳng lặng nhìn tiểu hài tử thanh tú trong sảnh kia một hồi, đột nhiên nghĩ ra có lẽ có một vật rất thích hợp với hẳn, nhưng mà hiện tại lại không kịp làm.

Nàng suy nghĩ, nói với thị vệ kia: “Người đi chuẩn bị cho ta bút lông và giấy thư, ta muốn viết vài thứ.”

“Dạ.” Thị vệ lên tiếng rồi đi ra ngoài.

Không bao lâu, đồ đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng Mặc Phi vẫn chưa vội viết, mà là vừa phẩm trà vừa hưng trí nghe mọi người trò chuyện vui vẻ.

Cũng không phải nàng tin chắc có thể đạt được một danh bói quẻ, nàng tham gia chỉ do vui vẻ nhất thời, trước mắt trên tay không có đồ vật nào, có được hay không cũng không ảnh hưởng tới toàn cục.

Nhìn mọi người ở trong sảnh mang khí thế ngất trời bình luận, Mặc Phi cũng không nhịn được muốn tiến lên ngắm nghía xem thế nào, phải biết rằng khảo cổ là chuyên ngành của nàng, nếu chạm vào một vật kì

lạ, sao nàng có thể không động tâm cho được? Đáng tiếc tình cảnh trước mắt của nàng không rõ ràng, phô trương quá mức cũng không tốt.

“Được, quẻ đầu tiên của hôm nay sẽ dành cho chủ nhân của đồ đồng khí này.” Giọng nói trẻ con sáng sủa của tiểu tử Phương gia vang lên.

Trong đại sảnh lập tức ồn ào, hâm mộ có, tán thành có, trong đó vui sướng nhất đương nhiên chính là chủ nhân của đồ đồng khí kia.

Mặc Phi đưa mắt nhìn lại, lúc đó, trong tay Phương Thần là một chiếc chén nhỏ có khắc thần thú, đế chén trạm tường vân, hình thần thú dọc theo mép chén, phong cách cổ xưa mà tinh xảo.

“Đáng tiếc, nếu có một bộ thì tốt rồi, “ Phương Thần mang vẻ mặt tiếc nuối, vẻ mặt này xuất hiện trên khuôn mặt non nớt vui mừng của hắn, không ít người xung quanh đều lộ ra nụ cười thân thiện.

Chủ nhân của đồ đồng khí nói: “Quả là đáng tiếc, bộ chén đồng thần thú mang điềm lành này vốn có bốn chiếc, sau khi chuyển nhà và đủ loại nguyên nhân, cuối cùng chỉ còn lại duy nhất chiếc này.”

Phương Thần cười cười: “Tuy chỉ có một chiếc, nhưng tiểu tử ta rất thích, hay là dùng nó để đổi một quẻ đi! Tiên sinh muốn hỏi chuyện gì?”

“Tại hạ đã bốn mươi lăm rồi, cũng không ngoại lệ, muốn hỏi một chút tiền đồ.”

Phương Thần cũng không nói nhiều, lấy từ trong chén ra năm đồng tiền, dùng thủ pháp cực nhanh xóc lên một chút, nhẹ nhàng tung ra, năm đồng tiền xoay tròn trên bàn một lát, sau khi dừng lại, Phương Thần lấy tay chỉ vào từng đồng tiền.

Mọi người xung quanh đều không nói gì, chỉ chờ hắn nói ra kết quả.

Không bao lâu, Phương Thần mở miệng nói: “Gió thổi chớp giạt, tiếng tăm vang xa, quý nhân tương trợ, lợi ở phương tây.”

“Giải thích cụ thể thế nào?”

“Có làm mới có lợi, làm trước được sau, tiên sinh cầu danh thì phải tốn tài, cầu tài thì phải được tín nhiệm. Hữu phu huệ tâm, vật vẫn nguyên cát. Hữu phu huệ ngã đức*.”

* Có lòng chí thành làm ân đức, thì chẳng cần hỏi, cũng biết là rất tốt rồi. Thiên hạ ai cũng tin vào đức ban ân huệ. (Nguồn: Đây)

Người hỏi như có chút suy nghĩ, gật gật đầu.

“Có thể xin tiểu tiên sinh giảng giải thêm một chút hay không?” Mọi người xung quanh đều hỏi.

“Bói toán chỉ một nửa, tự giải đã một nửa rồi. Tuy rằng thế sự có đường mòn của nó, nhưng không phải không thể thay đổi được. Tiểu tử học xem bói, là muốn giải hoặc hóa khốn*, chứ không phải nhất mực nghe theo số trời.” Lần này vừa nói, không ít người đều tỏ vẻ đồng tình.

* Giải hoặc hóa khốn: giải đáp nghi hoặc, gạt bỏ trở ngại.

“Đa tạ tiểu tiên sinh đã ban thưởng quẻ.” Người hỏi thận trọng thi lễ với Phương Thần.

Phương Thần chỉ khẽ gật đầu, thản nhiên nhận lễ.

Mặc Phi nghe lời của tiểu tử Phương gia này, rất khó tưởng tượng đây chỉ là một đứa nhỏ mười một, mười hai tuổi. Khó trách được mọi người coi là “Thần đồng”, quả nhiên là không tầm thường. Bỏ tuổi qua một bên không nói, nhất cử nhất động của hắn, mỗi tiếng nói, hành động đều có quy có củ, phân nửa người trưởng thành cũng không bằng.

Thấy Phương Thần dường như lại chọn được hai vật phẩm nữa, lúc này Mặc Phi mới lấy giấy thư ra, đề bút chấm mực, viết lên mặt trên: “Địch vũ cự truyền danh, bồ quỳ giới bất khinh. Hoa phương bất mãn diện, la bạc cự chương thanh. Ngự nhiệt hàm phong tế, lâm thu ái nguyệt minh. Đồng tâm như khả tặng, trì biểu hợp hoan tình.”

Tạm dịch:

Địch vũ [1] xưa truyền danh

Bồ quỳ [2] lớn không nhẹ

Hương hoa không lan tỏa

Màng mỏng nào giữ âm.

Ngậm gió thổi tan nhiệt

Gặp thu mang vàng trắng

Một lòng đến dâng tặng

Bày tỏ tình hân hoan.

[1] Địch vũ: Quạt lông.

[2] Bồ quỳ: một thứ cây lớn thường xanh, lá giống như lá móc lá cọ, dùng làm quạt.

Đây là bài thơ Phiến của Lý Kiệu thời Đại Đường. Đúng vậy, thứ Mặc Phi muốn tặng chính là một chiếc quạt. Thời đại này, đa số quạt đều được chế tác bằng lông chim, thuần túy chỉ dùng làm thứ để quạt mát, thỉnh thoảng cũng sẽ có một số cung nữ dùng những chiếc quạt lông xinh đẹp làm đồ trang sức, nhưng cũng không thông dụng.

Mặc Phi tính dùng lụa và gỗ trúc để làm một chiếc quạt, rồi đề thi họa* tao nhã lên mặt trên. So với làm quạt lụa, Mặc Phi càng thích quạt giấy hơn, nhưng mà hiện nay giấy chưa thông dụng, cho dù là ở Chiếu Quốc, giấy vẫn chỉ được lưu thông tại một số thành thị phồn hoa. Cho nên, điều nàng nghĩ đến đầu tiên chính là quạt giấy, quạt không chỉ là một vật dụng tục, kết hợp nó với thi họa, khi đó mới chính thức thể hiện ra tính nghệ thuật.

* Thi họa: ở đây là vẽ tranh, đề thơ lên mặt trên.

Tiểu tử Phương gia này thanh tú đáng yêu, cử chỉ tao nhã, nếu trên tay có được một chiếc quạt đặc biệt, vậy sẽ thật sự phong nhã vô song. Lần đầu tiên Mặc Phi gặp được một đứa nhỏ sớm thông tuệ đáng yêu như vậy, không nhịn được cũng rục rịch một phen.

Viết thơ xong, quẻ thứ hai bên kia cũng đã được giải nghĩa gần xong rồi, Mặc Phi liền bảo thị vệ đưa bài thơ này đi cho đứa nhỏ kia.

Phương Thần thấy một gã thị vệ đi tới, trong lòng rất hiếu kỳ, kết quả, đối phương nhìn kĩ bài thơ hai lượt thì chợt nghe thị vệ kia nói: “Công tử nhà ta nói, nếu như tiểu tiên sinh nguyện ý bốc cho công tử một quẻ, bên kia sẽ đưa tới một lễ vật.”

Mọi người xung quanh đều tò mò tiến lên nhìn, không ít người còn đọc ra tiếng.

Một người nói: “Xem ý thơ này, hình như viết về cây quạt?”

“Ha ha.” Lại có một người cười nói, “Mùa thu mà lại tặng quạt? Quả thực kỳ lạ.”

Không ít người đều cười theo.

Về mặt của thị vệ kia không chút thay đổi, giống như không có nghe được sự châm biếm của mọi người, chỉ nhìn Phương Thần.

Phương Thần cẩn thận suy nghĩ một chút, nói: “Tiểu tử cảm thấy chiếc quạt nói đến trong bài thơ của vị tiên sinh này không phải chỉ là quạt lông tầm thường.”

“Hử? Không phải quạt lông, chẳng lẽ là quạt hương bồ*? Nhưng mà quạt đó cũng đâu có gì đặc biệt!” Mọi người tò mò không thôi.

* Quạt hương bồ: quạt làm bằng lá cây hương bồ.

Phương Thần cười nói: “Đây là lần đầu tiên tiểu tử gặp được cách thức tặng đồ đặc biệt thế này, vậy thì theo phản suy nghĩ, tiểu tử cũng muốn được bốc quẻ thứ ba cho vị này.”

Mọi người nghe hẳn nói như thế, cũng hiểu việc này đã được quyết định rồi.

Lúc này thị vệ lại nói: “VẬY thì, xin tiểu tiên sinh dời bước tới gian cách bên bói quẻ cho công tử nhà ta.”

“Công tử nhà người là người phương nào?” Có người lập tức nói, “Ngạo khí hơi lớn quá đấy?”

“Thân phận khác biệt.” Thị vệ thản nhiên nói một câu như vậy.

Mọi người nhất thời lặng im, sau đó lại mang theo vẻ mặt kinh dị mà nghị luận. Đúng vậy, từ trước đến nay, phần lớn những người khen ngợi tiểu tử Phương gia đều là dân thường, người hơi có thân phận sao có thể tham dự hoạt động như vậy được? Huống chi tiểu tử Phương gia cũng mới chỉ là một tiểu hài tử, mặc dù của cải nhiều, nhưng lại không phải nhà quan lại, ở trong mắt quý tộc thế gia, thật sự không đáng giá nhắc tới.

Mà nay nghe giọng điệu của thị vệ, chỉ sợ lai lịch vị chủ nhân của bài thơ này không nhỏ, như vậy sợ rằng vật mang tặng cũng không phải vật tầm thường.

Mọi người càng thêm tò mò, hận không thể lập tức vạch trần đáp án.

Tiểu tử Phương gia cáo tội với mọi người rồi đi theo thị vệ đến gian cách bên phía Mặc Phi.

Có người còn gọi to phía sau: “Tiểu tiên sinh, lúc ra nhớ cho chúng ta chiêm ngưỡng vật kia nhé!”

Phương Thần cười đáp lại rồi biến mất ở phía sau màn cách gian.

71. Q.2 - Chương 71: Đế Phách Cao Chót Vót (bốn)

Khi Phương Thần theo thị vệ tiến đến sau bức màn, ánh mắt đầu tiên đã nhìn thấy một nam tử ngồi ngay ngắn bên cửa sổ, dung mạo tuấn tú, mắt phượng giương lên, đặc biệt nhất là mái tóc ngắn lạnh lẽ, phá lệ bất mắt.

Tóc ngắn, mắt phượng?

Trong mắt Phương Thần lóe lên tia sáng, hành lễ nói: “Tiểu tử Phương Thần bái kiến đại nhân.”

“Không cần đa lễ, ngồi đi!” Mặc Phi khoát tay áo với Phương Thần.

Tiểu hài nhi cũng không khách khí, đáp lễ xong thản nhiên ngồi xuống.

“Vừa tới quý địa đã được nghe tên của thần đồng Phương gia, ta cảm thấy rất tò mò, cố ý làm thơ dẫn người tới đây, hi vọng có thể kết giao một phen.”

“Thần đồng chỉ là do các chư vị trưởng giả ưu ái tiểu tử thôi, tiểu tử đâu dám tự xưng như vậy.” Phương Thần cười nói, “Không biết đại nhân xưng hô thế nào? Có tiện báo ra tính danh hay không?”

“Có gì mà không tiện, kẻ hèn Phù Đồ.” Mặc Phi vừa nói vừa rót trà cho Phương Thần.

“Phù Đồ?” Phương Thần trừng mắt nhìn, cười nói, “Tiểu tử nghe nói Chiêu Quốc có một vị thượng khanh cũng mang tên này, hẳn định ra lương pháp, cứu tế bách tính, tạo giấy Tuyên Thành, biên soạn Tứ Khố, được văn nhân tôn danh phong nhã là ‘Mặc Quân’, không biết đại nhân có quan hệ gì với người này không?”

“Tiểu hài tử, không cần phải thử ta, cho dù có thì tạm thời cũng sẽ không đề cập tới, không bằng hãy đoán cho ta một quẻ trước đã, thế nào?” Mặc Phi từ chối cho ý kiến, nói.

“Bói toán không vội, tiểu tử lại cảm thấy rất hứng thú với đồ vật trong bài thơ của tiên sinh, chẳng biết có thể để tiểu tử chiêm ngưỡng trước không?”

Đứa bé này có vẻ không dễ bắt nạt đây mà!

Mặc Phi nói: “Hôm nay cấp bách, cho nên không kịp chuẩn bị.”

“Đại nhân, lừa gạt tiểu hài tử là không được đâu!”

“Tuy nói hiện tại không có, nhưng ta tất sẽ không nuốt lời, ba ngày sau sẽ đưa đến.”

“Ừm, được rồi.” Phương Thần nhún nhún vai nói, “Hôm nay sẽ phá lệ vì đại nhân vậy, bói quẻ rồi sẽ nhận lễ sau.” “Không biết đại nhân muốn cầu chuyện gì?” Phương Thần vừa lấy đồng tiền ra vừa hỏi.

“Ta muốn biết chuyện của ta có chuyển biến gì không.”

“Hiểu rồi.” Phương Thần thu lại vẻ tươi cười, đùa nghịch đồng tiền trên tay.

Mặc Phi vừa uống trà vừa nhìn tiểu hài tử này.

Chỉ qua một lát, Phương Thần đã xếp tiền thành một hàng, ngẩng đầu nhìn về phía Mặc Phi.

Mặc Phi biết quẻ tượng đã hiển.

Ai ngờ Phương Thần lại nói: “Giải quẻ hơi phức tạp, tiểu tử có thể chỉ nói cho tiên sinh nghe hay không?”

Mặc Phi hơi sững sốt, sau đó nói với hai gã thị vệ phía sau: “Các người ra ngoài trước đi!”

Thị vệ hai mặt nhìn nhau, không có di động bước chân.

Mặc Phi lạnh lùng nói: “Trước sau đều có hộ vệ, còn lo lắng cái gì?”

Lúc này Thị vệ mới lui ra ngoài. Phương Thần cười vài tiếng, nói: “Chuyện mà đại nhân cầu, trên quẻ đã có kết quả rồi.”

“Rất sẵn lòng nghe tường tận.”

“Kiến dư duệ, kỳ ngưư xiết, kỳ nhân thiên thả ky, vô sơ hữu chung*.”

* Dịch:

Thấy xe bị kéo, bị giằng,

Thấy trâu bị cản, bị ngăn, bị cầm.

Người thời mũi lặc, trán xâm,

Dở dang buổi trước, êm dầm buổi sau.

Nghĩa: Sở dĩ có sự níu kéo ngăn trở như vậy, là vì bản thân đang ở trong một hoàn cảnh dở dang. Tuy nhiên lúc đầu thì khó khăn, nhưng sau đấy vì sẽ gặp thuận lợi.

Nguồn tham khảo: Đây

“Giải thích thế nào?”

Phương Thần lại không nói lời nào mà chỉ lấy tay chấm trà viết ba chữ lên mặt bàn: Vương đã đến.

Mặc Phi kinh dị nhìn hắn, đồng dạng cũng chấm nước vào tay viết: người là ai? “Còn đây là thạch trung uẩn ngọc, thủ chính đãi ky chi tượng.” Phương Thần từ từ nói, “Mới bắt đầu khó khăn, sau đó sẽ thuận lợi, đây cũng là phép ẩn dụ có quý nhân tương trợ, quẻ này mang cát*, đại nhân chỉ cần cố gắng công chính bình thản là được.”

* Cát: may mắn.

Trong miệng nói như thế, đồng thời ngón tay lại viết: Hỏa vu tây minh, triệu phượng nhập đình.

Hợp lại thành chữ “Chiếu*” . Trong lòng Mặc Phi kích động, sắc mặt lại vẫn bình tĩnh nói: “Quý nhân tương trợ? Không biết quý nhân ở phương nào?”

* Trong câu “Hỏa vu tây minh, triệu phượng nhập đình”, chữ Hỏa () và chữ Triệu () hợp lại thành chữ Chiếu ().

“Mặt trời mọc phương đông, chính là nơi nhân khí thịnh vượng nhất.”

Ngón tay viết, nói: đang muốn liên hệ, nay gặp nhau cũng là trùng hợp. Không cần phải lo lắng, sẽ có người cứu tiên sinh ra nhanh thôi.

Mặc Phi ngừng một chút, lắc đầu, viết: khóa hờn trên tai có thể truy tung, có trốn cũng vô dụng, chỉ thêm liên lụy cho người nghĩ cách cứu viện. “Nơi nhân khí thịnh vượng nhất? Mặc Phi đoán là chợ phiên của Đế Phách, đúng không?” Mặc Phi thoải mái nói “Xem ra tại hạ nên ra ngoài dạo chơi nhiều hơn mới được.”

“Đế Phách quả thật là nơi sung túc, phồn hoa như cảm, đại nhân chắc chắn sẽ thích thôi.”

Lại ghi, nói: thì ra là vậy. Giờ có biện pháp rồi.

“Chỉ mong.” Mặc Phi nhẹ nhàng vòng vo chuyển chén trà.

“Quê hôm nay đã xong, sở học của tiểu tử còn thấp, chỉ có thể nói được như thế thôi.” Phương Thần cười nói.

Mặc Phi nói: “Như vậy đã khiến tại hạ thoải mái hơn rất nhiều rồi, đa tạ.”

“Không dám nhận lời cảm tạ.” Phương Thần nháy mắt mấy cái với nàng nói, “Tài năng của đại nhân, tiểu nhân vô cùng ngưỡng mộ, không biết khi nào tiểu tử có thể nhận được lễ vật của đại nhân đây?”

“Ba ngày sau tất sẽ đưa đến.”

“Vậy tiểu tử sẽ chờ.” Nói xong đứng dậy cáo từ.

Mới vừa ra khỏi gian cách bên, Phương Thần đã bị mọi người vây quanh, tỏ vẻ muốn được chiêm ngưỡng lễ vật của hắn.

Phương Thần cười tà nói, “Tạm thời giữ bí mật, ba ngày sau sẽ ọi người triển lãm.”

Mọi người thở dài một tràng, có mấy người bình thường rất thân thiết với Phương Thần lại tuyên bố muốn đi Phương gia kiếm một bữa cơm no để giải tỏa sự bất bình. Song cũng chỉ là trêu đùa thiện ý thôi, mọi người thấy không thể thay đổi quyết định của tiểu tử Phương gia, đành phải đợi sau ba ngày nữa vậy. Giờ phút này, trong lòng Mặc Phi rất vui sướng, vốn nghĩ không có đường thoát khỏi khốn cảnh, lúc này lại bất ngờ có chuyển cơ. Không ngờ Vu Việt đã sớm chôn giấu quân cờ ở Khánh Quốc, nhìn gia thế của Phương Thần, sợ rằng đã an cư ở Khánh Quốc trong một thời gian dài rồi, nền móng vững chắc, nhân duyên đủ đầy. Lại còn kiêm thêm cả việc lôi kéo không ít kỳ nhân dị sĩ, nội tình như thế, muốn cứu một người đúng là không khó khăn, chỉ cần nàng không còn khóa hờn khẩu, tùy thời có thể thoát đi được.

Điều duy nhất phải lo lắng là sao Vu Việt lại cũng đến Khánh Quốc, hắn có thể bảo đảm an toàn của bản thân kiểu gì đây?

Mặc Phi vừa nghĩ, vừa lấy khăn tay lau khô vệt nước trên bàn, cho đến khi xác định không còn gì không ổn mới gọi thị vệ tiến vào.

Sau đó, Mặc Phi lại ngồi xe ngựa đi dạo một vòng ở bắc phố Đế Phách mới trở lại Phương Tường Uyển. Khi Mặc Phi quay về phòng dùng bữa, thị vệ đi đến thư phòng, bẩm báo hành trình một ngày của Mặc Phi cho Tê Túc.

Tê Túc nghe xong, chỉ gật gật đầu.

Tiểu tử Phương gia? Phù Đồ thực thích tiểu hài tử kia sao? Hắn muốn đưa cho tiểu hài tử kia cái gì vậy?

Thực ra hắn cũng không để lời phán quyết của Phương Thần ở trong lòng, chỉ hơi hiếu kì, cũng hơi thở phào nhẹ nhõm, Phù Đồ chủ động tìm việc để làm, ngược lại là khởi đầu tốt. Ngày thứ hai, Mặc Phi gọi người chuẩn bị cho nàng mấy cuộn tơ lụa nhạt màu, gỗ trúc, hồ keo. Nàng tự mình làm một chiếc khung quạt, trải qua quá trình mài dũa tỉ mỉ, thân quạt trở nên bóng loáng tinh tế, Mặc Phi định sau khi chế nhỏ xong sẽ gọi thêm vài người hầu khéo tay đến hồ trợ chế tác.

Thông thường, công nghệ chế tạo quạt cũng không phức tạp, nhưng muốn làm tinh xảo, thì phải tìm thợ thủ công hỗ trợ, trong đó đỉnh quạt, viền quạt, dán mặt quạt đều cần được xử lý chuyên nghiệp. Khung quạt làm xong, trước hết sẽ xếp chồng lên cho có trật tự, sau đó cố định đỉnh vào một đầu quạt, đầu còn

lại mở ra thành hình bán nguyệt, dán lụa lên trên, lấy làm mặt quạt. Dưới sự giúp đỡ của mấy vị thủ công khéo léo, tốn hai ngày, cuối cùng đã làm được bốn chiếc quạt.

Mặc Phi lựa chọn một chiếc trong đó, mở quạt ra, toàn mặt trên là một khoảng trống nhạt màu, trên mặt quạt còn có một chỗ đặc biệt để đề thơ, thoạt nhìn có phong cách cổ xưa rất khác biệt.

Nàng ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó đề bút vẽ một đóa hoa mai lên mặt trên, cành mai cứng cáp, hoa mai điểm mờ, mặc dù kết cấu đơn giản, nhưng lại tươi mát đầy sức sống, vô cùng lịch sự tao nhã. Lúc trước để học viết tự, nàng đã học tập kỹ xảo hội họa mai, lan, trúc, cúc. Thi và họa luôn luôn kết nối với nhau, để có thể nắm giữ độ mạnh yếu của bút pháp, cần phải không ngừng luyện tập và thấu hiểu. Mặc dù tạo nghệ thi họa của nàng không cao, nhưng lại rất có đặc sắc, cũng có thể họa ra vài phần khí khái.

Họa xong, Mặc Phi lại đề thơ, viết: Tường giác sổ chi mai, lãng hàn độc tự khai. Điều tri bất thị tuyệt, vi hữu ám hương lai*.

* Đây là bài thơ “Hoa mai” của Vương An Thạch.

Phóng dịch: Quỳnh Chi (27/1/2007)

Góc tường mấy nhánh hoa mai

Nở trong băng giá tuyết rơi trắng ngần

Xa trông vẫn biết, chẳng nhằm

Mùi hương thanh khiết đã thâm tỏa lan .

Nguồn: Đây

Cảm hứng trời dậy, Mặc Phi lại họa lan, trúc, cúc lên ba mặt quạt còn lại, đồng thời chọn ra bốn dây kết có màu sắc khác nhau làm đuôi quạt.

Sau khi mấy người hầu và thợ thủ công nhìn thấy chiếc quạt làm xong thì đều không nhận được mà tán thưởng, cho dù nhóm hần có không hiểu biết văn chương nhưng cũng nhìn ra được vật ấy rất khác biệt, cầm quạt trong tay lại tăng thêm vài phần nhã ý.

Tê Túc nghe nói quạt đã làm xong, không nhận được đến đây nhìn một cái. Vừa mới tiến vào cửa đã thấy Phù Đồ đứng bên cửa sổ, gió mát lùa vào, ống tay áo khẽ bay, quạt xếp khẽ giương, dây kết lay động, trong nháy mắt vô cùng tao nhã, làm cho người ta sinh lòng hâm mộ.

Bước chân của Tê Túc hơi dừng lại, trong lòng toát ra một loại cảm giác kỳ quái, vừa chua lại vừa ngọt.

“Chủ nhân.” Tiếng hành lễ của hạ nhân làm cho Tê Túc hoàn hồn, hần cầm lấy một chiếc quạt xếp trên bàn, mở ra, chỉ thấy bên trên vẽ mấy cây trúc, thân mình đứng thẳng, đậm nhạt phù hợp, được phối với một bài thơ viết: Bất dụng tài vi minh phượng quân, bất tu tiết tác điều ngư can. Thiên hoa bách thảo điều linh hậu, lưu hương phân phân tuyệt lý khán*.

* Đây là bài thơ “Đề lý thứ vân song trúc” của Bạch Cư Dị.

Đề lý thứ vân song trúc là một bài thơ thật tuyệt. Hai câu này nói là, vào mùa đông giá lạnh, thiên hoa bách thảo đều tàn lụi, chỉ có cây trúc trước cửa là vẫn xanh màu bích lục, nhìn trời tuyết bay mịt mờ trong gió thổi, màu xanh nổi trên nền trắng xóa, phong cách đơn độc cao ngạo. Thi nhân Bạch Cư Dị nhìn thấy thì vô cùng yêu thích cho nên phẩm giá và tán tụng cây trúc.

Chỉ trong nháy mắt, Tê Túc đã thích ngay cái chuôi quạt này, bất kể là thân trúc cứng cỏi, hay là bài thơ cao ngạo kia, đều khiến cho lòng hần có cảm ứng.

Mặc Phi thần nhiên nhìn hần một cái, nói: “Thợ thủ công trong phủ các hạ quả là khéo tay, sự tinh tế của chiếc quạt đã nằm ngoài dự kiến của tại hạ.”

“Phù Đồ khiêm tốn rồi.” Tê Túc gấp gọn chiếc quạt, vỗ nhẹ một cái vào lòng bàn tay, cười nói, “Chiếc quạt vốn là tục vật, nhưng nhờ có sự khéo léo của Phù Đồ, lập tức mục nát hóa thân kỳ, tại hạ cũng không khỏi rung động.”

Mặc Phi trầm mặc, lời của Tê Túc hiển nhiên là cũng muốn một chiếc quạt. Nàng suy nghĩ, nay bản thân đang bị người ta quản thúc, cũng không cần phải tính toán chi li với hắn làm gì, vì thế nàng gật đầu nói: “Nếu như Tê Túc thích, ngoại trừ chiếc quạt hoa mai, còn lại đều có thể lựa chọn.”

“Vậy thì đa tạ.” Tê Túc vui vẻ giơ chiếc quạt trong tay lên, “Tại hạ chọn cái này.”

Không biết có phải nhìn nhầm hay không, Mặc Phi cảm thấy giờ phút này, nụ cười của Tê Túc lại rất chân thật.

“Xem ra tại hạ cũng được hưởng nhờ phúc của tiểu tử Phương gia kia rồi.” Tê Túc lại nói, “Ngày mai tại hạ mời tiểu tử Phương gia tới Phượng Tường Uyển, thế nào?”

Mặc Phi thản nhiên gật gật đầu.

Ngày hôm sau, quả nhiên Tê Túc mời Phương Thần vào Phượng Tường Uyển, dưới sự yêu cầu của Mặc Phi, để bọn họ ở riêng một chỗ.

Phương Thần cười hì hì hành lễ với Mặc Phi, Mặc Phi kéo hắn đến ngồi xuống một bên, đưa chiếc quạt đã chuẩn bị đến trước mặt hắn.

Phương Thần vừa mở chiếc quạt, lập tức mặt mày hớn hởi: “Hắc hắc, quả nhiên Phù Đồ ra tay bất phàm, vật này thật là lịch sự tao nhã, tiểu tử vô cùng thích.”

“Thứ này có thể cất trong tay áo, thuận tiện cho việc mang theo. Mặc dù bây giờ đã là cuối thu, không có nhu cầu dùng quạt, nhưng thuận tay cầm theo cũng tăng thêm phần phong nhã.”

Phương Thần gật gật đầu, cầm quạt đứng lên rồi đi vài bước, thiếu niên tuấn nhã, cầm quạt xếp trong tay, phe phẩy tạo gió, quả là cảnh đẹp ý vui không nói nên lời. Ngắm cảnh một lát, đột nhiên Phương Thần dừng lại nhìn quanh một hồi, sau đó cẩn thận lấy một cái bọc nhỏ từ trong lòng ra, sau khi mở ra, rõ ràng bên trong vải trắng đựng một khối bùn đỏ.

“Đây là...”

Phương Thần lấy tay chỉ vào khóa hõn khẩu trên tai Mặc Phi.

Ánh mắt Mặc Phi sáng ngời.

Phương Thần không nói nhiều, chỉ nhanh chóng dán bùn đỏ lên trên khóa hõn khẩu, ấn đều đều, đợi một lát sau thì dùng vải trắng dè mạnh vài cái, ấn định hình dạng lớn nhỏ của khóa hõn khẩu xuống, sau khi làm xong lại nhanh chóng cất vật này vào trong lòng, sau đó dùng nước trà tẩy sạch bề mặt khóa hõn khẩu. Một loạt các động tác này vô cùng lưu loát, giống như đã làm rất nhiều lần.

Phương Thần cười vài tiếng, nhỏ giọng nói: “Vì để hoàn thành việc này, tiểu tử đã phải theo thợ thủ công học rất lâu đấy.” Đứa nhỏ này sao lại đáng yêu như vậy chứ! Mặc Phi không nhịn được đưa tay xoa đầu hắn, vốn là muốn biểu đạt một chút lòng cảm kích của nàng, nhưng mà vẻ mặt lại chẳng chút thay đổi, cảm kích kia suy giảm đáng kể.

Phương Thần hơi thất vọng, cứ tưởng rằng đối phương sẽ vui vẻ đâu, ai ngờ lại bình tĩnh như thế này.

Công phu bồi dưỡng này, hắn không bằng...

Hai người lại vui vẻ hàn huyên thật lâu, cho đến tận hoàng hôn, Phương Thần khéo léo từ chối Mặc Phi giữ lại, đứng dậy cáo từ.

Mặc Phi đưa hắn tới cửa, xe ngựa ngoài cửa đợi đã lâu, ngoại trừ mã phu ra, hai bên xe ngựa còn đứng hai gã nam tử cao lớn.

Phương Thần chỉ vào một vị trong đó giới thiệu, nói: “Phù Đồ đại nhân, vị này là lão sư võ học của tiểu tử. Phổ Trúc”

Vị nam tử tên Phổ Trúc kia tuổi chừng bốn mươi, tóc rối tung, mày rậm râu dài, ánh mắt có thần, một thân trang phục linh hoạt, thắt lưng mang trường kiếm, cả người tản mát ra khí chất sắc bén.

Hắn hơi hơi hành lễ với Mặc Phi, Mặc Phi lập tức đáp lễ.

Phương Thần nói tiếng tạm biệt rồi dẫn Phổ Trúc cùng một nam tử khác lên xe.

Nam tử xa lạ kia trèo lên phía trước xe ngựa, vô tình quay đầu liếc mắt nhìn Mặc Phi một cái.

Mặc Phi lơ đãng chú ý tới cái liếc mắt này, nhất thời kinh ngạc. Nam tử này có thân hình cao lớn, tóc dài búi tùy tiện phía sau, tóc mái che đi nửa mặt, ngoài miệng còn có chòm râu dày, chiếm gần nửa khuôn mặt, thoạt nhìn dung mạo thật là xa lạ, nhưng mà cái liếc mắt vừa rồi lại làm cho Mặc Phi cảm thấy vô cùng quen thuộc, nhìn lại thân hình và khí chất của hắn, nàng suýt chút nữa đã gọi ra một cái tên —— Vu Việt!

Nam nhân này không muốn sống nữa à? Xâm nhập hiểm địa không nói, lại còn tùy tiện xuất hiện ở trong này! Tuy nói Tê Túc và Vu Việt mới tiếp xúc không lâu, chắc gì có thể nhận ra hắn, nhưng chuyện gì cũng có ngoài ý muốn, ở Khánh Quốc thì phải thận trọng, không thể có chút sai lầm, nhưng mà hắn lại...

Trong lòng Mặc Phi pha trộn đủ ngũ vị, đứng ở cửa, yên lặng nhìn theo xe ngựa đi xa...

72. Q.2 - Chương 72: Đế Phách Cao Chót Vót (năm)

Phương Thần yêu thích giao hữu, tự nhiên quạt xếp trong tay hắn được chú ý tới trước tiên, động tác vỗ quạt tiêu sái, hình dáng ưu nhã cùng với bức họa được đề thơ tươi mát trên mặt quạt kia, không thể không lọt vào cảm giác mới mẻ, lực hấp dẫn này đối với văn sĩ đã không cần phải nói nhiều. Bọn họ xem trọng phong phạm quân tử, hành vi chính trực, khí chất nho nhã, y phục, đồ vật và các phương diện ngôn hành cử chỉ, đều có thể biểu lộ cá tính và mị lực của chính mình.

Mà quạt xếp lịch sự tao nhã thật làm cho người ta yêu thích không buông tay. Đến lúc nhìn thấy bài thơ trên quạt xếp đề tên là “Mặc Quân”, mọi người lại ồ lên, hóa ra ngày ấy, người mời Phương Thần bói toán chính là vị thượng khanh Mặc Quân Phù Đồ của Chiêu Quốc!

Từ một năm trước, khi cái tên Phù Đồ bắt đầu nổi danh, mỗi lời nói, cử động của “Hắn” đều được thế nhân chú ý, cho dù là chúng văn sĩ ở Khánh Quốc xa xôi cũng ngưỡng mộ đại danh, không ngờ lúc này lại đi tới Đế Phách, hơn nữa còn đưa tặng một đồ vật tinh xảo, đặc biệt như vậy cho tiểu tử Phương gia.

Chỉ trong vòng có mấy ngày, quạt xếp đã bắt đầu lưu hành trong nhóm văn sĩ, mọi người tranh nhau noi theo. Tuy nói trong đó cũng có không ít người cười nhạo với việc này, nhưng không thể phủ nhận, từ nay về sau quạt xếp đã trở thành một thứ đồ vật được ưa chuộng của văn nhân.

Cùng lúc đó, người muốn bá kiến Phù Đồ bắt đầu tăng lên.

Trong hai ngày, Mặc Phi đã nhận được bốn, năm phong thiếp mời, nếu mà là nàng trước kia, nhất định sẽ không chấp nhận, nhưng để tránh tương lai mình thoát đi sẽ làm bại lộ đám người Phương Thần, nàng không thể không tận khả năng tiếp xúc nhiều hơn với một số người.

Vì thế nàng tính sẽ nhận lời mời của mấy nhóm người, phần lớn là những hội văn, hội thơ và Tài sĩ luận chứng, Mặc Phi chuyện khác thì không được, nhưng tâm cường được rèn luyện rất cao, tài trí mẫn tiệp, ứng phó với văn sĩ bình thường vẫn thành thạo.

Có điều phần lớn văn nhân đều tâm cao khí ngạo, Mặc Phi bị chất vấn cũng không thiếu.

Có người hỏi: “Nay Khánh và Cảnh, Chiêu và U giao chiến lẫn nhau, quân hùng đua tranh quật khởi, chiến hỏa kéo dài, đợi cho thể cục xác định, quốc suy dân nhược, khôi phục sản xuất. Tiên sinh cho rằng, nghiệp đế vương, trong buổi đầu sáng lập và gìn giữ có điều gì là khó khăn?”

Đáp rằng: “Sáng lập cơ nghiệp đã khó, giữ vững được lại càng khó hơn. Bá nghiệp sơ khai, tất thừa họa loạn, nếu như trăm họ quy tâm, binh cường lương đủ, thiên thời địa lợi nhân hoà không thiếu thứ nào, vậy thì nghiệp này không khó. Tuy nhiên sau khi chiếm được, nguyên khí bị thương tổn nặng nề, bách tính cầu mong yên ổn phải chịu cảnh cực khổ không ngừng, khắc nghiệt không dứt, dân chúng điêu linh, thổ địa hoang phế, chính trị lại không ổn định, quan lại bất hòa, quốc gia suy yếu là bởi vậy mà sinh, cho nên giữ vững được lại càng khó.”

“Vậy tiên sinh sinh cho rằng nên dựa vào cái gì để an quốc?”

“ Quân vương cần phải cư an tư nguy*, nghiêm cấm xa xỉ, thân cận dân chúng, bổ nhiệm người tài đức...”

* Cư an tư nguy: trong thời bình phải nghĩ đến thời loạn.

Lại có người hỏi: “Tiên sinh khởi xướng ra việc biên soạn Tứ Khố , dung nạp bách xuyên, nhưng tư tưởng học thuật pha tạp, dựa vào gì mà được coi là chính đạo?”

“Nói đến học thuật là phải bao hàm toàn diện, tiêu chuẩn lúc này, chưa hẳn đã phù hợp với bản thể của nó. Sở học của tiên nhân rồi sẽ có hậu nhân giám định, có nghi vấn thì sẽ có tranh biện, có tranh biện thì sẽ có sáng tỏ, tri thức chân chính sẽ ngày càng được phân định rõ ràng. Tài sĩ trong thiên hạ xuất hiện tầng tầng lớp lớp, ngôn luận nhiều sẽ giác ngộ người trong thế tục, ý dụ sâu xa, đừng khiến thay đổi làm cho bản thân bị u mê, đây cũng chính là việc mà tại hạ đang làm...”

Còn có người cố ý trào phúng nói: “Chiến sự của quý quốc còn chưa dừng, vì sao tiên sinh lại thanh nhàn đến đây du lịch?”

Mặc Phi trả lời: “Tệ quốc nhân tài đông đúc, thắng cục sớm định, không cần tại hạ phải lo lắng?”

...

Những việc như thế, Mặc Phi đều biện hộ tự nhiên, mặt không đổi sắc, thuyết phục phần lớn các tài sĩ.

Gần nửa tháng thời gian, thanh danh của Mặc Phi đã lên cao ở Đế Phách, người này ngoại trừ có dáng vẻ tuấn tú, cử chỉ thông dong, cách nói năng tao nhã cùng với học thức phong phú đều làm cho người ta tán thưởng không thôi.

Cũng có không ít quý tộc thế gia trực tiếp ném cành ô liu* cho nàng, nguyện lòng kính trọng như thượng khách.

* Cành ô liu: tượng trưng cho hòa bình.

Trên tay Mặc Phi cầm chiếc quạt hoa lan, trên quạt đề thơ:

Lan chi y y, dương dương kỳ hương.

Chúng hương cùng chi, u u kỳ phương.

Bất thái nhi bội, vu lan hà thương?

Dĩ nhật dĩ niên, ngã hành tứ phương.

Văn vương mộng hùng, vị thủy ương ương.

Thái nhi bội chi, dịch dịch thanh phương.

Tuyết sương mậu mậu, lôi lôi vu đông,

Quân tử chi thủ, tử tôn chi xương*.

* Đây là bài thơ “U lan thao”. Tương truyền do Khổng Tử làm.

Ý nghĩa: Khi hoa lan nở, phía xa xa vẫn ngửi được mùi hương thoang thoang của hoa. Nếu không có người ngắt hoa cài lên áo, vậy đã tạo nên thương tổn gì cho hoa lan? Một người quân tử không được ai biết đến, thế thì có gì không tốt với hắn đâu. Ta quanh năm hành tẩu tứ phương, chứng kiến giá lạnh đông hàn, lúa mạch lại bắt đầu tươi tốt sinh trưởng, sức sống dạt dào. Nếu ngay cả lúa mạch cũng không sợ trời đông giá lạnh, như vậy, hoàn cảnh bất lợi thì có ảnh hưởng gì tới ta đâu. Một người quân tử là khi bị vây trong hoàn cảnh bất lợi mà vẫn duy trì được chí hướng và đức hạnh thường ngày của hắn.

Hương lan được xưng là vương giả, chúng hương bao bọc xung quanh, xa mà không nhạt, gần mà không nồng, sâu kín lan tỏa ra bốn phương.

Phong thái của Mặc Quân, độc nhất vô nhị.

Dọc theo con phố, cũng có không ít thiếu nữ ném đồ vật thiếp thân bên mình tới. May mà hơn nửa thời gian Mặc Phi đều ngồi trên xe ngựa, nếu không tất sẽ dẫn tới đông đảo người vây xem. Dân phong thời đại này có chút cởi mở, nữ tử nhân tình dạt dào, thật là làm cho người ta ốm yếu không dậy nổi, huống hồ nàng lại còn là kẻ giả dạng nam nhân nữa.

Nếu như chỉ có nữ tử thì cũng thôi, khi tham dự tụ hội, còn có cả nam tử quý tộc bày tỏ sự yêu thích ám muội với nàng. Mặc Phi đến thời đại này cũng được một, hai năm, đã sơ lược hiểu biết một số phong tục các quốc gia, lúc trước vì uống cùng bầu rượu với Vu Việt mà bị hiểu lầm, sau này nàng liền phá lệ lưu ý đến chuyện tình ở phương diện này. Ở Khánh Quốc, nam tử bày tỏ yêu đương thì sẽ đưa tặng trâm cài tóc, nguyện ý thì cầm lấy, không muốn có thể cự tuyệt.

Mặc Phi thân là thượng khanh của Chiêu Quốc, quý tộc Khánh Quốc cũng không làm khó xử, nếu không tất sẽ phải chịu sự trì trích của sĩ lâm.

Có điều bọn hắn không biết Mặc Phi bị bắt đến, nếu mà biết...

Ngay trong lúc Mặc Phi đang giao du với các văn sĩ, Tê Túc được bí mật triệu vào hoàng cung.

Vào bên trong đại điện, Tê Túc giao vũ khí trên người cho thị vệ, trong đó còn có chuôi dao Trảm Nghê mà Mặc Phi muốn hắn mang theo bên mình.

Tê Túc đi vào trong điện, chỉ thấy một nam tử tuổi chừng mai mười tư, hai mươi lăm tùy ý ngồi bên cạnh bàn, người này hoa phục uy nghi, quý khí bức người, chính là Quân vương của Khánh Quốc, Phượng Đình.

“Bái kiến bệ hạ.” Tê Túc hành lễ nói.

“Chớ đa lễ, ngồi đi.” Phượng Đình khoát một bên tay áo.

“Không biết hôm nay bệ hạ triệu thần có chuyện gì vậy?”

“Khanh du lịch bên ngoài mấy năm, lần này lại lập công lớn cho Khánh Quốc như thế, Cô còn chưa ban thưởng cho khanh đâu.”

Tê Túc cung kính nói “Thần là kẻ mang diễm xui, không dám nhận ban thưởng.”

“Cô không tin người là kẻ mang diễm xui.” Phượng Đình không cho là đúng nói, “Xiển Tu Quân cái gì cũng tốt, có điều lại hết lòng tin theo quỷ thần, chỉ bởi câu nói của kẻ ngoài mà cho rằng người mang lại xui xẻo, lạnh nhạt với mẫu tử người hơn hai mươi năm, thế cho nên cái tên Tê Túc đến nay vẫn không có người biết đến.”

“Thần không cầu danh, cũng chẳng cầu hiển đạt.” Tê Túc thản nhiên nói, “Thần quá thông dong tự tại*, lại còn được bệ hạ phân ưu cùng, thế là đủ rồi.”

* Tự tại: tự do; không bị ràng buộc.

“Ai.” Phượng Đình yên lặng nhìn hắn, cảm thán nói, “Nếu thần tử của Cô đều giống như người thì tốt rồi.”

Hai người lại nói chuyện một hồi về chính sự, Phượng Đình đột nhiên hỏi: “Vừa nghe nói thượng khanh Phù Đồ của Chiêu Quốc đang ở trong quý phủ của người?”

“Vâng.” Tê Túc cười khổ trong lòng, việc làm của Phù Đồ hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của hắn, chẳng để ý chút nào đến thân phận bị bắt hôm nay, giao du khắp chốn, chỉ mới ngắn ngủi một thời gian mà thanh danh đã lên cao ở Đế Phách, ngay cả Khánh Vương cũng hỏi đến.

“Nói như thế, ‘Hắn’ được người mời đến?” Sắc mặt Phượng Đình hơi cổ quái.

Tê Túc do dự một lát, nói: “Cũng không phải, Phù Đồ là bị cưỡng ép đến.”

“Ha ha.” Phượng Đình cười to, “Cô đã nói mà, lúc trước người tính kế Chủ công của ‘Hắn’ một phen, nay sao lại nguyện ý đi theo người tới Đế Phách cho được?”

Tê Túc từ chối cho ý kiến, cười cười.

Phượng Đình lại nói: “Cô hơi có chút tò mò với vị hiền tài này, ngày mai triệu ‘Hắn’ vào cung gặp một lần vậy.”

Trong lòng Tê Túc khê động, nói: “Phù Đồ vẫn canh cánh trong lòng với việc thần bắt “Hắn” đến, thần lo lắng “Hắn” gặp bệ hạ sẽ có cử chỉ thất lễ.”

“Không sao.” Phượng Đình khoát tay nói: “Cô tự hạ mình gặp “Hắn”, dù cho lời “Hắn” nói có ác khẩu chẳng nữa, cùng lắm Cô chỉ đánh “Hắn” vài gậy là được.”

Tê Túc trên thì mặt cười, tâm trạng lại thấp thỏm không yên, không chỉ lo lắng Phù Đồ bị xử phạt, còn lo lắng vị Quân vương phong lưu này coi trọng Phù Đồ. Dung mạo của Phù Đồ có lẽ không so được với hậu cung, nhưng khí chất của “Hắn” chính là độc nhất vô nhị, ngấm lại, lãnh khốc như Vu Việt cũng bị “Hắn” mê muội, rất khó cam đoan Phượng Đình sẽ không động tâm.

Vị Quân vương này không hề câu nệ nam nữ!

Tâm tư của Tê Túc xoay vòng, âm thầm cân nhắc đối sách.

Lúc này, đột nhiên Phượng Đình đứng dậy, kéo Tê Túc đi về phía sau điện, vừa đi vừa nói: “Đêm nay ở lại dùng bữa với Cô đi!”

Tê Túc chần chờ một hồi, không có cự tuyệt, hắn còn đang suy nghĩ làm sao để Khánh Vương bỏ đi chủ ý triệu kiến Phù Đồ.

Cung nữ lần lượt dâng thức ăn lên, cũng châm lư hương, thoảng chốc mùi hương thơm ngát đã tràn ngập bên trong.

Tê Túc ngửi được mùi khê nhú mảy, nhưng vẫn chưa nói cái gì, chỉ vừa dùng bữa vừa tán gẫu với Phượng Đình. Hắn đã quen biết Phượng Đình từ khi còn rất nhỏ, lúc trước Xiển Tu Quân là Thái Phó* của Phượng Đình, hai người thỉnh thoảng sẽ gặp mặt ở phủ của Xiển Tu Quân, Phượng Đình vẫn thường chiếu cố hắn, tuy nói Xiển Tu Quân không cho hắn chức vị nào, nhưng không trở ngại cho việc Phượng Đình bí mật bồi dưỡng hắn. Hắn vẫn thực cảm tạ ơn tri ngộ của Phượng Đình.

* Thái Phó: Thầy dạy của thái tử. Là chức quan thuộc hàng tam công, dưới thái sư và trên thái bảo.

Uống được vài chén rượu, Tê Túc cảm giác đầu óc hơi mê man, trong lòng đột nhiên cảnh giác. Tửu lượng của hắn xưa nay rất tốt, không có khả năng chỉ uống được vài chén đã say.

“Khanh, bồi Cô uống thêm vài chén nào.” Phượng Đình lại nâng chén với hắn.

Lần này Tê Túc chỉ khê chạm một chút vào miệng chén, không uống nhiều. Thế mà men say dường như lại càng thêm nồng đậm, hơn nữa thân thể còn hơi nóng lên, tim cũng đập gia tốc, loại cảm giác này giống như... giống như...

Tê Túc đã dưỡng thành công phu mười phần, trên mặt vẫn bất động thanh sắc, khóe mắt lại âm thầm đánh giá Phượng Đình đang ngồi cách đó không xa, thấy hắn một tay cầm chén rượu, một tay chống bàn, vẻ mặt mê ly nhìn hắn.

Trong lòng Tê Túc giật mình, chẳng lẽ Phượng Đình đối với hắn...

Không dám nghĩ tiếp nữa, hắn áp chế thân thể không khỏe, đột nhiên đứng dậy hành lễ nói: “Bệ hạ, xin cho thần lui ra thay y phục.”

Phượng Đình trầm mặc một hồi, gật đầu cho đi.

Tê Túc vội lui xuống, đi ra ngoài điện, lấy lại vũ khí của mình trong tay thị vệ, đồng thời nói: “Bệ hạ hơi say rồi, các người phái người bẩm báo bệ hạ, Tê Túc có việc gấp, hồi phủ trước.”

Nói xong, không đợi thị vệ đáp lời đã vội vàng rời đi.

Tê Túc như thiêu như đốt chạy về Phượng Tường Uyển, hướng thẳng đến phòng của mình, đúng lúc này, chợt thấy phía trước có một người cầm đèn lồng từ từ tiến đến, nhìn tấm lưng kia, tuấn tú cao ngạo, rõ ràng đó là Phù Đồ.

Bước chân hắn bỗng dừng lại, sau đó lại không tự chủ được đi theo sau. Nhìn “Hắn” tiến vào viện tử, hắn cũng theo đuôi rồi đi vào.

Mặc Phi giao đèn lồng cho thị nữ Đề nhi, tự mình tìm trong Tàng Thư Các một đồng thư sách rồi bày lên bàn, gạt gạt đèn, vẻ mờ ảo đã sáng lên rất nhiều, chiếu vào khuôn mặt “Hắn”, có một loại mỹ cảm yên tĩnh thanh nhã.

Tê Túc ngừng thở, trong cơ thể trào ra một loại xôn xao không hiểu, cũng không biết là do tác dụng của được, hay là do dục vọng của bản thân mình

Hắn nắm quyền, bắt buộc bản thân rời bước, nhưng mà sau một lúc lâu vẫn không nhúc nhích được.

Không biết đứng bao lâu, chợt thấy Phù Đồ đứng dậy đuổi thất lưng, sau đó đi ra sân viện. Tê Túc vội ẩn mình vào trong bóng đêm, chỉ thấy Phù Đồ đứng dưới ánh trăng mở rộng hai tay, chậm rãi vũ động, động tác nhẹ nhàng chậm chạp, lại mang theo ý vị khác biệt, không phải vũ đạo lại giống như vũ đạo, vừa mới rơi xuống, hoàn thành trọn vẹn một bài.

Tê Túc lập tức nhận ra “Hắn” đang luyện võ, tuy rằng động tác chậm rãi nhìn không ra chút sát khí nào, nhưng Tê Túc vẫn dễ dàng nhận ra đó là chiêu thức Phù Đồ sử dụng ngày ấy khi chạy trốn.

Thì ra, mặc dù đội khóa trên chân, “Hắn” vẫn kiên trì luyện võ, “Hắn” vẫn không buông tha cho việc chạy trốn sao?

Trong lòng Tê Túc khó chịu đến cứng ngắt, thân thể cũng càng ngày càng nóng lên, giống như có một cỗ dục vọng không áp chế được sắp phun trào. Hắn cắn răng lại nhìn thật lâu, cuối cùng vẫn lặng yên xoay thân mình cứng còng rời khỏi.

Trở lại phòng, nhanh chóng gọi người mang đến một thùng nước lạnh, hắn mặc cả y phục nhảy luôn vào, cảm giác mát mẻ nháy mắt làm dịu đi lửa nóng trong cơ thể, hắn ngồi trong nước, ngẩn ngơ nhìn vào nơi nào đó đến xuất thần, gương mặt tuấn mỹ tràn đầy hoang mang và giãy dụa.

Trong lúc xúc động, người hắn nghĩ tới đầu tiên chính là bóng dáng của nam tử kia, muốn đến gần “Hắn”, ôm “Hắn”...

Lúc trước hắn còn cười nhạt ham mê của Phượng Đình, không thể ngờ rằng bản thân hắn cũng như vậy.

Hắn không muốn Phượng Đình xuống tay với “Hắn”, càng không ngờ sâu trong đáy lòng của bản thân lại có chút nhung nhớ Phù Đồ như thế này.

Hắn, thích Phù Đồ.

73. Q.2 - Chương 73: Đế Phách Cao Chót Vót (sáu)

Ngày hôm sau, Tê Túc vừa tỉnh dậy từ trong hôn mê đã nghe được một trận âm thanh kêu gọi, mở mắt ra, chỉ thấy thị nữ đang quỳ gối bên giường hắn vội vàng nói: “Chủ nhân, Phù Đồ công tử bị Vương triệu tiến cung rồi.”

“Cái gì?” Tê Túc giật mình ngồi dậy, nói, “Chuyện khi nào?”

“Từ hai khắc* trước ạ.”

* 1 khắc = 15 phút.

“Sao lúc ấy không cho ta biết?” Tê Túc cả giận nói, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã sáng rõ, lại hỏi: “Hiện tại là giờ nào?”

“Đã là giờ Ty* ạ.”

* Giờ Ty: 9h-11h.

Hắn ngủ lâu như vậy sao? Tê Túc vội vàng rời giường, thị nữ hầu hạ hắn rửa mặt chải đầu, hắn hạ lệnh với thủ vệ, nói: “Lập tức chuẩn bị xe, ta muốn tiến cung.”

Đêm qua, bởi vì tác dụng của dược, hấn bị dày vò đến tận đêm khuya mới đi vào giấc ngủ, không nghĩ rằng Khánh Vương lại triệu Phù Đồ vào lúc này.

Chỉ mong Phù Đồ không có việc gì!

Mặc Phi đi theo cung nữ chậm rãi hướng tới nội điện, nàng không ngờ Khánh Vương sẽ triệu kiến nàng, ngay cả thời gian chuẩn bị cũng không có.

Khánh Vương được người bên ngoài khen chê không đồng nhất, nhưng chuyện phong lưu, xa hoa lãng phí cũng không thể nghi ngờ, không biết lần gặp này là phúc hay là họa.

Cung nữ đưa Mặc Phi đến một tiểu điện lộng lẫy xa hoa, nơi này cột đồ thiếp vàng, trên cột được trạm trổ vàng ròng, trên tường khắc hoa văn nổi, đèn lồng tinh xảo xếp thành từng đôi, góc biên đặt lư hương và cây cảnh, chính giữa đặt bàn trạm trổ, mặt trên đặt đồ uống rượu hoa mỹ, sau bàn pho ra da hổ trắng, thoạt nhìn đường hoàng mà khí phách.

“Người chính là Phù Đồ?” Một giọng nói trầm thấp đột nhiên vang lên từ phía sau.

Mặc Phi quay lại, chỉ thấy một nam tử tuấn lãng mặc cẩm y dài xoắn bước đến, khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, hơi lộ ra vẻ gầy gò, hai mắt có thần, một thân quý khí.

Không cần phải nghĩ, người này nhất định là Khánh Vương Phong Đình. Mặc Phi khom mình hành lễ nói: “Phù Đồ của Chiếu Quốc bái kiến Khánh Vương bệ hạ.”

Phong Đình đi đến ngồi xuống ở vị trí phía trên, cười hừ một tiếng: “Hạ thần bái kiến Cô chính là kiểu hành lễ như thế này sao?”

“Hử?” Phong Đình đánh giá trên dưới “Hấn”, ánh mắt hơi sáng lên, quả nhiên giống như trong lời đồn, là một người tuấn tú, lịch sự, tao nhã, “Phù Đồ là một tài sĩ, Cô cũng sẽ không so đo, mời ngồi.”

Mặc Phi giương mắt nhìn Phong Đình, sau khi đáp lễ thì ngồi xuống.

Phong Đình thấy “Hấn” đối mặt với mình mà vẫn thông dong bình tĩnh, trong lòng âm thầm tán thưởng.

“Cái tên Phù Đồ, Cô đã sớm được nghe, hôm nay gặp quả nhiên khí độ bất phàm.”

“Khánh Vương quá khen.” Mặc Phi nói, “Không biết hôm nay Khánh Vương triệu Phù Đồ vào cung là vì chuyện gì?”

“Chẳng có việc gì lớn.” Phong Đình cười nói, “Cô chỉ tò mò về Phù Đồ mà thôi. Phù Đồ đến Đế Phách cũng đã nhiều ngày rồi, cảm giác như thế nào?”

Mặc Phi trả lời: “Đế Phách không hổ là một tòa danh thành, phát triển hơn rất nhiều so với Tiệm Hề.”

“Vậy thì Phù Đồ có nguyện ý ở lại nơi đây hay không? Làm thượng khanh của Cô?”

“Đa tạ Khánh Vương khen ngợi, Phù Đồ là thượng khanh của Chiếu Quốc, không thể sửa đổi được.”

Phong Đình cũng không tức giận, nâng lên chén rượu cười cười, mí mắt khép nửa không biết đang suy nghĩ cái gì, sau một lúc lâu mới thấp giọng một câu: “Hấn cũng sắp tới rồi đó nhỉ.”

Mặc Phi không hiểu, đang định hỏi thì chợt nghe thấy thị vệ ngoài cửa thông báo: “Tê Túc đại nhân yết kiến.”

Khóe miệng Phong Đình vẽ ra một chút ý cười, liền đứng dậy đi tới bên cạnh Mặc Phi, nói: “Mời vào đi.”

Mặc Phi thấy Khánh Vương đi tới, vội đứng dậy, đầu gối trái đột nhiên nhói lên, thân mình không tự chủ được nghiêng về phía bên cạnh.

Phong Đình lập tức đưa tay ra giữ lấy “Hấn”, cúi đầu nhẹ giọng cười nói: “Cẩn thận.”

Hương nhuễn trong ngực, Phong Đình nhíu mày.

Tê Túc tiến vào điện đã nhìn thấy một màn Phong Đình ôm Mặc Phi, trong lòng hơi căng lên, vội bước vài bước tiến lên hành lễ nói, “Thần bái kiến bệ hạ. Bệ hạ, ngài đây là...”

Phong Đình hơi buông tay ra, Mặc Phi đứng thẳng, khom người lui lại phía sau mấy bước.

“Khanh không cần đa lễ.” Phong Đình cười đưa tay ra phía sau lưng nói, “Cô vô cùng ngưỡng mộ tài năng của Phù Đồ, đang muốn lĩnh giáo một phen.”

Tê Túc liếc mắt nhìn Mặc Phi một cái, lại đến gần vài bước, không dấu vết chắn “Hắn” ở phía sau, cười nói: “Bệ hạ muốn lĩnh giáo Phù Đồ cái gì? Có thể cho phép thần dự thính hay không?”

“Ha ha, có gì không thể?” Ánh mắt Phong Đình đảo qua trên người hai người, nói, “Vừa lúc phong cảnh hoa viên rất đẹp, hãy theo Cô đến uống rượu tâm sự nào.”

Nói xong dẫn nội thị rời đi trước.

Tê Túc tiến lên giữ chặt Mặc Phi, thấp giọng nói: “Vì sao không nói cho ta biết một tiếng đã vào cung?”

“Ta cũng không ngờ, đột nhiên thị vệ trong cung mang đao đến mời, ta có thể cự tuyệt sao?” Mặc Phi giật giật cánh tay của mình, không rút ra được, ngẩng đầu nhìn phía Tê Túc, chỉ thấy hắn đang yên lặng nhìn nàng. Mặc Phi sững sờ: “Sao ngươi lại nhìn ta như vậy?”

Tê Túc nghiêng đầu, cứng giọng nói: “Đợi một lúc rồi tìm cơ hội rời đi, Khánh Vương hẳn...”

Câu kể tiếp cũng chưa nói xong, hai người cùng nhau bước về phía hoa viên.

Khi ra đến cửa nội điện, bỗng nhiên Mặc Phi ngẩng đầu nhìn thoáng qua một phương hướng, trong lòng sinh ra một loại cảm giác không hiểu.

Nàng hỏi: “Ngươi có mang chuôi dao của ta đến không?”

Tê Túc trả lời: “Mang theo, tạm thời thủ vệ nội điện đang bảo quản.”

Mặc Phi trầm mặc, trong lòng hơi có chút bất an.

Đúng lúc này, cách đó không xa vang lên một tiếng thét kinh hãi: “A! Bệ hạ, có thích khách, người đầu mau tới!”

Hai người Tê Túc và Mặc Phi nhìn nhau, đồng thời nhanh chóng chạy về phía phát ra âm thanh.

Đến khi bọn họ chạy tới, chỉ thấy trong hoa viên đã có hơn mười người, nội thị, cung nữ kinh hoàng lui ở một bên, tạm thời không đề cập tới, làm cho người ta ngạc nhiên chính là Khánh Vương vừa rồi vẫn còn êm đẹp lại nhiễm máu đầy người ngã trên mặt đất, mà cách đó không xa, một gã nam tử mang trang phục thị vệ đang bị mấy tên thị vệ còn lại áp chế, trên tay hắn còn cầm một chuôi dao rỉ máu, trên mặt tràn đầy vẻ kinh hoàng.

“Bệ hạ.” Tê Túc tiến lên vài bước đỡ lấy Phong Đình, phát hiện trên lưng trái của hắn bị trúng một đao, nhìn vị trí, ngay cạnh trái tim. Hắn nói với nội thị: “Mau gọi Thái y!”

“Đã thông báo rồi ạ.” Một gã nội thị nơm nớp lo sợ trả lời.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Một thị vệ trả lời: “Vừa rồi, khi bệ hạ vừa đi qua cửa đại điện, Tiểu Kinh đột nhiên chồm lên, vung đao ám sát bệ hạ.”

“Không, không phải ta.” Thị vệ đang bị áp chế bên cạnh thanh minh, nói, “Tiểu nhân hoàn toàn chẳng biết gì cả! Vừa rồi thân thể giống như không thể khống chế, tự mình tiến lên. Địa vị của tiêu nhân hèn mọn, nào dám làm ra chuyện tình đại nghịch bất đạo này đâu!”

“Bất kể như thế nào, việc này đều là do ngươi làm, khó tránh khỏi tử tội, thậm chí còn sẽ liên lụy đến cả người nhà của ngươi, Tiểu Kinh, tự giải quyết cho tốt.” Thị vệ kia có chút trầm trọng nói.

Thị vệ đó khóc lớn.

Mặc Phi cau mày nhìn về phía chuôi dao rơi khỏi tay thị vệ, chính là chuôi dao của nàng.

Trạm Nghệ? Người đang làm gì vậy? Chẳng lẽ Khánh Vương chính là kẻ thù của người?

Cửu Vinh, đó chính là hậu nhân của người, là hậu nhân của người, người, thế mà, thế mà...

Thế mà cái gì? Giọng nói phần nộ hòa lẫn thống khổ của Trạm Nghệ biến mất trong không khí, không thể nghe thấy nữa.

Chẳng lẽ trong đó còn có ẩn tình nào khác ư?

Đúng lúc này, mấy Thái y ở bên trong được thị vệ vội vàng dẫn tới, theo sau còn có một đám thị vệ mang đao.

Thị vệ vừa đến đã giới thiệu nơi này.

Thừa dịp Thái y kiểm tra thương thế của Phong Đình, đội trưởng thị vệ hạ lệnh: “Tạm thời giam tất cả mọi người ở đây lại, chờ kiểm tra, hung thủ thì áp vào địa lao, nghiêm lệnh trông giữ.”

Vài tên thị vệ lĩnh mệnh, mang mọi người ở đây đi, trong đó Tê Túc và Mặc Phi cũng bị đưa vào một gian ngục thất, có điều vì thân phận của Tê Túc, cho nên được đãi ngộ tốt hơn những người còn lại. Mặc Phi cũng được nhờ phúc của hắn, bị giam chung một phòng.

Sắc mặt Tê Túc hiếm khi trở nên ngưng trọng, tựa như có điều suy nghĩ gì đó.

Nội tình trong này đại khái cũng chỉ có Mặc Phi biết được, nhưng khẳng định là nàng sẽ không nói.

Không thể tưởng được kẻ thù của Trạm Nghệ lại là Khánh Vương, có điều vì sao sau khi đắc thủ hắn lại có phản ứng như vậy?

“Thương thế của Khánh Vương như thế nào?” Đột nhiên Mặc Phi hỏi.

“Chuôi dao kia đâm thẳng vào chỗ yếu hại, chỉ sợ không được lạc quan là bao.” Tê Túc nói, “Chỉ mong bệ hạ vô sự, nếu không, không chỉ Khánh Quốc gặp nguy hiểm, chúng ta cũng không thể thoát thân.”

Mặc Phi thầm than, thật là sóng trước vừa lặng sóng sau lại tới. Vừa mới còn có hi vọng chạy trốn, thế mà giờ đây lại bị vây hãm trong hoàng cung.

Chuyện Khánh Vương bị thương, quả nhiên đã khiến toàn triều rung chuyển, tuy rằng tạm thời vẫn giữ bí mật việc này ra bên ngoài, nhưng phỏng chừng không được bao lâu, trên dưới Khánh Quốc đều đã biết được.

Tên hung thủ thị vệ kia suốt đêm bị thẩm vấn, sau khi trải qua khổ hình, mặc dù còn chưa đưa ra nguyên do vì sao ám sát Khánh Vương, nhưng lại lộ ra bản thân là người của thượng tướng quân Đặc Hối. Cái này không thể không làm cho người ta bắt đầu ngẫm ngẫm bàn luận. Thượng tướng quân Đặc Hối là một võ tướng hiếu dũng thiện chiến, đã từng lập được biết bao công lao cho việc ổn định Khánh Quốc, hiện nay, chủ tướng viễn chinh Cảnh Quốc chính là đệ tử của hắn, quyền lợi và uy vọng này, có thể nói đã rất gần với đám người Tế tướng và Xiển Tu Quân. Nếu như hắn muốn làm phản, tuyệt đối có thực lực.

Nhưng mà, trắng trợn sai người ám sát Khánh Vương như vậy? Đặc Hối sẽ làm ra việc ngu ngốc như thế sao?

Càng đau đầu là cho dù việc này có liên quan đến Đặc Hối, trước mắt cũng không ai dám đi bắt hắn. Tuy rằng Đế Phách có không ít binh lực ngự bị, nhốt Đặc Hối không khó, khó là khó ở mấy vạn quân còn đang coi giữ bên ngoài Đế Phách, đây là thân binh của Đặc Hối, chỉ hơi xử lý không thỏa đáng một chút, ngay lập tức có thể khiến cho binh lính bất ngờ làm phản, đến lúc đó hậu quả sẽ khó lường.

Huống hồ bây giờ sinh tử của Khánh Vương còn chưa biết, một khi hắn bất hạnh băng hà, vương vị này sẽ chẳng biết là ai kế vị. Trước nay Khánh Quốc vô cùng hiếm muộn, mỗi triều đại đều chỉ có một vị hoàng tử có thể sống sót, Khánh Vương đương nhiệm có con gái, nhưng không có con trai, hậu cung cũng không có vị vương phi cường thế nào đi ra khống chế tình cảnh.

Kể từ đó, hành động của các đại thần trong triều bắt đầu trở nên vi diệu, một số mệnh lệnh thì bị ẩn giấu không truyền đạt đi thực hiện, mà số mệnh lệnh lại bị kín đáo không thông báo ra. Sinh tử của Khánh Vương quyết định vận mệnh thay đổi của triều đình...

Trong thời gian mấy ngày, đám người Tê Túc và Mặc Phi bị thẩm vấn vô số lần, trong đó Tê Túc đã có Xiển Tu Quân chuẩn bị, không gặp phải nguy hiểm gì, có điều chuôi dao ám sát Khánh Vương là do Tê túc mang vào cung , trong quá trình thẩm vấn xuất xứ của chuôi dao, Tê Túc chỉ nói là mua được trong tay một thương buôn, bởi vì yêu thích mà mang theo bên mình.

Mà Mặc Phi lại thiếu chút nữa bị ăn một bữa roi, bởi vì nàng là người Chiếu Quốc, hoàn toàn có động cơ ám sát Khánh Vương, nếu không có Tê Túc cố ý bảo vệ, nàng đã sớm thương tích mình đầy.

Mà ở giữa Đế Phách, có một nam tử đang nhìn về phương hướng hoàng cung phía xa xa, người này chính là người đến tìm Phù Đồ, Vu Việt.

Khánh Vương bị ám sát nằm ngoài dự liệu của hần, vốn định mấy ngày nữa là có thể cứu Phù Đồ ra, không ngờ là sự việc lại trở nên phức tạp như thế này. Nhưng mà cũng không phải không có cách, chỉ cần Phù Đồ tạm thời an toàn, hần sẽ còn có cơ hội. Lần này tới Đế Phách không chỉ vì cứu người, cũng là vì muốn làm giảm nhuệ khí của Khánh Quốc.

Khánh Vương trọng thương, nói không chừng chính là một cơ hội tuyệt hảo.

74. Q.2 - Chương 74: Đế Phách Cao Chót Vót (bảy)

Một đao kia của Trại Nghệ xuất chút nữa đã lấy đi tính mạng của Khánh Vương, chỉ vì vị trí trái tim của hần lệch về bên phải hơn so với người bình thường, cho nên mới tránh khỏi bỏ mạng. Dưới sự đốc lòng chữa trị của thái y, tuy rằng tạm thời giữ được tính mạng, nhưng người vẫn còn nằm trong hôn mê.

Trong khoảng thời gian Khánh Vương không thể lâm triều, trên dưới trong triều đều sợ bóng sợ gió, quân phòng thủ hoàng thành được tăng cường gấp mấy lần trước kia, trong lòng các vị đại thần đều thấp thỏm, chính trị đình đốn.

Là người bị hiềm nghi nhất sau bức màn của vụ ám sát, thượng tướng quân Đặc Hối bị giám thị bí mật, nhưng không ai có dũng khí trắng trợn đi bắt người. Việc này có quan hệ trọng đại, rút dây động rừng, nếu như không có đầy đủ chứng cứ sắc thực hay là được mấy vị trọng thần trong triều ủng hộ, chẳng ai có lá gan đứng ra làm chủ.

Tuy rằng trong cung đã cực lực giữ bí mật, nhưng chuyện Khánh Vương bị đâm là chuyện lớn như vậy, muốn giấu cũng không được. Rất nhanh chóng, toàn bộ dân chúng Đế Phách đều đã biết, phần lớn những người có học thức đều kinh sợ, hoàng cung được thủ vệ sâm nghiêm như vậy, thế nhưng lại có thể có người dễ dàng ám sát đến Khánh Vương? Trong tin đồn, thích khách chính là thị vệ trong cung, nhưng mà mọi người lại càng thêm tin tưởng rằng thị vệ này chỉ là một quân cờ, chắc chắn sau lưng hần phải còn có một nhân vật lớn có địa vị rất cao.

“Mật Ngọc phu nhân, mấy tháng không gặp, mọi việc vẫn tốt đẹp chứ?” Trong Phượng Tường Uyển, một nam tử cao lớn đứng ở trong viện tử, hành lễ trước cửa một gian phòng.

Sau một lúc lâu, trong phòng vẫn không có người đáp lại.

Nam tử lại nói: “Phu nhân dùng tín vật triệu tại hạ đến đây, chẳng lẽ chỉ để cho tại hạ đối mặt với cánh cửa thôi sao?”

“Tiên sinh chớ trách, mời đi vào nói chuyện.” Rốt cuộc, một giọng nói trong trẻo, lạnh lùng cũng truyền ra khỏi phòng, sau đó cửa phòng được mở, một thị nữ đi ra nghênh đón: “Tướng quân, mời.”

Nam tử hơi dừng lại, cất bước rồi đi vào.

Bên trong u nhã thanh lịch, thoang thoảng hương thơm. Nam tử tìm một vị trí trong phòng nhỏ ngồi xuống, ánh mắt nhìn về phía sau bình phong.

“Nói vậy, phu nhân đã nghe được chuyện của Khánh Vương rồi.” Nam tử thản nhiên nói.

“Đúng vậy.” Mật Ngọc phu nhân trả lời, “Nhi tử Tê Túc của ta còn đang bị tạm giam trong cung, sinh tử của Khánh Vương trực tiếp ảnh hưởng đến an nguy của hân.”

Nam tử cười cười, “Như vậy, phu nhân triệu tại hạ đến, là hi vọng tại hạ bảo vệ an toàn cho công tử Tê Túc sao?”

“Không, nhi tử của ta không cần các hạ phải đảm bảo, bất kể Khánh Vương sống hay chết, đều không ai có thể thương tổn tới hân.”

“Vậy... Phu nhân muốn?”

“Ta muốn người thuyết phục Đạc Hối ủng hộ Xiển Tu Quân, trợ hân đoạt được vương vị.”

Nam tử hơi chần động, sau một lúc lâu mới nói: “Việc này rất khó.”

“Nay Đạc Hối bị vây trong hiểm nghi, hân không tự tìm ình một đường thoát, sớm muộn gì cũng bị dồn đến cái chết. So với việc bị người ta tính sổ, không bằng đi một nước cờ hiểm thôi.”

“A.” Nam tử sờ sờ vào ngọc bội bên hông, trầm ngâm nói, “Dù vậy, hân có lý do gì mà nhất định phải chọn Xiển Tu Quân đây?”

“Hân lại có lý do gì không chọn đâu?” Giọng nói của Mật Ngọc phu nhân vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Nam tử ngẩng đầu nhìn bình phong, yên lặng một lúc mới nói: “Tại hạ vẫn nghĩ rằng phu nhân không hề có cảm tình với Xiển Tu Quân, không ngờ phu nhân lại nguyện ý mạo hiểm vì thiên hạ của hân, âm thầm bày ra đại kế như thế này. Phu nhân có từng nghĩ rằng, mưu phản chính là tội lớn, một khi thất bại, chắc chắn sẽ liên lụy đến cứu tộc.”

“Người làm đại sự, đều giỏi về nắm bắt thời cơ, có dũng khí làm những việc người khác không dám. Hoàng đồ bá nghiệp, không phải là thứ mà nam tử các người mong muốn nhất hay sao? Nay bản thân Khánh Vương bị trọng thương đến hôn mê bất tỉnh, binh lực quốc nội hư không, không ai chủ trì đại cục, cơ hội như thế, vì sao còn phải lo trước lo sau, không dám đo sức một trận?”

Nam tử rơi vào suy nghĩ.

Mật Ngọc phu nhân lại nói: “Khánh Quốc nhìn như phồn hoa, kì thực nguy cơ tiềm ẩn, nhân khẩu hoàng tộc thì đơn bạc, thọ mệnh ngắn dài chính là một tai họa ngầm. Phượng Đình chỉ có hai tiểu nữ nhi, không người có thể kế thừa ngôi vị, một khi hân băng hà, chắc chắn quốc nội sẽ rơi vào hỗn loạn, đến lúc đó, thế lực khắp nơi đấu đá, ai đoạt được quyền chủ động trước, đó chính là người thắng. Các người muốn đi sau rồi bị người chế trụ, hay là người hành động trước để kiểm chế đối phương?”

Trong mắt Nam tử lóe lên một chút ánh sáng, hân kinh sợ quyết đoán và kiến thức của Mật Ngọc phu nhân, chỉ nói ra mấy câu, làm cho hân không nhịn được rung động.

Qua một lúc lâu, nam tử nói: “Được, Mật Ngọc phu nhân đã từng cứu tại hạ một mạng, tại hạ sẽ đồng ý việc này.”

Nam tử rời khỏi Phượng Tường Uyển, đi dạo thật lâu trong khu chợ, cho đến lúc xác định không có ai theo dõi, mới vụng trộm tiến vào cánh cổng của một tòa trạch viện khác.

Vừa mới tiến vào viện, nam tử đã nhìn thấy một nam hài trên dưới mười tuổi đang chơi cờ cùng một nam tử râu ria xồm xoàm.

“Tiểu công tử.” Nam tử thi lễ với tiểu nam hài.

Nam hài ngẩng đầu, đứng là thần đồng Phương Thần, hân cười nói: “Bình tiên sinh không cần đa lễ, mời ngồi.”

Nam tử được xưng là “Bình tiên sinh” ngồi xuống, nói: “Tại hạ mới từ Phượng Tường Uyển trở về...” Hân tự thuật lại cuộc đối thoại của mình với Mật Ngọc phu nhân một cách đơn giản, rồi sau đó hỏi, “Tiểu chủ nhân định xử lý ra sao?”

Phương Thần nghe xong, trước tiên liếc mắt nhìn nam tử râu quai nón đối diện một cái, sau đó mới hỏi: “Bình tiên sinh nắm chắc thuyết phục Đạc Hối được mấy phần?”

“Tám phần.” Bình tiên sinh không chút do dự trả lời, “Trên thực tế, quan hệ ngầm của Đạc Hối và Xiển Tu Quân vô cùng chặt chẽ, mà Xiển Tu Quân đã sớm có ý đồ mưu phản, điều hần thiếu chỉ là một thời cơ thích hợp mà thôi.”

Phương Thần gật gật đầu: “Nếu quả thực như thế, việc này sẽ giao cho tiên sinh toàn quyền phụ trách, nếu cần giúp đỡ gì, cứ nói đừng ngại.”

“Vâng”

“Xin tiên sinh hãy đến Tri viện một chuyến, nơi đó có sư trưởng và những người đa mưu túc trí của tiểu tử, tiên sinh có thể thương lượng một số công việc cụ thể với bọn họ, kiến thức của tiểu tử nông cạn, việc đại sự như thế này sẽ không tham dự.”

Bình tiên sinh đáp lời, khom người rời đi.

Người vừa đi xa, dưới chòm râu của Vu Việt hiện lên ánh mắt lợi hại, hỏi: “Người này có thể tin được không?”

“Coi là đáng tin cậy.” Phương Thần cười trả lời, mặc dù người này ham thích quyền mưu, tham tài ái sắc, nhưng rất sáng suốt, lại có can đảm không nhỏ. Dưới sự ủng hộ của Phương gia, hần mới nhanh chóng đạt được quyền lợi hôm nay, hần biết nơi nào là chỗ dựa tốt lành, chỉ cần thân phận chân chính của chúng ta không bị tiết lộ, hần sẽ là quân cờ tốt nhất của chúng ta ở Đế Phách.”

Nói xong, Phương Thần nhẹ nhàng hạ xuống một quân cờ trên bàn cờ.

Vu Việt đánh cờ, lạnh lùng nói: “Một khi đã như vậy, chúng ta sẽ trợ giúp bọn họ một tay, ngày mai để người của chúng ta bắt đầu hành động đi.”

“Vâng, phụ thân đại nhân.” Phương Thần rũ mắt xuống, thu lại vẻ tươi cười.

Vu Việt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, non nớt của Phương Thần, từ lúc năm tuổi, hần đã được đưa đến nuôi nấng ở Phương gia Khánh Quốc, thoáng chốc đã bốn năm trôi qua, bất tri bất giác hần đã trở thành một thiếu niên có trí tuệ như thế.

“Phụ thân đại nhân.” Phương Thần đột nhiên mở miệng, “Ngài biết tình huống hiện nay của Phù Đồ không?”

Vu Việt trả lời: “Hoàng cung bị coi giữ nghiêm ngặt, người của bốn vương rất khó lên vào.”

Trên mặt Phương Thần thoáng chút thất vọng, cầm lấy cây quạt một bên lên thưởng thức.

Vu Việt liếc mắt nhìn chiếc quạt kia một cái, lại nói: “Tuy rằng không lên vào được, nhưng theo như tin tức trong ngục truyền ra, tạm thời Phù Đồ không việc gì. Huống hồ...”

“Huống hồ cái gì?”

“Huống hồ còn có Tê Túc che chở, có vẻ như Phù Đồ không phải chịu khổ hình gì”, Ánh mắt Vu Việt băng hàn, tuy rằng trong lòng chán ghét cái tên nam nhân kia, nhưng không thể không nói, quả thật hần có vài phần để tâm đối với Phù Đồ.

Phương Thần nhìn phụ thân của mình lạnh mặt không nói lời nào, tròn mắt của hần vòng vo chuyển, không có hồi lại, chỉ tiếp tục hạ cờ.

Thế giới của người lớn, có đôi khi quá phức tạp rồi, không phải là thứ hiện thời hần có thể giải thích được...

“Vào đi.” Mặc Phi bị một gã thị vệ thô lỗ đẩy mạnh vào phòng.

Mặc Phi lảo đảo vài bước sẽ bị ngã, Tê Túc bước lên phía trước ôm hần vào trong lòng.

“Người thế nào? Bọn họ không có dùng hình với người chứ?” Tê Túc vội hỏi.

“Không có, chỉ thăm vấn cho có lệ thôi.” Mặc Phi lắc lắc đầu, đẩy Tê Túc ra, khắp khiêng đi đến bên cạnh bàn.

Vu Việt cho rằng Tê Túc bảo vệ Mặc Phi khỏi bị khổ hình, có điều trên thực tế, khổ hình lần đầu tiên Mặc Phi phải chịu chính là do Tê Túc ban tặng. Trên chân nàng bị đeo hai khóa sắt, giờ đã gần như khiến cho

nàng không thể đi lại nổi nữa rồi. Bởi vì nhiều ngày không được thay thuốc, thương thế càng thêm nghiêm trọng, cho dù Tê Túc đã dùng vật mềm hay là vải bao lấy, nhưng sức nặng của khóa sắt vẫn khiến chân phải chịu sức nặng trầm trọng, dưới sự ma sát không ngừng, xương cốt đã đau đớn giống như gãy ra rồi.

Tê Túc nhìn đau lòng không thôi, trước khi biết tâm ý của mình đối với Phù Đồ, hẳn còn có thể cố sức xem nhẹ loại cảm giác này, nhưng mà nay, rốt cuộc hẳn vẫn không thể thờ ở được. Trong lòng hẳn vừa tự trách lại vừa bất đắc dĩ, nhưng mà không có cách nào, nếu như không có khóa sắt, chắc chắn hẳn sẽ không giữ được “Hắn” lại.

Mặc Phi cởi bỏ giày, dùng nước sạch cẩn thận rửa vết thương.

“Để ta xem xem.” Tê Túc ngồi xổm bên cạnh “Hắn”, đưa tay nâng một chân của nàng.

“Không cần.” Mặc Phi nhanh chóng rút chân của mình lại, vẻ mặt lạnh nhạt cự tuyệt.

Ánh mắt Tê Túc âm trầm, vết thương nơi mắt cá chân của Phù Đồ đã tím bầm, nơi bị khóa sắt ma sát còn bị chảy máu, dưới tình huống không có thuốc để dùng, rốt cuộc vết thương vẫn không tốt lên được.

Hiện giờ ở trong cung, người không chịu khổ hình như bọn họ, vô duyên vô cớ tìm đại phu, nếu như bị những người khác phát hiện trên chân Phù Đồ đeo khóa sắt, chắc chắn sẽ sinh lòng hoài nghi.

Tê Túc nhíu nhíu mày, đột nhiên khước mắt hướng tới ấm trà trên bàn, ánh mắt hẳn sáng ngời, đi đến ngang ấm trà, sau đó lên tay trái hung hăng quét tới ấm trà, chỉ nghe “Choang” một tiếng, ấm trà vỡ tan trong nháy mắt, mà cánh tay tay trái của Tê Túc mơ hồ bị cắt đứt.

“Người làm cái gì vậy?” Mặc Phi vừa kinh hãi hỏi, vừa nhanh chóng dùng vạt áo của y phục che khuất hai chân.

Tê Túc không có trả lời, chỉ nhìn về phía thủ vệ xông tới do nghe được động tĩnh.

“Xảy ra chuyện gì thế?” Một thị vệ nhìn đến những mảnh nhỏ của ấm trà trên bàn, dò hỏi.

“Vừa rồi tại hạ không cẩn thận làm vỡ một cái ấm trà, phiền toái các người tìm một Thái y quá đây xem vết thương của tại hạ.” Tê túc nâng nâng: “Bị thương tay trái.”

Mấy tên thị vệ hai mặt nhìn nhau, trong đó một gã nói: Thật sự có lỗi, tiểu nhân không thể cho người ngoài tiến vào đây được.”

“Vậy có thể cấp thuốc trị thương cho tại hạ không?”

“Cái này...không thành vấn đề.” Tuy rằng mấy tên thị vệ này không biết Tê Túc là con của Xiển Tu Quân, nhưng mà Khánh Vương coi trọng hẳn cũng là sự thật, người ngoài có lẽ không rõ, nhưng rất nhiều thị vệ trong cung đều là biết đến tên Tê Túc.

Không bao lâu, thị vệ đưa tới mấy lọ thuốc trị thương cho Tê Túc, có loại thoa ngoài da, còn có cả thuốc uống.

Thị vệ còn hỏi có muốn bọn họ hỗ trợ hay không, Tê Túc khách khí, khéo léo từ chối.

Đợi thị vệ lui hết ra ngoài, Tê Túc mới đưa thuốc trị thương đến bên người Phù Đồ, nói: “Ta giúp người bôi thuốc.”

Mặc Phi nhìn hẳn, sau một lúc lâu không nói ra lời.

Tê Túc cũng không quản “Hắn” nghĩ gì, chỉ nhắc thẳng vạt áo, nâng một chân của “Hắn” lên.

“Người... Người cứ băng bó vết thương của mình trước đi!” Mặc Phi lại muốn rút chân về, nhưng mà không có thành công, Tê Túc ra tay rất nhanh chóng.

“Ta không sao, lát nữa dùng nước rửa là được rồi.” Tê Túc vừa nói, vừa cẩn thận bôi thuốc cho Mặc Phi.

“ A...” Mặc Phi bị được ngấm vào đau xót.

“Xin lỗi.” Tê Túc cúi mắt, nhẹ nhàng mà nói một câu như vậy.

Mặc Phi kỳ quái nhìn hấn một cái, có phần hoài nghi có phải bản thân nghe lầm hay không. Mặc dù trước kia nam nhân này cũng thường xuyên nói xin lỗi nàng, nhưng lại luôn khiến nàng cảm thấy miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo, nhưng mà lần này đã có gì đó không giống, hấn cũng không có biểu lộ về mặt gì, chỉ đơn giản hai chữ lại biểu đạt rất nhiều chân ý.

“Xin lỗi.” Tê Túc lại nói một lần.

“Người không cần phải xin lỗi mãi thế.” Mặc Phi lạnh nhạt nói, “Lập trường bất đồng, người đối đãi ta như thế nào cũng không có gì đáng trách.”

Mặc Phi không thực sự hiểu được, tiếng xin lỗi đầu tiên của Tê Túc là vì hấn đã khiến cho “Hấn” phải chịu đau đớn này, tiếng xin lỗi thứ hai là vì cho dù có thương tổn “Hấn”, hấn cũng không thể mở khóa ra được.

Phù Đồ, trừ phi có thể khóa được trái tim của người, nếu không, khóa sắt này vĩnh viễn không thể cởi bỏ.

Miệng vết thương đã xử lý xong, Tê Túc nói: “Kể tiếp hấn là sẽ không có người thăm vấn chúng ta nữa, trong triều trên dưới đang sống ngầm mãnh liệt, rất nhanh chóng sẽ không còn yên ổn nữa rồi.”

Mặc Phi gật gật đầu.

“Mấy ngày này người cố gắng ít đi lại, dưỡng thương cho tốt. Đợi sau khi rời khỏi đây, ta sẽ nghĩ biện pháp, tận lực giảm bớt đau đớn cho người.”

Mặc Phi liếc mắt nhìn hấn, nghe ra ý tứ của hấn, tóm lại chính là sẽ không thả nàng.

Tê Túc yên lặng nhìn hấn: “Phù Đồ, ta... Hi vọng người ở lại bên người ta, quên Vu Việt, quên Chiếu Quốc đi, làm người của ta.”

“Một thần không có hai chủ. Nhưng Trần Vương có ơn tri ngộ với Phù Đồ, Phù Đồ không thể bỏ đi được.”

“Vậy nếu hấn đã chết thì sao?”

Mặc Phi ngẩng mạnh đầu nhìn Tê Túc, hỏi: “Người muốn làm cái gì?”

“Thiên hạ tranh giành, cuối cùng chỉ có thể có một vị vương giả, một ngày nào đó Chiếu Quốc và Khánh Quốc sẽ quyết chiến, nếu như ta đánh bại hấn, Phù Đồ có đồng ý ở lại bên người ta hay không?”

“Không có khả năng.” Mặc Phi thận trọng nói, “Phù Đồ lựa chọn là vương giả chân chính, hấn không thể bại bởi người được.”

“Hừ, ai chết vào tay ai, còn chưa thể biết được.” Trong mắt Tê Túc lóe ra một ngọn lửa nóng cháy.

Mặc Phi sững sốt, hình như đây là lần đầu tiên hấn biểu lộ dã tâm ở trước mặt nàng. Hóa ra Tê Túc chỉ luôn bày mưu tính kế, thế mà cũng có một trái tim bá chủ sao?

Có điều hiện nay Khánh Quốc đang rơi vào nguy cơ, tin tưởng của hấn là từ đâu mà đến?

Mặc Phi quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Vu Việt, người đã chuẩn bị vẹn toàn mọi việc hay chưa.

75. Q.2 - Chương 75: Đế Phách Cao Chót Vót (tám)

Không biết bắt đầu từ khi nào, lời đồn đại đã nổi lên khắp nơi trong Đế Phách, tất cả đều truyền rằng hung thủ ám sát Khánh Vương chính là do thượng tướng quân Đặc Hối sai sử, dân chúng bị chấn kinh, những người có học thức khắp nơi đều tỏ vẻ muốn triều đình mau chóng điều tra, đại sự như thế này, vậy mà cho tới nay trong triều vẫn lặng yên không một tiếng động, ít nhất thì ở bên ngoài không hề có hành động gì, cái này không thể không khiến cho người ta có cảm giác dị thường.

Trên thực tế, trong triều, phái Bảo Hoàng do thừa tướng cầm đầu đã yêu cầu tiến hành thăm vấn Đạc Hối không chỉ một lần, tuy nhiên Xiển Tu Quân lại cực lực bảo vệ, mà Đạc Hối cũng bí mật điều động đội quân vào Đế Phách. Tuy rằng thân vệ hoàng thành không ít, nhưng luận về chiến lược, tuyệt đối không phải đối thủ của đội quân Đạc Hối.

Nhưng mà kéo dài càng lâu, lại càng bất lợi cho phái Bảo Hoàng, trừ khi Khánh Vương có thể mau chóng hồi phục, có mệnh lệnh của hắn, quân Kim Long ngoài thành có thể điều động rồi.

“Đám lão già ngoan cố không thay đổi này!” Xiển Tu Quân hừ lạnh nói, “Bọn họ cho rằng, lấy thực lực của bọn họ có thể chống lại được chúng ta sao?”

Đạc Hối cười nói: “Không sao cả, bản tướng quân còn chưa để bọn họ vào mắt. Nếu đã muốn quyết định đi nước cờ này, bản tướng quân sẽ không tính quay đầu. Huống hồ lời đồn đại trong dân gian đều bất lợi cho bản tướng quân, khiến cho bản tướng quân không phản cũng phải phản.”

Xiển Tu Quân trầm ngâm nói: “Không biết là kẻ nào phát tán lời đồn, những ai hiểu rõ tình cảnh đều bị hạ lệnh kín miệng, chắc chắn bọn họ không có can đảm tiết lộ.”

Đạc Hối nhéo chuôi đao, không nói gì.

Xiển Tu Quân lại nói: “Nếu việc này là thực, như vậy sẽ bất lợi cho ta và người. Đạc Hối, người thành thật nói cho bản quân, thích khách kia thật sự không phải do người phái đi chứ?”

“Sao bản tướng quân lại làm ra việc như vậy được?” Đạc Hối hừ giọng, nói, “Tuy nói ta cũng chẳng mấy trung thành với Khánh Vương, nhưng chỉ cần hắn ta không phạm phải sai lầm lớn, bản tướng quân vẫn không ngại nguyện ý trung thành với hắn. Trước nay Quân chủ Khánh Quốc đều không trường thọ, Phong Đình lại không có người nối nghiệp, sớm muộn gì thì Khánh Quốc cũng sẽ bị sửa họ.”

“Thực ra người cũng đã nghĩ thông suốt rồi.” Xiển Tu Quân cười giả tạo vài tiếng, “Nếu muốn đoạt được vương vị, khống chế hoàng đô cũng chẳng có tác dụng gì, người phải triệu hồi đội quân đang thảo phạt ở Cảnh Quốc về mới được.”

“Ta đã làm việc này rồi, còn hơn mười ngày nữa bọn họ sẽ được triệu về đến nơi.”

Xiển Tu Quân gật gật đầu: “Đồng thời, không thể để người bị dân chúng Khánh Quốc hiểu lầm là chủ mưu ám sát Khánh Vương được.”

Đạc Hối liếc mắt nhìn hắn, kỳ quái nói: “Điều này có quan trọng không? Chúng ta đang bí mật mưu đồ tạo phản, còn có thể có thành danh tốt được sao?”

“Cái này khác nhau.” Xiển Tu Quân hí mắt nói, “Có người muốn dấy nước bắn lên người chúng ta, chúng ta sẽ gây ông đập lưng ông, rồi lại khởi nghĩa giương cờ, quang minh chính đại làm chủ hoàng cung, như vậy mới có thể xuất sư nổi danh được.”

Đạc Hối không cho là đúng liếc mắt nhìn Xiển Tu Quân một cái, nhưng không phản đối, chỉ hỏi: “Vậy người định làm thế nào?”

“Khi Khánh Vương gặp chuyện, không phải ở đó còn có một gã Chiêu Quốc sao?”

“Người nói là... ?”

“Ha ha.” Xiển Tu Quân định liệu trước nói, “Người này đột nhiên đi vào Đế Phách, kết giao cùng tài sĩ, quyền quý khắp nơi, làm việc phách lối, ai có thể cam đoan ‘Hắn’ không phải gián điệp của Chiêu Quốc? Càng trùng hợp là lần đầu tiên Khánh Vương triệu kiến ‘Hắn’ đã gặp chuyện, ai có thể khẳng định trong triều không có nội ứng của ‘Hắn’ đây?”

“Có vẻ người đã quên, lúc đó còn có nhi tử của người, Phù Đồ kia có quan hệ chặt chẽ với hắn, nếu như muốn nói nội ứng, người bị hoài nghi trước tiên phải là Xiển Tu Quân người.”

“Cái này không cần người phải lo lắng.” Xiển Tu Quân cười lạnh nói, “Trong triều ai chẳng biết Tê Túc không hợp với bản quân, dù cho có là con của bản quân, thì cũng chẳng khác gì người xa lạ, xuất ngoại mấy năm không có người đề cập, hành động, hành vi của hắn, bản quân có thể phải tay sạch sẽ được.”

“Chẳng lẽ người định tính gộp cả con của người vào...”

“Đương nhiên không.” Xiển Tu Quân cười nói, “Chỉ để hấn phải chịu chút ủy khuất mà thôi, một khi chúng ta nắm giữ đại cục, thả hấn không phải chỉ một câu nói thôi sao?”

Đặc Hối nhìn hấn, trong lòng cười lạnh, người này quả thật có quyết đoán hơn Phong Đình, cứ để xem hấn có thể xuất ra cái gì?

Xiển Tu Quân và Đặc Hối không biết rằng, kế hoạch của bọn họ, rất nhanh chóng đã bị đám người Vu Việt biết rõ.

“Muốn họa thủy đông dẫn*, biến Phù Đồ thành kẻ chết thay sao?” Vu Việt cười lạnh.

* Họa thủy đông dẫn: giá họa cho người khác, để người khác gánh tội thay. Câu này bắt nguồn từ “Di họa Giang Đông – Giá họa Giang Đông”

Giang Đông dựa vào nước Sở cổ đại. Tề Hoàn Công suất binh tiến công nước Sở. Sở vương phái người hỏi Tề vì sao lại tiến công? Quản Trọng chỉ ra rằng Sở không tiến cống đúng hạn, cùng với việc Chu Chiêu Vương tuần du ở phương nam rồi chết trên sông Hán Thủy (Thực ra Chu Chiêu Vương chết do thuyền bị vỡ đắm, triều thần nhà Chu không thông báo với các chư hầu việc vua chết khi tuần du vì muốn giấu kín lỗi lầm của vua) chính là hai tội trạng lớn. Sứ giả Sở nói rằng cái chết của Chiêu Vương không có quan hệ gì với Sở. Sau này người ta sử dụng “Di họa Giang Đông” là giá họa cho người khác, để người khác gánh tội thay.

Mưu sĩ Vinh Tư nói: “Xiển Tu Quân này cũng là người thông minh, hấn muốn mưu đoạt vương vị một cách danh chính ngôn thuận.”

“Phụ thân đại nhân định làm thế nào?” Phương Thần hỏi.

“Kế hoạch thay đổi, chúng ta tiên hạ thủ vi cường*!” Vu Việt nhìn về phương hướng phía hoàng cung, lầm bầm nói, “Bổn vương không tin Khánh Vương không có hậu chiêu nào...”

* Tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước để chiếm được lợi thế.

Trong hoàng cung, đột nhiên một số lượng lớn thị vệ tiến vào gian ngục giam giữ Tê Túc và Mặc Phi.

“Các người muốn làm gì?” Tê Túc che ở trước người Mặc Phi, lớn tiếng chất vấn thị vệ.

Thị vệ trưởng khom người nói: “Công tử, tiểu nhân phụng mệnh thẩm vấn Phù Đồ.”

“Vì sao còn phải thẩm vấn nữa? Lúc đó không phải là người của Đặc Hối hay sao?”

“Mọi việc không phải đơn giản như thế, tên thích khách kia chỉ thừa nhận mình đến từ phủ của thượng tướng quân, mà sai sử hấn giết người lại là một kẻ khác.”

“Người đó là Phù Đồ?” Tê Túc nheo lại ánh mắt, ánh mắt lạnh như băng.

“Đúng vậy.”

“Không có khả năng.” Tê Túc như đinh đóng cột nói, “Phù Đồ chính là do tại hạ mang đến Đế Phách, ‘Hấn’ làm việc gì cũng có thân vệ của tại hạ theo sau, làm sao có cơ hội cấu kết với người trong hoàng cung được?”

Thị vệ trưởng kia cứng rắn nói: “Tiểu nhân không biết tình hình cụ thể trong đó, tiểu nhân cũng chỉ phụng mệnh làm việc mà thôi, xin công tử đừng ngăn trở.”

“Vậy thì, mang ta đi cùng đi!”

Thị vệ trưởng do dự một lát rồi thật sự sai người mang cả hai đi.

Mặc Phi vừa lao đảo đi dưới sự áp giải của thị vệ, vừa âm thầm tự hỏi, mấy ngày này đã xảy ra biến cố gì sao?

Hai người bị đưa đến một gian địa lao âm u, vài tên thị vệ chuẩn bị cột Mặc Phi lên trên tường đá, Tê Túc ngăn cản nói: “‘Hấn’ chỉ là mộ sĩ tử văn nhược, sao phải làm lớn chuyện như vậy?”

Thị vệ trưởng đang muốn trách cứ, một người trung niên mập mạp bên cạnh khoát tay áo, cười hớ hớ nói: “Không sao, không khóa thì không khóa.”

“Vâng, La đại nhân.” Thị vệ trưởng lui lại mấy bước.

Tê Túc nói: “La đại nhân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ha ha, Phù Đồ là người Chiếu Quốc, hiềm nghi quá lớn, bản quan không thể không thẩm vấn ‘Hắn’ được.” La đại nhân vẫn mang theo vẻ mặt súc vật, vô hại trả lời.

Tê Túc suy nghĩ, lui sang một bên: “Được rồi, tại hạ cũng không có lý do gì ngăn trở đại nhân thẩm án cả, xin cứ tự nhiên.”

“Công tử quả nhiên hiểu được lí lẽ.”

La đại nhân hí hóp đôi mắt ti hí nhìn về phía Mặc Phi, dò hỏi: “Ngày hôm trước, thích khách trong cung có khai, nói là do người hạ lệnh sai hắc ám sát bệ hạ, người có thừa nhận không?”

Trong mắt Mặc Phi hiện lên một chút kinh dị, miệng trả lời: “Đại nhân đánh giá Phù Đồ quá cao rồi, Phù Đồ vẫn còn chưa có bốn sự sai sử thân vệ của Khánh Vương được.”

“Ha ha.” La đại nhân cười nói, “Đương nhiên một mình Phù Đồ công tử thì không có cách nào làm được, nhưng nếu người có người ở giữa tác chiến thì sao?”

“Lời của đại nhân có ý gì?”

“Bản quan hỏi người, trong triều Khánh Quốc, ai đã cấu kết với người?”

“Đại nhân hỏi thật kỳ lạ.” Mặc Phi trào phúng nói, “Tại hạ mới đến Đế Phách hơn một tháng, ngay cả tên mấy vị đại thần của quý quốc còn không gọi được, sao có thể cấu kết đây?”

“Người không thừa nhận cũng không sao cả.” La đại nhân vung tay lên, cho thủ vệ dẫn thích khách tới.

Sau mấy ngày bị khảo vấn, tên thích khách kia không còn một chỗ lành lặn, bị thủ vệ kéo vào ném xuống đất.

Mặc Phi nhú nhú mày, ngẩng đầu lại nhìn thấy La đại nhân cầm một cái chuôi dao lên khỏi bản, rõ ràng chính là chuôi dao của nàng.

“Tiểu Kính, bản quan hỏi người, người có biết người bên cạnh này không?” La đại nhân vừa thưởng thức chuôi dao vừa hỏi.

Tiểu Kính quỳ rạp trên mặt đất, đầu hơi nâng lên, suy yếu trả lời: “Tiểu nhân biết, hắc chính là kẻ sai sử tiểu nhân ám sát Khánh Vương, thượng khanh Phù Đồ của Chiếu Quốc.”

Ánh mắt Tê Túc bén nhọn, hung hăng nhìn về phía tên kia.

Mặc Phi nghe vậy, đáy lòng giật mình một cái, có điều vẻ mặt vẫn bình tĩnh trước sau như một.

La đại nhân lại hỏi: “Vì sao người phải nghe lệnh y?”

“Tiểu nhân, người nhà của tiểu nhân bị bọn họ bắt cóc... Tiểu nhân cũng chỉ bắt đắc dĩ.” Tiểu Kính yếu ớt trả lời.

“Nói hươu nói vượn!” Tê Túc quát lớn.

“Tê Túc công tử, bình tĩnh chớ nóng, bình tĩnh chớ nóng.” La đại nhân cười ha ha nói, “Có nói hươu nói vượn hay không, còn phải xem chứng cứ đã.”

Tê Túc nhếch khóe môi cười lạnh, không thèm nhắc lại.

Rốt cuộc Mặc Phi cũng biết nhóm người này muốn làm gì. Vu oan giá họa, dùng người Chiếu Quốc là nàng làm kẻ chết thay. Nhìn thích khách này đột nhiên đổi lại khẩu cung, có thể thấy có người đã bắt đầu bài trí bố cục, nàng nên ứng đối thế nào đây?

Mặc Phi nhìn về phía Tê Túc, người sau cho nàng một ánh mắt yên tâm.

“Lời nói của Tiểu Kính, Phù Đồ công tử có gì để nói không?”

“Dục gia chi tội; hà hoạn vô từ*?” Mặc Phi lạnh lùng nhìn vị La đại nhân kia.

* Dục gia chi tội; hà hoạn vô từ: nếu đã muốn bắt tội thì không cần phải kiếm cớ làm gì.

“Hừ.” La đại nhân cũng lạnh lùng cười rộ lên, “Xem ra, muốn cho các hạ mở miệng, không dùng hình là không được. Phù Đồ công tử thân mình đơn bạc, chỉ sợ không chịu nổi vài lần tra tấn, chẳng thà trực tiếp cung khai, để tránh khỏi việc bị khổ hình thừa thãi.”

Tê Túc nghe vậy, hơi ngậy ra một lúc, sau một lúc lâu mới nói: “La đại nhân, ai cho người lá gan tra tấn Phù Đồ?”

“Tê Túc công tử, người là tài sĩ mà bệ hạ coi trọng, bản quan không dám tra khảo, chỉ mong công tử hãy cứ thờ ơ, nếu không bản quan cũng vô cùng khó xử.” Nói mấy từ này, ngữ điệu chột tăng thêm.

Tê Túc nhú mày, thầm nghĩ chẳng lẽ Xiển Tu Quân cứ muốn khư khư cố chấp sao?

“Người đâu.” La đại nhân ra lệnh nói, “Khóa Phù Đồ lại.”

Mấy thân thị vệ lập tức bắt lấy Mặc Phi, trong lòng Mặc Phi lạnh lẽo, thật sự không tránh khỏi một kiếp này sao?

“Dừng tay! Có Tê Túc ta ở đây, kẻ nào dám động vào ‘Hắn’?” Tê Túc tiến lên vài bước, qua che chở Mặc Phi.

“Xem ra, người muốn gây trở ngại cho việc xử án của bản quan rồi?”

“Thế thì đã sao?”

“Thế thì chỉ có thể đắc tội.” La đại nhân cười gian, phất tay, “Trói cả hai người bọn họ lại.”

Tê Túc nhìn thị vệ vây tới, sắc mặt không chút thay đổi.

La đại nhân còn đứng một bên nói: “Tê Túc công tử cần phải hiểu rằng, một khi phản kháng, bản quan sẽ có quyền hạ lệnh xử quyết ngay lập tức.”

Tê Túc nhìn về phía hắn, đột nhiên lộ ra vẻ tươi cười trào phúng, thừa dịp đối phương ngẩng người, hắn lấy từ trong lòng ra một vật, trưng ra trước mặt mọi người, quát: “Tiềm long lệnh ở đây, gấp lệnh như gấp Vương, bất luận kẻ nào cũng không được vô lễ!”

Bọn thị vệ đồng thời dừng lại, nhìn thẳng vào lệnh bài màu vàng trong tay Tê Túc. Tiềm long lệnh chính là mật lệnh cao quý Khánh Vương ban cho, cả nước cũng chỉ có một cái, ngoại trừ Khánh Vương ra, ngay cả thừa tướng trong triều cũng phải nghe lệnh.

“Thuộc hạ nghe lệnh!” Người phản ứng trước tiên là thị vệ trưởng, hắn tiến lên quỳ xuống.

Có hắn làm mẫu, các thị vệ khác đều quỳ xuống, La đại nhân kia sau khi do dự một hồi, cũng không thể không quỳ xuống.

Tê Túc vốn cũng không định công bố thân phận này, đây vẫn còn là một bí mật, hắn lấy thân phận này làm việc cho Khánh Vương, có điều tình huống trước mắt ngày càng bất lợi, Khánh Vương vẫn không thấy khả quan, mà Phù Đồ thì sắp gặp khổ hình, hắn không thể không lộ thân phận của hắn được.

“La Thế, bản nhân đứng ra bảo đảm, Phù Đồ tuyệt đối không phải kẻ đứng sau bức màn ám sát Khánh Vương, bản nhân không cần biết người nghe lệnh của ai, nhưng mà ở trong cung, không ai được phép mạo phạm ‘Hắn’!” Tê Túc từ từ nói, “Mặt khác, nói với chủ tử của người, mặc dù bệ hạ bị trọng thương, nhưng mà thế lực ảnh hưởng vẫn còn, không phải chỉ mấy vạn người các người là có thể khống chế cục diện. Dù cho bệ hạ có gặp bất trắc gì, cũng không tới phiên các thân tử kiêu ngạo!”

La đại nhân quỳ phục trên mặt đất, không nhìn thấy vẻ mặt, thân mình đã hơi run rẩy.

Tê Túc còn định nói thêm, bên ngoài bỗng truyền đến một loạt tiếng ồn. Hắn sai thị vệ đi thăm dò tình huống, chỉ một lát, thị vệ kia hoang mang rồi loạn chạy về bẩm báo: “Không tốt, đám người Xiển Tu Quân và Đạc Hối đã giết vào đến hoàng cung rồi.”

“Cái gì? Tin tức là thật sao?” Tê Túc có phần không dám tin. Sao có thể nhanh như vậy? Không phải đại quân Đặc Hối còn chưa hồi đô hay sao?

“Đúng vậy, bọn họ đã giết đến trung điện.”

Tê Túc trầm tư một hồi, nói: “Tất cả thị vệ đi theo ta!”

Nói xong, kéo tay Mặc Phi, khi đi qua La đại nhân, hắn lại nói: “La đại nhân không cần phải đi theo, chắc những người đó cũng không giết người đâu nhỉ.”

Mặc Phi nhất thời không đuổi kịp thế cục biến chuyển này, có điều khi bị Tê Túc lôi kéo, thuận tay cầm lại chuôi dao của mình.

Mọi người chạy tới chỗ tẩm cung của Khánh Vương, dọc theo đường đi, quả nhiên nhìn thấy không ít thị vệ đang khẩn cấp điều động.

Sau khi Tê Túc đưa ra tiềm long lệnh, bọn họ đã giao quyền chỉ huy cho hắn.

Tê Túc cũng không nghĩ lại biến chuyển trong này, hắn chỉ thừa lại mười mấy thị vệ bên người, còn lại toàn bộ phái đi ngăn địch.

Lần tập kích này quá đột ngột, khắp nơi lộ ra vẻ cổ quái, vừa rồi nghe thị vệ bẩm báo, số lượng tấn công vốn chỉ có khoảng trăm người, những người mặc y phục thủ vệ hoàng thành phân tán khắp nơi ở Bắc môn, vừa đánh vừa trốn, xung quanh trở nên hỗn loạn. Thế mà mới chỉ nửa canh giờ, một số lượng lớn thân binh của Đặc Hối lại xông tới Tây Môn, đánh dẹp hết cờ hiệu, hướng thẳng tới nội điện, cuối cùng lại càng không thể vãn hồi.

Khi Tê Túc đuổi tới tẩm cung, trong lòng đã có phán đoán đại khái.

Hắn cũng không kích động, trên thực tế, khi nghe nói thương thế của Khánh Vương vẫn không có biến chuyển tốt, hắn còn có dự tính tạm thời buông tha cho hoàng cung. Hiện nay, cùng lắm thì thị vệ trong cung cũng chỉ có thể lưỡng bại câu thương với phản binh, không ai chiếm được lợi thế. Mà quân Kim Long thì chỉ khi có thủ dụ và binh phù của Khánh Vương mới có thể điều động, căn bản là không kịp cứu viện. Nhiệm vụ hàng đầu bây giờ chính là bảo vệ tính mạng của Khánh Vương.

Mặc Phi vẫn lạnh lùng nhìn mọi việc xảy ra, nghĩ rằng: Âm mưu đột ngột thế này, chẳng lẽ là do Vu Việt âm thầm sắp đặt?

“Phù Đồ.” Một giọng nói cắt đứt trầm tư của nàng, chợt nghe Tê Túc bên cạnh nàng nói, “Người và ta cùng theo mật đạo rời khỏi hoàng cung thôi.”

“Mật đạo?”

“Đúng vậy.” Tê Túc nhìn về phía thị vệ đang nâng Khánh Vương, trả lời, “Trong cung có một mật đạo hướng ra ngoài thành, chỉ có số ít người biết được, phản quân sẽ không đuổi kịp.”

Mặc Phi cầm chuôi dao trong lòng, ánh mắt hiện lóe sáng.

“Đại nhân, bệ hạ đã được an trí xong, chúng ta có thể rời đi bất kỳ lúc nào.” Một thị vệ đi tới bẩm báo.

Tê Túc gật đầu: “Chúng ta đi! Ra ngoài thành tìm đội quân Kim Long làm chỗ dựa. Phù Đồ, mau cùng đi thôi.”

Tê Túc đưa tay nắm lấy Mặc Phi, Mặc Phi lui lại mấy bước, Tê Túc bắt vào khoảng không, kinh ngạc nhìn về phía “Hắn”.

Mặc Phi lại lui về phía sau mấy bước, sau đó không chút do dự xoay người chạy ra phía ngoài.

“Phù Đồ.” Tê Túc hô to, hắn vội chỉ cho thị vệ một phương hướng, để bọn họ mang theo Khánh Vương đi trước, sau đó nhanh chóng đuổi theo Mặc Phi.

Đau chết mất! Xương cốt hai chân dường như đã gãy vụn, mỗi một bước đều vô cùng đau đớn. Nhưng mà Mặc Phi không thể ngừng lại được, nếu như phán đoán của nàng là chính xác, lần biến loạn này chính là thời cơ tốt nhất cho nàng đào tẩu, bởi vì chắc chắn người của Vu Việt đã lên vào hoàng cung, Cho dù không

có, nàng cũng có tin tưởng có thể tránh khỏi sát hại của phản quân. Thế nhưng nếu rời đi theo Tê Túc, như vậy thì hi vọng trở về sẽ vô cùng xa xôi. So với việc chờ đợi một cơ hội chưa biết được phía sau, không bằng hiện tại đánh một canh bạc.

“Phù Đồ, đứng lại!” Tốc độ của Tê Túc nhanh hơn Mặc Phi rất nhiều, chỉ chút nữa thôi sẽ đuổi kịp nàng. Ngay tại lúc hấn đưa tay định bắt, một đoạn trường đao bổ tới hấn, Tê Túc dừng lại một chút, Mặc Phi lại chạy xa thêm vài bước.

Ánh mắt Tê Túc lạnh lùng, tránh sang một bên ngăn cản công kích, vừa vận nhìn thấy phía trước đi ra một nam tử cao lớn, mặc y phục thị vệ, râu ria xồm xoàm, cả người phát ra một luồng khí lạnh. Nhìn có vài phần quen mắt.

“Phù Đồ, cẩn thận!” Tê Túc đang muốn đi cứu “Hấn”, lại nhìn thấy Phù Đồ không chút do dự chạy tới phía nam nhân kia, khi tiếp cận đối phương thì bị lão đảo, gần như đã ngã sắp xuống, cái nam nhân kia đưa tay ra ôm “Hấn” vào ngực.

“Phù Đồ!” Tê Túc lộ ra vẻ mặt khó có thể tin, lại cẩn thận đánh giá cái nam nhân kia, giật mình nói: “Vu Việt!”

Đúng vậy, nam nhân kia chính là Vu Việt. Không ngờ hấn lại đi tới Đế Phách, thậm chí còn lớn mật tiến nhập vào hoàng cung.

Trong đầu Tê Túc vang lên một tiếng, lập tức hiểu ra lần phản loạn này chắc chắn có nam nhân kia trợ giúp, nếu không, không có khả năng đột nhiên như thế được, chỉ là hấn còn không rõ tình hình cụ thể trong đó mà thôi.

Hấn không nhịn được nhìn về phía Phù Đồ, người nọ không có quay đầu liếc hấn một cái.

Phù Đồ, Phù Đồ...

Lúc này trên đầu Mặc Phi đầy mồ hôi hột, nơi đau đớn ở mắt cá chân làm cho nàng gần như muốn ngất xỉu, nếu là bình thường, nàng tuyệt đối sẽ không làm càn mà tựa vào trong lòng Vu Việt như vậy, nhưng mà hiện tại thật sự nàng không có sức lực đứng vững.

Vu Việt một tay ôm Mặc Phi, một tay vung đao nhìn về phía Tê Túc, ánh mắt lạnh như băng, hai nam nhân cứ đối diện thật lâu như vậy, sát ý mênh mông.

Một lúc sau, Vu Việt nói một tiếng: “Đi.” Tuy rằng rất muốn giết cái tên nam nhân kia ngay lập tức, nhưng mà trước mắt không có thời gian này.

Vu Việt vốn định kéo Mặc Phi chạy, lại phát hiện sắc mặt “Hấn” tái nhợt, bước chân lão đảo. Sắc mặt hấn trầm xuống, không kịp nghĩ lại, giang tay ôm chặt lấy “Hấn”, chạy nhanh ra phía ngoài cung.

Tê Túc chỉ có thể trở mắt nhìn bọn họ rời đi, hấn hiểu rằng giờ đây đại thế đã mất, lúc này đã bị Vu Việt tính kế toàn bộ, Khánh Quốc lập tức sẽ phải nghênh đón nội chiến, tạm thời hấn không có cơ hội cướp Phù Đồ về.

Gắt gao nắm chặt hai nắm đấm, ánh mắt hấn âm ngoan, cắn chặt răng xoay người quay trở về.

Tê Túc cùng Vu Việt và Mặc Phi, mỗi người đi một phương, càng lúc càng xa...

Toàn bộ hoàng cung lâm vào một màn huyết sắc, sau khi phản quân chiếm lĩnh hoàng cung, lại phát hiện Khánh Vương và quốc tỹ* đều đã biến mất không thấy đâu

76. Q.2 - Chương 76: Đế Phách Cao Chót Vót (chín)

Toàn bộ khu vực vương đô bên ngoài hoàng cung đều bị giới nghiêm, đám người Vu Việt liên tục tránh né binh lính tuần tra, vòng một vòng lớn, rốt cuộc cũng an toàn trở lại Phương trạch.

Vu Việt vừa ôm Mặc Phi vào trong phòng, vừa hô: “Mau gọi đại phu đến!”

Mọi người trong trạch không dám chậm trễ, vội vàng đi dẫn dò.

Vu Việt cẩn thận đặt Mặc Phi trên giường, vội hỏi: “Phù Đồ, bọn họ dùng hình với người sao? Bị thương ở chỗ nào?”

Mặc Phi lắc lắc đầu, không đáp lời, chỉ đưa tay kéo ống quần lên, bên ngoài vớ đã bị nhuộm mấy vết máu.

Ánh mắt Vu Việt rét lạnh, ngồi xổm xuống chuẩn bị giúp Mặc Phi cởi giày, một người hầu bên cạnh bước lên trước, quỳ nói: “Đại nhân, vạn lần không được, hãy để cho tiểu nô làm đi.”

Tuy rằng phần lớn mọi người trong Phương trạch không biết thân phận chân thật của Vu Việt, nhưng mà chỉ cần nhìn thái độ của Phương Thần đối với hắn, cũng biết chắc chắn không thể sơ suất được.

“Cút!” Vu Việt lạnh lùng liếc mắt nhìn người hầu một cái.

Người hầu kia không dám nhiều lời nữa, nhưng mà Mặc Phi lại mở miệng nói: “Chủ... Đại nhân, vẫn nên để hạ nhân làm đi. Sao ngài có thể làm những việc đó được? Phù Đồ chỉ bị thương nhẹ thôi, không cần phải lo lắng.”

Vu Việt bình tĩnh nhìn chăm chú Mặc Phi một lúc lâu, cuối cùng đứng lên, tránh ra một vị trí. Người hầu kia rời đến, cẩn thận cởi giày cho Mặc Phi.

Khi Vu Việt nhìn thấy hai cái khóa sắt màu đen trên mắt cá chân Mặc Phi, sắc mặt chợt biến đổi, hắn lớn tiếng nói: “Chuyện gì đây? Cái này mà là bị thương nhẹ người nói sao?”

Mặc Phi hơi do dự, trả lời: “Lần trước ở Bán Châu ta từng cố chạy trốn, trên đường còn giết chết vài thủ hạ của Tê Túc, Tê Túc phát hiện ta biết võ nghệ, để hạn chế hành động của ta, cho nên đã đưa ra hạ sách này.”

Trong mắt Vu Việt dấy lên ngọn lửa, nhìn vết thương kinh khủng trên chân Mặc Phi, sát khí trên người hắn rét lạnh. Tê Túc, ta lại tính thêm một món nợ nữa với người.

Người hầu một bên sợ đến mức ngậm miệng như ve sầu mùa đông, tay chân run rẩy, cho tới bây giờ, hắn chưa từng gặp phải một người đáng sợ như vậy, một thân hàn khí này có thể giết người được rồi.

Đang lúc Mặc Phi định nói, Phương Thần mang theo một ông lão râu bạc trắng đến.

“Tiên sinh, đại phu đến rồi đây.” Trước mặt người ngoài, Phương Thần xưng Vu Việt là “Tiên sinh”, chỉ có mấy người ở Phương gia biết hắn có quan hệ phụ tử với Vu Việt.

Phương Thần nói xong, cùng theo đại phu tiến đến trước mặt Mặc Phi, sau khi nhìn thấy hai cái khóa sắt cũng lắp bắp kinh hãi.

Đại phu cẩn thận kiểm tra một chút, sau đó nói: “Trước hết phải bỏ cái khóa sắt này đi đã.”

“Điều này không thành vấn đề.” Phương Thần vội hỏi, “Trong nhóm môn khách của tiểu tử có một vị thần trộm diệu thủ, am hiểu nhất chính là bẻ khóa như thế.”

Vu Việt gật đầu với hắn.

Phương Thần lập tức cho người tìm vị thần trộm kia đến, dáng người thần trộm nhỏ gầy, làn da ngăm đen, nhìn không thể thích nổi, nhưng mà quả thật có vài phần bản sự, hắn lấy ra mỗi chuỗi dài các loại chìa, chọn ra một cái ở giữa, chọc vào trong khóa sắt, chỉ tùy tiện xoay xoay vài cái đã mở được khóa ra.

Ánh mắt Mặc Phi lộ ra vài phần kinh ngạc, nhìn Phương Thần, rồi lại nói tạ ơn với thần trộm kia.

Thần trộm nhếch miệng cười cười, không nói nhiều rồi lui ra ngoài.

Không còn khóa sắt trói buộc, Mặc Phi lập tức cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Vu Việt khom người cầm lấy hai cái khóa sắt kia, quả nhiên sức nặng không nhẹ, khó trách vừa rồi, cảm giác của hắn khi ôm Phù Đồ hơi kỳ quái, hóa ra là do thứ này gia tăng gánh nặng.

Nhìn thương thế của Phù Đồ, chắc chắn khóa sắt này đã tra tấn “Hắn” rất lâu rồi, đáng giận!

Vu Việt giơ tay lên, hung hăng quăng khóa sắt ra ngoài, nhất thời chỉ nghe vang lên mấy tiếng ầm ầm thanh thúy, bình hoa trong phòng đã bị đập nát bấy.

Mọi người hoảng sợ, đối mắt nhìn nhau vài lần, ăn ý giữ nguyên yên lặng.

Phương Thần kỳ quái liếc mắt nhìn phụ thân mình một cái, phụ thân luôn tỏ ra lạnh lùng, vậy mà cũng có thời điểm nóng nảy như thế sao? Ngài thực coi trọng Phù Đồ rồi...

Đại phu dùng nước rửa sạch thuốc và vết bẩn trên chân đi, sau đó nhẹ nhàng nắn xương.

Mặc Phi không nhịn được kêu một tiếng, đau đớn làm cho nàng run lên.

Vu Việt ngồi xuống bên người “Hắn”, hỏi: “Thế nào rồi?”

“Xương cốt bị rạn nhỏ, da thịt bị thương tổn nghiêm trọng, có thể thấy một thời gian dài không được trị liệu thích đáng, cần phải nghỉ ngơi thật tốt, không được tùy ý đi lại.”

Vu Việt lạnh lùng nói: “Vậy thì phiền đại phu kê đơn thuốc.”

Đại phu râu bạc đáp lời, thối lui sang một bên chuẩn bị viết phương thuốc.

Mặc Phi đột nhiên hỏi: “Đại nhân, có mang hành lý của Phù Đồ đến không?”

Vu Việt gật đầu.

“Tốt quá, trong hành lý có được trị ngoại thương, có thể cho người mang tới giúp Phù Đồ không?”

Vu Việt lập tức sai người lấy đến.

Sau khi Phù Đồ bị bắt cóc, Vu Việt mang theo hành lý của Phù Đồ bên người truy tìm đến Đế Phách, trên đường vẫn chưa mở cái hành lý kia ra xem xét, hẳn biết Phù Đồ rất đề ý riêng tư, nếu không có gì quan trọng, hẳn sẽ không tùy tiện động đến đồ của “Hắn”.

Mặc Phi nhận hành lý của mình, lấy từ bên trong ra một cái chai bán trong suốt.

Tất cả mọi người ở đây đều bị cái chai này hấp dẫn, lần đầu tiên bọn họ được nhìn thấy cái chai bóng loáng trong suốt như thế này. Cách mở cái chai cũng vô cùng đặc biệt, vặn ra theo hình xoắn ốc.

Mặc Phi cũng không để ý tới sắc mặt của mọi người, đổ thuốc vào băng gạc, chậm rãi vẽ loạn lên trên miệng vết thương. Miệng vết thương đau đớn từng trận, nhưng còn có thể chịu được.

Đại phu kia dừng động tác viết phương thuốc lại, tiến lên vài bước giúp Mặc Phi băng bó vết thương, ánh mắt thường xuyên nhìn về phía bình dược thủy.

Vu Việt cầm lấy bình dược Mặc Phi để một bên lên, tinh tế đánh giá, sau một lúc lâu mới hỏi: “Cái chai này do ai chế tạo ra thế?”

Mặc Phi biết bọn họ chắc chắn sẽ tò mò, nghe thấy Vu Việt hỏi, tự nhiên trả lời: “Gia sư.”

Vu Việt nhìn “Hắn” một cái, nhíu mày nói: “Có vẻ sư phụ của ngươi không có gì là không làm được nhỉ.”

“Lão sư tinh thông kim cổ, tài hoa hơn người, tài năng của Phù Đồ xa xa không bì kịp.” Mặc Phi cũng không lo lắng lời nói dối bị vạch trần, có một vị lão sư cường đại như vậy, rất nhiều chuyện đều có thể lừa dối trót lọt được.

“Đáng tiếc.” Vu Việt thu ánh mắt lại, vừa thưởng thức cái chai vừa nói nhỏ.

Đại phu băng bó vết thương xong, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Mặc Phi nói: “Đại phu, đa tạ ngài. Thuốc trị thương của Phù Đồ cũng không còn thừa bao nhiêu, thật sự không thể tặng ngài được, nếu như đại phu không chê, lấy đi một nửa có được không?”

Đại phu lộ ra vẻ mặt vui mừng, dò hỏi: “Công tử có biết phương pháp chế ra loại thuốc trị thương này không? Lão phu hành nghề y nhiều năm, chưa bao giờ nhìn thấy thuốc trị thương nào đặc biệt như thế cả, nếu có thể biết được phương pháp, nhất định có thể cứu được rất nhiều người.”

Mặc Phi lắc đầu, nói: “Xin lỗi, thuốc trị thương này do tiên sinh nghiên cứu chế tạo, tại hạ cũng không biết phương pháp.”

Đại phu không khỏi lộ ra vẻ mặt thất vọng, hẳn cũng không hoàn toàn tin tưởng Mặc Phi không biết gì về vật này, nhưng mà khi nghĩ đến có thể có một phần thuốc để tiến hành nghiên cứu chế tạo thì không miễn cưỡng nữa. Sau khi viết mấy phương thuốc, lại dặn dò vài câu, hẳn cầm theo số thuốc trị thương Mặc Phi đưa cho lui ra ngoài.

“Cái chai này đẹp quá.” Ánh mắt Phương Thần lóng lánh, vẻ mặt nhìn thấy đã thèm.

Mặc Phi nhìn hẳn một cái, nói: “Cái này không thể cho người được.”

Tròng mắt Phương Thần vòng vo chuyển, tiến đến bên người nàng nói: “Vậy thì, ta giúp ngài cởi bỏ khóa hồn khẩu, ngài cho ta cái chai, được không?”

Đôi mắt Mặc Phi sáng lên: “Có thể cởi bỏ khóa hồn khẩu sao?” Đây đúng là chuyện vô cùng cấp bách mà, chỉ cần khóa hồn khẩu vẫn còn, nàng và đám người Vu Việt vẫn ở bên trong thời khắc nguy hiểm.

“Đương nhiên.” Phương Thần cười nói, chỉ vào một nam tử trung niên đứng bên cạnh nói, “Vị này là môn khách Tất Nguyên của tiểu tử, cũng là một vị thợ rèn bậc thầy. Căn cứ vào khuôn mẫu lần trước, đã làm ra được chìa khóa thích hợp rồi.”

Tất Nguyên hành lễ với Mặc Phi.

Mặc Phi ngạc nhiên nói: “Đã được nghe nói kỳ nhân dị sĩ của Phương gia đông đảo, quả nhiên không tầm thường.”

“Đâu có, đâu có!” Phương Thần rút chiếc quạt trong tay áo ra phe phẩy, vẻ mặt tươi cười.

“Hừ!” Vu Việt bên cạnh hừ nhẹ một tiếng, Phương Thần lập tức thu liễm, nghiêm mặt nói: “Hiện tại phải phiền Tất Nguyên tiên sinh thử cái chìa khóa kia xem thế nào rồi.”

Nói xong chủ động đi xuống, dời qua một vị trí.

“Thất lễ.” Tất Nguyên tiến lên, đưa tay sờ lỗ tai của Mặc Phi.

Vu Việt nhú mào, ngón tay khẽ nhúc nhích, nhìn Tất Nguyên tiến đến cách Mặc Phi một khoảng nhỏ, trong lòng hẳn cực kỳ không thoải mái, giống như bảo vật của mình đang bị người khác khinh bạc vậy.

Có điều hẳn vẫn nhịn xuống, không có ngăn cản.

Tất Nguyên lấy ra mấy cái chìa khóa nhỏ, cẩn thận cho vào bên trong khóa hồn khẩu, xoay chuyển vài cái, chợt nghe “Cạch” một tiếng, khóa thứ nhất đã mở ra. Tiếp theo, theo thứ tự các khóa thử, sau nửa nén hương đã thành công bỏ được khóa hồn khẩu xuống.

“Thành công!”, Phương Thần dùng quạt gõ bàn tay một chút, vui sướng nói.

Trong mắt Vu Việt cũng lộ ra chút thoải mái.

Mặc Phi thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc thì cái họa ngầm này cũng được giải trừ, rốt cuộc nàng không cần phải lo lắng Tê Túc dựa vào cái này mà tìm được nàng nữa.

Hôm nay thật sự là ngày may mắn nhất của nàng, hầu như tất cả mọi nan đề đều đã được giải quyết.

“Xử lý cái này thế nào đây?” Phương Thần thưởng thức khóa hồn khẩu, dò hỏi.

Vu Việt lạnh lùng nói “Nhanh chóng hủy diệt!”

“Ừm, đáng tiếc.” Phương Thần thấp giọng nói vài câu.

“Đợi chút.” Mặc Phi vẫy tay với Phương Thần, ý bảo hẳn tiến sát vào một chút. Đến khi Phương Thần lại gần, Mặc Phi ghé vào lỗ tai hẳn, nhỏ giọng nói mấy câu, ánh mắt Phương Thần lóe sáng, trên mặt lộ ra vẻ hưng trí.

“Không thành vấn đề, giao cho ta!” Sau khi nghe xong, Phương Thần hô to một tiếng.

“Ta sẽ nhìn ngươi làm.” Mặc Phi ngằm vô vô vai hấn.

Khỏe miệng Vu Việt lộ ra mỉm cười, lấy nhĩ lực của hấn, tự nhiên nghe được lời Mặc Phi nói với Phương Thần, có điều hấn không có bóc trần mà thôi.

Đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người Vu Việt và Mặc Phi, Mặc Phi mới thận trọng thi lễ với Vu Việt: “Phù Đồ đa tạ Chủ công cứu giúp.”

Vu Việt nâng “Hấn” dậy, yên lặng nhìn “Hấn”, trầm giọng nói: “Là bốn vương khiến cho ngươi chịu khổ.”

Nhiều ngày không gặp, thân mình đơn bạc của “Hấn” dường như lại càng thêm gầy yếu.

Mặc Phi nhìn cánh tay của mình bị nắm đến phát đau, cúi đầu giãy dụa vài cái, không dám nhìn thẳng ánh mắt nóng cháy của Vu Việt.

Vu Việt buông một bàn tay, chậm rãi xoa nhẹ gò má của Mặc Phi.

Mặc Phi cả kinh, ngửa đầu về phía sau, vội vàng hỏi: “Chủ công, ngài làm cách nào để phát động cuộc nổi loạn này thế?”

Ánh mắt Vu Việt âm đạm, thu tay lại, trả lời: “Khánh Vương bị thương là một cơ hội tốt, thực ra bốn vương thấy rất kỳ quái, rốt cuộc thích khách kia là do ai sai sử? Hoàng cung được thủ vệ nghiêm ngặt như thế, vậy mà còn có thể thành công được. Lúc ấy ngươi có mặt tại hiện trường, có phát hiện ra gì không?”

Mặc Phi rũ mắt xuống, lắc đầu: “Sự tình xảy ra quá nhanh, tất cả mọi người đều kinh sợ.”

Vu Việt không truy hỏi lại, hấn cũng không cho rằng việc này có liên quan với Phù Đồ, chẳng qua vừa rồi thuận miệng hỏi một câu mà thôi.

Hấn lại nói: “Khánh Vương trọng thương, các đầu rấn lớn đều có tâm tư riêng của mình. Đặc biệt là Xiển Tu Quân, hấn đã sớm có tâm mưu phản, lại cùng giao hảo với Đạc Hối, bốn vương bèn lợi dụng lời đồn đại, bức Đạc Hối triệt để đến bên cạnh Xiển Tu Quân, khiến bọn họ kiên định quyết tâm được ăn cả ngã về không. Vốn kế hoạch của bọn họ phải chờ sau khi đại quân hồi đô mới bắt đầu thực thi, nhưng mà Xiển Tu Quân lại tính kế vu oan giá họa cho ngươi, như vậy hấn có thể danh chính ngôn thuận xuất binh bảo hoàng. Bốn vương tuyệt không thể để ngươi phải chịu sự chỉ hỏ của thiên hạ được!”

Mặc Phi nhìn về phía Vu Việt, không biết trong lòng là tư vị gì, chỉ có thể tiếp tục hỏi: “Vậy Chủ công ứng đối như thế nào?”

Vu Việt cười lạnh: “Bốn vương cho người gửi Xiển Tu Quân một lời nhử giả, nói binh mã Đạc Hối đã bắt đầu công chiếm hoàng thành. Lúc này, chắc chắn Xiển Tu Quân sẽ cho rằng Đạc Hối muốn soán vị trước, hấn phái người đi hoàng cung tìm hiểu tin tức, mà trước đó, bản vương đã đưa tới khoảng trăm quân sĩ giả làm thị vệ của Đạc Hối, tạo hỗn loạn trong hoàng thành, mê hoặc Xiển Tu Quân.”

Mặc Phi giật mình, tiếp lời nói: “Dưới tình huống cấp bách khi đó, khẳng định Xiển Tu Quân sẽ không kịp phân rõ thật giả, hấn chỉ biết là, một khi hoàng thành bị Đạc Hối khống chế, điều đó có nghĩa rằng hấn sẽ không còn cơ hội nào nữa mà thôi.”

Vu Việt gật đầu: “Đúng vậy, cho nên Xiển Tu Quân lập tức phái thân binh của mình vây quanh hoàng thành, vì thế, âm mưu giả loạn đã biến thành mưu loạn thực sự.

“Lợi hại.” Mặc Phi vỗ tay.

“Có điều, bốn vương cũng không cho rằng Khánh Vương không có hậu chiêu.” Vu Việt lại nói, “Đám người Xiển Tu Quân chỉ thấy được thực lực một mặt của bọn họ, tự cho đã nắm chắc thắng lợi trong tay, nhưng mà bốn vương xem ra, dù cho Khánh Vương có chết thật, thì cũng không tới lượt bọn họ phát triển lớn mạnh, huống hồ, bên người Khánh Vương vẫn còn có một Tê Túc.”

Mặc Phi chân chờ một hồi, nói: “Tê Túc là con của Xiển Tu Quân.”

“Phải không?” Vu Việt cười lạnh, “Chưa chắc hấn đã là một người con tốt.”

Trong mắt Mặc Phi tăng thêm vài phần nghi hoặc.

Vu Việt thân nhiên nói: “Hãy chờ xem, phong vân Đế Phách này sẽ biến sắc nhanh thôi, nội loạn chân chính vừa mới bắt đầu. Chúng ta cứ ở chỗ này, lẳng lặng nhìn bọn chúng tự giết lẫn nhau đi.”

“Khi nào quay về Chiêu Quốc đây?”

“Trước mắt không được, đợi hết mùa đông chúng ta trở về đi.”

Trong mùa đông đó, chỉ sợ U Quốc cũng đã bắt đầu đại loạn rồi.

Đang lúc Mặc Phi trầm tư, đột nhiên thân thể nàng bay lên, bị, lại bị Vu Việt ôm lên.

“Chủ... Chủ công, ngài làm cái gì vậy?”

“Đưa người lên giường nghỉ ngơi.”

“Ta, chân ta đã không còn đau như trước rồi, có thể tự mình đi được, bị ôm như vậy còn ra thể thống gì nữa?”

Vu Việt cười nói: “Hiện giờ trong phòng không có người thứ ba, để ý thể thống làm cái gì?”

“Cái này...” Không đợi Mặc Phi nói xong, Vu Việt đã đưa nàng lên trên giường.

“Người nghỉ ngơi trước đi, bốn vương còn chút việc cần xử lý, sau bữa tối thì để thị nữ giúp người tắm rửa, bốn vương sẽ tới ngủ cùng với người.”

“Ngủ cùng?” Giọng nói Mặc Phi cao lên mấy độ, một lát sau lại hạ giọng, nói, “Vì sao phải ngủ chung?”

“Vừa rồi không phải đại phu đã nói sao? Trước khi vết thương của người khỏi hẳn, có khả năng sẽ phát sốt, hơn nữa hiện giờ trời đông rét lạnh, dễ nhiễm phong hàn, bốn vương phải trông chừng người, không cho phép người bị bệnh nữa.”

“... Cái này, để thị nữ làm là được rồi.”

Sắc mặt Vu Việt trầm xuống: “Người muốn thị nữ bồi người ngủ?”

“Không...”

Vu Việt lại nói: “Nơi này cũng không phải là phủ Nhung Trăn ở Chiêu Quốc, chúng ta không thể tùy ý quá mức được.”

“Nói như vậy...”

“Rồi, vậy là đã định! Không được kháng mệnh. Chỉ là ngủ chung mà thôi, bốn vương sẽ không làm cái gì cả.” Vu Việt ý vị thâm trường nhìn “Hắn” một cái, “Người nghỉ ngơi cho tốt, bốn vương đi trước.”

Mặc Phi ngây ngốc nhìn Vu Việt nghênh ngang rời đi, một câu đầy đủ cũng không nói được.

Không xong rồi, trên người nàng còn cất giấu bí mật lớn, đồng giường cộng chằm với Vu Việt cũng đâu thể cảnh giác mãi cho đến hừng đông được?

Còn có, rốt cuộc Phương Thần có thân phận gì? Chẳng lẽ là gián điệp mà Vu Việt sớm đã sắp xếp ở Khánh Quốc sao? Gián điệp nhỏ như vậy?

Ai, quên đi, có vấn đề gì đợi tỉnh lại rồi nghiên cứu vậy! Nàng mệt mỏi quá rồi...

77. Q.2 - Chương 77: Đế Phách Cao Chót Vót (mười)

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Mặc Phi cảm thấy bản thân như đang chìm nổi trong hư không, xung quanh là một khoảng mở rộng, tĩnh lặng đáng sợ, thậm chí ngay cả tiếng hô hấp và tiếng tim đập của mình cũng không nghe thấy. Cái loại cảm giác vô trọng lực, không có chỗ nào dựa vào này làm cho người ta luống cuống...

Mặc Phi mở mắt ra, thất thần đánh giá địa phương xa lạ trước mắt, cho đến tận lúc phát hiện một luồng sương đen đang như ẩn như hiện cách đó không xa, nàng mới chậm rãi tìm được ý thức của mình.

Mặc Phi nhìn chuôi dao bên cạnh gối, sau đó mới ngồi dậy, nhẹ giọng nói: “Trạm Nghệ?”

Luồng sương đen dường như không nghe thấy, chỉ lẳng lặng trôi nổi ở trong này.

Tình huống của Trạm Nghệ không thích hợp lắm, oán khí trước kia có thể rõ ràng cảm nhận được thì nay lại chỉ còn mờ nhạt, nhưng mà Mặc Phi lại càng hề cảm nhận được chút vui vẻ nào trong đó cả, không có oán khí, Trạm Nghệ giống như bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất, có câu nói “Ai đại mặc quá vu tâm tử*”, đại khái chính là dùng để hình dung tâm tình muốn tan biến của u hồn lúc này.

* Ai đại mặc quá vu tâm tử: chuyện đáng buồn nhất khiến cho ý chí, tâm tình sa sút, uể oải, không thể nào tự thoát ra được. Dùng để hình dung một người vô cùng tuyệt vọng đối với một sự việc hay một ai đó.

“Trạm Nghệ, ngươi làm sao vậy?” Mặc Phi lại hỏi. Lần trước, phản ứng của Trạm Nghệ sau khi mượn tay thị vệ ám sát Khánh Vương hoàn toàn không giống với dáng vẻ đã đạt được tâm nguyện, ngược lại, giống như đã phát hiện ra một bí mật không thể tin được nào đó khiến cho khiếp sợ, luống cuống.

Không có gì... Rốt cuộc giọng nói của Trạm Nghệ cũng truyền đến, Chỉ cảm thấy mệt chết đi thôi.

“Ngày đó... Ngày đó ở hoàng cung, rốt cuộc ngươi đã xảy ra chuyện gì?”

Trạm Nghệ yên lặng một hồi, mới trả lời: Ta muốn xin lỗi người trước, bởi vì ta sốt ruột báo thù mới mang đến cho người phiền toái lớn như vậy.

“Điều này không cần phải nhắc lại nữa.” Mặc Phi lo lắng nói, “Quan trọng là ngươi làm sao thế?” Hồn thể của Trạm Nghệ lập loè, cứ cách một khoảng thời gian lại âm ỉ đi vài phần, loại tình huống này khiến cho người nhìn cảm thấy bất an.

Trạm Nghệ nói: Ta đau khổ chờ đợi mấy trăm năm vì muốn đoạn tuyệt hoàn toàn huyết mạch của Cừu Vinh. Nhưng mà khi ta đâm dao về phía nam nhân kia, ta lại thấy trên gáy hắn có “Thiên Quân Chi Dực”* .

* Thiên Quân Chi Dực: đôi cánh của Thiên Quân.

“Thiên Quân Chi Dực” ?”

Thiên Quân chính là vị thần thủ hộ của Tàn tộc chúng ta, mỗi khi có người kế thừa Tàn tộc, trên gáy đều xuất hiện một ký hiệu hình đôi cánh, chính là “Thiên Quân Chi Dực”. Trước khi Tàn tộc bị tuyệt diệt, ngoài ta, người có được Thiên Quân Chi Dực chỉ có muội muội của ta —— Trạm Lê.

“Ý ngươi là...” Mặc Phi lộ ra vẻ kinh hãi.

Đúng vậy, ha ha, cái tên Khánh Vương kia, chẳng những là hậu đại của Cừu Vinh, mà cũng là hậu đại của muội muội ta. Quá nực cười! Muội muội ta sinh con cho Cừu Vinh! Là đứa con của kẻ vô sỉ đã diệt toàn tộc chúng ta!

Hóa ra sự thật đúng là như thế, Mặc Phi suy nghĩ nói: “Trạm Nghệ, ngươi có từng nghĩ đến, vì sao huyết mạch của Cừu Vinh phải thừa nhận nguyên rửa của Tàn tộc, vậy mà có thể kéo dài đến nay chưa đoạn tuyệt hay không?”

Là do ông trời bất công!

“Cũng không phải.” Mặc Phi lắc đầu nói, “Nguyên rửa của Tàn tộc gần như đã đoạn tuyệt huyết mạch của Cừu Vinh, vậy mà con cháu vẫn truyền thừa cho đến tận nay, quả là dị số. Trước đây không lâu ta cũng từng nghi hoặc, nhưng nghe lời của ngươi nói vừa rồi, Khánh Vương kia cũng chính là hậu nhân của muội muội ngươi, cuối cùng đã hiểu được, hóa ra, muội muội Trạm Lê của ngươi luôn luôn bảo vệ bọn họ.”

Bảo vệ bọn họ? Vì sao Trạm Lê lại bảo vệ con của kẻ thù! Giọng nói của Trạm Nghệ tràn ngập phẫn nộ.

Trong mắt Mặc Phi ẩn hiện vẻ bi thương, nhẹ nhàng nói: “Nàng không bảo vệ con của kẻ thù, mà là huyết mạch duy nhất của Tàn tộc.”

Huyết mạch duy nhất của Tần tộc! Những lời này giống như tiếng chuông lớn gõ mạnh vào bên trong hồn phách của Trạng Nghê, làm cho hắn không ngừng cuộn cuộn sôi trào.

Đúng vậy, Tần tộc bị giết tộc, thế gian vốn không còn người Tần tộc, nhưng mà ở bên trong tuyệt vọng, hắn lại nhìn thấy “Thiên Quân Chi Dực”, đó là tín ngưỡng của Tần tộc.

Thiên Quân bất diệt, Tần tộc không dứt.

Hóa ra, trong lúc hắn không ngừng nghĩ đến việc báo thù, muội muội của hắn đã sáng tạo ra hi vọng cho Tần tộc, hi vọng duy nhất trong tuyệt cảnh.

Muội muội... Muội muội... năm đó, nàng đã mang tâm tình gì mà nương thân nơi kẻ thù, điều này phải cần có bao nhiêu kiên nghị? Hắn thân là ca ca, lại làm ra cái gì?

Mặc Phi than nhẹ một tiếng.

“Phong lai sơ trúc, nhận quá hàn đàm, sự lai nhi tâm thủy hiện, sự khứ nhi tâm tùy khứ*. Trạng nghê, có thể buông bỏ cừ hận được rồi.”

* Đoạn trên trích từ bài “Phong lai sơ trúc”:

Dịch thơ:

Gió đến bụi trúc

Nhận bay qua đầm nước lạnh

Việc đến thì tâm khởi

Việc qua thì tâm hoàn không.

Nguồn: Đây

Thù hận mấy trăm năm, cuối cùng cũng cuốn theo gió thổi... Ta, nên buông xuống... Giọng nói của Trạng Nghê trống trải mà ấm áp.

Luồng sương đen trở nên mơ hồ, giống như sắp biến mất.

Mặc Phi kinh hãi, cái này đâu giống như đã được siêu độ, ngược lại giống như... Giống như sắp hồn phi phách tán.

Tuy rằng nàng không biết sau khi chết đi, linh hồn của người thế giới này sẽ đi tới phương nào, hoặc là hóa thành gió, hoặc là hóa thành sương, nhưng tuyệt đối không phải hoàn toàn tiêu tán.

“Trạng Nghê, đừng!” Mặc Phi vội vàng nói, “Người có chắc, một đao người đâm Khánh Vương sẽ không lấy đi tính mạng của hắn không?”

Luồng sương đen không mờ nhạt thêm nữa, ẩn ẩn hiện hiện, biến thành trạng thái bán trong suốt.

“Trạng Nghê, người cũng không muốn người nọ chết đi đúng không? Đó chính là huyết mạch duy nhất mà muội muội người nhấn nhọc lưu lại đến tận bây giờ.”

... Ở lại, còn có thể làm được gì?

“Ít nhất còn có thể nhìn hắn truyền thừa huyết mạch Tần tộc cho đời sau. Nguyên rửa của Tần tộc sẽ dần dần biến mất, ‘Thiên Quân Chi Dực’ sẽ được Trạng Lê bảo hộ kéo dài không dứt. Người, không muốn tận mắt nhìn sao?”

Trạng Nghê yên lặng, luồng sương giữa không trung dần dần trở nên ổn định, ngưng tụ lại.

Mặc Phi âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Phù Đồ, niệm cho ta vài lần Tâm kinh đi!

Mặc Phi gật đầu, nhìn hồn thể của Trạng Nghê trở lại bên trong chuôi dao.

Nàng ngồi xuống, hai tay nhẹ nhàng đặt trên bụng, từ từ niệm: “Quan tự tại bồ tát, hành thâm bàn nhược ba la mật đa thì, chiếu kiến ngũ uẩn giai không, độ nhất thiết khổ ách.”

Theo tiếng nàng niệm tụng, Ngọc Phù trên cổ phát ra vầng sáng nhàn nhạt, chậm rãi gột rửa cả thân thể của nàng, ngay cả vết thương trên chân nàng cũng được chiếu tới, có điều Mặc Phi vẫn chưa phát hiện.

Sau khi niệm vài lần, Mặc Phi cũng không ngủ được, nàng đứng dậy mặc áo khoác rồi xuống giường, đi vài bước mới phát hiện chân của mình không còn đau như trước nữa.

Kỳ quái! Uống công nàng còn định nghiền rằng chịu đựng, kết quả lại chỉ cảm thấy một chút đau đớn. Chẳng lẽ lọ thuốc trị thương kia có hiệu nghiệm như vậy sao? Chỉ mới mấy giờ đồng hồ mà đã sắp khỏi hẳn?

Lắc lắc đầu, quên đi, không đau là chuyện tốt, ít nhất cũng thuận tiện cho việc tắm rửa hơn.

Mặc Phi đi ra cửa gọi một thị nữ lại, dặn dò chuẩn bị một thùng nước ấm, mang đồ ăn tối muộn một chút.

Những chuyện này còn dễ làm, nàng nhớ Vu Việt có nói đêm nay sẽ ngủ chung với nàng, đó mới là chuyện khiến người ta đau đầu.

Tắm rửa, ăn cơm chiều xong thì đến giờ Tuất*, mà Mặc Phi lại hoàn toàn không buồn ngủ. Nàng cho người hầu mang tới mấy bộ sách, đốt đèn đọc.

*Giờ Tuất: 19h – 21h.

Mặc Phi đắm chìm bên trong niềm vui thú đọc sách, thời gian bất tri bất giác trôi qua.

Vu Việt lặng yên không tiếng động đi vào, nhìn thấy Mặc Phi tựa thân mình vào bàn, một tay cầm thẻ tre, một tay chống trán, vẻ mặt vô cùng chuyên chú. Đại khái là vì thoát khỏi nguy hiểm, biểu hiện của nàng tùy tiện mà thoải mái, thậm chí còn có vài phần lười biếng.

Vu Việt đứng cách đó không xa lẳng lặng nhìn hồi lâu, cho đến khi thân thể Mặc Phi cứng ngắc mà chuyển đổi tư thế ngồi, hẳn mới mở miệng gọi một tiếng: “Phù Đồ.”

Mặc Phi ngẩng đầu, vẻ mặt hơi ngây ra, tựa hồ vẫn còn chưa trở lại thế giới hiện thực.

“Chủ công.” Thấy rõ là Vu Việt, nàng hoàn hồn, buông thẻ tre định hành lễ, Vu Việt bước vài bước lại gần giữ chặt nàng, nói: “Không cần đa lễ, cẩn thận chân bị thương của ngươi.”

“Đa tạ Chủ công quan tâm, nghỉ ngơi nửa ngày, vết thương đã không còn đáng ngại.”

Vu Việt nghĩ Mặc Phi nói như vậy là để mình an tâm, cũng không để ý, chỉ nói: “Sắc trời đã tối muộn, Phù Đồ đi nghỉ ngơi sớm đi.”

Lúc này Mặc Phi mới nhớ đến việc Vu Việt muốn đồng giường cộng chằm với nàng, cảm thấy không thể yên lòng, tuy rằng vẻ mặt không có biểu hiện gì, nhưng mà thân thể lại căng cứng.

Vu Việt tùy ý ngồi ở bên người nàng, nhìn ra phía ngoài cửa sổ nói: “Phù Đồ, sau khi bị bắt, ngươi có từng sợ hãi không?”

Mặc Phi quay đầu nhìn về phía sườn mặt trái của Vu Việt, gương mặt cương nghị không nhìn ra cảm xúc nào, nhưng hỏi vấn đề như vậy có vẻ không giống với phong cách của Vu Việt.

Nàng trả lời: “Sợ hãi cũng không có ích gì, chỉ có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh.”

“Vậy, nếu như không ai tới cứu ngươi, ngươi có an tâm ở lại Khánh Quốc như thế không?”

“Chủ công,” Mặc Phi thận trọng nói, “Phù Đồ không phải là một thần tử có hai lòng. Bất kể trước mắt có khó khăn gian khổ như thế nào, Phù Đồ đều sẽ nghĩ cách quay trở lại Chiếu Quốc.”

Trên thực tế, có khả năng đây chính là tâm lý chim non của nàng, một khi đã nhận định một nơi, hay là một cá nhân nào, sẽ không dễ dàng buông bỏ.

Khóe miệng Vu Việt lộ ra ý cười, ánh mắt nhìn Mặc Phi vô cùng nhu hòa.

“Bốn vương cũng vậy, bất kể có bao nhiêu khó khăn, bốn Vương cũng phải mang ngươi về Chiếu Quốc.”

Mặc Phi dời tầm mắt, trách cứ nói: “Chủ công không nên mạo hiểm chỉ vì một hạ thần, nếu không có người ngựa Chủ công sớm sắp xếp ở Đê Phách, vậy thì việc này chắc chắn sẽ hung hiểm vạn phần. Chủ công là Quân vương của Chiếu Quốc, sao có thể đặt bản thân vào hiểm địa được?”

“Bổn vương hiểu mà, sẽ không có thêm lần thứ hai nữa, bổn vương sẽ giữ chặt người ở bên người.”

Trong lòng Mặc Phi khẽ run lên, ngẩng đầu nhìn thẳng hấn, cặp mắt như chim ưng lộ ra vẻ thâm thúy khó có thể hình dung được. Chẳng lẽ nam nhân này chung giường với nàng, là sợ nàng bị người khác bắt đi sao?

Mặc Phi thu lại tầm mắt, nhẹ nhàng trả lời: “Đa tạ Chủ công.”

Vu Việt rũ mắt xuống, trong lòng có vài phần thất vọng, không biết bản thân đang chờ mong cái gì?

Quên đi, còn nhiều thời gian. Một ngày nào đó, Phù Đồ sẽ giao toàn tâm cho hấn.

“Muộn rồi, nghỉ ngơi đi.” Nói xong, Vu Việt dang tay ra ôm “Hấn”.

Mặc Phi vội đứng lên, khước từ nói: “Không có việc gì, không dám phiền toái Chủ công.”

Vu Việt lại không để ý tới lời cự tuyệt của “Hấn”, kéo một cái đã ôm “Hấn” vào trong lòng, đi nhanh vài bước trở lại phòng.

Mặc Phi vài lần mở miệng định nói, cuối cùng lại không nói gì, so với việc lãng phí thời gian giây dựa, còn không bằng để hấn mau chóng hoàn thành quá trình này.

Trong phòng không có thắp đèn, phải nhìn sát vào bình phong mới thấy ánh sáng của cảnh vật.

Mặc Phi ngồi ở trên giường nhìn Vu Việt cởi áo, tháo thắt lưng. Nàng biết ở Phương phủ, thân phận của Vu Việt vẫn là một bí mật, bình thường đều tự xưng là võ sư của Phương Thần, ăn, mặc, ở, đi lại, tất cả đều giản lược. So với một đoàn người hầu ở Chiếu Quốc lúc trước, đãi ngộ kém hơn rất nhiều.

Ừa, bây giờ nàng nghĩ đến những chuyện vô dụng đó làm gì nhỉ?

“Người muốn mặc cả áo khoác đi ngủ à?” Vu Việt mặc một thân áo đơn ngồi lên giường, nhìn Mặc Phi vẫn không có động tác nào, không khỏi nói.

“Không phải.” Mặc Phi ngồi quỳ xuống, chậm rãi cởi bỏ áo ngoài, may mà hiện giờ trời đang rét lạnh, y phục trên người dày, bình thường mặc cả hai áo đi ngủ cũng không có gì kì lạ.

Vu Việt xuất thần nhìn Phù Đồ đang đưa lưng về phía hấn mà cởi áo, hấn chỉ cần duỗi tay ra là có thể chạm vào “Hấn”, nhưng mà hấn lại không dám.

“Chủ công nghỉ ngơi đi!” Mặc Phi đặt áo khoác ngoài ở bên gối, sau đó lấy một chiếc chăn bên người đắp cho Vu Việt.

Vì việc này, nàng đã gọi riêng người chuẩn bị nhiều hơn một chiếc chăn. Không phải là nàng chưa từng ngủ chung với bằng hữu là nam, trước kia, khi đi khảo cổ, rất nhiều người phải chen chúc mà ngủ bên trong một cái lều trại, nhưng mà khi đó không phân biệt được nam nữ, cho nên nàng không có cảm xúc ngại ngùng như thế này.

Nếu như chỉ đơn thuần là ngủ, nàng có thể không thèm để ý, nhưng sợ là sợ Vu Việt đột nhiên bộc phát thú tính...

“Vì sao phải có hai cái chăn?” Vu Việt hơi bất mãn.

Mặc Phi dang tay miêu tả dáng người Vu Việt một chút, nói: “Chủ công, ngài thân cao thể tráng, chỉ sợ một chăn không đủ cho hai người. Nay trời đông rét lạnh, không cẩn thận sẽ rất dễ bị cảm.”

Vu Việt rất muốn nói rằng ngủ trong lòng hấn sẽ hoàn toàn không phải lo lắng bị cảm lạnh, cuối cùng nghĩ đến kháng cự của Phù Đồ, đành phải nghiêm mặt bảo trì trầm mặc.

Hai người, mỗi người ôm một chăn, quy củ mà nằm, ánh mắt nhìn chằm chằm lên đỉnh giường, không hề buồn ngủ.

Hơi thở ôn nhu mà thanh nhã trên người Mặc Phi khiến cho Vu Việt xao động không thôi.

Sự tồn tại mãnh liệt không thể xem như không có của Vu Việt cũng làm cho Mặc Phi khẩn trương không hiểu.

“Phù Đồ...”

“Chủ công...”

Hai người đồng thời mở miệng, lại cùng nhau im tiếng.

Mặc Phi cố nhịn xúc động, nói: “Chủ công, ngài nói trước đi.”

“Khụ, từ từ, đêm dài, không buồn ngủ, không bằng Phù Đồ kể chuyện cho bốn vương nghe đi!” Phù Đồ rất giỏi việc ẩn dụ đạo lý vào bên trong câu chuyện, hẳn rất có hứng thú, vừa vắn cũng có thể giảm bớt không khí ngưng trệ hiện thời.

“Vâng.” Mặc Phi nhẹ nhàng thở ra, vừa rồi nàng cũng chuẩn bị đề nghị như vậy.

“Tương truyền rất lâu trước kia, có một tiểu quốc...”

Giọng nói của Mặc Phi chậm rãi vang lên trong căn phòng yên tĩnh mờ ảo, từ lúc câu chuyện được kể lên, cảm giác xấu hổ tràn ngập giữa hai người hoàn toàn biến mất.

Cho đến khi đêm đã rất muộn, giọng nói của Mặc Phi dần dần dứt quãng, hai người mới một mỗi tiến vào mộng đẹp...

Sáng sớm hôm sau, Phương Thần mang theo tinh thần no đủ đi gọi Mặc Phi rời giường, mới vừa đi đến cạnh cửa đã nhìn thấy một thị nữ đang định đẩy cửa đi vào, hắn vội hỏi: “Phù Đồ đã dậy chưa?”

Thị nữ hành lễ nói: “Chưa ạ, tiểu nô đang định đi gọi.”

“Người đi múc nước đi, để ta gọi hắn!”

Thị nữ lên tiếng, lui xuống.

Phương Thần nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, rón ra rón rén đi vào, chuẩn bị dọa Mặc Phi một cái.

Ai ngờ vừa mới tiến đến bên giường, ngược lại bị hoảng sợ. Trên giường chẳng những có Mặc Phi, lại còn có cả phụ thân Vu Việt của hắn. Cái chăn vốn trên người Vu Việt đã rũ nửa xuống mặt đất, mà bản thân hắn lại chui vào chăn của Mặc Phi, hai tay gắt gao ôm chặt “Hắn” vào trong ngực, trán của hai người đối diện nhau, hơi thở giao hòa, thoát nhìn vừa hài hòa lại vừa ái muội...

Phương Thần che miệng lại, động tác lui về phía sau nàng trở nên nhẹ nhàng.

Phụ thân đại nhân và Phù Đồ, rốt cuộc là như thế nào thế...

78. Q.2 - Chương 78: Đế Phách Cao Chót Vót (mười Một)

Xiển Tu Quân mưu loạn khiến cho toàn bộ Đế Phách rung chuyển, mọi việc xảy ra quá mức đột ngột, chỉ mới gần một ngày mà phong vân đã biến sắc, hoàng cung đổi chủ, Khánh Vương cùng Vương hậu mất tích, quân thủ thành Đế Phách nhanh chóng đổi tướng, dân chúng bị yêu cầu cấm ngôn luận, chúng sĩ tử cũng không thể nghị luận bừa bãi về triều cực.

Sau khi khống chế hoàng cung, Xiển Tu Quân mới biết được Đạc Hối vẫn chưa có hành động gì, hơn nữa cũng bởi điều này mà bị chỉ trích, liên minh giữa hai người không khỏi xuất hiện hiềm khích. Tuy nhiên sự việc đã đến nước này, bọn họ chỉ có thể đi chung một con đường, trước tiên là phái binh lính đóng giữ ở cửa thành, sau đó phái mật thám đi đến nơi trú đóng của quân Kim Long, truy xét hành tung của đám người Khánh Vương, đồng thời thúc giục quân viện trợ mau chóng tiến trú vào Đế Phách...

Tê Túc mang Khánh Vương đang bị hôn mê chạy theo mật đạo ra khỏi hoàng thành, trải qua hơn một ngày, rốt cuộc đã chạy tới nơi đội quân Kim Long Kim trú đóng.

Thượng tướng Thiển Mục của đội quân Kim Long biết được tình hình cụ thể, vô cùng tức giận, thẳng thừng khiển trách đám người Xiển Tu Quân đại nghịch bất đạo, ngay lập tức đã muốn dẫn quân tiến vào hoàng thành quét sạch.

Tê Túc ngăn cản nói: “Tướng quân, muốn đoạt lại hoàng thành cũng không khó, khó là làm thế nào để yên ổn thế cục. Nay bệ hạ trọng thương chưa tỉnh, cho dù có trở lại hoàng cung cũng chỉ tăng thêm chuyện xấu, đến lúc đó, nếu không thể tiêu diệt gọn phản quân trong một lần, chờ đợi chúng ta chính là cát cứ phân liệt, rất có khả năng đám người Xiển Tu Quân sẽ dựa vào một ngọn cờ khác, chiếm cứ yếu địa, hoàn toàn thoát khỏi Khánh Quốc.”

“Vậy người cảm thấy nên làm thế nào?” Sắc mặt Thiển Mục ngưng trọng dò hỏi.

“Đầu tiên, chúng ta phải xin Vương hậu thay mặt phát chiếu chỉ, ngăn cản An Ngưỡng lãnh binh trở về ủng hộ Xiển Tu Quân.”

“An Ngưỡng?” Thiển Mục nhíu mày nói, “Người này là môn sinh của Đạc Hối, sẽ tuân theo chiếu chỉ sao?”

“Nhất định sẽ tuân theo.” Tê Túc khẳng định nói, “An Ngưỡng là người ngay thẳng, biết được đại nghĩa, năm đó, bởi vì được Đạc Hối tiến cử mà vẫn cảm tạ việc này trong lòng, nếu như Khánh Vương băng hà, không có ai kế vị, như vậy An Ngưỡng sẽ trung thành coi Đạc Hối là chủ nhân, sai đâu đánh đó, tuy nhiên hiện giờ Khánh Vương khỏe mạnh, lại có Vương hậu tự mình phát chiếu, chắc chắn hẳn sẽ do dự, ít nhất cũng sẽ ngừng quân quan sát tình hình.”

Thiển Mục gật gật đầu: “Có lý.”

“Sau đó, cần phái người đến hoàng thành giám thị hướng đi của phản quân, điều tra trong triều có bao nhiêu người trở thành loạn đảng, có lẽ lần này chính là thời cơ cho Khánh Quốc tiến hành tẩy sạch triều đình, đợi bệ hạ trở lại cung, nhất định có thể tự mình củng cố triều các.”

Thiển Mục trầm tư một lúc, đột nhiên hạ giọng nói: “Có một vấn đề, nếu bệ hạ bất hạnh...”

Tê Túc hí hóp cười cười: “Tướng quân không cần phải lo lắng quá, tuy rằng bệ hạ không có hoàng nhi, nhưng đã có hoàng nữ.”

“Ý của người là...” Thiển Mục kinh dị nói, “Lập Nữ Vương?”

Tê Túc sóng lớn không sợ nói: “Vương hậu không có tài năng và quyết đoán để trị quốc, nhưng mà hoàng nữ này lại vô cùng có trí tuệ, lập làm Nữ Vương cũng không có gì không thể.”

“Nhưng mà Khánh Quốc chưa bao giờ có tiền lệ Nữ Vương nắm quyền cả.”

“Tại hạ biết.” Tê Túc nhéo một góc áo, không nhanh không chậm nói, “Đó chỉ là việc khi bất đắc dĩ thôi, trước mắt, ngoại trừ Khánh Vương ra, người duy nhất có thể được chúng thần tán thành cũng chỉ có công chúa. Đợi công chúa lớn lên, kén rể sinh long tử, đó mới chính là người kế thừa chính thức của Khánh Quốc.”

“Cái này...”

“Tướng quân, đó chỉ là tình huống xấu nhất, tại hạ tin rằng bệ hạ sẽ gắng gượng được thôi.”

Thiển Mục thở dài, chỉ có thể bất đắc dĩ gật gật đầu.

Một lát hẳn mới hỏi: “Nên phái ai đi giám thị phản quân đây?”

Tê Túc mang vẻ già dặn cười vài tiếng, chấp tay nói: “Tại hạ sẽ đi.”

Tê Túc chủ động xin đi giết giặc là cũng có suy tính riêng, thứ nhất, Xiển Tu Quân là phụ thân, cơ bản sẽ không bố trí phòng vệ với hắn, tuy rằng quan hệ của bọn họ cũng không tốt, nhưng ít ra sẽ không đến mức chia binh đao vào nhau; thứ hai, Xiển Tu Quân không biết hẳn là thân sử của Khánh Vương, cũng không biết đám người Khánh Vương được hắn cứu ra hoàng cung. Như vậy, hẳn gần như có thể suôn sẻ ở Đế Phách mà không bị ngăn trở.

Tê Túc cười lạnh: phụ thân đại nhân, người bị người ta tính thành một quân cờ, đúng là tự chịu diệt vong mà.

Có điều trước đó, hẳn còn có một việc phải làm, chính là phải tìm ra chỗ của đám người Phù Đồ và Vu Việt, trong tình huống giới nghiêm như thế này, bọn họ chắc chắn vẫn còn tránh ở một nơi nào đó trong Đế Phách chưa rời đi...

Giờ phút này ở Phương phủ, khi cùng dùng bữa, Vu Việt giới thiệu với Mặc Phi: “Phù Đồ, tên bướng bỉnh này chính là nhi tử của bốn vương, vốn tên là Lạc Thần.”

Cánh tay cầm đũa của Mặc Phi ngưng giữa không trung, vẻ mặt đờ đẫn nhìn về phía Phương Thần đang mỉm cười, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

“Phương Thần là nhi tử của Chủ công?” Mặc Phi có phần không chắc chắn, nhẹ giọng hỏi một câu.

Vu Việt gật đầu, Lạc Thần (Từ chỗ này bắt đầu sửa “Phương Thần” thành “Lạc Thần”) cũng gật đầu.

Mặc Phi nhìn trái nhìn phải, một người thì lạnh lùng nghiêm túc, một người thì sáng sủa hoạt bát, bọn họ... Có chỗ nào giống cha con? Được rồi, nhìn kỹ lại, quả thật mặt mày của Lạc Thần có vài phần tương tự với Vu Việt, nhưng mà khí chất của bọn họ thì lại cách nhau như trời vực. Mặc Phi cảm thán trong lòng: Di truyền biến dị, nhất định là di truyền biến dị!

Sau khi người nhà bị ám sát, Vu Việt đã đưa người con duy nhất đến nơi khác nuôi nấng, không ngờ lại đưa đến Khánh Quốc xa xôi như thế này, trong lúc ở đây cũng tự thành lập thế lực và mạng lưới tình báo của chính mình, phần quả quyết và mưu tính sâu xa này không thể không bội phục được.

Có điều Mặc Phi cũng không biết, kế hoạch này chính là do Minh Hàn thiết lập, người này quả không hổ là thiên tài.

Lạc Thần nhìn chằm chằm Mặc Phi một lúc lâu, thất vọng nói: “Cứ tưởng rằng chuyện này có thể làm Phù Đồ chấn động đâu, kết quả ngài vẫn bình tĩnh như vậy.”

Ha ha, thực ngượng ngùng. Sắc mặt Mặc Phi không chút thay đổi nói: “Tiểu công tử, tại hạ vô cùng giật mình.”

Lạc Thần im lặng.

Vu Việt cầm lấy cái chén che khuất ý cười bên miệng của mình, muốn Phù Đồ sợ hãi, nói dễ như vậy sao? Mặc dù đêm đó bị hấn cường hôn, người này cũng chỉ có trừng mắt nhìn mà thôi.

Thế giới này, ai biết được mặt than là cái loại thần khí gì...

Ba người ăn cơm đơn giản xong, hẹn nhau đi đến thư phòng chơi cờ nói chuyện phiếm.

So sánh với sóng ngầm mãnh liệt ở Đế Phách, mấy người Phương phủ lại rất thông dong bình tĩnh, ngoại trừ việc phái người đi lưu ý biến hóa trong ngoài ở Đế Phách ra, thời gian nhàn hạ còn lại thì phẩm trà chơi cờ, hoặc là trao đổi cái nhìn về thế cục, chờ đợi thời cơ rời đi.

“Chủ công, kỳ nghệ của ngài công thủ vẹn toàn, Phù Đồ khâm phục.”

Vu Việt nhíu mày: “Xem ra Phù Đồ muốn nhận thua rồi.”

“Nói vẫn còn quá sớm.” Mặc Phi nhẹ nhàng đặt một quân cờ lên bàn cờ, từ từ nói, “Nhìn thì như địch nhân đã nắm chắc thắng lợi, kì thực lại cư an mà không tư nguy*.”

* Cư an mà không tư nguy: Sống trong thời bình mà không nghĩ đến thời chiến.

Trong mắt Vu Việt chợt lóe sáng, lẳng lặng nhìn quân cờ Mặc Phi vừa hạ, suy tư về hậu chiêu của “Hấn”. Sau một lúc lâu, hẳn mới đi tiếp một nước: “Thế tiểu mà mưu cường, giống như khỉ đội mũ người*.” Đây là nói Mặc Phi lấy trứng chọi đá, vô công tự tổn hại.

* Khỉ đội mũ người: chú trọng hình thức, tô vẽ cho đẹp mà không biết thực chất mình xấu xí yếu kém.

Mặc Phi cũng không gấp, tiếp tục nhìn, đồng thời nói: “So sánh không bằng luận tâm, luận tâm không bằng thuật phân biệt.” Ý nghĩa của lời này là quan sát mặt ngoài không bằng hiểu được bên trong, hiểu được bên trong không bằng xét lại mặt ngoài. Người cũng giống như một quân cờ, thắng bại thường thường không phải chỉ đơn giản giống như mặt ngoài.

Vu Việt nhìn Mặc Phi đang thong dong tự nhiên, lại nhìn vào bàn cờ trước mặt, không nghĩ ra một cuộc phân thắng của “Hắn” ở nơi nào.

Hai người lại hạ vài quân cờ, đột nhiên Vu Việt “Ồ” một tiếng, tay cầm cờ đặt bên cạnh hộp cờ. Trong lòng hắn kinh dị, hóa ra không biết khi nào, hướng đi của bàn cờ đã xảy ra nghịch chuyển, Quân cờ có cũng được mà không có cũng không sao Mặc Phi hạ lúc trước kia bỗng nhiên biến thành điểm mấu chốt nhất, chiếm cứ phần đất quan trọng nhất, khiến cho cục diện vốn bị vây trong hạ phong trở nên tương xứng.

“Cờ hay.” Vu Việt không nhịn được tán thưởng.

“Quả thật là cờ hay.” Lạc Thần một bên cũng gật đầu đồng tình. Hôm nay coi như hắn đã được mở rộng tầm mắt, kỳ nghệ của hai người này tương đương, lời nói mang châu ngọc, công thủ toàn diện, kiếm đi nghiêng, thật sự là nhìn không khỏi than thở.

Ánh mắt Lạc Thần sáng ngời nhìn hai người Vu Việt và Phù Đồ, tựa như đang nghiên cứu một bức họa cuốn thâm tường ý vị. Từ sau cái ngày nhìn thấy bọn họ ngủ chung giường, trong lòng hắn bắt đầu sinh ra một loại cảm giác kỳ quái. Rõ ràng phụ thân đối xử với Phù Đồ có gì đó khác biệt, hắn chưa bao giờ nhìn được một mặt ấm áp như thế ở phụ thân. Ở trong lòng hắn, đối với phụ thân, hắn luôn kính trọng và có chút xa cách, có lẽ người ngoài cuộc không nhìn ra được, nhưng vài lần ở chung, hắn đều có chút câu nệ, nguyên nhân là do vẻ mặt ác liệt và khí chất lạnh lùng của Vu Việt.

Nhưng mà chỉ cần Phù Đồ có mặt, phụ thân sẽ bất tri bất giác trở nên ôn nhu, tuy rằng có vẻ không có động tác nào quá thân thiết, nhưng ánh mắt này lại không giấu được tình ý ám muội.

Trái tim Lạc Thần đập thành thịch dưng lên, đột nhiên hắn cảm thấy bản thân ở đây hơi bị dư thừa...

Tê Túc trở lại Phương Tường Uyển bái kiến mẫu thân của mình.

“Nương, con đã trở lại.”

Mật Ngọc phu nhân chỉ gật gật đầu, sau đó dùng ánh mắt ý bảo hắn ngồi xuống.

Tê Túc ngồi xuống nói: “Nương, có phải Xiển Tu Quân bên kia có người của ngài hay không?”

Mật Ngọc phu nhân không trả lời, nhưng Tê Túc vẫn nhìn ra đáp án từ vẻ mặt của nàng.

Hắn tiếp tục nói: “Việc này con sẽ xử lý, nương không phải quan tâm quá đâu.”

Đột nhiên Mật Ngọc phu nhân lạnh lùng nhìn về phía hắn, trách mắng: “Người xử lý? Vậy vì sao người phải cứu Phong Đình?”

Tê Túc yên lặng một lát, trả lời: “Khánh Vương không thể chết được.”

“Hắn không chết, Khánh Quốc vĩnh viễn sẽ không tới lượt người khác làm chủ!”

“Nương.” Tê Túc lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ khó có được, hòa hoãn nói, “Khánh Vương mà chết, Xiển Tu Quân sẽ trở nên kiêu ngạo, đến lúc đó con sẽ không có một chút hi vọng nào, phải biết rằng Xiển Tu Quân còn có ba người con trai.”

“Bằng thủ đoạn của người, chẳng lẽ còn không thu thập được kia ba tên nhãi ranh kia sao?”

Tê Túc rũ mắt xuống, thở dài: “Nương, việc này con đều có chủ trương rồi, xin ngài hãy kiên nhẫn chờ đợi.”

“Kiên nhẫn chờ đợi?” Mật Ngọc vợ tay nắm chén trà ra ngoài, cả giận nói, “Ta đã chờ đợi hai mươi mấy năm, vất vả lắm mới chờ được thời cơ tốt bấy giờ, người nói ta còn có thể nhẫn nữa không? Tê Túc, người cũng đừng nên quên thân thể của người! Dòng máu đang chảy trên người người chính là của Cảnh Quốc!”

“Con hiểu mà, có điều vội vàng quá, ngược lại sẽ dễ bị hỏng việc, thời khắc mấu chốt thì lại càng phải cẩn thận hơn.” Tê Túc mím môi, nhớ tới mười mấy năm trước, khiếp sợ khi lần đầu tiên hắn được mẫu thân cho biết thân thể thực sự của mình. Hóa ra hắn không phải là con thân sinh của Xiển Tu Quân, mà là của đại phu Phỉ Thị Cảnh Quốc, mà mẫu thân hắn còn là vương nữ của Cảnh Quốc, thân phận tôn quý. Hai mươi mấy năm trước, sau khi xuất giá không lâu, mẫu thân hồi đô thăm thân nhân, trên đường bị Xiển Tu Quân mới đi sứ Cảnh Quốc về nhìn thấy, kinh ngạc tưởng là tiên nữ, vì thế đã cầm tù nàng, bí mật mang

về Khánh Quốc, từ đó luôn luôn bị giam cầm, trở thành độc chiếm của Xiển Tu Quân, cho đến tận khi Tê Túc sinh ra mới chuyển tới Phượng Tường Uyển.

Xiển Tu Quân không biết là, lúc ấy khi bị bắt đi, Mật Ngọc phu nhân đã mang thai được hơn một tháng, mà Tê Túc lại sinh muộn hơn mười ngày, khiến cho Xiển Tu Quân cũng không hoài nghi thân thể của hần, đến giờ vẫn coi hần là con của mình, có điều, để tránh cho thân phận Mật Ngọc phu nhân bị người khác biết được, cho nên hần vẫn không công bố sự tồn tại của đứa con này ra bên ngoài.

Tên của Mật Ngọc phu nhân vốn là Mật Nhiễm, là vương nữ cao quý của Cảnh Quốc, địa vị tôn sùng, chưa từng nghĩ tới một ngày kia lại bị nhấn chìm trong dục vọng? Bắt đầu từ cái ngày bị Xiển Tu Quân vũ nhục, nàng đã thề phải trả thù. Mật Nhiễm mang một thân không sạch sẽ, không có mặt mũi nào trở lại tổ quốc, chỉ có thể dựa vào đứa con thay nàng hủy diệt một nhà Xiển Tu Quân.

Hiện giờ Khánh Vương trọng thương, Khánh Quốc không có ai khống chế cục diện, Mật Ngọc phu nhân liền cho người xúi dục Xiển Tu Quân mưu phản, thế cục rối loạn, cơ hội cho Tê Túc giải quyết đám người Xiển Tu Quân lại càng lớn, càng hay hơn là, một khi Xiển Tu Quân đoạt vị thành công, Tê Túc có thể trở thành người kế thừa vương vị của Khánh Quốc.

Tê Túc hơi có chút mâu thuẫn đối với việc soán vị, kỳ thật hần cũng không muốn làm vua một nước. Phong Đình có ơn tri ngộ với hần, hơn nữa lại tín nhiệm có thêm, hần một lòng muốn phụ tá hần trở thành một vị Quân vương đệ nhất thiên hạ, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ muốn đoạt đi giang sơn của hần. Nhưng mà kế hoạch không cần nổi biến hóa, cuối cùng Phong Đình lại gặp chuyện.

Chẳng lẽ đây cũng là sắp xếp của Vu Việt? Hần đã làm như thế nào?

Tê Túc nhíu nhíu mày, sau khi đi ra khỏi nơi ở của Mật Ngọc phu nhân, hần lấy ra một ống trúc, dùng miệng gọi Ngọc độc ra, bắt đầu tìm kiếm chỗ của Phù Đồ.

Chỉ thấy Ngọc độc bay vài vòng, sau đó bay theo một phương hướng.

Giờ phút này đã là đêm khuya, trên ngã tư đường không có một bóng người, Tê Túc mang theo hai gã thị vệ nhanh chóng hành động.

Không bao lâu, tiếng kêu của Ngọc độc vang lên trong một tòa nhà, Tê Túc ngẩng đầu nhìn, rốt cuộc lại là phủ đệ của Thừa tướng.

Chẳng lẽ Thừa tướng luôn biểu hiện trung thành lại là gian tế?

Tê Túc vô cùng kinh dị, hần cắn răng, đập một cái tiến vào phủ Thừa tướng.

Đêm nay, bất kể thế nào cũng phải biết được ngọn nguồn, cho dù Vu Việt ở bên trong, hần cũng tin tưởng đối phương tuyệt không dám giống trống khua chiêng mà đấu với hần. Việc cấp bách, chỉ có xác định được đám người Vu Việt có thực sự trốn ở chỗ này hay không, hần mới có thể an tâm được.

Chuyển qua vài hành lang gấp khúc, mấy người đứng trước cửa một căn phòng. Tê Túc thu lại Ngọc độc, sau đó sai thị vệ tránh trên mái nhà để ý động tĩnh bốn phía, sau đó hần cạy mở cửa phòng, khéo léo chui vào.

Trong phòng là một khoảng tối đen, có điều lấy nhãn lực của hần, vẫn có thể lợi dụng ánh trăng nhìn được đại khái. Đi vài bước đến bên giường, trong màn có một bóng dáng đang say ngủ.

Tê Túc có chút khẩn trương không hiểu, chậm rãi chuẩn bị nâng tay xóc màn lên.

“Meo meo...” Đúng lúc này, một tiếng mèo kêu truyền đến từ chỗ tối, sau đó chỉ thấy đụng vào đúng bình hoa trong phòng, phát ra một loạt âm thanh chói tai, trong màn đêm yên tĩnh lại càng trở nên rõ ràng.

Trong lòng Tê Túc hô: Hồngбет!

Quả nhiên, người trên giường bừng tỉnh, sau khi phát hiện bên giường có một cái bóng đen lập tức la hoảng lên: “A —— người là người phương nào? Người đâu mau tới!”

Tê Túc vẫn chưa bị tiếng kêu dọa đến, lấy thân thủ của hắc, hoàn toàn có chế trụ giọng của đối phương kể từ thời điểm phát ra, nhưng mà âm điệu bén nhọn hoàn toàn khác biệt so với Phù Đồ của đối phương làm cho hắc ngậy ngẩn cả người.

Bị đùa giỡn! Trong cơn giận dữ, Tê Túc nhanh chóng chạy ra khỏi phòng, trước khi người của phủ Thừa tướng tiến tới đã chạy ra ngoài.

Không có khả năng! Làm sao Vu Việt có thể tìm được người tháo khóa hòng khẩu của Phù Đồ nhanh như vậy? “Hắc” vừa mới đến, có biết người nào sao?

Đợi chút! Tê Túc lên vào một cái góc âm u chợt dừng lại, sắc mặt hắc ngưng trọng, lập tức nghĩ đến chắc chắn Vu Việt có thể lực ở Đế Phách, mà lúc trước Phù Đồ chắc chắn đã liên lạc được với bọn họ rồi.

Nhưng mà, Phù Đồ liên hệ với bọn họ như thế nào? “Hắc” vẫn luôn bị giám thị mà.

Đáng chết! Quá sơ suất rồi!

Vu Việt, quả nhiên không thể khinh thường được! Ở sâu trong trận địa của địch mà cũng có thể hành động dễ dàng.

Tê Túc nắm chặt hai nắm đấm, trong mắt lộ ra hàn ý sâu sắc...

Ngày hôm sau, trong thành truyền ra một lời đồn kỳ quái, Tối hôm qua, thiên kim của Thừa tướng gặp phải hái hoa tặc, bị chà đạp cực kỳ tàn ác, trận chiến đêm đó thật là kinh thiên động địa, trăng sao cũng phải ngưng ngừng. Hái hoa tặc tận hứng, rống một tiếng cao, dưới sự vây công của thị vệ mà thần nhiên rời đi, không còn một bóng dáng nào...

Tương truyền thiên kim của Thừa tướng có tai heo mũi bò, mắt như chuông đồng, đã qua hai mươi tuổi chưa lấy được chồng, khẩu vị của hái hoa tặc kia quả là đặc biệt mà.

Tê Túc học máu...

79. Q.2 - Chương 79: Đế Phách Cao Chót Vót (mười Hai)

Khi trận tuyết đầu tiên của mùa đông buông xuống, đám người Vu Việt nhận được thư của Minh Hàn, đại ý là: U Quốc đã rơi vào đại loạn, lập xuân là lúc có thể thu lưới, mong Vu Việt sớm ngày về nước.

Lúc này, Đế Phách đã vô cùng huyết vũ tinh phong, không ít tài sĩ trong thành bất mãn với việc Xiển Tu Quân soạn vị, lên án tới tấp, kết quả là phần lớn bị bắt giết, tuy nhiên, cuối cùng thì quân viện trợ của Xiển Tu Quân cũng đã tới, dẫn tới một số lượng lớn dân chúng bắt đầu kéo nhau rời đi, đám người Vu Việt cũng xen lẫn vào trong đám đội ngũ rời khỏi Đế Phách, đi tới Yển Thành chờ đợi tuyết tan.

“Không tốt.” Sắc mặt Vinh Tư ngưng trọng đi vào trong phòng, bấm báo, “Vừa mới lấy được tin tức, Xiển Tu Quân mang binh cướp sạch của cải của phú hộ, rồi sau đó hỏa thiêu thành Đế Phách.”

Vu Việt nhíu nhíu mày, trầm giọng hỏi: “Cái gì? Vì sao hắc phải làm như vậy?”

“Không biết được chi tiết cụ thể, có điều Vinh Tư nhận định, có lẽ Khánh Vương đã có chuyển biến tốt, sắp xuất binh tới Đế Phách, đồng thời Xiển Tu Quân và Đặc Hối chờ lâu không thấy quân viện trợ, chắc chắn sẽ khiếp sợ trong lòng, cho nên không làm thì thôi, đã làm thì làm tới cùng, cướp đoạt tài vật, lương thực tìm đường thoát thân.”

Vu Việt lộ vẻ trầm tư.

Mặc Phi hỏi: “Bọn họ đến chỗ nào rồi? Đi bằng con đường nào?”

“Đây cũng là lo lắng của Vinh Tư, Xiển Tu Quân hướng thẳng đến Yển Thành, dọc theo đường đi phóng hỏa, cướp bóc, giết người, cưỡng ép, bắt binh lính nhập ngũ, phỏng chừng không đến hai ngày nữa sẽ tới nơi này.”

Mặc Phi trầm ngâm nói: “Chư vị có cảm thấy cách thức làm việc ti bỉ thế này rất quen thuộc hay không?”

Vinh Tư sững sốt một lúc.

Vu Việt trả lời: “Người nói đến đám giặc cỏ từng xuất hiện ở các quốc gia sao?”

Mặc Phi gật đầu: “Lúc đầu mọi người đều cho rằng đó là bại binh của tiền Ngu Quốc lén vào, tuy nhiên mấy đám giặc cỏ này được trang bị vũ khí tối tân, lương thảo sung túc, làm việc hung ác, hoàn toàn không giống như đám bại binh đang đào vong.”

“Cũng tức là nói,” Vu Việt bổ sung, “Rất có khả năng đó là bộ cục từ đầu của Xiển Tu Quân? Mục đích là khiến cho binh lực bên trong Khánh Quốc trống rỗng?”

Lạc Thần ở một bên lắng nghe mấy người phân tích, khá có hứng thú.

Vinh Tư lại nói: “Trước mắt thảo luận cũng không có tác dụng gì, quan trọng là tiếp theo chúng ta nên ứng đối như thế nào đây?”

“Xem ra, chúng ta không đợi được đến lập xuân rồi.” Vu Việt ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc mặt bình tĩnh nói, “Lệnh ọi người chuẩn bị sẵn sàng, sáng mai chúng ta lập tức rời khỏi đây, đi tới cửa sông gần nhất, ngồi thuyền rời đi.”

“Vâng.”

Sáng sớm hôm sau, Mặc Phi khoác áo choàng dày, đón gió lạnh, gian nan giục ngựa mà đi.

Tiểu Lạc Thần ngồi chung một con ngựa với nàng, tọa kỵ của đám người Vu Việt đều chuyên chở rất nhiều vật tư.

“Đi thêm mấy dặm nữa có một ngọn núi khuất gió, nơi đó có mấy cái hang động thiên nhiên, chúng ta có thể dựng trại ở nơi đó. Kiếm sư Phổ Trúc mở miệng nói.

Vu Việt gật gật đầu, sai người đẩy nhanh tốc độ cuộc hành trình.

Chuyến này đại khái có bốn mươi, năm mươi người, ngoại trừ mấy văn sĩ ra, còn lại đều là võ giả và thị vệ có thân thủ bất phàm, dọc theo đường đi vẫn chưa bị trì hoãn nhiều.

Đến lúc hoàng hôn, mọi người đi tới ngọn núi theo lời Phổ Trúc nói, mặc dù mấy sơn động ẩm ướt và hơi bẩn, nhưng cũng may không bị dã thú nào chiếm cứ, nếu không còn phải hao phí chút công phu.

Vài tên thị vệ tìm nhặt về một đồng củi gỗ lớn, tốn rất nhiều công sức mới nhóm được lửa.

Bên ngoài gió lạnh phơ phất, nức nở như quỷ gào. Mặc Phi ngẩng ra nhìn bên ngoài đến xuất thần, trong lòng dâng lên một chút cảm giác đè nén.

“Phù Đồ, suy nghĩ chuyện gì thế?” Vu Việt ngồi vào bên người “Hắn”, đưa một miếng thịt nước đến trước mặt “Hắn”, thuận miệng dò hỏi.

“Không có việc gì.” Mặc Phi hoàn hồn, nhận lấy thịt nước từ từ nhai kỹ.

Vu Việt lại nhìn “Hắn” một cái, không hỏi nhiều nữa.

Sau khi ăn xong, Mặc Phi nằm ở trên chiếu nhắm mắt nghỉ ngơi, không bao lâu bỗng cảm thấy có một người nằm xuống bên cạnh, nàng không cần mở mắt cũng biết là Vu Việt.

Trong lòng hơi bất đắc dĩ, nhẹ giọng nói: “Chủ công, ngài nên tiếp xúc nhiều hơn với tiểu công tử.”

Vu Việt thản nhiên nói: “Tiểu tử này thông minh có thừa, nhưng lại thiếu một chút khí phách quân nhân, bốn vương không muốn nuôi chiều hắn.”

Hắn mới có bao nhiêu tuổi chứ! Trong lòng Mặc Phi hơi có chút khinh bỉ vị phụ thân đang có phúc mà không biết hưởng này, có một tiểu hài tử như vậy lại còn ra vẻ lão đại mất hứng.

Mặc Phi xoay người nằm nghiêng, để lại một cái bóng lưng xa cách cho hắn, ai ngờ hông nàng cứng lại, bị kéo mạnh vào một cái ôm ấm áp.

“Ngài.” Mặc Phi xoay qua định nói chuyện, chỉ thấy một cái áo choàng trùm lên hai người, trước mắt tối đen, sau đó cảm thấy đôi môi bị hôn lên.

Trong lòng Mặc Phi kinh hãi: nam nhân này quá lớn mật! Tuy rằng hai người ngủ ở sâu trong cùng sơn động, nhưng chỉ cách mọi người có mấy chục thước, cái này cũng quá...

“Ừm” Mặc Phi đẩy ra, nhưng mà cái gáy và phần eo bị khóa cứng, nàng lại không dám dùng động tác quá mạnh, tránh cho người khác chú ý, kết quả chính là chỉ có thể để tùy ý Vu Việt.

Đôi môi lửa nóng của Vu Việt hơi lệch khỏi quỹ đạo, khẽ cắn cằm Mặc Phi, bàn tay nắm trên áo cũng theo bản năng định tiến vào bên trong y phục của Mặc Phi.

“Ngài... Làm gì!” Mặc Phi vừa túm chặt bàn tay xấu xa kia, vừa dè nặng giọng nói tức giận.

Môi Vu Việt chuyển qua chỗ vành tai Mặc Phi, khàn khàn nói: “Bản Vương hối hận, không muốn chỉ nhìn người. Phù Đồ, người thật sự không động tâm chút nào với bốn vương sao?”

Mặc Phi nghiêng đầu, nói: “Lúc trước Chủ công đã chính miệng hứa hẹn sẽ không như vậy với Phù Đồ, sao ngài có thể lật lọng cho được?”

“Bốn vương đánh giá quá cao tự chủ của bản thân rồi.” Vu Việt tự giấu cười cười, “Đặc biệt là khoảng thời gian người bị bắt đi, trái tim của bốn vương như trống rỗng. Rất không cam lòng. Vì sao Phù Đồ lại là nam tử? Nếu như là nữ tử, bốn vương sẽ không chút do dự tặng Hậu vị cho người.”

Mặc Phi yên lặng một lúc, thở dài: “Chỉ làm thần tử không được sao?”

“Thần tử, bốn vương có nhiều mà. Còn Phù Đồ, lại chỉ có một.”

Mặc Phi không nói nữa, trong lòng lo sợ bất an.

Dường như nhận thấy được bất an của “Hắn”, Vu Việt xiết chặt đôi tay, mạnh mẽ ôm “Hắn” vào trong ngực, nói: “Phù Đồ, bốn vương muốn người, từ nay về sau người sẽ hoàn toàn thuộc về ta. Nhưng đừng lo sợ, bốn vương có thể cho người tự do và địa vị cao thượng tuyệt đối, chỉ cần người nguyện ý...”

“Chủ công,” Mặc Phi ngắt lời nói, “Phù Đồ không muốn, không muốn!”

Trong ngực Vu Việt phập phồng, giống như đang đè ép cái gì, sau một lúc lâu hắn mới nói: “Vậy thì, bốn vương...Rất có khả năng bốn vương sẽ không nhịn được mà thương tổn người.” Hắn cúi đầu chôn ở cổ Mặc Phi, hô hấp nặng nề phả qua làn da, “Đừng để cho bốn vương có cơ hội thương tổn người... Phù Đồ, bốn vương sẽ rơi vào ma chướng.”

Mặc Phi không nhịn được hơi sợ run, trong đầu có chút hỗn loạn. Nàng vất vả lắm mới hạ quyết phụ tá thật tốt nam nhân này, thậm chí còn dự định sẽ vĩnh viễn không khôi phục thân phận nữ tử, nhưng mà nam nhân này lại bị bại trận trước dục vọng và cảm tình của mình mất rồi. Là tình yêu, hay là dục vọng độc chiếm, Mặc Phi không phân được rõ ràng, nàng hoàn toàn không có chút kinh nghiệm nào đối với chuyện này, nhưng điều duy nhất có thể khẳng định là, nàng không muốn trở thành nữ nhân của Vu Việt, là loại nữ tử đáng buồn phải sinh sống trong hậu cung chờ đợi sủng hạnh.

Không thể không thừa nhận, nàng đang sợ hãi, sợ hãi một khi mềm lòng sẽ vạn kiếp bất phục. Huống chi, trong lòng nàng vẫn luôn có một phần mong muốn, là phải về nhà.

“Chủ công, buông tha cho Phù Đồ đi...” Lần đầu tiên Mặc Phi thỉnh cầu Vu Việt như thế, “Ngài có được quyền thế tuyệt đối, hoàn toàn có thể thích gì tùy ý, Phù Đồ không có sức để phản kháng, thứ duy nhất có được là hứa hẹn của Chủ công. Bây giờ Chủ công lại muốn thất tín với Phù Đồ, ngài bảo Phù Đồ phải xử trí như thế nào đây? Tương lai có mặt mũi nào mà đứng trong triều đình?”

Đây là một cái bẫy tặc! Trở thành chướng ngại lớn nhất giữa hai người lúc này.

Vu Việt gắt gao nắm vạt áo của Phù Đồ, trong lòng như có tảng đá ngàn cân rơi xuống, một luồng uất nghẹn bị ngăn trong lồng ngực không sao tiêu tan được.

Hắn chưa từng trải qua một sự việc nào bất lực như thế này, Phù Đồ luôn luôn có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của hắn, lo được lo mất thấp thoáng làm cho hắn cảm thấy không thể nào nắm giữ được Phù Đồ, khát

vọng của hắn ngày càng bị trói buộc, nhưng mà cuối cùng Phù lại không muốn đi trên con đường này, hoặc là “Hắn” thực không có chút tình cảm nào với hắn, cho nên vô cùng chán ghét chuyện như vậy.

Loại ý tưởng này làm cho hắn điên cuồng lo sợ, sợ rằng hắn không thể chịu đựng được Phù Đồ coi cảm tình của hắn giống như một thứ đồ vật dơ bẩn.

“Đau!” Mặc Phi hô nhỏ một tiếng, bàn tay Vu Việt siết quá chặt, gần như đã bẻ gãy xương cốt của nàng.

Vu Việt hoàn hồn, buông lỏng lực đạo trên tay, nhưng vẫn không buông “Hắn”, chỉ mở miệng nói: “Phù Đồ, bốn vương sẽ tạo cho ngươi thói quen tiếp xúc với bốn vương.”

Trong lòng Mặc Phi rung lên, đang muốn nói chuyện, lại nghe Vu Việt tiếp tục nói: “Bốn vương không cho phép có một dòng chảy ngăn cản giữa hai ta, chỉ cần ngươi thích bốn vương, bất kể có lời đồn đại, lễ giáo thế tục gì cũng không thể trở thành chướng ngại được.”

Xem ra Vu Việt đã hạ quyết tâm muốn vượt qua giới hạn quân thần. Nàng nên làm cái gì bây giờ? Chấp nhận hay không tạm thời không đề cập tới, một khi bị phát hiện ra thân phận nữ nhi, như vậy, ngênh đón nàng sẽ là kết cục như thế nào...

Sáng sớm hôm sau, mọi người thu dọn hành trang chuẩn bị tiếp tục lên đường.

“Mau nhìn bên kia!” Lúc này, không biết là ai kêu lên một tiếng sợ hãi.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ở phía xa xa, Yến Thành dâng lên một luồng khói đặc, bầu trời vốn trong xanh bị nhuộm một tầng vẩn đục.

“Yến Thành bị thiêu hủy rồi.” Vinh Tư lạnh băng nói, “Tốc độ của bọn họ nhanh thật.”

“Đi!” Vu Việt vung tay lên, mang theo mọi người chạy đến bên kia.

Khi đi tới một đoạn rẽ, gió lạnh vút qua, mũ chùy đầu của Mặc Phi bị thổi bay, lộ ra kia một đầu tóc ngắn hỗn độn. Nàng đội lại một cái mũ mới, đoàn người cũng biến mất ở đoạn rẽ cuối.

Tất cả mọi người đều không phát hiện, ngay trên dãy núi cách đó không xa, có cất giấu một đội binh mã trên vạn người.

Người cầm đầu mang theo khăn che mặt, ánh mắt lợi hại, hắn nói nhỏ: “Không ngờ rằng không đợi được đám người Xiển Tu Quân, mà lại đợi được một mẻ cá lớn khác.”

Đi tới giữa trưa, đám người Vu Việt dừng lại một khoảng đất trên đỉnh núi nghỉ ngơi lấy lại sức, nơi này là phạm vi của Kỳ Cảnh Sơn, bên phải vách núi là dòng Linh Hà chảy xiết, tiếp tục đi dọc theo bên trái sơn đạo, đến hoàng hôn là có thể tới Hà Thành, từ nơi đó lên thuyền là có thể trực tiếp xuyên qua thành thị còn lại của Khánh Quốc, tới biên giới phía đông Chiêu Quốc.

Sau khi bổ sung đồ ăn, mọi người lại lên đường.

Đúng lúc này, một mũi tên tên xẹt qua phía chân trời, mạnh mẽ xuyên thấu vào phía sau cổ một thị vệ của Vu Việt.

Có địch tập kích! Hơn mười mũi tên liên tiếp phi tới, đám người Vu Việt nhanh chóng rút vũ khí ra vừa chặn vừa lui.

Vu Việt vừa bảo vệ hai người Mặc Phi và Lạc Thần, vừa quan sát bốn phía, trong lòng đã nhanh chóng đoán ra thân phận của địch nhân.

Híp mắt nhìn nơi nào đó, Vu Việt thấy nơi đó sát ý lâm liệt, nếu mà đối phương gần thêm chút nữa, hắn tuyệt đối có thể phát hiện ra, nhưng khoảng cách này cũng có thể là hi vọng thoát đi của bọn hắn.

Hắn quyết định nhanh chóng hạ lệnh: “Chạy! Khi cần thiết thì tản vào rừng, ba ngày sau hội hợp tại Hà Thành.”

Mọi người bắt đầu giục ngựa chạy như bay, phía sau ngọn núi lao ra mấy trăm kỵ binh, đuổi theo sát nút.

Kỵ sĩ cầm đầu vừa đuổi theo vừa kéo căng trường cung, nhắm ngay phía sau lưng Vu Việt, nhưng mà hắn hiểu rằng mũi tên này sẽ bị đối phương đỡ được, do dự một lúc, hắn hướng mũi tên về phía Mặc Phi.

Ngón tay khẽ run, ánh mắt hần hiện lên một tia tàn khốc, nhẹ buông tay, tên bắn như tia chớp ra ngoài.

Hí ầm lên, tọa kỵ của Mặc Phi dựng thẳng thân mình, nếu không có phản ứng nhanh, “Hần” cùng với Lạc Thần đã bị lấn khỏi lưng ngựa. Có điều bọn “Hần” vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, ngựa bị bắn trúng, bắt đầu dùng sức chạy như điên, hoàn toàn không chịu sự khống chế của Mặc Phi.

Mặc Phi nằm trên lưng ngựa che chở Lạc Thần, không có cách nào thấy rõ con đường trước mặt, bên tai chỉ nghe được Vu Việt quát lên một tiếng: “Phù Đồ!”

Sau đó cảm thấy cả thân thể nhẹ bẫng, ngừng lại giữa khoảng không rồi lao nhanh xuống phía dưới.

Nguy rồi! Là vách núi, lúc này không phải chết chắc rồi chứ!

Máu trong cơ thể Vu Việt nháy mắt đông lại. Mọi việc xảy ra quá nhanh, thậm chí hần chỉ nhìn thấy con ngựa phát điên rồi lao ra vách núi, sau đó biến mất trước tầm mắt.

Ở đó có người mà hần yêu, còn có đứa con duy nhất của hần.

Hai mắt Vu Việt đỏ sẫm, đột nhiên ghì chặt dây cương, sau đó chậm rãi xoay người đối mặt với hơn trăm kỵ binh đang đuổi đến.

Hần cầm đao đứng yên trong gió lạnh, hần ý cả người cơ hồ đã đông cứng cả không khí xung quanh.

Kỵ binh đã chạy rất xa nhìn thấy vậy, đều quay đầu ngựa lại, đi tới cùng Vu Việt sóng vai chiến đấu.

Kỵ sĩ cầm đầu thu hồi ánh mắt đang nhìn về nơi Mặc Phi rơi xuống, quay đầu đối mặt với địch nhân phía trước, mục đích khiến cho Vu Việt dừng lại đã đạt được rồi, nhưng mà trong mắt hần lại không có sự vui sướng, bởi vì hần cũng không muốn hại chết Mặc Phi, chỉ hi vọng “Hần” xuống ngựa mà thôi, ai ngờ...

Vu Việt chỉ đao về phía hần, lạnh lùng phun ra một chữ: “Chết!”

Sau đó bọn họ được tự mình nghiệm chứng chiến lực của bất bại quỷ vương.

Đao vung lên hạ xuống, huyết nhục tung bay, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp.

Đồng thời, kiếm sư Phổ Trúc cũng phát huy tác dụng trọng yếu, võ nghệ của hần cao siêu, chiến lực dưới lưng ngựa thậm chí còn hơn cả Vu Việt, chỉ còn thiếu sự ngoan tuyệt như Vu Việt.

Tuy rằng số lượng vây giết có mấy trăm người, lại cảm giác thấy tàn sát nghiêng về một bên.

Kỵ sĩ cầm đầu kia sơ ý, khăn che mặt bị rách ra, trên trán xuất hiện một vết máu.

“Tê Túc!” Khóe miệng Vu Việt nở một nụ cười như trong hầm huyết, không lưu tình quét đao tới.

Hóa ra kỵ sĩ này chính là Tê Túc. Hần mang theo mấy vạn nhân mã mai phục trong chỗ tối, chuẩn bị đánh lên nhân mã của Xiển Tu Quân, không ngờ gặp được đám người Vu Việt, nghĩ rằng nếu có thể giết người này, hơn nữa bắt lấy Phù Đồ, thế thì không còn gì tốt hơn rồi.

Vì thế hần mang theo mấy trăm người đuổi đến, cũng không ngờ lại sơ ý khiến cho Phù Đồ rơi xuống vực, sau đó lại dẫn phát sự bạo ngược của Vu Việt. Trạng thái bình thường của Vu Việt đã rất mạnh rồi, nay lại khó có thể ngăn cản.

Tê Túc vừa đánh vừa lui, nhìn kỵ binh hần mang đến đã tổn thất hơn phân nửa, hiểu được lần đánh lén này đã thất bại hoàn toàn, hần vẫn còn xem nhẹ chiến lực của Vu Việt, lại không ngờ trong đội ngũ còn có một vị đại kiếm sư, đồng thời trong lòng cũng đau đớn tự trách bản thân khiến cho Phù Đồ rơi xuống vực, thật sự không còn lòng dạ nào mà tái chiến.

“Lui!” Rốt cuộc Tê Túc phát ra mệnh lệnh lui binh.

Kỵ binh vốn đã bị kinh hoàng như được đại xá, điều khiển ngựa bỏ chạy.

Vu Việt mặc kệ còn người chạy trốn hay không, nhưng tuyệt đối không thể buông tha cho Tê Túc. Hần nhanh chóng xoay đao, sau đó một đao khảm vào lưng hần, Tê Túc hét lớn một tiếng, phun ra một búng máu. Mắt thấy đao thứ hai đang hướng về phía hần, trong nháy mắt đã chuyển người sang bên, cũng không

ngờ lúc này lại có một mũi tên bắn đến đây, vừa vặn bắn trúng mắt tọa kỵ của Vu Việt, con ngựa hí lên một tiếng, nửa thân mình nhảy cao lên, Vu Việt bị lộn nhào, nhảy xuống lưng ngựa.

Tuy rằng hấn không sao, nhưng mà Tê Túc đã chạy xa rồi, rốt cuộc không đuổi kịp.

“A ” Vu Việt nổi giận gầm lên một tiếng, vang vọng khắp thiên địa.

Sau một lát, hấn nhanh chóng chạy tới phía hai người Mặc Phi rơi xuống.

“Phù Đồ, Thần nhi!” Đáy vực vọng lên mấy tiếng vang.

Vu Việt ngơ ngác đứng ở vách đá.

Bỗng nhiên, một giọng nói mỏng manh truyền đến từ nơi nào đó: “Chủ công... Vu Việt, cứu mạng...”

Trong lòng Vu Việt căng thẳng, giống như sợ hãi bản thân mình đang nghe lầm, tập trung nghe lại, quả nhiên lại nghe được vài tiếng cầu cứu mỏng manh.

Bọn họ còn sống!

Vu Việt mừng rỡ, vội quay về phía sau quát: “Mau tới, tìm dây thừng, bọn họ vẫn còn trên vách đá!”

Khi con ngựa chạy về phía vực sâu và rơi xuống, trong lúc vội vàng, Mặc Phi túm được một nhánh cây mọc trên vách đá, một tay nàng gắt gao nắm lấy nhánh cây, một tay giữ chặt Lạc Thần, hai người bị treo ở giữa không trung, mặc cho gió lạnh thổi vù vù.

Quang cảnh này quá quen thuộc, đã xuất hiện rất nhiều trong các bộ phim truyền hình, nếu là nhân vật chính, rơi xuống sẽ có kỳ ngộ, mặc cho vực sâu nguy hiểm tới đâu cũng không chết được. Thế nhưng khi rơi vào hoàn cảnh này, ngoại trừ kinh hồn táng đảm ra, nàng lại chẳng có được ý tưởng lạc quan nào khác. Phía dưới là Linh Hà cuộn cuộn, lúc này lại là mùa đông, một khi ngã xuống, nàng có chín cái mạng cũng không thoát được.

Nàng đã làm chuyện mà bất kỳ ai vướng vào cũng làm, chính là điên cuồng gào thét: “Cứu mạng...”

Có điều lúc này Vu Việt đang đại chiến cùng đám người Tê Túc, căn bản không chú ý đến tiếng cầu cứu bị gió thổi tiêu tan nơi vách núi.

Càng làm người ta tuyệt vọng hơn, nhánh cây nàng bắt lấy đã bắt đầu phát ra âm thanh kéo kẹt khiến cho người ta sợ hãi, một cái khe xuất hiện trên thân cây.

“Phù... Phù Đồ, “Giọng nói hơi run rẩy của Lạc Thần truyền đến, “Chúng ta, sẽ chết sao?”

Ngay cả đứa trẻ luôn luôn trấn định này cũng bắt đầu sợ hãi, Mặc Phi hít sâu một hơi, bắt an trong lòng biến mất. Âm thanh ầm ập an ủi sẽ không, chắc chắn phụ vương người sẽ đến cứu chúng ta, chúng ta kiên trì thêm một lúc là được rồi. Trăm ngàn lần không được buông tay biết không?

Lòng bàn tay hai người đang nắm xuất hiện vết mồ hôi, chỉ cần có một người hơi thả lỏng chút xíu là sẽ không nắm được nữa.

“Ừm, ta sẽ nắm chặt ngài.” Lạc Thần gật đầu.

“Đứa trẻ ngoan.” Mặc Phi khen một câu.

Nhìn nhánh cây bị rạn ngày càng rộng, lòng Mặc Phi cũng ngày càng trầm, tiếng kêu cứu càng thêm dồn dập.

Sức nặng của hai người quả thực quá lớn cho nhánh cây, hơn nữa xung quanh tràn đầy sương lạnh, ngay cả chỗ đạp chân cũng không có. Mặc Phi nhìn lên đỉnh núi, lại nhìn dòng nước xiết dưới vực sâu, cuối cùng chuyển ánh mắt qua người Lạc Thần.

“Phù Đồ, ngài suy nghĩ cái gì?” Lạc Thần khẩn trương hỏi.

Mặc Phi nói: “Nhánh cây sắp bị gãy rồi, nó không chịu nổi sức nặng của hai người chúng ta.”

Ánh mắt Lạc Thần lộ ra vài phần tuyệt vọng, hấn nghĩ rằng Mặc Phi muốn thả tay buông hấn.

Ai ngờ Mặc Phi nói: “Người mượn thân thể của ta leo lên, bắt lấy nhánh cây.”

“Vì sao phải làm như vậy?” Hóa ra không phải muốn vứt bỏ hân, Lạc Thần buông xuống hơn phân nửa tâm tình.

Mặc Phi nói: “Ta lo không nắm được người, nếu mà người có thể nằm úp sấp trên nhánh cây thì sẽ an toàn hơn.”

Lạc Thần lộ ra vẻ giật mình, chậm rãi trèo lên dưới sự trợ giúp của Mặc Phi, từ nhỏ hân tinh tập võ nghệ, thân thủ rất linh hoạt.

Cùng lúc đó, Mặc Phi cũng không quên tiếp tục kêu cứu, ngay khi Lạc Thần trèo lên trên nhánh cây, Vu Việt nghe được tiếng kêu cứu của Mặc Phi, đang gọi người tìm kiếm dây thừng.

Nhưng mà Mặc Phi cũng không biết, nàng chỉ nhìn đến nhánh cây đang tiếp tục gãy.

Mặc Phi chưa từng cho rằng mình là một người vĩ đại vô tư, nhưng mà khi gặp phải loại tình huống này, nàng lại vẫn lựa chọn trao tặng cơ hội sống sót cho người khác. Trước mắt, Lạc Thần vẫn chỉ là một đứa bé, tương lai là vua của một nước. Mà nàng, chỉ là một người cô đơn đi tới dị thế, nơi này không có nhà của mình, tiếc nuối duy nhất là không còn cơ hội để thể nghiệm hỉ nộ ái ố của cuộc đời, cùng với việc trở lại bên người thầy...

Tầm mắt Mặc Phi dần dần mơ hồ, ánh mắt lộ ra vài phần đau thương và không muốn.

“Ngài làm sao vậy?” Lạc Thần cẩn thận hỏi.

“Lạc Thần, trong tương lai, nhất định người phải trở thành một vị Quân chủ vĩ đại.” Mặc Phi nhẹ giọng nói.

Lạc Thần còn chưa trả lời, đã nhìn thấy Mặc Phi buông bàn tay đang nắm lấy nhánh cây, rơi xuống trong sự kinh ngạc của hân...

“Không ” một tiếng giận giữ truyền đến từ đỉnh núi, Mặc Phi ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy thân thể Vu Việt đang lộ ra phía ngoài.

Vu Việt, động tác của người chậm quá, nàng không có thời gian chờ đợi!

Mặc Phi nhắm mắt lại, hình ảnh cuối cùng để lại cho Vu Việt là hình ảnh biến mất bên trong dòng nước xiết khiến cho người ta tuyệt vọng...

80. Q.3 - Chương 80: Mộc Thôn

Mùa xuân năm thứ ba Tấn Tân, U Quốc đại loạn, Chiêu Quốc thừa cơ công chiếm, trong lúc này, vô số dân chúng U Quốc bị nhiễm phải ôn dịch, sau khi công chiếm U Quốc, việc đầu tiên Vu Việt làm chính là thiêu chết toàn bộ những người nhiễm bệnh, tính cả dân chúng chết trận, chết đói, chết bệnh, chết đuối, U Quốc trực tiếp giảm đi mấy trăm vạn dân cư, thậm chí rất nhiều thôn xóm, thành trấn còn không có một bóng người.

Từ lúc Vu Việt trở về từ Khánh Quốc, thủ đoạn càng trở nên huyết tinh, giống như một thanh kiếm bốc hàn khí ngàn ngạt, không ai dám tiếp xúc với uy áp đó. Trong sự kinh sợ bản tính máu lạnh này, U Quốc nhanh chóng trở nên yên ổn. Tuy nhiên trong lòng Minh Hàn lại sinh ra lo lắng u sầu, không có Phù Đồ chế ước, rất có khả năng Vu Việt sẽ trở thành một thế hệ bạo Quân. May mắn mà nhi tử Lạc Thần của Vu Việt cũng về nước, hân thông minh lương thiện, xác thực có tướng mạo của một minh Quân.

U Quốc diệt vong, Chiêu Quốc hoàn thành kế hoạch đại thống nhất phía tây, tính cả lãnh địa đã chiếm được của Ngu Quốc, nghiễm nhiên trở thành quốc gia có diện tích lớn nhất trên đại lục. Đại cục đã định, khi mà Vu Việt được chúng thần ủng hộ lập tân Chiêu vương, vốn nên tiếp quản vương vị Chiêu vương của Lệ Cù thì hân lại chần chờ chưa chính danh, chỉ tiếp tục giao Chiêu Quốc cho hiền sư Lư Khâu quản lý, còn bản

thân thì dẫn theo mấy vị đại tướng quân, ngày đêm không ngừng huấn luyện tân binh, cừu hận của hắn đối với Khánh Quốc và Tê Túc đã xâm nhập vào cốt tủy, Khánh Quốc chưa diệt, lửa giận chưa nguôi.

Đồng thời, Vu Việt cũng không quên liên tục phái người đi tìm kiếm tung tích của Phù Đồ ở hạ du Linh Hà, chưa thấy thi thể, hắn tuyệt đối không tin “Hắn” đã chết!

Cũng lo lắng như Vu Việt còn có Cô Hạc, lúc nào hắn cũng truy tìm tung tích của Phù Đồ, tìm kiếm từng bước, mà mỗi lần tới trễ, hắn lại đều nhận được tin tức xấu, hắn thực sự sắp điên rồi! Trong lòng Cô Hạc thề rằng, không tìm được Phù Đồ, hắn sẽ trục xuất mình vĩnh viễn!

Lúc này, Khánh Quốc vừa trải qua một hồi chính biến, thân thể Khánh Vương chuyển biến tốt, đăng vương tọa, phái đại quân tiêu diệt đám người Xiển Tu Quân, đồng thời bắt đầu tẩy sạch phản đảng trong triều, trong lúc nhất thời, quốc lực bị tổn hao, kế hoạch viễn chinh Cảnh Quốc cũng bị cưỡng chậm lại, bởi vậy Cảnh Quốc bị mất đi nửa giang sơn có thể có thời gian mà lấy lại hơi, thừa dịp này, chuẩn bị đầy đủ mọi mặt, chờ đợi đại chiến không lâu sau.

Ba nước đang giương kiếm, trong khoảng thời gian ngắn lại trở nên yên tĩnh, nhưng sóng ngầm vẫn cuộn trào mãnh liệt...

Mặc Phi rơi vào mê man, không ngừng trôi theo dòng nước lạnh như băng, trên người nàng giống như được bao phủ một quang sáng, bảo vệ nàng không bị biển nước mênh mông nuốt trọn.

Không biết trôi bao lâu, tuyết đọng hai bên bờ sông chậm rãi tan ra, màu xanh lục bắt đầu bao phủ đại địa. Mặc Phi trôi qua bình nguyên, quần sơn, đồi núi... Cho đến tận khi nước sông phân luồng, dòng chảy chậm lại, nàng bị một thân cây ngăn chặn.

Hào quang của Ngọc Phù trên cổ bắt đầu trở nên ảm đạm, một luồng lạnh lẽo thấu xương xuyên qua y phục, tới thẳng trái tim.

Mặc Phi rung mình một trận, mở choàng mắt ra, mờ mịt nhìn quanh bốn phía, nhất thời không biết bản thân xảy ra chuyện gì. Cho đến tận khi cảm nhận được thân mình lạnh như băng, mới luống cuống tay chân bò lên bờ.

Y phục dày cộp trên người, bây giờ đều bị tẩm ướt hết, lạnh gió thổi qua, thực sự khó chịu không nói nên lời.

Phía sau là một rừng cây, bao phủ rậm rạp, sức sống dạt dào. Tạm thời nàng cũng bất chấp nguyên nhân kết quả, quyết định đi tìm kiếm củi khô, đốt lửa sưởi ấm cái đã.

May mắn là hành lý của nàng không bị rơi mất, vốn khi bị rơi xuống vách núi đen, hành lý vẫn đeo sau lưng, bên trong cơ bản đều là những đồ vật mà nàng mang tới thế giới này, cũng không nặng, lúc ấy cũng không nghĩ tới việc quăng bỏ, vừa vặn lúc này lại phát huy công dụng.

Run lập cập mở bao hành lý, lấy tất cả mọi thứ bên trong ra, có la bàn, thuốc trị thương, băng vải, miếng dán vết thương, đèn pin, bật lửa, khăn mặt, bút bi và ngòi dự bị, cùng với một cái laptop ghi lại quá trình khảo cổ, còn có, chuôi dao Trảm Nghê. Phần lớn mấy thứ này đều được bao trong hai lớp, mặc dù đồ bọc không thấm nước, nhưng vẫn hơi bị ẩm ướt.

Mặc Phi đi vào trong rừng nhặt được mấy cành cây khô, thuận tiện quan sát hoàn cảnh xung quanh một chút, không phát hiện ra dấu vết sinh hoạt nào của loài người. Trở lại bờ sông, nàng cầm lấy bật lửa đốt lửa.

“Khụ khụ.” Độ ẩm của rừng rậm rất cao, cành cây bốc cháy toát ra khói đặc, Mặc Phi bị sặc, chạt vạt một trận.

Sau đó nàng dùng mấy thân gỗ khô làm một cái giá, cởi bỏ áo khoác ngoài, phơi lên trên đó. Mặc Phi chỉ để lại một chiếc áo mỏng trên người, ngồi lạnh run bên cạnh đống lửa.

Lúc này nàng mới có được khoảng tĩnh để nhớ lại mọi chuyện. Trí nhớ dừng lại sau khi nàng rơi xuống Linh Hà, không ngờ lại không chết, điều này thật khó hiểu, không nói đến việc nước sông vô cùng lạnh lẽo, một thân y phục dày cộp thể này cũng phải khiến nàng bị chìm vào trong dòng nước rồi, thế mà nàng chẳng những sống sót, lại còn bị cuốn trôi trong khoảng thời gian dài.

Nhìn hoàn cảnh xung quanh, tuyết đọng đã sớm tan, rất nhiều loài cây đã nhú lên mầm mới, phảng phất ý xuân. Rơi xuống Linh Hà vào giữa mùa đông, còn cách mùa xuân hơn một tháng, nàng đã mê man lâu như vậy sao? Hơn nữa, bị cuốn trôi một tháng không ăn uống gì, người bình thường có thể làm được không?

Trong đầu Mặc Phi hiện hên một ý nghĩ, nàng tháo Ngọc Phù trên cổ xuống, Ngọc Phù vốn phát sáng trong suốt, bây giờ lại một màu âm đạm, không giống với hình dáng khi nàng mới mua về.

“Xem ra ngươi lại cứu ta một mạng rồi.” Mặc Phi đặt Ngọc Phù lại gần trán, thấp giọng nói, “Cảm ơn.”

Còn sống thật sự là một chuyện đáng mừng! Mặc dù con đường phía trước mịt mờ, nhưng ít nhất vẫn còn có hi vọng.

Mặc Phi lấy mọi thứ trong bọc hành lý ra hong khô gần đồng lửa, trong đó đèn pin, la bàn đều là đồ không ngâm nước, không bị hư hao gì.

Mấy thứ này vừa vặn lại là thứ nàng cần dựa vào để sống sót trong hoàn cảnh xa lạ.

Đến lúc hoàng hôn, áo khoác vẫn chưa khô, nhưng áo lót là áo mỏng đang mặc thì lại khô rồi, nàng thu thập đồ vật xong, dập tắt lửa, bắt đầu tìm một nơi dừng chân thích hợp, nếu có thể phát hiện ra nơi từng có người sống thì càng tốt.

Đi được hơn nửa canh giờ, sắc trời đã dần tối, ngoại trừ việc nhận ra đây là một mảnh rừng nguyên thủy, nàng chẳng biết thêm được thứ gì. Cũng may có rất nhiều sơn động, Mặc Phi quyết định hôm nay qua đêm ở đây đã.

Vốn là có Ngọc Phù trợ giúp, hơn một tháng không ăn, bản thân vẫn không thấy đói, có điều bây giờ lại đói không chịu được. Mặc Phi cẩn thận tìm kiếm dấu vết của một số động vật nhỏ, phát hiện ra mấy loại quả dại thoạt nhìn có vẻ ngon lành, chọn kỹ từng loại, Mặc Phi lựa chọn một loại quả màu đỏ để lấp đầy bụng.

Trong động chỉ còn tiếng kêu lách tách của ngọn lửa, Mặc Phi đắp áo choàng lên người, cuộn mình chìm vào giấc ngủ.

Trái tim tĩnh mịch, ẩn sâu trong bóng đêm mịt mờ...

Ngày hôm sau, sau khi ăn qua loa mấy quả dại, Mặc Phi lấy laptop đã bị nhiều vết xước ra, mở một trang, dùng bút chấm một điểm khởi đầu. Căn cứ vào dòng chảy của Linh Hà, hẳn là nàng bị trôi tới phía tây hoặc là tây bắc của Chiếu Quốc, chỉ cần đi về phía đông, có lẽ có thể tìm được thành thị hoặc thôn xóm.

Nghĩ thông suốt điểm này, Mặc Phi quyết định vẽ lại lộ trình của mình, để tránh việc đi nhầm đường hoặc bị vòng quay lại.

Đóng laptop, mặc áo choàng, khoác hành lý trên lưng, Mặc Phi đi về hướng đông.

Ở thế giới cũ, phiến rừng như thế này đã vô cùng hiếm thấy rồi, thân cây to lớn, núi non trùng điệp, thỉnh thoảng lại có động vật nhỏ ló ra khỏi nhánh cây, thậm chí Mặc Phi còn nghe thấy dã thú lớn rống lên một tiếng.

Cái này có phần rợn cả người. Nhưng mà Mặc Phi không dám bước đi nhanh hơn, nàng phải luôn chú ý tới hoàn cảnh dưới chân và xung quanh, nếu mà không cẩn thận động vào một con rắn độc hay là gì đó, nàng thật không biết đối phó như thế nào.

Chỉ mong có thể mau chóng tìm được nơi ở của con người, bằng không thêm vài ngày nữa, nàng sẽ biến thành dã nhân thực sự, trên đoạn đường đi này, y phục trên người cũng đã bị thủng vài lỗ.

Có lẽ ông trời nghe được lời cầu nguyện của Mặc Phi, lúc giữa trưa, rốt cuộc nàng cũng thấy được vài cột khói bếp bốc lên.

Mặc Phi đi tới cái phương hướng kia, đẩy nhánh cây, tầm mắt lập tức trở nên rộng mở, đập vào mắt là một dãy nhà gỗ sắp xếp liên tiếp theo triền núi, đại khái chỉ có mấy chục hộ gia đình, nhưng điều này cũng đủ khiến cho Mặc Phi vui sướng.

Dường như xung quanh thôn xóm không có ruộng đồng, trong lòng Mặc Phi nghi hoặc, chẳng lẽ những người này đều chỉ dựa vào việc đánh cá và săn bắt mà sinh sống sao?

Lúc này đúng vào thời gian nghỉ trưa, phần lớn thôn dân đều đang dùng cơm trong nhà mình, Mặc Phi đi vào vẫn chưa bị chú ý.

Bỗng nhiên, cách đó không xa vang đến một tiếng hét kinh hãi.

Mặc Phi đi theo hướng phát ra tiếng hét, tới cửa nhà của một hộ gia đình, nhìn vào bên trong, trong nhà có ba người, một nam một nữ, thoạt nhìn là vợ chồng, còn có một đứa nhỏ khoảng chừng một, hai tuổi, lúc này không biết đang bị nghẹn cái gì, vẻ mặt đỏ bừng, thở hổn hển không dứt, người đàn ông kia không ngừng vỗ vào lưng đứa nhỏ, muốn vỗ cho thứ bị nghẹn bay ra ngoài, nhưng mà tình huống lại càng ngày càng hồng bết.

Trong lòng Mặc Phi cả kinh, đẩy cửa gỗ rồi vọt vào, không đợi vợ chồng kia phản ứng, đã khiêng tiểu hài tử đến ngang vai, để bụng của hắn tiếp cận với các ngón tay của mình, ấn mạnh trên dưới, sau vài lần như vậy, rốt cuộc tiểu hài tử cũng phun được dị vật trong cổ ra.

Vốn là nam nhân kia nhìn thấy một nam tử xa lạ đột nhiên vọt vào, không nói một lời đã khiêng con của hắn lên, đang muốn tiến lên ngăn cản, không ngờ vừa định vọt tới, đứa nhỏ lại có dấu hiệu nôn mửa, lúc này mới hiểu nam tử xa lạ muốn cứu đứa nhỏ của hắn.

Mặc Phi buông đứa nhỏ ra, cẩn thận cho hắn uống mấy ngụm nước, đứa nhỏ khóc oa oa, nường của đứa nhỏ lại cười rộ lên, ôm nó nói thầm cái gì đó không biết.

Nam tử kia tiến lên ôm quyền với Mặc Phi, nói: “Cảm ơn.”

Mặc Phi hơi ngậy ra, khẩu âm nói chuyện của đối phương vô cùng xa lạ, nếu không phải mơ hồ có thể nghe ra hai chữ “Cảm ơn”, gần như nằng lại hoài nghi mình xuyên không rồi.

Một trận động tĩnh vừa rồi, hàng xóm xung quanh đều tiến tới vây xem, nhìn thấy nam tử xa lạ Mặc Phi xuất hiện, đều vô cùng tò mò. Tuy rằng “Hắn” một thân chất vật, nhưng mà khí chất ôn nhã, làn da trắng nõn, vừa thấy đã biết khác biệt với người thôn dã.

“Ta là Nhân Đan, không biết vị này, vị tiểu ca này xưng hô như thế nào?”

Mặc Phi cân nhắc đại khái một chút, hiểu được đối phương đang hỏi tính danh của nằng, nằng trả lời: “Tên ta là ‘Phù Đồ’.”

“‘Phật đồ’?” Khẩu âm của Nhân Đan không rõ, đọc “Phù Đồ” thành “Phật đồ”, Mặc Phi cũng không để ý.

Nhân Đan quay về phía thê tử của mình nói: “Nhu nường, mức đồ ăn trong nồi ra đây, phải chiêu đãi thật tốt ân công cứu mạng nhi tử của chúng ta.”

Nhu nường đáp lời, mang theo đứa nhỏ đi vào phòng.

“Ân nhân, mời ngồi, chúng ta sống dân dã, không có gì để chiêu đãi, xin đừng ghét bỏ.” Mặc dù diện mạo của Nhân Đan hơi có chút dọa người, nhưng ánh mắt đơn thuần lương thiện, thoạt nhìn là một hán tử giản dị.

“Cảm ơn.” Mặc Phi cũng không cự tuyệt, chỉ ăn mỗi quả đại, nằng thật sự đói không chịu được rồi.

“Mọi người, giải tán hết đi, đừng dọa khách nhân của chúng ta.” Nhân Đan nói với thôn dân bên ngoài vài tiếng.

Lúc này thôn dân mới ngừng nghị luận rồi rời đi.

Nhu nường bưng tới một chén cháo hoa thơm phức, nói là cháo, nhưng không phải loại cháo từ gạo và đỗ nằng thường thấy. Nằng múc một thìa, thổi nguội rồi đưa vào trong miệng, cháo rất mềm, mùi hương trong veo thoang thoảng, vô cùng ngon miệng.

Mặc Phi lại ăn mấy thìa, không nhịn được hỏi: “Không biết đây là thứ gì vậy?”

Lúc vừa bắt đầu, Nhân Đan nghe không hiểu, sau khi lặp lại vài lần hắn mới lý giải được, trả lời: “Đây là quả thủy mộc châu, tiểu ca chưa nhìn thấy bao giờ sao? Hồ nước sau thôn chúng là có một mảnh lớn, mỗi nhà mỗi hộ đều có.”

“Quả thủy mộc châu?” Mặc Phi tò mò, nói, “Có thể mang ta đến nhìn không?”

“Đương nhiên, chỉ cần tiểu ca không chê bẩn thôi.”

Mặc Phi nhìn vào mình, nói: “Ta nghĩ ta đã đủ bẩn rồi.”

“Ha ha.” Nhân Đan sảng khoái cười to vài tiếng, “Thoạt nhìn có vẻ tiểu ca từ nơi xa đến đây, thôn chúng ta cũng gần mười năm rồi không có ai tiến vào. Đêm nay cậu nghỉ ngơi ở nhà ta đi!”

Mặc Phi nói cảm ơn, trong lòng nói rốt cuộc cũng được ngủ ngon giấc.

Thoạt nhìn thì thôn này rất nghèo túng, nhưng mà thôn dân lại rất tốt tính, mặc áo thô sơ, phòng ốc sơ sài, thức ăn khác biệt.

Mặc Phi rất ngạc nhiên, thôn nhỏ này không hề làm ruộng, vậy làm thế nào có thể sinh sống ấm no đây?

81. Q.3 - Chương 81: Trên Đường Gặp

Sau khi ăn xong, Mặc Phi theo Nhân Đan đi đến nơi trồng quả thủy mộc châu. Đi vòng qua phía sau thôn, sau khi trèo dọc theo sơn đạo lưng chừng núi, vừa mới chuyển qua một khe núi, Mặc Phi đã cảm thấy một luồng hương thơm thấm người theo gió phả vào mặt, mang theo một chút hơi nước, làm cho tinh thần người ta bỗng chốc trở nên sảng khoái.

Đến khi nhìn được rõ ràng, một cái thác nước rộng gần năm mươi mét xuất hiện ở trước mắt, vách đá nghiêng thẳng 90o, dòng nước màu bạc lao thẳng từ trên vách đá xuống, âm thanh ầm ầm biểu hiện sự hùng vĩ mãnh liệt, bọt nước bắn tung lên cao, hơi nước như sương mù, xuyên qua ánh mặt trời chiết xạ, phân thành năm màu sắc rực rỡ, tuyệt mỹ không thể nói nên lời.

Dòng nước chảy xuống một đầm tối, rồi sau đó chảy theo địa thế hình thang tầng tầng, cuối cùng hòa thành một con sông uốn lượn, ẩn vào bên núi kia.

Rất nhanh chóng, Mặc Phi đã được nhìn thấy loại quả thủy mộc châu theo lời kể của Nhân Đan, ngay tại phía bên kia của thác, dòng nước chảy lệch, ở nơi đó xuất hiện một cái hồ nước cạn rộng lớn, trên mặt hồ đầy đầy các dây leo quấn quanh, những chiếc lá xanh rộng chừng lòng bàn tay tầng tầng lớp lớp, lay động theo gió, ở giữa lá cây mọc ra loại quả thủy mộc châu màu vàng giống như một chuỗi châu ngọc, lung linh đáng yêu, tô điểm cho khung nền màu Bích nhạn.

Mặc Phi đi nhanh lên vài bước, đi tới bên hồ, đưa tay khê họa vài nét, loại châu quả nơi này có hơi khác với loại có hạt màu trắng nàng được ăn, bề ngoài được bao bọc một tầng vỏ màu vàng, cảm giác tương đối cứng, có điều sản lượng thu hoạch của loại này lại rất cao, một cái hồ như vậy có thể trồng được ít nhất hai, ba trăm cân.

Mặc Phi rất hào hứng hỏi han các vấn đề về quả thủy mộc châu, bất ngờ lại biết được loại quả này có thể thu hoạch một năm ba lượt, hơn nữa không cần tưới nước cũng có thể bảo quản được sáu tháng.

Nếu mà có thể truyền bá phương pháp gieo trồng loại quả thủy mộc châu này ra ngoài, vậy có thể giải quyết được vấn đề lương thực của bao nhiêu người đây?

Có ý tưởng này, Mặc Phi bắt đầu học hỏi phương pháp gieo trồng quả thủy mộc châu từ Nhân Đan, đến khi hai người trở về thôn, Mặc Phi hỏi: “Không biết đại ca có thể cho ta một số hạt giống của quả thủy mộc châu hay không?”

Nhân Đan vô cùng sảng khoái đồng ý: “Không thành vấn đề, có điều phải đợi thêm vài ngày nữa, đến khi quả thủy mộc châu chín hết, ta mới có thể giúp người thu thập hạt giống được.”

Mặc Phi vội vàng thi lễ với hân, Nhân Đan hồ lớn không dám nhận, nhưng mà trong lòng Mặc Phi lại biết, quả thủy mộc châu này chính là kinh hỉ lớn nhất khi nàng lưu lạc tới nơi xa xôi này

Hoàng hôn buông xuống, Mặc Phi đánh dấu vị trí của Mộc thôn trong quyển bút ký của mình, sau đó vẽ lại hình của quả thủy mộc châu phía sau quyển bút ký, rồi ghi lại toàn bộ các phương pháp về trồng trọt, thu hoạch, bảo quản, phòng chống bệnh hại...

Bởi vì phải đợi đến khi quả thủy mộc châu chín, Mặc Phi ở tạm tại nhà của Nhân Đan ba ngày, ban ngày thì cùng lao động với thôn dân, hoặc là lên núi hái rau, quả dại, hoặc là đi vào rừng săn bắn, hoặc là xuống sông bắt cá, hoặc lại nhìn các thôn cô kéo sợi đay...

Khoảng thời gian này đại khái chính là khoảng thời gian sống nhàn nhã nhất của Mặc Phi, mặc dù nghèo khó, nhưng lại chẳng phải phiền não về triều đình, chẳng phải lo lắng về chiến tranh. Thôn dân nhiệt tình thuần phác, không tranh với đời, đối đãi với Mặc Phi giống hệt như với người thân của mình. Bỏ đi quần áo hoa lệ, mặc vào áo gai thô sơ, nhàn hạ nghe thôn dân cao giọng hát, ngắm nhìn cảnh đẹp núi non, uống nước thanh thuần ngọt lành, thong dong tự tại.

Nhưng mà Mặc Phi biết, bản thân không thể vĩnh viễn sinh sống ở nơi này, đáy lòng vẫn luôn có một sự việc không thể bỏ xuống được, có lẽ đến một lúc một nơi nào đó, nàng sẽ quay trở lại nơi đây, lấy sơn làm bạn, ẩn cư cả đời.

“Tiểu ca, hạt giống đã được thu thập xong rồi.” Nhân Đan đưa cho Mặc Phi một túi hạt giống.

Mặc Phi cẩn thận cất túi hạt giống nặng chừng hơn một cân này vào trong túi, tuy rằng số lượng không nhiều, nhưng lại có ý nghĩa vô cùng lớn.

“Đa tạ đại ca chiếu cố mấy ngày nay, ta thật sự không có gì có thể hồi báo được.” Theo Mặc Phi, đối với người Mộc thôn mà nói, ngoại trừ tiền tài, mà cho dù là tiền tài và những đồ vật quý giá trên đời, ngược lại cũng chỉ là những tục vật có cũng được mà không có cũng không sao.

“Tiểu ca nói gì vậy?” Nhân Đan vội vàng xua tay nói, “chưa nói đến chuyện cậu là ân nhân của ta, nhóm thôn dân cũng đều rất thích cậu nữa.”

Trong khoảng thời gian này, cũng không phải Mặc Phi không hề bỏ chút công sức nào, ngoại trừ lao động cùng thôn dân ra, mỗi khi mặt trời xuống núi, nàng còn có thể tranh thủ thời gian dạy mấy đứa bé trong thôn tập viết, đương nhiên, cũng chỉ là dạy bọn chúng viết tên của mình và một số từ ngữ thường dùng hàng ngày mà thôi, còn chủ yếu là dạy bọn họ võ nghệ và chơi cờ.

Được sự đồng ý của Trạm Nghệ, Mặc Phi truyền một phần võ nghệ ấy đứa bé này, nếu như bọn chúng có thể kiên trì luyện tập hàng ngày, nhất định tương lai có thể trở thành cao thủ không thua gì Trạm Nghệ.

Đại khái thì đây cũng là việc duy nhất mà Mặc Phi có thể làm cho những thôn dân đáng yêu này.

Rốt cuộc ngày rời đi cũng đến, nhóm thôn dân tặng cho Mặc Phi rất nhiều đồ ăn, nếu không phải đã từ chối hơn phân nửa, phỏng chừng nàng sẽ đi không nổi rồi.

Tạm biệt Mộc thôn, Mặc Phi tiếp tục đi về phía đông. Nghe Nhân Đan nói, cách Mộc thôn hơn mười dặm còn có mấy cái thôn nữa, còn đi về phía đông ba, bốn mươi dặm chính là trấn Đông Cao, bình thường thôn dân có thể đổi những vật dụng hàng ngày ở đó. Mặc Phi không biết rốt cuộc nơi này hẻo lánh như thế nào, mà thậm chí ngay cả tiền tệ của Chiếu Quốc cũng không thể nào lưu thông được, phần lớn những người ở đây vẫn còn sử dụng cách thức trao đổi vật phẩm.

Nhìn dãy núi nhấp nhô ở phía đông, Mặc Phi thầm nghĩ, mười dặm đường không xa lắm, nếu mà đi nhanh, ngày mai là có thể đến.

Có điều, rất nhanh chóng Mặc Phi đã phát hiện ra mình tính toán sai rồi, tuy rằng chỉ có hơn mười dặm, nhưng núi cao nước sâu, lại không có một con đường thẳng, muốn đạt được mục đích ... Một chữ, khó!

Đi tới ngày thứ ba, đế giày của Mặc Phi đã bị mài thủng, ngón chân cũng lộ ra khỏi mũi giày. Đến khi mà rốt cuộc cũng tới được thôn xóm, đôi giày đã chính thức cáo biệt với nàng, nàng đi chân trần mà vào thôn.

Thôn này thiếu một phần nhàn tĩnh, hơn một phần hỗn loạn so với Mộc thôn. Thôn dân cũng vẫn thuần phác, không bởi vì Mặc Phi là người từ ngoài đến mà biểu hiện ra vẻ đối địch, có thể nhìn được nơi này chưa từng xảy ra chiến tranh. Đồi núi nơi đây vô cùng trùng điệp, sườn núi cao và dốc, sông ngòi sâu thẳm, nước

sông ở dưới chân núi rất nhiều, ruộng bậc thang của thôn dân gieo trồng theo đường núi, không thuận tiện cho việc tưới tiêu, có lẽ sản lượng cũng không cao. Mà quả thủy mộc châu cũng chỉ có ít người gieo trồng.

Mặc Phi đã được thôn trưởng mời, tới ở nhờ nhà của ông. Đây là một ông lão hòa ái rất hay nói, thỉnh thoảng lại hỏi về thời cuộc bên ngoài, đến khi nghe được các quốc gia đang rơi vào chiến loạn, ông lão cảm thấy may mắn vì nhóm thôn dân có thể an phận ở một nơi. Sau đó ông lại kể cho Mặc Phi rất nhiều chuyện của thôn làng, từ việc nhỏ là gà mái đẻ trứng, đến việc lớn là thu hoạch lương thực... Đại khái, chuyện lớn nhất trong thôn chính là chuyện thu hoạch mùa vụ đi, ừm, có lẽ còn có việc nhà ai cưới gả sinh con nữa...

Trong lúc Mặc Phi tĩnh dưỡng ở thôn này, thu hoạch lớn nhất chính là học được cách bện giày rơm, vật liệu làm giày rơm có thể lấy ngay tại chỗ, không thể nghĩ ngờ chính là lựa chọn tốt nhất cho việc lặn lội đường xa của nàng bấy giờ.

Lạo thôn. Mặc Phi ghi thêm một địa danh mới ở trên bản đồ.

Thôn trưởng mang nàng đi thăm thú thôn làng, hơn nữa còn nhiệt tình mời nàng định cư ở nơi này, phải biết rằng giao thông trong núi sâu không thuận tiện, con người sinh sôi rất khó khăn, chuyện mà thôn trưởng thích làm nhất chính là mời chào người mới nhập thôn.

Trong lòng Mặc Phi buồn cười, cảm thấy lão nhân gia này thực sự rất thú vị.

Lúc hai người đi tới ruộng bậc thang, đột nhiên thôn trưởng cảm thán nói: “Nếu mà có thể tưới tiêu nước cho đồng ruộng trong diện rộng, cuộc sống của người thôn chúng ra sẽ tốt lên rồi.”

Mặc Phi cẩn thận đánh giá hoàn cảnh bốn phía, nói: “Thực ra cũng không khó.”

Trên thực tế, Lạo thôn có non xanh nước biếc, chẳng qua là vì vị trí không được tốt, tưới tiêu xuống chân núi không dễ dàng, lại còn rất dễ bị ngập nước.

Xây một cái hồ chứa nước trên đỉnh núi để đựng nước mưa, còn có thể dẫn thông cả nước suối, đắp cao bờ các thửa ruộng bậc thang, vừa chứa được nước lại vừa có thể thoát nước. Ở một nơi có địa thế tương đối thấp, có thể mắc guồng nước...

Mặc Phi giải thích lần lượt từng phương pháp cho thôn trưởng, thôn trưởng nghe xong gật đầu liên tục, lập tức dẫn Mặc Phi đi tìm được thợ lành nghề trong thôn để bàn bạc. Trên thực tế, ở bên trong nơi sơn dã, phần lớn nam nhân đều rất toàn năng, săn thú, bắt cá, xây nhà, v.v... không gì không biết. Sau khi được Mặc Phi giảng giải, nhóm thôn dân đã bắt đầu hành động nhanh chóng, lúc này vừa mới lập xuân không lâu, nếu có thể chuẩn bị sẵn sàng trước mùa hạ, phỏng chừng lương thực năm nay có thể gia tăng thêm rất nhiều.

Mặc Phi vốn không nghĩ sẽ ở lâu, nhưng mà nếu đã mở đầu cái này, nàng vẫn lại quyết định làm đến nơi đến chốn, giúp thôn dân kiến thiết thật tốt cái công trình tưới tiêu này, ít nhất cũng nên nhìn bọn họ làm xong phần nền tảng. Về phần chế tạo guồng nước, Mặc Phi đã vẽ ra một bản vẽ, lại còn làm trước một mô hình cho thôn dân.

Ai ngờ lần nán lại này lại kéo dài một tháng, mỗi ngày Mặc Phi đều đi theo thôn dân lên núi, xuống núi, kiên nhẫn chỉ đạo kiến thiết công trình. Nàng biết những điều này cũng là căn cứ theo ghi chép của các bộ sách cổ, quan trọng là phải biết vận dụng sao cho phù hợp với từng nơi. Nhưng thực tế có bao nhiêu hiệu quả, Mặc Phi cũng không chắc chắn lắm. Nàng chỉ có thể căn cứ vào tình huống mà không ngừng tiến hành cải tiến, cân nhắc từng bước một, cuối cùng đã hoàn thành toàn bộ công trình thiết kế.

Mấy ngày bận rộn này khiến cho Mặc Phi vẫn nhả có nhiều hơn một phần ổn trọng và thành thực, nàng thực sự rất nghiêm túc, không quản ngại khổ cực, nhóm thôn dân đều vô cùng cảm kích, vì thế lại càng thêm gia sức.

Một tháng sau, trụ cột của công trình đã hoàn thành, tiếp theo chỉ cần thôn dân làm theo từng bước là được. Mặc Phi thu dọn bọc hành lý, chuẩn bị rời đi.

Nhóm thôn dân lưu luyến bịn rịn, nhưng mà không giữ lại, bọn họ biết vùng núi hẻo lánh này không giữ được chân phượng hoàng.

Trước khi đi, thôn trưởng nói: “Đi từ nơi này năm mươi dặm là tới trấn Đông Cao, nơi đó có phần náo nhiệt, nhưng mà long xà hỗn tạp, hi vọng tiên sinh hãy bảo trọng, thuận buồm xuôi gió.”

Mặc Phi hành lễ với, xoay người tiếp tục hành trình của nàng.

Nhóm thôn dân nhìn chăm chú vào bóng dáng đơn bạc của nàng, chỉ ngẩn ngui một thoáng, bọn họ đã nhớ kĩ tên của vị nam tử này —— Phù Đồ.

Tóc ngắn mắt phượng, một thân áo gai, lưng đeo bọc hành lý, chân đạp giày rơm, tay cầm quả trượng, trèo non lội suối, mặc dù chỉ có một thân một mình, nhưng mà trong ngực lại mang theo cảm tử...

Không lâu sau, Lạc thôn xây dựng xong hồ chứa nước, mắc guồng nước, lần lượt gọi là “Kênh Phật” và “Guồng nước Phật đồ”, từ đó, thu hoạch của Lạc thôn ngày một tăng cao, thu hút không ít người bên ngoài thôn tới, kênh Phật và guồng nước Phật đồ cũng dần dần được mở rộng ra phụ cận...

Mặc Phi bắt đầu cảm thấy lữ hành như vậy cũng không tệ, có thể tận mắt nhìn phong thổ các nơi, thuận tiện còn thu thập một số tin tức sản vật.

Bây giờ nàng không còn chần chừ về việc bản thân có còn ở bên trong Chiếu Quốc hay không nữa, bởi vì thôn dân Lạc thôn và Lạc thôn cũng chưa từng nghe nói đến Chiếu Quốc, mấy trăm năm trước họ di cư đến nơi hẻo lánh này, sinh sống cho đến nay, rất hiếm khi trao đổi với bên ngoài, mặc dù không phải lo lắng về chiến loạn, nhưng cũng rất bận rộn lạc hậu.

Chỉ mong đến trấn Đông Cao có thể thu được một số tin tức xác thực, Mặc Phi nghĩ như thế.

“Cứu mạng... Cứu mạng...”

Đúng lúc này, Mặc Phi mơ hồ nghe được tiếng người kêu cứu xa xa. Nàng nhú mào, bước nhanh hơn tới chỗ phát ra tiếng gọi.

“Cứu mạng... Đứng... Tránh ra!”

Giọng nói ngày càng rõ ràng, Mặc Phi bước chậm lại, núp vào nhánh cây che khuất thân mình, lặng lẽ tới gần.

“Súc sinh! Tránh ra! Cứu mạng...” Tiếng kêu thê lương của nữ tử khiến chim tước gần đó hoảng sợ bay vụt lên, phá lệ cao vút trong rừng núi u tĩnh này.

Sau đó Mặc Phi lại nghe thấy âm thanh cười đùa của nam nhân và tiếng va chạm khó có thể thừa nhận được.

Trong lòng Mặc Phi có loại phỏng đoán không hay, cẩn thận đẩy nhánh cây ra, đập vào mắt đầu tiên chính là ba tên nam nhân cường tráng, đang cười cợt đáng khinh bỉ vây quanh một nữ tử đang nằm trên mặt đất, y phục không chỉnh tề, mà trên người nữ tử còn có nam nhân đang...

Trong mắt Mặc Phi hiện lên một phần lạnh lẽo, hai tay nắm chặt.

Hít sâu một hơi, nàng rút chuôi dao ra, nhỏ giọng nói: “Trạm Nghệ, giúp ta!”

Dao chột lóe sáng, Mặc Phi mạnh mẽ xông ra ngoài.

“Ai?” Một tên nam nhân cảnh giác, nhưng sau đó lại cảm thấy cổ bỗng lạnh toát, một vết máu hình quạt quét ngang, rồi cuối cùng không phát ra âm thanh gì nữa.

Những tên khác cũng bắt đầu phản ứng lại, nhưng bọn hắn không có chút khí lực nào, sao có thể là đối thủ của Mặc Phi? Chỉ vung lên mấy lần, đã dễ dàng lấy đi tính mạng của bọn họ.

Giết người, có lẽ cũng không phải khó có thể chịu đựng được như vậy...

Mặc Phi lau vết máu trên chuôi dao, ngồi xổm bên người nữ tử.

Nữ tử dùng bàn tay phải dính máu bắt lấy mắt cá chân của Mặc Phi, yếu ớt nói: “Cứu ta, ta... Ta không muốn chết...”

Mặc Phi đưa tay đỡ lấy nàng, cả người nữ tử run rẩy, y phục bị xé rách lộ ra da thịt, dưới thân lại vô cùng hỗn loạn, nhưng mà dục vọng sống mãnh liệt trong đôi mắt của nàng cũng làm cho người ta sợ hãi.

“Đừng lo lắng, ta sẽ cứu cô.” Mặc Phi ôn nhu nói.

Nữ tử nghe được câu như thế, lộ ra vẻ mặt an tâm, không ngừng nói: “Cảm ơn, cảm ơn...” Sau đó nhắm hai mắt lại, rồi ngất đi.

82. Q.3 - Chương 82: Dư Sơ

Mặc Phi dìu nữ tử đến bên dòng suối, lấy khăn tay cẩn thận lau thân thể cho nàng, vết thương trên người nàng thực khiến cho người ta lo lắng, đặc biệt là bên dưới. . .

Mùa xuân vẫn còn lạnh lẽo, Mặc Phi nhanh chóng giúp nàng lau sạch sẽ, bôi thuốc, sau đó lại thay cho nàng một bộ quần áo thô, đây là đồ mà thôn dân của Mộc thôn đưa cho nàng, tổng cộng có ba bộ, bây giờ vừa vặn có thể thay cho nữ tử này.

Mặc Phi đốt lửa, lắng lắng canh giữ bên người nữ tử. Nữ tử này cùng lắm chỉ khoảng mười bảy, mười tám tuổi, diện mạo thanh tú, làn da hơi nâu, hai tay đầy đầy những vết chai do phải trường kỳ lao động. Trên cổ tay trái của nàng đeo năm sợi dây tết màu đen, Mặc Phi đoán có lẽ thứ này có ý nghĩa nào đó, cho nên vừa rồi khi giúp nàng vệ sinh không tháo nó ra.

Lại qua một lúc lâu, nữ tử chậm rãi tỉnh lại từ trong mê man. Giữa朦胧 lung, dường như nhìn thấy một vị nam tử xa lạ ngồi ở bên người nàng, một thân áo thô, tóc ngắn nhẹ nhàng, mắt phượng khép nửa, khí chất bình thản, đây là ân nhân mà trước khi hôn mê nàng đã nhìn thấy.

Nữ tử yên lặng chảy nước mắt, ngón tay run nhè nhẹ.

Mặc Phi thấy thế, nhẹ nhàng nói: “Đừng đau lòng nữa, mọi việc đều đã qua rồi.”

Nữ tử chịu đựng đau đớn ngồi xuống, nhìn y phục của mình đã bị đổi, nàng dùng hai tay ôm lấy bả vai, run rẩy quỳ gối xuống trước mặt Mặc Phi, thấp giọng nói: “Cảm ơn, cảm ơn ân cứu mạng của ngài.”

“Không cần phải tạ ơn,” Mặc Phi nâng nàng dậy, trấn an nói, “Lúc này thân thể cô đang suy yếu, nên nghỉ ngơi cho tốt đi.”

“Không sao, chút thương tích. . . . Chút thương tích đó, Dư Sơ vẫn còn có thể chịu được.”

Trong lòng Mặc Phi thở dài một hơi, khi tỉnh lại, nữ tử này không có kinh hoảng sợ hãi, không bị cuồng loạn phát điên, tuy rằng vết thương chất chồng, nhưng lại vẫn cố can đảm chống đỡ, xem ra tâm tính của nàng vô cùng kiên định.

Mặc Phi hỏi: “Cô tên là ‘Dư Sơ’ à?”

“Đúng vậy, không biết ân nhân xưng hô như thế nào?”

“Tại hạ Phù Đồ,” Mặc Phi đã quen dùng tên “Phù Đồ” này, đều trả lời với mọi người như thế. Hai chữ “Mặc Phi” đại biểu cho bí mật quá khứ của nàng, có lẽ cả đời này cũng sẽ không nói cho người khác.

Mặc Phi lại hỏi: “Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với cô vậy? Gặp phải cường phi sao?”

Đôi mắt Dư Sơ rưng rưng, trên mặt lộ ra mấy phần sợ hãi, run rẩy nói: “Người trong thôn chúng ta, toàn bộ đã bị đám Thanh Linh Trại giết chết!”

“Sao lại như thế?”

“Phía trên đỉnh núi cách thôn chúng ta không xa là Thanh Linh Trại, mấy năm nay thôn chúng ta vẫn bị bọn chúng áp bức, hàng tháng đều phải cống nộp một phần lương thực. Nhưng mà chỉ cần không quá phận, thôn dân đều sẽ cố nhịn bọn chúng. Ai ngờ, ai ngờ ngày hôm qua, phó trại chủ của Thanh Linh Trại đến

đây, nhìn trúng mấy vị nữ tử trong thôn chúng ta, bao gồm cả một tân nương vừa mới được gả đến, bọn chúng muốn cưỡng ép bọn họ vào sơn trại, nam nhân trong thôn không nhịn được nên phản kháng. Kết quả. . .Đám súc sinh kia, không hề có tính người!” Thừa bóng đêm đánh lên chúng ta, xông tới sát hại tất cả mọi người!” Dư Sơ vừa tự thuật vừa rơi lệ không ngừng.

Mặc Phi nghe thấy thì nhú mào.

Dư Sơ lại nói: “Lúc đó ta rất sợ hãi, chỉ biết chạy trốn ra bên ngoài, đáng tiếc vẫn bị mấy nam nhân đó đuổi theo. . .”

Phần sau nàng không nói, trong mắt Mặc Phi hiện lên sự phẫn nộ.

Nàng hỏi: “Thôn các người bị bóc lột, vì sao không chạy đến trấn Đông Cao mà xin giúp đỡ? Nơi đó hẳn là phải có người chủ trì công đạo chứ?”

Đó là thôn trấn lớn nhất nơi đây, ít nhất cũng phải có được mấy trăm binh thủ ...

Dư Sơ cười khổ: “Mặc dù hàng năm thủ lĩnh trấn Đông Cao đều thu thuế ở các thôn làng xung quanh, nhưng hắn cũng không quan tâm đến việc gì hết, hưởng hồ Thanh Lĩnh Trại hung ác như thế, sao hắn có thể dễ dàng xuất binh cho được?”

Thủ lĩnh? Xưng hô này thực là mới mẻ mà, vị chủ quản nào của thành trấn lại tự xưng là “Thủ lĩnh” đây? Ừm, xem ra, quả thật không thể lấy cái này mà so sánh với các địa phương khác được, vùng đất này là nơi vô chủ, thế lực nhỏ thì lại nhiều vô số, hiển nhiên trấn Đông Cao cũng là một trong số đó.

Mặc Phi suy nghĩ, lại hỏi: “Thanh Lĩnh Trại kia có bao nhiêu người? Có thường xuyên quấy rầy các thôn xóm khác không?”

Dư Sơ lắc đầu: “Tấn thôn gần nhất cũng cách nơi đây sáu, bảy dặm, thông thường thì Thanh Lĩnh sẽ không bỏ gần tìm xa, thôn chúng ta có đất đai phì nhiêu, chỉ cần không gặp phải thiên tai, số lương thực cống tiến cũng gần thỏa mãn yêu cầu của mấy tên đó, người trong thôn chỉ phải chịu khổ cực hơn một chút thôi. Thanh Lĩnh Trại có ước chừng hơn trăm người, thường thì sẽ không tăng thêm nhân số, bọn chúng yêu thích săn bắn, cứ cách một khoảng thời gian sẽ lấy da thú trao đổi với thương nhân trấn Đông Cao kiếm tiền, nhóm thôn dân vẫn thường xuyên giúp bọn chúng khâu vá hàng hóa.”

Mặc Phi biết, phần lớn nơi này đều dùng vật phẩm trao đổi, nhưng mà ở cửa hàng trong trấn, quả thực là cần phải có tiền bạc để thông thương.

“Ngày mai ta muốn tới Tấn thôn, cô cùng đi với ta đi, hiện giờ thôn của cô không thể sống được nữa rồi.” Mặc Phi nói như thế.

“Đến Tấn thôn?” Dư Sơ lau nước mắt, thuận miệng hỏi: “Vì sao phải đến Tấn thôn? Ân nhân là người Tấn thôn sao?”

“Không phải.” Mặc Phi trả lời, “Hiện giờ thôn của cô đã bị hủy diệt, đám người Thanh Lĩnh chắc chắn sẽ đánh chủ ý với thôn khác, trong đó, thôn cách đây gần nhất chính là Tấn thôn, chúng ta nên đi thông báo để bọn họ phòng bị trước, tránh việc đến lúc đó lại trở tay không kịp, một khi xung đột xảy ra, sợ rằng sẽ lại dẫn đến giết chóc nữa mất.”

Dư Sơ suy nghĩ, cảm thấy có lý, nàng chần chờ một lúc, thỉnh cầu nói: “Ân nhân, ta có thể trở về thôn một chuyến trước không? Biết đâu vẫn còn có người sống sót.”

Quả thực Mặc Phi không thể cự tuyệt yêu cầu như vậy, nàng đồng ý nói: “Trở về cũng được, có điều chúng ta phải cẩn thận một chút, vẫn còn chưa biết đám người kia đã rời đi hay chưa.”

Dư Sơ gật gật đầu, khó khăn đứng lên.

Mặc Phi vội hỏi: “Cô có thể đi không?”

Dư Sơ khẽ cắn môi: “Không sao.”

Mặc Phi nhìn kỹ nàng một cái, khom người dập tắt lửa. Lưng đeo hành lý rồi cùng đi đến thôn xóm trước kia của nàng – thôn Quan Sơn.

Mùi máu tươi gần thôn khiến cho Mặc Phi nhú mảy, sau một lúc quan sát từ một nơi gần đó, xác định bốn phía không có người của Thanh Lĩnh Trại, hai người mới bước nhanh vào thôn.

Đến nay đã không còn là lần đầu tiên nhìn thấy trường hợp như thế này, nhưng mà nàng vĩnh viễn cũng không thể thích ứng được, thực sự quá tàn nhẫn! Sinh sống nơi loạn thế, mạng người chỉ bằng với cỏ rác như vậy sao?

Những nơi mà ánh mắt của nàng có thể nhìn đến được, tất cả đều là thi thể cứng còng của thôn dân, máu me loang lổ trên mặt đất, khắp nơi chỉ có tĩnh mịch, thậm chí còn không có cả tiếng kêu của động vật.

Xem ra thôn này đã bị cướp sạch sẽ rồi.

Mặc Phi theo Dư Sơ tiến vào từng gian nhà để tìm kiếm, đáng tiếc lại chẳng còn ai, đếm kĩ lại, tổng cộng có ba trăm bảy mươi lăm người, ngoại trừ năm nữ tử mất tích và Dư Sơ ra, trong thôn không còn ai sống sót, Mặc Phi đoán, có lẽ năm nữ tử kia đã bị bắt đi rồi.

Rốt cuộc Dư Sơ không nhịn được nữa, quỳ xuống đất khóc nức nở.

Lúc này Mặc Phi cũng chẳng biết nên nói gì để an ủi, nàng lẳng lặng chờ đợi một lát, cho đến khi Dư Sơ đã trút hết nỗi lòng, nàng mới nói: “Đi tìm mấy thứ đồ thôi, chúng ta sẽ cùng an táng những người thôn dân này!”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Dư Sơ vội vàng lên tiếng trả lời, lau khô nước mắt.

Hai người đào một cái hố to ở phía sau thôn, hợp sức đặt tất cả thi thể của thôn dân vào trong đó.

Đắp đất lên, lập tấm ván gỗ, hơn ba trăm sinh mạng đã bị hạ táng sơ sài như thế này.

Mặc Phi chấp hai tay lại, nhỏ giọng niệm Tâm kinh: “Quan tự tại bồ tát, hành thâm bàn nhược ba la mật đa thì...”

Đang chìm đắm trong bi thương, Dư Sơ ngẩng đầu nhìn về phía Mặc Phi, chỉ thấy “Hắn” đang nhắm hai mắt, vẻ mặt trang trọng, giọng điệu niệm tụng giống như cánh tay của đất mẹ, vỗ về an ủi những linh hồn đau thương.

Dư Sơ dần dần bình tĩnh lại, chuyên chú nghe Mặc Phi niệm tụng, sau đó nàng quỳ trên mặt đất, cũng học Mặc Phi khép hai tay lại, nhắm mắt mặc niệm.

Sau vài lần, Mặc Phi buông tay, nhìn Dư Sơ đang quỳ bên cạnh, nàng xoay người rồi đi ra phía ngoài thôn.

Dư Sơ khôi phục lại, loạng choạng đứng lên, theo sau.

Mặc Phi nghe thấy tiếng động phía sau, không quay đầu lại nói: “Đi thu thập một số đồ vật hữu dụng đi, ta chờ cô ở cổng thôn.”

Lúc hai người rời khỏi Quan Sơn thôn thì đã là hoàng hôn, đi về phía Tấn thôn được hơn một canh giờ, cho đến khi sắc trời đã tối mịt, hai người mới tìm một nơi tương đối kín đáo dừng lại.

Trong khoảng thời gian này Dư Sơ vẫn không nói một lời oán giận nào, kéo lê bước chân nặng nề, theo sát Mặc Phi.

Hai người ngồi trước đồng lửa ăn lương khô rồi lại nghỉ ngơi một lúc, Mặc Phi rút chuôi dao ra, bắt đầu luyện tập võ nghệ Trại Nghệ truyền thụ. Mấy ngày nay đều luyện tập gián đoạn, Mặc Phi vẫn chưa thể hoàn thành mục tiêu đầu tiên Trại Nghệ đặt ra, chỉ có thể tiếp tục thông thả mà luyện tập loại động tác này.

Dư Sơ lẳng lặng nhìn bóng dáng Mặc Phi vũ động trong đêm tối, vẻ mặt chuyên chú, bất tri bất giác ghi nhớ kĩ động tác của “Hắn” trong đầu.

Đợi Mặc Phi dừng lại, nàng mới tò mò hỏi: “Ân nhân đang luyện võ sao?”

Mặc Phi lau mồ hôi, trả lời: “Đúng vậy. Rời nhà ra ngoài, không thể thiếu thứ phòng thân được.”

Dư Sơ há mồm muốn hỏi mình có thể học hay không, nhưng ngay sau đó đã bỏ đi suy nghĩ này trong đầu. Nàng hèn mọn như thế, sao có thể có hi vọng xa vời được đây?

Theo bản năng, Dư Sơ sờ vào sợi dây màu đen trên cổ tay.

Mặc Phi ngồi xuống, lơ đãng chú ý tới động tác của nàng, hỏi: “Sợi dây đen trên tay cô có ý nghĩa nào đó phải không?”

Dư Sơ hoàn hồn, nhìn về phía cổ tay, vẻ mặt mang đau thương, nhẹ giọng trả lời: “Đây là tập tục trong thôn, mỗi khi có một người thân qua đời, người còn sống sẽ tết một cái dây đen, đại biểu cho việc muốn sống thay cho những thân nhân đó. Năm sợi dây này lần lượt là phụ thân, nương, ca ca, đệ đệ, và muội muội của ta.”

Mặc Phi im lặng.

“Ân nhân không cần phải buồn bã vì Dư Sơ đâu.” Dư Sơ cười cười, “Qua thì cũng đã qua rồi, Dư Sơ có tổ tiên phù hộ, vẫn chưa tuyệt mạng, lại gặp được ân nhân, nhất định sau này có thể gặp dữ hóa lành, an ổn mà sinh sống.”

“Dư Sơ, sau này cô đừng gọi ta là ‘Ân nhân’ nữa.” Mặc Phi nói.

“Vậy thì gọi là gì đây?”

“Ta có tên.”

Dư Sơ vội lắc đầu nói: “Không được, sao Dư Sơ có thể gọi thẳng tên tự của ân nhân được? Ừm... Không bằng gọi là ‘Tiên sinh’ được không?”

Cho dù Mặc Phi ăn mặc tầm thường, nhưng mà khí chất bất phàm, ôn nhã như gió, vừa thấy đã biết không phải người thôn dã.

“Được, vậy gọi là ‘Tiên sinh’ đi.” Mặc Phi đồng ý với cách xưng hô này.

Sáng sớm ngày thứ hai, hai người tiếp tục lên đường, tốc độ nhanh hơn một chút, cũng may mà đường núi này không khó đi, cuối cùng trước lúc mặt trời lặn đã tới Tấn thôn. Trên đường mới chỉ được uống vài ngụm nước, hai người vừa mệt vừa đói.

Nhưng mà Mặc Phi vẫn đi tìm thôn trưởng trước, nói cho hẳn toàn bộ mọi chuyện xảy ra ở Quan Sơn thôn.

Thôn trưởng Tấn thôn là một người trung niên khoảng gần bốn mươi tuổi, cao lớn khỏe mạnh, nhìn thì giống như lỗ măng, kì thực lại rất ổn trọng. Sau khi nghe Mặc Phi tự thuật, hẳn bèn triệu tập vài vị trưởng giả trong thôn đến thương nghị, sau khi tổng hợp lại ý kiến của mọi người, thôn trưởng quyết định nghe ý kiến của Mặc Phi, phòng bị trước mọi việc.

Chỉ là dân cư của Tấn thôn và Quan Sơn cũng chẳng chênh lệch nhau bao nhiêu, trong đó tráng niên chỉ chiếm một phần ba số người, tuy rằng thân thủ không tệ lắm, thế nhưng tuyệt đối không thể chống lại được đám người Thanh Linh Trại, có điều bọn họ cũng sẽ không chịu khuất phục cho dù có bị đám cường đạo kia cướp bóc. Bọn họ cũng sẽ không hoài nghi lời nói của hai người Mặc Phi, bởi vì bọn họ đã được nghe tiếng ác của đám người Thanh Linh Trại. Nay Quan Sơn thôn đã bị hủy diệt, rất khó nói bọn chúng sẽ không chạy đến quấy rối ở nơi đây.

Là thôn trưởng của Tấn thôn, tuyệt đối hẳn sẽ không cho phép xảy ra chuyện như vậy được, cuối cùng hẳn quyết định, xin tộc Thập Y trong núi trợ giúp.

83. Q.3 - Chương 83: Khai Thiên Địa

Đêm đó, Mặc Phi và Dư Sơ ngủ lại ở Tấn thôn, lúc nhờ một vị đại thẩm giúp Dư Sơ đổi thuốc, không ngờ lại biết hóa ra Tấn thôn có một vị đại phu tên là “Vân Tung”, Mặc Phi hơi giật mình, phải biết rằng đại phu ở thời đại này vô cùng khan hiếm, một vài thành thị cỡ trung cũng chưa chắc đã có một vị đại phu có y thuật cao, không ngờ ở nơi sơn thôn xa xôi này lại có một vị ẩn cư. Mặc Phi vội gọi một đứa bé trong thôn đi mời vị đại phu này tới.

Không bao lâu, đại phu Vân Tung đã đập bóng đêm đến đây, đây là một vị lão giả khỏe mạnh tuổi chừng năm mươi, râu tóc bạc trắng, có vài phần tiên phong đạo cốt*. Ở phía sau hắn còn có một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi đi theo, làn da ngăm đen, tướng mạo tuấn lãng, ánh mắt linh động, tay khiêng hòm thuốc, nhắm mắt theo đuôi sát Vân Tung.

* Tiên phong đạo cốt: có hình dáng và cốt cách của tiên nhân.

Mặc Phi tiến lên đón chào, Vân Tung cẩn thận liếc mắt đánh giá hắn một cái, trong lòng kinh ngạc, mặc dù người nam tử trước mắt này ăn mặc bình thường, nhưng dung mạo thì lại không tầm thường, khí chất siêu phàm, mang theo anh khí của nam tử cùng với vẻ đẹp của nữ tử, làm cho người ta một loại cảm giác khó có thể phân biệt.

Vân Tung cảm thấy có phần nghi hoặc, cùng đi theo Mặc Phi tới cạnh Dư Sơ. Dư Sơ nhìn thấy đại phu thì có chút nao núng, Mặc Phi an ủi nói: “Dư Sơ, bất kể thế nào cũng phải để đại phu khám bệnh, tránh việc lưu lại mầm bệnh trong tương lai.”

Lúc này Dư Sơ mới cúi đầu vươn cánh tay ra.

Vân Tung bắt mạch cho Dư Sơ, sau đó lại xem xét ngoại thương trên tay chân của nàng, trong lòng hắn đã là hiểu rõ, nhưng cũng không có hỏi dư thừa gì, mở hòm thuốc, thuận thực lấy ra mấy gói, dặn dò: “Được lão phu kê đều dùng để uống, có tác dụng bổ huyết ích khí, ngoại thương của cô xử lý tốt rồi, trên tay vị tiểu ca này có thuốc trị thương tốt như vậy, lão phu sẽ không kê đơn nữa.”

Mặc Phi chấp tay nói tạ ơn.

Vân Tung lại nói: “Thế đạo hỗn loạn, cô nương gặp phải kiếp nạn này, thể xác và tinh thần bị thương tổn, sau hôm nay có thể sẽ có nhiều ưu tư, nên tĩnh tâm dưỡng khí.”

“Đa tạ đại phu.” Dư Sơ chân thành nói lời tạ ơn, vị đại phu này ôn hòa hiền lành, khiến cho nàng cảm thấy rất an tâm.

Mặc Phi tiễn Vân Tung ra cửa, trước khi đi, đột nhiên Vân Tung hỏi: “Không biết vị tiểu ca này xưng hô như thế nào? Vì sao lại đến nơi hẻo lánh này.”

Mặc Phi trả lời: “Tại hạ Phù Đồ, gặp nạn đến tận đây, núi non trùng điệp, tạm thời vừa đi vừa xem xét vậy.”

Vân Tung nhìn “Hắn” một cái, gật gật đầu, mang được đồng rừi khỏi.

Ngày thứ hai, thôn trưởng gọi Mặc Phi và Dư Sơ tới, hộ tống “Hắn” cùng lên núi bái kiến tộc trưởng tộc Thập Y.

Tộc Thập Y di cư đến nơi đây đã hơn một trăm năm, bọn họ sinh sống bằng việc đánh cá và săn bắt, thường xuyên dùng đồ vật da thú để đổi lấy lương thực của thôn dân Tân thôn, hai bên chung sống rất hòa hợp, giúp đỡ lẫn nhau.

Đi được hơn nửa ngày, xa xa đã nhìn thấy một dãy nhà được sắp xếp hàng loạt trên đỉnh núi, thêm đá, tường gỗ, mái tranh, dưới hiên nhà đều treo một chuỗi các đồ vật trang sức bắt mắt, cây leo quấn quanh, lá xanh bóng mát, gió xuân phe phẩy, yên tĩnh mà tường hòa.

Bên ngoài các gian nhà đều phơi da thú, người của tộc Thập Y lúc nào cũng bận rộn, bọn họ nhìn thấy thôn trưởng thì đều mỉm cười chào hỏi.

Không bao lâu thì nhận được bẩm báo tộc trưởng tộc Thập Y đang đi đến.

Chỉ thấy người tới hai mươi tư, hai mươi lăm tuổi, dáng người cao to cường tráng, mày kiếm, ánh mắt sáng ngời, tóc búi, trên trán buộc dây đai, lông chim rủ xuống bên trái. Mặc một thân y phục chắp vá, bên hông còn thắt một cái dây lưng màu đỏ thẫm, lưng vác trường cung, chân đạp giày da, thực sự là khí phách, tư thế oai hùng bất phàm.

“Thôn trưởng, đạo này thế nào?” Y Mục Hân vẫy tay với thôn trưởng, cười nói.

“Mọi việc đều tốt.” Thôn trưởng cũng cười đáp lại, đi theo Y Mục Hân vào phòng.

Y Mục Hân tiếp đón mọi người ngồi xuống, sau đó nhìn đám người Mặc Phi hỏi: “Hai vị này thực là lạ mặt, không biết là người nơi nào?”

Thôn trưởng giới thiệu nói: “Vị này là tiểu ca Phù Đồ, vị cô nương kia là Dư Sơ của thôn Quan Sơn.”

“Thôn Quan Sơn?”

Thôn trưởng thu lại vẻ tươi cười, bắt đầu kể rõ cho Y Mục Hân nghe chuyện xảy ra ở thôn Quan Sơn, cuối cùng lo lắng nói: “Thôn Quan Sơn bị hủy hoại, không biết đám cường phỉ kia có thể đến quấy nhiễu ở Tẩn thôn hay không? Đến lúc đó Tẩn thôn khó có thể ngăn cản, hi vọng tộc trưởng có thể trợ giúp.”

Y Mục Hân hừ nói: “Mấy cái bang phái đầu sỏ này, nếu mà đám Thanh Linh Trại dám vượt khỏi ranh giới, bản tộc trưởng nhất định sẽ khiến cho bọn chúng có đi mà không có về.”

Thôn trưởng mừng rỡ: “Vậy xin đa tạ tộc trưởng trước.”

Mặc Phi mở miệng nói: “Nếu như Thanh Linh Trại cố ý tấn công Tẩn thôn, vậy thì ngược lại, nơi đầu tiên bọn chúng tấn công sẽ không phải là Tẩn thôn, mà là tộc Thập Y. Thực lực của tộc Thập Y so với Thanh Linh Trại ra sao?”

Y Mục Hân liếc mắt nhìn kỹ Mặc Phi một cái trả lời: “Thực lực tương đương, nếu mà mạnh mẽ hợp lực, tộc ta còn có thể chiếm chút thượng phong nữa.”

Mặc Phi nhú mày, lại nói: “Trước kia thôn Quan Sơn phải nhận hết quấy nhiễu của Thanh Linh Trại, trấn Đông Cao không quan tâm thì cũng thôi. Nay bọn họ đã huyết tẩy một cái thôn rồi, chẳng lẽ trấn Đông Cao cũng bỏ mặc được sao? Sao tộc trưởng không thử cầu cứu viện binh ở trấn Đông Cao, để cùng chung sức đối phó với Thanh Linh Trại?”

“Việc này chắc chắn sẽ không có khả năng được.” Y Mục Hân cười lạnh, “Tiểu ca có điều không biết rồi, trấn Đông Cao và Thanh Linh Trại chính là cá mè một lứa, sớm đã âm thầm cấu kết với nhau, tộc Thập Y sẽ không bao giờ nhận được sự viện trợ của trấn Đông Cao đâu.”

“Vậy nên làm sao cho tốt đây?” Sắc mặt thôn trưởng ngưng trọng nói, “Một cái Thanh Linh Trại đã khó như vậy rồi, nếu như đám thủ binh trấn Đông Cao kia tìm đến, vậy thì...”

“Thôn trưởng đừng nên sốt ruột.” Y Mục Hân nói, “Bản tộc trưởng ta không tin Thanh Linh Trại dám đến tranh đoạt địa bàn với tộc Thập Y, cho dù có viện binh của trấn Đông Cao, bọn họ cũng sẽ phải trả giá lớn, được mất trong này, bọn họ nên phải rõ ràng. Bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ phái người đến Tẩn thôn tuần sát, nhất định phải bảo vệ thôn xóm an toàn.”

Lúc này thôn trưởng mới thoáng yên tâm mà gật đầu tạ ơn.

Trong lòng Mặc Phi cũng bất an, luôn cảm thấy đám cường phỉ kia chuyện gì cũng dám làm, vị tộc trưởng tộc Thập Y này vẫn còn chưa đủ cảnh giác.

“Xin tộc trưởng đừng nên sơ suất, Thanh Linh Trại ra tay tàn nhẫn, rất có khả năng bọn họ sẽ được ăn cả ngã về không, quyết người sống ta chết với tộc Thập Y thì sao.” Mặc Phi lại nhắc nhở một câu.

Y Mục Hân không cho là đúng cười nói: “Đừng có lo, địa hình tộc ta hiểm trở, dễ thủ khó công, bọn họ chẳng chiếm được bao nhiêu chỗ tốt đâu.”

Mặc Phi còn muốn nói gì đó, Y Mục Hân đã đứng dậy: “Tạm thời buông bỏ phiền nhiễu đi, mặt trời đã lên tới đỉnh rồi, mấy vị ở lại đây dùng cơm nhé? Nếm thử tay nghề của tộc Thập Y ta xem sao.”

Thôn trưởng cười dài nói: “Tay nghề nướng thịt của tộc trưởng là số một, chúng ta có lộc ăn rồi.”

Mặc Phi cũng đứng dậy nói tạ ơn. Đến lời muốn nói cũng nuốt xuống, khi nàng nghe được Thanh Linh trại cấu kết với trấn Đông Cao, nàng vốn định đề nghị tộc Thập Y ra tay trước để chiếm lợi thế, thứ nhất là tiêu diệt được toàn bộ đám ác nhân, thứ hai là khiến cho thủ lĩnh trấn Đông Cao khiếp sợ, dọa bọn chúng không dám đến xâm phạm, thứ ba là chiếm lấy địa bàn của đối phương, khuếch trương thế lực của mình.

Có điều nhìn dáng vẻ của Y Mục Hân, nàng là người ngoài, mở miệng cũng không hay, dù sao việc này cần lấy tính mạng ra mà liều sức, không phải chỉ một từ có thể đánh động được.

Mang theo tâm tư rối rắm dùng bữa với đám người Y Mục Hãn xong, Mặc Phi và Dư Sơ xuống núi cùng với thôn trưởng.

“Tiên sinh, ngài có tâm sự à?” Dư Sơ nhỏ giọng hỏi.

“Không sao, ta định mấy ngày nữa sẽ rời khỏi đây, đến trấn Đông Cao xem thế nào.” Mặc Phi thản nhiên trả lời.

“Tiên sinh muốn đến trấn Đông Cao sao?” Sắc mặt Dư Sơ hơi trắng bệch, “Vừa rồi không phải vị tộc trưởng kia đã nói rồi ư? Thủ lĩnh trấn Đông cao đã cấu kết với Thanh Linh Trại, như vậy cũng chẳng phải là người tốt gì, tiên sinh đến đó, chẳng phải sẽ gặp nguy hiểm sao.”

Mặc Phi buồn cười, nói: “Đâu phải trấn Đông Cao đều là kẻ trộm, ở đó còn có rất nhiều những người dân bình thường mà.”

Huống hồ trấn Đông Cao là thôn trấn lớn nhất mà Mặc Phi biết ở đây, có lẽ nàng phải đến hỏi một số thương nhân ở đó mới có thể biết rõ tin tức.

Mặc Phi lại nói: “Dư Sơ, cô ở lại Tấn thôn đi, thôn dân nơi này rất thuần phác thiện lương, chắc chắn sẽ vui vẻ tiếp nhận cô vào.”

Dư Sơ vừa nghe, vội la lên: “Tiên sinh, xin hãy cho Dư Sơ đi theo ngài!”

“Đi theo ta làm gì?” Mặc Phi lắc đầu, “Ta chỉ là người cô độc, lặn lội đường xa không biết đến đâu, thậm chí bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải nguy hiểm, cô chỉ là một nữ tử, đi theo ta màn trời chiếu đất, dầm mưa dãi nắng, việc gì phải như thế đâu.”

“Ta không cần.” Dư Sơ tiến lên vài bước, quỳ gối trước mặt Mặc Phi nói, “Hiện giờ Dư sơ cũng là người cô độc, không có ai để dựa vào, ở bên người tiên sinh, Dư Sơ cảm thấy rất an tâm, cho dù có phải chịu đựng bao nhiêu khổ cực nguy hiểm, Dư Sơ đều chỉ muốn ở bên cạnh ngài, xin tiên sinh đừng bỏ Dư Sơ lại một mình, cầu ngài!”

Mặc Phi nhìn Dư Sơ đang rưng rưng nước mắt, yên lặng một lúc, nói: “Dư Sơ. tiền đồ mờ mịt, sinh tử khó lường, người thân của cô chỉ mong muốn cô được bình an cả đời thôi.”

“Sống trên thế gian này, đâu là nơi yên ổn chân chính đây? Ở lại Tấn thôn có thể vô ưu vô lo sao?” Dư Sơ cười khổ nói, “Dư Sơ chỉ biết rằng, nếu cứ rời khỏi tiên sinh như thế này, cả đời Dư Sơ sẽ không được an bình. Tiên sinh, xin ngài đừng bỏ lại Dư Sơ!”

Nói xong, cúi đầu trên mặt đất, hồi lâu không thay đổi.

Mặc Phi thở than một tiếng, nói: “Được rồi, chỉ sợ Tấn thôn sau này cũng không phải một nơi thích hợp để sinh sống yên ổn, tạm thời cô cứ đi theo ta vậy!”

“Cảm ơn tiên sinh, cảm ơn tiên sinh.” Dư Sơ vui mừng dập đầu với Mặc Phi một cái.

Mặc Phi bắt đầu đi nâng nàng dậy, từ nay về sau bản thân cũng có thêm một người bạn, không biết là tốt hay là xấu đây.

Hai người trở lại Tấn thôn, bắt đầu bện dây cỏ, giày rơm, sọt đựng đồ vật, Mặc Phi dự định ở lại trấn Đông Cao mấy ngày, sợ rằng không có tiền sẽ không dễ dàng gì, cho nên cùng Dư Sơ làm mấy đồ thủ công, muốn đổi mấy thứ này lấy chút tiền.

Dư Sơ rất khéo tay, động tác nhanh nhẹn hơn hẳn Mặc Phi, đồ vật được làm lại vô cùng đẹp mắt, Mặc Phi nhìn thấy cũng phải khen ngợi.

Rồi sau đó, dưới sự dẫn dắt của thôn dân, Mặc Phi lên núi hái một sọt rau dại, bắt vài con cá tươi.

Hai ngày sau, trời còn chưa sáng, hai người đã thu thập xong đồ rời khỏi Tấn thôn.

Đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu to: “Cái gì thế kia?” Tiếp theo chính là một trận hỗn loạn.

Mặc Phi và Dư Sơ vội chạy ra, nhìn theo hướng thôn dân nói, chỉ thấy một đám khói dày đặc đang bốc lên phía đỉnh núi, lửa rực cả một khoảng trời. Nơi đó, không phải chính là chỗ của tộc Thập Y sao?

Đã xảy ra chuyện rồi! Mặc Phi giật mình, trong đầu nháy mắt đã hiện ra ba chữ “Thanh Linh Trại”.

Lúc này, mấy người của tộc Thập Y chạy xuống núi, bọn họ vô cùng chật vật, lớn tiếng nói: “Đám lang sói Thanh Linh Trại đã đến đây, bọn họ thừa đêm đánh lén, phóng hỏa đốt nhà, rất nhiều người tộc chúng ta đã bị bỏng nặng rồi.”

Thôn trưởng vội vàng hỏi: “Thế đám người Thanh Linh Trại đâu? Vẫn còn ở trên núi sao?”

“Không, bị thủ lĩnh của bọn chúng cưỡng chế rời đi rồi, bọn họ cũng bị thương vong không nhỏ.” Người nọ thở hổn hển nói, “Xin thôn trưởng mang mấy người nữa đến đó hỗ trợ dập lửa đi.”

“Đương nhiên rồi.” Thôn trưởng cũng không kịp nghỉ ngơi, vội vàng kêu người khiêng nước lên núi.

Mặc Phi nhìn đỉnh núi, nói: “Dư Sơ, cô ở lại chỗ này, ta đi xem.”

Dư Sơ vừa muốn nói gì, nhưng mà Mặc Phi đã đi nhanh lên núi rồi.

Trận hỏa hoạn này xảy ra quá mức đột ngột, tộc Thập Y hoàn toàn không có sự chuẩn bị nào, dưới sự vội vàng đối phó với địch, có thể nói tộc Thập Y đã tổn thất vô cùng thảm trọng. May mắn là, cuối cùng bọn chúng cũng cưỡng chế đám Thanh Linh Trại rời đi. Nhưng mà đợt đám người kia quay trở lại đột kích, lấy tình huống trước mắt của tộc Thập Y, chỉ sợ không phải là đối thủ.

Đến khi đoàn người dập tắt được lửa, trời đã sáng choang.

Mặc Phi ngã ngồi dưới đất, cả người mồ hôi, nàng lẳng lặng nhìn mọi người nâng những người bị chết cháy của tộc thập Y xếp lần lượt trên mặt đất, âm thanh khóc nức nở không dứt bên tai, tình trạng này khiến cho người ta đau thương lạnh lẽo.

Thanh Linh Trại quả là hung ác, nhanh như thế mà đã đột kích rồi, diệt được tộc Thập Y, Thanh Linh Trại chính là thế lực lớn nhất ở vùng này.

Tầm mắt Mặc Phi dời về phía tộc trưởng Y Mục Hãn của tộc Thập Y, hắn đang đưa lưng về phía nàng, tuy rằng không nhìn được vẻ mặt, nhưng nhìn bóng dáng cương cứng có thể biết hắn có bao nhiêu phần nộ.

Hắn... Rất giống ta. Bên tai Mặc Phi truyền đến giọng nói của Trạm Nghê, Không thể bảo vệ được người tộc mình, thống khổ, tự trách, phần nộ... đến tột đỉnh...

“Thế sự khó lường, không có ai là hoàn hảo cả.”

Ừm, đúng vậy. Ít nhất thì hắn vẫn còn cơ hội để bù lại, vẫn còn có cơ hội...

Mặc Phi thầm than một tiếng, đứng dậy đi đến bên đại phu Vân Tung, giờ phút này hắn đang vội vàng chữa trị cho người bị bỏng, số người bị thương ít nhất cũng phải trên trăm người, hắn và người được đồng gia đã bận đến tối mắt.

“Vân đại phu, xem ra ngài đã bị thương khá nghiêm trọng rồi, thôn dân bị thương nhẹ thì giao cho ta với hắn đi.” Mặc Phi tiến lên nói.

Vân Tung nhìn “Hắn” một cái, hỏi: “Người có biết trị bỏng không?”

“Cường độ bỏng nhẹ, tại hạ có thể .”

Vân Tung gật gù: “Tốt lắm, giao cho người vậy.”

Mặc Phi tiến lại thăm hỏi thôn trưởng một tiếng, bảo hắn mang những người bị thương nhẹ ra bờ sông ngâm nước, sau đó lại bảo người múc tới một thùng nước sạch, dạy mấy người bọn họ rửa sạch và chườm lạnh cho vết thương. Chỉ có điều những người bị bỏng nặng không được trị liệu tốt, lại không có thuốc, căn bản không thể giảm bớt đau đớn cho bọn họ được. Đặc biệt là trẻ nhỏ, cho dù có người lớn trấn an, cũng không thể ngừng không khóc nháo. Mặc Phi biết, đau đớn do vết bỏng gây ra rất khó chịu, giống như có ngàn vạn con kiến di chuyển dưới làn da, lại vừa tê vừa đau, khiến cho người ta phải chịu dày vò khôn khổ.

Mà những người tay chân bị bỏng cháy đen, phần lớn đều bị sốc choáng, lúc nào cũng có khả năng tử vong. Cho dù có chữa được thì cũng bị hủy dung, thời đại này cũng đâu có kỹ thuật giải phẫu mặt ngoài.

Bận bịu đến tận sau giờ trưa, Y Mục Hân mang những người chết sang phía bên kia, sau đó thì khiêng những người bị thương vào trong nhà lá. Hiện nay, hơn một nửa phòng ốc đã bị hủy hoại, tạm thời không thể ở lại được.

Mấy nữ tử nổi lửa làm đồ ăn, hương thức ăn theo gió truyền đến. Mọi người đã phải chịu đủ nỗi hoảng sợ, đều không nhin được mà nuốt nuốt nước miếng.

“Tiên sinh, cầm lấy.” Một nửa bát cháo đưa tới trước mặt Mặc Phi, nàng nhìn lại, là Dư Sơ.

“Cô cũng đến đây à? Sao không đợi ở trong thôn.” Mặc Phi nhận bát.

Dư Sơ ngồi ở bên người nàng nói: “Phần lớn phụ nữ trong thôn đều tới đây, sao Dư Sơ có thể an tâm ở trong thôn được?”

Mặc Phi không nhắc lại nữa, yên lặng uống cháo.

Mấy đứa bé bên cạnh lại càng thêm khóc nháo, người bị thương thì rên rĩ không ngừng, vẻ mặt thống khổ, ngay cả cháo cũng không uống được.

Mặc Phi quay đầu nói với mấy đứa bé: “Đừng khóc, ca ca kể chuyện ấy đứa được không?”

Một đứa bé ngừng khóc nức nở nói: “Kể chuyện gì ạ?”

“Mấy đứa có biết trời đất xuất hiện như thế nào không?”

Vừa hỏi như vậy, chẳng những mấy đứa bé, mấy người lớn xung quanh cũng trở nên hiếu kì.

“Tương truyền rất nhiều, rất nhiều năm trước kia, trời đất vô cùng hỗn loạn, Bàn Cổ* sinh ra trong này, một vạn tám ngàn tuổi. Khai thiên lập địa, dương là trời xanh, âm là đất loạn ...” Mặc Phi giảng từ Bàn Cổ khai thiên địa cho đến việc Nữ Oa tạo ra con người, “Đất trời được gây dựng, không có sức sống, Nữ Oa lấy đất tạo người, vô cùng khéo tay, không ngừng đắp nặn, liên tục tạo ra những hình dáng bằng bùn, gọi là con người.” Sau đó lại kể đến Cộng Công húc núi, Hậu Nghệ bắn mặt trời, Đại Vũ trị thủy, cùng với Thần Nông thử bách thảo...

* Bàn Cổ: nhân vật khai thiên lập địa trong truyện thần thoại Trung Quốc.

Đến lúc kể đến việc Thần Nông thử bách thảo, ánh mắt được đồng đi theo Vân tung bỗng lóe sáng lên, dáng vẻ mê mẩn.

Nghe Mặc Phi kể chuyện, một bức tranh rộng lớn lần lượt bày ra trước mắt mọi người, mọi người đều chăm chú lắng nghe, vô cùng hưng trí, dần dần quên mất đau đớn trên người, đồng thời cũng ăn hết đồ ăn lúc nào không biết.

Không trung lặng yên không tiếng động, chỉ còn lại giọng kể trong trẻo mà chậm rãi kia. Nam tử mặc y phục thô sơ, tay nâng bát cháo, khoanh chân xếp bằng, trên mặt còn bị khói hun đen kịt, tóc tai rối tung, thể nhưng lưng thẳng thắn, giọng nói như gió mát, nhẹ nhàng phát đi ưu phiền và đau đớn của mọi người.

Y Mục Hân tựa ở bên cạnh một gốc cây đại thụ, vẻ mặt chuyên chú nhìn nam tử ở giữa trung tâm, tâm tình tràn đầy phần nộ đã có được một chút an ủi.

Rất nhiều năm sau, mỗi khi Y Mục Hân nhớ tới một màn này, trong lòng sẽ xuất hiện từng đợt chua chát, có điều thế sự xoay vần, lúc ấy đã ngơ ngẩn...

84. Q.3 - Chương 84: Kế Đoạt Trấn Đông Cao (một)

Thương vong của tộc Thập Y không nhỏ, mặc dù Thanh Linh Trại đã tạm thời lui bước, nhưng đoán chừng đêm nay, hoặc chậm nhất ngày mai sẽ lại đột kích, nếu như không có chuẩn bị gì, tộc Thập Y sẽ khó thoát khỏi tử nạn.

“Trước mắt, số có khả năng chiến đấu trong tộc cùng lắm cũng chỉ có một trăm người, mà số lượng của đám người Thanh Linh Trại ước chừng cũng phải gấp hai lần tộc ta, mặc dù tộc ta chiếm giữ vị thế địa lý, thế nhưng còn phải bảo vệ cho những người bị thương trong tộc, rất khó cản trở được mãnh công của bọn chúng.” Y Mục Hãn nhìn quét mọi người, hỏi, “Chư vị huynh đệ có biện pháp có thể đối phó với địch không?”

Mọi người hai mắt nhìn nhau, một đại hán nói: “Chỉ có thể đặt nhiều cạm bẫy, địa hình quanh chúng ta giống như đường chỉ tay, nếu nắm bắt được thời gian, có lẽ sẽ có chút tác dụng.”

Y Mục Hãn lắc đầu: “Biện pháp này không được, đám Thanh Linh Trại cũng sinh sống lâu trong núi rừng giống chúng ta, đã quá quen với các loại cạm bẫy rồi. Ta đoán, bọn họ dự định đột kích vào ngày mai là để tránh việc đập nhầm vào cạm bẫy do trời tối.”

Mọi người gật đầu, sắc mặt ngưng trọng, rĩ tai thì thầm, nhỏ giọng thảo luận biện pháp có thể.

Mặc Phi ngồi yên lặng ở một bên, tầm mắt nhìn về phía một cái tổ ong trên cây đại thụ cách đó không xa, có lẽ do ảnh hưởng của khói hỏa hoạn, không có nhiều ong vàng bay lượn ở các tổ gần đây...

Nàng bỗng quay đầu nói với thôn trưởng: “Thôn trưởng, hiện nay đang phải đối đầu với kẻ địch mạnh, không bằng tạm thời di dời toàn bộ thôn dân Tấn thôn đến tộc Thập Y đi.”

Thôn trưởng Tấn thôn sửng sốt, chần chờ nói: “Vì sao? Thanh Linh Trại chắc chắn sẽ tập kích nơi này, chẳng phải một phần phụ nữ và trẻ nhỏ sẽ gặp phải nguy hiểm ư?”

“Nếu như tộc Thập Y bị tiêu diệt, Tấn thôn cũng sẽ rơi vào nước sôi lửa bỏng, sớm hay muộn cũng chỉ là vấn đề về thời gian thôi.” Mặc Phi từ từ nói, “Nếu đã như vậy, không bằng hợp Tấn thôn và tộc Thập Y lại làm một, chinh đồn toàn bộ tráng sĩ, cùng chung sức chống đỡ với kẻ thù bên ngoài.”

Thôn trưởng cúi đầu trầm tư, mà mọi người trong tộc Thập Y cũng ngừng nghị luận, đồng loạt nhìn về phía hai người thôn trưởng và Mặc Phi.

Mặc Phi lại nói: “Thôn trưởng, đừng nên chần chờ, đám người Thanh Linh Trại hung ác tàn nhẫn, ngài không sợ đêm nay bọn họ tập kích Tấn thôn sao? Phải biết rằng trong Tấn thôn có không ít tráng sĩ thân thủ cao cường, loại trừ những người này ra, tộc Thập Y sẽ không còn viện trợ bên ngoài, khi đó mọi người cũng sẽ bị tàn sát thảm hại.”

Sắc mặt thôn trưởng nghiêm túc lại, cân nhắc trước sau, rốt cuộc gật đầu: “Đúng vậy, Tấn thôn và tộc Thập Y có quan hệ mật thiết, nếu mà một bên bị hủy diệt, bên khác cũng không thể tồn tại, vì quê hương của mình, bất kể thế nào tộc trưởng mỗi phía cũng phải hợp sức lại, Tấn thôn chúng ta, sẽ cùng tiến cùng thoái với tộc Thập Y!”

Thôn trưởng vươn một tay, Y Mục Hãn cầm chặt lấy, thận trọng nói: “Cùng tiến cùng thoái”

Mọi người xung quanh cũng trở nên sôi sục, nắm tay thề.

Sau một lúc lâu, Mặc Phi lại hỏi Y Mục Hãn: “Tộc trưởng, nơi này có nhiều tổ ong không?”

Ánh mắt Y Mục Hãn lóe lên, gật đầu trả lời: “Nhiều.”

“Vậy thì quá tốt rồi.” Mặc Phi nói, “Không phải vừa mới có một vị đại ca đề nghị bố trí cạm bẫy hay sao? Chúng ta có thể bố trí cùng một loại cạm bẫy ở những nơi khác nhau, cho dù có không gây thương tích được bao nhiêu, nhưng lại có thể khiến cho địch nhân tiến công vào chính diện, sau đó chúng ta sẽ gom tổ ong lại, khi địch nhân tập kích sẽ dùng tên bắn vào tổ ong, dẫn đàn ong đến đây trợ trận cho chúng ta.”

“Ý kiến hay! Y Mục Hãn mừng rỡ, hân hứng dậy, đi qua đi lại.

Mặc Phi nhìn sắc mặt mọi người chuyển thành vui mừng, đổi lại vẻ ngưng trọng ban đầu, nàng cảm thấy an tâm hơn, đứng lên gọi: “Tộc trưởng.”

Y Mục Hân đi tới, nhìn về phía Mặc Phi, hỏi: “Phù Đồ tiên sinh còn có đề nghị gì, xin hãy nói thẳng đi.”

“Có thể nói riêng vài câu hay không?”

Y Mục Hân sững sốt, gật đầu, sau đó đi theo Mặc Phi đến một góc.

Mặc Phi nói: “Có một việc tại hạ phải nhắc nhở tộc trưởng, sự thật là khi đám Thanh Linh Trại tập kích, tộc Thập Y đã rơi vào nguy cơ diệt tộc, không còn đường lui nữa rồi.”

“Xin hãy chỉ giáo?”

“Nếu như tộc Thập Y thất bại, không cần phải nhiều lời, hậu quả có thể tưởng tượng; còn nếu như thắng lợi, nguyên khí đại thương, chiến lực hao tổn, đám Thanh Linh Trại cấu kết với trấn Đông Cao kia chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như thế này, nhất định sẽ phái người bao vây tiêu diệt tộc Thập Y, đến lúc đó, tộc Thập Y có còn chiến lực hay không đây?”

Y Mục Hân biến sắc, cắn răng nói: “Nếu mà như vậy, tộc Thập Y không còn hi vọng sao?”

“Cái đó cũng chưa chắc.” Về mặt Mặc Phi bình tĩnh nói, “Ta nói riêng với tộc trưởng thế này là do sợ ảnh hưởng tới sĩ khí của mọi người, chỉ khi đánh bại được đám Thanh Linh Trại, thì mới có thể có tin tưởng mà tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch được.”

“Lẽ nào tiên sinh đã có biện pháp ứng đối rồi sao?”

Mặc Phi nói: “Không có cách nào khác, chỉ có chiến đấu mà thôi.”

“Chỉ có chiến đấu thôi?” Y Mục Hân lẩm bẩm nói.

“Trấn Đông Cao chỉ có sáu, bảy trăm người phòng thủ, tộc trưởng cần gì phải sợ hãi đây? Chỉ có nắm giữ được chủ động, mới có thể có hi vọng thắng lợi.” Sau khi đã trải qua cuộc chiến mấy vạn người, cuộc chiến của mấy trăm người này thật đúng là không đáng nhắc tới, chỉ cần chỉ huy thích đáng, lấy ít thắng nhiều lại chẳng khó khăn, càng huống chi Trấn Đông Cao và Thanh Linh Trại cũng không được lòng người.

“Ý của tiên sinh là muốn chúng ta cướp trấn Đông Cao?”

“Đúng vậy.”

Nội dung đối thoại Mặc Phi và Y Mục Hân không có ai biết được, nhưng mà sau đó, tất cả mọi người đã bắt đầu cấp tốc hành động. Tộc Thập Y vừa bố trí các loại cạm bẫy, vừa đi thu thập tổ ong xung quanh, đối với những người thường xuyên đi lấy mật như bọn họ mà nói, chỉ cần chú ý phòng vệ, không khó lấy được tổ ong.

Mà thôn dân Tấn thôn thì dưới sự kêu gọi của thôn trưởng, đã quay trở về thôn thu xếp gia sản và lương thực, lần lượt chuyển lên đỉnh núi.

Tộc Thập Y vốn còn đang trong không khí ảm đạm, sau khi thôn dân đến thì đã bắt đầu khôi phục náo nhiệt hơn.

Y Mục Hân sắp xếp toàn bộ các tráng sĩ Tấn thôn vào bên trong chiến đội, tiến hành chỉnh hợp lại một lần, cũng phân ra các nhiệm vụ tương ứng. Mà những người không có sức chiến đấu thì đều được đưa đến nơi ẩn nấp, chỉ cần các chiến sĩ còn chưa thất bại, bọn họ sẽ không gặp phải nguy hiểm gì.

Vượt qua một đêm bình an, sáng sớm ngày hôm sau, rốt cuộc đám đạo tặc hung hãn kia đã xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, trùng điệp mấy trăm người, trong tay cầm búa hoặc trường đao, lưng đeo cung tiễn, thân thủ linh hoạt luồn lách bên trong khu rừng.

Sau khi phát hiện ra cạm bẫy trong rừng, để tiết kiệm thời gian, quả nhiên Thanh Linh Trại đã tập trung binh lực, tiến công chính diện, có cây cối để ẩn nấp, bọn họ không sợ công kích bắn tên của tộc Thập Y, nhân số bên người lại chiếm ưu thế tuyệt đối, bọn họ tin tưởng nhất định có thể thu phục được đỉnh núi này.

Y Mục Hân đứng ở trên một thân cây, ánh mắt lạnh lùng, không bao lâu, tay của hắn hơi nâng lên, chỉ một thoáng, một loạt mũi tên bay như mưa xuống.

Đám người Thanh Linh Trại đều đang ẩn nấp, lại phát hiện ra tên bắn không hề chuẩn xác chút nào, phần lớn đều bay qua đỉnh đầu, nhóm người này cười ha hả, thế nhưng đã nhanh chóng không cười nổi nữa rồi. Chỉ nghe một trận âm thanh vù vù, sau đó một đám ong đông nghịt bay tới, giống với một khoảng mây đen, gần như đã che kín cả bầu trời.

Đám người Thanh Linh Trại rên rỉ, tiếng kêu đau đớn không dứt, bọn họ vứt bỏ vũ khí, chạy trốn khắp nơi.

Tộc Thập Y thừa cơ giương cung bắn mãnh liệt, trong chốc lát, không biết bao nhiêu tên Thanh Linh Trại đã bị hạ gục dưới mũi tên, mà nhiều kẻ chạy trốn vào rừng tránh né bầy ong, kết quả rơi vào cạm bẫy...

Mặc Phi chỉ nhìn một lát, sau đó trở về chăm sóc những người bị thương.

Kết quả vừa nhìn đã hiểu, một đám sơn tặc hung ác chỉ biết cậy mạnh, đối mặt với những đợt phản công có tổ chức, có kế hoạch, sao có thể xoay chuyển thế cục đây? Bọn họ cùng lắm cũng chỉ có hơn hai trăm người thôi mà...

Đến sau giữa trưa, tất cả đã yên lặng trở lại, tộc Thập Y không một người tử vong, cùng lắm cũng chỉ bị thương có mấy chục người, cái này cũng chỉ bởi đuổi bắt đám sơn tặc trốn chạy.

Mọi người bắt đầu dọn dẹp chiến trường, khiêng hết đám Thanh Linh Trại đã chết vào một chỗ.

Y Mục Hân nói: “Xem ra trong đám người này có viện binh của trấn Đông Cao, có điều số lượng cũng không nhiều như ta tưởng tượng.”

Một người bên cạnh cười nói “Chúng ta vốn đã bị thương tổn nặng nề, có lẽ bọn chúng cho rằng đánh chúng ta cũng chỉ như thổi bụi, không ngờ rằng Tấn thôn lại quyết chí cùng tiến cùng thoái với chúng ta, rồi lại có kế sách Phù Đồ tiên sinh, sao bọn chúng có thể thất bại được đây?”

Y Mục Hân cũng cười nói: “Bạc Ô, người cho các huynh đệ nghỉ ngơi một chút cho khỏe đi, ngày mai chúng ta phải đi nhổ tận gốc đám Thanh Linh Trại.”

“Vâng.”

Nói xong, Y Mục Hân nhìn bốn phía xung quanh, phát hiện ra bóng dáng quen thuộc kia đang chăm sóc những người bị thương, hắn bước tới, gọi: “Phù Đồ tiên sinh.”

Mặc Phi nghe thấy, đứng dậy.

Y Mục Hân đi tới trước mặt nàng, làm ra một động tác mời, ý bảo nàng đến một bên nói chuyện riêng.

Hai người đi tới vách đá phía sau núi, Mặc Phi hỏi: “Tộc trưởng có gì dặn dò vậy?”

Y Mục Hân nói: “Nay Thanh Linh Trại đã bị trừ bỏ, tiên sinh có thể nói kế hoạch tiếp theo không?”

“Bốn chữ, tốc chiến tốc thắng.” Mặc Phi không chút do dự nói, “Thừa dịp trấn Đông Cao còn chưa cảnh giác, lập tức bắt đầu hành động. Bọn họ nhất định sẽ không ngờ chúng ta sẽ chủ động xuất kích.”

“Hành động như thế nào?”

“Trong vòng hai ngày phải do thám địa hình, tìm hiểu phân bố phòng thủ, sau đó... nắm vào tay.”

“Nắm vào tay?”

Mặc Phi gật đầu: “Ta biết được từ phía Vân đại phu, Trấn Đông Cao có năm tên thủ lĩnh, mỗi người bọn họ lần lượt có hơn một trăm thủ vệ. Bình thường không luyện binh, mà từng nhóm sẽ đi tuần tra lãnh địa, hoặc là đi quấy nhiễu các thôn xóm xung quanh. Nói cách khác, bình thường chẳng làm gì, nhân số bên cạnh mấy tên thủ lĩnh cũng không nhiều lắm.”

Y Mục Hân gật đầu: “Đúng vậy, quả thật là như thế, tuy nhiên trạch viện của năm tên thủ lĩnh này vô cùng kiên cố, trừ khi đánh lén vào buổi tối, nếu không ban ngày sẽ rất khó lén vào. Nhưng nếu như lén vào vào buổi tối, thủ vệ tuần tra bên ngoài đều đã trở về, đến lúc đó lại càng khó động thủ.”

Mặc Phi trầm ngâm một hồi, hỏi: “Năm người này ở cùng một chỗ, không biết có chung sở thích nào không?”

“Năm tên này chính là năm huynh đệ, đều là hạng người tham tài háo sắc, nhìn thấy người có chút tư sắc đã lập tức nhào đến ngay. Có thể nói, gần như trong trấn Đông Cao không có nhiều nữ tử dám đi ra khỏi cửa, thậm chí một số nam nhi tuần tú cũng ít khi dám lộ diện.” Nói tới đây, Y Mục Hãn nhìn Mặc Phi vài lần không hiểu, người nam tử trước mắt này cũng có một khuôn mặt tuyệt mỹ, khí chất lại khác biệt với người bình thường, nếu như bị năm tên kia phát hiện, không chừng sẽ khó lòng thoát khỏi.

Y Mục Hãn lại nói: “Còn nữa, năm tên đó thích rượu, thích trân bảo quý hiếm, bao gồm da thú hoặc và đồ vật tinh mỹ. Cho dù dân chúng trấn Đông Cao có không giàu có đi chăng nữa, mấy người này cũng vẫn đều hưởng thụ cuộc sống xa hoa. Nếu có ai dám nghi ngờ phản kháng, chắc chắn sẽ bị trả thù tàn khốc. Có điều, bọn họ cũng khá là nhân nhượng với thương nhân, chỉ cần nhóm thương nhân có đồ vật cống nạp, như vậy có hoành hành ngang ngược thế nào, bọn họ cũng sẽ chẳng quan tâm đến.”

Mặc Phi nhíu nhíu mày, lĩnh chủ kiêu này, thế mà lại có thể thống trị lâu như vậy sao?

Y Mục Hãn lại nói: “Phẩm hạnh của năm tên này thấp kém, thế nhưng võ nghệ thì lại bất phàm, trong tộc, kẻ có thể đấu được với bọn họ có không quá ba người.”

“Võ nghệ cao tới đâu cũng không phòng được đánh lén.” Mặc Phi thản nhiên nói, “Đây chính là nhược điểm của năm người này, muốn trà trộn vào bên cạnh bọn chúng quả thực quá dễ dàng. Chẳng qua là còn cần nắm rõ địa hình và phân bố phòng thủ của chúng thôi.”

“Tiên sinh định trà trộn vào bọn chúng như thế nào?”

“Thứ nhất, giả mạo thương nhân bên ngoài đến buôn bán da thú, dâng tặng lễ vật vật; thứ hai, tìm một, hai nam nữ có chút tư sắc, khiến cho đối phương chú ý. Bất kể là kiểu gì cũng có thể dễ dàng tiếp cận với mấy người này được.”

“Điều thứ hai không cần phải lo lắng.” Y Mục Hãn nói, “Giả mạo thương nhân buôn bán da thú cũng có thể làm được, trong tộc ta còn nhiều da thú tinh xảo. Có điều chọn ai đi làm nội ứng, thì còn cần phải thương nghị lại một chút đã.”

“Ta nghĩ, đừng thương nghị nữa” Mặc Phi nhìn mọi người đang bận rộn cách đó không xa, nói, “Tộc Tháp Y và thôn dân Tấn thôn, còn ai giống với người từ ngoài đến hơn ta đâu?”

85. Q.3 - Chương 85: Kế Đoạt Trấn Đông Cao (hai)

Cao Đằng cảm thấy, nhất định lần xuất môn này mình đã quên không cầu thần khấn phạt phù hộ rồi, bằng không thì vì sao vừa đi được nửa đường đã bị một đám đạo tặc bắt về hang ổ như thế? Bốn gã võ sĩ hãn tuê cũng chỉ trong mấy chiêu đã gục, từ lúc nào mà phụ cận trấn Đông Cao lại xuất hiện một bang phái cao thủ chuyên chặn đường cướp bóc thế này?

Năm hạn xui xẻo, đúng là năm hạn xui xẻo mà, lúc này còn chưa tính đến việc bị cướp mất hàng hóa, chỉ sợ ngay cả tính mạng của bản thân cũng khó mà bảo toàn rồi.

“Các người... Các người muốn làm gì?” Cao Đằng ra vẻ trấn định nhìn mấy tên nam tử cao lớn trước mắt, trang phục của bộ tộc núi rừng, vóc người bưu hãn, mặt mày không cảm xúc, có vẻ rất khó thương lượng.

Quả nhiên này mấy người này không có trả lời câu hỏi của Cao Đằng, chỉ đứng thẳng tắp tại chỗ như cây cọc.

Cao Đằng lấy can đảm chuẩn bị mở miệng, lại thấy một người từ ngoài động đi vào.

Y phục của người tới mặc dù thô lậu, thế nhưng dung mạo tuấn đạt, khí chất bất phàm, lấy kinh nghiệm ra bắc vào nam của hãn mà phán đoán, chắc chắn người này không phải thôn phu sơn dã.

“Người là người phương nào? Định làm cái gì đấy?” Cường đạo thường thì phải cướp hàng chạy lấy người, hoặc là một đao nhìn thấy máu, có ai lại nhàn rỗi đi tìm khổ chủ nói chuyện tâm sự đâu?

“Đừng căng thẳng.” Mặc Phi nhìn cái vị đáng thương bị bọn họ bắt được này, thản nhiên nói, “Chúng ta bắt người chỉ để hỏi mấy câu hỏi thôi.”

“Các người muốn hỏi cái gì?” Cao Đằng nghe thấy giọng điệu bình thản của người này, trong lòng cũng yên ổn hơn được một chút.

“Tên người là gì? Từ đâu tới đây? Đến trấn Đông Cao mua bán cái gì?”

Cao Đằng chần chờ hỏi: “Nếu như ta trả lời, các người sẽ không giết ta chứ?”

Mặc Phi gật đầu.

“Được.” Cao Đằng ngồi thẳng lưng lên, trả lời “Kẻ hèn họ Cao tên Đằng, là người của Nam Âm Sơn, đến Đông Cao thu mua da thú, dược thảo, lương thực, v.v... đồng thời buôn bán một ít đặc sản của Nam Âm Sơn, ngọc thạch và một số đồ vật nhỏ.”

“Ngọc thạch? Người nói thứ này hả?” Mặc Phi lấy từ trong lòng ra một món đồ trang sức ngọc to bằng bàn tay, nói, “Miếng ngọc này điêu khắc thô sơ, chất ngọc lại kém, hàng hóa trên lưng ngựa của người cũng chẳng có thứ đồ nào tốt. Người hẳn phải biết rằng, những thương nhân bên ngoài đến trấn Đông Cao đều phải giao tiền cống nạp cho thủ lĩnh, người lấy những đồ vật này cho đủ số đấy sao?”

Cao Đằng miễn cưỡng cười cười, cẩn thận hỏi: “Các hạ, chẳng lẽ các hạ là thủ vệ của thủ lĩnh đại nhân sao?”

“Trả lời câu hỏi của ta là được, đừng có hỏi những câu dư thừa.”

“Vâng, vâng.” Cao Đằng vội nói, “Kẻ hèn đương nhiên không dám lấy những thứ đồ hạ đẳng này cho đủ số được, những thứ để cống nạp cho thủ lĩnh, kẻ hèn đều đã chuẩn bị đầy đủ cả rồi.” Nói xong, lấy từ trong lòng ra một cái hộp gấm.

Mặc Phi mở hộp gấm ra nhìn, chỉ thấy một miếng trang sức bằng ngọc được điêu khắc tinh xảo, long lanh trong suốt, càng đặc biệt hơn là miếng ngọc được chia thành năm màu lần lượt là vàng, tím, đỏ, lục, lam, mang ý nghĩa phú quý cát tường, thực sự là một báu vật. Đồ vật thế này, nếu mang tới thế giới trước kia của nàng cũng tuyệt đối là một thứ đồ xa xỉ trị giá hơn ngàn vạn.

Những tộc nhân của tộc Thập Y nhìn thấy đều không nhận được, lộ ra vẻ mặt sợ hãi than thở, chỉ có Mặc Phi là vẫn lạnh nhạt như cũ.

Nàng đóng hộp gấm lại, sắc mặt không chút thay đổi nói với Cao Đằng: “Được rồi, Cao Đằng, bây giờ người cởi y phục ra đi.”

“Cái gì?” Cao Đằng dùng hai tay ôm lấy thân mình theo bản năng, khẩn trương nói, “Cởi đồ làm gì vậy?” Chẳng lẽ đám cường đạo này còn muốn cướp sắc hay sao?

Nhìn dáng vẻ người này giống như đang sợ bị lăng nhục, khéo miệng Mặc Phi giật giật. Cao Đằng này khoảng chừng hai mươi tuổi, thấp hơn Mặc Phi mấy tấc, mặt mũi cũng coi như cân đối, nhưng khuôn mặt thì béo phì giống như một quả bóng tròn, nhìn cái dáng này thì cũng có thể vui vẻ, thể nhưng khiến cho người ta nổi “Thú” tính thì lại có phần khó khăn rồi.

“Bạc Ô, người giúp hắn cởi y phục ra đi, nhanh lên một chút.” Mặc Phi cũng không định lẻ mề, nói với Bạc Ô đứng bên cạnh.

“Được được!” Bạc Ô lập tức lộ ra một nụ cười vô cùng đáng khinh, xoa tay tiến đến chỗ Cao Đằng, sau đó chợt nghe thấy Cao Đằng kêu lên một cách bi thương và sợ hãi...

Mặc Phi thay vào y phục mà Cao Đằng cởi ra, sau đó cất cái hộp gấm kia vào trong lòng, lúc này vừa vặn có bốn vị võ giả mặc trang phục sơn dã tiến vào.

Một người trong đó nói: “Tiên sinh, chuẩn bị xong hết rồi.”

Mặc Phi gật gật đầu, nói với Cao Đằng còn chưa hoàn hồn: “Tạm ủy khuất người làm khách ở tộc Thập Y vài ngày vậy, chớ có lo lắng, sẽ không thương tổn đến tính mạng của người đâu, mấy ngày sau sẽ thả người ra hoàn hảo, không bị tổn hao gì hết.”

“Các người... Rốt cuộc các người là ai? Muốn làm cái gì?” Cuối cùng thì Cao Đằng cũng phát hiện ra bang phái này không bình thường, trong lòng run rẩy.

Mặc Phi không trả lời, chỉ mang theo bốn người tộc Thập Y giả trang thành võ giả bước ra ngoài.

Bọn họ vốn cải trang để chuẩn bị tiến vào trấn Đông Cao, có điều trên đường vừa vặn gặp được đám người ngựa của Cao Đằng, thấy trang phục của bọn họ khác biệt với người dân địa phương, Mặc Phi biết kế hoạch của nàng vẫn còn chưa ổn, vì vậy đột nhiên nảy ra ý định bắt tên Cao Đằng đáng thương này làm tù binh, ai bảo hắn lại xuất hiện đúng lúc như vậy chứ.

Một hàng năm người lôi kéo ngựa tiến vào trấn Đông Cao.

Trấn Đông Cao còn lớn hơn so với tường tượng của Mặc Phi, tường thành được xây bằng đá, cao trên ba thước, dây leo xanh biếc bò đầy trên tường, thoạt nhìn đã rất lâu năm rồi. Đi qua cổng chính, trước mắt là một con đường đất vàng, hai bên đều là nhà cửa, mặc dù cấu tạo đơn sơ, thế nhưng lại ngay ngắn chỉnh tề, có thứ có tự. Lại đi qua một đoạn đường nữa đến khu chợ phía bắc của trấn, dòng người tấp nập không ngừng, vô cùng náo nhiệt.

Ngoại trừ các cửa hàng trong trấn ra thì còn có rất nhiều thôn dân tụ tập mua bán với thương nhân trên ngã tư đường, dựa vào cách ăn mặc có thể nhận biết được sự khác nhau giữa người dân bản địa và người đến từ bên ngoài.

“Tiên sinh, bình thường những thương nhân khi tới đây đều sẽ đặt chân tới khách sạn Vạn Lai.” Bốn người trung niên hộ tống Mặc Phi nhỏ giọng nói.

“Được, người dẫn đường, chúng ta đi tới khách sạn Vạn Lai.”

Mấy người tới khách sạn Vạn Lai, tìm một chỗ ngồi xuống, gọi tiểu nhị mang tới mấy chén trà.

Mặc Phi ngằm xem xét xung quanh, quả nhiên hầu hết những người đang ngồi đều là người bên ngoài, khẩu âm đa dạng, cẩn thận nghe ngóng cũng có thể thu thập được không ít thông tin.

Khi đang xem xét tới người khác, năm người Mặc Phi cũng bị chú ý lại.

Bốn vị dũng sĩ của tộc Thập Y cao lớn uy mãnh, sinh sống lâu dài trong núi rừng đã tạo cho bọn họ khả năng cảm ứng nguy hiểm của dã thú.

Dung mạo và khí chất của Mặc Phi đều đã thay đổi, mái đầu cũng được đội tóc giả, vì vậy không khiến cho người khác chú ý, thế nhưng cử chỉ lịch sự tao nhã, phong dung lạnh nhạt của vẫn nhân khác với những người bình thường, làm cho người ta không thể bỏ qua được. Tại một nơi hẻo lánh mà gặp được một người thế này thì cũng giống như việc phát hiện ra dị bảo trong một đám đất bùn vậy.

“Xin chào vị tiểu ca này.” Một gã nam tử đi tới chào hỏi. Người này tuổi chừng bốn mươi, y phục cũng coi là hoa mỹ, ít nhất thì cũng tinh xảo hơn đồ trên người Mặc Phi.

“Xin chào”, Mặc Phi cũng không đứng dậy, chỉ thản nhiên gật đầu với người tới.

Nam tử sững sốt, sau đó cười nói: “Kẻ hèn La Chương, không biết tiểu ca xưng hô như thế nào?”

“Cao Đồ.” Mặc Phi dùng một cái tên giả.

“Hóa ra là Cao huynh, kẻ hèn thấy Cao huynh có khí độ bất phàm, cho nên muốn kết giao, không biết Cao huynh có để bụng hay không?”

“La huynh khách khí rồi, mời ngồi.” Mặc Phi khoát tay áo với hắn.

La Chương đa tạ xong rồi ngồi xuống, trong lòng cũng cảm thấy kinh ngạc, có vẻ như nam tử trước mắt này ở trên địa vị cao đã lâu, nếu không tuyệt đối sẽ không có những cử chỉ như vậy. Hắn đã đi buôn bán hơn mười năm, duyệt qua không biết bao nhiêu người, cho dù là ở nơi phồn hoa đô thành thì cũng khó có thể tìm được một người như vậy.

“Không biết Cao huynh đến đây làm gì? Buôn bán, hay là đi du ngoạn sơn thủy đây?” La Chương thử hỏi.

“Buôn bán.” Mặc Phi nói, “Chỉ buôn bán một số thứ thôi, không đáng nhắc tới. Nhưng mà có lẽ La huynh chắc chắn không phải là một tiểu thương bình thường rồi.”

“Ha ha, kẻ hèn này mua bán vài vốc hương liệu, cũng chỉ là làm ăn nhỏ mà thôi.” La Chương thấy đối phương cố ý tránh nói chủ đề xuất thân, vì thế không hỏi lại, chỉ nói, “Vừa rồi kẻ hèn đang thương nghị chuyện của linh chủ đại nhân với mấy đồng bạn, không biết Cao huynh đã bái kiến mấy vị linh chủ trấn Đông Cao hay chưa?”

“Chưa”. Trong lòng Mặc Phi khẽ động, dò hỏi, “La huynh định khi nào thì đi?”

“Đang chuẩn bị xuất phát, quy củ của linh chủ là sau khi tiếp kiến, thủ lĩnh sẽ mời mọi người ở lại thăm thú phủ đệ của bọn họ.” Khi La Chương nói ra lời này, trong mắt hiện lên vài phần khinh thường, có điều đã nhanh chóng khôi phục lại bình thường, chỉ nghe hắn tiếp tục nói, “Không biết Cao huynh có đi cùng không?”

“Rất sẵn lòng.” Mặc Phi chấp tay nói, “Kinh nghiệm thương hành của tại hạ còn ít ỏi, mong La huynh sẽ chiếu cố nhiều hơn.”

“Ha ha, không thành vấn đề.” La Chương cười to vài tiếng, sau đó có vẻ như nhớ tới điều gì đó, sắc mặt biến đổi, chần chờ một lúc mới nhỏ giọng nói, “Cao huynh đệ, người có biết gì về mấy vị thủ lĩnh trấn Đông Cao hay không?”

“Lời này của La huynh là có ý gì?” Sắc mặt của Mặc Phi không thay đổi, trong lòng cũng đã đoán ra La Chương muốn nói gì.

“Mấy vị thủ lĩnh đều... đều là người phong lưu.”

Phong lưu? Trong lòng Mặc Phi cười lạnh, nói thế này đúng thật là nói giảm nói tránh rồi. Nàng nói: “Đa tạ La huynh quan tâm, trong lòng tại hạ hiểu rõ mà.”

“Cao huynh đệ hiểu được là tốt rồi, kẻ hèn không muốn người giống như Cao huynh đệ đây bị người ta khi nhục.” La Chương nhìn Mặc Phi, thành khẩn nói.

“Đa tạ.” Mặc Phi lại nói lời cảm tạ. Tâm địa của người trước mắt này quả thực cũng không tệ.

Mấy người lại hàn huyên vài câu, sau đó cùng nhau xuất phát.

Đám người Mặc Phi chỉ có hai con ngựa, mà đám người La Chương thì lại có một đội la, ngựa. Đương nhiên, những thứ này tạm thời đều gửi ở khách sạn, bọn họ chỉ phái mấy người trông nom rồi đi tới phủ linh chủ, mà Mặc Phi thì mang theo hai tộc nhân Tháp Y bên người

Trấn Đông Cao chỉ là một cái trấn nhỏ, người dân địa phương chăm chỉ trồng trọt, sinh sống mộc mạc, thế mà phủ đệ của linh chủ thì lại giống như lầu các giữa trời không, chẳng những đã chiếm diện tích lớn, mà lại còn vô cùng chắc chắn hoa mỹ, cao hơn những tòa nhà bình thường khác đến tận mấy mét, tuy rằng không thể so với những phủ đệ lớn ở thành thị, nhưng ở đây thì cũng giống như hạc trong bầy gà, vô cùng không hài hòa.

Sau khi thông báo, đám người Mặc Phi được người hầu dẫn vào trong phủ. Trang hoàng bên trong phủ làm cho người ta được mở rộng tầm mắt, có thể trang hoàng một tòa kiến trúc cổ xưa thành ra cái dạng nhà giàu mới nổi thế này, quả thật là có một không hai.

Núi giả treo liêu vàng, cột đá nạm trân châu, hoa viên bày thần thú... Khóe miệng Mặc Phi không nhịn được giật giật vài cái.

Thực ra cũng không thể trách đám người La Chương được, đây đã không phải lần đầu tiên bọn họ đến phủ của linh chủ rồi, mỗi lần đến trấn Đông Cao buôn bán đều phải tiến cống một lần, đây là quy củ. Chỉ có đến thì thương nhân mới có giấy thông hành, lúc này mới có thể không bị cản trở.

Người hầu chuẩn bị phòng ấy người, cũng thông báo rằng thủ lĩnh muốn gặp mặt lần lượt từng người một, xin mọi người hãy chuẩn bị sẵn sàng.

Còn có thể chuẩn bị gì nữa đây, đơn giản chính là lễ vật.

Trong lòng mọi người đều khinh bỉ một trận.

La Chương nói với Mặc Phi: “Đến lúc mấy lĩnh chủ triệu kiến từng người, chỉ sợ chúng ta không thể đi theo, tiên sinh...”

“Đừng lo lắng.” Mặc Phi nói, “Trần Đông Cao trở nên thịnh vượng, chủ yếu là do dựa vào sự thăm viếng của thương nhân, mấy người kia sẽ không dễ dàng đắc tội với thương nhân đâu.”

“Nhưng mà...” Mấy người La Chương vẫn còn chút lo lắng.

Mặc Phi an ủi nói: “Ta biết mấy người đang lo lắng cái gì, yên tâm đi, ta có năng lực tự bảo vệ mình. Huống hồ mấy người đi cùng ta cũng đã ẩn núp quanh đây, nếu có biến cố gì, bất cứ khi nào cũng có thể tiếp viện, chỉ sợ thích khách trong phủ này còn chưa tới một trăm người đâu.”

Sự tin tưởng của nàng là từ Trầm Nghê, lấy thân thủ của Trầm Nghê, giải quyết vài tên thủ lĩnh hắc là không khó khăn, cho dù võ nghệ của bọn chúng có cao siêu tới đâu, còn có thể cao hơn Tê Túc và Cô Hạc được không? Lại càng chẳng cần phải so với Vu Việt.

Có điều đó cũng chỉ là tình huống xấu nhất, trước khi có thể chuẩn bị tốt mọi chuyện, tốt nhất không có xung đột thì không nên làm việc hấp tấp.

Sau khi ăn xong cơm chiều, rốt cuộc người hầu cũng tới truyền lệnh. Mấy người La Chương cách vách cũng đã đi bái kiến rồi, chỉ còn lại một người là Mặc Phi.

Mặc Phi chậm rãi đi theo người hầu, trong lòng lại vô cùng bình tĩnh.

Mấy tên mông phu đệ tiện, cần gì phải e ngại đâu?

86. Q.3 - Chương 86: Kế Đoạt Trần Đông Cao (ba)

Mặc Phi bước vào đại sảnh đường, một luồng hương rượu thịt phả vào mặt, ngay sau đó đã nhìn thấy trên đại sảnh đường có bảy, tám người đang ngồi hoặc nằm, thủ lĩnh là một tên trắng hán mặt đỏ má xệ chừng bốn mươi tuổi, mày rậm mắt báo, dáng vẻ cường tráng, trên người mặc áo khoác da thú, một tay nâng nhìn chén rượu, tay kia đang ôm mỹ nhân.

Hai bên người hán ngồi hai gã nam tử, đều khoảng ba, bốn mươi tuổi, một tên mặt trắng tuấn lãng, dáng người thon dài, đáng tiếc ánh mắt lại bất chính, ý cười nơi khóe miệng hơi tà nịnh; một tên khác tương đối thấp bé, mày ngắn mắt híp, gấn thêm vào hai sợi râu cá trê, cười rộ lên có phần thô tục.

Dựa theo đặc thù diện mạo của bọn chúng, lại kết hợp với miêu tả của Tát Đa, Mặc Phi có thể đoán ra tên ngồi ở thủ tọa là đại thủ lĩnh, tên nam tử mặt trắng là tứ thủ lĩnh, tên râu cá trê còn lại là nhị thủ lĩnh.

Chỉ có ba tên này thôi sao? Năm thủ lĩnh trần Đông Cao chỉ tới có ba người?

Sự có mặt của Mặc Phi nháy mắt đã khiến ấy người ở đây chú ý. Phong thái tao nhã, khí chất độc đáo, đi đứng thong dong có quy luật, dung mạo anh tuấn gợi tình, mắt phượng ngậm hàm ý vị, cho dù ở bên trong nhóm sĩ tử của quốc gia lớn cũng là một người khó gặp chứ càng không cần phải nói tại xa nơi xôi này, có nói độc nhất vô nhị cũng không đủ.

Mặc Phi tiến lên vài bước, chấp tay hành lễ nói: “Cao Đồi của Trì Yểm Hương, Nam Âm Sơn bái kiến mấy vị thủ lĩnh đại nhân.”

“Trì Yểm Hương?” Tên đại thủ lĩnh cầm đầu vừa đánh giá trên dưới Mặc Phi, vừa nói, “Nghe khẩu âm của người cũng không giống người Trì Yểm Hương, hơn nữa nhìn lại rất lạ mắt, lần đầu tiên đến trần Đông Cao hả?”

“Đúng vậy.” Mặc Phi trả lời không nhanh không chậm, “Tại hạ sinh ra ở Trì Yểm Hương, nhưng hàng năm buôn bán bên ngoài, cho nên khẩu âm có pha tạp, xin thủ lĩnh đừng để ý.”

“Ha ha, thì ra là thế.” Đại thủ lĩnh ăn đồ ăn trên tay mỹ nhân, thuận tiện ngậm tay nàng, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào Mặc Phi đang đứng yên tĩnh, tao nhã như ngọc giữa đại sảnh đường.

Cảm giác như bị rắn độc nhìn chăm chăm, trong lòng Mặc Phi phát buồn nôn, vẻ mặt lại vẫn bình tĩnh như một.

“Cao Đồ?” Bên cạnh truyền đến giọng nói của tên còn lại, “Nhìn phong thái của các hạ không giống với người buôn bán nhỏ bình thường. Cao huynh đệ buôn bán cái gì?”

Mặc Phi xoay người nhìn lại, là tên tứ thủ lĩnh mặt trắng, nàng trả lời: “Chủ yếu buôn bán ngọc thạch. Tại hạ mới đến, rất nhiều chỗ còn cần phải dựa vào chư vị thủ lĩnh, nghe nói mấy vị lãnh chủ vô cùng ưu đãi thương nhân, cho nên tới đây tiếp kiến, cũng mang theo một phần lễ mọn.”

Nói xong, lấy từ trong tay áo ra một cái hộp gấm của Cao Đồ.

Thị nữ bên cạnh đang định đứng dậy đón lấy, đại thủ lĩnh khoát tay ngăn lại, tự mình vòng qua bàn, đích thân đi đến trước mặt Mặc Phi.

Không có vội vã nhận lấy cái hộp gấm kia mà là vuốt chòm râu đánh giá Mặc Phi đang đứng, trong miệng còn nói thảm: “Không tệ, không tệ.” Vòng quanh người Mặc Phi vài vòng, nhìn nàng một cách kỹ lưỡng.

Mặc Phi hơi nhíu nhíu mày, nói: “Thủ lĩnh đại nhân, xin hãy nhận lấy tấm lòng thành nhỏ bé này.”

Lúc này đại thủ lĩnh mới nhận hộp gấm, mở ra nhìn, trong mắt hiện lên vài phần kinh dị, cầm lấy một miếng trong đó gật đầu không ngừng.

Hai tên kia cũng ngồi không yên, đứng dậy đi tới cầm lấy miếng ngọc thưởng thức.

“Đồ này không tệ.” Đại thủ lĩnh nhìn Mặc Phi, lộ ra một nụ cười không rõ ẩn ý, nói, “Có điều chúng ta có năm người, người chỉ chuẩn bị một phần lễ vật có phải có phần không hợp lễ nghĩa hay không?”

Cái gì? Rõ ràng trong hộp có năm miếng ngọc, thế mà lại bị coi thành một phần, Mặc Phi âm thầm hít vào một hơi, bình tĩnh nói: “Là do tại hạ thất lễ, mấy ngày sau, tại hạ nhất định sẽ mang thứ khác đến tạ lỗi.”

“Cái đó không cần.” Đại thủ lĩnh hơi ghé sát vào Mặc Phi, nhìn chăm chăm vào cái gáy trơn bóng của “Hắn”, nói, “Đêm nay Cao huynh đệ nể mặt bởi chúng ta vài chén rượu là được rồi.”

Hóa ra là có chủ ý này? Mặc Phi chuyển vài bước sang bên cạnh không dấu vết.

“Đúng vậy, đây là lần đầu tiên kẻ hèn nhìn thấy người giống Cao huynh đệ đây, hi vọng có thể thân cận hơn một chút.” Tên nhị thủ lĩnh râu cá tre kia cũng mở miệng phụ họa, nhếch mép cười lộ ra một hàng răng vàng.

Trong lòng Mặc Phi lại ghé tởm một trận. Mấy tên này là huynh đệ thực sao? Quá biến dị, diện mạo gần như chẳng có chỗ tượng tự nào.

Hôm nay trên đại sảnh đường lại chỉ có ba tên thủ lĩnh, không thể động thủ; buổi tối thủ vệ đều đã trở về trấn, cũng không thể động thủ; lời mời của bọn chúng thì lại càng cần phải cự tuyệt, nếu không rất dễ dàng sinh ra phiền toái thì phải làm sao?

“Thế nào?” Đại thủ lĩnh nhíu mày nói, “Không phải Cao huynh đệ không muốn để mặt đó chứ?”

“Đại nhân nghiêm trọng rồi.” Khóe mắt lơ đãng liếc tới đồ ăn trên bàn, ánh mắt Mặc Phi sáng ngời, nói, “Đại nhân mời tại hạ uống rượu là vinh hạnh của tại hạ, chỉ là tại hạ thất lễ trước, lại khiến cho đại nhân phải tiêu tốn thì thật là hổ thẹn, không bằng để tại hạ mời chư vị đại nhân được không?”

“Người mở tiệc mời chúng ta?” Đại thủ lĩnh cười to nói, “Toàn bộ Trấn Đông Cao, nơi nào có rượu ngon hơn của phủ lĩnh chủ chúng ta sao?”

“Đương nhiên.” Mắt phượng của Mặc Phi hơi mở, dừng lại phía đại thủ lĩnh nói, “Đầu bếp trong phủ đại nhân đương nhiên là có tài nghệ cao cường, tuy nhiên tại hạ đã đi bắc vào nam, thưởng thức không ít hương

vị đặc sắc nơi xứ lạ, cho nên muốn dâng lên cho chư vị đại nhân một vài món mỹ thực khác biệt, không biết ý của chư vị đại nhân thế nào?”

Mấy người nghe xong, đều lộ ra vẻ mặt dao động.

Mặc Phi lại nói: “Chế biến mỹ thực cần tốn chút thời gian, không bằng lại để tại hạ chuẩn bị yến tiệc trưa mai, đến lúc đó, hi vọng năm vị đại nhân có thể vui lòng đến dự.”

Đại thủ lĩnh trầm ngâm một hồi, nói: “Được, cứ làm như vậy đi? Ta thực sự muốn nếm thử hương vị khác biệt của mỹ thực rồi, người làm ngay ở trong phủ đi, nếu cần nguyên liệu gì để nấu nướng, cứ việc sai người chuẩn bị!”

“Vâng, đa tạ đại nhân.”

Đến lúc Mặc Phi rời khỏi đại sảnh đường, tứ thủ lĩnh kia cười nói: “Trên đời lại có nam tử lịch sự tao nhã như thế, cái ý vị này đám dong chi tục phẩn hoàn toàn không thể sánh bằng. Đại ca, lúc đó thế nào cũng phải nhường “Hắn” cho tiểu đệ trước đây.”

“Hừ!” Tên đại thủ lĩnh vằn vê râu, nói, “Tên này là thương nhân, không nên tùy tiện động vào “Hắn”, nếu không rất có khả năng sẽ khiến cho thương nhân phản cảm.”

“Hử? Rõ ràng đại ca cảm thấy rất hứng thú, giờ lại muốn thả một mỹ nhân như vậy đi sao?”

Đại thủ lĩnh cười khà khà vài tiếng, nói: “Ép buộc đương nhiên là không được, có điều, chúng ta hay đổi phỏ thế nào với những mỹ nhân không nghe lời nhỉ?”

“Ý của đại ca là...Hạ được?” Trong mắt tên tứ thủ lĩnh lóe lên tia sáng, khóe miệng treo lên nụ cười âm thầm.

Tên râu cá trê nói: “Chúng ta muốn chặn họng hết đám thương nhân thì phải hạ được cho toàn bộ những người đến vào hôm đó, để cho bọn họ vui vẻ với đám mỹ nhân trong quý phủ, đến lúc ấy, hà hà, xem bọn hắn còn gì để nói nữa không.”

Mấy người nhìn nhau cười cười, trong đầu lại đồng thời ảo tưởng đến chuyện tốt trong yến tiệc ngày mai...

“Tiên sinh, mọi việc thuận lợi chứ?”, Tất Đa thấy Mặc Phi bình an trở về, vội dò hỏi.

Mặc Phi gật đầu nói: “Không có việc gì. Bắt đầu từ hôm nay, chúng ta sẽ dựa vào cơ hội mua nguyên liệu nấu ăn, mau chóng điều tra địa thế, bố trí nhân thủ, ngày mai sẽ là cơ hội hành động tốt nhất.”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Thế là Mặc Phi tự thuật lại cuộc đối thoại với mấy tên thủ lĩnh, cuối cùng còn nói “Cơ hội chỉ có một lần, nhất thiết không được có chút sai lầm nào hết.”

“Được.”

Sau đó, Mặc Phi dẫn mấy người nghênh ngang ra khỏi phủ lĩnh chủ, mượn cơ hội vận chuyển nguyên liệu nấu ăn, nắm giữ các phương diện tình báo về số lượng thủ bị có liên quan, vị trí, thời điểm thay ca. v.v..., đồng thời bố trí nhân thủ ở các địa điểm trọng yếu, chỉ đợi mấy tên thủ lĩnh chịu trời rồi dọn dẹp toàn bộ phủ lĩnh chủ là xong.

Yến hội ngày đó, đám thương nhân được mời có chừng ba, bốn mươi người.

Mỹ thực lần lượt được mang lên bàn, không khí trong phòng càng thêm sôi nổi.

Cái gọi là mỹ thực, kỳ thực chính là Mặc Phi kết hợp rồi cải tiến một số món ăn ở thế giới trước kia của nàng, sau đó loại bỏ vị đắng chát rồi giao cho đầu bếp quý phủ chế biến. Chúng loại đa dạng, coi như đủ cả sắc hương, quả thật làm cho người ta có cảm giác mới mẻ.

Đại thủ lĩnh rất vừa lòng, đặc biệt giới thiệu Mặc Phi với mọi người, rồi sau đó gọi mười mấy thị nữ có dung mạo xinh đẹp tới bồi rượu, tiếp đón mọi người dùng bữa.

Năm tên thủ lĩnh đều đến đông đủ. Mặc Phi không đổi sắc đánh giá hai tên còn lại, một tên tuổi xấp xỉ đại thủ lĩnh, khuôn mặt mang sẹo vô cùng tàn bạo; một tên khác tuổi chừng hai mươi, khí chất âm nhu, sắc mặt tái nhợt như mang bệnh, dường như là một người buông thả dục vọng thái quá.

Trong năm người, ít nhất ba người có võ công không tầm thường, tên nhị thủ lĩnh râu cá trê và tên ngũ thủ lĩnh âm nhu sợ rằng còn kém hơn rất nhiều.

Ánh mắt Mặc Phi lại dời về phía góc của đại sảnh đường, người của tộc Tháp Y đã được sắp xếp, bất cứ lúc nào cũng có thể triển khai hành động.

“Đại nhân, vì sao không uống rượu thế?” Giọng của mỹ nhân bên cạnh truyền tới.

Mặc Phi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một vị mỹ nhân hờ hợt hơn nửa bộ ngực đang nâng ly rượu, quyến rũ nhìn nàng.

“Không cần, ta không uống rượu.” Cho dù nàng có không cho rằng mấy tên thủ lĩnh sẽ hạ độc những người ở đây, thế nhưng bên ngoài thì uống ít rượu là cần thiết.

“Rượu này không say đâu, đại nhân yên tâm đi.” Mỹ nhân lại ghé sát cái chén vào một chút, cười duyên nói, “Để cho thiếp hầu hạ ngài được không?”

“Không, không.” Mặc Phi vươn tay khước từ, đang muốn nói chuyện, chợt nghe giọng của đại thủ lĩnh bên kia truyền tới: “Sao thế, Cao Đồ huynh đệ nhần tâm cự tuyệt rượu của mỹ nhân như vậy? Chẳng lẽ ghét bỏ rượu của trấn Đông Cao ta sao?”

Những người xung quanh đang sôi nổi, ăn uống linh đình, dưới sự hầu hạ ân cần của mỹ nhân, mấy nam nhân ở đây đều vô cùng vui vẻ.

“Không dám.” Mặc Phi nhìn một vòng xung quanh, nhận lấy chén rượu, nhẹ nhàng uống vào miệng nhỏ. Thời gian của yên hội còn chưa trôi qua một nửa, không thể gấp được. “Thế này mới đúng chứ?” Đại thủ lĩnh cười ha ha, “Nào, mỗi lại kính người một ly, không uống sẽ bị phạt.”

“Phạt cái gì?” Có người vội lớn tiếng hỏi.

“Sẽ phạt Cao huynh đệ hiển vũ cho những người ở đây.”

“Hay lắm! Cao Đồ huynh đừng uống nữa, hiển một điệu đi!” Mọi người đã say chệnh choáng, ngôn ngữ tùy tiện.

Trong mắt Mặc Phi chợt lóe lên ánh sáng lạnh, ngẩng đầu nhìn về phía mọi người, nói: “Tại hạ tay chân vùng vẫy, chỉ sợ làm xấu mắt chư vị, vẫn nên phạt một chén vậy.”

Nói xong, uống một ngụm cạn chén rượu, một luồng nhiệt nóng xuyên qua cổ họng trôi xuống bụng.

Mặc Phi liếc mắt nhìn mỹ nhân bên cạnh một cái, vừa rồi nàng nói rượu này sẽ không say? Rượu này phỏng chừng đã là rượu nặng hiếm thấy ở đây, nhìn mọi người xung quanh đã bắt đầu say chệnh choáng, còn giữ được tỉnh táo có không đến sáu, bảy người, trong đó bao gồm cả năm tên thủ lĩnh.

Không đúng lắm. Mặc Phi nảy sinh cảnh giác.

Đúng lúc này, một gã nam tử bên cạnh Mặc Phi đột nhiên bỏ nhào vào thị nữ gần đó, bắt đầu giở trò.

Mặc Phi cả kinh, đang muốn đứng dậy, lại phát hiện những người còn lại cũng bắt đầu càn rỡ, sao những người trước mắt có thể làm ra cái loại chuyện bỉ ổi, hèn hạ như vậy.

“Đại nhân, ngày tốt như thế này, sao không tận hưởng lạc thú trước mắt đi?” Một mỹ nhân thổi khí ở bên tai Mặc Phi.

Mặc Phi vỗ trán, cảm thấy đầu óc hơi mê man, trong bụng dâng lên một luồng nhiệt, cả người bắt đầu nóng lên.

Đây là...

Ánh mắt Mặc Phi lạnh lẽo, gương mặt nhìn về phía mấy tên thủ lĩnh ngồi ở ghế thủ tọa, nhẹ nhàng chén rượu trong tay làm vang lên một tiếng loảng xoảng thanh thúy, bắt đầu hành động!

Nháy mắt, từ góc xông ra mấy tộc nhân Thập Y giả trang thành người hầu, một nhóm đóng lại cửa chính của đại sảnh đường, một nhóm rút vũ khí tấn công về phía năm tên thủ lĩnh.

Năm tên kia kinh hãi, đứng hết lên phản kích.

Trong cuộc lập tức hỗn loạn, tiếng đánh nhau, tiếng kêu sợ hãi nổi lên khắp nơi. Cửa ra vào đã bị chặn lại, tất cả mọi người chỉ có thể cố sức tránh sang một bên, rất nhanh chóng, bọn họ đã phát hiện ra mục tiêu của thích khách là mấy tên thủ lĩnh.

Mặc Phi cũng rút chuôi dao ra, cố nhịn sự khó chịu của thân thể, lướt về phía tên thủ lĩnh gần nhất.

Đúng như nàng phán đoán, mấy tên thủ lĩnh buông thả quá độ, võ nghệ không quá cao như trong lời đồn, chỉ mới mấy chiêu đã cắt được cổ họng.

Thân pháp của Trại Nghệ nhanh chóng, tàn nhẫn và chính xác, lấy nhanh chóng mạnh, giết người như cắt cỏ.

Trong năm tên thủ lĩnh, khó đối phó nhất là đại thủ lĩnh và tam thủ lĩnh, có điều bọn họ đều đi theo con đường cương mãnh, chính là loại mà Trại Nghệ am hiểu đối phó nhất.

Tốc chiến tốc thắng.

Chỉ vậy tay một cái, một đường máu xẹt qua giữa không trung, mê hoặc như hoa nở rộ.

Thân thể linh động, dao vung lên hạ xuống, thân pháp lạnh lùng của văn sĩ nho nhã yếu đuối Mặc Phi khiến cho đám người tộc Thập Y Mặc nháy mắt đình trệ.

Cho đến tận khi người nào đó hét lớn một tiếng, mọi người mới bừng tỉnh, tiếp tục tập trung chiến đấu.

Mặc Phi hợp lực cùng với tộc nhân Thập Y, không tới một nén hương, toàn bộ năm tên thủ lĩnh đã mất mạng.

Mặc Phi thu lại chuôi dao, thân thể lại loạn choạng. Một đôi tay mạnh mẽ đỡ lấy nàng, thân thiết hỏi “Làm sao vậy? Bị thương à?”

“Không phải.” Mặc Phi nhìn về phía Y Mục Hân đang đỡ nàng, nói, “Trong chén rượu vừa uống bị hạ được.”

Y Mục Hân cả kinh nói: “Được gì?”

Mặc Phi lạnh lùng nói: “Có lẽ là loại có tác dụng như mị dược.”

“Cái gì?” Y Mục Hân hơi run lên một chút, thấy sắc mặt Mặc Phi ửng hồng, mắt phượng mơ màng, quả nhiên giống như trúng mị dược.

“Đừng lo lắng, xử lý việc chính trước đã. Mặc Phi cố gắng chịu đựng thân thể khó chịu, tiếp tục triển khai kế hoạch.

Y Mục Hân liếc mắt nhìn kỹ Mặc Phi một cái, nói: “Trong phủ lĩnh chủ có ước chừng hơn một trăm hai mươi người, lấy thân thủ tộc nhân của ta, hẳn sẽ không khó giải quyết.”

Quả nhiên không bao lâu sau, bên ngoài đã truyền tới tin tức tốt, thủ vệ đã bị tiêu diệt sạch sẽ.

Y Mục Hân lập tức hạ lệnh: “Chặt đầu của năm tên lĩnh chủ treo lên tường bên ngoài, chiếu cáo cho toàn bộ mọi người, trấn Đông Cao đã do tộc Thập Y thống lĩnh.

Toàn trấn bắt đầu giới nghiêm, cửa thành bị đóng kín. Tộc Thập Y cầm đầu đoàn người, bắt đầu dọn dẹp tàn dư của năm tên thủ lĩnh.

Nhóm thương nhân tham gia yến hội đều bị tạm giam ở phủ lĩnh chủ, không ít người vì bị hạ dược mà ham muốn không ngừng, Y Mục Hân còn có lòng tốt tặng ôi người một vị mỹ nữ...

Đã không còn thủ lĩnh, đám thủ vệ kia chỉ còn là một nhóm ô hợp, lấy sự dũng mãnh của tộc nhân Thập Y, hành động liên tục đến lúc hoàng hôn, ngoại trừ hơn mười tên chạy trốn hoặc là đầu hàng, toàn bộ thủ vệ đều bị giết sạch, đại cục đến đây đã định.

Trần Đông Cao không trung thành với năm tên thủ lĩnh kia, nhưng mà cũng tỏ ra vô cùng lạnh nhạt đối với nhóm tộc nhân Thập Y đột nhiên xuất hiện, bọn họ đang lo sợ và xem chừng, toàn bộ Trần Đông Cao có vẻ yên lĩnh phá lệ.

Phù Đồ tiên sinh đâu? Y Mục Hân nhìn quanh bốn phía, không biết từ khi nào đã không thấy bóng dáng của Mặc Phi.

Bạc Ô khiêng một cỗ thi thể đi qua, thuận miệng trả lời: “Vừa rồi hình như thấy tiên sinh trở về phòng rồi. Hôm nay Phù Đồ tiên sinh khiến cho ta được mở rộng tầm mắt về cái gì gọi là tài nghệ giết người, thực sự làm cho người ta mãn nhãn. Chỉ hơi kì quái là rõ ràng “Hắn” không bị thương, nhưng nhìn sao cũng có vẻ không được thoải mái.”

Trong lòng Y Mục Hân khẽ động, chào hỏi một câu rồi đi tới dãy phòng, hỏi thăm một đường, cuối cùng cũng tìm được phòng của Mặc Phi.

“Phù Đồ, tiên sinh có khỏe không?” Y Mục Hân gọi ở ngoài cửa, “Ta có thể đi vào không?”

“Ta không sao, nghỉ ngơi một lát là được rồi.” Phòng trong truyền đến giọng nói không có sức lực của Mặc Phi.

Y Mục Hân do dự, nói: “Quý phủ này có không ít nữ nhân, ta tìm đến cho người một người nhé.”

“Không cần.”

“Ta đã hỏi người trong phủ, được tính của mị được này rất mạnh, nếu như không tìm được người giải, người sẽ vô cùng khó chịu. Mà Dư Sơ lại chưa có tới...”

Lần này trong phòng không có tiếng đáp lại.

“Phù Đồ?” Y Mục Hân lại gọi một tiếng, vẫn không có trả lời. Hắn đẩy cửa, hóa ra cửa không khóa.

Y Mục Hân chần chờ một chút, nhấc chân đi vào.

Ánh sáng trong phòng mờ ảo, chậm rãi đi vào bên trong, chỉ thấy một bóng dáng quen thuộc đang cuộn người trên giường.

Y Mục Hân đi tới bên giường, cười nói: “Việc gì Phù Đồ phải ẩn nhẫn như thế?”

Dường như Mặc Phi muốn nói cái gì đó, thế nhưng vọng lại cũng chỉ có vài tiếng rên rỉ, ngâm nga.

Y Mục Hân nhìn tấm lưng hơi run rẩy của nàng, nhin xuống ý nghĩ lật nàng quay lại để nhìn một cái, tiếp tục nói: “Là bằng hữu, ta không thể nhìn người nhin đau được, đều là nam nhân, ta biết mà.”

“...”

“Không phải là người chưa từng trải qua việc này đấy chứ?”

“...”

“Quên đi, mặc kệ như thế nào, ta sẽ lập tức đi tìm cho người một vị mỹ nữ, nhất định sẽ không khiến người chịu thiệt.”

Đang định xoay người rời đi, ai ngờ ống tay áo lại bị một bàn tay giữ chặt.

Y Mục Hân xoay lại nhìn theo cánh tay, chỉ thấy Mặc Phi vốn đưa lưng về phía hắn đã xoay người lại, một đầu tóc ngắn hỗn độn ẩm ướt, sắc mặt đỏ ửng, lông mi buông nửa, mắt phượng mơ màng nhìn Y Mục Hân. Đôi môi đỏ mọng của nàng khẽ nhúc nhích, giống như muốn nói cái gì đó, nhưng lại khó có thể nghe rõ được.

Y Mục Hân ngơ ngác nhìn một lúc lâu mới ghé sát vào Mặc Phi, nhỏ giọng hỏi: “Người nói cái gì thế?”

Một luồng hơi thở nam tính đặc trưng chui vào trong mũi của Mặc Phi đã mơ hồ, cánh tay nàng khẽ nâng, vòng qua cổ của Y Mục Hân, chậm rãi ghé môi của mình tới.

Cánh môi mềm mại dán sát vào môi hắn, một cái lưỡi ẩm ướt, đầu lưỡi nhẹ nhàng thè liếm...

Y Mục Hãn chỉ cảm thấy đầu óc nổ vang một trận, một loại xôn xao kỳ quái chui từ bụng lên thẳng sống lưng.

Hắn ôm lấy Mặc Phi theo bản năng, sau đó nghênh đón hắn là cái hôn nhiệt liệt của Mặc Phi.

Trong lòng tràn ngập cảm dỗ, Y Mục Hãn cũng có phần không khống chế được, hắn đỡ lấy cái gáy, đáp lại sự nhiệt tình của nàng...

87. Q.3 - Chương 87: Quy Hoạch

Trên giường nhỏ, hai bóng dáng quấn quýt hôn nhau, trong ánh sáng mờ mờ càng tăng thêm vài phần sắc thái kiều diễm.

Y Mục Hãn nhẹ nhàng cắn gặm cánh môi của Mặc Phi, bàn tay to mơn trớn sống lưng của nàng, lý trí còn sót lại đang đối chọi với dục vọng của thân thể, biết rõ là không nên, nhưng lại không muốn dừng lại.

Thân thể Mặc Phi hừng hực như lửa nóng, cả người mơ màng, hơi thở mạnh mẽ của nam nhân khơi ra khát vọng không hiểu ở tận sâu trong đáy lòng nàng, rằng mỗi giao quyền, nóng chảy tương truyền.

Đang lúc áo khoác bị trút bỏ, hai tròng mắt vốn khép hờ của “Mặc Phi” đột nhiên mở ra, ánh mắt mịt mờ ẩn hiện sự sắc bén, sau đó, chỉ thấy một tay “Mặc Phi” bóp cứng cằm của Y Mục Hãn, tay kia cầm chuôi dao, đặt ngang bên cổ hắn, vẽ ra một vết máu.

Y Mục Hãn vẫn không nhúc nhích nhìn “Mặc Phi” dưới thân người, chỉ thấy trên khuôn mặt tuấn nhã của “Hắn” vẫn còn đọng lại vẻ gợi tình quyến rũ, thế nhưng trong ánh mắt lại ngập tràn lạnh giá và sát ý. Y Mục Hãn hơi kinh hãi, biểu cảm mê hoặc trên khuôn mặt dần dần khôi phục trấn tĩnh.

“Buông ra.” Trong miệng “Mặc Phi” phát ra giọng nói lạnh lùng, cánh tay đang run nhè nhẹ, thân thể không khoẻ khiến cho sức lực bấp bênh.

Y Mục Hãn không tránh ra, vẫn đè trên người nàng.

“Còn dám chạm vào Phù Đồ, ta sẽ lấy mạng ngươi!” “Mặc Phi” lại bổ sung thêm một câu lạnh buốt.

Y Mục Hãn híp mắt lại, rồi đột nhiên mở ra, nhanh chóng ngăn chặn cánh tay của Mặc Phi, mạnh mẽ áp chế ở hai bên đầu gối, chuôi dao kia cũng bị vung bay ra ngoài.

Trên mặt Mặc Phi đột nhiên lộ ra một hồi mê mang, đến khi tỉnh táo lại, chỉ thấy hiện lên một tình cảnh ái muội.

Nàng cố nhịn cảm giác khó chịu của thân thể, dùng sức giãy dụa vài cái, cổ tay bị kìm giữ không thể nhúc nhích.

“Y Mục Hãn, ngươi muốn làm cái gì?” Mặc Phi hít sâu một hơi, ra vẻ trấn định.

Y Mục Hãn trầm mặc, trong ánh mắt mang theo một chút thâm thúy làm người ta khó có thể lý giải, cứ lẳng lặng như vậy mà nhìn nàng. Chỉ trong cái nháy mắt kia, hắn cho rằng đã nhìn thấy một người khác, sát ý dày đặc như biến thành thực thể. Nhưng mà hiện tại, người dưới thân lại trở nên bình tĩnh...

Mặc Phi lại nói: “Buông ta ra, Y Mục Hãn.”

Cảm nhận được nhiệt độ truyền tới từ trên người Mặc Phi, trong cơ thể Y Mục Hãn lại trào ra xôn xao khác thường, hắn nói: “Phù Đồ, có vẻ như ta đối với ngươi...”

“Y Mục Hãn.” Mặc Phi ngắt lời nói, “Phù Đồ bị được khống chế, chẳng lẽ ngươi cũng uống sao?”

Y Mục Hãn im lặng.

“Buông ra! Đi ra ngoài.” Giọng nói của Mặc Phi trở nên nghiêm khắc, nàng cảm giác thấy ý thức của bản thân lại có phần hỗn loạn, thân thể cũng không nhịn được mà cử động.

Y Mục Hân chậm rãi cúi đầu, lúc sắp chạm vào chóp mũi của Mặc Phi thì dừng lại, cuối cùng không hôn xuống, mà là cắn chặt răng, đột nhiên đứng dậy nhảy xuống giường, đưa lưng về phía Mặc Phi nói: “Xin lỗi.” Sau đó bước nhanh ra khỏi phòng.

Tâm trạng của Mặc Phi buông lỏng, bàn tay túm vào áo của mình, huyết thái dương mơ hồ đau đớn.

Trạm Nghệ? Nàng nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy một luồng thân ảnh lúc sáng lúc tối đang trôi nổi giữa không trung bên cạnh giường.

“Trạm Nghệ, cảm ơn người.” Mặc Phi ngồi dậy, nhẹ giọng nói, “Nếu không có người xuất hiện đúng lúc, ta...”

Người sơ suất quá. Giọng nói lạnh lùng, nghiêm túc của Trạm Nghệ truyền đến. Vừa rồi chứng kiến nam nhân kia càn rỡ với Phù Đồ, hẳn thực sự đã động sát ý. Có điều Phù Đồ suy yếu, không thể phát huy sức lực như lúc bình thường, hơn nữa một khi chuôi dao rơi khỏi tay, hẳn sẽ không có cách nào nhập vào người nữa, chỉ có thể trở mắt đứng nhìn. Đáng thương cho thân thể của linh hồn, cuối cùng cũng chỉ là một vật vô dụng.

“Đúng vậy.” Mặc Phi lại nằm ngả ra trên giường, lẩm bẩm nói, “Không có lần sau ...”

Tuy rằng không coi trọng vấn đề trình tiết cho lắm, nhưng mà thân phận nữ nhi của nàng cũng tuyệt đối không được bại lộ, cho dù có phải cô độc cả đời, nàng cũng không muốn phải làm một thứ đồ chơi bị giam đường.

Mặc Phi đưa tay ra che hai mắt của mình, không có ai biết, trong lúc mơ màng vừa rồi, trong đầu nàng lại rõ ràng hiện lên bóng dáng của Vu Việt, cái này thật đúng là không phải một dấu hiệu tốt mà...

Ngày thứ hai, toàn bộ trấn Đông Cao đều đã khôi phục lại yên ổn, màn giết chóc ngày hôm qua kia giống như không hề tồn tại, chỉ là chợ phiên náo nhiệt đã trở nên vắng lặng rất nhiều.

Y Mục Hân mang theo tộc nhân bắt đầu làm quen với các hạng mục sự vụ trong lãnh địa, mà Mặc Phi cũng bắt đầu sửa sang lại các loại văn thư trong phủ lĩnh chủ, hi vọng mau chóng hiểu rõ các loại tình huống của vùng lãnh địa này. Nếu đã tranh đoạt được rồi thì hãy cố sức để hoàn thiện nó, một trấn nhỏ có không tới hai vạn dân, cũng giống như một trang giấy trắng, tất cả đều bắt đầu từ con số không, thật đáng để chờ mong xem có thể vẽ ra một bản quy hoạch như thế nào.

Có kinh nghiệm xử lý công việc ở phủ Nhung Trấn lúc trước, Mặc Phi nhanh chóng phác thảo ra hệ thống quản lý thích hợp cho trấn Đông Cao, bao quát các phương diện chức năng, nhiệm vụ về tư pháp, hình, ngục, hộ khẩu, đất đai, thuế má, tài chính cùng với đồn điền thủy lợi, v.v... Có điều, bởi vì còn chưa thâm nhập hiểu rõ tình huống cụ thể của nơi đây, bản văn thư quy hoạch này cũng chỉ là sáo rỗng, biện pháp thực thi cụ thể còn cần phải chậm rãi bổ sung.

Trong thời gian mấy ngày, Mặc Phi liên tục bận bịu chuyện này, điều lệ dự định đại khái cũng cần phải đưa cho Y Mục Hân xem xét, rồi lại phát hiện ra một sự việc vô cùng bất đắc dĩ, đó là Y Mục Hân lại không biết chữ! Không riêng gì hắn, phần lớn mọi người trong trấn Đông Cao đều không biết chữ.

Mặc Phi xoa xoa cái trán, có phần buồn rầu. Thực ra bên trong phủ lĩnh chủ cũng có vài người biết chữ, có điều đó đều là thủ hạ của thủ lĩnh tiền nhiệm, Mặc Phi không tin nhiệm lắm, ít nhất thì trong giai đoạn đầu cũng không thể sử dụng được. Mặt khác, đa số thương nhân đến từ bên ngoài đều biết chữ, nhưng mà bọn họ không phải người bản địa, sao có thể nguyện ý ở lại đảm nhiệm chức vụ ở trấn Đông Cao đây?

Mặc Phi không thể không cảm thán, nhân tài đúng là khó tìm mà...

“Phù Đồ, đừng lo lắng quá.” Y Mục Hân lại an ủi nói, “Có người phụ tá, ta không biết chữ thì có gì quan trọng đâu?”

Mặc Phi hơi ngừng lại, nói: “Tộc trưởng, trấn Đông Cao đã là của tộc trưởng rồi, như vậy trách nhiệm quản lý trấn Đông Cao cũng đè xuống vai tộc trưởng. Tuy rằng hiện giờ không có nhân tài thích hợp, nhưng mà cũng có thể từ từ bổ sung cho đủ sau. Mà ta, không thể vĩnh viễn ở lại nơi đây phụ tá tộc trưởng được.”

Y Mục Hân sững sốt, vội hỏi: “Lời này có nghĩa gì?”

“Tộc trưởng đã quên rồi sao, Phù Đồ vốn là lữ khách tha hương tới đây, đối với nơi này, chỉ là một vị khách qua đường mà thôi.”

Y Mục Hân thiếu chút nữa đã thốt ra một câu “Ồ lại, dừng đi”, nhưng cuối cùng vẫn ngăn lại không nói. Từ sau cái ngày tiếp xúc thân mật ấy, Phù Đồ vẫn đối xử với hắn trước sau như một, giống như mọi việc chưa từng xảy ra, để tránh xấu hổ, hắn cũng không nói tới một chữ. Nhưng mà hắn biết, trái tim của mình đã vì “Hắn” mà loạn nhịp không giống trước. Phần cảm giác khác thường này cũng chỉ có thể tạm thời giấu kín trong lòng, chẳng những bởi vì Phù Đồ là thân nam nhi, mà còn bởi vì Phù Đồ quá xuất sắc, khiến cho hắn có vài phần tự biết xấu hổ.

“Phù Đồ, rốt cuộc ngươi là ai? Đến từ nơi nào?”

Mặc Phi rũ mắt: “Ta là người Chiếu Quốc, là một nơi nằm ở phía đông trấn Đông Cao.”

“Chiếu Quốc?”

Y Mục Hân còn định hỏi tiếp, Mặc Phi ngắt lời nói: “Tạm thời không đề cập tới vấn đề này. Nếu như tộc trưởng không biết chữ, vậy thì ngược lại, Phù Đồ có thể cử một người vô cùng thích hợp.”

“Hử? Là ai thế?”

“Đại phu Vân Tung.”

Hai ngày sau, Y Mục Hân phái người mời Vân Tung và Dư Sơ tới. Vân Tung vẫn chưa đáp lại lời mời của Y Mục Hân ngay tức khắc, hắn làm việc cẩn thận, lại lấy nghề chữa bệnh cứu người làm lý tưởng suốt đời, bây giờ, muốn trợ giúp lĩnh chủ quản lý trấn Đông Cao thì quả thật có vài phần do dự.

Có điều, ngược lại hắn không có cự tuyệt lời đề nghị sửa sang văn thư của Mặc Phi, đây là một công việc phức tạp, chỉ có thể bắt đầu từ tìm thuộc hạ của tiền thủ lĩnh mà hiệp trợ, khoảng chừng mười người đến làm cùng nhau, phân công rõ ràng, quả nhiên sự việc đã dễ dàng hơn rất nhiều.

Lúc này Mặc Phi lại bỏ mặc không làm chương quỹ, nàng cố gắng không tham dự vào công việc cụ thể của trấn Đông Cao, mà là bắt đầu thâm nhập vào những thôn xóm phụ cận, nắm rõ tình huống gieo trồng trên đồng ruộng.

Ở phụ cận trấn Đông Cao có một trăm tám mươi lăm thôn xóm, dân cư nhiều nhất cũng chỉ có hơn hai ngàn người, ít thì chỉ có hơn năm mươi người. Đa số đều sinh sống bằng việc gieo trồng theo sườn núi, một bộ phận còn mở rộng vườn cây và nuôi dưỡng gia súc gia cầm. Vùng núi mặc dù phức tạp, nhưng mà dân chúng cần lao, nếu như thời tiết thuận lợi, thu hoạch cũng coi như không tệ. Khó trách nơi hẻo lánh như vậy cũng có thể hấp dẫn đông đảo thương nhân tới đây. Chỉ là do tiền lĩnh chủ chèn ép dân chúng quá nặng nề, thế cho nên bọn họ mới thường bị sống trong túng quẫn.

Hàng ngày, Mặc Phi đi lại nơi đồng ruộng, nói chuyện phiếm cùng với nhóm thôn dân, tìm hiểu phong thổ nơi này. Đồng thời thu thập thu hoạch một số mầm giống đặc thù, ví dụ như mai đắng, đây là một loại quả có hương vị đắng chát, nhưng khi ngâm trong rượu lại có thể biến rượu trở nên thuần hương, hơn nữa sau mấy tháng, khi vị đắng của mai đã loại bỏ hết thì lấy ra để ăn lại vô cùng ngọt ngào ngon miệng, còn mang theo hương rượu khiến cho người ta chảy nước miếng, dư vị vô tận vô cùng.

Đồng thời Mặc Phi còn mừng rỡ phát hiện ra khoai tây mọc hoang, dân bản xứ gọi là “Khoai núi”, cũng không có ai gieo trồng trên diện tích lớn, chỉ coi như một loại củ dại.

Tuy rằng không thể thu thập được nhiều mầm giống khoai tây, thế nhưng điều này cũng không nào ảnh hưởng đến tâm tình kích động của Mặc Phi, khoai tây nổi tiếng thế giới về sản lượng cao, hơn nữa lại có nguồn dinh dưỡng dồi dào, cất giữ trong thời gian lâu dài, chính là thứ để dự trữ tốt nhất sau những năm đói kém.

Mặc Phi cẩn thận ghi chép lại trên cuốn sổ tay của mình. Cùng lúc đó, nàng bắt đầu cổ vũ nhóm thôn dân khai hoang trồng khoai tây, bọn họ có kinh nghiệm nông vụ phong phú, chỉ cần giải thích thêm một chút thì nhất định có thể biết được phương pháp gieo trồng.

Trừ những thứ đó ra, Mặc Phi còn trợ giúp nhóm thôn dân cải tiến nông cụ. Công cụ lao động hiện giờ của bọn họ vẫn còn khá thô sơ, Mặc Phi vẽ ra nông cụ kiểu mới thích hợp với địa phương, còn thêm cả đập để

đập lúa, đồ để rê thóc cùng với một số đồ vật tưới tiêu.

Dưới sự ủng hộ của Y Mục Hãn, Mặc Phi mời người chế tạo gấp những loại nông cụ này, phân phát từng nhóm cho thôn dân, sau khi thí nghiệm, quả thực mất ít công sức mà lại đỡ tốn thời gian, nhóm thôn dân đều vô cùng vui sướng, cái tên Phù Đồ bắt đầu thâm nhập vào lòng người, mọi người cũng dần dần chấp nhận thống lĩnh Y Mục Hãn.

Hiểu được mức sống và sản nghiệp của trấn Đông Cao, Mặc Phi lại chế định ra thương pháp và nông pháp, cũng hạ thuế thu nhập xuống bảy phần, thương nhân tới đây thương hành thì phải giao nộp thuế thương nghiệp, nhưng lại bỏ đi thói xấu cống tiến cho linh chủ, yêu cầu mua bán công bằng, không được lừa gạt, nếu không sẽ bị trừng trị nghiêm khắc.

Khi mà Vân Tung đọc được bản văn thư chế định quy hoạch của Mặc Phi, tâm tình mãi vẫn không thể bình tĩnh được, hẳn có thể tưởng tượng ra, nếu như trấn Đông Cao cứ dựa theo bản chế định quy hoạch này, như vậy hơn mười năm sau, trấn Đông Cao sẽ trở thành một nơi phồn vinh hưng thịnh.

Vân Tung không thể cự tuyệt tham dự vào kế hoạch như thế được, vì thế cuối cùng hẳn quyết định trở thành một vị quan nhỏ trong trấn Đông Cao, cúc cung tận tụy tạo phúc cho hương dân.

Bởi vì quyết định này, một trăm năm sau, tên của Vân Tung đã được nhóm thôn dân khắc trên bia đá thờ thần, lưu danh muôn đời...

Sau khi pháp lệnh mới được ban bố, để cho những người không biết chữ có thể hiểu được nội dung, Mặc Phi dẫn người đi lần lượt tới các thôn xóm, tiến hành giải thích kỹ càng cho thôn dân, cũng kiên nhẫn trả lời các loại nghi vấn của bọn họ. Tuy rằng đã số thôn dân đều không có tri thức cao, thế nhưng ưu khuyết của tân pháp, bọn họ vẫn có thể nhìn ra được. Mà trọng yếu hơn, chưa từng có vị quý nhân nào lại coi trọng tiểu dân thôn dã như thế cả. Dung mạo, khí chất của Mặc Phi đã để lại ấn tượng sâu sắc trong nhóm thôn dân, mặc dù có ăn mặc thô sơ nhưng vẫn được tôn trọng bội phần. Khi đi lại ở những nơi thôn quê, thường thường có thể nghe được người gọi tên của “Phù Đồ tiên sinh”.

Mọi việc song xuôi đã là giữa mùa hạ, thời điểm Mặc Phi rời đi cũng đến.

“Phù Đồ tiên sinh.”

Hôm nay Mặc Phi đang nói chuyện với Dư Sơ, giọng của một thiếu niên từ xa xa truyền đến.

Mặc Phi nhìn lại, người tới chính là đồ đệ của Vân Tung, thiếu niên tên Bảo Tôn từng được Mặc Phi coi như được đồng.

Mấy ngày trước, khi Mặc Phi đi tới nơi thôn quê này, hẳn thường xuyên đi phía sau, thỉnh thoảng lại mang tới cho Mặc Phi chút vui vẻ.

“Bảo Tôn, tìm ta có chuyện gì thế?”

“Nghe nói tiên sinh phải đi rồi sao?” Bảo Tôn có phần nhăn nhó, hỏi.

Mặc Phi gật đầu: “Đúng vậy, ngày kia sẽ xuất phát.”

Bảo Tôn chần chờ một hồi, cuối cùng có vẻ đã quyết tâm gì đó, nói: “Tiên sinh, có thể mang ta đi cùng hay không?”

Mặc Phi sửng sốt: “Người muốn đi cùng ta à? Vì sao?”

“Hiện giờ sự phụ của ta đã làm quan trong trấn Đông Cao, cơ hội chữa bệnh chắc chắn sẽ giảm bớt, cho nên ta muốn theo tiên sinh đi mở mang một phen.”

“Nói như thế, không phải người càng phải đi theo đại phu Vân Tung, chuyên tâm học y thuật, kế thừa y bát* của tiên sinh sao?”

* Y bát: áo cà sa và cái bát của thầy tu (vốn chỉ áo cà sa và cái bát mà những nhà sư đạo Phật truyền lại ôn đồ, sau này chỉ chung tư tưởng, học thuật, kỹ năng ... truyền lại cho đời sau).

Bảo Tôn lắc đầu: “Hiển nhiên là y thuật của sư phụ rất cao, nhưng mà nếu bản thân không có thời gian, chung quy rất khó tiến bộ. Trên thực tế, ta đã đọc thuộc lòng y học tâm đắc của sư phụ, thứ còn thiếu chỉ là

kinh nghiệm. Ngày đó, sau khi nghe tiên sinh giảng về chuyện Thần Nông, ta đã muốn đi du tẩu tứ phương, nhận biết được thảo trong thiên hạ, tập hợp những nghi vấn khó giải của thế gian rồi.”

Mặc Phi lấp bắp kinh hãi, không thể tưởng được thiếu niên nhỏ bé này lại có lý tưởng như vậy. Nàng suy nghĩ, hỏi: “Vậy, sư phụ của ngươi có đồng ý không?”

“Nhất định người sẽ đồng ý!” Bảo Tôn khẳng định nói, “Sư phụ cũng từng đi du tẩu thiên hạ, chắc chắn sẽ ủng hộ quyết định của ta. Huống hồ sư phụ đã từng nói, Phù Đồ tiên sinh là một người phi thường, ở bên cạnh ngài, chắc chắn sẽ có được rất nhiều ích lợi.”

Mặc Phi suy nghĩ một chút, nhìn Dư Sơ, cuối cùng gật đầu nói: “Được, nếu Vân đại phu đồng ý, ngươi sẽ đi cùng với ta.”

Bảo Tôn mừng rỡ, chạy ngay ra phía ngoài, vừa chạy còn vừa kêu: “Tiên sinh chờ ta, ta phải đi tìm sư phụ ngay lập tức.”

88. Q.3 - Chương 88: Tin Tức

Y Mục Hãn đứng ở dưới tàng cây đình viện, lẳng lặng nhìn Mặc Phi đang hóng mát trên hành lang, ánh hoàng hôn nhu hòa chiếu nghiêng lên người nàng, tỏa ra một vầng sáng nhạt, nàng tùy ý tựa vào cột trụ, gió mát thổi tới, ánh mắt xa xăm, suy nghĩ như đã bay tới phương xa không biết tên rồi.

“Phù Đồ.” Y Mục Hãn không nhìn được đi tới nhẹ gọi tên của “Hắn”.

Mặc Phi quay đầu, đứng thẳng thân mình: “Tộc trưởng, ngài tìm ta?”

Y Mục Hãn trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng vẫn mở miệng nói: “Có thể ở lại hay không? Trần Đông Cao rất cần tiên sinh, mà ta cũng...”

“Tộc trưởng.” Mặc Phi nói, “Ngài là thủ lĩnh tộc Thập Y, chỉ cần ngài coi những người dân trấn Đông Cao như tộc nhân của mình, như vậy trấn Đông Cao chắc chắn có thể phát triển lớn mạnh trong tay tộc trưởng. Điều Phù Đồ có thể làm đều đã làm rồi, có ở lại cũng không mấy tác dụng nữa.”

“Chẳng lẽ Phù Đồ không biết địa vị của mình ở trong lòng dân chúng sao?” Y Mục Hãn có phần kích động nói, “Tiên sinh tài hoa xuất chúng, nhân ái độ lượng, bất kể phú quý nghèo hèn đều đối xử bình đẳng ngang nhau, chế định ra tân pháp, giảm thấp thuế khóa, cải tiến nông cụ, khởi công xây dựng thủy lợi... Làm nhiều như vậy, lại vẫn bất chấp mà ra đi sao? Bọn họ đã sớm coi tiên sinh là sư trưởng, ân nhân, bằng hữu, nếu tiên sinh tới làm thủ lĩnh của trấn Đông Cao, chắc chắn sẽ hơn ta gấp cả trăm lần.”

“Tộc trưởng quá đề cao Phù Đồ rồi.” Mặc Phi quay đầu nhìn về phía xa, thản nhiên nói, “Trần Đông Cao rất tốt, phong cảnh tú lệ, dân chúng thuần phác, đáng tiếc lại không phải nơi gửi gắm lòng của Phù Đồ.”

Y Mục Hãn hít sâu một hơi, xoay người, vẻ mặt ảm đạm. Kì thật hắn biết mình không giữ nổi người này, chẳng qua chỉ ôm chút hi vọng vô cùng nhỏ bé. Giờ đã nhận được đáp án, không hề ngoài suy đoán và ngạc nhiên.

“Tộc trưởng.” Giọng của Mặc Phi truyền đến, “Chẳng lẽ ngài không muốn nhìn xem, trấn Đông Cao từ một tay ngài thống trị có thể phát triển trở thành diện mạo ra sao ư?”

Y Mục Hãn không đáp lại, chỉ yên lặng nghe.

“Nhân số thịnh vượng, thương nghiệp phồn vinh, trăm họ an cư lạc nghiệp, nơi đây sẽ trở thành nơi đất lành trong chốn sơn non thâm sâu, tiếng tăm lan truyền. Tương lai như vậy, tộc trưởng không kì vọng sao?”

Trong mắt Y Mục Hãn chuyển sang thần thái sục sôi, hắn bỗng xoay người nói: “Ta, có thể làm được không?”

Mặc Phi khẳng định gật đầu: “Nhất định có thể.”

Y Mục Hân nhìn thẳng vào ánh mắt của Mặc Phi, hồi lâu vẫn không dời tầm mắt.

Bỗng nhiên hần cười to: “Được, nhận lời chúc của Phù Đồ, nhất định tại hạ sẽ không để tiên sinh thất vọng.”

Tâm trạng Mặc Phi thoải mái, chấp tay nói: “Thế thì Phù Đồ sẽ mãi mãi mong chờ. Cho dù tương lai có cách xa ngàn dặm, Phù Đồ cũng có thể biết được tình huống Đông Cao qua những người thương hành, khi đó, chắc chắn Đông Cao đã trở nên hương thịnh trong tay tộc trưởng.”

Y Mục Hân cũng đáp lễ lại.

Mặc Phi cáo lui chuẩn bị trở về phòng, vừa mới xoay người chợt nghe thấy giọng nói thản nhiên của Y Mục Hân: “Nếu như Phù Đồ là nữ tử, ta nhất định sẽ không để người đi...” Trong lòng Mặc Phi giật mình một cái, tăng nhanh bước chân rời đi.

Hai ngày sau, Mặc Phi xếp xong hành trang, mang theo Bảo Tôn và Dư Sơ, rời khỏi trấn Đông Cao dưới cái nhìn lưu luyến không rời của Y Mục Hân, đám người Vân Tung cùng với mấy trăm thôn dân, lại tiếp tục bước lên một hành trình mới.

Y Mục Hân tặng ba người một con ngựa, ngựa nơi này có hình dáng thấp bé, tốc độ không nhanh nhưng là loại gia súc có thể tải nặng, thường được sử dụng làm công cụ vận chuyển hàng hóa của thương nhân.

Sau khi nhóm người Mặc Phi có ngựa, gánh nặng đã giảm bớt rất nhiều, vật tư cũng dư thừa hơn.

Dựa theo kế hoạch, ba người di chuyển về phía đông, dọc đường trèo non lội suối, băng qua thâm sơn ngút ngàn không người, lội qua suối sông chảy quanh, vượt qua núi cao gian nan hiểm trở, ăn gió nằm sương, màn trời chiếu đất, vừa đi vừa xem xét, vẽ thảo bản đồ, ghi lại tâm đắc, thu thập mầm giống và dược thảo hữu dụng. Gặp thôn xóm thì dừng lại mấy ngày, Bảo Tôn hành y chữa bệnh, Mặc Phi giúp người làm niềm vui, Dư Sơ yên lặng chăm lo ăn, mặc ở, đi lại, cho hai người, gánh vác những công việc vặt của bọn họ.

Bọn họ đi thẳng từ tây sang đông, giúp đỡ vô số người, lại không cần báo đáp; bọn họ truyền bá các loại cây trồng và kỹ thuật thực dụng khắp nơi; bọn họ mặc áo thô, phong trần mệt mỏi, thế nhưng vẻ mặt hòa nhã nhân hậu, không sợ gian nguy.

Trên đường đi, nhóm người Mặc Phi đã gặp phải một trận ôn dịch lớn, thôn này đã có năm, sáu mươi người mắc bệnh, tình huống lại chuyển biến xấu không ngừng, vô cùng gay go.

Nhóm người Mặc Phi đi tới, chứng kiến thảm trạng này, không đành lòng nhìn, dứt khoát quyết định ở lại giải trừ tai họa cho nhóm thôn dân.

Đối ôn dịch của thế giới này, Mặc Phi cũng từng gặp vài lần, mặc dù bệnh trạng khác biệt, thế nhưng phương pháp phòng chống lại có khá nhiều liên hệ với nhau. Chỉ là nếu không tìm được nguyên do gây bệnh, số người tử vong rất có khả năng sẽ gia tăng. May mà lần này có Bảo Tôn ở đây, tuổi hần tuy nhỏ, nhưng trí tuệ hơn người. Hai người đồng lòng hợp lực, cuối cùng cũng tìm ra được nguyên nhân, hóa ra ở thượng lưu nguồn nước sinh hoạt có một đồng xác thối của động vật.

Biết rõ nguyên nhân, Bảo Tôn bắt đầu chữa trị cho nhóm thôn dân nhiễm bệnh, mười mấy người có bệnh tình nghiêm trọng đã không trụ được qua đời, chỉ có thể cứu chữa những người bị nhẹ hơn.

Lần nán lại này chính là hai tháng, nhóm người Mặc Phi không sợ bẩn thỉu mệt mỏi, không sợ lây bệnh, có thể nói là tận tâm tận lực, cuối cùng đã cứu lại được tính mạng của gần trăm người, giải trừ toàn bộ mối nguy của thôn làng.

Số người chết trong trận ôn dịch này có khoảng bốn mươi, năm mươi người, thôn trưởng tập trung người chết rồi hỏa táng cùng một chỗ, ngày đó tiếng khóc vang trời, cảnh tượng thê lương.

Mặc Phi nhìn ngọn lửa lớn lan rộng, vì người chết mà niệm tụng kinh văn. Tiếng niệm tụng bình thản an tường, khiến cho người sống được an ủi và bình tĩnh hơn rất nhiều. Đến khi nhóm người Mặc Phi rời đi, nhóm thôn dân đã khắc tượng đá cho bọn họ để bày tỏ lòng cảm ơn.

Từ đó, thanh danh của nhóm Mặc Phi đã chính thức vang dội khắp biên vực. Thôn dân là những người đầu tiên ca tụng bọn họ, nhưng mà lưu truyền rộng rãi lại là các thương nhân ra bắc vào nam, kinh văn Mặc

Phi sao chép cũng theo đó mà lưu truyền hậu thế.

Sau này, thậm chí có người còn sắp đặt sẵn bàn đài ở những con đường bọn họ sẽ đi qua, chỉ đợi nhóm mấy người đến là sẽ đón chào với tầm lòng chân thành nhất.

Mọi người tôn xưng bọn họ là “Khổ hành Phật đồ”, còn xưng là “Hành giả”.

Trên đường khổ hành, nhóm người Mặc Phi không phải lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, liên tiếp không biết bao lần đối mặt với hiểm nguy. Thú dữ tấn công, mưa như trút nước, đất, đá lở, thiếu đồ ăn, bị thương, bệnh, đắm lầy, lạc đường...

Có một lần, để phân biệt thảo dược, Bảo Tôn lấy thân thử nghiệm thuốc như thường lệ, kết quả không cẩn thận ăn vào một loại thảo dược ảo giác, khiến cho thần chí mê loạn, thiếu chút nữa khảy khỏi vách núi. Cũng may mà Mặc Phi đánh ngất kịp thời. Sau khi Bảo Tôn tỉnh lại, nghiên cứu mấy ngày, cuối cùng xác định đây là một loại thảo dược cực kì hữu dụng, ngoại trừ gây ảo giác, nó còn có thể dùng để chế tạo thuốc tê, giảm bớt thống khổ cho người bệnh. Bảo Tôn gọi là “Hoa vô tâm”.

Mặc Phi cũng vô cùng mừng rỡ, đây chẳng phải là dị bản của thuốc mê hay sao?

Mấy người lập tức bắt đầu sưu tập thảo dược này, không lâu sau đã phát hiện ra một mảnh lớn bên trong hang núi. Kết quả là nhất thời sơ ý, coi nhẹ tác dụng hợp lại của hoa vô tâm, toàn bộ ba người lâm vào ảo giác.

Tình hình lúc ấy vô cùng nguy hiểm, nếu như vượt quá hai canh giờ, mấy người chắc chắn sẽ gặp chuyện. Cũng may Ngọc Phù của Mặc Phi phát huy tác dụng đúng lúc, xua tan ảo giác, rồi nài nỉ hai người ra khỏi hang, lúc này mới bình yên vô sự.

Sau đó Bảo Tôn đã làm việc cẩn thận hơn nhiều, trước khi thu thập thảo dược sẽ chuẩn bị thật đầy đủ trước, hạn chế nguy hiểm đến mức thấp nhất.

Mấy người đi rồi lại ngừng, ném trải bao lần ngọt bùi cay đắng của nhân gian.

Một mùa đông trôi qua, cuối cùng Mặc Phi cũng biết mình đang ở chỗ nào, nơi đây là bên ngoài vùng biên vực Tây Cổ Quan của Chiếu Quốc, theo lý thuyết thì được vẽ trên bản đồ Chiếu Quốc, nhưng do sơn đạo phức tạp, giao thông bất tiện, nhiều năm nay ít có người đi vào, càng không cần phải nói đến việc lập quận huyện. Người trong cửa quan thường gọi mảnh đất này là “Man vực”, ngoại trừ phạm vi cách Tây Cổ Quan mấy trăm dặm ra, càng xa phía tây lại càng không có người quản lí.

Mặc Phi suy tính một chút, xem lại tốc độ hiện giờ của nàng, muốn đi tới Tây Cổ Quan còn khoảng hơn nửa năm nữa.

Cũng không biết thế cục bên ngoài hiện giờ ra sao rồi, Vu Việt đã ngồi lên vương vị hay chưa? Quốc nội có phát triển thuận lợi hay không? Chiếu Quốc và Khánh Quốc sẽ chuẩn bị khai chiến, hay vẫn chung sống hoà bình?

Thời gian càng lâu, kí ức trước kia lại càng rõ ràng. Ở bên người hẳn không nhận ra, khi thực sự rời xa, lại có đôi chút bận lòng.

Mặc Phi lắc lắc đầu, sau khi uống nước thì gọi hai người, tiếp tục khởi hành.

“Thế giới bên ngoài thực là kì diệu, một thời gian trước vẫn là rừng sâu núi sâu, giờ này lại là một mảnh bình nguyên trống trải.” Bảo Tôn mở rộng hai tay, cảm khái nói.

Mặc Phi vừa thưởng thức cảnh sắc đồ sộ, vừa thầm nghĩ: đây không phải bình nguyên, mà là cao nguyên. Kì thực, Man vực nằm ở nơi giao nhau giữa thâm sơn và cao nguyên.

Nhìn dãy núi trùng điệp phía xa, tuyết trên đỉnh đang tan, giữa những dãy núi là thảo nguyên xanh non, bầu trời trong vắt như được gột rửa, hùng vĩ tráng lệ.

Sở dĩ kị binh của Chiếu Quốc danh chấn các nước, là bởi vì nó có được bãi chăn nuôi lớn nhất thiên hạ, mà mảnh thảo nguyên trước mắt này, phỏng chừng cũng không thể nhỏ hơn bên trong Chiếu Quốc.

“Nhìn này, là bầy ngựa!” Bảo Tôn ngạc nhiên kêu một tiếng.

Mặc Phi chăm chú nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy một bầy ngựa hoang đang chạy băng băng nô đùa trên thảo nguyên, mang tới vài phần sức sống cho đất trời yên tĩnh.

Mặc Phi nói: “Được rồi, chúng ta đi tìm xem có ngôi nhà nào không đi.”

Mùa thu năm thứ ba Tấn Tân, Khánh Quốc ổn định thế cục trong nước rồi xuất binh tới Cảnh Quốc, Chiếu Quốc nghe tin cũng không chịu thua kém, bắt đầu thôn tính một khu vực biên cảnh lớn của Cảnh Quốc lân cận Chiếu Quốc. Hai nước giống như đang đua tranh, chia Cảnh Quốc ra thành hai nửa, cuối cùng ở ranh giới thành Nhân Phong mới dừng lại.

Thành Nhân Phong là tòa thành lớn nhất Cảnh Quốc, cũng là vương đô của Cảnh Quốc, nơi này tập trung đội quân tinh nhuệ cuối cùng của Cảnh Quốc, đối mặt với hai đại cường quốc vây binh, lâm nguy như trứng xếp chồng. Thế nhưng Chiếu Quốc và Khánh Quốc lại coi đây là giới hạn, bắt đầu giăng co, dường như đều đang chờ đợi thời cơ tốt nhất.

Tới cuối đông, lập xuân năm mới, đại chiến chắc chắn sẽ hết sức căng thẳng.

“Người nói cái gì?” Vu Việt chợt đứng bật dậy khỏi ghế, vẻ mặt kinh hãi.

Mục Tàng cả người lơ lửng, nói không nhanh không chậm: “Tàng nghe được tin tức của Phù Đồ.”

“Thật không? ‘Hắn’ không chết?” Vu Việt mừng như điên hỏi, “‘Hắn’ ở đâu?”

“Đang ở bên ngoài Tây Cổ Quan.”

“Man vực?” “Hắn” không chết, thực sự không chết! Vu Việt khó có thể khống chế được vui sướng trong lòng, hắn đi qua đi lại, nói, “Sao người biết được tin tức của ‘Hắn’?”

Mục Tàng cười nói: “Phù Đồ là người bất phàm, bất kể ở nơi nào cũng sẽ đâu thể không nổi danh, hiện giờ ‘Hắn’ đã danh chấn Man vực.”

Sau đó Mục Tàng bẩm báo lại toàn bộ tin tức hắn nghe được từ nhóm thương nhân, Vu Việt nghe được, sắc mặt biến hóa không ngừng.

“Khổ hạnh Giả?” Vu Việt lẩm bẩm nói, “Không biết dọc đường ‘Hắn’ đã phải chịu bao nhiêu khổ cực.”

Mục Tàng nói: “Thuộc hạ lại cảm thấy Phù Đồ vui vẻ chịu đựng, tâm tính của ‘Hắn’ cứng cỏi, sợ chi khổ cảnh đây?”

“Đúng vậy.” Vu Việt nở nụ cười nhàn nhạt, sát khí trên người đã quét sạch không còn chút nào, đè nén và đau khổ bấy lâu, giờ phút này tựa như đã biến mất không dấu vết.

Minh Hàn liếc xẹt qua Mục Tàng, trong lòng có chút trách hắn để lộ ra tin tức của Phù Đồ vào lúc này.

Hắn dò hỏi: “Chủ công, coi lộ tuyến đi của Phù Đồ, rõ ràng ‘Hắn’ hướng về phía Chiếu Quốc, chúng ta có phái người đón ‘Hắn’ hay không?”

“Không.” Vu Việt bình tĩnh nói, “Bốn vương tự mình đi đón ‘Hắn’.”

Quả nhiên. Minh Hàn xoa xoa cái trái đang đau âm ỉ, nói: “Lúc này chính là thời điểm mấu chốt, Chủ công tuyệt đối không thể rời đi được.”

Vu Việt không cho là đúng nói: “Vẫn đã có Minh Hàn người, Võ có Ngư gia, bốn vương rất yên tâm.”

Minh Hàn híp mắt, trầm ngâm một hồi, nói: “Vậy, Chủ công có thể cam đoan trở về trước mùa hạ sang năm không?”

Vu Việt trầm tính thời gian, gật đầu: “Được, bốn vương nhất định sẽ trở về trước mùa hạ sắp tới.”

“Vậy thì Minh Hàn sẽ theo sát bước tiến của Khánh Quốc.” Minh Hàn tự tin nói, “Trông mong Chủ công và Phù Đồ bình an trở về.”

Vu Việt nhìn ra phía ngoài cửa sổ, suy nghĩ đã bay tới phương xa...

89. Q.3 - Chương 89: Muối

“Trời, hồ rộng quá!” Bảo Tôn kinh ngạc nhìn hồ nước không xa phía trước, lớn tiếng nói, “Đi cả ngày mà vẫn chưa tìm thấy ngôi nhà nào, khát nước chết mất!”

Nói xong, hắn dẫn đầu chạy tới hồ nước kia.

Hồ nước màu sắc mê người, trong veo lấp lánh, gần như hòa thành một dải với không trung, khi nhìn thì tâm tình không khỏi vui vẻ thoải mái. Có điều, thứ mà Mặc Phi để ý hơn là một lớp kết tinh màu trắng dọc theo bờ hồ, giống như một tầng tuyết, vô cùng nổi bật. Mà ở khắp nơi bên hồ đều có xây dựng mấy chòi quan sát, hiển nhiên đây là nơi đã có chủ.

Trong lòng Mặc Phi khẽ động, đang định gọi Bảo Tôn trở về, chợt nghe thấy hắn hô lên một tiếng: “A! Sao nước này lại mặn thế?”

“Đây là hồ nước mặn.” Mặc Phi đi tới trả lời. Thiên nhiên quả là thần kỳ, luôn luôn sáng tạo cho nhân loại muôn kiểu tài nguyên, đáng tiếc rất nhiều người lại không hiểu được sự quý trọng.

“Hồ nước mặn?” Bảo Tôn tò mò nhón một ít kết tinh màu trắng, cẩn thận thè lưỡi liếm, sau đó nhổ ra ngay tức khắc, nhếch miệng nói, “Quả nhiên là muối, vừa đắng vừa mặn.”

Dư Sơ cũng thử một chút, khuôn mặt thanh tú lập tức nhăn thành bánh bao.

Mặc Phi nhìn một vòng xung quanh, suy đoán gần đây hẳn phải có bộ tộc, có được một hồ nước mặn thiên nhiên lớn như vậy, cuộc sống hẳn phải tương đối sung túc.

Đúng lúc này, cách đó không xa chợt truyền đến tiếng quát chói tai: “Các ngươi là người phương nào? Nơi đây là lãnh địa tộc Liệt Ứng, những người không có phận sự miễn tới gần!”

Tộc Liệt Ứng? Mặc Phi nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy bốn, năm kỵ sĩ đang đứng lạnh lùng nhìn bọn họ ở bên kia hồ.

Mặc Phi trả lời: “Chúng ta chỉ là lũ khách trùng hợp đi ngang qua đây, nếu có gì thất lễ, xin hãy lượng thứ.”

“Nếu là vậy thì tạm thời sẽ không truy cứu. Nhưng nếu để chúng ta phát hiện các ngươi là kẻ trộm, tất sẽ không tha! Các ngươi mau rời đi.”

Ngữ điệu của kỵ sĩ mang sát khí, thái độ ác liệt, Mặc Phi không muốn xung đột với bọn họ, mang theo Dư Sơ và Bảo Tôn rời đi.

Bảo Tôn hỏi: “Tiên sinh, vì sao không nói chuyện với bọn họ một chút? Chúng ta đi đường mệt mỏi, cũng nên mượn một nơi để nghỉ chân mà.”

Mặc Phi trả lời: “Thuật cưỡi ngựa của mấy người kia rất tinh thông, thân mặc áo giáp, vũ khí đồng nhất, rõ ràng là kỵ binh được huấn luyện nghiêm chỉnh, không phải là dân chúng bình thường. Trước khi biết rõ thân phận của bọn họ, mạo muội tiếp xúc, rất có khả năng sẽ sinh ra phiền toái.”

Bảo Tôn hiểu rõ gật gật đầu: “Vẫn là tiên sinh nghĩ chu đáo.”

“Chúng ta đi tiếp thôi.” Mặc Phi lại nói, “Hắn là sắp tới nơi dân cư tụ tập rồi.”

Thế nhưng lần đi này, đến tận lúc hoàng hôn mới phát hiện ra một bộ tộc có mấy trăm người.

Ba người Mặc Phi tới cách bộ tộc kia khoảng trăm mét, vừa vặn gặp được một tộc nhân đang vội vàng lùa bò dê trở về.

Hắn nhìn thấy đám người Mặc Phi thì sửng sốt, sau đó lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, không ngừng đánh giá trên dưới ba người một hồi, cuối cùng mới ngạc nhiên mừng rỡ nói: “Ngài là Hành giả đại nhân sao?”

“Tại hạ Phù Đồ.” Mặc Phi đáp lại một câu.

“Quả nhiên là hành giả Phật đồ.” Người nọ nhảy lên, chạy vài bước đến gần, kích động nói, “Ta đã sớm được nghe tiếng tăm của mấy vị qua những người thương hành, còn nghĩ rằng sớm muộn gì mấy vị cũng sẽ đi qua nơi này của chúng ta, không ngờ lại được gặp nhanh như vậy.”

Bảo Tôn cười nói: “Chúng ta đều chỉ là những lữ khách bình thường mà thôi.”

“Không, không.” Người nọ vội nói, “Mấy vị quá khiêm tốn, xin hãy theo ta về bộ tộc nghỉ ngơi một chút, các trưởng lão nhìn thấy mấy vị chắc chắn sẽ vô cùng vui sướng đấy.”

“Vậy thì phiền vị đại ca này dẫn đường rồi.”

Người dẫn đường tên là Tang Mộc, là một nam tử cường tráng chừng hai mươi tuổi, làn da ngăm đen thô ráp, nhưng tính cách sang sảng, là một người dễ để lại thiện cảm cho người khác.

Đám người Mặc Phi đến quả nhiên khiến cho bộ tộc này xôn xao, hầu như toàn bộ người nghe tin đều đi ra nghênh tiếp, hơn nữa còn nhiệt tình mời đám người Mặc Phi tới làm khách nhà mình.

Mặc Phi vừa đáp lại nhiệt tình của mọi người, vừa đánh giá bọn họ. Nàng phát hiện người của bộ tộc này, ngoại trừ những người trẻ tuổi ra, hầu hết những người lớn tuổi đều có thân thể hơi mập mạp, bước chân hơi nhọc, khí sắc không tốt.

Lúc này, một lão giả râu bạc trắng từ từ đi tới, mọi người lập lập tức nhường đường, hơn nữa còn khẽ gật đầu hành lễ.

Lão giả đi tới trước mặt đám người Mặc Phi, không hề có dấu hiệu nào đã quỳ phục trên mặt đất, dùng giọng nói hơi run rẩy nói: “Hành giả đại nhân, cuối cùng chúng ta cũng chờ được mấy người đến đây, xin ngài, nhất định phải cứu tộc nhân của chúng ta.”

Mặc Phi bước lên phía trước đỡ dậy: “Lão nhân gia đâu cần phải làm đại lễ này? Nếu có thể giúp đỡ, chúng ta tất không chối từ.”

Lão nhân đứng dậy dưới sự nâng đỡ của Mặc Phi, cười khổ nói: “Là do lão phu quá nôn nóng rồi, mấy vị đường xá vất vả, xin hãy vào trong lều trại nghỉ tạm, việc này để sau hãy nói.”

Tiếp theo đám người Mặc Phi tiến vào lều trại của vị lão giả dưới cái nhìn của những người ở đây.

Sau khi uống bát trà xanh, đám người Mặc Phi cũng hiểu được một số tình huống của bộ tộc này.

Bộ tộc này tên là “Uyển Chi”, do trưởng lão Khảm Lạc thống lĩnh, cũng chính là vị lão giả quỳ về phía Mặc Phi kia.

Vốn dĩ cuộc sống của tộc Uyển Chi cũng coi như hoà thuận, cho đến mấy năm trước, trong tộc nhân bắt đầu xuất hiện căn bệnh kì quái, người mắc bệnh đa số là người già, nghiêm trọng còn có thể tử vong mà không rõ nguyên nhân. Bọn họ đã sử dụng vô số phương pháp, thậm chí còn mời cả thầy pháp, khấn thần, nhưng đều không có tác dụng. Không chỉ tộc Uyển Chi bọn họ, phần lớn các bộ tộc trên thảo nguyên này, ít này nhiều đều xuất hiện người nhiễm bệnh. Mấy năm qua, tộc dân vẫn sinh sống trong sợ hãi, không biết khi nào sẽ bị thần linh gọi về.

Thảo nguyên hoang vắng, thỉnh thoảng mới có thương nhân đi qua, muốn tìm một đại phu còn khó hơn cả trèo lên đỉnh núi tuyết.

Cho đến tận khi nghe được tin tức của Khổ hành Phật đồ, mọi người trong tộc mới có hi vọng. Đức hạnh của Khổ hành giả đã được lan truyền vô cùng kì diệu, bọn họ đến đây, không thể nghĩ ngờ chính là tin vui cho cả bộ tộc.

Mặc Phi nhìn về phía Bảo Tôn, mắt mang ý hỏi.

Bảo Tôn nói: “Nhìn khí sắc của lão nhân này thì quả là vô cùng khỏe mạnh. Trưởng lão, phiền ngài mời mấy vị lão nhân mắc bệnh tới đây, tại hạ sẽ bắt mạch cho bọn họ.”

“Mấy vị không cần nghỉ ngơi trước một chút sao?”

“Không cần, mau chóng điều tra rõ nguyên nhân bệnh sẽ tốt hơn cho việc giảm thiểu thống khổ cho bệnh nhân.” Trong khoảng thời gian đi cùng với Mặc Phi, Bảo Tôn đã học được rất nhiều điều trên người “Hắn”, trong bao gồm cả phẩm chất lương y như từ mẫu trân quý.

Không bao lâu, ngoài lều đi vào bốn, năm vị lão nhân và mấy nam tử thanh niên, có lẽ là người thân của mấy lão nhân này. Sau khi tiếp đón, mọi người lần lượt ngồi xuống.

Bảo Tôn bắt đầu bắt mạch cho bọn họ, khi hắn chữa bệnh, hoàn toàn bỏ đi vẻ long băng thường ngày, nét mặt chuyên chú, làm việc nghiêm cẩn.

Sau khi bắt mạch xong cho người cuối cùng, hắn hỏi: “Có phải mấy vị lão nhân gia thường hay cảm thấy choáng váng hoa mắt, buồn nôn, dễ mệt mỏi, người nghiêm trọng thì hôn mê, cơ bắp bị chuột rút, thậm chí rụng tóc hay không?”

Mấy người liên tục gật đầu.

Bảo Tôn lại nhìn thân thể sừng phù của bọn họ, trong đó có một người, cổ sừng đặc biệt to.

Mặc Phi nhìn tới đây, thầm nghĩ: đây không phải là bướu cổ chứ? Loại này bệnh ở thế giới cũ của nàng đã rất hiếm thấy rồi, nguyên nhân chủ yếu là do thiếu muối i ốt. Nhưng mà cách nơi đây không xa đã có một hồ nước mặn, sao bọn họ lại thiếu muối?

Mặc Phi thấy Bảo Tôn xem xong ấy người thì rơi vào trầm tư, vì thế mở miệng hỏi: “Bình thường mọi người có ăn nhiều muối không?”

Khảm Lạc trưởng lão trả lời: “Muối rất quý, bình thường chúng ta ăn rất ít.”

“Muối rất quý?” Mặc Phi kỳ quái nói, “Nơi đây không phải nơi làm muối sao? Sao lại quý như vậy?”

Mấy người hai mắt nhìn nhau, trong đó mấy người trẻ tuổi thì lộ vẻ giận dữ, Khảm Lạc trưởng lão cười khổ nói: “Nếu là bảy, tám năm trước thì không quý, nhưng mà...”

Hóa ra bảy, tám năm trước, có một bộ tộc cường đại tự xưng là “Liệt Ưng” di chuyển đến đây, bọn họ hiếu chiến hung ác, lợi dụng vũ lực chiếm hồ nước mặn cho riêng mình, không cho phép bất kỳ ai tới gần, nếu không giết không cần hỏi.

Hóa ra thảo nguyên này có ba mươi sáu bộ tộc, chung sống hòa thuận, cùng nhau coi giữ hồ nước mặn kia, phân chia công bằng, quý trọng bảo tàng do trời ban tặng. Thế nhưng tộc Liệt Ưng đã đến tuyên cáo kết cuộc của hòa bình, bọn họ giết sạch những bộ tộc phản kháng, không đến hai năm, ba mươi sáu tộc đã chỉ còn lại có mười lăm, mọi người cũng không dám phản kháng nữa, bắt buộc phải rời đi xa hồ nước mặn.

Sau đó tộc Liệt Ưng lợi dụng hồ nước mặn để giao dịch với thương nhân, không ngừng lớn mạnh, từ mấy trăm người, đến nay đã dần dần phát triển mấy nghìn người.

Mà nếu những bộ tộc gần đó muốn mua muối, thì phải trả một cái giá rất cao, kể cả thương nhân cũng bị cảnh cáo không được bán muối cho người trong bộ tộc. Bởi vậy, sau khi lượng muối sử dụng cho bộ tộc giảm dần theo từng năm, bọn họ cho rằng dù không có muối thì cuộc sống cũng sẽ không chịu nhiều ảnh hưởng, chỉ cần có gia súc và cỏ nuôi súc vật, sẽ không bị đói chết.

Vì thế, mọi người trong bộ tộc ở đây, dưới sự áp bách không công bình mà sinh sống thiếu thốn.

Mặc Phi cảm thán, ở nơi thừa thãi muối ăn mà lại không được ăn muối, thật là một chuyện quá châm chọc!

“Tiên sinh, ngài cũng nhìn ra nguyên nhân bệnh của bọn họ sao?” Bảo Tôn ngạc nhiên hỏi.

“Có chút ý tưởng, người cảm thấy thế nào?”

Bảo Tôn gật đầu: “Đúng vậy, bệnh của chư vị là do nguyên nhân đó. Dương không đủ mà âm thì lại tích lũy, thân thể con người cần phải cân bằng, thiếu một thứ cũng không được. Ví dụ như lão nhân gia này, cổ họng là nơi không khí lưu thông nhất, thế mà dương khí thì thiếu, âm khí lại không thông, cho nên sinh ra u bướu. Muối là nơi có dương khí, chư vị lại trường kỳ không ăn, đã làm cho âm dương mất cân đối.”

Khảm Lạc trưởng lão nói: “Có phải chỉ cần ăn muối là có thể khỏi hẳn hay không?”

“Đây là cơ bản, có điều còn cần phải điều trị bằng một số vị thuốc mới có thể thuận lợi bình phục được.”

“Vậy là tốt rồi.” Khảm Lạc trưởng lão hành lễ nói, “Còn xin phiền toái mấy vị hành giả đại nhân.”

“Trưởng lão, sự tình không đơn giản như vậy đâu.” Một giọng nói bổng vang lên, mọi người nhìn lại, mở miệng chính là Tang Mộc ngồi trong góc, hắn nói, “Nay Tộc Liệt Ứng nắm giữ hồ nước mặn, sao chúng ta có thể mua được nhiều muối của bọn chúng đây?”

Sắc mặt mọi người đều hơi sầm nã.

Lại có một thanh niên nói: “Đúng vậy, chúng ta muốn mua muối thì phải dùng gia súc đổi, một đầu gia súc mới đổi được một chút muối, sao chúng ta đổi được nhiều đây?”

Khảm Lạc trưởng lão nhú mày, nói: “Việc này chúng ta có thể bàn bạc kỹ hơn, ít nhất đã biết nguyên nhân sinh bệnh của người trong tộc, vấn đề khó khăn phía sau sẽ được giải quyết thôi.”

Mấy vị lão nhân gia đều gật đầu đồng tình, có điều những người trẻ tuổi lại không cho là đúng, bọn họ tuổi trẻ khí thịnh, trong lòng đã sớm sinh ra bất mãn với tộc Liệt Ứng ương ngạnh, chỉ là lực lượng ít ỏi, giận mà không dám nói gì.

Ngày thứ hai, Bảo Tôn bắt đầu chế thuốc cho tộc nhân của tộc Uyển Chi, bởi vì là lần đầu tiên trị liệu loại bệnh này, Bảo Tôn nghiên cứu phương thuốc nhiều lần, lại dùng thảo dược tương đối ôn hòa, nhất định phải làm cho thật hoàn mỹ, Mặc Phi cũng đưa ra một số đề nghị dựa trên cơ sở kiến thức của mình.

Chỉ mới hai, ba ngày, tin tức đám người Mặc Phi xuất hiện ở tộc Uyển Chi chữa bệnh đã truyền khắp các bộ tộc còn lại, bọn họ đều phái người đến đây xin mấy người Mặc Phi giúp đỡ.

Sau khi biết được nguyên nhân bệnh, khoảng chừng mười thủ lĩnh bộ tộc đã bắt đầu tụ tập, thương lượng chuyện mua muối ăn.

Nhưng mà trước khi bọn họ còn chưa thương lượng xong kết quả cụ thể thì bộ tộc đã xảy ra một chuyện lớn, có mấy người trẻ tuổi vụng trộm lên vào đồng muối tộc Liệt Ứng trộm ra hơn mười cân muối trắng, kết quả không may bị phát hiện, tuy rằng bọn họ chạy thoát trở về, thế nhưng cũng đã kinh động đến tộc Liệt Ứng...

90. Q.3 - Chương 90: Con Đường Lửa

“Các người có biết rốt cuộc mình đã gây ra bao nhiêu tai họa không? Khảm Lạc trưởng lão chống gậy, tức giận quát mắng mấy thanh niên trong lều trại.

Mấy thanh niên hai mặt nhìn nhau, đều cúi đầu nín thở không lên tiếng.

“Tộc Liệt Ứng hành sự ngang ngược, bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho chúng ta.”

Tang Mộc không nhịn được mở miệng nói: “Bọn họ không có chứng cứ chứng minh là chúng ta trộm, chẳng lẽ còn có thể giết tất cả mọi người hay sao?”

Lần tham dự hành động này có năm người, lần lượt đến từ ba bộ tộc Uyển Chi, Mạt Thác và Phong Khoa Nhĩ, đều là những thanh niên chất chứa oán hận với tộc Liệt Ứng đã lâu, bọn họ tuổi trẻ nóng nảy, hành sự không để ý hậu quả, nghe nói muối có thể chữa trị được bệnh của bộ tộc, bèn hện nhau lên vào ruộng muối của tộc Liệt Ứng trộm về, kết quả nhất thời sơ suất bị phát hiện.

“Các người tưởng rằng bọn họ không dám sao?” Khảm Lạc trưởng lão quát chói tai, “Thảo nguyên giờ đây chỉ còn lại có mười lăm bộ tộc là do đâu, chẳng lẽ các người còn không rõ ràng?”

“Vậy, vậy làm sao bây giờ?” Một thanh niên bộ tộc Phong Khoa Nhĩ nhỏ giọng hỏi.

“Đến nước này thì chỉ còn cách liều chết không thừa nhận, tộc Liệt Ứng cũng không biết rốt cuộc kẻ ăn cắp thuộc bộ tộc nào.” Khảm Lạc trưởng lão thở dài nói, “Mấy tên tiểu tử các ngươi, mấy ngày này phải ở yên trong bộ tộc, không được phép đi đâu!”

Lúc này tộc trưởng của Mạt Thác nói: “Họa đã gây ra, ta đoán người của tộc Liệt Ứng sẽ nhanh chóng đến tra xét, đến lúc đó nên ứng phó thế nào đây?”

“Chỉ có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh thôi.” Khảm Lạc trưởng lão nói, “Hiện giờ không ai trong chúng ta có thể đoán được tộc Liệt Ứng sẽ xử trí như thế nào, chỉ có thể ra mật lệnh cho toàn bộ người trong tộc, tuyệt đối không được tiết lộ chuyện tình có liên quan đến mấy tên tiểu tử này ra ngoài.”

Mấy vị tộc trưởng đều gật đầu đồng ý.

“Trưởng lão, không hay rồi, người của tộc Liệt Ứng đến!”

Là phúc thì không phải họa, là họa thì tránh cũng không xong, mọi người nhìn nhau, dằn dò năm thanh niên kia không được phép rời khỏi lều trại rồi cùng nhau đi ra ngoài.

Lúc này, trong bộ tộc đang đứng chừng mười con chiến mã cao lớn, trên lưng mỗi con đều có một kỵ binh, bọn họ ánh mắt sắc bén, vẻ mặt kiêu căng, thắt lưng giắt đại đao, sát khí lẫm liệt.

“Đêm qua có người xông vào ruộng trộm muối, các ngươi có biết việc này?” Cầm đầu kỵ binh là Hồ Nhiêm, hần lạnh lùng hỏi về phía Khảm Lạc trưởng lão.

Khảm Lạc trưởng lão khom người trả lời: “Kẻ hèn không biết, đêm qua tộc ta đang tụ họp, cũng không có ai ra ngoài.”

“Hừ!” Hồ Nhiêm cười lạnh một tiếng, “Tụ họp? Khó trách nhiều tộc trưởng đến đây như vậy, các ngươi tụ họp một chỗ muốn làm gì?”

“Chúng ta đang bàn việc vào quan nội tìm đại phu chữa bệnh cho người trong tộc.”

“Ồ?” Hồ Nhiêm nhìn một vòng xung quanh, thấy rất nhiều lão nhân sắc mặt vàng như nến, cười nhạo nói. “Đám dân đen các ngươi, quả nhiên cần phải tìm một người mà chữa trị, người nào người ấy đều trông như đám chuột đất.”

Lời vừa nói ra, mọi người trong tộc đều lộ ra vẻ giận dữ.

“Được rồi, tạm thời không đề cập tới việc này, các ngươi nhanh chóng giao mười tên trộm ra đây, những kẻ bao che giết không cần hỏi!”

Mười tên? Rõ ràng hôm qua chỉ có năm người đi trộm, thế mà đám khốn kiếp này lại nói không lên, đáng hận là ngay lời bác bỏ cũng không cách nào nói ra. Sắc mặt Khảm Lạc trưởng lão trắng bệch, nói: “Sao đại nhân lại nói những điều này? Rốt cuộc thì mấy tên trộm kia là người phương nào, bản tộc đâu có biết, sao có thể giao người được đây?”

“Đừng có giả ngu!” Hồ Nhiêm không chút khách khí nói, “Trừ bọn ngươi ra, còn có ai dám vào ruộng muối mà ăn trộm?”

“Đại nhân, có chứng cứ gì chứng minh người của chúng ta làm không?”

“Đúng vậy, không chứng cứ đã muốn chúng ta giao người, có phần quá qua loa đại khái rồi.”

“Sao tộc nhân của chúng ta có thể đi ăn trộm được, đại nhân đừng xử oan cho chúng ta.”

Người xung quanh bắt đầu ầm ĩ người một câu ta một lời.

“Câm mồm!” Hồ Nhiêm tức giận quát một tiếng, “Các ngươi dám nói bản đại nhân xử oan cho các ngươi? Hừ, bản đại nhân cho các ngươi hai lựa chọn.”

“Lựa chọn gì?” Khảm Lạc trưởng lão vội hỏi.

“Một, giao ra mười tên trộm kia, việc này sẽ dừng ở đây; hai, phái người nhận khảo nghiệm con đường lửa, một khi vượt qua, sẽ đại biểu cho việc trời cao chứng thực sự trong sạch của các ngươi, tộc Liệt Ứng ta sẽ không truy cứu nữa.”

Khảm Lạc trưởng lão và mọi người đều biến sắc.

Mấy người Mặc Phi trong đám người cũng tỏ vẻ nghi hoặc, con đường lửa là cái gì?

Khảm Lạc trưởng lão lớn tiếng cầu xin: “Đại nhân, xin hãy khai ân! Quả thực tên trộm kia không phải người của tộc ta mà!”

“Điều này ta mặc kệ, ta cho các ngươi thời gian hai ngày, hai ngày sau đến Luyện đài công bố lựa chọn của các ngươi.”

Nói xong, không đợi những người còn lại phản ứng đã mang kị binh rời đi.

Người của tộc Liệt Ứng vừa đi, toàn bộ tộc Uyển Chi đều chìm trong áp lực đau khổ.

Mặc Phi đi tới bên cạnh Khảm Lạc trưởng lão, nhỏ giọng hỏi: “Trưởng lão, con đường lửa này là cái gì?”

Khảm Lạc trưởng lão thở dài: “Đó là một đoạn đường dài ba mươi thước treo trên không, hai bên là xích sắt, ở giữa đóng một loạt bàn chông dựng đứng, mà phía dưới con đường còn đồng thời đốt lửa nung nóng, một khi người đi trên đó, chẳng những phải nếm nhịn cảm giác thiêu bỏng thống khổ, mà còn phải chịu đựng cảm giác đau đớn nạo xương.”

Đám người Mặc Phi đều hít phải một ngụm khí lạnh, đây đúng là một loại khổ hình tàn nhẫn!

Khảm Lạc trưởng lão cười khổ nói: “Có lẽ số kiếp của tộc ta đã định rồi. Từ khi tộc Liệt Ứng sáng lập tới nay, chưa từng có người nào thành công vượt qua con đường lửa. Bọn họ lợi dụng phương pháp này để sát hại vô số người phản kháng, một khi khảo nghiệm thất bại, chúng ta sẽ phải gánh vác tất cả tội lỗi, chịu đựng trừng phạt, không được phép oán hận.”

Mặc Phi nhíu mày, đang định nói thêm, chợt nghe thấy trong lều trại truyền đến vài tiếng rống giận dữ, sau đó mấy thanh niên chạy ra, vọt tới trước người Khảm Lạc trưởng lão nói: “Trưởng lão, người nào làm người ấy chịu, chúng ta đi nhận tội.”

Khảm Lạc trưởng lão lắc đầu, yếu ớt nói: “Các ngươi đi? Các ngươi đều là tương lai của tộc ta, sao có thể để các ngươi đi chịu chết? Đám ác tặc kia khai man con số mười người, còn muốn chúng ta hy sinh năm người vô tội?”

Mấy thanh niên đều không khỏi khóc lóc, Tang Mộc quỳ xuống, nói: “Xin lỗi, là sự lỗi mẫn của chúng ta đã hại người trong tộc.”

“Giờ nói những điều này cũng chẳng tác dụng gì, các ngươi cũng là vì tộc nhân mới dấn thân vào nguy hiểm. Quay về đi, chuyện này cứ giao cho chúng ta xử lý, các ngươi lắng nghe nữa sẽ càng thêm chuyện.” Khảm Lạc trưởng lão giống như lập tức già đi hơn mười tuổi, khuôn mặt vốn đầy nếp nhăn càng lộ thêm vẻ già nua.

“Tiên sinh, ngài có biện pháp nào tốt không?” Bảo Tôn nhỏ giọng hỏi.

Mặc Phi lắc đầu: “Việc này khác với tình huống của trấn Đông Cao, năm tên thủ lĩnh nơi đó chỉ có thể xem như thổ phỉ. Mà nhân số của tộc Liệt Ứng lại đông, huấn luyện nghiêm chỉnh, vùng doanh địa bằng phẳng, không che chắn, muốn lợi dụng địa hình đánh lén cũng không được. Thanh niên trai tráng trong bộ tộc tuy rằng không ít, nhưng khuyết thiếu sự huấn luyện và điều phối thống nhất, lại không có trang bị tinh xảo, chiến đấu với tộc Liệt Ứng, không có phần thắng.”

“Như vậy chỉ có thể chọn cách thứ nhất ư?” Bảo Tôn thở dài, “Chọn cái nào cũng đều là chết mà!”

Mặc Phi nhìn về phương hướng Khảm Lạc trưởng lão rời đi, thản nhiên nói: “Yên lặng xem xét đã! Có thể nói, mấy bộ tộc này là vì chúng ta đến mới xảy ra chuyện, nếu có thể giúp được một tay, có lẽ ta cũng an tâm hơn đôi chút.”

Ban đêm, mấy vị thủ lĩnh bàn bạc đối sách trong lều trại của Khảm Lạc trưởng lão, hồi lâu vẫn chưa hề nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, Khảm Lạc trưởng lão y phục sạch sẽ xuất hiện trước mặt mọi người, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Mặc Phi kỳ quái hỏi: “Trưởng lão, đêm qua mấy người đã nghĩ ra đối sách sao?”

“Ha ha.” Khảm Lạc trưởng lão cười nói, “Xem như đi!”

“Thật vậy chăng? Không biết là biện pháp gì?”

Khảm Lạc trưởng lão cười nhưng không nói, lúc này lại thấy mấy vị lão nhân đều tự đi ra khỏi lều trại, phần lớn đều y phục sạch sẽ, tác phong khoan thai.

Trong lòng Mặc Phi khẽ động, thầm đếm số, đột nhiên kinh ngạc nói: “Trưởng lão, các vị... chẳng lẽ các vị muốn thay thế mấy người trẻ tuổi kia...”

“Ta già rồi.” Khảm Lạc trưởng lão cảm thán nói, “Sớm muộn gì thì bộ tộc cũng sẽ giao cho những người trẻ tuổi này, vừa lúc, để lão nhân làm cho bọn họ việc cuối cùng này đi.”

“Đây là phương pháp giải quyết của các vị?” Mặc Phi khó có thể chấp nhận.

“Hành giả đại nhân, ngài có điều không biết, người của tộc Liệt Ưng sẽ không cho chúng ta cơ hội bào chữa, thay vì để bọn họ động thủ, không bằng để cho chúng ta tự mình tuyển chọn.”

“Nhưng mà, sao bọn họ có thể tin các vị lão nhân gia đây thực sự là kẻ trộm?”

Khảm Lạc trưởng lão cười cười: “Điều bọn họ muốn chỉ là lập uy thôi, người chết là già hay trẻ căn bản không quan trọng.”

Mặc Phi nhíu mày, cắn chặt răng, lại nói: “Không phải còn một lựa chọn nữa sao? Con đường lửa.”

“Con đường kia không thể vượt qua.” Khảm Lạc trưởng lão lắc đầu nói, “Tộc nhân của ta đều không sợ chết, nhưng mà dù cho là người có nghị lực lớn, cũng không cách nào vượt qua nỗi con đường treo ba mươi thước kia. Một khi thất bại, nghênh đón tộc ta chính là hậu quả không thể thừa nhận.”

Mặc Phi im lặng nhìn mấy lão nhân gia của bộ tộc, bọn họ khuôn mặt yên ổn, vẻ mặt bình thản, tuyệt nhiên chưa từng hiển lộ một chút kháng cự và tuyệt vọng mảy may nào.

Nàng không thể tin được, quyết định gian nan như vậy, thế mà trong một buổi tối đã định xong.

Sau khi tin tức này được công bố, tiếng khóc tràn ngập khắp bộ tộc, người khóc phần lớn là thanh niên, ngược lại mấy lão nhân lại cảm thấy rất vui vẻ.

Bảo Tôn và Dư Sơ cũng rơm rớm nước mắt.

Dư Sơ nói: “Tiên sinh, thực sự không có biện pháp khác sao?”

Sắc mặt Mặc Phi ngưng trọng, lặng yên không nói.

Ban đêm, Mặc Phi trần trọc khó ngủ, trong lòng luôn cảm thấy rầu rĩ, trong đầu như luôn có giọng nói nào đó vang lên.

Nàng xoay người ngồi dậy, tựa cằm lên đầu gối.

Người đang suy nghĩ cái gì? Giọng nói của Trạm Nghệ bỗng vang lên bên tai.

“Không có gì.” Mặc Phi rầu rĩ đáp lại một tiếng.

Thu hồi lòng từ bi trắc ẩn đó của người đi, bọn họ đều tự có duyên phận của bọn họ.

Mặc Phi hỏi: “Trạm Nghệ, người cũng từng là thủ lĩnh một bộ tộc, nếu gặp phải loại tình huống này, người sẽ làm như thế nào?”

Không còn cách nào, chỉ có chiến đấu mà thôi.

“Cho dù biết rõ thực lực chênh lệch, một khi khai chiến sẽ diệt tộc cũng không quản sao?”

Chiến sĩ Tần tộc đều sinh ra để chiến đấu, nếu đến đường cùng, sẽ không ai tham sống sợ chết.

“Ý của người là, tộc nhân của bộ tộc này nên liên hợp lại, liều chết một trận?”

Bọn họ không giống với Tần tộc, ngay tại thời điểm bắt đầu đã không có quyết tâm liều chết, đến khi kẻ địch cường đại rồi, lại càng không đủ sức để liều mạng.

Mặc Phi yên lặng một lúc lâu, sau đó đột nhiên nói như lẩm bẩm: “Con đường lửa kia thực sự không thể vượt qua sao?”

Quả nhiên người đang suy nghĩ điều này. Trạm Nghệ nói, Cứ theo như lời của Khảm Lạc, cho dù là kẻ có nghị lực lớn cũng không cách nào chịu được thống khổ thiêu cháy, đau đớn thấu xương. Người cho rằng người có thể làm được sao?

“Ta...” Mặc Phi chần chờ. Nếu như nàng chỉ là một người thường, thể thì quả là bất lực. Nhưng mà, nàng có Ngọc Phù, lúc nàng rơi xuống vách núi đen, Ngọc Phù đã đình chỉ thời gian một tháng cho nàng, bảo vệ tính mạng của nàng. Nếu lần này cũng có thể kích phát lực lượng của nó, vậy thì chưa chắc nàng đã không đi qua được con đường lửa kia.

Phù Đồ, đừng làm chuyện chưa nắm chắc, có đôi khi thương xót cũng có thể biến hậu quả trở nên bi ai hơn.

Đúng vậy! Lực lượng của Ngọc Phù, căn bản là nàng không nắm giữ được, làm sao có thể dựa vào điều không chắc chắn như vậy để làm việc lỗ mãng đây.

Mặc Phi thăm cười khổ, luồng cảm xúc tắc nghẽn không thể thoát ra tràn ngập trong tim...

Ngay lúc nàng đang ngẩn người, Ngọc Phù bên trong y phục phát ra ánh sáng nhàn nhạt, giống như đang đáp lại tâm tư của nàng.

Ngày hôm sau, phần lớn mọi người trong mười lăm bộ tộc đều tập trung đến vùng lân cận Luyện đài của tộc Liệt Ưng, để tránh việc năm thanh niên kia không nhìn được tức giận, mấy thủ lĩnh, tính cả mọi người đều trốn chặt bọn họ ở trong tộc.

Cái gọi là Luyện đài, cũng chính là nơi bài trí đủ loại hình cụ tra tấn, ví dụ như đài hành hình, lưỡi chém, còn có cả lò, cùng với con đường lửa trong truyền thuyết.

Bên dưới con đường kia đã châm lên một ngọn lửa, bàn chông đen bị nung bỏng trên ngọn lửa bùng bùng, đỏ đen giao quyện, tựa như đường xuống địa ngục.

Mặc Phi lặng lẽ nhìn từ trong đám người, bước chân lại không tự chủ được bắt đầu di động. “Rất tốt, xem ra nhân số đều đã đến đông đủ.” Hồ Nhiêm xuất hiện ngày ấy đứng ở trên đài cao hô to, “Nói đi, lựa chọn của các ngươi là gì?”

Mọi người im lặng không lên tiếng, mấy nghìn người tụ tập một chỗ mà lại tĩnh mịch vô cùng.

Hồ Nhiêm cũng không cho là đúng, cười lạnh nói: “Nếu đã không có quyết định, vậy thì sẽ do tộc Liệt Ưng ta làm chủ.”

“Đợi chút.” Khảm Lạc trưởng lão bước ra khỏi đám người, hành lễ nói, “Trợ Uy đại nhân, việc này căn bản vốn không phải lỗi của tộc ta, bây giờ lại muốn chúng ta đeo trên lưng tội danh như vậy. Đại nhân nhân từ, Khảm Lạc thỉnh cầu, có thể sử dụng gia súc chưa đánh dấu để thay thế hay không?”

Đây là cố gắng cuối cùng của hắn.

“Gia súc không cần các ngươi nói cũng phải bồi thường.” Hồ Nhiêm không tha xía vào nói, “Ban đêm mà dám xông vào lãnh địa tộc Liệt Ưng ta, loại hành vi này không thể nhân nhượng, nếu không, ngày sau lại xảy ra chuyện như thế thì phải làm sao đây?”

Khảm Lạc trưởng lão nuốt giận trong lòng, hắn ngẩng đầu bình tĩnh nói: “Vậy cứ chiếu theo lời của đại nhân nói, lựa chọn của chúng ta là...”

“Tiên sinh, ngài đang làm gì thế?” Đột nhiên, một giọng nói trong đám người vội vàng cắt ngang lời nói của Khảm Lạc trưởng lão.

Chỉ thấy không biết từ lúc nào, Mặc Phi đã đứng ở một đầu con đường lửa, một cước bước lên thang gỗ.

“Hành giả đại nhân!” Khảm Lạc trưởng lão hô nhỏ một tiếng, đám người cũng bắt đầu xao động.

Hồ Nhiễm liếc mắt Mặc Phi một cái, thản nhiên nói: “Xem ra các người đã quyết định rồi, vậy được, để xem các người vượt qua con đường lửa như thế nào.”

“Không, tiên sinh, ngài mau trở lại.” Dư Sơ hoảng sợ hô to.

Bảo Tôn cũng phóng về phía trước: “Tiên sinh.”

“Không được âm ỉ!” Mấy tên lính tộc Liệt Ứng rút đại đao chắn trước mặt mọi người.

Mặc Phi bỗng hoàn hồn, có phần mờ mịt nhìn bốn phía, lúc này mới phát hiện bản thân đã đứng bên cạnh con đường lửa, chỉ cần tiến thêm một bước nữa, là có thể giẫm lên trên chông sắt trên con đường treo nóng bỏng.

Sao lại thế này? Sao đột nhiên nàng lại xuất hiện ở đây? Mặc Phi nhìn lại về phía mọi người trong bộ tộc đang lo lắng chăm chú vào nàng, nhanh chóng hiểu ra vừa rồi mình đã bị Ngọc Phù ảnh hưởng, nói cách khác, có lẽ nàng sẽ có cơ hội vượt qua con đường lửa này dưới sự trợ giúp của Ngọc Phù, nếu là như thế, mấy người Khảm Lạc trưởng lão sẽ không phải hi sinh người vô tội.

“Tháo giày của người ra.” Giọng nói lãnh khốc của Hồ Nhiễm truyền đến.

Hôm nay đã phóng lao thì phải theo lao, nếu như lúc này nàng trốn chạy, vậy thì cả đời sẽ không thể nào ngừng đầu lên được nữa.

Mặc Phi hít một hơi sâu, khom người tháo giày, xắn ống quần, lộ ra đôi chân nhỏ nhắn bóng.

Hơi nóng bốc lên cuộn cuộn, mái tóc ngắn vốn rủ xuống cũng bắt đầu lay động.

“Tiên sinh, dừng.” Dư Sơ kêu khóc ở sau lưng.

Người điên rồi sao? Giọng nói của Trầm Nghệ truyền đến, người luôn lạnh băng như hắc, thế mà cũng sinh ra cảm xúc lo lắng.

“Bắt đầu đi!” Hồ Nhiễm ra lệnh.

Mặc Phi cắn chặt răng, cẩn thận nhắc chân, chậm rãi tới gần con đường treo nóng bỏng, tất cả mọi người xung quanh nín thở nhìn.

“A” một tiếng, phảng phất như âm thanh của da thịt bị là cháy vang lên, Mặc Phi nhanh chóng thu hồi chân, sự đau đớn nóng bỏng làm cho nàng run rẩy.

Trái tim của những người trong bộ tộc cũng căng thẳng theo.

“Ha ha ha.” Người của tộc Liệt Ứng cười ầm lên, tên Hồ Nhiễm châm chọc nói, “Nếu không làm được, thì sớm mà bỏ cuộc đi! Bản đại nhân không xử phạt người là được.”

Sắc mặt Mặc Phi không chút thay đổi nhìn hắc một cái, trong lòng nàng nao núng, nhưng trên mặt lại không có chút biểu hiện mấy may. Bộ dáng như vậy khiến cho Hồ Nhiễm rất không vui, phảng phất như mình bị coi thường. Hắc lớn tiếng thúc giục: “Nhanh lên, kiên nhẫn của bản đại nhân có hạn.”

Không có đường lui. Thế mà Ngọc Phù cũng không giảm bớt thống khổ cho nàng, nàng không có lòng tin vượt qua được đoạn đường này, một khi thất bại, bản thân bị thương là nhỏ, hậu quả mà mọi người trong bộ tộc phải gánh vác mới là nghiêm trọng.

Mặc Phi chưa bao giờ cảm nhận được áp lực lớn như vậy, nàng không nghĩ ra, rốt cuộc Ngọc Phù đẩy nàng vào hoàn cảnh như thế, rồi lại không trợ giúp là có ý gì? Nàng không phải thánh nhân, không muốn làm những việc không tự lượng sức mình, nhưng mà hiện giờ đối mặt với con đường treo, chỉ sợ mấy thước nàng cũng không qua nổi.

“Ha ha, không dám thì xuống nhanh đi!”

“Đúng vậy, đừng có đứng phía trên mà làm mất mặt.”

“Tên dân đen này đúng là ngu xuẩn, quả là buồn cười.”

Một đám người của tộc Liệt Ứng đều cười rộ lên.

Mọi người trong bộ tộc cũng đều đổ mồ hôi tay, khấn trương đến không biết nên nói cái gì.

Đúng lúc này, chợt nghe thấy Mặc Phi thở dài một hơi thật sâu, sau đó dùng giọng trong trẻo nói: “Khổ nạn đến, tâm khó an, ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục.”

Đã không có đường lui, vậy thì hãy dũng cảm tiến tới! Nàng tình nguyện nén chịu vạn khổ, cũng không nguyện bị thế nhân nhạo báng. Để cho nàng xem xem, rốt cuộc thì nghị lực của mình có thể vượt qua khảo nghiệm hay không. Bất kể thành bại, ít nhất nàng cũng dũng cảm đi tới.

Nói xong, đôi chân trần của Mặc Phi kiên định đạp lên đoạn đường treo nóng bỏng...

91. Q.3 - Chương 91: Tìm Đến

Mọi người trong bộ tộc nín thở nhìn Mặc Phi đạp bước đầu tiên, một loạt tiếng xèo xèo khiến cho lòng người run sợ.

Bước thứ hai, bàn chân bị sự nóng bỏng của đường treo là cháy da thịt.

Bước thứ ba, Mặc Phi đã có phần lung lay sắp đổ...

Nàng đã đánh giá quá cao nghị lực của bản thân mình, chỉ đi được vài bước mà nàng đã không thể kiên trì thêm nữa, đau đớn dữ dội khiến nàng gần như hôn mê, mồ hôi trộn lẫn nước mắt lăn xuống không ngừng, đôi môi gần như đã bị cắn nát, ngón tay cuộn chặt vào hai lòng bàn tay.

Khó trách Khảm Lạc trưởng lão lại lựa chọn con đường chịu chết, loại đau đớn này quả nhiên không một người bình thường có thể chịu đựng được.

Trong tầm mắt mơ hồ, con đường treo ngắn ngủi phẳng phất như không có điểm cuối, ngọn lửa hùng hực giống như ma quỷ, gào khóc tấn công về phía nàng.

Tất cả mọi thứ xung quanh đều trôi đi rất xa, trái tim của Mặc Phi chìm nổi giữa tỉnh táo và mơ hồ, hai chân rách da nát thịt tựa như đã không còn là của bản thân mình, chỉ biết di chuyển cứng ngắc.

Bỏ cuộc đi! Mặc Phi, người không vượt qua được đâu.

Nhảy khỏi con đường này đi, dù ngã gãy cổ cũng tốt hơn là phải chịu hành hạ, bỏ cuộc đi...

Không, không được.

Có kiên trì nữa cũng chỉ tăng thêm đau đớn, người sẽ không đi tới được điểm cuối cùng...

Không, không được.

Người của bộ tộc này nào có quan hệ gì với người đâu? Cứu bọn họ thì có ích lợi gì cho người chứ? Người đã tận tình tận nghĩa rồi...

Không, không thể bỏ dở giữa chừng, kiên trì thêm chút nữa, kiên trì thêm chút nữa là qua rồi...

Ngu xuẩn, quá ngu xuẩn! Người tự mình là thánh nhân sao?

À, thánh nhân, ta không phải, ta cũng biết sợ hãi, biết lùi bước, biết yếu đuối, biết khóc.

Cho nên đừng ép buộc bản thân nữa, nhảy khỏi đường treo, rời xa đau đớn, sẽ không có ai oán trách người...

Nhảy khỏi đường treo, nhảy khỏi đường treo...

Mặc Phi nhắm mắt, nước mắt khe rơi xuống, con đường phía trước hoàn toàn bị một màn sương trắng che mờ.

Thầy, Mặc Phi không kiên trì nổi nữa, mỗi bước đi đều là sự đau đớn tê liệt thấu tận tâm can.

Vì sao con người lại tạo ra loại cực hình tàn nhẫn như vậy?

Xin lỗi, có lẽ nàng sẽ phải khiến mọi người thất vọng rồi...

Ngay khi Mặc Phi sắp ngất xỉu, một giọng nói vang lên trong đầu nàng: nhất niệm ngu tức bàn nhược tuyệt, nhất niệm trí tức bàn nhược sinh*.

* Một niệm ngu muội (chấp thật) thì Bát Nhã tuyệt, một niệm trí huệ thì Bát Nhã sanh. Câu trên thuộc “Phẩm Bát Nhã thứ hai” của “Pháp bảo đàn kinh” do Tỳ Kheo Thích Duy Lực dịch và lược giải.

Sau đó một luồng hơi thở lạnh lẽo tràn ra từ trong Ngọc Phù, giống như một dòng nước mát vỗ về thể xác và tinh thần của nàng, xoa dịu đau đớn trên người nàng, ý thức vốn mơ hồ cũng nhờ đó mà hồi tỉnh lại...

Người tộc Liệt Ưng lúc đầu còn đang giễu cợt, thế nhưng theo từng bước, từng bước chân kiên định của Mặc Phi, bọn họ cũng dần dần yên tĩnh lại, lặng yên nhìn chăm chú vào nam tử đơn bạc bước đi gian nan trên đoạn đường treo. Dưới sự đau đớn đến thế mà người kia lại vẫn kiên cường không run sợ, thậm chí còn không rên rỉ một tiếng nào, nếu như không phải thấy mồ hôi của “Hắn” tuôn ra như suối, hàm răng cắn chặt, thân thể căng cứng, suýt chút nữa bọn họ đã cho rằng người này không có cảm giác đau.

“Tiên sinh.” Dư Sơ khóc hô một tiếng, dập đầu khẩn cầu, “Ông trời ở trên cao, cầu xin hãy trợ giúp tiên sinh vượt qua cửa ải khó khăn này.”

Bảo Tôn cũng quỳ rạp xuống đất: “Cầu xin ông trời phù hộ!”

Sau đó lấy hai người làm trung tâm, những người của bộ tộc ở xung quanh cũng lần lượt run rẩy quỳ xuống, dập đầu liên tục: “Cầu xin ông trời hãy phù hộ cho Phù Đồ đại nhân.”

Giữa Luyện đài, mấy nghìn người đồng loạt quỳ lạy, thế như sóng triều, tầng tầng lớp lớp hướng về Mặc Phi nơi con đường lửa...

Lời cầu nguyện của bọn họ hóa thành một luồng sức mạnh thần kỳ, từng chút, từng chút kích thích vào Ngọc Phù, Ngọc Phù vốn âm ảm lại tỏa ánh hào quang, thành công kêu gọi ý thức của Mặc Phi trở lại.

Hóa ra Ngọc Phù chờ đợi thứ này. Trong lòng Mặc Phi đã hơi sáng tỏ, như người luyện sắt loại bỏ chất cặn rồi làm thành đồ dùng thì đồ dùng được tinh hảo; người học Đạo từ bỏ tâm cầu nhiễm thì hạnh liên thanh tịnh vậy*.

* Câu trên thuộc chương 35 của “Phật Thuyết Tứ Thập Nhị Chương Kinh”. Việt dịch: Ban Phiên Dịch Việt Ngữ, Tổng Hội Phật Giáo Pháp Giới, Vạn Phật Thánh Thành.

Nguồn: Đây.

Bước chân của Mặc Phi hơi ngừng lại, cảm thấy hai chân như được một lớp băng lạnh bao quanh, làm giảm đi sự đau đớn liên tục không ngừng do thiêu bỏng và chông nhọc.

Mức độ này, nàng có thể chịu được.

Trong mắt Mặc Phi dần dần tỏa ra tia sáng kiên định, một bước lại một bước không ngáp ngừng, trong cái nhìn chăm chú của mọi người, cuối cùng nàng cũng thành công vượt qua con đường lửa mà trước giờ chưa từng có ai vượt nổi.

Khi nàng lao đảo đi xuống đầu kia của thang gỗ, mọi người trong bộ tộc đều không khỏi kinh hỉ rung động, những tiếng hoan hô vang động khắp trời.

Đây đúng là kỳ tích! Con đường lửa gian nan đến thế mà nam tử này lại có thể vượt qua! “Hắn” đã chịu đựng được cực hình giống như địa ngục, “Hắn” đã hoàn thành được khảo nghiệm mà người thường không thể vượt qua. Bắt đầu từ giờ khắc này, “Hắn” đã trở thành một vị anh hùng trong lòng của toàn bộ người trong tộc.

Dư Sơ và Bảo Tôn vượt qua thủ vệ, tiến lên đỡ Mặc Phi.

Ngọc Phù cũng yên lặng trở lại, cuối cùng Mặc Phi cũng không đứng vững thêm nữa, hoàn toàn dựa vào sự dìu đỡ của hai người.

Mọi người trong tộc ào ào tiến tới vây quanh Mặc Phi, nếu không phải người của tộc Liệt Ưng phục hồi lại thần trí rồi rút đao ngăn cản thì bọn họ đã vây kín Luyện đài.

Hồ Nhiêm lớn tiếng nói: “Yên lặng, không ai được phép làm loạn.”

Theo giọng nói của hắn, tộc Liệt Ứng đồng loạt rút đao loạt xoạt.

Lúc này tâm tình của người trong bộ tộc mới kiềm chế được đôi chút, Khảm Lạc trưởng lão tiến lên, kích động nói: “Đại nhân, chúng ta đã vượt qua được khảo nghiệm con đường lửa, mong đại nhân thực hiện lời hứa không truy cứu tội trộm muối của ngài.”

Vẻ mặt của Hồ Nhiêm thâm trầm nhìn Mặc Phi đang suy yếu, rồi lại nhìn những người còn lại, lạnh lùng nói: “Bản đại nhân đã nói là sẽ giữ lời, có điều là hình như kẻ này không phải người trong tộc của các người, làm sao có thể thay các người khảo nghiệm con đường lửa?”

Khảm Lạc trưởng lão và mọi người đều biến sắc.

Giọng nói khàn khàn của Mặc Phi truyền đến: “Đại nhân có chú ý tới trang phục trên người ta không?”

Hồ Nhiêm quay đầu quan sát vài lần, trả lời: “Là trang phục của bộ tộc thảo nguyên.”

Mặc Phi gật đầu: “Đúng vậy, Khảm Lạc trưởng lão chính là là gia gia* của ta, mọi người của bộ tộc thảo nguyên đều là huynh đệ tỷ muội của ta, bọn họ coi ta như thân nhân bằng hữu, vì sao ta không thể thay bọn họ nhận khảo nghiệm?”

* Gia gia: ông nội.

Sắc mặt của Hồ Nhiêm lạnh lùng.

Mặc Phi lại nói: “Chẳng lẽ đại nhân chỉ muốn mượn lý do này để nuốt lời thôi sao? Người trong bộ tộc đã làm việc vất vả, chần dề, chần chừ cho tộc Liệt Ứng, đại nhân có thể khiến cho bọn họ kính trọng ngài, sợ hãi ngài, thế nhưng ngài sẽ không hi vọng bọn họ hận ngài chứ?”

Hồ Nhiêm nhìn về phía những người trong bộ tộc, cảm nhận được sự bất bình và oán hận trên gương mặt bọn họ. Hắn nhũm mày, cảm thấy hơi dao động.

Thật sự muốn ngắt xiu ngay thức thì, Mặc Phi thầm hít vào một hơi, vết thương trên chân đau đớn khó nhin được.

Nàng cố gắng chống đỡ chút sức lực cuối cùng nói: “Đại nhân, vốn chỉ là việc nhỏ thì hà tất phải tạo nên phong ba?”

Trong mắt Hồ Nhiêm lóe lên tia sáng, yên lặng nhìn Mặc Phi, hỏi: “Người tên là Phù Đồ?”

“Đúng vậy.”

“Là Hành giả Phật đồ khổ hạnh ngàn dặm, cứu vớt dân chúng khốn khổ sao?”

“Không dám nhận, tin đồn đã bị phóng đại lên rất nhiều.”

“Hừ, quả nhiên là trăm nghe không bằng một thấy.” Hồ Nhiêm cười nhạo nói, “Được, được lắm.”

Hắn nhìn một vòng xung quanh, cất cao giọng nói: “Hôm nay đã vượt qua được con đường lửa, cho nên việc này sẽ được bỏ qua. Có điều mấy bộ tộc các người phải cống nạp mười gia súc để đền bù tổn thất cho chúng ta.”

Đám người Khảm Lạc trưởng lão nghe vậy thì mừng rỡ, hành lễ chấp nhận.

Mặc Phi thấy cuối cùng thì sự việc đã kết thúc vẹn toàn, nàng gục đầu, yếu ớt ngã vào trong lòng Bảo Tôn, trước khi ngắt xiu chỉ nghe được mấy tiếng hô hoán...

Tin tức Mặc Phi vượt qua con đường lửa đã nhanh chóng truyền đi khắp thảo nguyên, người người tán thưởng, sợ hãi than thán cho nghị lực và dũng khí của Mặc Phi, đồng thời cũng cảm động cho tính thần can đảm quên mình vì nghĩa của “Hắn”.

Mặc Phi trở lại trong bộ tộc đã nhận được sự chăm sóc tốt nhất của mọi người, bất kể là các phương diện y phục, thảo dược, đồ ăn, chăn nệm, đồ dùng, v.v... đều là tốt nhất trong bộ tộc.

Chỉ là khi mọi người nhìn thấy thương thế trên chân Mặc Phi thì đều hít phải một ngụm khí lạnh. Toàn bộ bàn chân không còn một chỗ lành lặn nào, da thịt nứt rách cháy đen, xương gót chân cũng đã bị lóc ra ngoài, tình trạng bi thảm này thực sự khiến cho người ta không đành lòng nhìn thấy.

Lúc này mọi người mới biết được lúc ấy Mặc Phi đã phải chịu đựng biết bao nhiêu đau đớn, mọi người chỉ nhìn thấy “Hắn” bước từng bước hoàn thành khảo nghiệm con đường lửa, để trong khi mọi người đang mừng vui vì vượt qua khảo nghiệm thì trên người Mặc Phi cũng đã để lại vết thương nặng khó có thể phục hồi.

Không ít người rơi lệ lã chã.

Trong lều, Dư Sơ vừa khóc khê vừa cẩn thận rửa sạch vết thương cho Mặc Phi.

Khảm Lạc trưởng lão có phần run rẩy hỏi: “Bảo Tôn đại phu, vết thương của đại nhân...”

Sắc mặt Bảo Tôn nhanh chóng trở nên nặng nề, trả lời nhàn nhạt: “Vô cùng nghiêm trọng, nghiêm trọng đến nỗi ta cũng không biết vì sao tiên sinh còn có thể sống sót mà xuống khỏi con đường treo.” Nếu là người bình thường, đau cũng có thể đau chết chứ đừng nói đến việc tỉnh táo đi hết ba mươi mét kia.

Khảm Lạc trưởng lão lộ vẻ mặt xấu hổ, bình tĩnh nói: “Tiểu đại phu, tộc ta sẽ toàn lực trợ giúp ngài cứu chữa đại nhân, cần thứ gì chỉ cần mở miệng sai bảo.”

Bảo Tôn gật đầu, sắp xếp hòm thuốc lại một chút, nói: “Chỗ của ta còn thiếu mấy vị thảo dược, phiền trưởng lão mau chóng thu thập cho đủ.”

Khảm Lạc trưởng lão liên tục đáp ứng, cầm danh sách Bảo Tôn viết rồi vội vàng đi ra ngoài.

Ban đêm Mặc Phi mơ màng tỉnh lại, cảm thấy ngoại trừ cảm giác đau đớn truyền tới từ chân thì người nàng còn hơi nóng lên, đây chính chuyện trước giờ chưa từng có kể từ khi nàng đi vào thế giới này, ngoài bị thương thì nàng chưa từng bị đau ốm. Nàng vẫn tưởng là do Ngọc Phù bảo vệ, bây giờ xem ra chỉ là do thân thể nàng khỏe mạnh thôi sao?

Hơi nghiêng đầu thì phát hiện hai người bên giường ngủ chính là Bảo Tôn và Dư Sơ.

Ánh mắt Mặc Phi hiện lên vẻ nhu hòa, khoảng thời gian này ít nhiều cũng nhờ bọn họ bầu bạn và chăm sóc, nếu không thì thực sự không biết bản thân có thể kiên trì đi tới cuộc thử thách này hay không.

Người tỉnh rồi. Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên ở bên cạnh.

Mặc Phi nghe tiếng nhìn lại, ở giữa có một bóng người bán trong suốt lơ lửng giữa không trung.

Mặc Phi kinh ngạc nói: “Trạm Nghệ? Sao người lại có hình người?” Không phải trước kia chỉ là một luồng sương đen thôi sao?

Chắc là vì người.

“Bởi vì ta?”

Có vẻ như trong quá trình người vượt qua con đường lửa đã dẫn dắt ra một luồng sức mạnh thần kì, ta ở bên cạnh cũng đồng thời được làm lễ rửa tội.

Thì ra là thế. Mặc Phi không nhịn được sờ lên Ngọc Phù trên cổ, trong lòng lại tò mò về lai lịch của nó.

“Trạm Nghệ, người lại gần đây một chút.” Mặc Phi vẫy tay về phía hắn.

Trạm Nghệ nhẹ nhàng bay qua, khoanh chân trôi nổi bên cạnh giường Mặc Phi. Mái tóc bạc dài nhẹ lay động giữa không trung, má ửng rậm, mắt tuấn lạnh lùng, môi mỏng hơi nhếch mang theo một loại cao ngạo nhàn nhạt. Có lẽ do là linh hồn, cả người hắn lộ ra vẻ thoát tục siêu nhiên, giống như băng đá trên đỉnh núi tuyết.

“Quen biết lâu như vậy mà đây mới là lần đầu tiên ta biết hình dáng của người.”

Trạm Nghệ không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn nàng.

“Làm sao vậy?” Mặc Phi kỳ quái hỏi.

Ta cảm thấy bản thân mình trở nên phong phú hơn, tựa như một sinh mạng mới, lý trí bị oán hận che mờ trước kia đã quay trở lại sau ngày hôm qua rồi.

“Đây là chuyện tốt.” Mặc Phi nhẹ nhàng nói, “Từ nay về sau ngươi sẽ không còn phải chịu đựng sự tra tấn của cừu hận nữa.”

Phù Đồ, vì sao cuối cùng ngươi vẫn quyết định vượt qua con đường lửa đỏ? Trạng Nghệ bỗng hỏi.

Mặc Phi hơi sững sốt, trả lời: “Có lẽ là do ông trời cố ý muốn khảo nghiệm ta đi. Ta vốn cũng không định cậy mạnh, ai ngờ... người tính không bằng trời tính.”

Ta bội phục ngươi, ngươi có thể vượt qua con đường lửa như vậy, ngươi còn dũng cảm hơn bất kì dũng sĩ nào.

“Ta không sợ khổ cực, chỉ sợ có lỗi với lòng mình.”

Lòng ư? Trạng Nghệ ngẩng đầu nhìn về một phương hướng không tên, không biết suy nghĩ cái gì.

Lúc này đầu Bảo Tôn hơi động đậy, phát hiện ra Mặc Phi đã tỉnh lại bèn vội vàng gọi Dư Sơ dậy châm đèn, giúp nàng đổi thuốc đổi khăn mặt, rồi lại bắt đầu một đêm bận rộn...

Để thu thập đủ thảo dược cho Mặc Phi, cũng là cho bệnh tình của người trong tộc, mọi người bắt đầu tìm đến các thương nhân quanh đây hoặc đi xa thêm mười dặm để vào núi hái thuốc.

Hành động trọng nghĩa của Hành giả Phật đồ đã được người người truyền bá đi khắp nơi, rất nhiều thương nhân đều ào ào tới giúp đỡ tiền bạc.

Ngay trong lúc câu chuyện được mọi người truyền lưu rộng rãi, bộ tộc lại nghênh đón một vị vị lữ khách mệt mỏi phong trần.

Lúc ấy Mặc Phi được Bảo Tôn đưa ra ngoài hít thở không khí trong lành, nàng ngồi trên nệm, vừa bóc hoa quả vừa nói chuyện với Dư Sơ, đang nói được một nửa thì quả trên tay bị rơi xuống.

“Cô Hạc!” Mặc Phi chỉ liếc mắt đã nhận ra nam tử cách đó không xa đang đi tới phía nàng, trên người khoác áo choàng xám tro, đầu đội mũ nỉ, khuôn mặt đầy râu, so sánh với vẻ tiêu sái lúc trước thì lúc này hăn lại hơn thêm mấy phần hào sảng.

Cô Hạc đi vài bước đến gần Mặc Phi, quì một gối, nâng ống tay áo của “Hắc” lên môi, vui sướng nói: “Phù Đồ, cuối cùng ta cũng tìm được ngài rồi.”

* Tác giả cơ lời muốn nói:

Kỳ thật mỗi lần nhìn thấy hai chữ “Thánh mẫu” là lại có cảm giác là lạ, tác giả không hề cho rằng lương thiện là một điều sai lầm, chỉ cần không phải là lương thiện vô nguyên tắc, ngu ngốc, vô nghĩa thì đều đáng được tôn sùng.

Thánh mẫu bắt nguồn từ Cơ Đốc giáo, giáo phái này có giáo lí tin vào thượng đế, dù rằng trước kia có phạm phải tội ác nghiêm trọng như thế nào cũng đều có thể được tha thứ, mà Phật giáo thì lại tin rằng người thiện thì có thiện báo, kẻ ác thì sẽ phải xuống địa ngục, hoàn toàn khác biệt với sự bác ái của Cơ Đốc giáo, tác giả lại thích giải nghĩa theo Phật giáo hơn.

Tác giả tôn sùng việc thiện, trên thực tế thì những điều này gần như đã tuyệt tích không còn, vì vậy tác giả đã tạo ra một người như vậy ở trong tiểu thuyết, nữ chính không phải là người lương thiện vô nguyên tắc, nàng cũng giết người, thái độ cũng hoàn toàn khác biệt giữa bình dân và quyền quý, tác giả hi vọng nàng là một người có đức hạnh, có yêu hận rõ ràng.

Đương nhiên là nàng không thể xuất gia, cũng không thể nào trở thành Phật được, nàng chỉ làm theo đức hạnh của mình mà thôi.

92. Q.3 - Chương 92: Biến Cố Mới

“Hắn chủ.” Đại hán râu quai nói quỳ một gối xuống nói, “Lôi Đan bái kiến Hãn chủ.”

Trong lều, một nam nhân khoác áo da chồn khoanh chân ngồi trên nệm lông, vừa lau chùi đại đao trong tay vừa hỏi: “Nghe nói mấy ngày nay đã xảy ra không ít chuyện?”

Đại hán râu quai nón Lôi Đan gật đầu: “Đúng vậy.”

“Đứng lên đi, nói cho bản Hãn một chút coi.”

“Hãn chủ rời khỏi doanh địa không lâu thì có mấy tên tiểu tặc lẻn vào ruộng muối trộm muối...” Lôi Đan chậm chậm kể lần lượt những chuyện đã xảy ra mấy ngày nay, cuối cùng còn nói thêm, “Sau đó thuộc hạ cho bọn chúng hai lựa chọn, hoặc là giao ra mười người tới nhận tội, hoặc là vượt qua con đường lửa.”

“Bọn họ lựa chọn con đường lửa?”

“Đúng vậy, hơn nữa... lại còn thuận lợi vượt qua nữa.”

Hãn chủ có hứng thú nói: “Không ngờ lại có người có thể vượt qua con đường lửa? Người đó là ai?”

“Chính là Hành giả Phật đồ trong lời đồn.”

Hãn chủ lau một nhát đao, nhíu mày: “Hành giả Phật đồ? ‘Hắn’ mà cũng đến nơi này sao?”

Lôi Đan tò mò hỏi: “Hãn chủ biết ‘Hắn’?”

Hãn chủ không trả lời, hỏi ngược lại: “‘Hắn’ có diện mạo như thế nào?”

“Dung mạo thanh tú, tóc ngắn mắt phượng, khí độ không tầm thường.”

“Xem ra không sai.” Hãn chủ đặt đại đao trên bàn, lẩm bẩm nói, “Đúng là ‘Hắn’.”

“‘Hắn’ là ai vậy?”

“Thủ hạ của Vu Việt, một trong sáu thượng khanh, Mặc Quân Phù Đồ.”

Lôi Đan cả kinh nói: “Vu Việt!”

Hãn chủ cười lạnh: “Xem ra việc này khó mà nhân từ được rồi.”

Lúc này trong tộc bộ Uyển Chi, Mặc Phi đang mừng rỡ vì sự xuất hiện của Cô Hạc, vội vàng báo Cô Hạc kể lại tình hình trong hơn một năm qua.

Lâu như vậy, cuối cùng nàng cũng gặp được bằng hữu thân thiết đầu tiên lúc trước rồi.

Cô Hạc không có sự tiêu sái của trước kia, hần nhìn hai chân bị bó dày cộp của Mặc Phi, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Phù Đồ chịu khổ rồi.”

Hắn đã sớm nghe nói đến sự việc con đường lửa, rất khó tưởng tượng Phù Đồ gầy yếu cũng dám khiêu chiến với cục hình như thế chỉ vì mấy người gặp gỡ tình cờ không có liên quan.

Mặc Phi nhìn mắt hắn, không để ý nói: “Đã không còn gì đáng ngại nữa, Cô Hạc không cần phải lo lắng.”

“Cái gì mà ‘không đáng ngại’!” Bảo Tôn đứng lúc bưng chén thuốc tới, tức tối nói, “Tiên sinh ngài cũng biết, thương thế nghiêm trọng như vậy rất có thể sẽ để lại thương tật đấy!”

Cô Hạc biến sắc, Mặc Phi vội đáp: “Với y thuật của Bảo Tôn, ta không lo lắng.”

Bảo Tôn nổi trận lôi đình, giao chén thuốc cho Dư Sơ, kìm nén nói: “Y thuật của Bảo Tôn cũng không giỏi như tiên sinh tưởng tượng, cho dù có dùng loại thuốc tốt nhất cũng khó mà đảm bảo sau này tiên sinh có thể đi lại bình thường.”

Trong lòng Mặc Phi cũng hơi lo lắng, có điều vẻ mặt vẫn lạnh nhạt trước sau như một.

Cô Hạc nhìn về phía Bảo Tôn, dò hỏi: “Bảo Tôn đại phu, điều trị vết thương của Phù Đồ còn cần phải chú ý những gì?”

Bảo Tôn thở dài: “Trước mắt mọi người trong bộ tộc đang ở toàn lực gom góp thảo dược, ta sẽ phối chế ra thuốc trị thương tốt nhất, sau đó thì còn phải xem vào sự hồi phục của chính tiên sinh.”

Cô Hạc lại nói với Mặc Phi: “Phù Đồ, không phải ngươi có thuốc trị thương rất hiệu nghiệm sao?”

Mặc Phi nói: “Lúc trước đã không còn nhiều lắm, trên đường đi đã dùng hết rồi.”

Nhìn sắc mặt không thay đổi của hai người Bảo Tôn và Cô Hạc, Mặc Phi lại nói: “Không nói đến chuyện này nữa, ta uống thuốc đã, Cô Hạc, nói cho ta một số chuyện xảy ra gần đây đi. Sao ngươi lại tìm được ta? Tình thế của Chiêu Quốc hiện nay như thế nào? Chủ công có khỏe không?”

Ánh mắt Cô Hạc u ám, tùy ý ngồi ở trên cỏ, chậm chậm kể lại những chuyện mình đã trải qua khi truy tìm Phù Đồ.

Hắn từ Trung Đô đến biên thành Chiêu Quốc, rồi chuyển đến Bân Châu, sau đó lại đuổi tới Khánh Quốc, nhiều lần bỏ lỡ cơ hội, cho đến tận khi nghe tin Phù Đồ rơi xuống vách núi... Cô Hạc lao lực quá độ gần như đã tuyệt vọng, thế nhưng vẫn không ngừng nghỉ mà bắt đầu tìm kiếm ven theo đường sông.

Cũng may công sức không phụ lòng người, cái tên Phù Đồ dần dần được truyền bá trong nhóm thương nhân, có lẽ bọn họ không biết hành giả trong miệng bọn họ chính là thượng khanh của Chiêu Quốc, nhưng người có ý vừa nghe là đã quả quyết xác nhận.

Vì thế Cô Hạc căn cứ vào tin tức mà nhóm thương nhân cung cấp, ra roi thúc ngựa đi tới nơi này, quả nhiên đã gặp lại Phù Đồ ở thảo nguyên nơi đây, bởi vì bản thân hắn tìm kiếm trên chính lộ trình này, thế cho nên tới sớm hơn một bước so với mọi người.

Nhưng mà khi đi tới, hắn nghe được những lời ngợi khen sùng kính của mọi người, thế nhưng cũng nhìn thấy thương thế vô cùng nghiêm trọng của “Hắn”.

Thân là người bảo vệ, hắn thật quá thất trách.

Cô Hạc đau lòng tự trách, Mặc Phi thì lại vô cùng cảm động, nàng không thể ngờ rằng có người vì tìm kiếm nàng mà đã vượt qua muôn trùng núi non không hề quản ngại.

Nàng thực sự may mắn có thể có được một người bạn như vậy, mặc dù có lẽ Cô Hạc cũng không chỉ coi nàng là bằng hữu...

“Phù Đồ, từ nay về sau Cô Hạc sẽ theo sát bên cạnh ngươi, một tác cũng không rời.”

“Cô Hạc, cảm ơn ngươi, ta...” Thực sự không đáng để ngươi trả giá như thế, bởi vì nàng không thể báo đáp lại điều gì.

“Phù Đồ không cần phải cảm thấy áy náy, đây là lựa chọn của Cô Hạc, không oán không hối.”

Mặc Phi thở dài.

Sau đó nàng lại biết được tình hình gần đây của Vu Việt theo lời kể của Cô Hạc. Không ngờ tốc độ xuất binh tới Cảnh Quốc, thôn tính thổ địa của Cảnh Quốc cùng Khánh Quốc của hắn lại nhanh như vậy. Có lẽ Cảnh Quốc không phải là đối thủ, thế nhưng đến một ngày hai nước Chiêu, Khánh đối đầu, mưu kế của Tê Túc lại thâm sâu khó lường như thế. Có điều Vu Việt có đông đảo hiền sĩ, hẳn là không cần phải lo lắng quá.

Nhìn Cô Hạc, Mặc Phi có dự cảm, có lẽ Vu Việt sắp tới rồi...

Đêm đó tộc Uyển Chi tổ chức tiệc lửa trại ấy người Mặc Phi, còn có một số người của bộ tộc khác tham dự.

Gột tẩy đi bụi bẩn, Cô Hạc khôi phục lại phong thái thường ngày, sang sảng thoải mái, khiến cho không ít nữ tử trong bộ tộc rạo rức xuân tình.

Dư Sơ nhỏ giọng nói: “Thì ra Cô Hạc đại nhân quả là một người tiêu sái như thế?” Ban ngày khi nhìn thấy còn tưởng rằng đó là một võ sĩ lưu lạc chán chường cơ.

“Đúng vậy. Nếu mà bị hắn nhìn trúng thì hẳn biểu lộ ra sự nhiệt tình cuồng nhiệt, nữ tử trong bộ tộc rất khó mà thoát khỏi lòng bàn tay của hắn được.”

Mặc Phi cười thầm trong lòng.

Ánh mắt Dư Sơ sáng ngời nhìn Mặc Phi nói: “Tiên sinh, vì sao Dư Sơ cảm thấy Cô Hạc đại nhân đối xử với ngài là nhiệt tình nhất?”

“...”

“Phù Đồ, mọi người đều đang múa hát tưng bừng, một mình ngươi ở trong này không cô đơn sao?” Cô Hạc hăng hái ngẩng cao đi tới nói, “Có muốn ta mang ngươi ra tham gia hoạt động không?”

Mặc Phi vội xua tay nói: “Không cần, không cần.”

“Ngươi thật là, lúc nào cũng tự trói buộc bản thân, hoàn toàn không biết hưởng lạc như thế nào.”

Cô Hạc nói xong, không đợi Mặc Phi phản ứng đã ôm ngang lấy “Hắn” rồi nhảy vào đám người, tạo ra một trận tung hô ầm ĩ.

“Ha ha, ta cũng đi.” Bảo Tôn kêu lên rồi đi theo.

Dư Sơ hé miệng cười cười, lẳng lặng nhìn mọi người mặc sức vui vẻ.

Mặc Phi ở trong lòng Cô Hạc, nhận được đủ loại hoa tươi và trang sức mọi người tung tới, nghe thấy từng đợt tiếng cười, trong lòng vốn còn có chút khấn trương cũng đã bình tĩnh trở lại.

Đây là điều mà nàng chưa bao giờ trải qua, cứ theo như quy củ cũ của nàng, nàng chưa bao giờ thất lễ trước không biểu hiện, làm cho con người nàng sinh ra một khoảng cách. Có lẽ mọi người tôn trọng nàng, kính yêu nàng, nhưng lại ít có người gần gũi với nàng.

“Hà hà.” Cô Hạc nhỏ giọng nói, “Phù Đồ, người nói chúng ta có giống một cặp phu thê mới tân hôn, đang nhận lời chúc phúc của mọi người hay không?”

Mặc Phi sửng sốt, nhìn mọi người không ngừng tung hoa về phía bọn họ, múa hát xung quanh bọn họ, còn mình thì bị Cô Hạc ôm trong ngực, vòng quanh đống lửa, nhận lấy sự cười đùa của mọi người...

Cái này... Mặc Phi khó xử không biết làm sao.

Cô Hạc cười to, lồng ngực rung rung.

Đêm khuya, tiệc tối chấm dứt, mọi người vẫn còn chưa thỏa mãn mà lần lượt rời đi.

Cô Hạc ôm Mặc Phi một hồi trở lại lều, cẩn thận đặt nàng trên nệm, nhìn lông mi đang run nhè nhẹ của nàng, không nhịn được rung động trong lòng, cúi đầu khế hôn một cái.

Lúc này ngoài cửa lều truyền tới tiếng động rất nhỏ, Cô Hạc nhìn lại, rõ ràng là Dư Sơ đang có phần bất an mất tự nhiên.

Hắn đứng lên nói: “Mấy ngày nay đều do người chăm sóc Phù Đồ hả?”

Dư Sơ gật đầu.

“Đa tạ người.”

“Không cần phải cảm tạ, tiên sinh là ân nhân cứu mạng của Dư Sơ.”

Cô Hạc tiến vài bước tới cạnh nàng, cúi đầu nói ở bên tai nàng: “Có thể yêu ‘Hắn’, nhưng đừng mơ tưởng có được ‘Hắn’.”

Dư Sơ cứng đờ ngẩng đầu nhìn về phía Cô Hạc, nhẹ giọng nói: “Đại nhân đang nhắc nhở Dư Sơ, hay là đang nhắc nhở chính bản thân mình?”

“Ha ha.” Cô Hạc cười to vài tiếng cất bước rời đi, thân hình ẩn dần vào bên trong bóng đêm.

Mặc sức vui vẻ cả một đêm, ngày hôm sau tinh thần ai ai cũng sáng khoái, quẳng đi u ám mấy ngày, bọn họ khôi phục lại vui vẻ thường lệ.

Đáng tiếc tiệc vui chóng tàn, người của tộc Liệt Ứng lại đi tới bộ tộc, lần tới này có năm mươi kỵ binh, cước bộ ngay ngắn, kinh động toàn bộ tộc.

Sắc mặt ai nấy đều trắng bệch.

Khảm Lạc trưởng lão tiến lên nói: “Không biết hôm nay đại nhân đến đây có việc quan trọng gì?”

“Yên tâm, lần này không phải tới hỏi tội.” Đại hán Lô Đan nói, “Mời Phù Đồ tiên sinh ra đây một chút, Hãn chủ của bộ tộc muốn triệu kiến.”

Khảm Lạc trưởng lão sững sốt, chần chờ hỏi: “Không biết Hãn chủ triệu kiến Hành giả đại nhân là vì chuyện gì?”

“Vì chuyện gì cũng cần phải bẩm báo cho người sao?” Lô Đan lạnh lùng nói, “Mau đi thông báo cho Phù Đồ.”

Khảm Lạc trưởng lão bất đắc dĩ, đành phải sai người đi mời Mặc Phi.

Mặc Phi nghe thấy thì liếc mắt nhìn Cô Hạc.

“Đi xem đi.” Mặc Phi nhú mày, “Không biết nhóm người kia lại muốn chơi trò gì.”

Cô Hạc gật đầu, ôm nàng ra khỏi lều, phía sau còn có Bảo Tôn và Dư Sơ đi theo.

Lôi Đan thấy Phù Đồ đi ra, cất cao giọng nói: “Phù Đồ tiên sinh, nhiều ngày không gặp, thương thể đã tốt hơn chưa?”

“Nhọc lòng đại nhân quan tâm, mọi thứ đều tốt cả.” Mặc Phi nói, “Đại nhân tìm Phù Đồ là có việc gì?”

“Hãn chủ tộc ta nghe tên của Phù Đồ thì vô cùng bội phục, cho nên phái kẻ hèn tới đây mời Phù Đồ tiên sinh qua đó gặp mặt.”

Thái độ mời người là như vậy sao? Ngay cả ngựa cũng không xuống, vẻ mặt lại còn kiêu căng như vậy.

Mặc Phi thản nhiên nói: “Thương thể của tại hạ chưa lành, có phần bất tiện, chỉ sợ không thể đi tới nơi hẹn.”

Lôi Đan cười nói: “Tiên sinh đừng chối từ, tộc Liệt Ưng ta cất giữ rất nhiều thảo dược, nếu như tiên sinh muốn mau chóng khỏi hẳn thì sao không tới tộc ta mà tĩnh dưỡng?”

“Đa tạ ý tốt của đại nhân, mọi người trong bộ tộc đều chăm sóc chu toàn cho tại hạ, không cần phải phiền đến quý tộc.”

Trong mắt Lô Đan hiện lên một tia tàn khốc, cười lạnh: “Hôm nay tộc ta nhất định phải mời được tiên sinh, tiên sinh có chắc là muốn cự tuyệt không?”

Mặc Phi thảm than, xem ra không thể tránh được, rốt cuộc tộc Liệt Ưng này đang làm trò quỷ gì? Làm như vậy thì có lợi gì với bọn họ?

Lúc này khảm Lạc trưởng lão tiến lên nói: “Đại nhân, có thể đợi thương thể của tiên sinh tốt hơn chút nữa rồi mới đi bẩm kiến Hãn chủ không?”

Lôi Đan không thèm để ý đến hắn, vung tay một cái, sai người mang tới một con ngựa nói: “Mời.”

Cô Hạc nhìn bọn họ, nói: “Thương thể của Phù Đồ tiên sinh nghiêm trọng, cần hết lòng chăm sóc, ta muốn ở bên cạnh.”

“Người là ai?”

“Một lã khách mà thôi.”

“Được, người có thể đi cùng.”

“Đợi chút.” Bảo Tôn lên tiếng nói, “Ta là đại phu, thương thể của tiên sinh cần ta chữa trị.”

“Được, người cũng đi theo.”

“Ta...” Dư Sơ cũng đang muốn mở miệng, Mặc Phi đã nói trước: “Dư Sơ, cứ ở lại trong bộ tộc, không sao đâu.”

Dư Sơ do dự một lúc, vẻ mặt buồn rầu trầm mặc.

“Tiên sinh...” Mọi người trong bộ tộc vây quanh, không muốn trở mắt nhìn “Hãn” bị mang đi.

Có người lại kêu lên: “Hãn chủ triệu kiến Hành giả đại nhân là có việc gì? Không nói rõ ràng, chúng ta sẽ không cho đi.”

“Đúng vậy, nói rõ ràng.”

“Hành giả đại nhân.”

Mọi người bắt đầu trở nên ồn ào.

Lôi Đan rút xoẹt vũ khí ra, tức giận quát: “Các người muốn tạo phản hả? Hãn chủ triệu kiến ai, còn cần trưng cầu sự đồng ý của các người sao?”

Mọi người lùi về sau vài bước, sau đó lập tức đã ưỡn ngực hét to, trong đó mấy thanh niên từng đi trộm muối là kích động nhất. Mặc Phi thấy thế vội mở miệng nói: “Mọi người chớ có lo lắng cho Phù Đồ, nếu Hãn chủ đã ‘mời’, thế thì đương nhiên sẽ không tổn hại đến tính mạng của ta đâu, mọi người yên tâm.”

Lúc này cảm xúc của mọi người mới dịu xuống.

Khảm Lạc trưởng lão hành lễ nói: “Mọi người trong bộ tộc sẽ trông ngóng đại nhân trở về bình an.”

Những người còn lại cũng đều hành lễ, nén giận nhìn theo mấy người Mặc Phi rời đi...

93. Q.3 - Chương 93: Hợp Tác

Từ sau ngày bị tộc Liệt Ưng “Mời” đi, mấy người Mặc Phi hoàn toàn không có tin tức.

Mọi người trong bộ tộc vốn vẫn luôn chờ đợi đã bắt đầu trở nên lo lắng. Lãnh địa của tộc Liệt Ưng không cho phép bất kì ai đến gần, người bình thường cũng không nghe được tin tức nào xác đáng, thế nhưng bọn họ cũng không thể không nghi ngờ Mặc Phi đã bị người của tộc Liệt Ưng giam lỏng.

Mấy ngày như thế, tin tức được truyền đi ngày một xa, phàm là những thương nhân đã đi qua thảo nguyên đều nghe nói đến chuyện này, bọn họ bắt đầu dùng cách thức của chính mình để trợ giúp cho Phù Đồ.

Cái tên “Hành giả Phật đồ” hiện giờ đã vang vọng đi khắp chốn, có rất nhiều người từng chịu ân huệ của nàng, cũng có rất nhiều người cảm động và nhớ tới đức hạnh của nàng, kính ngưỡng phẩm tính của nàng. Vì thế chỉ cần nằm trong khả năng thì bọn họ đều muốn đóng góp chút sức lực cho Phù Đồ.

Nguyên nhân tộc Liệt Ưng giam lỏng Mặc Phi làm cho người ta khó hiểu, ngày đầu tiên tiến vào tộc Liệt Ưng, Mặc Phi đã không nhận được hỏi: “Vì sao lại làm như vậy?”

Đương nhiên là người trong tộc Liệt Ưng sẽ không đưa ra câu trả lời, sau khi bọn họ bắt được mấy người Mặc Phi, ngoại trừ đưa cơm và đồ ăn ra thì rất ít khi xuất hiện.

Có điều Cô Hạc cũng hiếm khi có được nghiêm túc mà đáp: “Ta nghĩ là ta biết.”

“Hà?”

“Ngay sau lần đầu tiên nhìn thấy kỵ binh của tộc Liệt Ưng ta đã có cảm giác quen thuộc.” Cô Hạc chậm rãi nói, “Cho đến tận lúc tiến vào doanh địa này thì gần như ta đã có bảy phần chắc chắn, chỉ sợ bọn họ chẳng phải là tộc Liệt Ưng gì cả, mà hẳn phải gọi là ‘Liệt Du tộc’, tên gọi tắt là ‘Du tộc’.”

“Du tộc?” Mặc Phi kinh dị nói, “Chẳng lẽ là bộ tộc mà Vu Việt đuổi tận giết tuyệt năm đó sao? Nghe đâu cũng là do bọn họ phái người ám sát thê tử và con cái của Vu Việt.”

Cô Hạc gật đầu: “Đúng vậy, tuy rằng trên y phục và trang sức của bọn họ không có dấu hiệu xà, cung đặc biệt của Du tộc, nhưng nhìn trang bị áo giáp và binh khí, cách tổ chức doanh địa, thói quen sinh sống cùng với phong cách hành sự thì tám, chín phần mười là chính xác.”

Mặc Phi rơi vào trầm tư, một lát sau mới lẩm bẩm nói: “Khó trách bọn chúng muốn giam lỏng ta. Chẳng những bởi vì ta là thượng khanh của Chiếu Quốc mà còn bởi vì thanh danh hiện nay của ta, bất kể là giết ta hay là thả ta, tin tức ẩn trốn của bọn họ đều có khả năng bị bại lộ.”

“Nếu như Nhung Trần vương nghe được tin tức về Du tộc, bất kể thế nào cũng sẽ không bàng quan, ít nhất thì giam lỏng người cũng có thể khiến cho hắn có chỗ cố kỵ.”

Cô Hạc hừ một tiếng nói: “Năm đó Du tộc bạo ngược hung tàn, giết người cướp bóc khắp nơi, dân chúng vô tội chết trong tay bọn chúng có đến ngàn vạn, cho đến tận khi Nhung Trần vương dẫn dắt hắc thiết kỵ tiêu diệt từng người trong bọn chúng thì Chiếu Quốc mới khôi phục được yên bình. Không ngờ rằng Du tộc vẫn còn có tàn dư, bọn họ vụng trộm di chuyển đến đây, mượn hồ nước mận để phát triển lớn mạnh. Nếu không phải Phù Đồ trời xui đất khiến đi tới nơi này, sợ rằng trong tương lai chắc chắn sẽ tạo thành mối họa ngầm cho Chiếu Quốc.”

“Như thế xem ra tình cảnh của chúng ta lại đau đầu rồi.” Mặc Phi nhìn màn cửa, nhíu mày nói, “Nếu biết được tin tức của ta, rất có thể Vu Việt sẽ tự mình đến đây, đến lúc đó chẳng phải sẽ rơi vào nguy hiểm sao?”

Cô Hạc nhìn “Hắn” một cái, nói: “Phù Đồ cũng không cần phải lo lắng quá, lấy sự thông tuệ nhanh trí của Nhung Trần vương, chắc chắn trước khi tiến vào vùng thảo nguyên này hắn đã cảm nhận được điều bất thường rồi.”

“Tuy nói như thế nhưng hiện nay đại quân Chiếu Quốc đang ở trong lãnh thổ Cảnh Quốc, cho dù Vu Việt đã có sự cảnh giác thì hắn cũng khó mà triệu tập đủ binh mã để đối kháng với Du tộc trong chốc lát được. Ta lo lắng hắn sẽ vì cứu ta mà đưa binh đi nước cờ hiểm.”

Cô Hạc im lặng, lấy sự coi trọng của Vu Việt đối với Phù Đồ, việc này rất có khả năng sẽ xảy ra. Du tộc không giống với đội quân bình thường, kỵ binh của bọn họ là lực lượng duy nhất có thể tồn tại ngang hàng với hắc thiết kỵ hiện nay, hơn nữa lại có thiên thời địa lợi, ngay cả khi Vu Việt Ngay có ba đầu sáu tay, chỉ sợ cũng khó có thể cứu Phù Đồ ra thành công dưới sự thiếu thốn binh lực và viện trợ, thậm chí thoát ra an toàn cũng còn khó.

“Chúng ta không thể ngồi chờ chết được, đến lúc đó, tốt nhất phải nghĩ ra cách để tự cứu mình.” Mặc Phi nói kiên định.

Trên thực tế, nàng không biết là ngay vào ngày thứ năm nàng bị giam lỏng đã có rất nhiều thương nhân tới cầu xin Hãn chủ của tộc Liệt Ưng lấy của cải đổi lấy sự tự do của Phù Đồ. Bọn họ dùng vàng bạc, hoặc là dùng trân bảo, không tiếc vốn liếng, dâng lên tất cả những đồ xa xỉ. Đáng tiếc mặc dù tộc Liệt Ưng rất ham muốn có được chỗ của cải này nhưng lại không thể thả người. Theo sự tăng lên ngày càng nhiều của những người tới thỉnh cầu, bọn họ cũng ngày một cảnh giác. Thanh danh của Phù Đồ càng lớn thì lại càng bất lợi cho bọn họ. Vùng thảo nguyên này đã trở thành nền móng của bọn họ, sao có thể bởi một tên Phù Đồ là đã dễ dàng bỏ đi?

Điều đáng mừng duy nhất là Vu Việt đang giao chiến ở Cảnh Quốc, cho dù có phái người tới tìm Phù Đồ thì cùng lắm cũng chỉ có mấy chục đến hơn trăm người mà thôi, có con tin trong tay, đối phó những người này quá ư dễ dàng. Về phần tình hình tương lai phát triển như thế nào thì cũng là chuyện của sau khi đại chiến Cảnh Quốc và Khánh Quốc hoàn toàn chấm dứt.

Tộc Liệt Ưng đã hoàn toàn đánh giá thấp sức ảnh hưởng của Phù Đồ đối với Vu Việt, bọn họ tuyệt đối không ngờ được rằng Vu Việt lại có thể đích thân đi tới nơi đây. Vào ngày thứ mười Mặc Phi bị giam lỏng, một đội ba mươi kỵ binh đã xuất hiện ở ranh giới thảo nguyên.

Sau khi biết được tin tức của Phù Đồ, Vu Việt thần tốc ngày đêm, tiêu tốn thời gian mấy tháng, cuối cùng đã tới được Tây Cổ Quan. Sau khi tới Vu Việt mới chính thức hiểu được sự ảnh hưởng vô cùng to lớn của Phù Đồ ở Man vực. Bọn họ cực kì tôn sùng Phù Đồ, từ khi “Hắn” cứu giúp mọi người trong bộ tộc, không quản cực hình của chông nhọc và thiêu nóng mà vượt qua con đường lửa không ai có thể vượt nổi kia, nhân

ái, trí tuệ, dũng cảm của Phù Đồ gần như đã được thần thánh hóa, rất nhiều người đã vì thế mà nói gót theo đức hạnh của Phù Đồ, bắt đầu có ý niệm khổ hạnh ngàn dặm.

Tuy nhiên tin tức Phù Đồ vô tội bị tộc Liệt Ưng giam lỏng cũng đã truyền ra khỏi Tây Cổ Quan. Bọn họ lửa giận ngập trời, nhanh chóng đi tới.

Đương nhiên khi Vu Việt vừa biết được chuyện này, mặc dù trong lòng hấn lo lắng vạn phần nhưng không đánh mất bình tĩnh, bí mật gặp mặt tướng thủ thành của Tây Cổ Quan, triệu tập hơn một nghìn người, nơi đây cũng không phải là cửa quan quan trọng, rất ít quân phòng thủ, sức chiến đấu cũng không mạnh, cường binh thực sự là ở Chiếu Nguyệt Quan cách Tây Cổ Quan hơn một trăm dặm, muốn điều binh từ nơi này, thứ nhất là sẽ chậm trễ thời gian, thứ hai là sẽ đánh rần động cỏ.

Vào lúc đã triệu tập được hơn một nghìn người, Vu Việt ra lệnh cho đội quân chia ra thành từng tốp nhỏ, tất cả mặc trang phục cải trang, hoặc là đóng giả thương đội, hoặc là đóng giả võ giả đánh thuê, hoặc là đóng giả dân chúng bình thường, lần lượt tiến vào thảo nguyên.

Trong khoảng thời gian này có rất nhiều người lạ đi tới thảo nguyên, chỉ cần không phải số lượng đông đảo thì tộc Liệt Ưng cũng không sẽ xuất động tùy tiện, cùng lắm là đề cao cảnh giác.

“Chủ nhân, tộc Uyển Chi đến.” Một người mặc trang phục võ giả nhỏ giọng nói với Vu Việt.

Vu Việt gật đầu nhảy xuống ngựa, chậm rãi đi tới bên kia. Chuyển đi này bọn họ vốn có bốn mươi, năm mươi người, ngoại trừ những người thực sự thuộc thương đội ra thì nhóm hơn mười người Vu Việt sẽ giữ chức vụ hộ vệ ọi người. Sau khi đạt được mục đích thì mỗi người sẽ đi một phương.

Sự xuất hiện của đám người Vu Việt vẫn chưa khiến cho người trong tộc Uyển Chi kinh ngạc, bởi vì trong khoảng thời gian này thường xuyên có người lạ đến đây, để tiếp đãi những người từ bên ngoài đến này bộ lạc còn chuẩn bị thêm không ít lều trại, mảnh đất vốn vắng vẻ đã náo nhiệt hơn trước kia rất nhiều.

Vu Việt vừa đi vào bên trong vừa đánh giá bốn phía, đột nhiên bước chân của hắn hơi ngừng lại, ánh mắt sắc bén nhìn về một phương hướng khác.

Nơi đó có hơn mười người đang đứng hoặc là đang ngồi, trong đó một người đưa lưng về phía Vu Việt, dáng người cao gầy, mặc trang phục của dân bản địa, những tên này đều là người bình thường, kẻ thực sự khiến cho Vu Việt chú ý là người đang cầm trong tay một chiếc quạt xếp.

Từ khi Phù Đồ chế tạo ra chiếc quạt xếp đầu tiên thì thứ đồ này đã trở nên thịnh hành trong sĩ tộc, nhưng tạm thời cũng chỉ giới hạn bên trong Khánh Quốc. Như thế xem ra, cho dù người nọ không phải là người Khánh Quốc thì cũng phải tới từ Khánh Quốc.

Khoảng cách càng gần, ánh mắt của Vu Việt ngày càng lạnh.

Có vẻ như người nọ cũng phát hiện ra, chậm rãi xoay người, rõ ràng chính là Tê Túc.

Hai nam nhân đối diện một lúc lâu.

Vu Việt cười lạnh nói: “Người vẫn còn dám xuất hiện ở trước mặt ta sao.”

Tê Túc cũng cười nói: “Tôn hạ, đã lâu không gặp.”

“Đừng nhiều lời, rút vũ khí của ngươi ra đi.” Vu Việt nắm chặt chuôi đao bên hông, lạnh lùng nhìn thẳng.

Tê Túc chấp hai tay sau lưng, vẻ mặt tỉnh bơ nói: “Tôn hạ thực sự muốn động thủ sao? Rốt cuộc thì ngài và ta cùng tới đây là vì chuyện gì?”

Vu Việt hờ hững nói: “Giết ngươi cũng không ảnh hưởng đến việc cứu người của ta.”

“Phải không?” Tê Túc cười cười, “Xem ra ngài vẫn còn chưa biết.”

“Chưa biết cái gì?”

“Tộc Liệt Ưng bắt giữ Phù Đồ lại chính là kẻ thù của tôn hạ, ngài có chắc là muốn bại lộ vị trí của mình không?”

“Kẻ thù của ta?”

“Có lẽ tôn hạ chưa từng nghe đến tộc Liệt Ưng, nhưng Du tộc thì chắc là không xa lạ chứ.”

Ánh mắt Vu Việt nghiêm túc, lạnh lùng nói: “Du tộc? Tộc Liệt Ưng chính là Du tộc?”

Tê Túc gật đầu: “Đúng vậy, khi đi du lịch năm đó tại hạ đã chính mắt chứng kiến Du tộc tắm máu, khá có hiểu biết về bọn họ, tuy rằng tên đã thay đổi nhưng tại hạ vẫn có thể kết luận, cái gọi là tộc Liệt Ưng chính là đám Du tộc còn sót lại, càng không may là chẳng những bọn họ sống sót mà lại còn phát triển lớn mạnh, hiện nay đã có gần ba nghìn binh lực, sức chiến đấu không hề kém với hắc thiết kỵ.”

Vu Việt trở nên yên lặng, mặc dù không ưa trước mắt người này nhưng cũng không cho rằng hắn nói dối. Lúc trước hắn đã có nghi ngờ, đến giờ cũng chỉ là xác thực thêm thôi.

Lúc này Tê Túc lại mở miệng nói: “Mục đích tới đây của ngài và ta giống nhau, thế nhưng cường địch ở phía trước, sao không tạm thời buông bỏ cừu hận trước kia để cùng hợp tác kháng địch?”

“Hợp tác với người?” Vu Việt cự tuyệt không chút do dự, “Không thể nào.”

“Tôn hạ cần phải suy nghĩ cho kĩ, thế lực phân tán hiện giờ không hề có lợi cho việc cứu thoát Phù Đồ. Năng nhẹ trong đó, không cần phải nói nhiều lời nữa.”

Tay cầm đao của Vu Việt nắm chặt rồi lại thả lỏng ra. Nếu như là lúc bình thường, chắc chắn hắn sẽ không chút do dự mà chiến đấu, nhưng giống như lời của người này nói, trước mắt không phải thời điểm để xung đột. Hơn nữa Tê Túc mưu kế hơn người, có hắn bày mưu tính kế thì chắc chắn sẽ nắm chắc nhiều cơ hội cứu thoát Phù Đồ hơn.

Cuối cùng hắn buông tay xuống.

Mọi việc đều lấy an toàn của Phù Đồ làm đầu.

Hai kẻ địch đối đầu, vì một mục đích chung mà lần đầu tiên đã cùng hợp tác, cũng là lần hợp tác duy nhất.

Vu Việt mang đến hơn một nghìn binh mã, mà Tê Túc thì có gần trăm người, nhưng phần lớn đều có bản lĩnh cao cường. Lại thêm hai vị thủ lĩnh cường đại, nếu như vào lúc bình thường thì tổ hợp như vậy chắc chắn có thể làm cho người ta kinh sợ. Nhưng mà tộc Liệt Ưng không có kẻ tầm thường, bọn họ binh hùng tướng mạnh, doanh địa xây dựng phía trên vùng đất thảo nguyên bằng phẳng, trừ khi tấn công vào chính diện, nếu không rất khó lên vào cứu người. Cho dù có cứu được người ra cũng chưa chắc đã chạy thoát khỏi sự truy sát của đối phương.

Binh lực không đủ, lại lo lắng đến an nguy của Phù Đồ, hai người thông minh như Vu Việt và Tê Túc cũng không có cách nào nghĩ ra một kế sách vẹn toàn trong một khoảng thời gian ngắn.

Có điều sự tình nhanh chóng phát triển vượt qua dự đoán của hai người, thời gian Phù Đồ bị giam lỏng càng dài thì càng có nhiều người tụ tập ở thảo nguyên, phần lớn bọn họ tới từ Man vực, từ những người thương nhân buôn bán nhỏ, võ sĩ hiệp khách tới từ bên ngoài, những người sinh sống khó khăn sâu trong Man vực, đủ loại, đủ dáng vẻ đều đã xuất hiện, chẳng những mang đến sự tôn sùng đối với đối Phù Đồ mà còn khiến cho thế giới bên ngoài chấn động.

Cũng vì như vậy, dân chúng trong ngoài Man vực đã có sự tiếp xúc với nhau lần đầu tiên.

Cũng là nhờ lần tiếp xúc này mà Man vực bị thế nhân lãng quên cả trăm năm đã chính thức đi lên bước đầu tiên cho sự phát triển phồn thịnh.

Mà trong lúc đó, tộc Liệt Ưng – mục đích duy nhất mà bọn họ đến đây đã như lâm phải đại địch, vì thế mỗi ngày tộc Liệt Ưng đều phái người ngựa đi tới từng bộ tộc để kiểm tra, một khi phát hiện ra kẻ nào có biểu hiện khác thường thì sẽ giết chết hoặc là trục xuất.

Trong chốc lát, thảo nguyên tràn đầy cảnh giác lo sợ.

Hai người Vu Việt và Tê Túc lại hiểu rõ rằng: thời cơ tìm cách cứu viện Phù Đồ đã đến!

94. Q.3 - Chương 94: Trùng Phùng

“Ưu thế lớn nhất của tộc Liệt Ưng là năng lực tác chiến ngay tức thì.” Tê Túc nói, “Cho nên bước đầu tiên là phải phá hoại bãi chặn ngựa của bọn chúng, đồng thời thừa loạn cứu người.”

Đêm khuya, gió mát nhẹ thoảng, tứ bề vắng vẻ im ắng, hơi thở cỏ xanh tràn ngập khắp nơi. Hơn mười người áo đen cẩn trọng, thoăn thoắt vượt qua phòng tuyến của tộc Liệt Ưng, lén lút len vào vùng phụ cận của bãi chặn ngựa. Bãi chặn của tộc Liệt Ưng dùng rào gỗ vây quanh, bình thường ngựa sẽ được nuôi thả trong đó, ước chừng có mấy nghìn con, vô cùng đông đảo.

Bóng đen tách ra hành động, một mặt phá hoại rào chắn, một mặt xua đuổi bầy ngựa. Có vẻ như kẻ len vào hết sức thông thuộc tập tính của bầy ngựa, hành động vẫn chưa tạo ra động tĩnh quá lớn, cùng lắm thì bầy ngựa chỉ hí sơ lên vài tiếng rồi bắt đầu chạy chậm đi theo số đông.

Mãi cho đến lúc nhóm ngựa đầu tiên chạy ra khỏi bãi chặn thì thủ vệ của tộc Liệt Ưng mới choàng tỉnh giấc, chiêm trống dồn dập.

Có điều vì thời gian đã tối muộn, nhóm những kẻ len vào lại lôi roi và phi tiêu ra cường ép bầy ngựa, tạo ra hỗn loạn lớn vô cùng, phần lớn chiến mã sau khi ra khỏi bãi chặn đều chạy lung tung khắp nơi, ngăn cản những binh lính của tộc Liệt Ưng tới bắt người. Những kẻ len vào cũng thừa loạn chạy trốn, biến mất vào trong bóng đêm.

Tộc Liệt Ưng giận dữ, bọn họ tập kết với tốc độ cực kì nhanh chóng, một mặt phái ra một bộ phận binh lực đi tìm kiếm những kẻ len vào, phần lớn bộ phận còn lại sẽ chạy theo những chiến mã đã trốn thoát. Phải biết rằng thuần hóa ngựa không dễ dàng, một con ngựa hoang, muốn thành một chiến mã đạt yêu cầu thì cần phải tiêu tốn một khoảng thời gian không ngắn, không có ai coi trọng những chiến mã của bản thân như những chiến sĩ thảo nguyên này.

Bãi chặn ngựa có số lượng khổng lồ, thế nhưng đã bị những kẻ len vào đuổi chạy hơn hai nghìn con, bầy ngựa điên trốn chạy gây ra tổn thất kinh người, binh lính của tộc Liệt Ưng cần phải vây kín được bầy ngựa, sau đó lợi dụng tiếng huýt sáo để khống chế chúng nó.

Một màn biến cố như vậy đã phân tán chiến lực của mấy trăm người trong tộc Liệt Ưng, đồng thời khiến cho phần lớn số binh lính không có chiến mã để cưỡi trong thời gian ngắn.

Vu Việt: “Một khi xuất hiện rối loạn, hỏa hoạn trong doanh địa chắc chắn sẽ khiến cho chủ lực của bọn chúng cảnh giác, như vậy thì an toàn của Phù Đồ sẽ trở thành tai họa ngầm lớn nhất.

Tê Túc: “Cho nên chúng ta phải phái người ẩn nấp gần lều trại của Phù Đồ trước, một khi có tín hiệu sẽ lập tức cứu người.

“Bên ngoài xảy ra chuyện gì thế?” Mặc Phi đứng lên hỏi.

Cô Hạc nhíu mày: “Không biết.” Trong lòng hần lại đoán, chẳng lẽ có người len vào được? Nhưng mà trên vùng thảo nguyên này, ai dám đối đầu với tộc Liệt Ưng đây?

Có người tới cứu người rồi, chuẩn bị sẵn sàng đi. Bên tai Mặc Phi bỗng truyền đến lời nhắc nhở của Trạm Nghệ.

Mặc Phi vội nói: “Bảo Tôn, thu dọn hòm thuốc của người đi. Cô Hạc, có lẽ có người tới cứu ta, người công ta, chuẩn bị trốn.”

Cô Hạc cũng không do dự, một tay công Mặc Phi trên lưng, sau đó dùng dây thừng cổ định nài lại, tay kia cầm một chiếc áo choàng đắp lên người nài.

Động tác của Bảo Tôn cũng lưu loát, chỉ chớp lát đã thu dọn xong xuôi mọi đồ. Đúng lúc này hai tên lính của tộc Liệt Ưng bỗng nhiên xông tới, hung dữ nói: “Nhanh theo chúng ta ra ngoài.”

Ba người nhìn nhau, chỉ có thể đi theo.

Ra khỏi lều trại mới phát hiện ra giữa doanh địa có không ít binh sĩ đang chạy loạn. Hai tên binh lính tộc Liệt Ưng đang dẫn đường cho ba người cũng có phần kì quái, bọn họ không đi theo bộ phận lớn mà lại

chuyển hướng sang một lối tối đen. Kì lạ là mấy tên lính tộc Liệt Ưng gặp trên đường cũng đều làm như không trông thấy, ngược lại còn giống như đang canh gác cho bọn họ.

“Mấy vị, ngựa đã chuẩn bị xong rồi, mấy vị mau chạy về phía nam, có truy binh cũng đừng ngừng lại, sẽ có người tiếp ứng.” Lúc này, một trong hai tên lính của tộc Liệt Ưng bỗng mở miệng nói.

Lúc đó ba người mới nhận ra bọn họ tới cứu người.

Thì ra bọn họ đã dọn sạch một nhóm binh lính tộc Liệt Ưng rồi thay thế thành người của bên mình, cũng không biết bọn họ đã làm như thế nào nữa.

Đến lúc tới chỗ ngựa, Mặc Phi hỏi: “Là Chủ công đến đây sao?”

“Quả thật Nhung Trần Vương có đến đây, có điều chúng ta đều là binh sĩ của Tê Túc đại nhân.”

Không ngờ Tê Túc cũng đến đây sao?

Mấy người không kịp nghĩ lại, bởi vì đã có người phát hiện ra sự mất tích của nhóm người Mặc Phi, chỉ chậm hơn một bước so với bọn họ mà thôi, đám người Tê Túc cũng tính toán thời gian cực kì chuẩn xác, mưu kế trùng trùng.

Tê Túc: “Cứu người như thế chắc chắn sẽ bị phát hiện, Phù Đồ sẽ phải chạy trốn không ngừng, nhưng mà tốc độ của bọn họ chắc chắn không bì kịp với tộc Liệt Ưng, lúc này sẽ cần phải có người của chúng ta đi tiếp ứng.”

Vu Việt: “Việc này giao cho bốn vương, phục kích kỵ binh vào ban đêm cũng không khó.”

Cô Hạc mang Mặc Phi cưỡi trên một con ngựa, Bảo Tôn cưỡi một mình một con, ba người phi ngựa chạy điên cuồng về phía nam.

Cậm bẫy mà vệ sĩ của Tê Túc bày bố cũng chỉ ngăn trở được truy binh trong chốc lát, sau đó đành trở mắt nhìn mấy trăm kỵ binh đuổi sát phía sau.

Bảo Tôn không giỏi cưỡi ngựa, mà bên Cô Hạc thì lại phải tải sức nặng của hai người, bên chạy bên đuổi cách nhau ngày một gần.

Vu Việt đã mai phục ở cách đó không xa, hẩn cúi người nghe tiếng vó ngựa mơ hồ, cố gắng nhẫn nhịn xúc động muốn lao ra, trong lòng lại không ngừng hô hoán: nhanh lên một chút, nhanh thêm chút nữa.

Có lẽ lời khẩn cầu của hẩn đã thấu tới trời cao, cũng có lẽ là do vận may của mấy người Mặc Phi đủ lớn, trước khi tộc Liệt Ưng bắt kịp thì bọn họ đã phi qua mai phục của đám người Vu Việt.

Trong lòng Vu Việt mừng như điên, nhưng không phải chú ý đến bóng dáng ngày một chạy xa của mấy người Mặc Phi, mà là lạnh mặt nhìn về hướng truy binh.

Ngay tại lúc mấy tên truy binh định vượt qua phòng tuyến, đột nhiên trên mặt đất xuất hiện mấy sợi dây thừng ngang chân ngựa, bọn họ không hề phòng bị, người ngựa ngã rạp ngay tức thì. Phần lớn những tên đi trước đều bị trúng chiêu, mà phần sau thì cũng bị ngã lộn nhào do không ghìm kịp cương ngựa, trong nhất thời tay chân luống cuống, khó giữ vẹn toàn.

Cái Vu Việt chờ đợi chính là thời cơ này, những chiến sĩ mai phục kĩ càng đều đồng loạt liều chết xông ra, cho dù tộc Liệt Ưng có dũng mãnh thế nào cũng chỉ có thể nuốt hận ngay tại trận.

Giải quyết xong truy binh, đám người Vu Việt lập tức đoạt chiến mã của tộc Liệt Ưng rồi phi về phía mấy người Mặc Phi, chỗ đó còn có đội binh tiếp ứng, bọn họ đã sớm giao hẹn trước địa điểm tập kết.

Tê Túc: “Binh lính của tộc Liệt Ưng có tổng cộng hơn hai nghìn, thủ vệ ruộng muối có bốn trăm, thủ vệ bãi chăn có ba trăm, doanh địa có một nghìn năm trăm, giám thị bộ tộc có hai trăm, những tên còn lại đều đang cư trú trong tộc Liệt Ưng, nơi đó cách bộ tộc khá xa, tạm thời không cần để ý tới.”

Vu Việt: “Sau khi phân tán binh lực của bọn chúng, nếu như phục kích thành công thì chúng ta sẽ đối phó với bọn chúng sau cùng, có lẽ chỉ còn dư lại gần một nghìn tên trong doanh địa, nhưng mà phần lớn đều không có chiến mã.”

“Đúng vậy, hai trăm tên giám thị bộ tộc có thể đối phó dựa vào đội quân lâm thời của các bộ tộc thảo nguyên, năng lực chiến đấu của bọn họ cũng không yếu, còn lại ...”

“Còn lại chính là tập trung binh lực, gộp toàn bộ cả những người dị tộc đến từ Man vực để tiến hành một trận quyết chiến cuối cùng.”

“Khi đó tộc Liệt Ưng sẽ không còn khả năng chiến thắng, bọn họ sẽ trở thành một đám ưng ngu ngốc không bay nổi lên trời.”

Vu Việt đuổi tới địa điểm tập kết, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Mặc Phi ở phía sau Cô Hạc.

“Hắn” gầy!

Hắn tới đây!

Trong lòng hai người đều thoáng hiện lên ý nghĩ như vậy.

Đối diện một lúc lâu, Vu Việt vươn tay về phía “Hắn”: “Phù Đồ, cùng đánh một trận cuối cùng này với bốn vương đi.”

Mặc Phi nhìn về phía Cô Hạc, Cô Hạc nghiêng mặt cười nói: “Đi thôi, đại nhân, ta sẽ theo sau lưng ngài.” Nói xong cỡi dây thừng ra.

Cô Hạc phóng túng ngang ngạnh, có đôi lúc còn tiêu sái hơi bất cứ kẻ nào.

Mặc Phi không do dự thêm nữa, vươn cánh tay về phía Vu Việt.

Trong phút chốc, thân thể đã bị kéo ra khỏi tọa kỵ của Cô Hạc, ngã vào một cái ôm ấm áp.

“Cuối cùng... đã giữ chặt được ngươi rồi.” Giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng của Vu Việt vang lên ở bên tai, mang theo hô hấp nặng nề và tiếng thở dài tang thương.

Không biết vì sao Mặc Phi lại có cảm giác rung động chưa xót.

Theo tiếng ra lệnh của Vu Việt, mấy trăm binh sĩ cùng chạy nhanh về một phương hướng khác.

Chào đón ánh bình minh sắp xuất hiện, gió lạnh không ngừng chà xát lên hai bên má, xua tan toàn bộ mệt mỏi và sợ hãi trong lòng...

Người của Tê Túc đã canh giữ ở nơi tập kết, phía sau hắn là một nhóm thanh niên mặc đủ loại y phục, mà trong lúc chờ đợi thì vệ sĩ của hắn cũng không nhàn rỗi, bọn họ không ngừng ẩn nấp trong doanh địa của tộc Liệt Ưng để tạo ra rối loạn, hoặc phóng hỏa, hoặc ám sát, không gì không làm, khiến cho không khí ngột ngạt vây kín doanh địa.

Những người từng được lĩnh giáo thủ đoạn Tê Túc thì hầu hết đều hận hắn đến thấu xương, nam nhân này chỉ chuyên đi theo con đường ám toán.

Xa xa nhìn thấy Vu Việt cưỡi ngựa đi tới, ngồi trước mặt hắn rõ ràng chính là người gần đây vẫn luôn nhớ mong.

Trong lòng Tê Túc hơi gợn sóng, yên lặng nhìn Phù Đồ có phần tiêu tụy.

Vu Việt khoác áo choàng bao trùm “Hắn”, che “Hắn” ở trong ngực mình, ngay cả một sợi tóc cũng không lộ ra.

Tê Túc nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Vu Việt, khóe miệng lộ ra chút cười nhạt.

“Tê Túc, tuy rằng lần này hợp tác với ngươi nhưng sau khi quyết chiến, tốt nhất là ngươi nên biến mất khỏi tầm mắt của bốn vương, nếu không ta tất sẽ lấy cái mạng chó của ngươi.”

“Tốc độ qua cầu rút ván của tôn hạ quả là nhanh đấy, mà con sông này cũng đã vượt qua được đâu.”

Vu Việt lạnh lùng nhìn hắn, trầm giọng không nói.

Ngón tay của Mặc Phi nắm vào cánh tay Vu Việt, kéo kéo vài cái rồi lộ ra đôi mắt, kinh ngạc nhìn Tê Túc ở đối diện, Vu Việt mà lại hợp tác cùng với hắn sao? Là vì cứu nàng ư?

Tê Túc nhìn thấy Mặc Phi lộ ra ánh mắt thì vui mừng cười cười, tựa như muốn nói chúng ta lại gặp mặt.

Có điều Mặc Phi lại chui đầu trở lại, nàng thực sự rất thiếu hảo cảm với người nam nhân này.

“Là hành giả đại nhân, hành giả đại nhân an toàn.” Đột nhiên có mấy giọng nói kích động vang lên trong đám người.

“Ở đâu? Phù Đồ tiên sinh, ngài có khỏe không, chúng ta tới rồi đây.”

Theo đó tiếng xôn xao ngày một lớn hơn, kêu gọi bên tai không dứt.

Mặc Phi vội đẩy cánh tay của Vu Việt ra, quay đầu nhìn về mọi người ở phía sau, trên mặt bọn họ đều lộ ra sự vui mừng xuất phát từ tận đáy lòng.

Vì cứu “Hắn”, những người chưa từng đi ra chiến trường này cũng đã cầm lên vũ khí.

Mặc Phi cảm thấy giống như có một viên đá rơi xuống giữa lòng hồ, tạo nên từng đợt sóng gợn. Nàng nhẹ nhàng nhìn lại mọi người, sau một lúc lâu cao giọng nói: “Cảm ơn mọi người, Phù Đồ đã bình an trở về.”

“Thật tốt quá!”

“Hoan hô...”

Mọi người reo hò.

Vu Việt và Tê Túc liếc nhau, tuy rằng bọn họ biết sức ảnh hưởng của Phù Đồ đối với nhóm người này, nhưng tận mắt nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì vẫn kinh ngạc không thôi.

Trong lịch sử từng có một người được dân chúng kính yêu như thế sao?

Không có. Chỉ có duy nhất một người Phù Đồ.

Cánh tay quàng bên hông Phù Đồ của Vu Việt không khỏi xiết chặt hơn thêm, giống như chỉ một khắc sau “Hắn” sẽ rời hắn mà đi mất.

Mặc Phi vẫn chưa chú ý, chỉ tiếp tục nói với mọi người: “Hôm nay tộc Liệt Ứng chiếm cứ thảo nguyên đang ở thế yếu, mọi người có bằng lòng cùng sống vai chiến đấu với Phù Đồ, loại bỏ đám ác đồ này cho những bộ tộc của thảo nguyên, trả lại sự thanh bình cho nơi này hay không?”

“Sẵn lòng!”

“Hành giả đại nhân đã kêu gọi, chúng ta tất không chối từ.”

Mọi người đồng loạt giơ cao vũ khí hưởng ứng, quần chúng sục sôi. Trong đó thanh niên trai tráng trong bộ tộc lại càng kích động vạn phần, cuối cùng thì bọn họ cũng có được cơ hội báo thù.

“Có thể hành động rồi.” Mọi thứ đều đã chuẩn bị xong, Vu Việt ra mệnh lệnh cho toàn đội quân.

Lấy kỵ binh Vu Việt dẫn đầu ở phía trước, phía sau đi theo mấy trăm bộ binh, bên kia cũng lấy Tê Túc dẫn đầu, thống lĩnh đội quân hơn một nghìn người, binh sĩ có chiến mã hợp thành một đội, binh sĩ không chiến mã hợp thành một tiểu đội để tiến hành công kích.

Khi bọn họ đuổi tới, tộc Liệt Ứng khó khăn lắm mới tập kết được tàn dư đang cầm đao nghênh địch, đồng thời trong miệng bọn chúng đều thổi lên tiếng huýt sáo kì lạ, ánh mắt lộ ra sắc máu.

Phần lớn tọa kỵ của đám người Vu Việt đều do tộc Liệt Ứng huấn luyện, bọn họ biết làm thế nào để có thể khống chế những tọa kỵ này khiến cho người ngoài không thể điều khiển, có điều thật không may là bọn họ gặp phải kẻ quỷ kế đa mưu như Tê Túc, trước lúc tấn công hắn đã cho người bịt tai của toàn bộ chiến mã rồi.

Mặc cho tộc Liệt Ứng có thổi huýt như thế nào thì cũng vô tác dụng.

Có lẽ tộc Liệt Ứng rất cường đại, thế nhưng trái tim của bọn chúng cũng không phải làm bằng sắt thép, số lượng có thể giữ được tinh táo không có đến một trăm người.

Mặc dù số lượng binh sĩ mà Vu Việt và Tê Túc thống lĩnh có sự chênh lệch, thế nhưng ý chí chiến đấu thì lại cao ngất trời, lấy ít thắng nhiều, tộc Liệt Ưng liên tiếp bại lui.

Trải qua gần một canh giờ hỗn chiến, cuối cùng doanh địa của tộc Liệt Ưng cũng bị san bằng, hơn một nghìn tên thì đã bị chết tám trăm, đào tẩu gần một trăm, tù binh hơn mười tên.

Vu Việt giết nhiều địch nhất, hơn nữa hắn không để lại mạng sống cho kẻ địch, giống như sát thần.

Tê Túc lại không phô trương thanh thế, hắn và Vu Việt là hai người hoàn toàn khác biệt nhau, hắn yêu thích âm toán, đánh xa không ai bằng, tộc Liệt Ưng có muốn tiến lại gần người hắn cũng không được.

Hãn chủ của tộc Liệt Ưng bị áp giải đến trước mặt Vu Việt, Vu Việt vừa lau vết máu trên cán đao vừa lạnh nhạt nói: “Nếu như các người không dùng Phù Đồ làm con tin, có lẽ bốn vương còn có thể cho người nhà của các người một con ngựa, có điều bây giờ hã... Giết không tha!”

Vẻ mặt của Hãn chủ đầy hận thù nhìn Vu Việt, cắn răng nói: “Năm đó thiếu chút nữa đã bị người đuổi tận giết tuyệt, không ngờ rằng bao năm sau vẫn không tránh khỏi sự đuổi giết của người!”

“Dã tâm của Du tộc quá lớn, làm việc cũng quá mức tàn bạo, các người vĩnh viễn cũng không thể nào phát triển lớn mạnh.”

“Ha ha ha!” Tên Hãn chủ kia cười to, “Là trời muốn diệt Du tộc ta, một tên Phù Đồ nho nhỏ mà có thể đưa tới sự trợ giúp khắp tứ phương, chỉ có hai ngàn tên ô hợp mà lại có thể đả bại được tộc ta! Thực quá buồn cười! Thực quá đáng buồn!”

Vu Việt chỉ lạnh lùng nhìn hắn vài lần, cầm đao rồi chém rơi đầu hắn.

Tộc Liệt Ưng hoành hành khắp thảo nguyên mà cứ như vậy đã bị mất mạng.

95. Q.3 - Chương 95: Tâm Ngọc

Gần hai nghìn người tham chiến đã thương vong hơn sáu trăm, tuy rằng công tác quét sạch sau đó cơ bản đều do người của Vu Việt hoàn thành, thế nhưng những người tới từ Man vực vẫn là những người chịu thương vong lớn nhất.

Thảo nguyên vốn yên lặng đã loang lổ máu me, thi thể chồng chất.

Mọi người hân hoan, đau xót, hân hoan vì giành được tự do, đau xót vì thân nhân đã mất.

Chỉ vì một chút ân huệ trước đó mà biết bao nhiêu người đã hi sinh tính mạng quý giá của bản thân, mãi mãi gửi lại trên mảnh đất nơi này. Tuy rằng thời đại xưa cổ nơi đây còn tồn tại quá nhiều khiếm khuyết, thế nhưng nó lại có rất nhiều điều mà thế giới cũ của nàng đã sớm không còn, ví như “Nghĩa”. Tích thủy chi ân, dũng tuyền tương báo*, hóa ra cũng không phải những lời nói khoa trương.

* Tích thủy chi ân, dũng tuyền tương báo: nhận một giọt nước ân nghĩa thì phải dùng cả con suối để đáp đền.

Mặc Phi không thấy mình đã làm cho những người đó được bao nhiêu, ít nhất cũng không quý giá bằng tính mạng, vậy mà những người đó lại dùng sinh mệnh để báo đáp, không hề do dự. Đây là trách nhiệm, cũng là một loại ràng buộc.

Mặc Phi nhìn những người sống sót cẩn thận di chuyển thi thể, đưa họ tập trung cùng một nơi, lấy củi làm nệm, lấy lá làm chăn, hỏa táng – đây là tập tục của bộ tộc thảo nguyên, hỏa táng cho người chết, cầu mong cho tất cả những người chết sẽ có được một cuộc sống tốt đẹp trong kiếp sau.

Ánh tà dương như máu, gió lạnh thổi mùi tanh.

Đi tới thời đại này, Mặc Phi đã chứng kiến rất nhiều chết chóc. Chiến tranh, bệnh tật, tàn sát... Đáng sợ không? Đáng sợ, nhưng không quá đáng buồn. Bọn họ phải gánh chịu những khổ đau của bước tiến lịch sử,

vùng khỏi những kẻ giẫm đạp lên danh dự của bản thân, truy tìm sự giải thoát trong mộng lung hồn độn. Ôi, Mặc Phi cảm thấy mình có phần giống với những nhà tư tưởng rồi.

Nàng ngồi trên tấm nệm mềm, nhìn Bảo Tôn chữa trị cho những người bị thương, nhìn Dư Sơ, đám người Cô Hạc, lại nhìn Vu Việt và Tê Túc đang nói gì đó với thuộc hạ ở xa xa, cuối cùng ánh mắt dừng về phía thi thể được sắp xếp ngay ngắn của những người đã chết.

Ngon lửa nổi lên, hừng hực trong ánh chiều tà, lộ ra vẻ bi thương vô tận.

Toàn bộ mọi người xung quanh Mặc Phi đều quỳ xuống, lẩm nhẩm cầu nguyện, dập đầu trước ngọn lửa với vẻ mặt thành kính.

Trong chốc lát, toàn bộ thảo nguyên bao la đều trở nên an tĩnh, chỉ còn những tiếng niệm tụng không rõ ràng.

Tất cả các pháp hữu vi. Như cơn mộng, như ảo ảnh, như bọt nước, như bóng. Như sương mai, như ánh chớp. Nên nhìn nhận chúng như thế*. Trong đầu Mặc Phi bỗng vang lên một giọng nói nghiêm nghị, sau đó giọng nói này bắt đầu niệm Kinh Địa Tạng Bồ Tát Bồ Nhị Nguyên: ... Đó là vàng mây sáng Đại Viên Mãn, vàng mây sáng Đại Từ Bi, vàng mây sáng Đại Trí Huệ, vàng mây sáng Đại Bát Nhã... Ông xem hết thấy chư Phật, Bồ Tát và thiên long quỷ thần ở thế giới này và thế giới khác... thí dụ như trong tam thiên đại thiên thế giới hết thấy cây, cỏ, lùm, rừng, lúa, đay, trúc, lau, núi, đá, hạt bụi, mỗi vật tính thành một số, mỗi số là một sông Hằng, số cát trong mỗi sông Hằng cứ một hạt cát là một thế giới, trong mỗi thế giới tính mỗi hạt bụi là một kiếp, số bụi tích chứa trong mỗi kiếp đều tính thành kiếp**...

* Đoạn trên trích trong Kim cương kinh. (Nguồn: Đây).

** Đoạn trên trích trong Kinh Địa Tạng, quyển thượng. (Nguồn: Đây).

Ánh mắt Mặc Phi dần dần mơ hồ, toàn bộ cảnh vật và chuyển động của những người xung quanh tựa như tiêu biến hết, trong đầu chỉ còn vọng lại tiếng niệm tụng và luồng sáng dâng lên từ những người đã mất.

Lúc này, không ai phát hiện ra Mặc Phi đã nhắm hai mắt lại từ khi nào, bất động giống như nhà sư ngồi thiền.

Không biết thời gian trôi qua, không biết không gian tồn tại, Mặc Phi tựa như lơ lửng giữa không trung, cảnh vật trước mắt từ từ thay đổi, một câu chuyện hiện lên trước mắt giống như một màn chiếu.

Cách đây rất lâu, khi mà đất trời vẫn còn bị vây trong hỗn độn, trên đỉnh núi có một tảng đá đen bình thường, ngoại trừ to lớn và xù xì thì nó không có một chút đặc biệt. Thế nhưng đất chuyển núi nghiêng, đêm ngày hấp thu linh khí của trời đất, mưa gột gió mài, dần dần trở nên tinh khiết.

Trăm ngàn năm qua đi như thế, người nguyên thủy bắt đầu xuất hiện, ngay trước khi học được ngôn ngữ, chữ viết thì bọn họ đã có tín ngưỡng. Trải qua trăm ngàn năm mài dũa, tảng đá đen kia có hình dạng giống như một người khổng lồ ngồi xếp bằng, được người nguyên thủy tôn là Sơn Thần, trải qua thờ phụng cúng tế tháng ngày. Một nhóm người mất đi, một nhóm người xuất hiện, lặp đi lặp lại như thế, tín ngưỡng chưa bao giờ bị gián đoạn.

Cuối cùng, tín ngưỡng mạnh mẽ và chất phác của mọi người đã khiến cho tảng đá được khai sinh. Bên trong lòng đá đen dần dần hình thành Tâm ngọc, tập hợp của linh khí đất trời và lòng tín ngưỡng thành kính.

Tâm ngọc ra đời, đất trời biến đổi, thời không xoay vần.

Tảng đá đen vỡ tan, theo thời không hỗn loạn, Tâm ngọc tiến vào một không gian khác, là thời Đông Hán của Trung Quốc.

Lúc ấy Phật giáo vừa mới truyền vào, một số nhà sư ở Tây Vực tới Trung Quốc truyền bá Phật pháp, Tâm ngọc bị một vị cao tăng đắc đạo trong đó nhặt được. Cao tăng cảm thấy trong Tâm ngọc có ẩn chứa linh khí, bèn điêu khắc nó thành một miếng Ngọc Phù, sử dụng chữ cổ khắc tên “Phù Đồ”.

Đặt trong một ngôi chùa mới xây, ngày ngày tụng kinh thờ cúng.

Đông Hán rối loạn bất yên, quốc gia điêu tàn, ngôi chùa đơn sơ của vị cao tăng kia lại như thuyền nhỏ giữa sóng lớn, mặc dù chấp chới lênhênh, thế nhưng không hề bị lật, hơn nữa còn ngày một hưng thịnh nhờ sức mạnh của Ngọc Phù.

Ngọc Phù ngày ngày nghe cao tăng tụng kinh, hấp thu khói lửa nhân gian, trải qua bao nhiêu hỉ nộ ái ố của tín đồ, dần dần có ý thức của bản thân, trái tim ngọc hình thành, nó không còn là một thứ đồ vật có linh khí nữa, mà là một linh vật có được sinh mệnh.

Phật pháp của cao tăng đã tạo nên Ngọc Phù, Ngọc Phù cũng thành kính với cao tăng, che chở cho cao tăng sống tới một trăm tám mươi tuổi, chỉ thiếu một năm là Ngọc Phù có thể thoát khỏi trói buộc của Tâm ngọc, thực sự tự do tự tại, ngao du đất trời.

Thế nhưng chiến hỏa không ngừng, rồi cũng đến một ngày cao tăng tọa hóa*, chùa miếu bị hủy, Ngọc Phù lưu lạc dân gian, qua tay đủ loại người, xem hết âm lạnh thế gian, thế nhưng vẫn chưa tìm được một người cực thuần có thể kích phát lực lượng của nó.

* Tọa hóa: đạo Phật chỉ Hoà thượng ngồi chết.

Vì thế bản thể của nó ngày một ảm đạm, sau đó trở thành vật bồi táng ột vị quý tộc, cuối cùng rơi vào giấc ngủ say hoàn toàn.

Mấy trăm năm sau, thời đại biến đổi, lịch sử nhân loại bước vào thế kỷ hai mốt. Lăng mộ kia bị một nhóm trộm mộ cướp sạch, Ngọc Phù và những vật bồi táng khác cũng lại nhìn thấy ánh mặt trời.

Những tên trộm mộ chọn ra từng nhóm vật bồi táng mang đi bán, nhanh chóng gặp một cô gái, cô gái vừa liếc mắt đã nhìn trúng những thứ này, tiêu phí mấy chục vạn mới có thể mua được rồi định mang chúng tới cho thầy của mình, chỉ giữ lại miếng Ngọc Phù bị thu hút.

Sau khi tiếp xúc với ngón tay cô gái, Tâm ngọc trong Ngọc Phù hát vang, lập tức tỉnh lại trong giấc ngủ. Nó, cuối cùng đã tìm được người cực thuần rồi.

Tiếc rằng thời đại đổi thay quá nhiều, thế giới nơi cô gái sinh sống coi trọng vật chất, ích kỷ, dối trá, vô vị, dù ột người lương thiện cũng không có được một tấm lòng tinh khiết chứ chưa nói đến đức hạnh và tín ngưỡng kiên định.

Ngọc Phù lo lắng mãi, cuối cùng nó quyết định phá vỡ cánh cửa thời không, đưa cô gái tới nơi khai sinh ban đầu của nó...

Cô gái tâm trí kiên định, quả nhiên không phụ kì vọng của Ngọc Phù, đi vào một thế giới lạ lẫm nhưng không hề mất đi ý chí chiến đấu sinh tồn, chẳng những bảo vệ được bản thân mà nàng còn thực thi việc đức, cứu giúp thế nhân, siêu độ cho người chết, cầu sinh cho người sống, vượt lên tâm tính, khổ hạnh ngàn dặm, cảm hóa lòng người.

Cho đến tận khảo nghiệm đường lửa, tuy là Ngọc Phù cố ý gây nên, nhưng cuối cùng vẫn dựa vào nghị lực tự thân của cô gái. Chúng dân cầu nguyện một lòng, cuối cùng Ngọc Phù đã hoàn thành được bước cuối cùng, thực sự tự do tự tại...

Thì ra là thế.

Cuối cùng Mặc Phi cũng hiểu được tất cả mọi chuyện.

Nhờ người, cuối cùng ta đã thoát khỏi sự trói buộc của Tâm ngọc, từ nay vũ trụ Hồng hoang, không có nơi nào ta không thể đi tới.

“Chúc mừng người.”

Hắn là nên chúc mừng chúng ta. Trong lúc thành toàn cho ta, người cũng có được công đức của chính mình.

Mặc Phi gật gật đầu.

Lữ trình của ta còn một đoạn nữa, sắp phải rời đi ngay, nói cho ta biết, bây giờ người muốn quay trở lại thế giới cũ của mình, hay là ở lại nơi này mãi mãi.

“Ta có thể trở về sao?”

Đúng vậy. Là do ta mang người đến thế giới này, đương nhiên ta cũng có trách nhiệm mang người trở về.

Vừa dứt lời, trước mắt Mặc Phi xuất hiện một động mây hình tròn, bên kia động chính là người thầy mà nàng ngày đêm mong nhớ, thầy đang quét dọn phòng sách của nàng, hai sợi tóc bạc càng thêm nổi bật, trong mắt tràn đầy nhớ mong.

“Thầy.” Mặc Phi không nhận được kích động trong lòng, cất bước đi về phía ông.

Người cần phải suy nghĩ cho kĩ, lựa chọn lúc này sẽ quyết định nhân sinh mai sau của người, không bao giờ có thể thay đổi nữa.

Mặc Phi dừng chân, quay đầu nhìn lại, bên kia cũng xuất hiện một cái động, bên kia động là dân chúng đang lễ bái cùng với Vu Việt, Tê Túc, Cô Hạc, Bảo Tôn, Dư Sơ và rất nhiều bằng hữu, nhìn những gương mặt quen thuộc, đoạn đường hai năm đã trải qua tái hiện lại trong đầu, trong giây lát không thể buông bỏ.

Bên trái là nhà, bên phải... cũng là nhà.

Nàng nên lựa chọn thế nào đây?

Mặc Phi không ngừng nhìn ngó giữa hai bên, một chân nâng lên lại hạ xuống, hạ xuống lại nâng lên, cuối cùng không di chuyển nữa.

Từ khi cha mẹ qua đời nàng đã được thầy nuôi dưỡng, dốc lòng dạy bảo, mặc dù nghiêm khắc nhưng lại vô cùng quan tâm, tính cách có phần cố chấp, không hòa đồng, thế nhưng lại làm việc cẩn thận tỉ mỉ, nàng đã học hỏi được rất nhiều điều quý giá trên người thầy.

Ân tình dưỡng dục, nặng tựa Thái Sơn. Thầy không có vợ con, đối xử với nàng như con ruột, nàng không thể rời khỏi người như vậy.

Mặc Phi nắm chặt tay, nâng bước đi về phía trái.

“Phù Đồ.”

“Tiên sinh.”

“Hành giả đại nhân.”

Những tiếng kêu gọi níu kéo bước chân Mặc Phi, nàng cứng người, cuối cùng vẫn không nhận được quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy đám người Vu Việt đang mang vế mặt lo lắng, bọn họ như bị thứ gì đó ngăn cách, không thể nào chạm vào nàng.

Thực sự, muốn rời đi như vậy sao?

Thực sự, muốn buông bỏ sao?

Mặc Phi ngẩng đầu, nhắm mắt lại, trong lòng thống khổ không thôi.

Sau khi trở về, ngoại trừ tiếp tục theo nghiệp khảo cổ, bản thân mình còn có ý nghĩa tồn tại gì?

.... Thầy, nếu như là người, người sẽ lựa chọn ra sao?

.... Con người cần phải xác định được vị trí thực sự của mình, nghiên cứu lịch sử hay là sáng tạo lịch sử, điều này, cần do dự sao? Thân tình cũng sẽ không biến mất chỉ vì thời không thay đổi.

Nàng quỳ phịch đầu gối, dập đầu ba cái thật mạnh.

“Thầy, không, cha, Mặc Phi bất hiếu.”

Xem ra người đã có lựa chọn rồi.

“Đúng vậy.” Giọng nói của Mặc Phi kiên định, trong mắt không còn do dự.

Bảy đau khổ của loài người, sinh, lão, bệnh, tử, oán tăng hội, ái biệt ly, cầu bất đắc*. Bất kể trải qua thế nào, không hối hận, không sợ hãi, chỉ cần không thẹn với lòng.

* Bầy khổ của con người: sinh, lão, bệnh, tử, tiếp xúc với những điều mình ghét, sinh ly tử biệt, không được toại nguyện.

Mặc Phi, ta mang theo tuổi già, bệnh tật của người, thọ mệnh sẽ hữu hạn, cả đời mạnh khỏe không già. Mặc dù là thế nhưng âm dương cân bằng, tốt quá cũng có điều xấu, kiếp này người sẽ không có con cái.

“Không có con cái...” Mặc Phi hơi giật mình.

Trời đất có quy luật, thần cũng không thể phá bỏ, Mặc Phi, người còn tâm nguyện gì không?

Mặc Phi suy nghĩ, bỗng nói: “Có một cô hồn tên là ‘Trạm Nghệ’, hẳn có thể tìm được dân tộc của mình không?”

Hắn vốn bị oán niệm quán thân, nhưng bởi theo người tu tâm khổ hạnh, nay nghiệp chướng tiêu trừ, hẳn sẽ nhanh chóng nhìn thấu nhân quả của chính mình.

“Vậy thì ta không còn cầu gì nữa, con đường sau này ta sẽ đi theo lòng mình, quyết không lùi bước.”

Thiện tai. Mặc Phi, vậy thì tạm biệt.

...

Mặc Phi đột nhiên nhập định, vốn không có ai phát hiện ra khác thường, chỉ khi Dư Sơ đưa nước cho nàng, gọi hoài không tỉnh mới khiến ọi người kinh sợ.

Đám người Vu Việt lần lượt tới bên cạnh Mặc Phi, làm thế nào nàng cũng không tỉnh lại, càng làm người ta kinh ngạc là lấy sức lực của Vu Việt cũng không thể chuyển rời được Mặc Phi mảy may, nàng tựa như tảng đá, ngồi bất động trên nệm mềm.

Mọi người đều bị kinh sợ.

Chỉ chốc lát, mắt trái của Mặc Phi rơi xuống một giọt nước mắt, đồng thời thân thể còn ẩn hiện hào quang. Cùng lúc đó, ngọn lửa cách đó không xa chợt bùng mạnh, bầu trời vang lên một tiếng ngân khê như tiếng chuông, người chết trong ngọn lửa hóa thành tro bụi, đốm sáng tản mạn khắp bầu trời.

“Đây là thánh giả hiển linh, siêu độ vong hồn.” Không biết ai đã kinh hô một câu như thế.

Sau đó nhiều người cũng bắt đầu xôn xao.

Bọn họ đều quỳ xuống lễ bái.

Giờ phút này, Mặc Phi ngồi ngay ngắn như núi, giống như một vị thánh trong mắt mọi người.

96. Q.3 - Chương 96: Lần Hứa Hẹn Thứ Hai

Khi vong hồn hóa thành những đốm sáng bay khắp bầu trời thì Mặc Phi tỉnh lại, tất cả mọi thứ vừa rồi tựa như một giấc mộng. Trước mắt là vẻ mặt lo lắng của đám người Vu Việt, xung quanh là những người trong bộ tộc đang khấn đầu không ngừng.

Nàng đã trở lại. Từ nay về sau, nơi này sẽ là nơi nàng kí gửi nửa cuộc đời sau của mình.

Đưa tay sờ lên Ngọc Phù trên cổ, mặc dù Ngọc Phù vẫn còn, thế nhưng nàng biết từ giờ nó chỉ là một miếng ngọc bình thường.

“Phù Đồ...” Vu Việt ngồi xuống bên cạnh Mặc Phi, động tác mang theo sự cẩn thận, giống như lo sợ chỉ cần chạm nhẹ là người mong nhớ sẽ hóa thành mây khói tan biến mất.

Mặc Phi nhìn hắn, chậm rãi nói: “Phù Đồ không sao, không cần phải lo lắng.”

Nàng lại nhìn về phía những người xung quanh, lập lại: “Không sao đâu, mọi người đừng lo lắng.”

Lúc này trên mặt mọi người mới lộ ra vẻ thoải mái, cặp mày nhú chặt cũng đã dần ra.

Tê Túc cười nói: “Mới rồi tại hạ còn tưởng Phù Đồ sẽ hóa thành thần tiên bay đi cơ.”

Bảo Tôn bên cạnh gật đầu liên tục, những người còn lại cũng sợ hãi trong lòng.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy dị tượng như thế, một người bỗng nhiên ngồi yên như pho tượng, bất động sừng sững, trên thân còn tỏa ra hào quang nhàn nhạt, có lẽ là do nắng chiều phản chiếu, mọi người cũng không chắc chắn, thế nhưng cái khoảnh khắc kia lại có cảm giác lưu luyến trong lòng, như thể người trước mắt sẽ phải ra đi trong phút chốc...

Mặc Phi quay đầu nhìn thấy mọi người vẫn đang quỳ trên mặt đất, bọn họ vốn quỳ lạy những chiến sĩ đã khuất, bây giờ lại cúi đầu về phía nàng.

Nàng mở miệng nói: “Mọi người đừng quỳ lạy ta, ta chỉ là một người bình thường, vô cùng hổ thẹn.”

Khảm Lạc trưởng lão cung kính nói: “Hành giả đại nhân đã cứu rồi cho vong hồn, khiến cho bọn họ được yên nghỉ, xin hãy nhận một lạy này của chúng ta.”

“Bọn họ đều là những dũng sĩ đấu tranh cho quê hương, chắc hẳn sẽ được yên nghỉ, còn tấm lòng thành của các vị đây, không phải là công lao của Phù Đồ.” Siêu độ cho những người đã khuất là Ngọc Phù, còn bản thân cùng lắm chỉ là một người đưa sang sông.

Mọi người nghe xong lại chấp tay liên tục, không nhắc đến chuyện vừa rồi nữa.

Khảm Lạc trưởng lão dẫn mọi người đứng dậy, tiến lên phía trước mấy bước, hành lễ nói: “Đại nhân, chúng ta có một chuyện muốn cầu.”

“Mời nói.”

“Vào thời điểm trước lúc hành động, mười lăm bộ tộc thảo nguyên chúng ta đã quyết định, bất kể kết quả như thế nào cũng đều hi vọng có thể trở thành con dân của Chiếu Quốc, vĩnh viễn phụng sự cho Chiếu Vương.”

Mặc Phi cũng không bắt ngờ, từ lúc Vu Việt quyết định tiêu diệt tộc Liệt Ung, vùng thảo nguyên này nhất định sẽ nằm trong lòng bàn tay của hắn, chẳng qua không ngờ những người trong bộ tộc lại nguyện ý trung thành.

Khảm Lạc trưởng lão lại nói: “Chúng ta tin tưởng, Chiếu Vương có thể được hành giả đại nhân phụ tá thì tất sẽ là một vị minh quân. Có ngài thống lĩnh, thảo nguyên nhất định sẽ phát triển huy hoàng. Đây là thỉnh nguyện đồng lòng của mười lăm bộ tộc chúng ta, mong đại nhân thành toàn.”

Mặc Phi nhìn về phía Vu Việt, người sau gật đầu với nàng.

“Bình sĩ trong bộ tộc đều là dũng sĩ, có thể được chư vị quy thuận chính là may mắn của Chiếu Quốc.” Mặc Phi chậm rãi nói, “Có điều, thỉnh nguyện của chư vị đều thể do tại hạ thành toàn, vị bên cạnh tại hạ đây chính là người đứng đầu của Chiếu Quốc.”

Mọi người trong bộ tộc nghe vậy đều khiếp sợ. Mặc dù bọn họ biết thân phận của Vu Việt hẳn rất tôn quý, thế nhưng lại không biết là tôn quý đến thế này. Sự dũng mãnh của Vu Việt mọi người đã quá rõ, là người có vũ dũng mà nam nhi thảo nguyên bội phục vô cùng, vương giả trước mắt khiến cho bọn họ bị khuất phục triệt để.

Vu Việt nói: “Chiếu Quốc tiếp nhận sự quy thuận của các ngươi, từ nay trở đi, mảnh đất thảo nguyên này sẽ được Chiếu Quốc che chở, đoàn kết một lòng, cùng sẽ chia vinh nhục.”

“Đoàn kết một lòng, cùng sẽ chia vinh nhục.” Mấy nghìn người hoan hô đồng thanh, tiếng hô vang dội thảo nguyên rộng lớn.

Vu Việt nhìn Phù Đồ ngồi bên cạnh, tựa như có một ngọn lửa thiêu đốt ở trong lòng. Người trước mắt thực sự đã mang đến cho hắn quá nhiều kinh hỉ.

So sánh với sự vui mừng của đám người Vu Việt, sắc mặt của Tê Túc lại rất phức tạp, hắn nhìn khuôn mặt nghiêng của Phù Đồ, ngón tay hơi giật giật, cuối cùng chỉ thở dài một tiếng.

Ngay từ đầu đã sai lầm, làm sao bản thân còn có phần thắng? Thế nhưng cứ buông tha như vậy thì hẳn không làm được.

Đây là. Một nhóm người đi tới, bọn họ quỳ một gối về phía Mặc Phi và Vu Việt.

Một người trong đó nói: “Chúng ta đến từ Man vực, bắt đầu từ khoảnh khắc đi ra khỏi dãy núi kia, chúng ta đã quyết định đi theo hành giả đại nhân, cho dù chỉ làm một người hầu nhỏ bé cũng không hối hận.”

“Hóa ra mọi người chính là dũng sĩ đến từ Man vực, tại đây, Phù Đồ phải tạ tội vì đã không quản ngại khó khăn, vượt núi băng rừng tới cứu viện, Phù Đồ hổ thẹn đã hại rất nhiều huynh đệ hi sinh trên đất khách quê người.”

“Đại nhân không cần phải áy náy, những điều đại nhân làm cho chúng ta đã đủ để chúng ta cam tâm tình nguyện hi sinh rồi.”

“Đúng vậy, ôn dịch của thôn ta cũng do đại nhân và Bảo Tôn đại nhân chữa trị.”

“Còn vụ thôn làng bị sụt lở, mấy vị hành giả đại nhân đã tốn công một ngày một đêm, đào chúng ta thoát khỏi bùn đất, tuy rằng chỉ còn sống sót mấy chục người, nhưng ân nghĩa này trọn đời ghi tạc.”

“... Khi xa nhà ta vô ý rơi xuống sườn núi, ngã gãy chân, đang lúc nằm chờ chết đói thì may mắn gặp được đại nhân và Bảo Tôn đại phu cứu trị, rồi lại không ngại cực khổ, đưa ta về gia hương cách mấy trăm dặm...”

“Còn có...”

Mọi người tường tận từng ân từng nghĩa, trên khuôn mặt không khỏi lộ ra vẻ xúc động.

Rất nhiều chuyện ngay bản thân Mặc Phi cũng không còn nhớ rõ, không thể ngờ rằng chỉ mới một năm ngắn ngủi mà mình lại làm được nhiều chuyện đến thế này, có vài chuyện nàng chỉ xem là chuyện nhỏ, nhưng dưới sự tích lũy, lại bỗng chốc được nhận lại sự báo đáp rộng dãi. Tình cảm tri ân này ngàn vàng khó đổi, nàng không biết mình có đủ tư cách để nhận lấy những điều đó hay không.

“Đại nhân, xin hãy thu nhận chúng ta!” Nam tử nói chuyện đầu tiên lại nói: “Mặc dù chúng ta rất tầm thường, nhưng lại chịu được khổ nhọc, đi theo làm tùy tùng, không oán không hối.”

Mặc Phi nói: “Mọi người đã quyết tâm chưa? Đi theo ta chẳng những không có được quyền tài, hơn nữa còn có thể mất mạng.”

Hơn mấy mươi người kia nhìn nhau cười: “Trước khi đến đây chúng ta đã không để ý tới sinh tử rồi.”

“Vậy được, từ nay về sau mấy người sẽ là tùy tùng của Phù Đồ.” Tổng cộng ba mươi tư người, ít tuổi nhất mới chỉ mười bảy, mười tám tuổi, lớn nhất đã ngoài bốn mươi. Bọn họ y phục lam lũ, làn da thô sần, phần lớn là thợ săn sơn dã hoặc là dũng sĩ hồi hương, khi nhìn thì giống như một nhóm dân chúng chạy nạn, nhưng bọn họ có chung sự nhiệt tình và chấp nhất, đây là điều Mặc Phi xem trọng.

Ba mươi tư người vui sướng quỳ lễ với Mặc Phi.

Đám người Vu Việt cũng khó hiểu vì sao Mặc Phi lại muốn nhận một nhóm hương dân sơn dã như vậy? Một chữ không biết, võ nghệ không tinh, chỉ sợ tùy tiện tìm một tráng đinh ở Chiêu Quốc cũng hơn được bọn họ. Nếu như chỉ là cảm tạ bọn họ, tặng chút tiền tài rồi vinh quy cố hương không phải được rồi sao?

Lúc này không ai biết, rằng trong lòng Mặc Phi đã có một sự sắp xếp thích hợp cho bọn họ...

Định xong mọi việc, Vu Việt ôm Mặc Phi vào lều trưởng, Bảo Tôn và Dư Sơ đi theo chuẩn bị đồ thuốc cho Mặc Phi. Hiên nhiên trước khi đi, linh hồn của Ngọc Phù vẫn chưa chữa khỏi chân cho nàng.

Tê Túc cũng đi theo.

“Người còn chưa chuẩn bị đi đi?” Vu Việt cẩn thận buông Mặc Phi, sau đó xoay người, lạnh lùng nhìn Tê Túc.

Tê Túc cười nói: “Đương nhiên sẽ đi, có điều trước khi đi, không bằng nói chuyện có liên quan đến thành Nhân Phong của Cảnh Quốc đã.”

Lúc này quân đội của Chiêu Quốc và Khánh Quốc vẫn còn đang giằng co ở hai đầu Nhân Phong.

“Người muốn thảo luận thế nào?” Vu Việt phát áo choàng, ngồi xuống bên cạnh Mặc Phi.

Tê Túc cũng ngồi xuống, chậm rãi nói: “Cảnh Quốc đã là vật nắm trong lòng bàn tay của hai nước Chiếu, Khánh, tuy nhiên hai nước đã phải trả giá lớn như vậy, sau khi công phá được thành Nhân Phong, nếu như còn muốn đánh tiếp thì chắc chắn sẽ mất nhiều hơn được, không bằng tạm thời thu binh, thế nào?”

Vu Việt cười lạnh: “Ban đầu là do Khánh Quốc của người chọc bốn vương trước, bây giờ nói mấy câu là sẽ bốn vương dừng tay sao?”

Tê Túc lắc đầu, cười khê nói: “Lời ấy của Nhung Trần vương thực không công bằng, quả là tại hạ đã tính kế quý quốc, thế nhưng lẽ nào tôn hạ chưa từng mưu tính Khánh Quốc ta sao? Chẳng qua là lươn ngắn chê trạch dài mà thôi.”

“Tạm thời không tranh cãi về việc này, nhưng Tê Túc người mạo phạm Phù Đồ nhiều lần, món nợ này bốn vương không thể không tính.”

Tê Túc nheo mắt: “Nhung Trần vương muốn tính như thế nào?”

Vu Việt cầm lấy trường đao bên hông, nói: “Đánh một trận với bốn vương, bất kể sống chết.”

Tê Túc nhìn Vu Việt chăm chú, trong mắt tỏa ra ánh lạnh. Hắn tự biết vũ lực không bằng Vu Việt, nhưng bị khiêu chiến như vậy trong lòng hắn cũng dâng lên mấy phần không cam lòng, chẳng những không cam lòng với việc chưa chiến đã nói bại của bản thân, cũng là không cam lòng với việc không chiếm được Phù Đồ.

Mà Vu Việt đã sớm không thể nhẫn nhịn nam nhân này, có được cơ hội, hắn quyết không muốn buông tha.

Giữa hai người dần dần tràn ngập sát khí không ai nhường ai, chỉ muốn bằng lửa cùng chiến, giống như có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Loại không khí áp lực này khiến cho Bảo Tôn và Dư Sơ trong lều trưởng có phần không thở nổi, sắc mặt đều bắt đầu trắng bệch.

“Được rồi, còn chưa đánh đủ sao?” Giọng nói của Mặc Phi bỗng vang đến, phá vỡ bầu không khí ngưng trọng này.

Nàng nói nhàn nhạt: “Những người đã khuất ngoài kia đều chiến đấu vì gia quyến, còn hai người lại là vì điều gì, cạnh tranh khí thế sao?”

Tê Túc cười cười, hơi cụp mắt.

Vu Việt lại nhìn về phía Mặc Phi, tay nắm đao vẫn chưa buông lỏng.

Mặc Phi đưa tay nắm lấy bàn tay của Vu Việt, nói: “Chủ công, Phù Đồ cảm thấy đề nghị của Tê Túc rất hay, hai nước chính chiến liên tục mấy năm, nguyên khí bị thương tổn nặng nề, nay có cơ hội đàm phán hòa bình, hà tất phải liều mạng người chết ta sống. Không bằng sau khi công phá được thành Nhân Phong thì hãy về lại lãnh thổ, phân giới trị vì.”

Vu Việt cảm nhận được độ ấm trên tay Mặc Phi, sát khí trên người dần dần phai nhạt, hắn chậm rãi nói: “Bốn vương không phản đối đàm phán, chỉ là Tê Túc đã thương tổn người nhiều lần, bốn vương không thể để người chịu nhục vô ích được.”

Mặc Phi nói: “Giết Tê Túc thì làm sao tiến hành đàm phán đây? Chẳng qua là phô trương được trong chốc lát mà thôi.”

Vu Việt yên lặng, đương nhiên hắn biết địa vị của Tê Túc ở Khánh Quốc, đó là một người có thể ảnh hưởng đến quyết sách của Khánh Vương, cũng giống như Phù Đồ đối với hắn.

“Phù Đồ quả là sáng suốt.” Tê Túc cười nói.

Mặc Phi thản nhiên nhìn hắn: “Phù Đồ không thể so được với quốc sự, có điều cá nhân ta cũng rất thiếu hảo cảm với người.”

Tê Túc buồn bực không thôi.

Tâm tình Vu Việt vui vẻ, quyết định không băn khoăn về vấn đề giết hay không giết Tê Túc nữa.

Hắn nói: “Tê Túc, bốn vương đồng ý đàm phán, không biết người có nắm chắc việc thuyết phục Khánh Vương không?”

“Đương nhiên.”

“Vậy thì tạm thời không đề cập đến chuyện này, chúng ta sẽ nghiên cứu một vài điều khoản đàm phán của song phương.” Lúc nói chuyện, Vu Việt nắm chặt bàn tay của Mặc Phi, người sau muốn rút về vài lần mà không được, Mặc Phi mặt than trừ danh, bởi vì không muốn ảnh hưởng đến cuộc nói chuyện của hai người cho nên không giãy dụa nữa.

Tê Túc thấy vậy, trong lòng bùng nổ tột cùng, thế nhưng trên mặt lại vẫn là nụ cười hiền hòa không thay đổi, chỉ là hắn không chút nhân nhượng khi đàm phán với Vu Việt, một tác cũng tranh.

Bảo Tôn và Dư Sơ vụng trộm nhìn ba người, thức thời lựa chọn làm mờ sự tồn tại của bản thân.

Hai người nói chuyện liên tục tới khuya, cho đến tận khi bên ngoài có người gọi dùng bữa mới chấm dứt.

Hai canh giờ đàm phán ngắn ngủi này chính là tiền thân của “Nhân Phong Hội Minh” không lâu sau. Nó ảnh hưởng trực tiếp đến vận mệnh chính trị của năm mươi năm sau này, hai thế lực lớn khởi bước từ đó, mỗi bên đều đi theo con đường phát triển huy hoàng của riêng mình...

Sau khi ăn xong, mọi người mệt mỏi đã sớm trở về nghỉ ngơi, trên thảo nguyên, ngoại trừ tiếng gió vù vù còn vang lên những tiếng thầm thì dứt quãng.

Sau khi được Dư Sơ hầu hạ rửa mặt, Mặc Phi ở một mình trong lều xoa bóp hai chân.

Bàn chân bị thương do chông nhọn thì cũng thôi, thế nhưng sự đau đớn do thiêu cháy lại cũng khó nói hết, nàng không dám đụng trực tiếp vào vết thương, chỉ có thể xoa ở bắp chân và mắt cá chân.

Lúc này bên ngoài vang lên âm thanh màn cửa bị xóc lên, Mặc Phi cũng không ngẩng đầu nói: “Dư Sơ, không cần phải chăm sóc ta cả đêm đâu, đi nghỉ ngơi đi.”

Người tới không trả lời, chỉ cất bước tới bên cạnh nàng, bóng dáng to lớn bao phủ cả thân người nàng.

Mặc Phi ngẩng đầu, hóa ra là Vu Việt.

“Chủ công, đã trễ như thế, sao vẫn chưa nghỉ ngơi?”

Vu Việt không trả lời, chỉ ngồi xuống cạnh nàng, nâng một chân của nàng, nhẹ giọng nói: “Bị thương nghiêm trọng quá, sao người có thể chịu đựng được sự đau đớn như vậy?”

“Có lẽ là thần tiên đã giúp đỡ Phù Đồ.” Mặc Phi nói đùa.

Vu Việt ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Có đôi khi bốn vương nghĩ Phù Đồ tới từ trên trời cao, chẳng biết khi nào sẽ lại đi mất.”

“Chủ công lo lắng nhiều rồi.” Mặc Phi nói nhẹ nhàng, “Nếu đã chọn ở lại, Phù Đồ sẽ không tùy tiện rời đi, trừ khi...”

“Trừ khi gì?”

“Trừ khi Chủ công ép buộc Phù Đồ đi.”

“Sao bốn vương có thể ép buộc...” Vu Việt nói được một nửa bỗng ngưng lại, ánh mắt hắn nhìn Mặc Phi sáng ngời, hồi lâu không nói.

Mặc Phi cụp mắt: “Chủ công yêu quý Phù Đồ, Phù Đồ chỉ có thể dùng cả đời để báo đáp, nhưng trong đó không bao gồm Phù Đồ... Ừm.”

Lời còn chưa dứt đã biến mất giữa đôi môi, Vu Việt bỗng xiết chặt thắt lưng của “Hắn”, mạnh mẽ hôn đôi môi “Hắn”.

Hơi thở nóng cháy tràn ngập giữa hai người, sự tiếp xúc quen thuộc đó khiến người ta điên dại.

Vu Việt hơi buông ra, lại cắn nhẹ mấy cái, khăn khăn nói: “Lúc nào Phù Đồ cũng phải phân rõ quan hệ với bốn vương như thế.”

“Nếu không rõ một chút, chỉ sợ tương lai sẽ oán hận.”

“Không đâu, bốn vương vĩnh viễn sẽ không thương tổn Phù Đồ.” Đôi môi của Vu Việt lướt qua trán “Hắn”, mí mắt, chớp mũi, rồi lại đến bên môi, “Bốn vương muốn Phù Đồ trở thành quốc sĩ, dưới một người trên vạn người, cũng muốn Phù Đồ trở thành người yêu quý nhất.”

“Chủ công có phần quá tham lam rồi.”

“Bốn vương rất tham đấy, không giữ chặt được đôi cánh của Phù Đồ, bốn vương mãi mãi không thể an lòng. Chưa từng có người nào có thể khiến cho bốn vương nôn nóng như thế, cho nên Phù Đồ, người không thể không quan tâm được.”

“Nếu như Phù Đồ vẫn không muốn buông bỏ tôn ti của nam tử, lẽ nào Chủ công vẫn sẽ cứ tùy tiện đòi hỏi Phù Đồ giống như bây giờ hay sao?”

Mặc Phi bị Vu Việt đặt ở dưới thân người, hai tay đều bị kiềm chế. Chỉ có thể để mặc cho hắn hôn môi mình.

“Có lẽ vậy.” Vu Việt liếm vành tai của “Hắn”, trầm giọng nói: “Bốn vương sẽ khiến cho Phù Đồ quen dần với sự tiếp xúc của bốn vương, từ hôm nay trở đi, bốn vương sẽ không cho phép người kháng cự, cũng không cho phép người chưa chiến đã tháo lui nữa.”

Mặc Phi hơi loạn nhịp, có phần đỏ khốc đỏ cười. “Phù Đồ, buông bỏ những cổ kị đó đi, Phù Đồ không nhận thấy là mình đã dần dần chấp nhận bốn vương rồi đó sao?”

Chấp nhận ư? Mặc Phi không biết, trước giờ nàng đều bó tay trước chuyện tình cảm, hơn nữa giới tính của bản thân cũng là một khảo nghiệm. Điều nàng thực sự để tâm không phải trở thành người của Vu Việt, mà là trở thành “Nữ” nhân của Vu Việt. Tình cảm của Vu Việt đối với nàng đã vượt lên trên giới tính, nếu như nàng thừa nhận, có lẽ hắn cũng sẽ không tức giận, thậm chí có thể còn thành hôn ngay tức thì.

Tình huống như vậy, không phải là mong muốn của nàng.

“Phù Đồ đang suy nghĩ gì thế?” Vu Việt lẳng lặng nhìn Mặc Phi. Mặc Phi nói: “Chủ công nói muốn Phù Đồ trở thành quốc sĩ, dưới một người trên vạn người?”

“Đương nhiên, Phù Đồ có tư cách này.”

“Vậy thì xin Chủ công hãy nhớ kĩ lời nói của hôm nay, tương lai Phù Đồ sẽ trở thành quốc sĩ nhất phẩm, bất kể có... có khúc mắc gì khác với Chủ công hay không, Chủ công cũng không được lay chuyển địa vị quốc sĩ của Phù Đồ.”

Vu Việt hơi kỳ quái, Phù Đồ trước hay chưa từng là người coi trọng địa vị, vậy thì lời nói của “Hắn” có thâm ý gì?

Mặc Phi lại nói: “Trừ điều đó ra, Phù Đồ không cần danh hiệu hay là... danh phận nào nữa. Chủ công có thể cho Phù Đồ lời hứa hẹn này không?”

Vu Việt yên lặng nhìn “Hắn”, trong lòng xoay chuyển không ngừng, thực sự khó có thể đoán được tâm tư của “Hắn”. Có điều câu nói “Bất kể có khúc mắc gì khác hay không” của Phù Đồ giống như đang ám chỉ “Hắn” đã dự định kĩ càng để trở thành người của hắn trong tương lai?

Vu Việt vui sướng không thôi, hắn thận trọng gật đầu nói: “Bốn vương hứa với Phù Đồ, vĩnh viễn không lay chuyển vị trí quốc sĩ của Phù Đồ.”

Phù Đồ sẽ không chạy thoát được nữa, “Hắn” sẽ là của hắn!

“Xin Chủ công đừng quên, ngài đã vi phạm lời hứa một lần, nếu như lại thất tín, Phù Đồ sẽ chết trước mặt ngài ngay lập tức.”

97. Q.3 - Chương 97: Tắm Chung

Tuy rằng Vu Việt và Tê Túc đã đạt được bước hiệp nghị đầu tiên, nhưng chốt lại nội dung thì còn cần phải có cả Khánh Vương tham dự, cho nên mấy ngày sau, Vu Việt mang Mặc Phi rời khỏi thảo nguyên, hướng về phía nội địa của Tây Cổ Quan trước, đồng hành còn có Cô Hạc, Bảo Tôn, Dư Sơ cùng với mười mấy kỵ binh, hẳn phải mau chóng đi tới thành Nhân Phong để hội hợp với đám người Minh Hàn, ba mươi tư binh lính đến từ Man vực còn lại cũng đi theo phía sau.

Phần lớn nội địa của Tây Cổ Quan đều là những vùng hiểm địa hoang dã, dân cư thưa thớt, cũng không thích hợp làm nơi tĩnh dưỡng. Đám người Vu Việt cưỡi ngựa tốc hành ngày đêm, vượt qua Chiếu Nguyệt Quan tới Minh thành, nghỉ chân tạm thời trong phủ của thành chủ.

Thành chủ của Minh thành cảm thấy vô cùng kinh ngạc đối với sự xuất hiện của Vu Việt, chẳng phải hiện giờ Vu Việt đang giao chiến ở Cảnh Quốc ư? Sao bỗng dưng lại xuất hiện ở một cái thành biên thủy nhỏ nhỏ như thế này?

Sau khi nhìn thấy nam tử mà Vu Việt đang ôm, trong lòng thành chủ đã hiểu rõ được mấy phần. Hắn cũng từng được nghe những tin đồn có liên quan đến hành giả Phật đồ, vốn chỉ nghĩ là trùng tên trùng họ, bây giờ xem ra vị này đích thực là một trong sáu thượng khanh của Vu Việt, Mặc Quân Phù Đồ. Để nghênh đón “Hắn”, Nhung Trần vương lại có thể tự mình tới đây, sự coi trọng của vương đối với “Hắn” quả là không tầm thường, sợ rằng quan hệ của hai người này cũng không chỉ đơn giản là quân thần...

Vu Việt ôm Mặc Phi đi vào gian phòng mà thành chủ đã sắp xếp cho bọn họ, sau khi ăn uống đơn giản xong liền dẫn dò người hầu chuẩn bị nước ấm ọi người tắm rửa.

Bôn ba mấy ngày liền, tất cả mọi người đều đã mệt lử.

“Mang nước nóng của bốn vương và Phù Đồ vào cùng một phòng.” Nghe Vu Việt dặn dò như vậy, hiển nhiên là muốn tắm chung với Mặc Phi.

Mặc Phi vội vàng ngăn người hầu đang chuẩn bị lui ra: “Đợi chút. Chủ công, ngài tắm trong này có vẻ không được hay cho lắm, thành phủ đại nhân chắc chắn đã chuẩn bị bể tắm thoải mái cho Chủ công rồi.” Các quý tộc thường rất chú trọng đến bể tắm, lò sưởi đặt ở vách tường, ống thoát nước lớn làm bằng gốm sứ, v.v... Trong hoàng cung cũng có mấy kiểu bể khác nhau, chuyên sử dụng để quân vương và phi tần cùng tắm. Mà phần lớn những gia đình bình thường thì sử dụng thùng hoặc là chậu tắm, khi đổ nước cũng không tiện.

Vu Việt là người tôn quý nhất ở Chiếu Quốc, sao có thể tắm rửa ở trong phòng của hạ thần? Quan trọng hơn là Mặc Phi cũng không muốn tắm chung với hắn.

“Phù Đồ nói rất đúng, vậy Phù Đồ cũng tới đó tắm cùng với bốn vương đi.” Lúc này Vu Việt mới nhớ ra tắm trong bể thoải mái hơn tắm trong thùng.

Này, nàng cũng đâu có ý này. Mặc Phi buồn bực, vẻ mặt lại vẫn bình tĩnh nói: “Đa tạ Chủ công, Phù Đồ vẫn quen tắm rửa một mình.”

Vu Việt liếc mắt nhìn “Hắn”, nói: “Phù Đồ lo lắng cho bốn vương đấy sao.”

“Chủ công anh minh.” Mặc Phi đáp lại một câu, không đổi sắc mặt.

“...” Vu Việt nổi giận.

“Người quá coi thường định lực của bốn vương rồi.”

Định lực? Mặc Phi cup mắt nhìn về phía khác, từ chối cho ý kiến.

Vu Việt hơi ngửa răng, cảm thấy bản thân bị xem thường, dám nói như thế với hắn, cả thiên hạ này chỉ có mình Phù Đồ.

“Vết thương ở chân người chưa lành, tự đi lại không tiện, bổn vương có thể xoa bóp chân giúp người.” Mặc kệ Phù Đồ có muốn hay không hắn cũng không muốn bỏ qua cơ hội được tắm chung với “Hắn” này.

“Loại việc xoa bóp như thế sao có thể phiền đến Chủ công? Gọi người hầu là được rồi.” Mặc Phi đang suy nghĩ có nên tìm một người hầu tới đây làm việc đó hay không.

“Nhưng mà,” Vu Việt ngồi xuống bên cạnh Mặc Phi, ánh mắt lấp lánh nhìn “Hắn” nói, “Bổn vương không muốn để người khác chạm vào Phù Đồ.”

Trái tim của Mặc Phi đập thịch một cái, hồi lâu mới lắp bắp nói: “... Đều là nam tử, sao phải để ý đến những điều nhỏ nhặt này?”

“Bổn vương để ý đấy, tất cả của Phù Đồ đều chỉ thuộc về duy nhất một mình bổn vương, người khác đừng mơ chạm tới nửa phần.”

Mặc Phi không nhịn được nhìn người hầu đang quỳ gối ngoài cửa, nhỏ giọng nói: “Chủ công, cần trọng lời nói.”

Vu Việt không thèm liếc mắt đến những người kia, chỉ thản nhiên nói: “Ai dám chỉ trích, chém thẳng là được.”

Mặc Phi cố nhịn xúc động muốn trợn mắt, nàng không chút nghi ngờ về tính chân thực trong những lời này của hắn, tuyệt đối nói chém là chém. Điển hình của chủ nghĩa bá quyền, sau này muốn phụ tá hắn, thật đúng là nhiệm vụ thì nặng mà con đường lại xa.

Có điều, quan trọng nhất hiện giờ vẫn là giải quyết cái vấn đề “Tắm chung” nan giải.

Đang suy nghĩ tìm lời để nói thì Dư Sơ bưng trà đi đến, cúi đầu hành lễ với hai người.

Mặc Phi sáng mắt, nói với Vu Việt: “Chủ công hắn đã mệt mỏi rồi, không bằng về nghỉ ngơi sớm đi. Về phần Phù Đồ, để cho Dư Sơ hầu hạ là được. Thời gian trước khi ở thảo nguyên, là Dư Sơ đã đi theo chăm sóc ta, nàng xoa bóp rất giỏi, đã giúp Phù Đồ giảm bớt đau đớn của vết thương.”

Dư Sơ không nhịn được ngẩng đầu liếc nhìn Mặc Phi, kết quả đối diện với ánh mắt lạnh như băng của Vu Việt, lại vội vàng cúi đầu, trong lòng run run thầm nói: nàng biết xoa bóp từ khi nào thế..

“Có đúng không?” Vu Việt nhìn chằm chằm Dư Sơ mấy lần, sắc mặt âm trầm không biết đang suy nghĩ cái gì, sau một lúc lâu mới nói, “Nếu đã như vậy, thì để cho nàng ta hầu hạ người đi.”

Mặc Phi thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Đa tạ Chủ công.”

Đến khi nước ấm đưa đến, Vu Việt cũng không ở lại lâu, dặn dò vài câu rồi cất bước rời khỏi đó.

Dư Sơ đặt lần lượt quần áo và đồ dùng hàng ngày xuống, lại thử độ nóng của nước, sau đó nói với Mặc Phi: “Tiên sinh, có thể tắm rửa rồi.”

“Dư Sơ, người ra ngoài đi, để ta lại đây một mình là được rồi.”

Dư Sơ nhìn nàng, nhỏ giọng nói: “Không phải vừa rồi tiên sinh bảo muốn Dư Sơ xoa bóp cho sao?”

Mặc Phi bất đắc dĩ: “Vừa rồi chỉ lấy cớ thôi, hắn là Dư Sơ biết ta luôn tắm rửa một mình.” Khi ở thảo nguyên, bởi vì điều kiện không cho phép nên Mặc Phi gần như không được tắm, mỗi lần đều chỉ lấy nước lau người. Thỉnh thoảng nói lỏng vải buộc ngực ra một chút cũng phải cẩn thận, không dám cho người khác tới gần.

Dư Sơ yên lặng một lúc, xoay người đi ra phía ngoài bình phong, rồi sau đó lại trở lại, chỉ nghe nàng nhỏ giọng nói: “Kỳ thật, Dư Sơ biết tiên sinh đang lo lắng điều gì.”

Mặc Phi sửng sốt, hỏi lại: “Dư Sơ nói cái gì?”

Dư Sơ hơi ngừng lại, rồi sau đó như đã đưa ra quyết định gì, nghiêm túc nói với Mặc Phi: “Kỳ thật Dư Sơ đã sớm biết tiên sinh là... nữ tử.” Hai chữ “Nữ tử” sau cùng nói cực kỳ nhỏ.

Mặc Phi kinh hãi, sau một lúc lâu vẫn không đáp lại.

Dư Sơ ngồi xuống bên nàng, tiếp tục nói: “Sau khi vượt qua con đường lửa tiên sinh bị ngất xỉu, lúc ấy cả người nóng rực, Dư Sơ bèn giúp tiên sinh lau thân thể, kết quả lại phát hiện...”

Mặc Phi bắt lấy tay của Dư Sơ: “Việc này trừ Dư Sơ ra, còn có ai biết không?”

“Chỉ có một mình Dư sơ biết được, ngay cả Bảo Tôn cũng không biết.”

Mặc Phi thở ra một hơi.

Dư Sơ lại nói: “Tiên sinh yên tâm, Dư Sơ cũng không phải là người không biết nặng nhẹ, nữ tử muốn hành động ở nơi này có bao nhiêu gian nan, Dư Sơ hiểu rõ.”

“Cảm ơn, Dư Sơ.” Mặc Phi tin nàng, từ khi nữ tử này theo nàng rời khỏi thôn, dù chịu mệt nhọc suốt chặng đường nhưng chưa từng có nửa câu oán hận. Bảo Tôn có y thuật nên được mọi người tôn kính, mà cho tới bây giờ Dư Sơ lại không có tiếng tăm gì, hiển dăng yên lặng.

Giữ bí mật này một mình đã lâu, bây giờ có một người để chia sẻ, ngược lại là một chuyện rất đáng vui mừng.

“Hãy để cho Dư sơ xoa bóp cho tiên sinh.” Dư Sơ vừa nói vừa giúp Mặc Phi cởi y phục.

Mặc Phi nhìn thùng lớn bên cạnh, nói với nàng: “Dư Sơ đi lấy một bộ y phục lại đây tắm cùng với ta. Dù sao ta cũng không thể tắm trong thùng, Dư sơ dùng cũng đỡ phải lãng phí chỗ nước ấm ấy.”

Dư Sơ cười thành tiếng, đi vào phòng mình mang tới một bộ y phục.

“Tiên sinh, tiên sinh buộc thường xuyên như vậy không khó chịu sao?” Dư Sơ vừa giúp Mặc Phi kì lưng vừa dò hỏi.

“Khó chịu cũng phải nhịn, cũng may ta không đầy đặn giống như Dư Sơ.”

Dư Sơ cười thành tiếng, vẻ mặt hơi ngượng ngùng: “Tiên sinh đừng đùa Dư Sơ.”

“Sao lại là đùa?” Mặc Phi vui vẻ nói, “Dư Sơ dịu dàng hiền lành, tương lai nhất định ta phải tìm cho Dư Sơ một vị hôn phu thật tốt.”

Dư Sơ thấp giọng nói: “Dư Sơ không muốn vị hôn phu gì cả, chỉ cần vẫn có thể đi theo cạnh tiên sinh là được rồi.”

Mặc Phi nói: “Ta sẽ không đuổi Dư Sơ, dù tương lai Dư Sơ có gả đi thì vẫn có thể ở bên cạnh ta, chỉ sợ đến lúc đó vị hôn phu của Dư Sơ sẽ oán thăm ta thôi.”

“Tiên sinh đã biết mà, Dư Sơ từng bị kẻ xấu..., hơn nữa không chỉ như thế, từ khi thân nhân của Dư Sơ lần lượt qua đời, Dư Sơ không nơi nương tựa, nếu không có sự kiên định sống thay cho những người đã khuất, chỉ sợ Dư Sơ đã sớm không còn rồi. Dư Sơ không có chút mong đợi nào đối với chuyện thành hôn cả.”

Mặc Phi vỗ vỗ tay nàng, an ủi nói: “Đau khổ đều đã qua rồi, Dư Sơ đừng để ý quá.”

Dư Sơ cười cười: “Đúng vậy, đau khổ đã qua, Dư Sơ đã từng giống như cái xác không hồn, chỉ sống vì bắt buộc phải sống. Nhưng mà sau khi gặp được tiên sinh, Dư Sơ mới phát hiện ra cảnh vật có thể tươi đẹp như thế, cuộc sống cũng có thể phong phú như thế, nữ tử cũng có thể kiên cường như thế.”

Mặc Phi nhìn thấy một tia sáng lóe lên trong mắt nàng, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy nữ tử có ánh mắt như thế trong thế giới này.

Thu dọn xong xuôi, Dư Sơ gọi người hầu ngoài cửa đổ nước tắm, mấy người kia nhìn dáng vẻ hai người như vừa mới tắm uyên ương, vẻ mặt có chút ái muội.

Mặc Phi và Dư Sơ đều không để ý, nàng thấy tóc của Dư Sơ hơi rối, thậm chí còn lấy lược, tự mình chải đầu giúp nàng.

Lúc đầu Dư sơ còn không chịu, dù sao quan niệm chủ tớ cũng khó có thể thay đổi, nhưng dưới sự kiên trì của Mặc Phi thì nàng cũng mặc kệ.

Đây cũng là chỗ khác biệt của nàng và người khác. Bị Mặc Phi ảnh hưởng, sự hèn mọn của người hầu đã dần dần biến mất, ngoại trừ phải xác định rõ thân phận trên dưới thì nàng có thể đối thoại bình đẳng cùng với Mặc Phi, hơn nữa còn có được suy nghĩ và chủ kiến của mình.

Mặc Phi chưa bao giờ nói với người hầu về quan niệm ngang hàng, lại càng không bỏ những lễ nghi khúm núm của bọn họ, nàng chỉ dùng chính hành vi của mình để ảnh hưởng dần dần tới người xung quanh, đáng tiếc loại quan niệm và thói quen này cũng không thể thay đổi ngay chỉ trong một sớm một chiều được.

“Tiên sinh, ta muốn tập viết với tiên sinh.” Dư Sơ bỗng nói.

“Tập viết? Đây là chuyện tốt, không thành vấn đề.”

“Cảm ơn tiên sinh.” Dư Sơ vui vẻ nở nụ cười.

Trí nhớ của Dư Sơ rất tốt, lời Mặc Phi từng nói, sách Mặc Phi từng đọc, gần như nàng có thể học thuộc không sai một từ. Nếu như là ở thế giới kia, nhất định nàng sẽ là một nữ nhân tài.

Dáng vẻ Mặc Phi giúp Dư Sơ chải đầu vô cùng đẹp đẽ, hai người cười nói tự nhiên, làm cho nhóm người hầu ngoài cửa vô cùng hâm mộ.

Nam nhân vui vẻ cùng với cơ thiếp hoặc thị nữ bên mình chẳng có gì lạ, thế nhưng bằng lòng chải đầu cho họ thì đã ít lại càng ít.

Mặc Phi cũng không biết loại hành vi này có gì không ổn, nhưng mà ở trong mắt của người nào đó thì lại vô cùng cùng khó coi.

Sau khi Vu Việt tắm rửa xong, nhẹ nhàng khoan khoái đến tìm Mặc Phi, định cùng ngủ chung giường với nàng, mấy ngày rồi vẫn như thế, Vu Việt đã ôm nàng ngủ thành thói quen.

Kết quả vừa mới vào viện đã nhìn thấy một màn như vậy, nổi giận trong lòng đương nhiên chẳng phải nhiều lời.

Hắn bước về phía hai người Mặc Phi, sắc mặt lạnh lùng, khí thế lạnh băng khiến cho người ta phải run sợ.

Mặc Phi dừng động tác, quay đầu lại nhìn cùng Dư Sơ.

Dư Sơ thấy là Vu Việt, vội vàng quỳ xuống hành lễ.

Mặc Phi cũng hơi khom người thi lễ.

“Người, cút ra ngoài.” Vu Việt đoạt cái lược trong tay Mặc Phi ném về phía Dư Sơ, Dư Sơ bị đau kêu lên một tiếng.

“Chủ công.” Mặc Phi không nhịn được mà kinh sợ mấy phần.

Dư Sơ quỳ lùi lại mấy bước, hơi ngẩng đầu nhìn Mặc Phi vài lần, Mặc Phi nháy mắt với nàng, bảo nàng rời đi.

Dư Sơ hiểu ý, cáo lỗi vài tiếng rồi lui ra ngoài, trước khi đi còn lo lắng nhìn Mặc Phi vài lần.

“Chủ công, nổi giận chuyện gì thế?” Mặc Phi thần nhiên rót cho hắn một chén trà.

“Nàng ta có thân phận gì? Mà để người chải đầu giúp nàng ta?” Vu Việt lạnh giọng chất vấn.

Mặc Phi bình thản nói: “Dư Sơ và Phù Đồ, tuy là chủ tớ nhưng tình như huynh muội, Chủ công chớ trách mắng nàng.”

“Huynh muội? Làm gì có người huynh nào chải đầu uội muội? Lại còn tắm chung với muội muội? Người nghĩ bốn vương là kẻ ngốc à?” Vu Việt nghĩ đến dáng vẻ ái muội vừa rồi của hai người, lửa giận trong lòng bùng nổ.

“Vậy Chủ công muốn thế nào?” Mặc Phi rất không thích tính cách bá đạo của Vu Việt.

“Đuổi nữ tử kia đi càng xa càng tốt!” Phù Đồ chưa bao giờ từng thân mật quá với người hầu như thế, điều này khiến cho hắn có cảm giác nguy cơ, dù sao Phù Đồ là nam tử, nếu như “Hắn” muốn sủng hạnh nữ nhân

nào đó, người khác chỉ biết cười trừ. Nhưng mà Vu Việt cứ nghĩ đến Phù Đồ vui vẻ cùng với nữ tử xa lạ trên giường là trong lòng lại không ghen được ghen tị và sát ý.

Mặc Phi thầm hít một hơi, nhắc nhở bản thân không để ý tới nam nhân này.

Nàng suy nghĩ, hỏi: “Chủ công, tương lai Phù Đồ chắc chắn sẽ gặp thêm nhiều người, có nam có nữ, có thân có quen. Nếu mà Phù Đồ cứ gần gũi người nào là đuổi người ấy đi, như vậy thì bên cạnh Phù Đồ còn lại được ai nữa?”

98. Q.3 - Chương 98: Ba Mươi Sáu Phật Đồ

Người có ta là đủ rồi. Thiếu chút nữa Vu Việt đã hét lên như thế, nhưng hắn cũng biết, rằng đây chỉ là mong muốn từ phía hắn.

Phù Đồ nhìn như nho nhã yếu đuối, nhưng kì thực lại có nguyên tắc và chủ kiến của chính mình, cho dù hắn có là vương giả cũng rất khó mà thay đổi được “Hắn”. Hắn tán thưởng tính cách như vậy, nhưng mà nhiều lúc lại không thể không phiền muộn vì tính cách này.

“Chủ công, Phù Đồ từng hứa với ngài, cả đời sẽ không thành hôn.” Mặc Phi lạnh nhạt nói, “Tuy rằng Chủ công cũng không tuân thủ lời hứa, nhưng mà Phù Đồ vẫn kiên trì giữ lời, bởi vì Phù Đồ không muốn nhìn thấy những người khác bị thương tổn vì Phù Đồ.”

Vu Việt ép sát lại gần Mặc Phi, thấp giọng hét: “Trong mắt ngươi bốn vương bạo ngược như vậy sao? Để không cho bốn vương gây thương tổn cho người khác, làm như thế là vì lợi ích toàn cục? Đây là nguyên nhân mà ngươi đồng ý với bốn vương ban đầu đấy sao?”

“Cũng không phải tất cả.” Mặc Phi giấu đi nửa phần sợ hãi với cái nhìn kè cận của hắn, tiếp tục nói, “Phù Đồ cũng thực sự hi vọng có thể toàn tâm toàn ý phụ tá Chủ công.”

“Nhưng mà bốn vương không thể buông được.” Vu Việt chậm rãi nói, “Người luôn cự tuyệt sự tiếp xúc của bốn vương, giữ khư khư lễ của quân thần, không dám vượt qua một bước, nếu bốn vương không ép buộc, người có bằng lòng tiếp xúc với bốn vương một chút nào không?”

Mặc Phi trở nên trầm mặc, yên lặng nhìn hắn.

Sự tức giận của Vu Việt là do nỗi bất an của hắn sao? Bởi vì chưa bao giờ xác định được lòng của đối phương, cho nên luôn lo được lo mất.

Như vậy, rốt cuộc bản thân nàng nghĩ như thế nào? Nàng có yêu Vu Việt không?

Không biết, nhưng ít nhất là thích. Khi khổ hạnh bên ngoài, người mong nhớ nhất trong lòng chính là nam nhân này. Sở dĩ nàng không dám gần gũi là vì sợ hãi sau khi giới tính bị lộ, không biết Vu Việt còn có thể đối xử với nàng như là bây giờ không, có dành cho nàng đủ không gian để phát triển không hay chỉ mang vào hậu cung làm thứ đồ sưu tập của riêng mình hắn.

Nhìn thái độ của hắn với Dư sơ vừa rồi, đó chính là hận không thể chỉ để riêng hắn ở bên cạnh mình, không còn một ai khác, dục vọng chiếm giữ như vậy thực sự khiến cho người ta bất an.

Vu Việt ở ngay sát gần, đôi mắt chăm chú, ánh nến chiếu rọi bóng hắn lên trên người nàng, gần như nuốt chửng nàng toàn bộ.

Mặc Phi cảm thấy như không còn nơi trốn.

Nàng chậm rãi nâng tay, khi chỉ còn cách thân thể Vu Việt mấy centimet thì ngừng lại. Bắt đầu từ giây phút quyết định ở lại thế giới này thì tình cảm của Vu Việt là một vấn đề mà nàng không dám đối mặt, nàng không bị vào thế phòng thủ bị động, nhưng nàng cũng không có nhiều lợi thế chiến thắng. Chỉ một câu nói của Vu Việt cũng có thể quyết định vận mệnh của nàng.

Nàng, không thể đánh cuộc được...

Mặc Phi buông tay, cup mắt thấp giọng nói: “Đêm đã khuya rồi, Chủ công vẫn nên đi nghỉ sớm đi, những cái khác để sau hãy nói.”

Trong mắt Vu Việt hiện lên một chút thất vọng và tuyệt quyết, hắn ôm lấy Mặc Phi, thản nhiên nói: “Người không muốn, cho nên bốn vương chỉ có thể chủ động. Bốn vương không quan tâm đến lễ giáo cổ lỗ, không quan tâm đến chỉ trích thể nhân, chỉ cần có được Phù Đồ, bốn vương không ngại bất kì thủ đoạn.”

Mặc Phi cả kinh, vội hỏi: “Chủ công, ngài...”

“Người yên tâm, tạm thời bốn vương sẽ không làm gì, sau khi trở lại Nhung Trấn, bốn vương sẽ không cho người cơ hội lùi bước. Còn về nữ nhân kia, tạm thời cứ giữ lại đã! Nhưng nếu như để bốn vương phát hiện ra nàng ta ở trên giường của người, vậy thì đừng trách bốn vương không khách khí!”

Sau một ngày nghỉ ngơi hồi phục, đám người Vu Việt lại tiếp nối hành trình.

Những ngày kế tiếp Vu Việt có vẻ nội liễm đặc biệt, ngoại trừ thân thiết khi ở riêng ra, trước mặt người khác hắn có đủ kiềm chế với Mặc Phi.

Đoàn người gấp rút trở lại Nhung Trấn trước mùa hè, Vu Việt mang Mặc Phi về phủ Nhung Trấn, sau đó lại vội vàng đến Nhân Phong của Cảnh Quốc, có điều trước khi đi còn phải rất nhiều ám vệ bảo vệ Mặc Phi an toàn.

Vu Việt rời đi khiến Mặc Phi vẫn lo lắng đề phòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng quyết định tạm thời gạt bỏ phiền não này.

Trong ngoài phủ Nhung Trấn đều nhiệt tình nghênh đón Mặc Phi trở về, nhóm văn nhân tài sĩ cũng tụ tập chúc mừng nhậm nhíp, người người tới thăm nối liền không dứt.

Mấy tháng nay, truyền lưu về Hành giả Phật đồ ngày một lan rộng, thanh danh của Phù Đồ ở Chiếu Quốc đạt tới một độ cao khó mà hình dung, Tài sĩ kính trọng, dân chúng tôn sùng, “Hắn” đã dùng lời nói và hành động của mình để khiến thiên hạ rung động.

Nhung Trấn là nơi Mặc Phi khởi bước, nàng cũng hi vọng nơi này sẽ là nơi nàng hoàn thành lý tưởng cuối cùng.

Lúc này giấy đã phổ biến khắp thiên hạ, biên soạn Tứ Khố Toàn Thư cũng được tiến hành thuận lợi vô cùng, thương nghiệp, nông nghiệp phát triển phồn thịnh, học viện san sát, tài sĩ quy tụ, văn phong hưng thịnh, bất tri bất giác, Nhung Trấn từ một nơi hoang vắng nghèo nàn đã từng bước trở thành trung tâm văn hóa chính trị trong tương lai.

Mặc Phi vẫn chưa dừng lại, nàng hi vọng có thể mang phần vinh của Nhung Trấn tới khắp đất nước, sáng tạo nên một thịnh thế thiên cổ.

Nàng lấy quyển sổ, ghi lại những điều đã mắt thấy tai nghe trên chặng đường khổ hạnh, còn gộp vào cả những khúc chiết của Man vực. Điều nàng phải làm là sửa sang lại những thứ này, chuẩn bị cho việc phát triển phía tây bắc.

Không lâu sau, ba mươi tư người Man vực đi theo Mặc Phi cũng đã tới Nhung Trấn.

Mặc Phi nói với bọn họ: “Ta có một nhiệm vụ muốn giao ọi người, nhiệm vụ này có lẽ khiến ọi người phải nếm trải đau khổ, chết nơi tha hương, nhưng nếu làm được thì mọi người sẽ lưu danh thiên cổ, được người hậu thế kính ngưỡng, mọi người có dũng khí đón nhận nhiệm vụ này hay không?”

“Đại nhân cứ nói, chúng ta quyết không lùi bước.” Tất cả đều gật đầu.

“Ta muốn mọi người đi khắp thiên hạ, xâm nhập vào những nơi hẻo lánh, thu thập sản vật khắp nơi, về bản đồ, truyền bá kỹ thuật.”

“Chúng ta hiểu rồi, đại nhân mong muốn chúng ta tiếp tục công việc của đại nhân lúc ở Man vực.”

“Đúng thế.” Mặc Phi chậm rãi nói, “Thiên hạ rộng lớn, khó có thể đo lường, trong nhân gian, bao nhiêu người dân chịu cảnh lầm than cực khổ, bao nhiêu cây trồng không được phổ biến, bao nhiêu kỹ thuật không ai biết đến... Các vị sẽ dùng tấm lòng làm việc thiện, khổ hạnh thiên hạ, tạo phúc cho dân chúng.”

Ba mươi tư người đều lộ ra vẻ mặt kích động.

“Đại nhân đã nói, tất không nhục sứ mệnh.”

Sở dĩ bọn họ đi theo Mặc Phi là vì khâm phục đức hạnh của nàng, bây giờ có cơ hội kế thừa đức hạnh đó, mọi người đều vô cùng vui sướng.

Có lẽ bọn họ đều là những con người tầm thường nhỏ bé, không có tài năng, không có chí nguyện nổi danh thiên hạ, không có khả năng binh mạnh nước giàu, thế nhưng lại có tấm lòng son không quản ngại gian khổ, đây là một loại tinh thần đáng quý.

Sau đó Mặc Phi dạy bọn họ học phương pháp vẽ đơn giản, đối với phần lớn những người không biết chữ mà nói, tranh vẽ là cách thức ghi chép tốt nhất. Tiếp theo nàng lại tạo ra bút lông ngỗng, đây là loại bút tiện nhất có thể mang theo, chấm chút mực nước hoặc thuốc nhuộm là có thể viết. Cuối cùng để tránh lặp lại phương hướng, Mặc Phi đã định ra mấy con đường sơ lược.

Trải qua hơn một tháng tập huấn, cuối cùng ba mươi tư người đã đạt được yêu cầu của Mặc Phi.

Trước khi đi, Mặc Phi chuẩn bị ỗi người một con ngựa cùng với đầy đủ lương khô và tiền bạc, nhưng mà nàng biết, đối với đoạn lữ trình ngàn dặm như thế này, có chuẩn bị như thế nào cũng không thể đủ.

Rất nhiều người thích lữ trình, nhưng mà khổ hạnh, nếu không phải người có tấm lòng kiên định thì không thể hoàn thành.

Mặc Phi có đủ lòng tin đối với những người dũng sĩ không quản ngại tất cả để báo ân này.

Ba mươi tư người này cũng không phụ kỳ vọng của Mặc Phi, chỉ hai, ba năm mà dấu chân trải rộng khắp bắc nam, bất kể là núi cao trùng điệp, hay là khe núi nhỏ hẹp, hay là sa mạc hoang vu, bọn họ từng bước tạo nên con đường truyền kỳ. Bọn họ vẫn luôn nhớ kỹ lời nói của Mặc Phi, “Làm điều thiện, khổ hạnh thiên hạ, tạo phúc cho dân.”

Ba mươi tư người lên đường, từng bước mang đức hạnh của Mặc Phi truyền bá tới hậu thế, vì thế sau này xuất hiện rất nhiều người lấy khổ hạnh để rèn luyện, trong số bọn họ có binh dân, có võ giả, có văn sĩ, có thợ thủ công, có đại phu, thậm chí còn có sĩ tộc, bao phủ đủ các ngành nghề, có ảnh hưởng sâu sắc đến toàn bộ Chiều Quốc, thậm chí là toàn thiên hạ.

Sau này nhóm người đó sáng lập ra Phật giáo, nó cũng kém khá xa so với Phật giáo chân chính, không có kinh văn và giáo lý cụ thể, tôn sùng đức hạnh và giản dị, lấy cực khổ để luyện rèn, lấy nhân đức làm tư tưởng, khai sáng những người mê muội, giúp đỡ những người nghèo khó, siêu độ người chết. Bọn họ trở thành những hiền giả được thế nhân tôn kính, mà Mặc Phi cũng được tôn xưng vì “Tiên Thánh Phù Đồ”, cái tên Hành giả Phật đồ cũng được lưu truyền đến hậu thế, tiêu tốn rất nhiều giấy bút trong lịch sử.

Mà trong lúc đó Mặc Phi cũng sưu tập sản vật khắp nơi, phân chia đất đai, phổ biến cách thức gieo trồng và thu hoạch của các loại cây.

Sau khi ba mươi tư người kia rời đi không bao lâu, Bảo Tôn cũng chuẩn bị lên đường, hẳn muốn hành y thiên hạ, nghiên cứu bách thảo, làm một người hành y tế thế.

Mặc dù Mặc Phi không muốn cũng không có lý do gì để ngăn cản Bảo Tôn đi hoàn thành lý tưởng của mình, chỉ có thể tặng lễ vật và gửi một câu chúc phúc.

Bây giờ bên cạnh Mặc Phi chỉ còn lại có Dư Sơ, nàng không có kiên trì khổ hạnh ngàn dặm, cũng không có chí hướng cứu dân tế thế như Bảo Tôn, nàng chỉ cố gắng tập viết, sau đó viết lại toàn bộ những chuyện trên đường khổ hạnh của Mặc Phi, ghi lại mỗi tiếng nói và cử động của nàng.

Có lẽ Dư Sơ cũng không ngờ được rằng Phù Đồ Hành Chí của nàng lại được lưu truyền rộng rãi sau này, tên của nàng cũng nổi tiếng thiên hạ, vô số nữ tử khuê phòng cũng chịu ảnh hưởng này, bắt đầu đọc sách viết chữ, từng bước phát triển viết sách truyền lưu mai sau, hình thành một loại văn hóa đặc biệt.

Bảo Tôn, Dư Sơ và ba mươi tư người kia đi được hậu thế gọi là ba mươi sáu Phật đồ, danh thơm được ghi lại trong tông miếu, lưu danh ngàn đời.

Bảo Tôn đi không lâu, Vu Việt cũng ký kết hiệp ước đồng minh với Khánh Quốc ở Nhân Phong, xác định lại lãnh thổ, nửa tây của Nhân Phong trở lại là thuộc sở hữu của Chiêu Quốc.

Từ đó về sau, thiên hạ này trở thành thế lực của hai cường quốc, hơn nữa kéo dài hòa bình gần trăm năm.

Giải quyết việc này xong, Vu Việt nhanh chóng trở lại Nhung Trăn, mang Mặc Phi cùng mấy vị khách khanh đi tới quốc đô Tiệm Hề.

Hắn quyết định đăng cơ.

Năm Nguyên Chấn thứ nhất, Chiêu Vương Lệ Cù nhường ngôi cho Vu Việt, sửa quốc hiệu thành “Nguyên Chấn”. Sáu thượng khanh của Vu Việt, ngoại trừ Tử khách Mục Tàng yêu thích du lịch ra, toàn bộ Hiền sư Lư Khâu, Thiên tài Minh Hàn, Trí tướng Ngư Gia, Kiếm cuồng Phổ Trúc, Mặc Quân Phù Đồ đều đứng hàng công khanh.

Cùng năm, Lạc Thần được lập làm thái tử, Phổ Trúc là võ sư của thái tử, Lư Khâu và Phù Đồ đều là thái phó của thái tử.

Vu Việt đăng cơ là mong muốn chung của mọi người, cả nước mừng vui.

Khoảnh khắc khi Vu Việt ngồi trên vương tọa, ánh mắt lại nhìn về phía Phù Đồ trong đám người. Hắn là quân, “Hắn” là thần, trong triều đình, khoảng cách của hắn và “Hắn” vĩnh viễn là mấy thước, nhưng Vu Việt sẽ không cho phép bọn họ dừng lại ở khoảng cách như vậy.

Hắn không thể lập “Hắn” làm Hoàng hậu, nhưng hắn hi vọng Phù Đồ trở thành người thân thiết nhất trên đời này của hắn...

Phù Đồ, ta nghĩ ta phải đi.

Ngay tại buổi tối Vu Việt đăng cơ, Trạm Nghệ đã lâu không thấy lại đột ngột xuất hiện ở trước mặt Mặc Phi, nói với nàng như thế.

Mặc Phi hỏi: “Đi đâu?”

Tới nơi ta nên đến, hoàn thành sứ mệnh cuối cùng của ta.

“Người còn muốn báo thù không?”

Trạm Nghệ lắc đầu, sau đó lại lộ ra một nụ cười âm áp: Đã hồ đồ mấy trăm năm, đến hôm nay mới tỉnh ngộ, ta hồ đồ lâu lắm rồi.

“Ta không rõ.”

Trạm Nghệ nói: Sức mạnh của Thiên Quân Chi Dực đang triệu hồi ta.

“Người nói là dấu ấn trên người Khánh Vương?”

Thay vì nói là dấu ấn, không bằng nói là truyền thừa của Tần tộc ra. Muội muội đã bảo vệ huyết mạch cuối cùng của Tần tộc, mà ta điều ta muốn làm chính là mượn sức mạnh của Thiên Quân Chi Dực, tiếp tục kéo dài truyền thừa.

“Người phải làm như thế nào?”

Giao linh hồn của bốn tộc cho Khánh Vương Phong Đình.

“Điều này... giải thích thế nào?” Mặc Phi có loại bất an mơ hồ.

Trạm Nghệ lại cười cười, không nói gì, chỉ điềm đạm nhìn Mặc Phi.

“Nói cho ta biết, lời người vừa nói có ý gì?” Mặc Phi lại hỏi.

Trạm Nghệ nói: Ta muốn truyền toàn bộ trí nhớ về Tần tộc cho Phong Đình, để hắn thay ta tái hiện văn hóa và tinh thần của Tần tộc.

“Thế, người sẽ ra sao?”

Trạm Nghệ mỉm cười, thản nhiên nói: Ta đã sớm là người chết, nay đã có thể được yên nghỉ, Phù Đồ nên vui mừng cho ta mới đúng.

Mặc Phi không vui nổi, Trạm Nghệ là bạn nàng, bảo vệ nàng, mặc dù không nói nhiều nhưng lại khiến cho nàng có cảm giác an toàn, giống như thiên thần bảo vệ.

Nếu như là một, hai năm trước thì Mặc Phi còn có thể thản nhiên đối mặt, nhưng mà hiện tại, trong lòng lại dần dần không nữa.

Trạm Nghệ lại nói: Ta vốn không nên lưu luyến trần thế, lúc trước, bởi vì oán hận mà giấu kín bản tâm, bây giờ lại vì Phù Đồ mà sinh lòng chấp niệm, nếu có kiếp sau, Trạm Nghệ vẫn muốn làm một chuỗi dao bên người Phù Đồ.

Mặc Phi lắc đầu, buồn bã nói: “Trạm Nghệ là người bạn thân thiết của Phù Đồ.”

Bạn thân cũng không thể ở cùng người mãi mãi... Trạm Nghệ cúi đầu thở dài một tiếng.

Sau đó đột nhiên hắt cúi xuống, khẽ nhẹ trên đôi môi Mặc Phi, sau đó bay giữa không trung nhìn về phía Khánh Quốc, lầm bầm nói: Ta phải đi.

Mặc Phi đưa tay sờ đôi môi, lời hi vọng hắt ở lại cũng không nói thành tiếng.

Đúng lúc này, linh hồn của Trạm Nghệ bỗng bị ánh sáng trắng bao phủ như bốc cháy, sau đó chỉ nghe thấy tiếng hét kinh hồn của Trạm Nghệ, Mặc Phi sợ tới mức đứng tim, vội lo lắng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Trạm Nghệ lại không trả lời, chỉ liên tục bị đau đớn.

Đột nhiên ánh sáng trắng lóe lên, luồng sáng từ một phân thành hai nửa.

Ký ức đã đi, lòng vẫn muốn ở.

Thì ra Trạm Nghệ đã chia linh hồn thành hai nửa, một nửa bay lên bầu trời rồi biến mất trong chớp mắt; mà một nửa kia vẫn còn ở đây, không nhúc nhích.

Mặc Phi hơi run rẩy gọi: “Trạm Nghệ? Trạm Nghệ?”

Đáng tiếc, luồng sáng giữa không trung không có phản ứng.

Mặc Phi lấy Ngọc Phù trên cổ ra, nói với Trạm Nghệ giữa không trung: “Trạm Nghệ, ta là Phù Đồ, Phù Đồ.”

Luồng ánh sáng kia như có phản ứng với hai chữ “Phù Đồ”, chậm rãi bay về phía nàng, sau đó bay quanh người nàng vài vòng, cuối cùng hóa thành một vệt sáng tiến vào bên trong Ngọc Phù.

Tuy rằng Ngọc Phù đã không còn Tâm ngọc, nhưng dù sao cũng là ngọc quý hấp thụ tinh hoa của đất trời, hẳn là có thể bảo tồn hồn phách còn lại của Trạm Nghệ.

Tuy rằng hẳn chỉ còn lại lưu luyến với Phù Đồ, nhưng mà ẩn mình bên trong Ngọc Phù, có lẽ trăm năm sau lại có thể trở thành linh hồn thứ hai của ngọc.

Trạm Nghệ, hãy để chúng ta cùng nhau trải hết cõi trần, xem trọn phần hoa thế gian...

99. Q.3 - Chương 99: Đây Mới Là Tầm Chung

Sau khi Vu Việt đăng cơ, việc đầu tiên làm chính là tiến hành phong thưởng cho những người có công, mấy vị thượng khanh, ngoại trừ Lư Khâu và Mục Tàng, số còn lại đều được ban cho phủ đệ mới.

Mặc Phi cũng được ban một tòa phủ đệ tao nhã và thanh tĩnh, diện tích khoảng hơn hai nghìn thước vuông, bên trong có cầu kiều hồ nước, liễu xanh hoa đỏ, “Khúc kính thông u xứ, thiện phòng hoa mộc thâm*”, nơi này rời xa ồn ào náo nhiệt, tĩnh tâm dưỡng thần.

* Câu thơ trên thuộc bài thơ “Đề Phá Sơn tự hậu thiền viện”.

Bản Hạt Cát dịch:

Lối quanh núi đồi lặng lẽ,

Cỏ hoa che kín thiền phòng.

Vu Việt hiểu rõ sở thích của Mặc Phi, tỉ mỉ chọn cho nàng cái phủ đệ này, quả thực là rất hợp tâm ý. Chỉ là diện tích lớn quá, dù Cô Hạc đã tìm kiếm mấy chục gia đình và người hầu cho Mặc Phi thì vẫn có vẻ trống trải.

Có điều cứ dễ tương lai quen dần với những thứ này, tình lực của nàng hiện giờ, cơ bản đều đặt trên chính sự. Thừa dịp thương thế chưa lành, nàng ghi lại tất cả những ý tưởng trong lòng, thỉnh thoảng còn mời Minh Hàn đến thảo luận, góp nhặt những ý kiến hay.

Quốc đô Tiệm Hê không giống với Nhung Trấn, Mặc Phi có uy vọng tuyệt đối ở Nhung Trấn, nhưng ở đây thì chỉ là một người mới, trẻ tuổi, thiếu sự từng trải, nền móng không vững chắc, cho dù muốn cải cách cũng không thể nóng vội, nếu bất chấp đưa ra ý kiến sẽ chỉ khiến cho người khác nhạo báng.

Cái tên Phù Đồ đã lưu truyền khắp nơi, từ lâu cũng đã nổi tiếng trong các vị đại thần của triều đình, nhưng khi Mặc Phi tiến vào trong triều, dung mạo tuấn tú thanh lệ và khí chất thanh nhã thông dong quả thực đã khiến cho người ta ấn tượng sâu sắc, tuy nhiên đồng thời cũng khiến cho họ có một cảm giác không tín nhiệm. Hơn nữa Vu Việt lại còn thiên vị, trong lòng rất nhiều người đã sinh ra một vài ngờ vực ái muội.

Mặc Phi cũng không để ý tới ánh mắt của người khác, sau khi vết thương ở chân bình phục nàng bắt đầu tham dự triều chính, bình thường hành sự khiên tốn, nói ít nghe nhiều. Sau triều nghị, nàng sẽ tập hợp tất cả ý kiến của mọi người, không ngừng nghiền ngẫm sửa chữa, kết hợp với tri thức lịch sử của nàng, dưới sự trợ giúp của nhóm người Lư Khâu và Minh Hàn, nàng từng bước phát triển một kế hoạch phát triển quy mô và hoàn chỉnh. Từ cải cách quan chế, quy hoạch quốc thổ, di dân đến cải cách nông thương, phổ biến cây trồng mới, khởi công giao thông thủy lợi, v.v... Trong lòng Mặc Phi đã có hình thức sơ khai của một thời thịnh thế.

Lúc này chính là thời điểm mà Vu Việt bận rộn nhất, mà Mặc Phi cũng gần như đã quên mất, rằng bản thân vẫn còn một phiền toái lớn chưa giải quyết...

Sau khi quen dần với chính sự, cuối cùng Mặc Phi cũng đưa ra hành động của mình, hạng mục đầu tiên chính là cải cách quan chế.

Khác với nội các ở Nhung Trấn, cái này sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ kết cấu chính trị của Chiếu Quốc, cho nên vừa đưa ra đã bị các triều thần phản đối kịch liệt.

Cơ cấu quan chế của Chiếu Quốc tương đối sơ sài, căn cứ vào sự phát triển, tình hình chính trị cùng với quan hệ của các giai cấp đương thời, vương giả là người có quyền lực tuyệt đối, tam công cửu khanh cũng có chức trọng quyền cao, bình thường, một vị quan có thể kiêm nhiệm mấy nhiệm vụ, phân công không đủ rõ ràng, chuyên quyền nghiêm trọng, cho nên hiệu xuất hành chính mới thấp.

Điều Mặc Phi muốn làm chính là chia nhỏ chức năng, hệ thống hóa quan chức. Trước đó, vì không để cho các công khanh phản đối cho nên nàng chỉ đưa ra cái khung của cải cách, vậy mà vẫn bị đối nghịch kịch liệt. Bọn họ vừa nghi ngờ năng lực của Mặc Phi, vừa muốn bảo vệ lợi ích của mình. Những người này đều là người tinh anh, vừa mới tháo nút đã biết được thứ đồ trong đó.

Mặc Phi cũng không phải không có chuẩn bị gì, mấy vị thượng khanh đi theo Vu Việt cũng đâu phải là quả hồng mềm, tuy rằng bọn họ là người mới, thế nhưng không ai là không có công, trong lúc nghị sự đã quá hiểu rõ về nhau, ý kiến của Mặc Phi vừa đưa ra đã nhận được sự ủng hộ của những người đó.

Trừ điều đó ra, Mặc Phi vẫn còn một thế lực lớn để dựa vào, đó chính là sự ủng hộ của Vu Việt. Là một vương giả nắm giữ trọng binh trong tay, uy tín của hắn không để vương nào trong lịch sử có thể so sánh,

sự ngoan tuyệt của hần cũng nổi danh thiên hạ. Các đại thần có thể khẩu chiến với Mặc Phi, nhưng không một ai dám kháng lệnh của Vu Việt.

Sự chuyên quyền như vậy có thể khiến cho chính sách được thi hành, thế nhưng quyền lực cũng sẽ dồn hết vào vương giả, có điều trước mắt mà nói, loại quyền lực này lại có lợi cho cải cách. Theo sự phát triển của quốc gia, tương lai chắc chắn sẽ có nhiều quy chế được sinh ra hơn nữa.

Vu Việt nhìn triều đình sục sôi, không ngăn cản được ánh mắt thường xuyên nhìn về phía Phù Đồ đang chậm rãi tranh luận, tuổi tác và phong thái của “Hần” giống như hạc giữa bầy gà trong các vị đại thần ở đây, đối mặt với chỉ trích của mọi người mà mặt không đổi sắc, tranh biện đúng lý.

Hần biết Phù Đồ rất tài năng, tầm nhìn của “Hần” đã trải rộng vượt xa mọi người, đáng quý hơn là sự công chính liêm minh, phẩm tính lương thiện. Có đôi khi Vu Việt cũng không thể không hoài nghi, vì sao trên đời lại có một người giống như Phù Đồ?

Đến khi các triều thần thanh biện gần xong, Vu Việt đưa ra quyết định, kiên quyết thực thi chính sách cải cách quan chế mà Mặc Phi đề xuất, không ai được phép dị nghị.

Một câu nói của Vu Việt đã ngang bằng với mười câu nói của Mặc Phi, điều này không thể không khiến cho nàng oán thầm, sao người này không nói sớm hơn một chút, lại còn để cho nàng và mấy người Minh Hàn nói hết nước hết cái mới phán ra một câu như vậy.

Có điều mặc kệ thế nào, hạng mục cải cách thứ nhất của Mặc Phi cũng đã thành công bước đầu tiên.

Sau khi bãi triều, Mặc Phi đi cùng Minh Hàn ra khỏi đại điện, vừa bước xuống cầu thang đã nghe thấy một giọng nói hơi bức mình truyền tới: “Phù Đồ công tử không hổ là Mặc Quân nổi tiếng thiên hạ, khả năng biện luận của ngài không ai sánh bằng.”

Mặc Phi quay đầu nhìn lại, người nói là Lang trung lệnh* Quách Hoài.

* Lang trung lệnh: phụ tá hoàng đế.

“Quách đại nhân khen nhầm rồi.” Mặc Phi nhẹ gật đầu với hần, hiện giờ nàng là Giám nghị đại phu*, theo thể chế là thuộc về Lang trung lệnh, nhưng lại không bị quản lý bởi nơi này, có thể trực tiếp tham chính, trực tiếp trình tấu chương cho Chiếu Vương, không phải thông qua người khác, cho nên nàng không cần phải chịu lễ dưới quyền với Quách Hoài.

* Giám nghị đại phu: can gián hoàng đế và xem xét hoạt động của quan lại đại thần.

Quách Hoài không đổi sắc mặt, giả cười nói: “Phù Đồ đại nhân có dũng khí cải cách, nghị lực thì đáng khen, nhưng thể chế thì không thể khinh bỏ, hi vọng đại nhân cân nhắc rồi làm.”

“Đa tạ Quách đại nhân chỉ điểm.” Mặc Phi thản nhiên nói, “Chuyện này không phải vì khó khăn hay là hơn thiệt gì, cái gọi là thể chế, chính là thuận theo thời cuộc trước mắt, phù hợp với tình hình quốc gia mới là thượng sách.”

“Hừ!” Quách Hoài không cho là đúng nói, “Thể chế ở nước ta đã kéo dài cả trăm năm, chưa từng phát hiện bất kì điều tiếng gì, bây giờ ngươi cải cách hết, có phải không để lão thần chúng ta vào mắt hay không?”

“Quách đại nhân nghiêm trọng rồi.” Mặc Phi đáp nhẹ một câu. Nàng không có hứng thú đối với kiểu nói chuyện lên giọng, trong khoảng thời gian này đã được chứng kiến nhiều sự tranh đấu gay gắt trong quan trường, thực lòng cảm thấy những người kia đều dồn hết tinh lực vào những chuyện đầu đầu, chân chính vì nước vì dân lại chỉ có số ít.

“Quách đại nhân.” Lúc này phía sau lại vang lên một giọng nói, “Phù Đồ đại nhân là tâm phúc bên cạnh bệ hạ, ngài chớ nên đắc tội.”

“Xin chào Ngô đại nhân.” Quách Hoài cười cười, chào hỏi với người đi tới. Người nọ là Trung thường thị* Ngô Ưu, người hầu hạ hoàng đế, là thái giám, có thể ra vào cung đình.

* Trung thường thị: là một chức quan thời Đông Hán Trung Quốc, lúc đầu được gọi là Thường Thị (nghĩa là “thường trực hầu hạ”), sau đó được cải xưng là Trung thường thị.

Minh Hàn híp mắt, trong mắt lóe lên vài phần khinh thường, nói với Mặc Phi: “Hôm nay trong nhà có thiết yến, Phù Đồ có muốn uống xoàng một bữa với tại hạ không?”

“Rất vui lòng.” Mặc Phi lập tức đồng ý.

Về mặt của hai người kia trở nên khó coi, nếu như Mặc Phi chỉ là lạnh nhạt thì phong cách xử sự của Minh Hàn lại được xưng là tự làm theo ý mình. Có thể nói trong sáu vị thượng khanh của Vu Việt, ngoại trừ Lư Khâu ra, gần như không ai có quan hệ tốt với chúng thần trong triều. May mà Mục Tàng không có hứng làm quan, bằng không còn phải tức chết một đám.

Đúng lúc này một thái giám chạy tới hành lễ nói: “Phù Đồ đại nhân, bệ hạ mời ngài dời bước tới Sùng Hi cung.”

Mặc Phi sững sốt, Sùng Hi cung chính là tẩm cung của Vu Việt, trong khoảng thời gian này hai người đều bận rộn, hầu như bọn họ không gặp nhau, ai ngờ hôm nay đột nhiên lại gọi nàng đến Sùng Hi cung.

Sắc mặt của mấy người xung quanh trở nên quái dị, lời đồn có liên quan đến Chiêu Vương và Mặc Phi thì họ cũng đã nghe nhiều, câu chuyện đoạn tụ trong dân gian cũng bắt nguồn từ chính hai người đó. Tuy rằng cũng không có căn cứ chính xác từ quan hệ ái muội của bọn họ, nhưng sự sủng ái của Chiêu Vương đối với Mặc Phi quả thực là độc nhất vô nhị. Chẳng những tự mình tuyển chọn phủ đệ, ngự ban hoành phi, may sắm y phục, hơn nữa khi thương thế của Mặc Phi chưa lành còn phái ba vị thái y tới thường trú ở phủ Mặc Quân, cẩn thận chăm sóc.

Đương nhiên, không có ai nghi ngờ phẩm tính của Mặc Phi, có lẽ chính bởi vì “Hắn” cao thượng xuất trần, danh tiếng chói vót cho nên khiến cho những người còn lại sinh ra tâm lý muốn “Hắn” xuất hiện vết nhơ...

Mặc Phi xin lỗi Minh Hàn một tiếng rồi đi theo người hầu tới Sùng Hi cung.

Khi đi vào chính điện, Vu Việt đang được cung nữ thay y phục, Mặc Phi hơi khom người lui lại mấy bước, nhìn thẳng trông Vu Việt thay đồ.

“Phù Đồ không cần giữ lễ tiết, lại đây, cùng dùng bữa với bốn vương.” Vu Việt gọi Mặc Phi.

Vừa dứt lời, Mặc Phi chỉ thấy mấy cung nữ dâng lần lượt từng món ăn lên, đặt trên bàn lớn.

Vu Việt đi tới kéo tay Mặc Phi, ngồi xuống cùng nàng.

Nếu như bình thường, Mặc Phi sẽ không để ý đến việc bị Vu Việt kéo tay, nhưng mà đây là hoàng cung, nàng luôn cảm thấy một loại áp lực không hiểu.

“Bệ hạ, sao thần có thể cùng ngài dùng bữa với ngài được?” Mặc Phi bị kéo ngồi xuống, lại muốn đứng lên ngồi sang bên kia.

“Ngồi xuống.” Vu Việt ra lệnh, “Khi không có ai, cần gì phải bận tâm đến nghi thức xã giao này?”

Mặc Phi yên lặng một lúc rồi không làm gì nữa. Nàng biết tranh cãi với Vu Việt, ngoại trừ hờn giận thì chẳng còn tác dụng gì.

Cung nữ mang chén đĩa lên, cẩn thận gấp thức ăn.

Mặc Phi thực sự cũng chẳng biết làm sao đối với loại hầu hạ này, ăn một bữa cơm còn cần người khác giúp đỡ, có thể thoải mái được sao?

Có điều đây là bàn của Vu Việt, nàng không có quyền xen vào.

“Bồi Cô uống một chén.” Vu Việt nâng chén với Mặc Phi.

Mặc Phi vội nâng chén. Vu Việt uống một ngụm cạn sạch, Mặc Phi thì lại chỉ nhấp môi.

Sau khi trở thành Chiêu Vương, Vu Việt như có thêm một phần nội liêm của vương giả, bớt đi một phần phóng túng ngang tàng. Lúc trước khi ở quân doanh, hắn có thể ngồi chiếu, ăn thịt, uống rượu thả cửa.

Vu Việt híp mắt nhìn Mặc Phi cầm chén rượu mà ngăn người, thản nhiên đón lấy chén của “Hắn”, uống sạch chỗ rượu còn lại.

Mặc Phi hơi kinh hãi, đột nhiên nhớ tới cái phong tục “Đồng chén đồng ỉm”, trong lòng không khỏi lấm bầm, Vu Việt đang ám chỉ cái gì đây?

Khóe mắt liếc về phía hắn, lại đối diện với cái nhìn thâm thúy của người nam nhân này.

Mặc Phi thu lại tầm mắt, hỏi: “Bệ hạ, bệ hạ gọi thần là có chuyện quan trọng gì không?”

“Không có gì.” Vu Việt trả lời, “Chỉ hi vọng Phù Đồ dùng bữa với Cô mà thôi.”

Mặc Phi không thèm để ý, chuyên tâm dùng bữa.

Vu Việt cười cười, tự mình rót một chén rượu cho nàng.

Mặc Phi đáp lễ, chạm cốc với hắn, chỉ lướt qua một ngụm. Vu Việt cũng không để ý, vẫn đón lấy chén rượu của “Hắn” mà uống nốt, sau đó lại rót chén tiếp theo cho nàng.

Mặc Phi yên lặng nhìn chén rượu của mình, lúc này uống cũng không xong, không uống cũng không xong.

“Phù Đồ, chân của người đã khỏi hẳn chưa?” Vu Việt đột nhiên hỏi.

“Nhờ của bệ hạ phái ngự y đến chữa trị cho thần, bây giờ đã khỏi rồi.” Nói đến vết thương ở chân nàng, kỳ thật rất kì lạ, lúc linh hồn của Ngọc Phù biến mất vẫn chưa chữa trị thương thế cho nàng, nàng vốn tưởng không được một năm đến một năm rưỡi thì không thể khỏi, lại còn để lại sẹo, nhưng mà ai ngờ mấy tháng sau, chẳng những vết thương khỏi hẳn mà vết sẹo ở chân còn biến thành một hoa văn đặc biệt, giống như hai đóa hoa sen đỏ tươi xinh đẹp.

“Vậy là tốt rồi.” Vu Việt lại nâng chén với Mặc Phi.

Lúc này Mặc Phi dứt khoát uống sạch rượu.

Vu Việt thấy thế thì lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Hai người trò chuyện đôi ba câu, uống thêm vài chén rượu, Mặc Phi lại thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Bữa cơm này hai người ăn đến tối muộn, Vu Việt ra lệnh cho người hầu rút lui, mà Mặc Phi cũng đứng dậy cáo từ.

Vu Việt giữ chặt tay nàng, thản nhiên nói: “Ở lại.”

“Trời đã muộn rồi, thần ở lại không tiện.” Mặc Phi nhẹ từ chối vài câu, ánh mắt nhìn về phía cung nữ và thái giám cách đó không xa.

Hình như Vu Việt cũng phát hiện, đứng dậy kéo Mặc Phi vào bên trong nội điện.

“Bệ hạ, bệ hạ mang thần đi đâu?” Mặc Phi cảm thấy không ổn, trong khoảng thời gian này nàng bận rộn đến mức quên cả phòng bị với con sói đói Vu Việt.

“Phù Đồ, đừng có giả bộ hồ đồ với Cô.” Vu Việt vừa đi vừa nói.

Bị kéo tới cạnh bể tắm, nhìn làn hơi nước đang bốc lên, Mặc Phi thực sự có phần sợ hãi.

Lúc này mấy cung nữ đã mang y phục của hai người tới đây, cũng đã chuẩn bị đầy đủ đồ dùng, khom người quỳ một bên chờ sai sử.

“Không, không được.” Mặc Phi tránh tay của Vu Việt, lui mấy bước về phía sau: “Bệ hạ, thần không được khỏe lắm, xin cho phép thần cáo lui.”

Nói xong, cũng không đợi Vu Việt phản ứng đã xoay người đi ra phía ngoài điện.

Vừa đi được vài bước đã thấy cửa lớn đóng “Sầm” một tiếng, sau đó bị ôm ngang eo đẩy xuống bể, bọt nước bắn tung.

Mặc Phi bị sắc nước ho khan, còn chưa hồi phục lại tinh thần đã thấy Vu Việt cũng nhảy vào nước, đặt “Hắn” vào cạnh bể, mạnh mẽ hôn môi “Hắn”.

Hai người ướt đầm toàn thân, ôm nhau không một khe hở, màn hôn môi vừa rồi càng trở nên nồng lũng kiêu diễm hơn trong làn hơi nước.

Hai cung nữ cạnh đó đỏ mặt, tim đập thành thịch, chỉ đành lặng lẽ lui ra ngoài.

Tối nay, sợ rằng vị Phù Đồ đại nhân kia sẽ trở thành một vị khách trong màn trường của Chiêu Vương hạ hạ rồi...

100. Q.3 - Chương 100: Vén Màn Bí Mật (h)

Hai tay Mặc Phi chống ở trước ngực Vu Việt, cảm nhận được cơ bắp rắn chắc và nhịp đập của trái tim hắn. Hô hấp hơi khó khăn, tầm mắt trở nên mơ hồ trong làn hơi nước mỏng lung, gáy của Mặc Phi bị một bàn tay to lớn cố định, gần như không thể nhúc nhích, chỉ có thể để mặc cho đôi môi bị chiếm lĩnh, đầu lưỡi ẩm ướt do thấm vào sâu bên trong mà càn quét, triển miên, hơi thở mạnh mẽ như đã kích thích đến những dây thần kinh mẫn cảm nhất, khiến cho Mặc Phi trước giờ luôn lạnh lùng cũng không nhịn được mà rung động.

Sau một lúc lâu, Vu Việt hơi nhấc môi, chuyển qua liếm nhẹ bên tai trái, giọng nói khàn khàn: “Phù Đồ, Cô sẽ không cho người chạy trốn.”

Mặc Phi hơi thở dốc, quay đầu đi, nhẹ giọng nói: “Cho Phù Đồ thêm chút thời gian nữa, được không?”

“Cô đợi đủ lâu rồi.” Vu Việt vén tóc mái ẩm ướt trên trán của Mặc Phi, yếu ớt nói, “Cứ tưởng chỉ cần giam cầm Phù Đồ bên người, làm một thần tử bình thường là đã đủ. Nhưng mà sau mấy lần biệt ly đã khiến cho Cô phải nhìn thẳng vào vấn đề này, không chỉ là thần tử, Cô còn khao khát có được tất cả của Phù Đồ, ‘Hắn’ có ảnh hưởng vô cùng sâu sắc đối với Cô, Cô không thích lo được lo mất, lại càng không muốn mất đi Phù Đồ nữa.”

“Bệ hạ quá tham lam rồi.” Mặc Phi điều chỉnh lại hô hấp một chút, bắt buộc bản thân tỉnh táo lại.

“Đúng, Cô rất tham đấy.” Vu Việt cúi đầu nở nụ cười, “Cho nên Phù Đồ chỉ có thể nhận mệnh, Cô là vương, Phù Đồ là thần, thần tử há lại có thể kháng chỉ không tuân theo?”

“Bệ hạ muốn lấy vương lệnh ép buộc Phù Đồ sao?”

“Ngoại trừ làm như thế Cô còn có lựa chọn nào khác ư?” Vu Việt sờ lên đôi môi hơi sưng đỏ của Mặc Phi, cup mắt nói, “Phù Đồ là quân tử, Cô thì không phải.”

“Ngài là quân vương của một nước, minh quân sẽ thận trọng từ lời nói đến việc làm, chỉ có hôn quân thì mới ngang ngược hống hách.”

“Phù Đồ không phát hiện sao?” Vu Việt cười nói, “Cô chỉ ngang ngược đối với một mình Phù Đồ...”

Thân thể của Mặc Phi cứng đờ, cảm thấy một vật cứng nóng rực đang ma sát trên đùi phải của nàng. Nàng rút chân ra không được tự nhiên, muốn kéo xa khoảng cách giữa hai người một chút. Sống hai mươi mấy năm, nàng còn chưa từng thân mật với một người nam nhân nào như thế, đối mặt với dục vọng trắng trợn như vậy, nàng có chút luống cuống chân tay.

Bàn tay của Vu Việt luồn từ sau gáy của Mặc Phi, dọc theo sống lưng, rồi trượt thẳng đến hông, sau đó lại chuyển sang thắt lưng, dùng ngón tay tháo đai lưng của nàng...

Mặc Phi vội vàng ngăn chặn tay của hắn, nhìn thấy dục vọng không hề che giấu trong đôi mắt hắn, nàng có loại cảm giác có tránh cũng không thể trốn thoát. Tuy rằng đã sớm biết một ngày nào đó bí mật của mình sẽ bị phát hiện, nhưng mà khi thực sự gặp phải loại tình huống này thì nàng lại do dự.

Nàng có thể tin tưởng Vu Việt không? Tất cả những cố gắng và nỗ lực của mình có thể đổi được sự tôn trọng sau này không?

Mặc Phi không thể nắm chắc.

“A!” Cổ thành linh bị cắn một cái, Vu Việt dùng ánh mắt u ám nhìn chằm chằm nàng, thấp giọng hỏi, “Đang suy nghĩ cách trốn đấy hả? Cô sẽ không cho Phù Đồ thời gian nữa.”

Đúng vậy, không có thời gian. Mặc Phi có phần bất đắc dĩ, ngẩng đầu hay cúi đầu cũng là một đao, còn không bằng hãy cứ dứt khoát.

“Bệ hạ, bệ hạ còn nhớ đã đồng ý cái gì với Phù Đồ không?” Mặc Phi hít một hơi thật dài, trong lòng đã quyết định.

“Phù Đồ nói là...”

“Vĩnh viễn không được lay chuyển địa vị quốc sĩ của Phù Đồ.”

“Đương nhiên là Cô nhớ rõ, Cô sủng ái còn không kịp, sao lại có thể bạc đãi Phù Đồ.”

“Bệ hạ nhớ rõ thì tốt.” Mặc Phi nhìn chăm chú hắn một lúc lâu, sau đó lại nói, “Xin bệ hạ hãy buông Phù Đồ ra đi, Phù Đồ sẽ không chạy trốn.”

Vu Việt không rõ nàng muốn làm cái gì, chỉ theo lời mà buông tay ra.

Mặc Phi vòng qua người hắn đi đến giữa bể, rồi lại xoay người đối mặt với hắn. Nếu mà bí mật này nhất định sẽ bị lộ, vậy thì nàng tình nguyện sẽ là người công bố đáp án trước tiên.

Mặc Phi chậm rãi cởi bỏ vạt áo, cởi áo khoác, chiếc áo trắng mỏng dính sát lên cơ thể, mơ hồ lộ ra màu da mê người bên trong.

Hô hấp của vu việt hơi dồn dập, lúc đầu còn chưa để ý đến điều gì khác thường, cho đến tận khi Mặc Phi cởi chiếc áo mỏng trên người, lộ ra bộ ngực bị dải băng bó chặt hé nửa dưới mặt nước, Vu Việt mới lộ ra vẻ mặt khiếp sợ.

Bất luận như thế nào hắn cũng không thể tin được, hóa ra Phù Đồ kinh tài tuyệt diệu lại là một nữ tử? Không phải lúc trước chưa từng hoài nghi, nhưng nam tử mà đã là độc nhất vô nhị, huống chi là nữ tử? Nàng có tài học khẩu chiến quần hùng, có can đảm không e sợ quyền uy, có tấm lòng cứu giúp dân chúng, có khí độ hải nạp bách xuyên, một người như vậy, mà lại là nữ tử?

Y phục trải ra trên mặt bể, Mặc Phi bán lõa đứng lặng lặng trong làn nước, bọt nước bắn lên da thịt trắng nõn, ánh nền mơ hồ, toàn thân như được điểm xuyết bởi ánh sáng lấp lánh, thanh lệ thoát tục giống như hoa sen mới hé nở.

Ánh mắt của Vu Việt trầm xuống, kéo mạnh Mặc Phi qua, thô lỗ tháo bỏ dải băng buộc ngực của nàng, bộ ngực bị buộc chặt hơi sưng đỏ, mướt mà đứng thẳng ngay trước mắt.

Mặc Phi không nhận được lấy tay che, nhưng lại bị Vu Việt gạt ra nhanh chóng, sau đó một bàn tay to lớn nhẹ nhàng xoa bóp bên trên. Mặc Phi khẽ run, trái tim đập thành thịch.

“Người dám lừa Cô lâu như thế?” Vu Việt dùng sức ghì chặt bả vai của Mặc Phi, găm nhẹ nói, “Nếu như sớm biết ngươi là nữ tử, Cô việc gì phải nhẫn nhịn vất vả như vậy?”

Nói xong ôm lấy nàng, mạnh mẽ hôn môi nàng.

“Nữ nhân đáng giận.” Khiếp sợ qua đi, Vu Việt vừa phần nộ vừa vui mừng, giờ phút này hắn hận không thể khiến cho người trước mặt này nhập ngay vào thân thể.

“Bệ hạ cũng biết rằng thế đạo gian nan, nếu Phù Đồ không giả trang thành nam tử thì đã sớm không còn sống nổi tới bây giờ rồi.” Mặc Phi giãy dụa cơ thể bị siết đến phát đau giải thích.

Đương nhiên là Vu Việt hiểu, đặc biệt là nữ tử sạch sẽ thoát tục lại không có chống lưng giống như Phù Đồ. Nghĩ đến đây, Vu Việt lại cảm thấy vô cùng may mắn, cuối cùng Phù Đồ vẫn bị hắn chiếm được.

Hắn, sẽ không buông tay nữa!

“Ừm...”

Đôi môi hồng chấy lướt từ cổ xuống phía dưới, trước ngực trở nên tê dại, đầu lưỡi ẩm nóng gian xảo không ngừng trên đầu.

Vu Việt đặt Mặc Phi lên cạnh bể, toàn bộ đầu gần như chìm trong nước, cần quét trước ngực nàng giống như đang trừng phạt, đôi tay to lớn nhanh chóng cởi quần của Mặc Phi.

“Đau.” Rốt cuộc sự thô lỗ của Vu Việt đã khiến cho Mặc Phi phải hô ra thành tiếng, tấn công mãnh liệt như vậy, nàng có phần không chịu nổi.

Vu Việt cũng không để ý tới, khát vọng của hắn đối với nàng đã qua nóng cháy, sau khi biết nàng là nữ tử, dục vọng trong lòng lại càng không thể kìm giữ.

Tay hắn nhanh chóng xâm nhập vào vùng sâu kín, nhẹ nhàng tiếp xúc với nhụy hoa non mềm. Mặc Phi run lên, khép chân lại theo bản năng, Vu Việt sao có thể để cho nàng như ý, nâng hai chân nàng lên, nhấn ngón tay mình vào nơi nóng ẩm đó, bên ngoài thì vuốt ve.

Mặc Phi cảm thấy bản thân giống như bị bàn là in dấu, toàn bộ dây thần kinh đều căng lên, không nhịn được giãy dụa, muốn chạy trốn khỏi sự dày vò này. Nhưng mà nam nhân phía trên lại không cho phép nàng dấy dụa, một tay giữ chặt lấy gáy nàng, hôn môi nàng, ngón tay của bàn tay kia lại ra vào nơi nóng rực siết chặt đó trong làn nước ẩm dịu dịu.

“Không, cho ra đi.” Một loại kích thích không hiểu khiến cho Mặc Phi cong thân mình, giọng nói trong suốt lúc bình thường trở nên nỉ non không rõ.

Vu Việt cũng đã nhẫn nhịn đến giới hạn, rút ngón tay ra, nâng chân Mặc Phi, đưa thứ đang nóng rực như lửa vào sâu bên trong đó, lúc đầu tiến vào hơi khó, Vu Việt chỉ đành đẩy mạnh từ từ, cho đến khi vào được một nửa thì đột nhiên đâm mạnh vào.

“A!” Mặc Phi cảm thấy giống như bị thứ gì đó xé toạc, đau đớn không thôi.

Vu Việt thì lại cảm thấy vui sướng vô cùng vì điều đó, hắn là người nam nhân đầu tiên của Phù Đồ.

Giữ thất lưng của nàng, Vu Việt bắt đầu di chuyển, hai chân của Mặc Phi quăn trên hông hắn, trong miệng phát ra những tiếng rên rỉ khe khẽ...

Chẳng biết từ lúc nào Vu Việt đã giống như keo dán, ôm Mặc Phi đến bên cạnh bể, nghiêng người, tiếp tục một lần công chiếm khác.

“Đủ rồi, ta không chịu nổi ...” Tiếng nói của Mặc Phi giống như vỡ tan, vừa mới trải qua việc như thế, nàng thực sự không thể chịu nổi dục vọng mạnh mẽ của Vu Việt.

“Chưa đủ, vẫn chưa đủ.” Vu Việt không để ý tới lời cầu xin của Mặc Phi, càng không ngừng trêu đùa nàng. Như thể hắn muốn đổi lại tất cả những dày vò mà Mặc Phi đã dành cho hắn trong khoảng thời gian này, hoàn toàn không biết kìm chế. Phải biết đã hai năm qua hắn không còn chạm vào nữa nhân khác, vốn đã bất mãn từ rất lâu rồi.

Hai thân hình lỏa thể đan xen vào nhau, triền miên trong ánh nến mờ ảo, những tiếng rên rỉ đứt quãng tràn ngập trong phòng tắm, tăng thêm mấy phần kiều diễm mỹ hoặc trong bóng đêm.

Gió mai phất nhẹ vào tấm cung, lay động lớp màn che mỏng màu tím, giữa màn che có hai người đang ôm nhau ngủ, yên tĩnh mà hài hòa.

Mặc Phi tỉnh lại trong sự đau nhức, toàn thân giống như bị tách rời, vừa khẽ cử động đã thấy không thoải mái. Cả người bị người nào đó ôm ở trong lòng, lưng dán vào ngực của đối phương, giữa hai chân còn có thể cảm nhận được thứ gì đó nóng rực đang ma sát lên da nàng.

Mặc Phi quay đầu đi, đúng lúc rơi vào một đôi mắt chuyên chú.

“Tỉnh rồi à.” Giọng nói trầm lắng mà biếng nhác vang lên ở bên tai.

Mặc Phi cảm thấy hơi ngượng ngùng, vội vàng dời tầm mắt, nói: “Có vẻ như không còn sớm nữa, bệ hạ không lên triều sao?”

“Hôm nay nghỉ không lên triều.” Vu Việt không để ý đáp lại một câu, sau đó cúi đầu ở vai Mặc Phi, sau đó di chuyển xuống tạo thành một loạt dấu hôn.

Thân thể Mặc Phi căng cứng, khước từ nói: “Ta... Ta muốn hồi phủ.”

Vu Việt hơi ngừng lại, lười biếng nói: “Hồi phủ gì nữa? Sau này ở luôn trong cung đi.”

Mặc Phi cả kinh xoay người, nín thở, chống nửa thân thể lên nói: “Bệ hạ sẽ không quên lời hứa của ngài chứ?”

“Lời hứa gì?” Vu Việt cười cười.

Mặc Phi bực mình, trên mặt lại vẫn bình tĩnh nói: “Bệ hạ còn muốn thất tín nữa sao?”

Vu Việt ôm lấy thắt lưng của nàng, vùi đầu trước ngực nàng, nhẹ nhàng liếm hai nụ hoa màu hồng cho đến khi mặt trên ẩm ướt rồi từ từ tiến vào Mặc Phi.

“Vu Việt!” Mặc Phi không nhận được gọi thẳng tên, nam nhân này vẫn còn chưa biết đủ!

“Cũng chỉ có Phù Đồ dám gọi Cô như vậy.” Vu Việt ngăn chặn cái miệng của nàng không chút do dự, đầu lưỡi linh hoạt tiến vào, cả người đều đặt trên người nàng, một tay nâng chân của Mặc Phi rồi lại thuận thực đưa thứ đang nóng như lửa tiến vào bên trong nơi thần bí.

“Ừm...” Khốn kiếp. Mặc Phi chẳng thể mắng thành tiếng, chỉ có thể bùng nổ ở trong lòng.

Vẫn nói buổi sáng nam nhân dễ xúc động, giờ thì nàng đã được kiểm chứng rồi.

Khi mà Mặc Phi cảm thấy mình sắp chết đến nơi, cuối cùng Vu Việt cũng đã thỏa mãn ham muốn, hắt đi ra, một dòng ẩm ướt cũng theo ra.

Mặc Phi không nhận được cắn một cái trên vai Vu Việt.

Vu Việt nở nụ cười trầm thấp, nói: “Phù Đồ công tử trước giờ đều đoan chính nghiêm túc, vậy mà cũng có điệu bộ của tiểu nữ nhi như vậy sao, xem ra Cô đã được mở rộng tầm mắt rồi.”

Lần đầu tiên Mặc Phi có cảm giác xấu hổ muốn biến mất ngay lập tức, trấn áp sự khấn trương trong lòng, nàng lại hỏi: “Chuyện vừa rồi...”

“Ồ, Phù Đồ vẫn còn muốn một lần nữa?”

“...” Có tin nàng sẽ hành thích vua hay không!

“Phù Đồ thiếu sự tín nhiệm đối với Cô, khó trách lại đưa ra yêu cầu ‘Vĩnh viễn là quốc sĩ.’” Vu Việt chặn chờ nói, “Hiện giờ Cô thực sự không muốn để cho Phù Đồ trà trộn vào bên trong một đồng nam nhân nữa, Cô lại càng hi vọng có thể khóa chặt Phù Đồ ở phía sau hậu cung, chỉ thuộc về một mình Cô. Nhưng mà Cô cũng không đành lòng làm mai một tài năng của Phù Đồ, thậm chí loại thưởng thức này còn vượt lên trên cả giới tính.”

“Vậy ý của bệ hạ là...” Ánh mắt Mặc Phi hơi sáng lên.

“Phù Đồ đã không muốn trở thành nữ nhân trong hậu cung của bốn vương, vậy thì hãy trở thành quốc sĩ của Chiêu Vương đi!”

“Đa tạ bệ hạ.” Cuối cùng thì Mặc Phi cũng yên lòng, mối lo lắng lớn nhất của nàng đã không còn, từ nay về sau, nàng có thể làm những chuyện mình muốn mà không còn phải cố kỵ. Nữ tử tuyệt đối không được phép tham chính ở thời đại này, dựa vào thanh danh “Phù Đồ” mà vẫn còn bị quản chế ở khắp nơi trong triều, càng không cần phải nói sau khi bị lộ giới tính. Một khi bại lộ, nàng sẽ không còn cơ hội phổ biến chính sách mới nữa.

Vu Việt lại nói: “Có điều, nếu như Phù Đồ có con với Cô, sẽ không được ở lại triều đình nữa.”

Mặc Phi sửng sốt, trở nên yên lặng, nàng sẽ không nói cho Vu Việt biết kiếp này nàng không có con cái.

Vu Việt coi sự yên lặng của nàng giống như cự tuyệt, không khỏi trầm giọng nói: “Nếu như Phù Đồ không đồng ý điều này, Cô sẽ lập tức bắt Phù Đồ ở hậu cung.”

“Phù Đồ đồng ý.” Mặc Phi vội đồng ý.

Vu Việt thỏa mãn gật đầu: “Hắn là Phù Đồ mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi luôn ở tẩm cung đi.”

Mặc Phi thấy hắn đứng dậy chuẩn bị rời đi, hỏi: “Cung nữ thái giám bên ngoài...”

“Yên tâm, nếu Cô đã đồng ý thì sẽ không cho bọn họ biết thân phận của Phù Đồ.”

Lúc này Mặc Phi mới yên tâm, có điều nàng cũng không định nghỉ ngơi ở chỗ này nữa, tuy rằng thân thể vô cùng mệt mỏi nhưng không được để cho người khác nhìn với con mắt khác thường.

Ai ngờ vừa định đứng lên mới phát hiện mình không có y phục để thay.

Như hiểu được tâm tư của Mặc Phi, Vu Việt gọi cung nữ ngoài cửa vào.

Cung nữ đã sớm chuẩn bị xong áo bào cho Vu Việt, nghe thấy được gọi lập tức tiến vào quỳ xuống, thuận tiện hầu hạ chủ nhân thay y phục.

Ánh mắt của mấy người xuyên qua màn che, vụng trộm nhìn người còn lại đang nằm trên giường.

Vu Việt lạnh lùng nói: “Không được tiết lộ nửa câu về chuyện trong tấm cung của bốn vương, ai dám nói, tội chết không tha!”

“Dạ.” Mấy cung nữ đồng loạt quỳ xuống nói.

Cả thiên hạ đều biết Vu Việt trị người nghiêm khắc, tội nhẹ cũng không tha, chỉ cần không chú ý là có thể bị xử tội.

“Được rồi, đi chuẩn bị cho Phù Đồ một bộ y phục đi, nhắc nhở những người còn lại giữ cho tốt cái miệng của mình!”

101. Q.3 - Chương 101: Sự Vụ

Tăng sáng Mặc Phi mới trở lại phủ Mặc Quân, Cô Hạc vừa nhìn thấy dáng vẻ của nàng đã nổi lên sự nghi hoặc, chẳng những cả đêm không về, đã thế lại còn thay đổi một bộ y phục khác, quan trọng hơn là trên cổ vẫn còn dấu hôn lờ mờ.

Cuối cùng nam nhân kia đã ra tay rồi sao?

Trong lòng Cô Hạc dấy lên một loại cảm xúc chua xót, suốt dọc đường đi cứ dùng ánh mắt u oán nhìn Mặc Phi mấy lần.

Mặc Phi bị hắt nhìn chằm chằm không được tự nhiên, chỉ đành bước nhanh trở lại phòng, ngăn hắt ở ngoài cửa.

Cả người mềm nhũn ngã trên giường, hồi tưởng lại sự điên cuồng đêm qua, không khỏi đỏ mặt, tim đập thình thịch. Vu Việt là một nam nhân có dục vọng chiếm giữ mãnh liệt, muốn hắt tuân thủ lễ giáo, thanh tâm quả dục là không có khả năng. Bây giờ hắt đã biết được thân phận nữ tử của nàng, vậy mà vẫn có thể tuân thủ lời hứa, như thế đã đủ để chứng minh hắt coi trọng nàng.

Mà nàng có yêu hắt hay không? Vấn đề này quả là khó trả lời, ít nhất là không ghét, muốn yêu, có vẻ như còn chưa đạt đến mức độ kia. Nếu như nàng nhất định không thể sống độc thân ở thế giới này, như vậy người có thể khiến cho nàng cam tâm tình nguyện nương tựa, có lẽ cũng chỉ có một mình Vu Việt. Vu Việt còn là chỗ dựa lớn nhất để nàng thực hiện hoài bão to lớn, có ơn tri ngộ với nàng, lại có tình nghĩa cứu giúp, về công về tư, bản thân không thể lảng tránh tình cảm của hắt được.

Còn tương lai có thể xảy ra biến cố gì, trước mắt nàng còn chưa đoán được.

Nghĩ như thế, Mặc Phi đau nhức toàn thân mơ màng ngủ thiếp đi...

Gần đây tâm tình của Vu Việt vô cùng vui vẻ, mặc dù vẻ mặt vẫn nghiêm nghị trước sau như một, thế nhưng sát khí toàn thân thì đã tiêu tán không còn, sự biến đổi này rất rõ ràng, áp lực đè nặng trên vai của các đại thần cũng được giảm bớt. Từ sau cái ngày không lên triều đó thì không còn tình huống như thế nữa. Nghe nói ngày ấy Phù Đồ đã ngủ lại trong cung một đêm.

Ánh mắt của các đại thần nhìn Mặc Phi ngày càng trở nên ái muội, phải biết rằng từ lúc đăng ở tới nay, Vu Việt chưa bao giờ để cho đại thần nghỉ lại, cho dù có sự vụ cần kíp, đại thần cũng chỉ có thể mang văn kiện trở về phủ để xử lý.

Càng khiến cho người ta nghi hoặc là toàn bộ cung nữ, thái giám hầu hạ trong cung đều giữ kín như bưng về chuyện ngày hôm ấy, điều này biểu thị cho cái gì? Biểu thị cho việc không được để ai biết chứ sao nữa!

Mặc dù các đại thần đều suy đoán rôm rả nhưng cải cách quan chế vẫn được thi hành theo đúng lịch trình. Mặc Phi tham khảo chế độ quan chế của thời Tùy Đường, thành lập Tam tỉnh lục bộ*, phân loại rõ ràng các cấp bậc quan chức. Các chức vị Thừa tướng, Thái úy, Ngự sử đại phu, Tam công không thay đổi, hủy bỏ Cửu khanh, chia làm các chức Tam tỉnh lục bộ.

* Tam tỉnh lục bộ: Theo quan chế nhà Đường, Tam Tỉnh bao gồm ba cơ quan khác nhau (Thượng thư tỉnh, Trung thư tỉnh, Môn hạ tỉnh) phân chia quyền lực hành chính và tư pháp. Lục bộ bao gồm: Lại bộ, Bộ Hộ, Lễ bộ, Binh bộ, Hình bộ, Công bộ.

Nguồn: Wikipedia.

Thừa tướng vẫn do Lư Khâu kế nhiệm và điều hành, chưởng quản bách quan, tổng hợp chính vụ. Thái úy là lão thần Chữ Lận, chưởng quản việc quân trong nước, có điều binh quyền vẫn nắm ở trong tay của Vu Việt, Thái úy cũng không có quyền sai phái, chỉ chưởng quản, cải cách và giám sát quân sự. Ngự sử đại phu là Minh Hàn, phụ trách giám sát bách quan, đồng thời cũng là trưởng quan cao nhất trong lĩnh vực tình báo.

Tiếp theo, tên của rất nhiều chức quan cũng được thay đổi, ví dụ như Lang trung lệnh được đổi thành Trung thư lệnh, Trung thường thị đổi thành Thị lang.

Ngoại trừ đảm nhiệm chức vị Thái phó của Thái tử, Mặc Phi còn kiêm nhiệm chức Trực học sĩ và Thượng thư bộ Hộ. Bởi vì lo lắng cho bước cải cách nông nghiệp tiếp theo, trước tiên Mặc Phi cần phải hiểu biết rõ ràng về dân cư và diện tích thổ địa của Chiếu Quốc, cho nên mới tiếp nhận cái chức vị Thượng thư bộ Hộ.

Chiến tranh đã liên tiếp mấy năm, quốc thổ Chiếu Quốc khuếch trương, dân cư giảm mạnh, rất nhiều ruộng đồng hoặc bị hoang phế, hoặc bị những kẻ quyền quý thu giữ làm của riêng, hộ tịch rối loạn, cho dù là quốc đô Tiệm Hề cũng đã gần ba năm chưa tiến hành tổng điều tra dân cư thổ địa.

Mặc Phi vừa nhậm chức đã xem xét các tài liệu bộ Hộ, thế nhưng chỉ tra ra được một phần, nàng biết những bản ghi chép này đều đã quá cũ kĩ, khác xa với thực tế, ví dụ như cuộc chiến hai năm trước, đông đảo lưu dân ở khắp nơi đã dồn về đây, sinh sống tạm cư ở trong và ngoài thành Tiệm Hề, ngoại trừ ghi chép đơn giản thì các quan viên vẫn chưa nhập các hộ gia đình này vào trong sổ sách, điều này tạo ra sự hỗn loạn khi phân chia đất đai, diện tích sở hữu không rõ ràng.

Vu Việt cũng có ý định thống kê lại diện tích quốc thổ và nhân khẩu của Chiếu Quốc, vì thế đã ra lệnh cho các quận huyện tổng hợp các kết quả điều tra đến Tiệm Hề vào trước mùa đông.

Mà việc điều tra ở Tiệm Hề là do Mặc Phi phụ trách trực tiếp, dưới quyền của nàng có mười mấy Thị lang, đều là những văn sĩ chuyên môn xử lý công văn. Mặc Phi nghĩ rằng có bọn họ hỗ trợ, sửa sang lại hệ thống tài liệu hộ khẩu hẳn là không khó, đồng thời Vu Việt cũng phái nhân thủ đến trợ giúp Mặc Phi đi khắp nơi trong Tiệm Hề để tiến hành điều tra, xác minh dân cư thổ địa.

Mặc dù khó khăn không lớn, thế nhưng lại cần phải làm việc kiên nhẫn.

Thứ Mặc Phi không thiếu nhất chính là kiên nhẫn, có điều, nàng vừa mới kiêm nhiệm không lâu đã phát hiện ra tình huống không thuận lợi như trong tưởng tượng của nàng.

Mặc dù cải cách quan chế đã được xét duyệt thuận lợi, thế nhưng phần lớn quan viên lại cực kì bất mãn với Mặc Phi, lại thêm tuổi còn trẻ đã đứng hàng nhị phẩm, ngủ lại một đêm đã khiến cho Chiếu Vương nói gì cũng nghe. Lời đồn đại Mặc Phi lấy sắc mê hoặc quân vương ngày càng lan xa. Tuy nói thời đại này có thịnh hành nam phong, nhưng mà thân phận nam sủng thấp hèn vẫn phải hứng chịu sự khinh bỉ của người đời.

Cho nên đại thần trong triều đều bằng mặt mà không bằng lòng với tất cả các hành động của Mặc Phi. Hiện giờ nàng không có thân tín và sự trợ giúp ở trong triều, chỉ giao hữu với mấy vị thượng khanh có tư

chức, khó mà làm được gì.

Bởi vậy sau khi Mặc Phi chính thức tiến vào bộ Hộ, những quan lại nơi này nhìn thì đáng điệu cung kính, vẻ mặt lấy lòng, thế nhưng làm việc lại cực kì chậm trễ. Một bộ tài liệu được giao cho bọn họ còn có thể kéo dài tới tận sông cạn đá mòn. Nếu Mặc Phi có chút vấn đề thì bọn họ sẽ đổ hết trách nhiệm cho hạ cấp đi điều tra thực tế.

Tuy rằng trong lòng Mặc Phi cũng hơi tức giận, nhưng mà lại không hề biểu hiện ra bên ngoài, nàng bắt đầu sắp xếp lại toàn bộ tài liệu theo đúng quy cách, không phân ra cho những người còn lại nữa mà tự mình giải quyết toàn bộ công việc. Đây chính là một công trình có quy mô rất lớn, đừng nói một người, cho dù mấy chục người xử lý cũng cần phải mất một khoảng thời gian không ngắn, huống chi Mặc Phi còn muốn thống kê diện tích của các hộ, việc này lại càng khó khăn vô cùng.

Không ít người đều thầm cười nhạo nàng không biết tự lượng sức, các đại thần đều đang chờ đợi nàng xám mặt chạy đi cầu cứu Vu Việt.

Nhưng mà Mặc Phi lại ngoan cố làm ngơ đối với những điều này, mỗi lần hạ triều đều tiến vào kho để chỉnh lý tài liệu, liệt kê theo căn cứ của các khu vực và dòng tộc, mỗi lần đều làm việc đến tận đêm khuya, ngoại trừ ăn cơm hay đi vệ sinh, nàng rất hiếm khi rời khỏi bàn.

Hơn mười ngày sau, rốt cuộc tình huống này cũng rơi vào tai của Vu Việt.

“Choang” một tiếng, nghiến mực đã bị Vu Việt đập trên mặt đất, giận dữ nói: “Đám người đó thật quá to gan! Bọn chúng dám khinh mạn Phù Đồ như thế!”

Mặc Phi vừa tiến vào điện đã nhìn thấy mực văng đầy sàn, thái giám run rẩy.

Nàng hỏi: “Sao bệ hạ lại tức giận thế?”

Vu Việt nhìn thấy nàng, sắc mặt hơi hòa hoãn lại, nói: “Vì sao Phù Đồ không nói với Cô?”

“Nói cái gì?”

“Phù Đồ chịu ủy khuất ở bộ Hộ.”

“Bệ hạ lo lắng nhiều rồi, thần vẫn chưa chịu ủy khuất.”

Vu Việt mím môi, lớn tiếng đuổi thái giám ở xung quanh, đi tới lời Mặc Phi nói: “Phù Đồ đừng có giấu Cô, Cô sẽ làm chủ cho Phù Đồ, giết chừng mười tên quan nhép cũng chỉ trong một lời nói mà thôi.”

Mặc Phi vội nói: “Bệ hạ, trăm ngàn lần đừng làm như vậy, một ý chỉ kia có thể khiến cho không ít người lạnh lòng.”

“Bọn họ lạnh lòng?” Vu Việt lạnh lùng nói, “Bọn họ đã có cam đảm phạm thượng, đáng bị khiển trách. Việc này Phù Đồ giao cho Cô, Cô sẽ lấy lại công đạo cho Phù Đồ.”

Dám bắt nạt người của hần, đúng là đã ngại sống quá lâu đây mà!

“Bệ hạ, trăm ngàn lần không được làm như thế.” Mặc Phi ngăn cản nói, “Hiện nay quan hệ của thần và bệ hạ đã bị nghi ngờ, bây giờ bệ hạ lại ra mặt vì thần, chẳng phải lời đồn sẽ càng nghiêm trọng hơn sao?”

Trong mắt Vu Việt lóe lên ánh sáng lạnh, nghiêng răng nói: “Ai dám lăm miệng, Cô sẽ giết kẻ đó!”

“Giết chóc quá nhiều, ngoại trừ khiến cho chúng thần lo sợ, triều đình hỗn loạn thì còn có tác dụng gì?”

Vu Việt nhìn nàng một lúc lâu, sau đó buồn bực nói: “Lẽ ra Cô không nên đồng ý cho Phù Đồ tiếp tục ở lại trong triều.”

“Bệ hạ khinh thường thần sao?” Mặc Phi bình tĩnh nói, “Thần cũng không phải là người thấy khó đã nản lòng, nếu như vừa gặp trở ngại đã lùi bước, hoặc mới một chút đã mượn thế của bệ hạ, như vậy thì tương lai làm sao có thể khiến cho kẻ dưới phục tùng?”

“Phù Đồ không phải là người ngoài, Phù Đồ là nữ nhân của Cô!” Vu Việt găm nhẹ nói.

“Phù Đồ cũng là thần tử của bệ hạ.” Mặc Phi bình tĩnh nói, “Thần đã có tính toán rồi, bệ hạ chớ nên chú ý quá, chỉ cần thờ ơ lạnh nhạt là được. Nếu như bệ hạ ra tay vì thần, như vậy tất cả những gì thần làm đều sẽ uống phí.”

Vu Việt chẳng còn cách nào, chỉ có thể đồng ý yên lặng xem xét. Cuối cùng hắn giữ thất lưỡng của Mặc Phi, thấp giọng nói: “Đêm nay ở lại đi.”

Mặc Phi kéo tay của Vu Việt xuống không chút do dự, thần nhiên nói: “Hắn là bệ hạ biết đạo này thần bận rộn vô cùng, hận không thể dùng hết cả thời gian nghỉ ngơi, bệ hạ nên tha cho thần đi.”

Nói xong khom người cáo lui, chỉ để lại một mình Vu Việt ngã xuống bàn tròng mắt.

Mặc Phi vẫn kiên trì làm việc mỗi ngày, không ngủ không nghỉ, không nói không rằng, nhiều lần còn mệt mỏi gục xuống trên mặt bàn. Vu Việt thấy thế thì đau lòng không thôi, cố gắng nhẫn nhịn sát ý cực độ để không ra mặt xử lý đám quan viên này.

Cứ như thế đến hơn một tháng sau, những người chế diễu đều trở nên im lặng, những vị quan này bắt đầu sinh lòng hổ thẹn, mỗi tháng bọn họ đều được nhận lương bổng, vậy mà lại không có việc gì, mặc dù có các vị đại thần đứng sau làm chỗ dựa, nhưng cuối cùng lương tâm cũng bất an. Mặc Phi làm việc không quản ngại cực khổ, không oán hận, cũng không chỉ trích, năng dùng chính tác phong làm việc của bản thân để đáp lại sự nghi ngờ của mọi người.

Nếu như Phù Đồ thực sự được sủng mà kiêu, lấy sắc loạn triều, vậy thì sao bây giờ vẫn còn chưa đi gặp Chiêu Vương mà yêu cầu hỗ trợ?

Nếu như những kẻ nịnh thần trong thiên hạ đều hòa nhã, khiêm tốn giống như Phù Đồ, thế thì mấy kẻ đó còn có gì đáng sợ nữa?

Cuối cùng một vị quan đã không chịu nổi sự cắn rứt lương tâm, bất chấp, chủ động đến mong muốn chia sẻ sự vụ.

Mặc Phi cũng không nhiều lời, chỉ bình tĩnh giao phó một công việc cho hắn, sau đó cũng giới thiệu cận kề phương pháp chính lý của mình, cho vị quan này ghi lại để tham khảo.

Vị quan kia gật đầu thụ giáo, ánh mắt lại vụng trộm đánh giá Mặc Phi ngay trước mặt, ngồi ngay ngắn, vẻ mặt chuyên chú, thật là một người có cử chỉ quân tử, khó trách Chiêu Vương lại sủng ái “Hắn” như thế, đáng vẻ như thế này, trong triều không một ai có thể tiếp cận được.

Vị quan này đã tâm phục khẩu phục.

Có người đầu tiên thì sẽ có người thứ hai, thứ ba, sau đó rất nhiều quan lại đều đến tham dự vào công việc, cho dù người khác có xúi giục thế nào cũng không thể khiến cho bọn họ làm việc không đáng hoàng nữa...

Bọn họ làm sao biết được, trên thực tế, hành động này của bọn họ đã cứu sống tính mạng của chính mình, còn đình công thêm mấy ngày nữa, mạng nhỏ cũng khó có thể bảo toàn.

Trong đình viện, Mặc Phi vừa pha xong một tách trà đã thấy thái tử Lạc Thần thành thực đi tới.

Mặc Phi đứng dậy hành lễ.

Lạc Thần xua tay nói: “Không cần đa lễ, ngài là thầy của ta, vậy mà đây là lần đầu tiên ngài dạy cho ta đấy!”

“Điện hạ chớ trách, gần đây bận rộn sự vụ, thần thực sự không có thời gian rảnh rỗi.” Mặc Phi châm cho hắn một chén trà, thần nhiên trả lời.

“Ta biết, đám chuột nhắt đó làm loạn khắp nơi, khó xử cho tiên sinh rồi.” Lạc Thần cười cười.

“Cũng không tính là khó xử, chỉ là không phục mà thôi.” Mặc Phi không để ý lắm.

“Dù vậy cũng không tới lượt bọn họ khi nhục tiên sinh.” Lạc Thần căm giận nói, “Ta vốn nghĩ phụ vương sẽ ra mặt cho tiên sinh, ai dè lại chẳng hề có động tĩnh.”

Phù Đồ là ân nhân cứu mạng của hắn, lúc trước sau khi mất tích, trong lòng hắn đã áy náy rất lâu, cho đến tận khi biết tin “Hắn” còn sống mới có thể an tâm trong lòng. Hắn vô cùng cảm kích và kính phục Phù Đồ, thực sự không chịu được người khách khinh mạn “Hắn”.

Mặc Phi nói: “Bệ hạ há có thể tùy tiện ra mặt vì thần tử được? Điện hạ không cần lo lắng, cũng đừng để cho việc nhỏ này ảnh hưởng tới việc đọc sách, không bằng để Phù Đồ giảng cho ngài một chút về phong thổ của Man vực, được không?”

“Hay lắm.” Hắn vốn đã cực kì tò mò với lễ trình khố hành của Mặc Phi.

Dựa theo quy định, Mặc Phi làm Thái phó của Thái tử thì cứ ba ngày phải dạy học cho Thái tử một lần. Cách dạy của Mặc Phi khác biệt với của người khác, nàng sẽ không máy móc, mà là căn cứ vào những gì bản thân mắt thấy tai nghe, giảng giải về phong tục và các việc lớn trong triều cho Thái tử. Không giống với phương pháp đọc văn dịch nghĩa buồn tẻ, đương nhiên là phương pháp dạy học này càng hấp dẫn Lạc Thần hơn, thậm chí thỉnh thoảng “Hắn” còn lấy một số việc chính sự ra để thảo luận, giải thích và phân tích ưu khuyết. Lúc rảnh rỗi còn có thể kể cho hắn nghe một số truyện ngụ ngôn, thường xuyên khiến cho Lạc Thần cười ầm.

Một lần dạy học đã khiến cho Lạc Thần ấn tượng sâu sắc, sau đó ngày càng chờ mong với những bài giảng của Mặc Phi.

Khi mặt trời sắp xuống núi, một thái giám tiến lại hành lễ nói: “Điện hạ, đại nhân, đã quá thời gian giảng bài rồi.”

Lạc Thần còn chưa thỏa mãn: “Đã quá thời gian rồi sao?”

Mặc Phi đứng dậy nói: “Lần sau thần sẽ lại đến giảng bài cho điện hạ.”

“Được rồi, tiên sinh chớ có quên đấy.”

Mặc Phi gật đầu, khi đang định xoay người thì thái giám kia lại nói: “Đại nhân, Vương thượng mời ngài đi tới Sùng Hi cung.”

Mặc Phi hơi đau đầu, Vu Việt gọi nàng còn có thể có chuyện gì, đơn giản chính là muốn trút sự bất mãn, lúc trước nàng bận rộn sự vụ nên còn nhẫn nhịn, bây giờ vừa rảnh rỗi được một chút hắn đã không chịu nổi tịch mịch rồi.

Mặc Phi suy nghĩ, đột nhiên tiến đến cạnh Lạc Thần, thấp giọng nói: “Điện hạ, có thể giúp thần một việc được không?”

Lạc Thần sáng mắt, cũng thấp giọng nói: “Có phải muốn ta giúp Phù Đồ rời khỏi hoàng cung hay không?”

“Thông minh!” Mặc Phi giơ ngón tay cái lên.

Mặc dù Lạc Thần không biết ý nghĩa của ngón tay cái nhưng cũng biết “Hắn” đang khen mình, vì thế lập tức lộ ra một nụ cười trên khuôn mặt...

Hôm đó Vu Việt bị Mặc Phi cho leo cây, vô cùng buồn bực cô đơn trong khuê phòng, đồng thời hắn cũng quyết định dứt khoát, rằng nhất định phải nghiêm trị không tha!

102. Q.3 - Chương 102: Quyết Đoán

Đúng là thiếu thôn nhân tài!

Thật hiếm khi thấy Vu Việt cảm thán như vậy.

Nhóm người Lư Khâu và Mặc Phi chế định ra kế hoạch phát triển trong năm năm, thậm chí là mười năm cho tương lai của Chiếu Quốc, theo sự cải cách quan chế, chức vụ sẽ được chia nhỏ, nhu cầu nhân tài của triều đình cũng ngày càng lớn hơn. Nhưng mà tri thức ở thời đại này không được phổ biến rộng rãi, Mặc Phi

đã cố ý đề xướng chính sách khoa cử cũng không được thực thi, chỉ có thể gia tăng số lượng thông qua việc tự tiến cử bản thân hoặc được người khác tiến cử, nhằm thống nhất sát hạch, tận khả năng chọn lựa những nhân tài có đủ tư cách.

Lúc trước Mặc Phi đã lợi dụng việc biên soạn Tứ khố toàn thư để hấp dẫn tài sĩ khắp nơi quy tụ ở Nhung Trấn. Triều đình của khi đó cũng bỏ cáo chiêu nạp hiền tài, tài sĩ trên khắp đất nước đều sôi nổi.

Mà lần sau, việc tổng điều tra dân cư thổ địa ở Tiệm Hề của Mặc Phi đã đi tới hồi kết, chỉ còn các quan viên đại tộc là vẫn chưa thống kê. Ý của Mặc Phi là để cho những người này chủ động công bố điền sản của mình, tránh việc xảy ra xung đột trong lúc điều tra.

Tiệm Hề là quốc đô của Chiếu Quốc, là nơi phú hộ, quyền quý, đại thần và rất nhiều danh môn sĩ tộc tập trung, quan viên chức vụ nhỏ không dám đắc tội, càng chẳng nói đến việc đi điều tra. Cho nên Mặc Phi đã đưa ra sự nhượng bộ này với các vị đại thần, tôn trọng địa vị của bọn họ, đáng tiếc bọn họ vẫn không hiểu rồi còn bất mãn.

“Phù Đồ đại nhân, từ khi vào triều tới nay đại nhân đã cải cách thẳng thừng, không để thể chế cũ vào mắt, bây giờ lại còn ngông cuồng muốn chúng ta công bố điền sản, rốt cuộc thì ý của đại nhân là gì đây?”

Sau buổi triều, mọi người tụ tập ở Minh Chủy Uyển, Thượng thư lệnh Quách Hoài là người đầu tiên chất vấn Mặc Phi.

“Chư vị đại nhân đừng hiểu lầm, điều tra điền sản là tổng điều tra trên cả nước, mỗi nhà mỗi hộ, không phân biệt đẳng cấp và địa vị, đâu phải là hạ quan nhằm vào chư vị.” Mặc Phi cũng không chú ý đến thái độ của đối phương, trả lời với vẻ mặt lạnh nhạt.

Tả phó Xạ Chúc Trạch nói: “Phải không? Tài sản của chúng ta đã sớm được ghi lại, nếu như đại nhân không nhằm vào chúng ta, thế thì hà tất phải tra nữa?”

“Đúng vậy.” Trung thường thị Ngô Ưu the the nói, “Nếu như đại nhân nhất định cứ tra lại, thế thì chính là nghi ngờ và vũ nhục chúng ta, chúng ta không thể đồng ý được.”

Mặc Phi ngồi ngay ngắn bên bàn, bình tĩnh nói: “Có lẽ Ngô thường thị đã hiểu lầm rồi, nếu như hạ quan nói tra là tra, thế thì đã không hỏi ý kiến của các vị đại nhân.”

Ngô Ưu cả giận nói: “Đây mà là hỏi ý kiến mà đại nhân nói sao? Đại nhân yêu cầu chúng ta công bố tài sản, thế thì có khác gì với việc thoát y ở trước mặt mọi người?”

Lời vừa nói ra, không ít quan viên đều cúi đầu ho khan.

Có lẽ Ngô Ưu cũng biết mình dùng từ không được nhã nhặn cho lắm, sắc mặt không thay đổi nói: “Từ khi quốc gia chúng ta thành lập tới nay chưa bao giờ từng có tiền lệ này, cho dù là quốc quân cũng không thể tùy tiện tra hỏi tài sản riêng của thần tử.”

“Chỉ là điền sản mà thôi, không cần phải công bố tài sản.” Mặc Phi nói không nhanh không chậm, “Mà nếu như tài sản của mấy vị đại nhân đã sớm được ghi lại, vậy thì báo ra một lần nữa cũng có gì khó khăn đâu?”

Ai mà nhớ được lúc trước đã ghi bao nhiêu? Trong lòng của rất nhiều người đều toát ra ý nghĩ này.

Quách Hoài cười lạnh: “Báo lại lần nữa? Lần này báo điền sản, có phải lần sau sẽ là báo gia sản hay không? Đại nhân coi thể gia quý tộc là cái gì? Là đất nặn để mặc cho đại nhân vơ vét chắc?”

“Phù Đồ đại nhân nên làm việc một cách thấu đáo đi, làm xằng quá mức đều không có lợi cho cả người và ta đâu.” Chúc Trạch dùng ngữ khí giống như dạy bảo cho vãn bối.

Mặc Phi nhìn quét một vòng, cẩn thận hỏi: “Nói như thế, chư vị đại nhân đều không muốn hợp tác cùng với hạ quan?”

Phần lớn mọi người đều gật đầu xác nhận, nói ra miệng, không tuân theo thể chế thì không hay cho lắm.

“Nếu đã như vậy,” Mặc Phi gằn từng chữ, “Vậy thì hạ quan phải tự mình đi điều tra rồi.”

Lời vừa nói ra, mọi người đều xù hết lông như mèo bị giẫm đuôi.

“Phù Đồ, chớ có khinh người quá đáng!” Quách Hoài nổi giận nói, “Bản quan cũng muốn xem xem, có ai dám giúp người tra?”

Sắc mặt Mặc Phi không thay đổi nhìn Minh Hàn đang nhắm mắt dưỡng thần, lúc này vẻ mặt hẩn thẩn nhiên, như thể xung quanh chẳng có gì liên quan đến hắn. Mặc Phi dám khẳng định, từ mấy năm trước Minh Hàn đã gài sẵn cơ sở ngầm vào nội bộ của những người này, lúc trước hai vị vương tử cũng bị tính kế là vì đó. Vu Việt phong cho hắn là Ngự sử giám sát bách quan, lại còn bí mật kiêm nhiệm tổng hợp tình báo, mọi sự thay đổi trong triều đều đã nằm toàn bộ trong lòng bàn tay hắn.

Nếu Mặc Phi muốn điều tra, thì cũng chỉ là một việc dễ dàng.

Nhắc chén trà trên mặt bàn lên, Mặc Phi cụp mắt, thản nhiên hỏi một câu: “Chư vị đại nhân có chắc là muốn hạ quan tự mình đi điều tra không?”

Trong yến im phắc không tiếng động.

Một lát sau, Ngô Ưu mới the thé nói: “Bản quan lại quên mất là Phù Đồ đại nhân có đại tài đủ để nắm giữ toàn bộ sự vụ trong triều, quan lớn hay quan bé cũng đều là hạng người vô dụng, điều tra chút điều sản cũng chỉ là một việc nho nhỏ mà thôi.”

“Nếu như đại nhân đã có năng lực lớn như thế, vậy trong triều còn cần lão thần chúng ta làm gì? Không bằng từ quan tập thể cho xong việc.” Chúc Trạch âm u nói.

“Nếu như chư vị đại nhân muốn từ quan, vậy hạ quan cũng không phản đối.” Mắt phượng của Mặc Phi quét một lượt toàn trường, ánh mắt lợi hại, nhưng lại không ai dám đối diện, “Nhưng mà, chư vị có chắc sau khi từ quan có thể sống yên ổn quãng đời còn lại không?”

Thời đại này cấp bậc rất nghiêm ngặt, đã quen nhìn thấy cảnh quyền thế lấn áp dân lành, lấy việc trái pháp luật ra làm thú vui. Rất nhiều điền sản tư nhân không hề có giấy tờ chứng nhận, tạo thành tổn thất cực lớn cho triều đình, đồng thời cũng tổn hại đến lợi ích của dân chúng. Nếu thực sự muốn truy cứu, không mấy ai có thể trốn được trách nhiệm.

Ở trong thời kì chiến tranh thì việc này không tránh được, nhưng trong một quốc gia hòa bình thống nhất, không thể cổ vũ loại chuyện này, nếu không tất sẽ đánh mất lòng dân.

Mặc Phi hiểu rõ, rằng tầng lớp thông trị sẽ luôn chiếm đặc quyền, tất nhiên, loại chuyện này trăm ngàn năm cũng khó mà thay đổi. Nhưng chuyện gì cũng phải có mức độ, nàng không thể tuyên truyền bình đẳng ngang hàng vào lúc này, nhưng ít ra đặc quyền thống trị cũng phải ở trong một phạm vi có thể khống chế, nhằm tránh việc hình thành tình trạng phân hóa giàu nghèo.

Thứ cuối cùng có thể quyết định phồn vinh của một quốc gia không phải là số lượng của những người quyền quý ít ỏi, mà là trăm ngàn vạn những dân chúng cần lao.

Sự cứng rắn của Mặc Phi khiến cho tất cả những người ở đây biến sắc mặt.

“Hắn” uy hiếp một cách trắng trợn như vậy, mọi người dùng việc từ quan tập thể uy hiếp “Hắn”, “Hắn” lại lợi dụng tính mạng người thân của bọn họ ra để phản công, cho dù bọn họ có thực sự kiên quyết từ quan thì lúc này triều đình cũng đang chiêu mộ nhân tài với số lượng lớn, tài sĩ khắp nơi trong nước sẽ nhanh chóng tụ tập về Tiềm Hê, triều đình cũng chẳng phải lo lắng về vấn đề thiếu thốn nhân lực. So với những vị lão thần rơm an nhàn đã lâu, lớp thanh niên tài tuấn mới lại càng có thêm sức sống và lý tưởng hơn, bọn họ chỉ còn thiếu kinh nghiệm và danh vọng.

Huống hồ có Vu Việt ủng hộ, Mặc Phi chẳng hề lo lắng những đại thần này sẽ hợp tác tạo phản, bằng với thanh danh của hắn và thanh danh thượng khanh của nàng, có muốn gây kích động lòng dân cũng không được.

Mọi người ở đây hai mặt nhìn nhau, sắc mặt đều vô cùng khó coi, có lẽ là từ khi bọn họ làm quan tới giờ, chưa bao giờ gặp được một người có gan khiêu chiến với quyền uy thẳng thừng giống như Mặc Phi. Cái gọi là vô dục tác cương*, “Hắn” cần cù chăm chỉ, làm quan thanh liêm, phẩm tính lương thiện, gần như không có tì vết, ngoại trừ quan hệ ái muội với Chiêu Vương. Nhưng điều này cũng không thể trở thành vũ khí để

công kích “Hắn” được, thứ nhất là không ai muốn làm Vu Việt tức giận, thứ hai là bản thân Mặc Phi vốn đoan chính, cảm phục quần hùng bằng tài năng, không còn lời nào để nói.

* Vô dục tắc cương: không có dục vọng thì có thể giữ gìn ngay thẳng (một người, nếu như không có không có dục vọng gì, vậy thì người đó chẳng có gì phải sợ).

Từ trước đến nay Chiêu Quốc thịnh hành nam phong, nhưng mà nhóm những kẻ sĩ cũng chẳng ai dám khinh thường Mặc Phi. Đây chính là sức hấp dẫn của cá nhân, một người, người mà cống hiến và đức hạnh của “Hắn” đã vượt lên trên chuẩn mực bình phàm, chút tí vết nho nhỏ cũng chẳng thể làm tổn hại gì đến “Hắn”, ngược lại còn được người đời ca tụng hết lời.

Quách Hoài lấy lại sức, cười giả lả nói: “Phù Đồ đại nhân nghiêm trọng rồi, chúng ta hưởng lộc của vương, sao có thể xem thường, bỏ bê chính sự được?”

“Đúng vậy, vừa rồi chỉ là lỡ lời, không thể coi là đúng được.” Mọi người đều nói ăn khớp với nhau, đồng thời âm thầm lau mồ hôi.

Mặc Phi gật đầu nói: “Hạ quan vẫn biết chư vị đại nhân luôn làm việc thỏa đáng, nhất định sẽ không hời hợt tùy hứng đâu.”

Trong lòng mọi người đều bùng nổ! Sao trên đời này lại có một người không theo lẽ thường như vậy chứ? Bộ không biết làm quan à!

“Không biết Phù Đồ đại nhân muốn chúng ta công bố điền sản như thế nào?” Khóe miệng Ngô Ưu run rẩy hỏi.

Mặc Phi đoán giờ phút này, phần lớn mọi người đều đang suy nghĩ làm sao để giày xéo chết nòng.

Nàng bình tĩnh nói: “Chư vị đại nhân báo ra bao nhiêu, hạ quan sẽ ghi lại bấy nhiêu, về sau sẽ dựa vào thứ này, nếu như tương lai có dư thừa ra, vậy cũng đừng trách hạ quan xử lý theo công bằng?”

Lư Khâu nghe vậy thì lộ ra nụ cười. Là Tể tướng của một quốc gia, bình thường ông rất hiếm khi lên tiếng, mà một khi ông lên tiếng là đại biểu cho phương lược đã được định. Chuyện vừa rồi Lư Khâu đã nhìn rõ ràng, mặc dù không có ông ủng hộ nhưng Mặc Phi vẫn có thể chấn trụ những đại thần tự đề cao bản thân này. Mặc Quân Phù Đồ quả là không tầm thường.

Mọi người nghiêng răng nghiêng lợi, suy xét liên tục, cuối cùng đành thỏa hiệp chẳng còn cách nào. Tuy là Mặc Phi mới nhập triều không lâu, nhưng tâm trí hơn người, vô cùng quyết đoán, trong triều còn có Chiêu Vương và mấy vị thượng khanh ủng hộ, trong dân gian cũng có thanh danh vang xa như thế, hành sự có cương có nhu, không hề sợ hãi, khiến cho người ta phải né tránh mũi nhọn.

Chỉ là vào lúc này, trong lòng một vài người không nhận được mà bốc lên sát ý.

Sắc mặt Minh Hàn không đổi đánh giá mọi người, lông mi hơi động đậy.

Khi tan cuộc, hắn đi đến bên cạnh đám người Quách Hoài, giống như vô tình nói: “Thời gian trước bản quan có đi du lãm tới mấy trang viên, đúng là cửa nhà hoa lệ, lộng lẫy nguy nga, lại còn cả hầm thất bí mật, mỹ nữ thướt tha, của cải loá mắt, khiến cho người ta lưu luyến không muốn trở về.”

Sắc mặt mấy người trắng bệch ngay tức khắc.

Minh Hàn tiếp tục nói: “Đáng tiếc Phù Đồ đại nhân lại không được chiêm ngưỡng, bỏ lỡ mất lạc thú đời người. À, không biết mấy vị đại nhân có hứng thú không?”

“Không, không...” Mấy người nói chuyện đều hơi run run.

Minh Hàn nhìn về phía xa xôi trước mặt, cảm thán nói, “Nơi đó có nhiều cao thủ canh giữ, mấy vị đại nhân đều là thân phận tôn quý, hẳn là không cần phải lo lắng đến sự an toàn của bản thân. Có điều lấy tính tình không kiêng nể của Phù Đồ đại nhân thì lại chưa chắc có thể bình yên vô sự, mấy vị đại nhân cảm thấy có đúng không?”

Mấy người run giọng nói: “Minh Hàn đại nhân nghiêm trọng rồi, toàn bộ Chiêu Quốc, có ai dám gây bất lợi đối với Phù Đồ đại nhân chứ?”

“Phải không? Bản quan đã lo lắng quá ư?”

“Lo lắng quá rồi, lo lắng quá rồi, tuyệt đối là lo lắng quá.”

“Có mấy vị đại nhân cam đoan thì bản quan cũng an tâm. Bệ hạ coi trọng Phù Đồ đại nhân như thế, nếu như không may xảy ra chuyện gì, bản quan thực sự rất lo triều đình sẽ nhuốm máu mất, như thế không phải là điềm xấu sao...” Nói xong không nhìn về mặt của mấy người kia, chắp tay sau lưng rồi đi.

Mấy người mồ hôi đầy mình nhìn bóng dáng của Minh Hàn, cuối cùng không dám nảy sinh tâm tư gì nữa.

Chẳng lẽ tất cả mấy vị thượng khanh của Chiêu Vương đều đáng sợ như vậy sao?

Mặc Phi rời đi dưới sự hướng dẫn của thái giám, tiến về phía Trí Ngộ điện, hôm nay phải giảng bài cho Lạc Thần, nàng muốn dùng bữa ở trong cung.

Khi đi qua một đoạn hành lang gấp khúc, bỗng nhiên cảm thấy một luồng gió ở phía sau, sau đó cảm người bị ôm ngang, mang vào trong một cung điện.

Mọi việc xảy ra quá nhanh, thái giám dẫn đường cũng chưa nhận ra, cho đến khi đi được mấy thước mới phát hiện người phía sau đã biến mất...

“Bệ hạ, ngài đang làm gì thế?” Mặc Phi vừa nghĩ thấy mùi đã biết là ai, nam nhân này lại dám làm càn ở trong cung như thế.

Bị áp đảo ở trên giường, quan phục của Mặc Phi hỗn độn, đan xen cùng một chỗ với áo bào của Vu Việt.

“Cô thấy cả rồi.” Vu Việt nhẹ giọng nói bên tai ở nàng, “Phong thái lấy một địch mười của Phù Đồ công tử.”

“Lúc ấy bệ hạ ở đó sao?” Mặc Phi nghiêng đầu hỏi không được tự nhiên.

“Ừ, Cô cứ tưởng sẽ nhìn thấy đám hồ ly giả hoạt đối phó với một con nai cao ngạo, ai ngờ lại được nhìn một con báo nhảy bén chiến đấu với một bầy sói hồng hách.” Vu Việt vừa nói vừa lướt môi qua cổ Mặc Phi.

Mặc Phi khẽ run, nhỏ giọng nói: “Bệ hạ, sau bữa trưa Phù Đồ còn phải dạy học cho Lạc Thần...”

“Dạy học?” Ánh mắt Vu Việt sắc bén nói, “Số thời gian Phù Đồ dành cho tên tiểu tử kia còn nhiều hơn cả Cô, Cô đã triệu mấy lần mà Phù Đồ lại dám bỏ chạy! Phù Đồ nói, Cô nên trừng phạt Phù Đồ như thế nào đây?”

Mặc Phi chần chờ nói: “Không bằng phạt Phù Đồ chọn lựa nhân tài cho bệ hạ?”

Vu Việt nheo mắt, không lên tiếng.

“Bệ hạ...” Mặc Phi vừa mở miệng đã bị Vu Việt ngậm lấy cánh môi.

“Không, đừng...” Mặc Phi dùng hết sức lực tránh nụ hôn của Vu Việt, bất đắc dĩ nói, “Bệ hạ muốn ép buộc Vu Phù Đồ ở đây ư?”

Vu Việt khàn khàn nói: “Cô vốn chỉ muốn trừng phạt một chút, nhưng mà Phù Đồ thực sự quá mê người...”

Lúc này ngoài cửa vọng tới một loạt xôn xao, có lẽ là thái giám kia đang đi tìm Phù Đồ bị mất tích.

Vu Việt hơi ngừng lại, trong mắt hiện lên vẻ ảo não nhưng cuối cùng vẫn buông nàng.

Mặc Phi thở nhẹ, vừa đứng dậy lại bị Vu Việt giữ chặt, mạnh mẽ hôn môi một màn, cuối cùng nghe thấy hân uy hiếp: “Đêm nay phải ở lại, nếu không nhất định Cô sẽ khiến Phù Đồ ba ngày không thể ra khỏi cung!”

Mặc Phi im lặng, gật đầu đồng ý dưới cái nhìn của Vu Việt.

Lúc này Vu Việt mới vừa lòng thả nàng.

Đêm đó, Sùng Hi cung lại nghênh đón một đêm hương sắc không ngủ.

Áp lực hơn một tháng của Vu Việt đã bùng nổ, kéo dài chưa từng có.

Hiển nhiên, ngày hôm sau Mặc Phi đừng mong mà dậy nổi...

103. Q.3 - Chương 103: Tín Nhiệm (h)

Phía sau lớp màn tím trên giường, một nam một nữ đang cùng nhau triển miên.

Mặc Phi hơi cong thân người, bộ ngực trắng nõn mướt mà thẳng đứng, Vu Việt đỡ sống lưng của nàng, nhấm nháp nụ anh đào hồng, một tay xoa bóp, đôi chân trắng nõn thon thả kẹp trên hông hắn, cơ thể cường tráng của hắn nghiêng về phía trước, để cho thứ cứng rắn giữa hai chân tiến tới ốc đảo, chuyển động ra vào, Mặc Phi không nhịn được ngâm nhẹ.

Không biết qua bao lâu, Vu Việt vẫn không hề có dấu hiệu xuống sức, Mặc Phi nhẫn nhịn sự run rẩy của cơ thể, nói đứt quãng: “Đủ rồi, ta... ta không chịu nổi...”

“Nhưng mà Cô không ngừng được.” Vu Việt đã ăn sạch hết cả cốt tủy lại giữ chặt lấy cái chân muốn rút ra của Mặc Phi, nâng thất lưng nàng, mạnh mẽ tiến vào.

“A!” Thân thể của Mặc Phi bị đẩy lên cao.

Xoay chân nàng, tiến vào trạng thái khít hợp, Vu Việt lật người nàng, lộ ra tấm lưng phớt hồng, một tay nắm lấy bộ ngực tròn mướt mà, hai ngón tay trêu chọc nụ anh đào hồng, đôi môi hôn từ gáy cho tới xương sống, nửa thân người Mặc Phi bị nâng lên, hoàn toàn úp sấp, rồi từ từ bị tiến vào...

Cuối cùng, sau một lần xâm nhập, một luồng nhiệt bắn ra cùng với tiếng gầm nhẹ của Vu Việt, hai người chồng lên nhau, lẳng lặng thở hỗn hển.

Mặc Phi có cảm giác choáng váng, so với lần đầu tiên, lần này lại càng thêm điên cuồng. Như thể Vu Việt phải giải phóng hết toàn bộ dục vọng trong khoảng thời gian qua ra, không ngừng đòi hỏi liên tục như đã thú. Lấy tính tình lạnh lùng như vậy của Mặc Phi cũng không khỏi lộ ra vẻ phong tình.

Vu Việt liếm vành tai của Mặc Phi, trầm giọng nói: “Không thể trách Cô, ai bảo Phù Đồ lúc nào cũng tránh Cô, rõ ràng đã là người của Cô rồi.”

Mặc Phi bất đắc dĩ nói: “Vừa tiếp nhận chính vụ, Phù Đồ cũng không muốn buông thả quá độ.”

“Là Phù Đồ quá cần chính.” Vu Việt không cho là đúng nói, “Nhìn những đại thần còn lại, kẻ nào cũng sống sung sướng an nhàn, nào có ai liều mạng như thế?”

“Nếu muốn ổn định nền móng trong triều, Phù Đồ không thể không cố gắng toàn lực.” Ánh mắt Mặc Phi tỏa sáng, thản nhiên nói, “Huống hồ Phù Đồ rất thích xử lý những việc này, những điều Phù Đồ làm, tương lai đều có thể mang lại lợi ích cho dân chúng.”

“Cô biết.” Vu Việt nâng tóc bên tai “Hắn”, thở dài nói, “Trên đời này cũng chỉ có Phù Đồ là dốc hết tất cả tạo phúc cho dân chúng, Cho dù là Cô cũng không làm được.” Đối với sự sống chết của dân chúng, hắn lại càng coi trọng sức chiến đấu của quốc gia hơn.

Mặc Phi xoay người nhìn thẳng hắn, thận trọng nói: “Nhưng ngài lại hết lòng ủng hộ Phù Đồ, để cho Phù Đồ có thể bất chấp mọi thứ để cải cách, chỉ một điều này thôi là đã đủ rồi.”

“Bất kể thế nào, Cô cũng không muốn nhìn thấy Phù Đồ vất vả như thế. Hết tháng sau triều đình sẽ chọn lựa nhân tài, đến lúc đó quan viên đầy đủ, rất nhiều việc cũng không còn cần phải nhọc lòng nữa.”

Mặc Phi gật đầu.

Vu Việt hôn môi nàng, lại nói: “Cô không cần Phù Đồ phải làm bạn mỗi ngày, nhưng mà khi có thời gian rảnh, không được cự tuyệt Cô. Nếu không...” Hắn lộ ra ánh mắt sáng quắc như hổ.

Mặc Phi vội nói: “Được, Phù Đồ nhớ kỹ.”

Vu Việt đứng dậy lên triều, mà Mặc Phi thì thực sự là không dậy nổi, chỉ có thể nhận mệnh ở lại trong cung nghỉ ngơi, thẳng đến tận giờ Ngọ mới tỉnh lại.

Nàng thay y phục, cung nữ sớm nghe được tiếng động mang khăn mặt vào.

Nhìn ánh mắt ái muội ngưỡng ngừng của cung nữ, Mặc Phi không đổi sắc mặt, tự nhiên rửa mặt, sau đó, khi đến tiền điện dùng bữa thì Vu Việt cũng vừa trở lại.

“Hôm nay đúng là kỳ lạ, thế nào mà lại không có ai buộc tội Phù Đồ nhỉ?” Vu Việt ngồi xuống bên cạnh Mặc Phi, như cười như không nói.

Mặc Phi đang ăn, không để ý thản nhiên đáp: “Bọn họ đều là lão thần, biết được biết bỏ.”

Vu Việt gật đầu, lại nói: “Cô định chinh đốn lại binh lực toàn quốc, Phù Đồ cảm thấy thế nào?”

“Rất tốt.” Mặc Phi tán thành nói, “Việc này cần phải làm ngay, nông nghiệp, thương nghiệp, giao thông, pháp chế, dân cư, giáo dục, quân sự, v.v... cũng đều phải chinh đốn lại. Có điều quân sự không phải sở trường của Phù Đồ, bệ hạ không nên trưng cầu ý kiến của Phù Đồ.”

Vu Việt cười cười, không thèm nhắc lại, lẳng lặng dùng bữa cùng nàng.

Đi ra khỏi cung, đứng phải đám người Quách Hoài, kì lạ là lại không thấy ai khiêu khích, cho dù có nhìn thấy vẻ phong tình giữa cặp mày của Mặc Phi cũng chỉ hơi giật giật khóe miệng.

Không thể không nói, khi có quan hệ thực chất với Vu Việt, khí chất của Mặc Phi đã sinh ra sự biến hóa không nhỏ, trong thanh nhả lộ ra mấy phần tươi đẹp, mắt phượng lưu chuyển, khiến người ta có một loại mỹ cảm không thể rời mắt.

Hữu phẩm quân tử, sung nhĩ tú oánh, hội biện như tinh. Như kim như tích, như khuê như bích. Hách hề tuyên hề, khoan hề xước hề, y trọng giác hề, bất vi ngược hề*.

* Đoạn trên được trích ra từ Kỳ úc 2 (2) và Kỳ úc 3(3) thuộc phần Vệ Phong () nằm trong Quốc phong () trong Kinh thi.

Bản dịch của Tạ Quang Phát:

Có vua văn nhã anh tài,

Tú doanh đá quý che tai đeo vào.

Mũ da ngọc sáng như sao.

Như vàng như thiếc luyện trau tinh thuần.

Như khuê như bích ôn nhuần.

Xem người hoà hoãn thêm phần khoai thai.

Ôi! Trên xe lăm lăm ngồi.

Tính hay đùa cợt nói cười tự nhiên.

Không hề châm biếm gây phiền.

Nguồn: Đây.

Quân tử như mỹ ngọc, trong trang nghiêm lộ ra sự lịch sự thanh tao, tài hoa kiệt xuất, khiêm tốn có lẽ.

Trông theo bóng dáng của Mặc Phi, trong lòng mọi người không khỏi sinh ra một loại cảm giác “Quân tử phải như thế”. Có lẽ cũng chỉ có người như vậy mới xứng đôi với Quân vương Chiếu Quốc, hai người, một cương một nhu, nhưng lại vô cùng phù hợp.

Thậm chí cho dù là người khinh thường nam phong, sau khi nhìn thấy Mặc Phi cũng không thể sinh ra suy nghĩ vấy bẩn, như thế nếu nói ra những từ ngữ đó thì chính là một loại khinh nhờn.

Sau đó Vu Việt bắt đầu hạ lệnh chinh đồn quân đội, chiêu mộ tân binh, phân tổ biên chế. Đồng thời chỉnh hợp lại lãnh thổ trong quận huyện của Chiếu Quốc, thay đổi đường biên ở một số quận, huyện giữa nguyên U Quốc và Cảnh Quốc, vẽ lại bản đồ.

Mà bởi vì quan hệ với Mặc Phi, phần lớn vùng đất phía ngoài Tây Cổ Quan cũng đã sát nhập vào Chiếu Quốc, thiết lập đô hộ, thống nhất danh hào.

Theo mùa đông đến, việc tổng điều tra dân cư các nơi cũng đã gần xong, văn thư lần lượt được đưa đến Tiệm Hề.

Công việc của Mặc Phi lại bắt đầu bận rộn, có điều lần này có nhiều người hỗ trợ hơn, một nhóm quan viên mới tới rất đúng lúc, phần lớn bọn họ đều là tuổi trẻ tuần kiệt, vô cùng kính ngưỡng với Mặc Phi, ai được làm dưới quyền của “Hắn” thì đều vô cùng tích cực.

Bọn họ đã sớm nghe đồn về mối quan hệ giữa Chiếu Vương và Mặc Phi, khi lên triều cũng thường xuyên nhìn thấy Chiếu Vương thân thiết với Phù Đồ, mỗi khi hai người đứng chung một chỗ đều khiến cho người ta sinh ra một loại cảm giác hài hòa “Phải là như thế”, rõ ràng là hai nam tử, lại không hề cảm thấy không được tự nhiên.

Mặc Phi có sức hấp dẫn rất lớn đối với những tài tuần trẻ tuổi, không chỉ bởi thanh danh của “Hắn”, mà còn bởi vì khí chất của “Hắn” và mối quan hệ mờ ám với Chiếu Vương. Cho nên mỗi khi hạ triều Mặc Phi thường nhận được đủ loại lời mời, trong đó không hề che dấu sự ái mộ, thường xuyên hỏi han ân cần.

Cuối cùng tình hình như vậy cũng khiến cho Vu Việt bùng nổ, làm sao hắn có thể chịu được cảnh Mặc Phi bị một đám nam tử bình phẩm từ đầu đến chân, xum xoe lộn xộn?

Cho nên số ngày Vu Việt giữ Mặc Phi ở lại trong cung ngày càng nhiều, hắn muốn cho tất cả mọi người đều biết, rằng Phù Đồ là người của hắn!

Mặc Phi không để ý tới vấn đề tâm lý của Vu Việt, khi sửa sang lại văn thư hộ tịch, nàng đã phát hiện ra một vấn đề quan trọng.

Chiến loạn, thiên tai mấy năm gần đây khiến cho rất nhiều dân chúng phải chịu cảnh trôi giạt, dân cư di chuyển rất đông, một vài tòa thành thì dân cư vô cùng thưa thớt, mà một vài tòa thành lại cực kì quá tải. Ví dụ như Tiệm Hề, tiếp nhận phần lớn lưu dân, đất đai xung quanh đã phân chia ổn thỏa, nhưng mà dân chúng ngoại lai không chiếm được đất, chỉ có thể chấp nhận những công việc linh tinh, hoặc là bán mình cho người phú hộ. Mặc dù là thế nhưng vẫn có rất nhiều người chết đói ở giáp ranh biên giới.

Lại ví dụ như mấy thành trấn của nguyên U Quốc, bởi vì lũ lụt và bệnh tật, có rất nhiều người dân tử vong, thậm chí còn xuất hiện rất nhiều thôn xóm hoang phế. Không đủ dân cư, đại biểu cho việc không người trông rọt, thương nghiệp không thể phát triển, thành thị không thể phồn vinh.

Mặc Phi cẩn thận cân nhắc, trong lòng có một ý tưởng, đó chính là – di dân. Không chỉ là di dân đơn giản, mà là di dân quy mô trên toàn quốc. Trong lúc di dân, thuận tiện sửa chữa đường xá, thành lập trạm tiếp nối nam bắc giữa các trục đường. Một khi thành công, Chiếu Quốc sẽ nghênh đón một đường biên giới thống nhất mới.

Nhưng mà ý nghĩ này cũng có rất nhiều yếu tố phía sau, Mặc Phi cũng không dám hạ quyết tâm. Cái gọi là rút giầy động rừng, nàng có thể nắm chắc hoàn toàn việc thuyết phục di cư với các đại thần trong triều, nhưng đề cập đến toàn quốc, bên quản lý tài vụ sẽ là những người phản đối đầu tiên. Trong đó còn phải cân nhắc đến xung đột và phân tranh có thể xảy ra trong quá trình, thực sự có thể nói là muôn trùng khó khăn.

Đây chính là một công trình lớn, tiêu tốn thời gian, hao phí tài lực, vật lực và tinh lực.

Lần cử bút này nàng vẫn do dự không thôi. Cuối cùng, nàng giao kế hoạch của mình cho Vu Việt, muốn nghe cách nhìn nhận của hắn.

Xem xong, Vu Việt yên lặng một lúc lâu, sau đó nói: “Di dân quả là một sách lược có tầm nhìn xa, nếu đã có Phù Đồ xử lý, Cô cảm thấy không có khó khăn gì quá lớn.”

“Hả? Ý của bệ hạ là?”

“Nếu lo lắng về tiền tài, Cô có thể giao tư khổ của Cô cho Phù Đồ, lúc trước khi ở Nhung Trăn, Cô cũng tích góp được một chút của cải xa xỉ, chưa chắc đã ít hơn quốc khổ.”

Ánh mắt Mặc Phi sáng ngời.

Vu Việt lại nói: “Còn về vấn đề dân chúng, nếu sử dụng quân đội của Cô, việc này không cần phải lo thêm nữa. Cô sẽ hạ nghiêm lệnh không sách nhiễu người dân, di chuyển trong ôn hòa, nếu châu quận xảy ra xung đột, nhất định sẽ vấn tội toàn bộ quan viên có liên quan.”

Vu Việt cũng cân nhắc đến những trở ngại có thể gặp phải trên đường, có điều lấy danh tiếng nghiêm khắc và lãnh khốc của hần, chuyện này cần bản không cần lo, toàn bộ Chiếu Quốc đều khiếp sợ uy danh của hần, không dám có chút chậm trễ, một vài nhân tố cá biệt cũng không thể phá hỏng được toàn bộ quá trình.

Lúc này Mặc Phi mới được mở rộng tầm mắt, nàng vẫn bị lối tư duy cố định làm mê muội, thời đại này dân chúng không có địa vị, dưới vũ lực tuyệt đối, chỉ cần không phải quá bản cùng hộc sẽ không phản kháng, có đội quân của Vu Việt duy trì trật tự, có lẽ kế hoạch di dân có thể thực hiện được.

Chỉ là Vu Việt nguyện ý giao phó tư khổ của bản thân mình cho nàng, thực sự là ngoài dự liệu.

“Bệ hạ, ngài làm như vậy sẽ không sợ vốn gốc không về sao?” Mặc Phi dò hỏi, “Nếu ta thất bại, Chiếu Quốc sẽ rơi vào náo động, đến lúc đó tổn thất cũng khó mà phỏng đoán.”

“Trước giờ Cô luôn dùng người thì không nghi ngờ người, nếu đã tín nhiệm Phù Đồ, thế thì cần gì phải do dự.” Vu Việt lẳng lặng nhìn nàng, “Huống hồ Cô tin tưởng, Phù Đồ sẽ không phụ sự tín nhiệm của Cô.”

Không thể không nói Mặc Phi đã bị hần làm cho cảm động. Đã nghĩ rằng khi công bố kế hoạch này trên triều sẽ khiến cho bao người phản đối. Chắc chắn Vu Việt cũng hiểu, nhưng hần lại chỉ nhìn kế hoạch của nàng vài lần đã đồng ý ủng hộ nàng hết mình. Quả nhiên Vu Việt không phải người quyết đoán bình thường, điều này không chỉ bởi vì mình là người mà hần sủng ái, mà là bởi hần thấy được lợi ích và triển vọng tương lai của kế hoạch này.

“Được, có bệ hạ ủng hộ, Phù Đồ chắc chắn sẽ toàn lực ứng phó.” Mặc Phi thở một hơi thật dài, thận trọng nói.

Vu Việt cầm tay nàng, nhẹ nhàng đáp: “Phù Đồ, chỉ cần Phù Đồ vĩnh viễn ở lại bên Cô, không rời không bỏ, Cô sẽ tạo cho Phù Đồ một đôi cánh để bay cao lên bầu trời. Phù Đồ không phải là nữ nhi bình thường, Cô cũng không phải Quân vương bình thường. Chúng ta hãy cùng nhau sáng lập nên một thời thịnh thế phồn hoa độc nhất vô nhị.”

“Quân hứa một lời, cả đời tất thủ.”

104. Q.3 - Chương 104: Hoàng Hậu Không Ngai

Trời đông giá rét tháng mười hai, bình minh đập lên sương giá.

Sau ba tháng dài thảo luận, cuối cùng sách lược di cư mà Mặc Phi đề xuất và thuyết phục đã giành được sự tán thành của phần lớn triều đình. Quá trình di cư được dự trù trong ba năm, đặt nền tảng cho sự phát triển phồn vinh của Chiếu Quốc.

Cùng lúc đó, nghiên cứu của Tư nông tự về những hạt giống Mặc Phi đưa về cũng đã có kết quả, trong đó khoai tây, quả Thủy Mộc Châu, v.v... đã được gieo trồng trên diện tích lớn, trong những năm khó khăn, mấy loại củ quả này trở thành một nguồn lương thực chính. Mặt khác, các sứ giả được phái đi Man vực đã trở lại và mang về nhiều tin tức đáng mừng, trong đó có bông là phát hiện quan trọng nhất, những mùa trước, Chiếu Quốc vẫn chỉ có chăn, nệm vải mà không sử dụng cây bông, kỹ thuật kéo sợi bông cũng được phổ biến cho nông phụ, từ nay về sau, chất liệu y phục của thời đại này càng trở nên đa dạng và đẹp dễ hơn.

Khi tuyết bắt đầu tan, Mặc Phi dự định di cư một nhóm lưu dân trước, địa điểm là vị trí bên ngoài núi Ngõa Đất sáu trăm dặm, mặc dù nơi đây là nơi hẻo lánh, nhưng khoảng cách đến Tiệm Hề lại không xa, ven đường cũng nhân tiện sửa chữa đường xá, định sơ ra có năm nghìn người cùng đi, cũng không bị lệ thuộc. Triều đình gánh toàn bộ chi phí di chuyển, sau khi tới nơi, phân phát hạt giống, nông cụ xong là coi như thuận lợi, thậm chí còn có thể kịp lúc bày bữa vụ xuân.

Đề nghị này nhanh chóng được xét duyệt, đó coi như một lần thực hành, trên đường có vấn đề gì là có thể được xử lý đúng lúc.

“Phù Đồ.” Cô Hạc tìm thấy Mặc Phi, nói, “Ta muốn đi theo lần di cư này.”

“Vì sao?” Mặc Phi nghi hoặc nói.

Cô Hạc cười cười: “Ta muốn trở lại Nhung Trăn, lúc trước đã đồng ý nhận Mặc Thương làm đồ đệ, lần này đúng lúc có thể thực hiện lời hứa.”

“Cô Hạc... người phải rời khỏi phủ Mặc Quân sao?”

Cô Hạc yên lặng nhìn Mặc Phi một lúc lâu, sau đó thản nhiên nói: “Bên cạnh Phù Đồ còn có Chiêu Vương bảo vệ, ở Tiệm Hề an toàn không lo nghĩ gì, ta yên tâm rồi.”

Mặc Phi nắm chặt tay, muốn nói lại thôi.

“Ha ha.” Cô Hạc vươn vai cười nói, “Phù Đồ không muốn ta đi sao?”

Mặc Phi khẽ gật đầu. Nam tử trước mặt này chính là người nàng quen biết lâu nhất, mấy lần mất tích đều do hấn không quản ngại khó khăn kiếm tìm, yên lặng giúp sức, chưa bao giờ cầu mong báo đáp, nàng thực sự đã thiếu hấn nhiều lắm.

Cô Hạc nói: “Nhìn Phù Đồ từng bước trở thành lương sĩ của quốc gia, trong lòng ta rất vui, nhưng ta... không muốn ngưỡng vọng Phù Đồ.”

“Phù Đồ luôn coi Cô Hạc là huynh trưởng.” Mặc Phi nói, “Có Cô Hạc làm bạn, trong lòng ta rất an bình.”

“Đáng tiếc...” Cô Hạc có phần tiếc nuối nói, “Ta chỉ là một người thường, bằng không, cho dù có phải tranh đoạt với trời, ta cũng quyết không lùi bước.”

Mặc Phi trở nên yên lặng, trong lòng nàng hơi áy náy, thân là nữ tử, có tư cách gì mà nhận được sự chân thành này?

“Được rồi, đừng thế nữa, cũng chớ thương tâm, Phù Đồ vĩnh viễn ở trong lòng của Cô Hạc, bất kể có ở xa hay ở gần, nhất định Cô Hạc sẽ không quản ngại dặm đi tới.”

Đừng nói như thế nữa, càng nói lại càng khiến nàng buồn lòng.

“Giờ phút tạm biệt đến rồi, có thể cho ta một cái ôm không?” Cô Hạc giơ hai tay ra với nàng.

Mặc Phi không do dự, ôm chặt hấn.

Cô Hạc nghiêng đầu, khẽ hôn lên mặt Mặc Phi, nhẹ giọng nói: “Phù Đồ nói, Vu Việt nhìn chúng ta thế này có nổi giận không?”

Về mặt Mặc Phi không chút thay đổi đầy hấn ra, nói: “Có giận cũng không bằng Cô Hạc được.”

“Ha ha.” Cô Hạc gãi gãi đầu, xoay người vẫy tay nói, “Thay ta gửi lời chào đến Dư Sơ, nàng là một nữ tử tốt.”

Mấy ngày sau, hơn năm nghìn lưu dân đã tập hợp đông đủ, trong đó đã loại từ mấy chục cô nhi ra, độ tuổi của những đứa trẻ đó chưa đủ tiêu chuẩn để được phân chia đất đai, cho dù có di cư cũng chỉ là thay đổi địa điểm xin ăn, không bằng ở lại Tiệm Hề.

Sau khi biết được điều này, Mặc Phi đã đưa ra một quyết định. Nàng sai người mua một toà nhà lớn ở bên cạnh điền sản của nàng, chuyên dùng để thu dưỡng cô nhi.

“Phù Đồ, Phù Đồ dễ mềm lòng quá, lấy lương bổng của Phù Đồ thì nuôi dưỡng được bao nhiêu cô nhi?” Vu Việt cực kì không đồng ý.

“Thần không định nuôi những đứa trẻ đó dựa vào lương bổng của mình.”

“Ồ? Nói xem?”

“Bệ hạ thưởng cho thần nhiều ruộng đất như vậy, thần chia một phần cho những cô nhi này tự trồng trọt, Thuế đất thần nộp, những thứ những đứa trẻ đó làm ra cũng có thể tự tích góp được ít nhiều, đợi năng xuất thu hoạch tăng, có thể dùng lương thực đổi thành tiền để có cơ hội được đọc sách.”

Vu Việt nhún mày: “Ruộng điền của Phù Đồ đều là loại tốt, giao cho những cô nhi này chẳng phải là lãng phí sao?”

“Chỉ là thua lỗ một, hai năm thôi, chỉ cần những đứa trẻ đó có thể chịu khổ nhọc, rồi một ngày sẽ nhận được hồi báo. Nếu như sau này vẫn còn cô nhi, thần đều sẽ nhận chúng trong phạm vi năng lực của mình. Trẻ nhỏ là tương lai của quốc gia, biết đâu bên trong đó lại có lương tài phục vụ cho đất nước?”

Vu Việt trầm ngâm một lúc, nói: “Vậy thì, Cô miễn thuế đất cho Phù Đồ.”

Mặc Phi suy nghĩ, không ngờ lại không cự tuyệt. Nếu sau này có người chỉ trích Chiêu Vương hành sự theo tình riêng, như thế tất sẽ có người dùng “Làm việc thiện” để bắt bẻ lại, như vậy có lẽ còn có thể khiến ọi người noi theo.

Ngày di cư đó, Mặc Phi đích thân đến cổng thành giám sát, dưới sự hộ tống của thân binh, năm nghìn lưu dân mang theo gia quyến rời khỏi Tiệm Hề.

Cô Hạc cười ngửa, khoát tay áo với Mặc Phi từ xa, sau đó chỉ để lại cho nàng một hình bóng cô độc.

Gió lạnh lất phất, Mặc Phi cảm thấy sầu não, nhưng lại càng thêm chờ mong với tương lai.

Lần di dân đầu tiên, đặt dấu cho cuộc đại di dân ở Chiêu Quốc đã chính thức được mở màn.

Sau đó, cứ cách một thời gian, các nơi trên toàn quốc sẽ có một nhóm lưu dân được di chuyển. Mặc dù trong toàn bộ quá trình cũng gặp phải rất nhiều khó khăn, nhưng bởi vì trước đó đã chuẩn bị đầy đủ nên vẫn chưa xảy ra bạo động khiến cho quan viên lo lắng.

Càng làm người ta bất ngờ là kế hoạch di cư vốn được dự trù trong ba năm, vậy mà chỉ hai năm là đã có thể hoàn thành, nguyên nhân là do đông đảo hành giả giúp sức.

Một năm sau, Phù Đồ hành chí của Dư Sơ cũng đã thành sách, được truyền lưu trong đông đảo văn sĩ, chỉ trong mấy tháng đã lan tới khắp bắc nam, đồng thời ba mươi sáu hành giả Phật đồ Mặc Phi phái đi, vâng theo điều thiện, khổ hạnh thiên hạ, rất nhanh chóng đã được dân chúng kính yêu, bọn họ mang theo muôn loại kỹ thuật, phổ biến cây trồng, không sợ gian khổ, đi khắp núi cao trùng điệp, lấy việc giúp người làm niềm vui, phẩm hạnh này được thế nhân vô cùng tôn sùng, vì thế ngày càng xuất hiện nhiều hành giả vắng lai tới khắp nơi, ban ơn cho khắp mọi người.

Trong đó có mấy người là đệ tử thế gia, sau khi nhận được thông cáo thu nhận lưu dân đã chủ động huy động thế lực địa phương, kiểm kê nhân số, quyên góp tiền bạc trợ giúp việc di chuyển.

Những đệ tử thế gia này được dân chúng thừa nhận và triều đình ca ngợi, ảnh hưởng trực tiếp của điều này là ngày càng có nhiều quý tộc bắt đầu tự phát thi hành kế hoạch của triều đình. Hai năm sau, triều đình tiết kiệm được một phần ba dự toán. Mà những nhóm lưu dân trước đó cũng đã được an cư lạc nghiệp, sản lượng lương thực tăng cao, quốc khố thiếu hụt cũng đã bắt đầu dư thừa.

Sau mấy năm, Chiêu Quốc chính thức tiến vào thời kì phồn vinh, thương nghiệp phát triển nhanh chóng, hàng loạt cây trồng mới được phổ biến, sản lượng lương thực tăng cao, khắp nơi đều xây dựng kho lương, quốc khố dồi dào, dân cư tăng trưởng, binh hùng tướng mạnh, trường học san sát, phổ cập giấy, tuyển chọn nhân tài bắt đầu xuất hiện, kỹ thuật in ấn cũng bắt đầu thành hình...

Chiêu Quốc phát triển nhanh chóng, Khánh Quốc kết minh với Chiêu Quốc cũng bắt đầu tiến vào thời kì thịnh vượng.

Sau khi ký kết hiệp ước, Khánh Vương Phong Đình cùng thay đổi thói quen xa hoa, bắt đầu đề xướng theo phong tục sinh sống giản dị của các tăng sư, xây dựng miếu thờ cúng phụng “Thần Thiên Quân” ở khắp nơi, đồng thời thống nhất trang phục, chữ viết, nhập cây trồng của Chiếu Quốc, phát triển nông nghiệp. Thương nghiệp vốn cũng đã rất phát đạt ở Khánh Quốc, sau một loạt các chế định thương pháp, lại càng thêm quy mô và thịnh vượng hơn.

Phù Đồ hành chí được truyền lưu khiến cho Khánh Quốc cũng xuất hiện rất nhiều hành giả, bọn họ đi tới những vùng đất xa xôi, cống hiến rất lớn cho Khánh Quốc.

Mà trong lúc này, Bảo Tôn và một hành giả cùng đồng hành đã phát hiện ra tác dụng của huyền thảo ở Mị Hải nguyên Cảnh Quốc. Trong vùng huyền thảo sinh trưởng không hề xuất hiện cá tôm, nhưng ai mà ngờ nó lại là một vị thuốc tiên chữa trị thương tích, mang đi phơi nắng, mài thành bột, đắp vào vết thương có thể cầm máu ngay tức thì. Đối với nền y học còn lạc hậu ở nơi đây, đó chính là một phát hiện vĩ đại nhất.

Năm Nguyên Chấn thứ ba, Khánh Quốc và Chiếu Quốc ký kết chính sách liên minh thương nghiệp, giấy, khoai tây, v.v... của Chiếu Quốc được nhập vào, mà huyền thảo, nông cụ, khí giới, v.v... cũng được nhập, hai nước quan hệ hữu hảo, bắt đầu một thời kì hòa bình phồn vinh kéo dài đến tận hai trăm năm.

Năm Nguyên Chấn thứ năm, Khánh Vương phái Tê Túc làm sứ giả, đưa ra đề xuất hôn ước giữa hai quốc gia. Chiếu Vương cùng thần tử thảo luận mấy ngày, chấp nhận đề xuất.

Năm Nguyên Chấn thứ sáu, con gái của Khánh Vương được chính thức gả cho con trai Chiếu Vương, kết mối quan hệ thông gia. Mà Tê Túc làm sứ giả, sau này cũng trường trú ở Tiệm Hề Chiếu Quốc, hắn cũng trở thành khách quen của phủ Mặc Phi, bị Vu Việt lên án vô số lần.

Trong lúc bận rộn, Mặc Phi thường xuyên nhớ tới Trạm Nghệ vẫn đang ngủ say, sau khi linh hồn Trạm Nghệ bị phân chia, Khánh Vương nhận được một nửa ký ức, từng bước trở thành người nối nghiệp của Tần tộc, mà một nửa lưu lại trong Ngọc Phù của Mặc Phi thì lại vẫn không có động tĩnh gì.

Cho đến khi miếu thờ “Thần Thiên Quân” của Khánh Quốc nghênh đón tín đồ thứ chín trăm chín mươi chín, cuối cùng Ngọc Phù đã xuất hiện biến đổi.

Trong một lần đấu võ vui với Lạc Thần, chẳng những Mặc Phi có thể né tránh linh hoạt mà còn có thể nhanh chóng phản kích, hạ gục Lạc Thần.

Lúc ấy Mặc Phi còn giật mình hơn cả Lạc Thần, nàng nhanh chóng nhận ra Trạm Nghệ đang sống lại, tuy rằng vẫn không có ý thức rõ ràng, nhưng hắn đã có thể phản kích lại dựa vào cảm giác nguy cơ của Mặc Phi.

Trong lòng Mặc Phi vui sướng không nói nên lời, nàng tin không bao lâu sau, chắc chắn Trạm Nghệ có thể thức tỉnh hoàn toàn.

Năm Nguyên Chấn thứ bảy, Hiền sư Lư Khâu từ quan, Mặc Phi được mọi người tiến cử trở thành tể tướng của Chiếu Quốc, ngồi trên vị trí dưới một người trên vạn người.

Theo sự đề cao của thanh danh và địa vị của Mặc Phi, quan hệ của “Hắn” và Chiếu Vương cũng trở thành một đề tài bàn tán hăng say của mọi người, lời đồn “Đoạn tay áo” cũng dần dần trở thành điển cố, được thế nhân tạo ra muôn loại phiên bản.

Chiếu Vương đã mấy lần bác bỏ tấu chương lập Hoàng hậu, sau khi quần thần khuyên nhủ không có kết quả, cuối cùng đã nhận ra quyết tâm của hắn. Mặc Phi chưa từng phát biểu bất kì ý kiến gì về việc này, các đại thần cũng không dám tỏ thái độ với “Hắn”, hai người này, một minh Quân, một danh thần, hỗ trợ lẫn nhau sáng lập nên thịnh thế, công lao này cũng đủ để bù đắp tất cả.

Mấy năm sau, bọn họ cũng không nói thêm nữa, xem như đã cam chịu kết quả như vậy.

Sau khi hai người qua đời, trong Chính sử có ghi rằng Mặc Phi là tể tướng của Chiếu Quốc, nhưng mà trong dã sử, “Hắn” còn có một danh hiệu nữa, chính là – “Hoàng hậu không ngại”.

105. Q.3 - Chương 105: Ngoại Truyện 1: Chiếu Chén Tích Nhân Sinh

“Phù Đồ đại nhân, Phù Đồ đại nhân, không hay rồi!” Xa xa truyền tới một giọng nói lo lắng.

Mặc Phi nhìn thấy vẻ lo lắng của thị vệ, khó hiểu hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Bệ hạ..... Bệ hạ ngất xỉu!”

Công văn trên tay Mặc Phi rơi xuống đất, nàng vừa ra ngoài vừa hỏi: “Sao lại thế này? Không phải buổi sáng vẫn còn khỏe sao?”

“Không biết, vừa rồi bệ hạ phê duyệt tấu chương trong ngự thư phòng, đột nhiên lại gục xuống.”

“Thái y nói thế nào?”

“Vẫn chưa rõ, bệ hạ vừa xảy ra chuyện là thuộc hạ đã đi thông báo ngay cho ngài.”

Mặc Phi không hỏi nhiều, người hầu vừa đưa dây cương tới nàng đã cưỡi ngựa chạy tới hoàng cung.

Vội vàng đi vào tẩm cung của Vu Việt, nhìn thấy mấy vị thái y đang thảo luận gì đó ở bên giường, mà Vu Việt lại im lặng nằm trên đó, sắc mặt hơi nhợt nhạt.

Mặc Phi áp chế lo lắng trong lòng, dò hỏi: “Thái y, tình hình của bệ hạ như thế nào?”

Mấy vị thái y hai mặt nhìn nhau, trong mắt mang theo vẻ buồn rầu, trong đó một vị trả lời: “Bệ hạ bệnh cũ quán thân, đột nhiên phát bệnh.”

“Bệnh cũ gì? Không phải thân thể của bệ hạ luôn khỏe mạnh sao?”

“Bệ hạ chinh chiến từ thuở nhỏ, bốn ba mệt nhọc quanh năm, vết thương mới chồng vết thương cũ, lúc trẻ bệnh tật không biểu hiện, bây giờ thì lại khó mà ức chế, lại thêm sát phạt quá nặng, âm khí trùng trùng, tình hình vô cùng không lạc quan.”

Mặc Phi nghe thế trong lòng hơi lạnh, nàng ngồi xuống đầu giường, chạm nhẹ vào thái dương của Vu Việt, nói: “Xin các vị thái y cố gắng hơn, nhất định phải chữa khỏi cho bệ hạ.”

“Đương nhiên, nhất định chúng ta sẽ cố gắng hết sức, chỉ là...” Nói đến phần sau thở dài một tiếng.

Chuyện này quá đột ngột, Mặc Phi hoàn toàn không có chuẩn bị gì, Vu Việt hơn bốn mươi tuổi, lúc thường mạnh mẽ bùng bùng, hoàn toàn không giống với dáng vẻ bị bệnh tật quán thân, chẳng lẽ là nàng đã sao lãng quá ư?

Đúng lúc này Vu Việt từ từ mở mắt, nhìn thấy Mặc Phi, cười nói: “Sao Phù Đồ lại đến đây? Ngày thường không truyền sẽ không chủ động đến mà.”

Mặc Phi lo lắng nói: “Bệ hạ vẫn còn tâm tình mà trêu đùa à, thân thể không khỏe, vì sao không sớm nói cho Phù Đồ biết?”

“Nói cho Phù Đồ làm chi?” Vu Việt suy yếu nói, “Cũng chẳng phải bệnh nặng gì.”

“Lại còn không phải bệnh nặng? Thái y đã nói là tình hình không lạc quan rồi đấy.”

Vu Việt nhìn thái y đứng bên cạnh, khoát tay với bọn họ, nói: “Các người ra ngoài trước đi.”

Đợi thái y rời đi, Vu Việt lại nói: “Việc này đừng nói cho các đại thần khác, Cô có tính toán cả rồi.”

Mặc Phi không nói gì.

“Phù Đồ cũng đừng lo lắng, Cô điều dưỡng mấy ngày là khỏe ấy mà.” Vu Việt an ủi ngược lại nàng.

Mặc Phi chưa từng nhìn thấy dáng vẻ tiêu tụy của hân như vậy, cảm thấy rất khó chịu.

Vu Việt đưa tay chạm vào hai má Mặc Phi, vẻ mặt cô đơn nói: “Mười mấy năm quadung nhan của Phù Đồ không đổi, nhưng mà Cô đã già rồi.”

“Ngài đâu có già?” Vu Việt rèn luyện thường xuyên, bình thường vẫn luôn tráng niên, không hề có dấu hiệu thay đổi, sát khí toàn thân đều đã chuyển thành khí phách ngạo nghễ.

“Mặc dù bây giờ không già, qua thêm mười năm nữa là Cô không xứng với Phù Đồ nữa.” Vu Việt nói trầm thấp, “Có đôi khi Cô nghĩ, có lẽ chết ở thời tráng niên cũng tốt, ít nhất ở trong lòng Phù Đồ, Cô mãi mãi là một người anh vĩ.”

“Đường đường Chiêu Vương mà cũng học được cách thương xuân tiếc thu à, sự tự tin kiêu ngạo của ngài đi đâu rồi?”

Vu Việt cười ha ha vài tiếng, nhìn chăm chú Mặc Phi, nói: “Cô vẫn có một tiếc nuối.”

“Tiếc nuối gì?”

“Cô chưa bao giờ nhìn thấy Phù Đồ mặc nữ trang. Phù Đồ, Phù Đồ có nguyện ý mặc vì Cô không?”

Mặc Phi trầm mặc một lúc, gật đầu.

Vu Việt vội sai cung nữ chuẩn bị, tâm tình Mặc Phi nặng nề đi tới bình phong, cởi bỏ từng chiếc y phục.

Y phục cung nữ chuẩn bị, tay áo dài rộng, đường viền gấm thêu, vân mây ẩn hiện, thắt lưng buộc đai. Ngồi ở bên giường thoa phấn nhật, họa mày, thoa son môi, đội tóc giả, cài trâm ngọc, thắt dây tơ tằm...

Cung nữ xung quanh đều kinh ngạc đến ngây người, không thể tin được người trước mắt chính là Mặc Quân đại nhân nổi tiếng thiên hạ.

Mắt phượng ngậm sương, tú nhan mỹ ngọc, khí chất thoát tục, tao nhã tuyệt đẹp.

Trong mắt Vu Việt tràn đầy sự kinh diễm, sau một lúc lâu mới mở miệng nói: “Quả nhiên chỉ mình Phù Đồ mới xứng là Hoàng hậu của Cô.”

Mặc Phi vừa đi đến bên giường đã bị Vu Việt dựa nghiêng trên gối kéo vào trong ngực.

Cung nữ xung quanh thức thời rút lui, chỉ để lại hai người bên nhau.

“Làm Hoàng hậu của Cô đi...” Vu Việt hôn nhẹ đôi môi của nàng, thở dài nói.

“Phù Đồ đã sớm là Hoàng hậu của bộ hạ.”

“Nhưng mà Cô muốn chiêu cáo thiên hạ, để cho Phù Đồ trở thành quốc mẫu một cách danh chính ngôn thuận.”

Mặc Phi nhìn thấy vẻ mặt khát vọng của Vu Việt, hơi lo lắng, khẽ gật đầu.

Vu Việt mừng như điên, mạnh mẽ hôn đôi môi nàng, xoay người một cái đặt nàng dưới thân mình, lưỡi đầu xâm nhập triển miên.

Mặc Phi khước từ nói: “Bộ hạ, thân thể của ngài...”

“Quản nó làm gì, bây giờ Cô chỉ muốn sủng ái Hoàng hậu của mình thôi.”

“Ừm...”

Một con bàn tay to chui vào trong y phục, cầm hai điểm tròn tròn trơn bóng, nhẹ nhàng vuốt ve.

Y phục vừa mặc lại bị cởi ra, rơi xuống cạnh giường.

Màn che buông xuống, Vu Việt lúc vốn suy yếu lúc này lại giống như một con sói đói, tham lam nhấm nháp từng tấc của nữ tử kia, hai cơ thể khóa thân quấn quýt, ngâm nga thở dốc, màn che buông rủ cũng không thể che nổi cảnh sắc mê người bên trong...

Ngày hôm sau, khi cung nữ đi vào tắm cung, chỉ nhìn thấy quần áo bên giường tán loạn, phía trong màn che, hai cơ thể bán khóa thân quấn lại với nhau, nệm chăn nghiêng lệch, căn bản không thể che nổi bao nhiêu cảnh xuân.

Vu Việt cảm thấy có người vào, kéo chăn che lấy người trong ngực, nhìn thấy mặt nàng phỉm hồng, dung mạo quyến rũ, không nhịn được lại nhấc chân, chen xuống phía dưới của nàng, từ từ tiến vào, nâng thắt lưng nàng, động tác không dám mạnh quá, ra vào cẩn thận.

Mặc Phi cảm thấy hơi khó chịu, vô thức thối lui, sự thối lui lại càng khiến cho dục vọng bên trong mắt Vu Việt hiện lên rõ ràng, cuối cùng không áp chế được sự xúc động, tăng dần mức độ, mạnh mẽ luân phiên...

Mặc Phi lại đầu hàng, trong mơ mơ màng màng, Vu Việt đã thoải mái rời giường.

Đến khi nghe thấy hân gọi cung nữ chuẩn bị tắm rửa, Mặc Phi mở choàng mắt, quay đầu nhìn về phía nam nhân của nàng.

Vu Việt thấy nàng tỉnh lại, lập tức đi tới dịu dàng nói: “Toàn thân dính cả rồi, cùng nhau tắm rửa đi.”

Nói xong, không đợi Mặc Phi trả lời đã ôm nàng cùng với cả chăn nệm.

Trong phòng tắm tràn ngập hơi nước, hai người ôm nhau ở trong bể.

Trong lòng Vu Việt tràn đầy vui sướng, ngón tay thỉnh thoảng lại cuốn mấy sợi tóc của Mặc Phi, thỉnh thoảng lại sờ lên đôi thỏ ngọc quyến luyến không muốn rời ấy.

Đang lúc hân chọn rộn, Mặc Phi đột nhiên đẩy tay hân ra, thản nhiên nói: “Bệ hạ còn chưa thấy đủ sao?”

“Đôi Phù Đồ, Cô mãi mãi không thể thỏa mãn được.” Vu Việt cúi đầu ngậm vành tai của nàng.

“Bệ hạ sức lực dư thừa, quả là dũng mãnh.”

“Ha ha.” Vu Việt vẻ mặt chí đắc ý, “Cô thân cường thể tráng, đương nhiên khác biệt với người thường rồi.”

Mặc Phi cúi đầu, trầm giọng nói: “Thân cường thể tráng? Vậy thì, bệnh tật quán thân mà ngày hôm qua thái y nói...”

Vu Việt cứng đờ, sau một lát, trên mặt lại lộ ra vẻ trầm trọng, chậm rãi nói: “Phù Đồ không nói, Cô lại cứ nghĩ bản thân mình khỏe mạnh như thường.”

“Hừ hừ hừ, đúng nhỉ?” Mặc Phi hất tay của Vu Việt, toàn thân mỗi nhừ rời khỏi bể, cầm y phục mặc lên người.

“Phù Đồ, Cô, thân thể của Cô quả thật không khỏe...”

Không khỏe cái đầu ngài! Lại cùng hùa với thái y để lừa nàng! Ngay cả ánh mắt Mặc Phi cũng lười liếc hân.

Cuối cùng Vu Việt cũng hiểu được mối nguy, vội tới giữ chặt lấy Mặc Phi, thấp giọng gọi: “Phù Đồ...”

Mới vừa rồi còn có chút vênh váo tự đắc, thoáng cái đã lộ tẩy.

“Bệ hạ, thần còn có việc, xin lỗi không tiếp được.” Mặc Phi mặc y phục, khom người hành lễ với hân.

“Đừng như vậy, đã là phu thê già cả rồi.”

“Phu thê già thì có thể nói như vậy hả, ngài có biết ngày hôm qua ta buồn lòng đến thế nào không!” Cuối cùng Mặc Phi cũng không nhịn được mà bùng nổ.

Vu Việt hiếm khi nhìn thấy nàng nổi giận, cười nói: “Bình thường Phù Đồ không hiển lộ cảm xúc, làm việc có nề nếp, Cô muốn lập Phù Đồ làm Hoàng hậu, nếu là cách thường thì Phù Đồ sẽ khó mà đồng ý, cho nên mới bắt đắc dĩ đưa ra hạ sách này.”

“Lập Hoàng hậu?” Vẻ mặt Mặc Phi không chút thay đổi nói, “Bệ hạ thích ai thì cứ việc lập đi, Phù Đồ là Tể tướng của bệ hạ, chắc chắn sẽ ủng hộ hết mình, nhưng đừng bắt thần đổi sang mặc nữ trang nữa, đó chính là sự sỉ nhục lớn đối với Phù Đồ!”

“Phù Đồ.” Vu Việt hiếm khi hơi ảo não, “Cô sai rồi.”

Mặc Phi lạnh mặt thoáng nhìn, hỏi: “Cách này do ai nghĩ ra?”

Vu Việt sờ sờ mũi, ậm ừ nói: “Lạc Thần.”

Ngẫm lại cũng đúng, Mặc Phi thâm hít sâu một hơi, gằn từng chữ: “Đừng có lập Phù Đồ làm Hoàng hậu, ta, rất, tức, giận!”

Nói xong, không đợi Vu Việt ngăn lại đã rời khỏi hoàng cung.

Vu Việt xoa xoa thái dương, quả nhiên là không nên nghe chủ ý của Lạc Thần!

Chờ Phù Đồ hết giận rồi nhắc lại sau vậy, nếu ngày hôm qua nàng đã đồng ý, vậy có nghĩa là nàng cũng không phản đối trở thành Hoàng hậu của hắn.

Nhưng mà vu việt không ngờ tới là, sau khi Mặc Phi ở trở lại phủ Mặc Quân đã lập tức để lại một bức thư, gói gém hành lý rồi rời khỏi Tiệm Hề.

Nghe nói phương Bắc phát triển không tệ, nhân cơ hội đi khảo sát một chút, cũng thuận tiện lạnh lòng với nam nhân kia một phen. Dám lấy sức khỏe của mình ra để lừa nàng, đúng là ngày càng loạn rồi!

Mặc Phi vừa đi, Tê Túc như hổ rình mồi cũng lập tức theo đuôi.

Sau khi biết được tin tức, Vu Việt tức giận đến sôi máu, hung hăng chà đạp một đám đại thần trong triều. Đồng thời lôi cái tên tiểu tử Lạc Thần kia tới quân doanh, không cho phép được ba năm, năm năm thì không cho phép trở về!

Chỉ là việc này, nên làm thế nào đây... Cái tên Tê Túc trong ngoài bất nhất kia cũng đi theo... Không được, hắn không thể ngồi yên làm ngơ được.

Vu Việt huy động thị vệ khắp nơi, mặc kệ mời về cũng được mà ép buộc cũng được, nhất định phải mau chóng mang Phù Đồ trở lại.

Cùng lắm thì sau khi trở về, Phù Đồ muốn thế nào thì sẽ thế ấy vậy...

106. Q.3 - Chương 106: Ngoại Truyện 2: “nén Bi Thương”

Mặc Phi và Tê Túc cười ngựa ngang qua một cái trấn nhỏ, phát hiện rất nhiều thôn dân đang xây dựng miếu thờ.

Mặc Phi tò mò tiến tới hỏi: “Cụ à, trấn của mọi người cung phụng vị tiên thánh nào thế?”

Ông cụ liếc nhìn nàng, phát hiện nàng tóc ngắn, quần áo mộc mạc, khí chất không tầm thường, lập tức nhiệt tình nói: “Nhìn dáng vẻ của tiên sinh, chắc là người khổ hạnh đúng không?”

Bị Mặc Phi ảnh hưởng, rất nhiều hành giả khắp nơi đều cắt tóc ngắn, tóc ngắn rất thuận tiện, vô cùng thích hợp với người đi xa, cho nên ông lão vừa thấy mái tóc ngắn của Mặc Phi đã coi nàng là hành giả.

Mặc Phi hơi chần chờ, khẽ gật đầu.

Ông lão cười nói: “Vậy ngài hãy ở lại trấn của chúng ta mấy ngày đi, đợi ngôi miếu này xây xong rồi tiện thể thăm viếng một chút, nơi này chuẩn bị cung phụng thánh nhân Phù Đồ.”

Thánh nhân Phù Đồ... Mặc Phi trầm mặc.

Tê Túc nở một nụ cười.

Ông lão thấy thế, có phần không vui: “Thế nào, hai người không muốn cung phụng thánh nhân sao?”

“Không, cụ chớ hiểu lầm.” Tê Túc vội nói, “Chúng ta chỉ không ngờ là mọi người lại tự xây dựng miếu thờ cho Phù Đồ thôi.”

“Tên của thánh nhân là để cho cậu gọi như thế hả?” Ông lão trừng mắt nói, “Lão nhân gia ngài chính là thần tiên xuống trần gian, ban ơn cho bách tính lê dân, có trí tuệ tối thượng và dung nhan không già, chúng ta kính ngưỡng thánh nhân, cậu không thể nói bậy được.”

Tê túc dùng ánh mắt châm biếm nhìn về phía Mặc Phi, người kia vẫn lạnh nhạt, trong lòng lại đang rối loạn: lão nhân gia ngài... Kỳ thật nàng đâu có già như thế...

“Khụ, cụ đã được gặp thánh nhân... Phù Đồ chưa?” Tê Túc lại hỏi.

“Đương nhiên.” Ông lão khẳng định nói, “Khắp nơi trong dân gian đều có bức vẽ chân dung của thánh nhân, sao ta lại chưa thấy được?”

Mặc Phi tiếp tục trầm mặc.

Tê túc mở quạt, che khuất ý cười nơi khóe miệng.

“Không nói với hai người nữa, ta còn phải đi hỗ trợ xây miếu đây.” Nói xong, không để ý hai người đã rời đi thẳng.

Mặc Phi dắt ngựa, chuẩn bị rời đi.

Tê túc nói: “Thế nào, không tới ngắm bức tượng của ‘Thánh nhân’ à?”

Liếc xéo hần một cái, Mặc Phi thản nhiên nói: “Có gì đẹp, bọn họ đâu có cung phụng ta, mà là tôn sùng với đức hạnh.”

“Ồ?” Tê Túc như có suy nghĩ gấp quạt, gõ lên tay một cái. Không thể không nói, cảnh giới của Phù Đồ đã bỏ xa những người bình thường, cho dù là hần, có đôi khi cũng có loại cảm giác ngưỡng vọng.

Vừa rời khỏi trấn không xa, chỉ thấy mười thị vệ đột nhiên xông tới, chặn đường hai người.

Một người trong đó nói: “Phù Đồ đại nhân, bệ hạ lệnh cho chúng tiểu nhân mời đại nhân trở về đô.”

“Tạm thời ta không định trở về, các người rút lui đi.”

“Xin đại nhân hãy quay về đô.” Thị vệ kia nói lại.

Mặc Phi nhíu mày: “Nếu ta kiên quyết không trở về thì sao?”

“Vậy thì chúng thuộc hạ chỉ đành phải đắc tội.” Nói xong chuyển sang tư thế chuẩn bị công kích, có điều không dám rút vũ khí ra.

Mặc Phi nhìn về phía Tê Túc, người kia cười nói: “Có cần tại hạ cố gắng sức lực không?”

Mặc Phi tiếp tục nhìn hần.

“Dùng một thứ... để trao đổi.” Tê Túc mân mê môi mình.

Mặc Phi quay đầu không chút do dự, mặt không thay đổi nhìn thị vệ đang tấn công tới, ánh sáng trong mắt lóe lên, sau đó chỉ thấy nàng lướt qua như ảo ảnh, xông vào giữa nhóm thị vệ, nhấc tay, đánh ngất toàn bộ.

Trong mắt Tê Túc hiện lên sự kinh ngạc, khen: “Đúng là đã lâu không thấy Phù Đồ sử dụng võ rồi!”

Sau một lát, chỉ còn lại hai người Mặc Phi và Tê Túc đứng ở giữa tràng.

Tê Túc đi tới trêu đùa: “Tốt lắm, tạm thời đã xử lý xong chướng ngại, chúng ta có thể tiếp tục bỏ trốn rồi.”

Nghe thấy câu đó, ánh mắt Mặc Phi vốn đã thức tỉnh lại lóe lên ánh sáng, sau đó tấn công như sét đánh về phía Tê Túc không hề có phòng bị, chỉ mấy chiêu đã đánh hần ngất xỉu

...

Mặc Phi yên lặng nhìn Tê Túc nằm dưới đất, thầm nghĩ vừa rồi đâu phải là ý của nàng...

Tuy rằng Trạng Nghệ còn chưa thức tỉnh hoàn toàn, nhưng cũng đã có ý thức tương đối, nhiều năm yên lặng khiến cho sự hiểu biết võ học của hần càng thêm cao thâm, đồng thời cũng bảo vệ Mặc Phi càng thêm chặt chẽ. Giống như vừa rồi Tê Túc chỉ triệu đùa một chút đã dẫn đến sự phản kích của Trạng Nghệ.

Bởi vì thế khiến ối lần Mặc Phi tới hoàng cung khi đều không dám mang theo ngọc phù, nếu không đang lúc “Làm chuyện đó” với Vu Việt mà hần lại nóng nảy lên... Đúng là chuyện vui lớn.

Mặc Phi phải suy nghĩ trong thời gian gần một nén nhang, nắm hai tay, nói với bọn họ một câu “Nén bi thương” rồi nghênh ngang cưỡi ngựa rời đi, chỉ để lại bảy, tám “Thi thể” ngổn ngang trên mặt đất.....

Năm Nguyên Chấn thứ mười lăm, miếu thờ san sát khắp Chiếu quốc, Phật giáo cũng được hình thành, môn đồ hành giả trải rộng bắc nam, lấy việc thiện làm mục tiêu, lấy khổ hạnh để rèn luyện, giải thích cho người nghi hoặc, giúp đỡ người khốn khó, siêu độ cho người chết. Ảnh hưởng lớn như thế, năm thứ mười bảy đã được lập làm quốc giáo, Phù Đồ được tôn là “Tiên thánh”, cũng được xưng là Khổ Phật tế thế, hậu thế ca tụng.

107. Q.3 - Chương 107: Ngoại Truyện 3: Rốt Cuộc Bệ Hạ Đã Đắc Tội Với Phù Đồ Thế Nào?

“Đã hơn nửa tháng rồi, vì sao vẫn còn chưa đưa Phù Đồ về hả?” Trong thư phòng, Vu Việt nóng giận bưng bưng.

Vừa rồi nhóm thị vệ đều bị hấn mắng ột trận te tua, quan đại thần cũng chẳng dám đi tìm phiền phức vào lúc này, trong thư phòng bây giờ, ngoại trừ Vu Việt thì chỉ còn một mình Minh Hàn đang ngồi một bên, yên lặng như bức tượng.

Vu Việt nhìn thấy dáng vẻ của hấn thì giận không có chỗ để giải tỏa: “Minh Hàn, người nói xem, Cô phải làm sao mới khiến cho Phù Đồ nguôi giận đây?”

Minh Hàn lúc về già không thèm liếc hấn một cái, trả lời: “Rốt cuộc bệ hạ đã đắc tội với Phù Đồ thế nào vậy?”

Sau một lúc lâu áp úng Vu Việt mới nói: “Cô muốn phong Phù Đồ làm hoàng hậu.”

“Ồ.” Là người đứng đầu của cơ quan tình báo, hiển nhiên Minh Hàn cũng biết giới tính thật của Phù Đồ, hấn sẽ nói với người khác rằng hấn biết chuyện trong phòng của Vu Việt sao?

Thậm chí hấn còn chẳng có một chút biểu cảm kinh ngạc đối với thân phận nữ tử của Phù Đồ, đối với hấn mà nói, tài năng không liên quan gì tới giới tính.

“Gần đây thái tử điện hạ đột nhiên bị bệ hạ phái đến doanh trại kỵ binh, nói là để rèn luyện, nhưng thực sự thì điện hạ đã đưa ra chú ý gì với ngài đúng không?”

“Đúng vậy, chính là do cái tên tiểu tử bất cần đời kia, nếu không phải do hấn, sao Cô có thể khiến cho Phù Đồ tức giận được?”

“Cái quan trọng không phải có sai hay không, mà quan trọng là ngài còn đồng ý với cái đề xuất của vị thái tử bất cần đời đó sao?”

Sắc mặt Vu Việt bỗng chốc xanh mét giống như bị người ta xiết cổ, sát khí toàn thân bùng bùng.

Minh Hàn không hề nhếch mày, lại bắt đầu như đi vào cõi thần tiên.

“Minh Hàn.” Vu Việt trầm giọng nói, “Người là đại thần đắc lực của Cô, người hấn phải tận lực san sẻ với Cô chứ không phải tìm cơ hội để nói móc Cô đúng không?”

Minh Hàn uống ngụm trà, hỏi: “Thế bệ hạ muốn thần làm gì đây?”

“Chắc chắn người biết Phù Đồ đang ở đâu, phái người của người đưa Phù Đồ về đi.”

Minh Hàn ngẩng đầu nhìn phía Vu Việt, nhưng tầm mắt lại không biết đang đặt ở cái góc nào...Hấn chậm rãi nói: “Bệ hạ, chỉ sợ ngài làm thế sẽ chỉ khiến cho Phù Đồ tức giận thêm thôi, cho dù bị ép buộc đưa về được, rồi sẽ lại tiếp tục trốn đi.”

“Thế phải làm sao bây giờ?”

“Không bằng để thần đích thân đi xem sao, trước giờ quan hệ của thần và Phù Đồ rất tốt, khuyên giải mấy câu, có lẽ sẽ có chút tác dụng.”

Vu Việt trầm tư một lúc, gật đầu đồng ý, nghiêm trọng dặn: “Nhất định phải ‘Khuyên’ Phù Đồ về đây!”

“Tuân lệnh.” Minh Hàn trưng ra vẻ mặt “Ngài cứ yên tâm giao cho thần”.

Phù Đồ tìm đến một thôn cách Tiệm Hề mấy trăm dặm, nơi đây núi xanh nước biếc, ruộng đồng mênh mông, trong thôn vọng tiếng gia súc gia cầm, bên thôn cây hạnh rợp bóng.

Không giống với những thôn khác, thôn này không có người lớn tuổi, chỉ có mấy trăm đứa bé, lớn nhất cũng chỉ mười tám tuổi, nhỏ chỉ có sáu, bảy tuổi, bọn chúng quần áo mộc mạc, ở trong độ tuổi chơi đùa vô tư nhưng những đứa trẻ này đã bắt đầu phải làm lụng vất vả, mặc dù cuộc sống khó khăn, thế nhưng trên mặt lại ngập tràn vẻ vui sướng.

Chiều tà tràn xuống đầy ấp thôn xóm, mùi thức ăn bay ra từ trong các ngôi nhà.

“Xem ra ta tới đúng lúc nhỉ.” Một giọng nói quen thuộc lọt vào trong tai của Dư Sơ đang nấu ăn trong bếp.

Khuôn mặt Dư Sơ lộ ra vẻ vui mừng, đặt nồi xuống rồi ra đón, chỉ thấy Phù Đồ đang đứng trong ráng chiều. Hơn mười đứa bé đang tò mò vây quanh nàng.

Dư Sơ đưa nàng vào trong, cũng nói với mấy đứa trẻ này: “Không phải mọi người vẫn muốn biết vị đại nhân lập ra thôn này là ai sao? Chính là vị này đây.”

Những đứa bé xung quanh bắt đầu xôn xao, khuôn mặt vừa hưng phấn vừa cảm kích, trong đó có một đứa bé nam khoảng mười tuổi hỏi: “Ngài ấy chính là cha của chúng con sao?”

Mặc Phi im lặng.

Dư Sơ ngưng ngừng cười nói: “Bọn trẻ gọi Dư Sơ là ‘Mẹ’, cho nên mới coi ngài là cha.”

“Không sao.” Mặc dù Mặc Phi không quen chung sống cùng với mấy đứa trẻ, nhưng trong lòng cũng vô cùng yêu thích chúng, chỉ tiếc kiếp này nàng lại không thể có con cái.

Trong nhà Dư Sơ có mấy đứa bé còn rất nhỏ, bình thường đều do nàng chuẩn bị cơm canh cho chúng, mà những đứa lớn hơn một chút đều đã được Dư Sơ sắp xếp ổn thỏa.

Khi mới tới đây, những đứa trẻ đó đều đã phải trải qua một khoảng thời gian đói khát rất lâu, cho đến tận khi quen thuộc với những việc nhà và việc nông này thì mới thích ứng được với cuộc sống. Người càng nghèo thì càng chăm chỉ, những đứa trẻ này lại đã phải trải qua bao nhiêu gian nan khổ khó, cho nên vô cùng quý trọng cuộc sống hiện tại.

Những năm gần đây, Mặc Phi lần lượt phái người đi tới khắp nơi lập nên những thôn xóm chuyên thu dưỡng cô nhi và một số người nghèo túng, phân chia đồng ruộng, tạm miễn thu thuế, năm năm sau, những nơi cần cỗi thế này sẽ thực sự trở thành những thôn trang chân chính, có ruộng có gia đình.

Mấy ngày sau, Mặc Phi vẫn theo những đứa trẻ này lên núi, khi nhàn rỗi thì kể chuyện cho chúng nghe, dạy chúng viết tên của chính mình, mặc dù khuôn mặt của “Hắn” không hề tươi cười, nhưng tính tình nhã nhặn, không chút kiêu ngạo, rất nhanh chóng đã được những đứa trẻ này yêu mến, gọi “Cha” vô cùng thân thiết.

“Cha, có một ông cộc gỗ đến thôn mình.” Hôm nay, một đứa bé chạy tới ruộng báo tin cho Mặc Phi.

“Ông cộc gỗ?”

“Đúng vậy, ông ấy chỉ bảo gọi cha tới rồi không nói thêm nữa, thân người trông hệt như cộc gỗ đứng ở đằng kia kia.”

Mặc Phi hơi rung động, đoán: chẳng lẽ ông ấy đến đây?

Thu dọn xong Mặc Phi vào trong thôn, quả nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang đưa lưng về phía nàng thưởng thức non xanh nước biếc xa xa, đúng là Minh Hàn.

“Minh Hàn, sao ngài lại tới đây?” Mặc Phi tiến tới gần Minh Hàn hỏi.

Minh Hàn không ngẩng đầu, thản nhiên nói: “Phượng không về tổ, con rồng hung bạo đó tác loạn, tiếng ai oán thấu khắp triều đình.”

“ ... ”

Có vẻ như Minh Hàn đã cảm thán đủ, quay đầu nói: “Khi nào Phù Đồ quay về triều?”

“Lần đi xa này là một cơ hội hiếm có, Phù Đồ không định trở về sớm quá.” Mặc Phi chấp tay sau lưng nhìn về hướng Tiệm Hề.

“Ồ, tuy rằng phụng mệnh của bệ hạ nhưng tại hạ lại cũng không muốn bắt buộc ngài, phải làm sao bây giờ đây?” Ngữ điệu giống như cực kì khó xử, trên mặt lại vẫn như gió thoảng mây trôi.

Mặc Phi đột nhiên hỏi: “Đã bao lâu Minh Hàn không rời khỏi Tiệm Hề rồi.”

“Chắc khoảng bảy, tám năm rồi.”

“Ở lâu một nơi như thế mà không cảm thấy bí bức sao?” Mặc Phi thản nhiên nói, “Hơn nữa với chức vị của chúng ta, làm sao có thể không tìm hiểu cuộc sống của dân chúng được đây?”

Minh Hàn vuốt râu, gật đầu: “Có lý.”

“Vì thế sao Minh Hàn không cùng Phù Đồ đi thăm thú khắp các nơi, điều tra dân tình, thuận tiện tăng cường hiểu biết?”

“Ý kiến hay.” Ánh mắt Minh Hàn lộ ra ý cười.

Lúc này , không biết từ đâu chui ra một tên thị vệ, hần thấp giọng nói: “Đại nhân, ngài đã đồng ý với bệ hạ là phải đưa Phù Đồ đại nhân về rồi.” Hai vị đại nhân này, không phải đang bàn bạc để cùng nhau chạy trốn đó chứ?

“Ta đã đồng ý ư?” Về mặt Minh Hàn mê mang.

“ ... ” Thị vệ nghiêng răng nghiêng lợi, “Đại nhân!”

“Đúng rồi, đúng là ta đã đồng ý thật, có điều... Hình như bệ hạ đâu có quy định thời gian, cho nên muộn thêm nửa năm nữa cũng không sao đâu nhỉ.”

Máu chốt, thật là máu chốt! Không phải ngay từ đầu ngài đã có quyết định đó chứ...

Thị vệ gần như muốn khóc, hần nói: “Đại nhân, ngài thì không sao, nhưng nếu như khiến cho bệ hạ nổi giận, ngài lấy bọn thuộc hạ ra để xả giận thì phải làm thế nào bây giờ?”

Minh Hàn vỗ vỗ vai hần, nói: “Yên tâm, có Phù Đồ.”

Một Phù Đồ có thể giải quyết được mười con rồng hung bạo, vô địch thiên hạ.

Cứ để cho con rồng hung bạo đó nổi trận lôi đình trước đi...

Vu Việt làm sao cũng không thể ngờ rằng, lần đi này của Minh Hàn, không những không đưa Phù Đồ về mà ngay cả bản thân mình cũng chạy trốn mất. Cái này gọi là gì đây? Một đi không trở lại... Ồ không, phải gọi là “Xôi hỏng bỏng không”?

Lịch sử của Chiêu Quốc ghi lại: Mặc quân Phù Đồ, từ năm Nguyên Chấn thứ ba cho đến khi mất, tổng cộng thu dưỡng hơn hai nghìn ba trăm cô nhi, thành lập hai trăm thôn mới, có thể nói trong suốt chiều dài của lịch sử, đến tận sau này cũng không có ai vượt qua được con số này.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-tieu-phu-do>